

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

Et Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme

Udgivet af

Ansgarius Foreningen

Redigeret af

BERNH. JENSEN
Præst.

---

76. Aargang.

K Ø B E N H A V N
FREMMEDESPROG - TRYKKERIEET „ATHENE“
1928

Indholdsfortegnelse.

I. Bibeloversættelser.

Tobias's Bog.....	1. 17. 33. 49. 65. 89. 113. 209. 233. 249.		
		265. 313. 329.	353
20. Davidsalme			289
Judiths Bog.....	377. 393. 417. 449. 473. 489. 513. 529. 553.		
	569. 593. 617. 633. 649. 665. 681. 697. 713. 737.		
		761.	785
47. Davidsalme.....			433
Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus....	801. 825. 841. 865		
	889 905. 921. 945. 961. 985. 1001. 1025.		1049

II. Aktstykker, Afhandlinger og større Artikler.

Til Nytaar (<i>F. R.</i>).....			3
Christus Konge (<i>L. Wolff</i>).....		6. 19.	35
Observationer.....		7. 24. 45. 482.	505
Liturgi (<i>Peter Schindler</i>)	41. 57. 73. 99. 121. 270.		299
Pavens Encyklika om Kirkens Enhed	51. 115. 140.		170
Den romersk-katholske Kirkes øjeblikkelige Magtstilling (<i>Fr. X. Zimmermann</i>).....			53
St. Ansgars Vanskeligheder- og vore Vanskeligheder (<i>Fr. R.</i>)....			67
Retssagen mod Pastor Riesterer.....	92. 122. 148. 173. 197.		217
Fastemandat			137
Biskoppeligt Hyrdebrev		161.	185
Døden, den vanskelige Død (<i>Steph. Wevers</i>).....			235
Kirken og Jøderne. Vor Frue af Sion (<i>Fr. Dominicus</i>).....	291. 316.		331
I Anledning af de nye Tanker om Jomfru Maria (<i>Hubert Messerschmidt</i>).....			355
Kirkens Stilling i vore Dage (<i>Hilaire Belloc</i>).....	366. 381. 475.		491
»Økumenerne« og Pavens Encyklika (<i>Peter Schindler</i>)			401
Gud Hellignaand (<i>P. S.</i>).....			435
Økumenisk Mentalitet (<i>Peter Schindler</i>).....			452
Den Stigmatiserede i Konnersreuth (<i>Holger Baadslund</i>)	500.		520
Den apostoliske Rækkefølge (<i>Peter Schindler</i>).....	531.		557
»Vogt eder for de falske Profeter« (<i>F. R.</i>).....			571
Ved Biskop Absalons 800 Aars Fødselsdag (<i>L. Günther</i>).....			595
Østerlands Kirker — de »Ortodoxe« og de »Unerede« (<i>Peter Schindler</i>).....	603. 621. 638. 651. 670. 685.		703
Ansgariusforeningens Virksomhed i 1927			699
Det Gamle Testaments uforgængelige Værdi (<i>Dom Athanasius Miller</i>)			715

Nogle Efterretninger om Ansgariusforeningens Stiftelse (<i>Fritz Jürgensen West</i>)	763
Ansgariusforeningen 75 Aar	771
Pavelig Encyklika om de orientalske Studier	787
75 Aar (<i>B. J.</i>)	803
Indledning for 75 Aar siden	811
Pavens Encyklika om Afbigt til Jesu Hjerte	827. 843.
Lovforslaget om Adgang til Sterilisation (<i>Fr. Küpferle</i>)	873
Et Pavebrev til den internationale Kvindeorganisation	895
Galaterbrevet (<i>Gotthard Kloker</i>)	910. 922. 951.
Vadstena Kloster og de danske (<i>Edv. Ortvad</i>)	968. 987. 1003.
	1041.
Inde under Jul (<i>Steph. Wevers</i>)	1056
Det kimer nu til Julefest (<i>Johs. H.</i>)	1027
Den hl. Frans af Assisi og Julen (<i>fr. Mattheus Luppés</i>)	1013
Ved Absalonsfesten den 9. Dec. 1928 (<i>L. Günther</i>)	1040
	1051

III. Mindre Artikler af forskelligt Indhold.

Fra Vatikanet og Kurien (<i>Fr. X. Zimmermann</i>)	26. 39. 82.	196
Fra Meksiko		27
Børnehjem og Ungdomshjem i Nakskov (<i>A. Smitz</i>)		59
Troen er vanskelig (<i>Steph. Wevers</i>)		78
De mexikanske Biskopper svarer Præsident Calles		103
En Genganger (<i>Holger K. Hafström</i>)		104
Katholicismen i Japan (<i>Admiral Yamamoto</i>)		127
Polsk Prælat dømt i Rusland		147
»Bel Canto«s Koncert (<i>A. E.</i>)		180
Fra Meksiko (<i>G. Schm.</i>)		211
St. Josefs Gilde (<i>C—H. G—W.</i>)		227
Grundstensnedlæggelsen paa St. Hedvigs Klinik i Kolding		241
Paven og Kirkefølgelserne i Meksiko		251
Fra Vatikanet og Kurien (<i>Angelo Palmieri</i>)		253
St. Annæ Kirkes 25 Aars Jubilæum		254
De kirkelige Enhedsbestræbelser (<i>Holger Baadslund og Fr. Küpferle</i>)		256
Langfredagsgru og Paaskegry (<i>S. W.</i>)		267
Kirkeskat (<i>Sven Aage Rasmussen</i>)		273
Chresten Skikkilds Mindeudstilling paa »Den Frie« (<i>Pet. Sch.</i>)		274
En Pragtkalk til Jesu Hjerte Kirke af dansk Arbejde (<i>J. Olrik</i>)		276
Robert Hugh Bensons Passionsspil (<i>P. N.</i>)		279
Svar til H. Baadslund (<i>Knud Kinzi og Red.</i>)		282
St. Josefs Gilde (<i>G. W.</i>)		306
Danske Kvinders Katholske Forbund (<i>M. L.</i>)		307
Aalborg-Korset (<i>A. Menzinger</i>)		308
Fra Vatikanet og Kurien (<i>Andrea Rasetschnig</i>)	322. 341. 365.	
	409. 426. 443. 539. 564. 601. 619.	749
Buste af Pastor Ronge (<i>Elna Borch</i>)		323
Ved Genfersøens Bred (<i>Susanne Saaby</i>)		344
Jesu Barndoms Forening		346
Kirke-Nyt	388. 410. 429. 467. 545. 566.	613
De engelske Katholikker og Jøderne (<i>Bede Jarrett</i>)		396
Helgenbilleder af en dansk Kunstnerinde (<i>P. H. P.</i>)		419
Den internationale katolske Kvindeligas Kongres i Haag (<i>M. L.</i>)		427
»Arbejderen Christus« (<i>H. T. K.</i>)		441
Tal		444
Benediktinerordenen og Russerne		462
Flugten fra Pintsen (<i>Præst</i>)		480

Guido fra Arezzo (Ved S. Aa. R.).....	497
Kardinal Bourne om Genforeningsbestræbelserne (Holger K. Hafstrøm).....	516
Udkast til et Bønformular ved nationalt prægede Takkegudstjenester (F. R.).....	542
Fascismens »Credo« (Peter Schindler).....	543
Kristus og de umælende Dyr (N. N.).....	555
Kirkeskat (S. Aa. R.).....	566
Kirkeindvielse i Nyborg (Alf. Silcowitz).....	577
»Menneskesønnen« (Johs. H.).....	580
Pastor Johs. Wijnen.....	583
»Omvendelse« fra Kristentro til Hinduisme (Ved S. Aa. R.).....	585
Katholske og protestantiske Missioner i Kina (Ved P. S.).....	588
Kristusspillet (Kaj Munk).....	611
Jubelaarets Historie.....	628
Den Eukaristiske Kongres i Sidney.....	635
Mordet paa General Obregon.....	636
Mit Besøg hos Therese Neumann (Friedrich Ritter von Lama).....	656
Italiens katolske Kvindeforenings Kongres i Rom.....	658
Sofie Holten (S. W.).....	660
Rathenaus Død og Skriftemaalshemmeligheden (Indsendt af F. K.).....	667
To Jubilæer. Pastor Wolff og Pastor Wijnen.....	674
I St. Arilds Hus (A. E.).....	690
Udvidelsen af St. Maria Hospital i Vejle.....	692
Et paveligt Budskab til Kina.....	701
Fru Alma Osterhammel 70 Aar.....	708
Obregons Mord.....	724
Fra Historikerkongressen i Oslo (J. S. J.).....	727
Kirkeskat (Karl V. Olsen).....	730
Holland—Danmark (A. Smitz).....	731
D. K. K. F. Retraiten for Damer i Trørød.....	733
Høstpassiar under et Æbletræ (Steph. Wevers).....	739
Hvem er Skyld i Obregons Mord.....	743
Fest i Donremy (Victor Bucaille).....	747
Pastor Schreiber 70 Aar.....	751
Kirkeskat (Chr. H. Løvenørn).....	752
Katholsk Aktion.....	776
Katholische Sonderschau paa »Pressa« (R. O.).....	778
Et Sankt Andreas Relikvieskrin (Ludvig Günther).....	789
Vulgatarevisionen.....	793
En Protest mod Ærkebiskop Söderblom.....	795
Fra Australien.....	815
Ungdomsbasaren (P. Nösen).....	817
Katholsk Radioklub (Skr.).....	818
Ad limina.....	831
Grundstensnedlæggelse i Helsingør.....	833
Det romerske Spørgsmaal.....	852
Brev fra Jylland (Joseph Koch).....	859
Ny Situation i Frankrig (Victor Bucaille).....	880
Biskop Smit forlader Norge.....	882
En norsk Lykønskning til Ugebladet.....	885
Et sjældent Jubilæum. Mgr. Crets (Knud Ballin).....	891
Ludwig von Pastor.....	896
En Aften i Ghettoen (Burke).....	898
Mariaviterne i Polen.....	900
Nu falmer Skoven... (Steph. Wevers).....	907
Et betydningsfuldt Brev (A. Helmke).....	932
Roms Politik overfor det nye Kina (R. W.).....	933
St. Elisabeth.....	937
Den katolske Kirke i Polen (J. Resch).....	940

VI

Den franske Skole paa Frederiksberg i 50 Aar	947
Pater Honorius Hendrix	971
Kvindernes Landsmøde	972
Skolespørgsmaalet i England	974
Læserens Understregninger (Ved fr. D.)	976. 1061
En Opgave for katholske Billedhuggere (J. W.)	978
Unio (A. V. Günther)	991
Ungdomshjæmme i Nakskov (A. Smitz)	995
Absalonsfesten	1010
Fra Præsidentvalget i De forenede Stater	1017
Sankt Andreasfesten i Ordrup (H. B.)	1019
Det rette	1059

IV. Digte.

Hvil paa Flugten til Ægypten (Vald. Kallan)	23
Postcommunio (Peter Schindler)	379
Veni Creator (Peter Schindler)	441
Miserere nobis (Enoch Hjorth)	515
Før Prædiken (Peter Schindler)	742
Indgangs-Salme (Peter Schindler)	789
Salme (Peter Schindler)	814
Santa Fina's Blomster (Paolo Danese)	850
Til Julekrybbe af Aksel J. Theilmann (Peter Schindler)	1031

V. Nye Bøger.

Ganske lille Katekismus (J. Wolfisberg)	155
Pax, Quarterly Review (Niels Hansen)	226. 389. 979
Kirkeligt Samfunds Julebog 1927 (Peter Schindler)	259
Niels Beskow: I Guds Ljus (Holger K.-Hafstrøm)	260
M. Besson: L'église et la bible (F. K.)	348
Das Antlitz des christlichen Rom (P. N.)	349
Robert Hugh Benson: Kristi Venskab (Pet. Sch.)	412
Margrethe Marie Krohn: Livet i Gud (Pet. Sch.)	412
Arne Hall Jensen: Dansk-Amerikanske Portrætter	413
Johannes Jørgensen: Den hellige Katerina af Siena (H. K. H.) ..	463
Johannes Jørgensen: Dantestemninger. Fire Træsnit af Ebba Holm (Peter Schindler)	463
Johannes Jørgensen: Mit Livs Legende. Syvende Bog: Over de valske Mile (Holger K. Hafstrøm)	465
Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen: Illustreret dansk Littera- turhistorie (N. H.)	466. 994
Sakramentsbogen (H. M.)	548
Peter Schindler: Vejledning til at følge og tage Del i Højmesse i den katholske Kirke (Corrente del Mare)	548
Peter Schindler: Munkeordnerne og Ordenslivets Udvikling (H. M.)	548
P. Lauritsen: Den næste Krig og Europas Undergang (Corrente del Mare)	549
Ebba Holms Træsnit	549
Johannes Metzler: Niels Steensen (B. J.)	683
A. Husson: L'ABC du Français	755
Johannes Jørgensen: Fordi stander Landet i Vaade (F. J. West)	853
H. Martensen-Larsen: Paa Evighedens Kyst. III Del af: Om Dø- den og de døde (Peter Schindler)	854
A. M. de Jong: Merinus Gejsens Barndom (B. J.)	857

VII

fr. Dominicus: Kirken og Jøderne. Vor Frue af Sion	859
Billede af Præstemøde i 1881	859
Rose Bruhn: En lille Skarnstøs (<i>H. K.-H.</i>)	859
Robert Hugh Benson: En Poseur (<i>H. K.-Hafstrøm</i>)	884
Jon Svensson: Auf Skipalon (<i>Niels Hansen</i>)	913
Jon Svensson: Abenteuer auf den Inseln. Nonnis Erlebnisse auf Seeland und Fünen (<i>Niels Hansen</i>)	913
Roma sacra	914
Augustin Kock: Arildskväden	914
Georg Wiingård: Polske Dage (<i>Peter Schindler</i>)	955
Niels Beskow: Den kostbare Perles Glans (<i>Holger K. Hafstrøm</i>)	956
Julekærten	993
Juleroser	993
Børnenes Juleroser	994
Juletid	994
Marie-Elisabeth Larsen: Sjælens Hjemvæ (<i>Corrente del Mare</i>)	994
Almanakken Danmark	1020
Peter Schindler: Liturgi	1020
Kimer I Klokker	1020
Vilhelm Madsen: Biskop Absalon (<i>B. J.</i>)	1043
Peter Schindler: Den apostoliske Succession	1045
Peter Schindler: Østerlands Kirker	1045
E. og C. Engholm: Heksens Søn	1045
G. Garth-Grüner: Lisbeth	1045

VI. Aarsberetninger, Kollektter og andre Smaating.

A propos Nytaarsudsendelsen (<i>J. Hammermüller</i>)	46
Ansgarius-Bonifatius-Kollekt (<i>—nb—</i>)	60
»Gaudentia« Vandrekurve (<i>Elisabeth Hansen</i>)	84
Koncert (<i>A. E.</i>)	106
Danske katolske Børn til Holland (<i>A. Smitz</i>)	107
De fattige i Rosenkranssognet (<i>B. J.</i>)	131
Oversigt over Vincentsforeningens Indtægter og Udgifter i 1927 .	157
Katolsk Højskole (<i>Jos. Wo. . .</i>)	205
Elisabethforeningen (<i>C. T.</i>)	205
St. Annæ Kirkes 25 Aars Jubilæum (<i>Sognepræsten</i>)	228
Basaren	283
Fastealmissen	283
For katolske Lyttere (<i>M. L.</i>)	325
Jesu Barndoms Forening	346
Roma-Færden	446
Feriehjemmet i Trørød (<i>L. S.</i>)	509
Til Landboerne (<i>Verner Stabehl</i>)	509
Protest mod Forfølgelsen i Meksiko	549
Danske kath. Børn til Holland (<i>A. Smitz</i>)	550
Skt. Josefs Gilde . . . . 629. 644. 662. 678. 819. 836. 861. 901.	916
Alderdomshjem (<i>Ludv. Günther</i>)	645
Den katolske Ungdomslitteratur	694
Om at bygge	710
Om at være træt af Basarer (<i>C. B.</i>)	733
Om at ransage sine Gemmer (<i>C. B.</i>)	756
Brevkasse	837
Den yngste (<i>P. D. Steidl</i>)	883
Savonarola (<i>fr. Dominicus</i>)	915
Katolsk Børnehjælpsdag (<i>C. T.</i>)	957
For Radiolyttere	1021
Til de katolske Radiolyttere (<i>S.</i>)	1045

VII. Efterretninger.

A. Udenlandske.

<i>Australien</i>	133. 246. 350. 374	<i>Korea</i>	646
	734. 758	<i>Meksiko</i>	62
<i>Belgien</i>	862	<i>Nordamerika</i>	30. 630. 943. 1063
<i>Brasilien</i>	630	<i>Norge</i>	629
<i>England</i>	13. 391. 758	<i>Palæstina</i>	486
<i>Finland</i>	863	<i>Peru</i>	14
<i>Frankrig</i>	13. 630. 917. 918	<i>Rom</i>	14. 108. 133. 206
	942		229. 446. 630. 646
<i>Haiti</i>	109		942
<i>Indien</i>	646	<i>Rusland</i>	13. 229. 758
<i>Irland</i>	645. 646	<i>Sverige</i>	551. 590. 710
<i>Italien</i>	662	<i>Tyskland</i>	108
<i>Kina</i>	133. 284. 647. 662	<i>Ungarn</i>	1063
	863		

B. Indenlandske (udenfor København).

<i>Aabenraa</i>	798	} Pastor Schreiber	<i>Ordrup</i>
981 Hospitalsindvielse	820		70 Aar
	1022	Birgittaforeningen	350 Eksercitier
<i>Aarhus</i>			917 St. Andreas Gilde
470 Firmelse	<i>Kolding</i>		958 Pastor Ballins første Messe
798 Basar	470 Grundstens-		
		nedlæggelse	
<i>Faaborg</i>	734	Firmelse	<i>Ringsted</i>
757 Første offentlige Messe			132 Sr. Aimée de Maries Død
	<i>Maribo</i>		
<i>Haderslev</i>	85	} Birgittakredsen	<i>Roskilde</i>
550 Christi Legemsfest	817		1046
645 Pastor Wolffs Jubilæum	<i>Nykøbing F.</i>		
	85	Birgittakredsen	<i>Rudkøbing</i>
<i>Horsens</i>	996	Pastor Hendrix's Begravelse	510 Firmelse
29 Birgittaforeningen			<i>Vejle</i>
550 Firmelse	<i>Næstved</i>		678 Rejsegilde paa Hospitalet
678 Sommerkoloni	590	St. Josefs Gilde	1022 Præsteforflyttelse
757 Birgittaforeningen			

C. Københavnske.

13 A. C.	157 Menighedsmøde ved St. Ansgar
29 St. Mariæ Drengeskoles Minde	157 Katholsk Radioklub
47 Skolekomedie i St. Knuds Skole	181 A. C.
47 Christusspillet	181 St. Mariæ Drengeskoles Minde
61 Menighedsmøde ved St. Ansgar	182 Katholsk Pressebureau
62 St. Michaels Klub	182 Eksercitier i Jesu Hjerte Kirke
84 St. Josefs Gilde	206 Højskolen
85 A. C.s Nytaarsgilde	229 Højskolen
107 A. C.	245 Vincentskonferensernes
107 St. Josefs Gilde	1. Generalforsamling
132 Højskolen	245 St. Mariæ Drengeskoles Minde
132 Katholsk Klub	245 Højskolen
156 A. C.	261 Højskolen

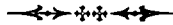

261	Katholsk Klub	782	Biskoppen rejser til Udlandet
261	A. C.	782	Rusmodtagelse i A. C.
284	Højskolen	797	Katholsk Radioklub
309	St. Mariæ Drengeskoles Minde	820	Rusgilde i A. C.
310	A. C.	836	Katholsk Radioklub
310	Højskolen	837	St. Mariæ Drengeskoles Minde
325	Passionsspil	837	Eksercitier i St. Annæ Kirke
325	Mère Anthelmas Død	861	A. C.
326	Pastor Pohls Jubilæum	862	Højskolen
373	Førstekommunion og Firmelse	885	Danske Kvinders katolske
373	Vincentforeningen for		Forbund
	katolske Damer	886	Højskolen
373	St. Michaels Klub	902	Husson 70 Aar
374	A. C.	902	St. Michaels Klub
374	Pastor Schindler ansat ved	903	Højskolen
	Rosenkranskirken	916	Eksercitier i Jesu Hjerter Kirke
390	Vincentkonferenserues	916	Højskolen
	2. Generalforsamling	917	Danske Kvinders katolske
390	Koncert af Sakramentskirkens		Forbund
	Kor	917	Alle Sjæles Aften paa Kirke-
390	Graven i St. Ansgars Kirke		gaarden
391	A. C.	917	Monumentindvielse paa
414	Sakramentskirkens Regnskab		Vestre Kirkegaard
414	Pastor N. T. Hansen ved	941	Biskoppen vender hjem fra
	Sakramentskirken		Udlandet
414	Katholsk Radioklub	941	Absalonsfest
430	Menighedsmøde ved St. Ansgar	942	Højskolen
430	A. C.	942	A. C.
446	Jan Ballin vies til Diakon	957	Pastor Ballin i Sakramentsk.
446	Knud Mariboe præstevies	957	Højskolen
486	A. C.	980	Højskolen
510	A. C.s Generalforsamling	980	Katholsk Radioklub
589	Br. Ludvig har taget	980	Absalonsfesten
	Studentereksamen	980	Kvindernes Landsmøde
614	Absalonsfest i St. Ansgars	996	Højskolen
	Kirke	996	Absalonsfesten
629	Fru Alma Osterhammel 70 Aar	1021	Højskolen
678	Vincentkonferenserues	1021	Vincentkonferenserues
	3. Generalforsamling		4. Generalforsamling
710	Biskoppens Firmelsesrejser	1045	Katholsk Radioklub
756	Fru Osterhammels 70 Aars		
	Fødselsdag		

Billeder.

St. Ansgars Statue	69
Døden	235
Grundstensnedlæggelse i Kolding	243
Korsvejsbilleder	269
Kalk til Jesu Hjerter Kirke	276
Guldsmed H. C. Christiansen	277
Buste af Pastor Ronge	324
Ebba Holm: St. Thomas	425
Ebba Holm: Dante	464
Kirken i Nyborg	540
Domkirken i Reykjavik	541
Christus og Dyrene	556
Kirken i Nyborg	578

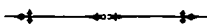
Christusspillet	581
Scene af Christusspillet	582
Pastor L. Wolff	675
Pastor Wijnen	677
Niels Steensen	684
St. Arilds Hus	691
Fru Alma Osterhommel	708
Jeanne d'Arc	747
Pastor P. Schreiber	751
Grosserer J. Menne	765
Præfekt Grüder	770
Ansgariusforeningens Segl	771
Lensgreve J. L. Holstein-Ledreborg	772
Observator C. F. Pechüle	772
Cand. mag. H. Kejser	774
Arkivar F. J. West	774
St. Andreas Relikvieskrin	790
St. Andreas Relikvieskrin	791
Pastor Joh. von Euch	805
Redaktør J. L. V. Hansen	806
Pastor Andr. Johansen	807
Pastor F. Ronge	809
Cand. mag. Niels Hansen	810
Ugebladets første Nummer	812
Kirken i Helsingør	834
Ghirlandajo: S. Gregorio aabenbarer sig for Santa Fina	851
Mgr. Crets	893
B. West: St. Elisabeth	938
Frederiksberg Allé 15-17	948
Institut Jeanne d'Arc	949
Kapellet i Institut Jeanne d'Arc	949
Mère Brigitte	950
Pater H. Hendrix	972
Aksel J. Theilmann: Julekrybbe	1032
Landsbykirke	1035

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 1.

Søndag den 1. Januar.

1928.

INDHOLD: Tobias's Bøn. — Til Nytaar. — Christus Konge (fortsat). — Observationer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. England. Rusland. Rom. Peru. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 1.

1. Den ældre Tobias's fromme Levned.

1. I Landflygtigheden er han retskaffen og gavmild.

Tobias var af Stammen og Byen Neftali, der ligger i Øvregalilæa nord for Naasson, hinsides Vejen, der fører mod Vest og har Byen Sefet paa venstre Side. Da han i Kong Salmanasars Tid var taget til Fange, veg han ikke fra Sandhedens Vej, skønt han befandt sig i Landflygtighed. Til daglig uddelte han saaledes, hvad han kunde afse, til sine medfangne Brødre, der tilhørte hans Slægt. 1—3.

2. I sin Ungdom havde han ikke gjort sig skyldig i Frafald.

Ogsaa dengang, da han var den yngste blandt alle i Neftali Stamme, handlede han ikke i noget paa Drengewis. Men medens alle andre opsøgte Guldkalvene, som Israels Konge Jeroboam havde faaet opstillet, holdt han alene sig

borte fra de andres Omgang. Han begav sig jævnlig i Herrens Tempel i Jerusalem og tilbad der Herren, Israels Gud, og ofrede trofast al sin Førstegrøde og sine Tiender. Hvert tredje Aar gav han hele sin Tiende til Proselytterne og de tilrejsende. Dette og lignende overholdt han efter Guds Lov som ganske ung. Da han saa var bleven en voksen Mand, tog han Anna, en Kvinde af hans Stamme, til Ægte. Han fik en Søn med hende, gav ham sit eget Navn og lærte ham fra Barndom af at frygte Gud og undgaa enhver Synd. 4—10.

3. *I det fremmede Land overholdt han samvittighedsfuldt de jødiske Abstinensbud.*

Han kom altsaa med sin Hustru og sin Søn paa Grund af Bortførelsen til Byen Ninive sammen med hele sin Stamme. Medens nu de andre spiste af Hedningernes Retter, vaagede han over sig selv og blev ikke uren ved deres Føde. Da han endvidere ihukom Herren af hele sit Hjerte, lod Gud ham finde Naade hos Kong Salmanasar, der gav ham Lov til at gaa, hvorhen han vilde, og det stod ham frit at gøre, hvad han selv fandt for godt. 11—14.

4. *Den nødstedte Gabel yder han Pengehjælp.*

Derfor gik han til alle, der var i Fangenskab, og gav dem gavnlige Formaninger. Da han saaledes ogsaa var kommen til Medernes By Ragas og endnu havde ti Talenter Sølv tilbage af dem, som Kongen havde foræret ham, saa han i sine Landsmænds store Flok Gabel, der tilhørte hans Stamme, i Nød og laante ham den omtalte Sum Sølvpenge mod et Gældsbevis. 15—17.

II. *Tobias's Modgang og Flugt.*

1. *Sennacheribs Had mod de landflygtige Israeliter.*

Efter en længere Tid døde Kong Salmanasar, og i hans Sted blev hans Søn Sennacherib Konge, for hvem Jøderne var en Modbydelighed. Tobias gik daglig omkring hos sine Slægtninge, trøstede dem og delte af sin Formue ud til hver enkelt af dem, saa meget han kunde. De sultende bespiste han, de nøgne forsynede han med Klæder, de døde

og myrdede begravede han meget omhyggeligt. Saaledes blev Tobias ogsaa ved med at jordfæste Ligene dengang, da Kong Sennacherib var vendt tilbage fra Judæa paa Flugt efter et Nederlag, som Gud havde beredt ham for hans Gudsbespottelsers Skyld, og da han i sin Vrede lod mange af Israels Sønner dræbe. 18—21.

2. Tobias mister alt og maa flygte.

Men saasomt dette kom Kongen for Øren, befalede han, at Tobias skulde dræbes, og han beslaglagde hele hans Formue. Nu maatte Tobias flygte med sin Søn og sin Hustru, men, skønt blottet for alt, kunde han dog holde sig skjult, fordi han var afholdt af mange. Efter 45 Dages Forløb blev Kongen imidlertid dræbt af sine egne Sønner, og Tobias vendte tilbage til sit Hjem og fik hele sin Formue igen. 22—24.

Anmærkning. Læren i dette Stykke er: I Tillid til Herren og med hans Naades Hjælp kan et Menneske ogsaa under de vanskeligste ydre Forhold føre et gudvelbehageligt Liv. Men selv ikke den frommeste spares for at gaa Korsets Vej.

Fr. K.

Til Nytaar.

(Forslag eller Udkast til en Nytaarsbøn.)

Herre Jesus Christus, i dit hellige Navn vil vi begynde dette nye Aar, over hvis Tærskel det er forundt os at skride i Dag. Til dit Navns Ære og til den treenige Guds Forherligelse vil vi indvie dette nye Aar med alt, hvad det vil bringe os af Medgang eller Modgang, af Glæde eller Sorg.

Men først takker vi endnu en Gang af hele vort Hjerter for alle de Velgerninger, som den treenige Gud i sin Kærlighed og Forbarmelse har bevist os alle vort Livs Dage og især i dette sidst henrundne Aar.

Vi takker dig, Herre, himmelske Fader, at du har skabt os i dit Billede og ved dit guddommelige Forsyn har be-

skyttet og bevaret vort Liv indtil denne Stund. — *Vi lovet dig*, at hver Dag og hvert Aar, du fremdeles lægger til vort Liv hernede, vil vi benytte til din Ære og Forherligelse og til at gøre os fortjente til de evige Glæder derhjemme i dit Faderhus.

Vi takker dig, Guds enbaarne Søn, at du ved din naaderige Menneskevordelse, ved din Lidelse og Død saa barmhjertig har forløst os fra Synd og evig Død. Vi takker for, at du har efterladt os et helligt Minde om din Lidelse og Død i Alterets ophøjede Hemmelighed. — *Vi lover dig* at ville bevidne dig vor Taknemmelighed og Genkærlighed ved at føre et kristeligt Liv og Levned, i Overensstemmelse med dine hellige Bud, for at det ikke maa være spildt, alt det, du har paataget dig for vor Skyld. »Den, som har mine Bud,« har du sagt, »og holder dem, han er den, som elsker mig.« Dette dit Ord vil vi i det nu paa-begyndte Aar ofte foreholde os selv som en gavnlig Paa-mindelse.

Vi takker dig, Gud Helligaand, at du ved Daaben har iført vor Sjæl den helliggørende Naades Bryllupsklædning og derved indlemmet os i din hellige katolske Kirke samt givet os Barneret og Arveret hos Himmeriges Konge. Vi takker dig for enhver god Indskydelse, enhver baade større og mindre Naadegave, som du hver Dag og hver Time har forundt os til Sjæls og Legems Velfærd. — *Vi lover dig* i dette ny Aar at ville samvirke med din Naade endnu mere samvittighedsfuldt end hidtil, for at vi ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade, og vi en Gang maa kunne bestaa paa Regnskabets Dag.

Hjælp os, Herre, vor Gud, ved din almægtige Naade til standhaftig at udføre disse vore gode Forsætter og til trofast at holde disse Løfter, som vi giver dig som en velment og forhaabentlig ogsaa dig velbehagelig Nytaars-gave. — —

Og maatte da saa i dette nye Aar dit ophøjede Navn vorde mere og mere helliget; maatte vi selv og alle vore Medmennesker paa hele den vide Jord vokse i Erkendelse af og Kærlighed til dig og dit hellige Navn!

Maatte dit Riges Herlighed stadig øges og befæstes; — Naadens Rige i Menneskenes Hjerter ved inderlig og op-

rigtig Fromhed og Dyd; — Kirkens Rige, ved stadig større Tilslutning og Tilbagevenden til den ene Hjord og den ene Hyrde; — Himmelens Rige, ved stadig et voksende Antal af frelste Sjæle og salige Aander, som istemmer dine Engles og dine Helliges evige Lovsang i det himmelske Paradis.

Hjælp os til trofast at opfylde din hellige Vilje Dag for Dag, Aar ud og Aar ind, og giv os Naade til taalmodigt og gudhengivent at tage imod alt, hvad du sender af Prøvelser, Lidelser og Skuffelser.

Nægt os ikke det fornødne til Opretholdelse af Legems og Sjæls Liv og Velfærd, saalænge du vil, at vi endnu skal vandre som Pilegrimme her i denne jordiske Udlændighed. Styrk os ofte med Livets Brød under vor aandelige Kamp og med det hellige Vandringsbrød før den sidste Rejse over i Evigheden.

Fri os fra Synd og Syndefare. Og skulde vi have den Ulykke at falde i Synd, da lad os ikke forstokkes i Ubodfærdighed og gaa evig fortabt, men drag os for Jesu Fortjenesters Skyld atter op af Syndens Afgrund og gengiv os Barneret og Arveret hos dig, for at vi maa naa Livets Maal, det, du har skabt os for, det evige Liv og den evige Løn i dit himmelske Rige. —

Gud være os naadig og velsigne os. Han lade sit Aasyn lyse over os og forbarme sig over os!

At vi paa Jorden maa kende din Vej, blandt alle Hedninger din Frelse.

Prise dig skal Folkene, o Gud; prise dig skal alle Folkestammer.

Fryde sig og juble skal Folkeslagene, fordi du dømmer Folkene med Retfærd og leder Nationerne paa Jorden.

Prise dig skal Folkene, o Gud; prise dig skal alle Folkestammer.

Jorden har givet sin Frugt. Isai Rod har sat Skud, har blomstret og baaret Frugt i Bethlehem, i Davids Stad. Korsets Træ er spiret frem af Jorden og har baaret sin velsignede Frugt. Menneskesønnen har sonet og sejret. For hans Skyld velsigner Gud os.

Ja, Gud, vor Gud, velsigne os; og alle Jordens Grænser frygte ham. Amen.

F. R.

Christus Konge.

Af Pastor L. Wolff, Haderslev.

(Fortsat.)

I »Gloria« finder vi de samme Tanker igen som i »Kyrie«, kun videre udformede under Tilføjelse af bedende Udtryk, men ogsaa af barnlig fast, ja glad Tillid, hin Glæde og hin Tillid, hvormed en Gang Hyrderne ilede til den nyfødte Konges Krybbe. Christus træder her igen frem for os som Gud (Herre, enbaarne Søn) som Menneske-Frelser (Guds Lam, Faderens Søn, som borttager Verdens Synder) og som Konge (der sidder ved Faderens højre Haand — Du alene er Hellig, Herre, du alene er den Højeste).

Saa hilser Præsten Menigheden med Ordene »Herren være med eder«, og glædestraalende og jublende, saaledes som forhen ved Halleluja ved Introitus, raaber den hele Menighed ham samtykkende i Møde »(Javel!) og med din Aand!« (Der synes vel altsaa ikke i de første kirkelige Tider altid at have været saa musestille i Kirken, som vi i Dag mange Gange vil have det; det synes meget mere at være gaaet til som i en ærefrygtsfuld, dog glad bevæget, større Familie, der samledes til et liturgisk Kærlighedsmaaltid. Eller ogsaa noget som Scenerne ved Palmeprocessionen i Jerusalem, hvor Folket jævnt og spontant jublede Kongen i Møde med sit Hosiannaraab. De var helt og holdent »med«.)

Saa følger Kollekten, den Bøn, som altid slutter med Ordene »ved vor Herre Jesus Christus, der med dig og den Helligaand lever og regerer«, hvorpaa Menigheden igen »raaber« »Amen = javel, saadan er og skal det det være«. Saa kommer Epistlen, der atter og atter ved at berette nyt og skønt og opbyggeligt om vor Konge.

Saa igen det (i hvert Fald i den old-kirkelige Form) om stort Hofceremoniel erindrende Graduale.

Saa kommer Evangeliet, hvor Christus selv taler kongelige Ord til os og selv giver Vidnesbyrd om sin Værdighed og Magt og Visdom.

I højtidelige Messer bliver brændt Røgelse før Evangeliet, hvilket bl. a. levende erindrer os om Hyldesten fra

de tre Konger fra Morgenlandet og om den ved fyrstelige Hoffer i Orienten brugte Sædvane.

Derpaa følger »Credo« eller den Nicænske Trosbenedelse. I denne bliver endnu en Gang og i fuldstændig klare, utvetydige Ord bekendt:

For det første Christi Guddom:

»Filiū Dei unigenitū et ex Patre natū ante omnia sæcul'a.«

»Guds enbaarne Søn, som fra Evighed er født af Faderen.«

For det andet hans Menneskevordelse med Formaalet, Menneskehedens Frelse:

»Qu. propter nos homines et propter nostram salutem descendit de coelis et incarnatus est.«

»Som for os Mennesker og for vor Frelses Skyld er nedstegen fra Himlen og har paa taget sig Kød.«

For det tredje hans Kongedømme:

»Et in unum Dominum —
— per quem omnia facta sunt —
— sedt ad dexteram Patris —
— et iterum venturus est cum gloria iudicare vivos et mortuos —
— cuius regni non erit finis —

»Og paa een Herre
— ved hvem Alt er skabt (altsaa ogsaa Menneskeslægten)
— der sidder ved Faderens højre Haand
— hvorfra han skal igenkomme med Herlighed at dømme de Levende og de Døde —
— og paa hans Rige skal der ikke være Ende.

(Fortsættes.)

Observationer.

5.

Det maa ære en ejendommelig Følelse af Usikkerhed, der begynder grundtvigske Nadvergæster, naar selv en af deres Pæster kan sige:

Pastor Ulf Hansen: Spørgsmaalet om Altergangen er i den senere Tid blevet drøftet flere Steder, hvor jeg har været tilstede — ogsaa ved Præstekonventer, og vi er

blevet stillet overfor Spørgsmaalet: »Hvad er det, Nadveren giver? Er det Syndsforladelse? — Er det Næring?« Jeg tror nu, det vil være meget vanskeligt for Mennesker at redegøre for, hvad de har hentet ved Nadverbordet, og jeg ved heller ikke, hvor stor Betydning denne Redegørelse har.

Kan man dog ikke forlange Besked paa noget saa Fundamentalt — og endda af Præster?!

En aparte Udvej foreslaar en anden:

Det skal være under mere frie Former, vi kan gaa til Herrens Bord.

Der skal ikke være noget at forbavses eller forundres over, — der skulde ikke behøves en Præst for at holde Altergang, men man skulde kunne bryde Brødet hjemme hos sig selv. Den værste Hindring for at faa dette gennemført, ligger sikkert i Skik og Brugs store Magt.

Gaaes der videre ad den Vej, naar Reformationen ud i sin Konsekvens: Ingen Kirke, intet Embede — og saa er Bruddet med Oldkirken fuldstændigt.

6.

Man har fra flere Sider sendt mig de Artikler, den alvidende fhv. Justitsminister K. K. Steincke har sendt hjem fra Rom til sit Blad — og man har bedt mig svare paa dem.

Et saadant Svar har jeg allerede givet i »Det rene Væld«, og jeg beklager blot, at jeg ikke har Raad at sende Bogen til Hr. S. og andre, der falder i de samme Forargelser. Hans Morsomhed med »Helligaand-Banken« gider jeg ikke gendrive; havde han læst sin Bådeker, vilde han have vidst Besked.

7.

Som Kuriosum fra grundtvigske Kredé hidsætter jeg af et Referat fra et Møde følgende:

H. Chr. Jensen, Ubberup: Paa Liselund blev i Vinter sagt, at det blev ikke, som det skulde vær, før Altergangen blev flyttet til Hjemmene.

Lærerinde Frk. Vang, Vallekilde: Forat dette kan lade sig sig gøre, maa man leve i nært Samfund med Gud. Min Fader har altid Vin og Brød hs sig, han tog

sig selv til Alters og styrkede sig ved dette hellige Maaltid, saa ofte han trængte dertil, men han levede ogsaa i et meget nøje Samfund med Gud. Uden det vilde det let blive fladt, — i Kirken skabes Højtideligheden ved at være sammen der, det er ikke saa let at skabe den uden ydre Former.

Altsaa, Kirken er kun Staffage for at skabe Højtidelighed — i gamle Dage var den dog »Guds Hus« i Mod-sætning til vort Hus, Hjemmet.

Eller dette — endda af en Præst:

Om Altergangen i Hjemmene vil jeg sige, at naar det synes vanskeligt, skyldes det for en Del, at man vistnok mener, at man skal bruge de samme Ord som Præsten i Kirken, for at det kan blive en rigtig Altergang. Jeg vil dertil sige, at hvis vi skulde holde Altergang i mit Hjem, vilde det maaske blive forskelligt hver Gang, der var kun én Ting, jeg vilde holde fast ved, nemlig Fadervor. Ellers vilde vi synge de Salmer, vi nu syntes. Saa vilde jeg tage en Tallerken og det Brød, vi havde i Huset, og takke Gud for det, — og havde vi Vin i Huset, vilde jeg tage det — ellers Vand, og saa takke Gud for det. Kunde jeg ikke Indstiftelsesordene, vilde jeg slaa op et Sted, f. Eks. paa Paulus' Brev til Korintherne 11. Kap. og nævne Ordene der. Og saa vilde jeg lade enhver, der deltog, selv tage Brød og Vin eller Vand uden at sige mere. Saa lidt skal der til for at vi kan faa en fuld og hel Altergang i Hjemmet, og ethvert troende Menneske, der er naaet lidt frem paa Vejen, vil kunne holde denne Altergang.

Først forsvandt Kirken, saa Altret, saa Ordene, saa Vinen — tilsidst ryger vel ogsaa Brødet, og tilbage bliver alene Menneskene med deres enorme Fremskridt.

8.

Pastor Blauenfeldt skriver i Missionens Blad:

Jesus sagde til sine Disciple: Ser til, tager Eder ivare for Farisæernes, Sadducæernes og Herodes' Surdejg.

Mon ikke den Tone skal frem i Jesu Navn, naar vi mindes Hans Tausens Gærning i den danske Kirke: Se til, tag Eder Vare for Pavedømmets Surdejg! Den er ikke nem at udrense.

Det er saa sandt, saa sandt — nemt er det hellerikke at lære Pastor B. en anstændig Brug af Skriftsteder og af det hellige Navn.

Vil man høre, hvad der nu doceres om Grundtvigs Kælebarn, Daaben, i hans egne Kredse:

Ud fra en personlig Oplevelse som Præst i Amerika hævdede Dansk-Amerikaneren *Karl Nielsen* ved et Sommermøde i Væhr, at Daaben ikke kan være Salighedsbetingelse. Røveren paa Korset var hverken døbt eller konfirmeret, men han saa Sønnen, følte sig løftet af ham og blev troende. Noget andet er, at den inderligt troende gennem Daaben har modtaget noget saa værdifuldt, at han af al Magt vil søge at bringe sit Barn ind under samme Velsignelse. Daaben er ikke en Sikring for noget hinsides, men den er en Kilde, som vælder ind over Menneskelivet og ændrer de Vilkaar, vi lever under, i god Retning. Daaben er Livets Pulsslag, dets Inderliggørelse, Evighedens Indslag i Timeligheden.

Logisk set er dette lyrisk Vaas.

Theologisk set er det Galimathias.

Religiøst set er det Blasfemi — saa vist som det falder fra Herrens egne Ord om Daaben. Hærmed rimer det sig godt, at samme Kredse nu tager »udøbte Kristne« (!) til Alters i Indien.

Sacco-Vanzetti-Affæren er oplysende. Med et Par reklamesyge, allestedsnærværende Damer i Spidsen hysteriserer hele Landets Presse op over »Justitsmordet«. Men hvorfor tier de til Justitsmordet paa over 10,000 katolske Mexikanere — og til Justits-Tyveriet af deres Kirker?

Ejheller har Bladene bragt den Oplysning, jeg nu hid sætter efter italienske Kilder.

Det vides, at den ene Dødsdømtes Søster rejste over til sin Broder; hendes Motiv var: at bringe ham til Anger, Omvendelse og Skriftemaal. Hun solgte alt for at naa frem — kom ogsaa til at tale med ham, men opnaaede kun, at han tilgav sine Fjender. Dette skønne Vidnesbyrd om Kærlighed skal ikke glemmes!

12.

Kina havde sidst i 1926 hele 65 Biskopper, som fordeles saaledes efter Ordner:

Verdensgejstlige: 1 Kineser, 1 Portugiser.

Augustinere: 1 Spanier.

Benediktinere: 1 Tysker.

Capucinere: 1 Tysker.

Dominikanere: 3 Spaniere.

Franciskanere: 5 Italienerne, 2 Kinesere, 1 Franskmand, 1 Belgier, 1 Hollænder, 1 Spanier.

Lazarister: 8 Franskmænd, 2 Kinesere, 2 Hollændere, 1 Italiener.

Milanos Missions-Institut: 5 Italienerne.

Instituttet i Paris: 13 Franskmænd.

Parma-Seminariet: 1 Italiener.

Don Boscos Salesianere: 1 Italiener.

Missionærerne fra Scheut: 3 Belgiere, 3 Hollændere.

Guds Ords Orden: 2 Tyskere.

Efter Nation ser Fordelingen saaledes ud:

24 franske Bisper, 13 Italienerne, 6 Kinesere, 6 Spaniere, 6 Hollændere, 5 Tyskere, 4 Belgiere, 1 Portugiser.

Kina tæller 2.394.962 Katholikker — hvilket er en Fremgang paa 57.080 fra Aaret forud.

Der er 1806 fremmede Præster og 1219 kinesiske, 277 fremmede Lægbrødre og 368 kinesiske, 1122 fremmede Nonner og 2626 kinesiske — desuden har Kina 761 theologiske Studenter.

I Løbet af 1926 er 60 Kinesere blevet præsteviede.

De katolske Universiteter og Højskoler tæller 521 Studenter.

Disse Tal viser, hvorledes man er paa god Vej til at opnaa en indfødt Gejstlighed og et kinesisk Episkopat.

Ogsaa i Japan har Den hellige Fader gjort det første Skridt til at grundlægge et nationalt Episkopat.

13.

Nationaltidendes Theologi er somme Tider vaklende. Saaledes i Anledning af den belgiske Kronprinses Barns Daab, Bladet siger:

Store Forberedelser træffes. Barnet skal bære Navnet Albert, hvis det da bliver en Prins. Det skal iøvrigt døbes ikke mindre end tre Gange, først efter katolsk Ritus af Ærkebiskoppen i Malines, derpaa skal Bruxelles Borgmester give Daaben dens borgerlige Bekræftelse, og endelig skal Justitsministeren, bistaaet af Kammerets og Senatets Præsident, erklære, at Barnet er af kongelig Byrd.

»Daab« er i Bladets Øjne et ret vagt Begreb. Vi kan forsikre Journalisten om, at Barnet kun blev døbt katolsk — Resten angaar Folkeregistret!

Belgien har nemlig endnu ikke faaet »borgerlig Daab«.

14.

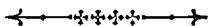
Biskop Ludwigs har overfor Komiteen til Rejsning af et Skipper Clement-Monument i Aalborg protesteret mod den af Johs. V. Jensen forarbejdede Indskrift, hvori læses: Alverden red Papismens Drage!

I »Aalborg Amtstidende« for 4. ds. fortæller Hr. Billedhugger Johs. C. Bjerg, at Digteren Johs. V. Jensen til hans Skipper Clement-Statue har skrevet en Inskription, der begynder saaledes:

Alverden red Papismens Drage.

At denne Linie i flere Henseender er uhistorisk, gør næppe ret meget. Lyrikken har altid haft en vis Frihed overfor Kendsgerninger. Heller ikke er der Grund til at opholde sig over, at den i Formen næppe er sin store Digter værdig, eftersom det er lidt svært at vide, hvem der er hvem, da man i Eventyr og Sagn jo nok har hørt om Væsener, der red Drager, men ikke det modsatte. Derimod er det meget alvorligt, at denne Linje kun kan virke pinligt og krænkende paa den Kreds af vore Medborgere, der slutter sig til den romersk-katolske Kirkeafdeling. Ligesom det ved Lov er Præster forbudt »hadskelig at lade ilde paa andre Religions-Bekendere«, bør en Statue, der skal staa paa offentlig Vej eller Plads, ikke krænke nogens religiøse eller kristelige Anskuelse.

Jeg tillader mig derfor ærbødigt at henstille til Komiteen, at den ikke godkender denne Linie.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C.'s sidste Møde i Efterårssemesteret var for en Gangs Skyld literært; Onsd. d. 14. Decbr. talte Magister Henning Kehler om Don Quijote i Verdenslitteraturens Roman. K. delte den europæiske Kulturs Literatur i to Hovedgrupper: Antiken og den kristne Literatur; for hin var Tragedien, for denne Romanen karakteristisk. Romanen begynder med Helgenlegender og Heltedigte, faar sit skønneste Udtryk i Parsifalromanen. Da Romanen forfalder, genrejses den af Cervantes's »Don Quijote«, som alle senere Romaner bygger paa. Det bærende Princip i Romanen er det, at Helten er et moralsk ansvarligt Menneske. Medens Udviklingen i den græske Tragedie er statisk, er den dynamisk i den kristne Roman. — I Mødet deltog foruden en Snes Medlemmer Forfatteren Helge Rode og Dr. theol. A. Th. Jørgensen. —sky.

Frankrig. Foran Basilikaen paa Montmartre er der blevet rejst to store Rytterstatuer af den hellige Ludvig og Jomfruen af Orleans. Samtidig er Jesu-Hjerte-Statuen blevet erstattet med en ny. Rytterstatuerne, der er de største Helgenstatuer i Paris, er fem Meter høje. Jeanne d'Arcs Sværd er alene to Meter langt. Figurerne er af Bronze og vejer hver 4500 kg. De er Billedhuggeren Hippolyte Lefevres Værk og er skænket af amerikanske Katholikker. — Paris's Værnehelgen, den hellige Genoveva, faar en stor Statue paa den nye Seinebro.

England. Catholic Truth Society har udsendt en Beretning, der viser, at denne Forening i de sidste tolv Maaneder har udsendt 60 Flyveblade i Oplag paa 1½ Mill. Medlemmernes Tal er nu 7151, og Indtægten var 5251 Pund. Foreningen har faaet overdraget at forberede Hundredaarsfesten for den katholske Emancipation i 1929, og i den nærmeste Fremtid vil den udgive et officielt katholsk Ugeblad.

— Biskoppen af Southwark meddeler i sin Aarsberetning til Rom, at der i hans Stift har fundet 1000 Konversioner Sted i Løbet af det sidste Aar.

Rusland. Times's Korrespondent i Riga beretter efter Iswestja, at den polske Sognepræst Theophilus Skalsky i Kijew er blevet arresteret. Han anklages for at have givet den polske Mission i Sydrusland Meddelelse om Tallet paa de polske Indbyggere i Ukraine og om deres Sindelag. »Det gælder som Spionage, og Præsten vil blive stillet for en Krigsret, der kan dømme til Døden.« Han anklages desuden for at have forsøgt paa at holde unge

Mennesker borte fra de kommunistiske Foreninger, men Hovedanklagen er, at han har forsøgt at paavirke Masserne inod Atheismen.

Rom. Med Spænding var Den hellige Faders Tale ved Konsistoriet den 19. Dec. ventet. Den indeholdt intet af alt det, man havde ventet. Paven berørte slet ingen af de store aktuelle Spørgsmaal, hverken det romerske Spørgsmaal, Action Française eller Meksiko; men han udtalte, at der i den nærmeste Fremtid vil blive Lejlighed til at tale om de Ting, Verden venter paa at høre om. Paven mindedes kun de afdøde Kardinaler og omtalte Kardinal Billots Resignation. Herom sagde Paven: »Et stort Tab for eders ærværdige Kollegium er ogsaa det, at eders Kollega Kardinal Billot er vendt tilbage til Klosterlivet i det ærværdige Jesu Selskab, der saa lio tjener Den hellige Stol, og som havde givet ham til eders Forsamling. Det Brev, der forelagde os denne Resignation, angav saa dybe aandelige Bevæggrunde og saa alvorlige Omstændigheder, at vi efter megen Overvejelse og megen Bøn ansaa det for vor Pligt at modtage den. Det skete i Overensstemmelse med vor Kardinalstatssekretær og Jesu Selskabs General. Dem overdrog vi ogsaa at udfærdige det nødvendige Dokument herom, som de underskrev, og som vi har læst, bifaldet og forseglet den 21. September.« Reuters Korrespondent meddeler, at naar Paven ikke har omtalt det romerske Spørgsmaal, skyldes det, at det for Øjeblikket er Genstand for Forhandling mellem Vatikanet og den italienske Regering.

Peru. De peruanske Biskopper holdt for nylig Provincialsynode under Ledelse af den pavelige Nuntius Mgr. Camino. Perus Præsident Leguia gav i den Anledning en Fest for de forsamlede Biskopper, ved hvilken Lejlighed han i en Tale fremhævede det gode Forhold mellem Stat og Kirke i Peru. »Der kan aldrig,« sagde han, »være nogen fornuftig Grund til, at Staten skulde forholde sig fjendtligt eller blot ligegyldigt overfor Kirken. Vor Forfatning beskytter den, og Troskaben mod den hører med til vort Folks nationale Følelser.«

Ugens Messebønner.

1. Jan. Jesu Omskærelse (N.-M. 64, G. M. 101).
2. Jan. Jesu Navnefest (N.-M. 65, G.-M. 118) Ihukommelse af St. Stephans Oktav (N.-M. 69, G.-M. 103).
3. Jan. Oktav af Johannes (N.-M. 49, G.-M. 87). 2. om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
4. Jan. Oktav af Uskyldige Børn (N.-M. 53 G.-M. 90). 2. og 3. som 3. Jan.

5. Jan. Vigilie (N.-M. 59, G.-M. 97; Evangeliet N.-M. 69, G.-M. 104).
 2. Telesforus (N.-M. [9], [11], [8], G.-M. [9], [11], [8]). 3. som
 2. den 3. Jan.
 6. Jan. Epifani (N.-M. 72, G.-M. 107).
 7. Jan. Oktavdag. Messe som 6. Jan. 2. og 3. som 3. Jan.

St. Michaels Klub.

Nytaarsfest for Klubbens Medlemmer Mandag d. 2. Januar Kl. 7½ med Juletræ, Tale og hyggeligt Festbord. Som sædvanlig bedes erlagt Kr. 1,50 ved Indgangen.

Katholsk Radioklub

henleder sine Medlemmers og alle Lytteres Opmærksomhed paa Udsendelsen **Nytaarsmorgen Kl. 8.30**. Udsendelsen er den første, der paa Katholsk Radioklubs Initiativ finder Sted. Iøvrigt henvises til de officielle Radioprogrammer.

P. B. V., J. Hammermüller,
 Formand.

St. Ansgars Menigheds Juletræ

Torsdag den 5. Januar Kl. 8 Aften i Forsamlingsalen,
 Bredgade 67 o. G.

Adgangskort (paa Grund af begrænset Plads) faas gratis hos
 Præsterne.

R. H. Bensons Julemysterium

opføres i Sankt Knuds Sal, Stenosgade 4 B, Torsdag d. 5. Jan.
 Fredag d. 6. Jan. Søndag d. 8. Jan. Kl. 8 Aften.

Forestilling for Skolebørn Søndag d. 8. Jan. Kl. 3 Eftm.

Adgangskort à 1,00 Kr. (og Børn 25 Øre) faas i de katholske
 Bogsalg og hos Portneren Stenosgade 4 A.

En Tak fra Haderslev.

Haderslev Menighed takker hjerteligst alle dem, som i det
 forløbne Aar har vist saa stor Interesse for Skolesagen i Søn-
 derjylland, ønsker dem Jesus-Barnets rigeste Velsignelse.

Pastor L. Wolff, Haderslev

Juleindsamlingen i Rosenkranskirkeens Sogn

indbragte 896 Kr., som uddeltes til ca. 60 trængende Familier og
 enligstillede.

Alle Bidragydere bringes herved en hjertelig Tak.

Komiteen.

Undertegnede ønsker ARBEJDE hos en katholsk Familie i
 By eller paa Land.

Marinus Sørensen.

»Egevang« Grejsdal

pr. Vejle.

Udmærket Jule- og Nytaars gave!

Et Gavekort,

der giver Ugebladet frit
 tilsendt en hel Aargang.
 Pris 12 Kroner.

Faas i Ekspeditionen og i Boghandelen.

Kirkelig Kalender.

1. Jan. Jesu Omskærelse.	8. Jan. 1. Søndag efter Epifani.
2. — M. Jesu Navnefest.	Den hl. Families Fest.
3. — Ti. Oktav af Johannes.	9. — M. Oktavdag.
4. — O. Oktav af Uskyldige Børn.	10. — Ti. Oktavdag.
5. — To. Vigilie.	11. — O. Oktavdag.
	12. — To. Oktavdag.
6. — F. Epifani (H. 3 K.).	13. — F. Oktav af Epifani.
7. — L. Oktavdag.	14. — L. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.

St. Knuds Kapel. Hellig 3 Kongers Dag (6. Januar) Form. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe.

St. Annæ Kirke. Paa Hellig 3 Kongers Dag (6 Januar) Kl. 6 og 7 stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken, Kl. 8 Aftenandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Hellig 3 Kongers Dag stille hellige Messer Kl. 6, Kl. 7, Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Kl. 8 Levitmesse, Kl. 10 Sangmesse med Prædiken. Aftenandagten er Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Sakramentskirken. Hellig Tre Konger (Torsd. 6. Jan.) Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse, Kl. 8 Aften Festandagt.

Nytaarsaften (Lørdag den 31. December).

Takkegudstjeneste (ev. med Prædiken). **Te Deum.**

St. Ansgars Kirke Kl. 6. Rosenkranskirken Kl. 6. St. Annæ Kirke Kl. 7. Jesu Hjerter Kirke Kl. 6. St. Josefs Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Sakramentskirken Kl. 11. St. Andreas Kirke Kl. 7.

Kirkekollekt. I Vikariatets Kirker afholdes **Hellig tre Kongers Dag** i Føge pavelig Anordning Kollekt til de afrikanske Missioner.

Kirkekollekt. I de københavnske Kirker afholdes **Nytaarsdag** Kollekt af **Peterspenge** til den Hellige Fader.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Mødet bortfalder i Januar Maaned.

Rosenkranskirken H. 3. Kongers Dag stille Messer Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8, Højmesse Kl. 10. Aftenandagt Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Søndag den. 8. Januar. 1928 afholdes Andagten til Ære for

Sct. Knud Hertug

i Jesu Hjerter Kirke Kl. 7 Aften, ved hvilken de latinske Sange fra Ringsted Ordinalet (1170) vil blive sunget.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 1. Januar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Immaculatakongregationen holder Møde Tirsdag den 3. Januar Kl. 4 $\frac{1}{2}$.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag d. 4. Januar Kl. 8. Aften. Fælleskommunion Søndag d. 8. Januar i Messen Kl. 8.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 2.

Søndag den 8. Januar.

1928.

INDHOLD: Tobias's Bog. — Christus Konge (fortsat). — Hvil paa Flugten til Ægypten. — Observationer. — Fra Vatikanet og Kurien. — Fra Meksiko. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Horsens. Nord-Amerika. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 2, 1-3, 6.

1. Bebrejdelser, der rettes mod den fromme Tobias:

1. af hans Naboer:

Efter disse Begivenheder blev der paa en af Herrens Festdage holdt et stort Gæstebud i Tobias's Hus, og da sagde han til sin Søn: »Gaa og før nogle af vor Stamme, der frygter Gud, hid, for at de kan spise sammen med os.« Sønnen gik, og da han kom hjem igen, meldte han, at en af Israeliterne laa kvalt paa Gaden. Straks rejste han sig fra sin Løjbænk, gav Afkald paa Maaltidet og gik fastende til Liget. Han tog det op og bragte det hemmeligt i sit Hus for ubemærket at kunne begrave det efter Solnedgang. Da han saa havde skjult Liget, spiste han sin Mad med Sorg og Angst, fordi han kom i Tanke om et Ord, som Gud havde sagt ved Profeten Amos's Mund: Eders Højtidsdage skal forvandles til Klage og Sorg. Men efter Solnedgang gik han ud og jordfæstede ham.

Det gjorde alle hans Naboer ham Bebrejdelser for, idet de sagde: Nu blev der dog for den Sags Skyld givet Befaling til at dræbe dig engang før, og næppe er du undsluppen Dødsdommen, førend du igen begraver de døde! Tobias frygtede imidlertid Gud mere end Kongen, skaffede de dræbtes Lig bort, skjulte dem i sit Hus og sænkede dem i Jorden ved Nattetid. 2, 1—9.

2. af hans Slægtninge:

En Dag skete det, at han træt kom hjem fra en Begravelse, lagde sig ned ved en Mur og faldt i Søvn. Medens han laa og sov, faldt der varmt Skarn fra en Svale-rede lige ned paa hans Øjne, og han blev blind. Denne Prøvelse lod Herren komme over ham af den Grund, at han skulde give de senere Slægtled et Eksempel paa Taalmodighed ligesom den hellige Job. Thi da han fra Barndommen af altid havde frygtet Gud og overholdt hans Bud, blev han ikke ked af Gud, fordi Blindhedens Ulykke havde ramt ham, men stod urokkelig fast i sin Ærefrygt for Gud og takkede Herren alle sit Livs Dage. Ligesom nemlig Konger brugte Skældsord mod den salige Job, saaledes haanede Slægtninge og Paarørende hans Liv og sagde. Hvor er nu dine Forhaabninger blevet af, for hvis Skyld du gav Almisser og begravede de døde? Men Tobias bebrejdede dem det med de Ord: Tal ikke saaledes! Vi er de helliges Børn, og vi venter os det Liv, som Gud vil give alle dem, der aldrig svigter ham. 2, 10—18.

3. af hans Hustru.

Hans Hustru Anna gik daglig ud til Væverarbejde og bragte alt det hjem, som hun ved sine Hænders Flid kunde tjene til Livets Ophold. Saa skete det, at hun fik en Gedebuk foræret, som hun tog med sig. Da hendes Mand hørte den bræge, sagde han: Bare den nu ikke er Tyve-gods! Giv den tilbage til dens Ejermannd! Noget stjaalet maa vi jo hverken spise eller røre ved. Saa blev hans Hustru vred og svarede: Nu er det soleklart, at din Tillid (til Gud) er bleven til Taabelighed, og hvad dine Almisser kunde gavne, viser sig ligeledes! Med disse og lignende Ord skældte hun ham ud. 2, 19—23.

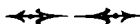
II. Tobias's Bøn til Gud om at maatte dø.

Da sukkede Tobias og begyndte under Taarer at bede saaledes: Retfærdig er du, Herre, og retfærdige er alle dine Domme. Alle dine Veje er Barmhertighed og Sandhed og Retfærd. Og nu, Herre, kom mig i Hu og straf mig ikke for mine Synder! Glem mine og mine Forældres Forseelser! Fordi vi ikke har adlydt dine Bud, derfor blev vi givet hen til Plyndring, Fangenskab og Død, derfor er vi til Spot og Haan for alle de Nationer, blandt hvilke du har adspaltet os. Ja, Herre, strenge er dine Domme, fordi vi ikke har handlet efter dine Bud og ikke vandrede oprigtigt for dit Aasyn. Men nu, Herre, gør med mig efter din Vilje og befal at tage min Sjæl ind i din Fred! Thi det er bedre for mig at dø end at leve. 3, 1—6.

Anmærkning. Læren i dette Stykke er: Netop det Menneske, der elsker Gud, bliver ikke sjældent Genstand for Angreb fra en Side, hvor man mindst regner med Hindringer, og saaledes kan han blive bedrøvet indtil Døden.

Fr. K.

Christus Konge.

Af Pastor *L. Wolff*, Haderslev.

(Fortsat.)

I dette Aar, da vi netop har fejret 1600-Aars Mindet om Konciliet i Nikæa, næsten midt imellem de to første Christi Kongsfester, har de fra Rom adskilte Kirkeafdelinger holdt en stor Konference, hvor den katholske Trosbekendelse fra Nikæa blev anerkendt og enstemmigt vedtaget. Det er jo den Trosbekendelse, hvori Christus udtrykkelig anerkendes som Guds Søn, som Frelser og som suveræn Konge, den Trosbekendelse, som i 1600 Aar er blevet bedt og sunget ved Messen i den katholske Kirke. Naar Deltagerne i denne Konference nu lægger Credo fra Nikæa, som altsaa ogsaa er deres Credo, ved Siden af Pave Pius XI's Konge-Encyklika og sammenligner de to Skriftstykkers Indhold, maa de af Hjertet glæde sig over den store Overensstemmelse. Lige meget hvad man tæn-

ker om Lausanne-Konferencen, eller hvad Deltagerne har tænkt sig, den betyder sikkert ogsaa et Skridt mod kirkelig Genforening. Og det ser næsten ud, som om Christi Stedfortræder allerede var ilet sine efter Hjemmet søgende Børn i Møde med sin Encyklika. »Charitas Christi urget me«, Kærligheden til Christus, til Christi Børn, der ogsaa er hans Børn, driver ham.

At Udtrykket »ved Christus vor Herre« og »der med dig lever og regerer« stadig vender tilbage i den hellige Messe, behøver kun at nævnes. Den, der tager Messebogen i Haanden og ser efter, vil forbavses over disse Ords Hyppighed.

Ligesom i den hellige Messes Offerhandling finder vi ogsaa Tanken om Christus som Konge i Kirkeaarets Liturgi. Den griber enhver Lejlighed til at vise hen til Christi Kongeværdighed og forklare den. Saaledes betragtet er Messebogen (og i Tilslutning dertil Breviaret) ligesom Jesu Christi kongelige Aarvog, og man skulde virkelig til Julen eller ved andre Lejligheder i Stedet for saa mange intetsigende Kalendere og Julehefter skænke denne Aarvog, Messebogen.

»De liturgiske Bøger i den romerske Moderkirke,« siger Bihlmeyer-Schott, »kalder allerede i Middelalderen Kirkeaaret en Kreds.« I Midtpunktet af denne Kreds staar Jesus Christus. Han er Konge for alle Dage og alle Tider og den evige, aandelige Sol paa den aandelige Stjernehimmel. Fra dette ophøjede Midtpunkt for Kirkeaaret udgaar Herrens enkelte Fester og Festtider som Straaler og Straalebundter og danner en rig forskelligfarvet Lysring omkring ham. I denne hellige Kreds's vide Felt er de mangfoldige Fester for Christi Moder og hans Helgener indstiftet, ligesom paa Firmamentet den herskende Sol ledsages af Maanen og er omgivet af utallige Stjerner af forskellig Størrelse.

»Den inderlige Leven med Kirkeaaret er derfor et Fællesskab med Christus og hans Hellige. I dybeste Forstand er det (som al Liturgi overhovedet) en Indvielse af de rettroende til Treenigheden, ved, med og i Christus, ledet ved hans hl. Kirkes Haand.«

»Christus er den store Velgerning og Naadesaabenbaring

fra Gud. I Kirkeaaet har vi den ligesom mere lagt frem for vore Øjne og derfor meget tydeligere. Gudmenneskets Skikkelse og Virken træder der i Grundtrækkene og i langsom Udvikling frem for os; saaledes Forventningen om Christus, om den forjættede Frelser og hans Menneskevordelse i Tidens Fylde; hans timelige Fødsel af Jomfruen i Bethlehem og hans Aabenbaring for Hedningeverdenen; hans lange og skjulte stille Liv; hans offentlige Lære og Velgerninger efter den ydmyge og beseglende Daab og den store Ørkenbod; Herrens stigende Lidelser under Forhærdelse og Fjendtlighed i de førende Kredse hos hans eget udvalgte Folk; Forræderiet til den romerske Dommermagt af en af de fortrolige og udvalgte tolv; Gethsemanetimen efter den sidste Nadvere og hans hemmelighedsfulde Testamente til sine for alle Tider i Offer og Eukaristiens Sakramente; hans Korsvej og ypperstepræstelige Offerdød, hans Opstandelse og Himmelfart; hans Aandssendelse med Faderen ved den gammelisraelitiske Pinsefest; saa den op-højede Christi Aabenbaring: Trefoldighedens Hemmelighed. Og i Kirkeaaets videre Forløb lyser for os den fornyede glade Ihukommelse af Eukaristien; det guddommelige Hjerte som Grundkilden til alle Frelsergerninger, den nye Pagts kostbare Offerblod og det hl. Korses Offeralter, Christi stadige Virken og Hersken i sin Kirke med dens Gave, Helligaanden. Denne Virken og Hersken er Naade. Af den fremgaar som modne Frugter Helliggørelse og Hellighed og dermed alle de Helgener, der i det liturgiske Aar møder os i Festerne, snart enkeltvis, snart i Grupper, nogle i Hærskarer (f. Eks. Englene) og imod Slutningen af Kirkeaaet paa Allehelgensfest i deres utallige Mængde.«

Og nu efter Indstiftelsen af den nye Fest viser Kirken endnu meget tydeligere end før hen til Christus, Guds Søn, Frelser og Konge som Aarsag til og som Maal og Krone for al Hellighed og alle Hellige.

Ethvert Kirkeaar, som i stadig uafbrudt Tidsstrøm flyder hen, er altsaa fra Kirkens Side en glad og mægtig Bekendelse og Lovprisning af Christus, som bringer den og dens Børn rig Velsignelse og Naade. Kirkeaaet er en Trosbekendelse, som er udgydt i store anskuelige, højtidelige, kongeligt pragtfulde Former: »Kirkeaaet er

som en Æreskrone, som af den samlede Kirke, i hyl-
dende Tilbedelse og Taknemmelighed mod det forklarede
Gudsmenneske, bliver bragt det glørværdige Guds Lam.«
»Christi Forherligelse er et af de væsentligste Maal for
Kirken.« — »Kirkeåret er Aabenbaring og Fortsættelse af
Jesu Christi naadefulde Liv paa Jorden til Frelse og Ud-
slettelse af Verdens Synd.« Det er ham selv, vor Gud og
Frelser og Konge, som der drager forbi vore Øjne.

Frelserens Kyriostitel og dermed hans Kongeriges An-
erkendelse træder os allerede i Møde i Navnet paa Søn-
dagen, som blev fejret som ugentlig Ihukommelsesdag for
den sejrrige Frelser-Konge. Man kaldte nemlig Søndagen
Kyriake, som den allerede betegnes i den hl. Johannes's
Aabenbaring: ogsaa *dominica*, Herrens Dag, særlig be-
stemt til at lade Christi Kongeherlighed lyse op.

Hvor vi ser hen i Kirkeåret, træder Christus os alle
Steder i Møde i Kongekaabe.

»Med den første Adventssøndag,« siger H. Heimanns,
»som aabner Kirkeåret, kommer Christus til Syne som
Verdens Konge, Verdensdommeren, og den sidste Søndag
efter Pinse skildrer ham paa samme Maade. Kongetanken
slutter det gamle Aar og indleder det nye.

De andre Adventssøndage og Rorate-Messerne i Advents-
tiden spinder Kongetanken videre. »Fra Sion, Konge-
bjerget, skal Messias's Glans straale og den Herre komme,
der troner over Keruberne, fra Sion skal hans Bud udgaa,
og han skal dømme Folket. I Fyrster, aabner eders Porte!
Aabner for ham eders evige Porte, thi Gloriens Konge vil
holde sit Indtog. I Solen har han opstillet sin Trone.
Glæd dig, Sions Datter, se, din Konge kommer til dig, den
Hellige, Frelseren! ...« Dagen før Jul hedder det: »I
Morgen skal I skue hans Herlighed, og Verdens Frelser
skal herske over os.« Juledags Liturgi fremfører Konge-
motivet endnu klarere: »Fredsfyrsten, til hvem Herren har
talt »Sæt dig ved min højre, til jeg har lagt Fjenden til
Skammel for dine Fødder«. Denne Fredsfyrste, »hvis Rige
ingen Ende skal have,« har iført sig Glans og omgjordet
sig med Magt. »Paa hans Skuldre hviler Herredømmet.«
Han, det mægtige Guds Ord, er steget ned fra sin konge-

lige Trone. Herren og Herskeren er kommet, og Riget og Magten og Herredømmet er i hans Haand.

Man har allerede en Gang kaldt Helligtrekongersfest Christi Kongsfest, fordi Kongerne i Aandens Rige hyldede Frelseren og bragte ham Guld, Symbolet paa Kongeherligheden. Men denne Dag fejrer ikke saa meget Christi sociale Herredømme som hans Aabenbaring for Hedningeverdenen. Trods det forstummer Kongetanken ikke i denne Fests Liturgi. »Kongerne af Tharsis og Øerne skal bringe Gaver, Kongerne af Arabien og Saba skal komme med Foræringer. Alle Jordens Konger skal tilbede ham, alle Folkeslag tjene ham.«

Selv i Fastetiden forstummer Kongemotivet ikke helt. Alle Dagtimer (Breviartider) begynder Præsterne med Ordene »Lovet være Du, o Herre, den evige Herligheds Konge«.

Endog i den stille Uge glemmer Kirken ikke, at dens korsfæstede og lidende Frelser sandelig er Konge, og paa Palmesøndag hilser den ham højtideligt med Raabet »Berømmelse, Lov og Ære være Dig, o Konge, Kristus!« Selv Langfredags Sorg bryder den stolte Sang »Vexilla Regis prodeat. — Nu stævner frem vort Kongeflag!«

(Fortsættes.)

Hvil paa Flugten til Ægypten.

Maria, nu sover din Søn ved dit Hjerte,
 Selv hviler Du, Jomfru, og glemmer Din Smerte!
 Thi træet var Din fod, Du var tynget af Sorgen,
 Du hjemløse Ætling fra Davidsborgen.

Med Hyrderne delte i Julenatsstunden
 Du Glæden, da Frelsen i Stalden blev funden;
 Men Hjertet var tungt, da dit fattige Æje
 Kun strakte til Krybbe og Straa til hans Æje.

Din Lykke var stor, da fra Østerlands Fjerne
 De vise blev ført til Din Søn ved hans Stjerne;
 Dog Skæbnen, Din Brudgom og Du maatte friste,
 Dig knugede i Angst for Din Frelser at miste.

Paa Flugt mod Ægypten ad Ørkenens Øde
 Du Smerternes Moder, Dit Hjerte maa bløde. —
 Maria, nu sover Din Søn ved Dit Hjerte,
 Selv hviler Du, Jomfru, og glemmer Din Smerte.

Valb. Kallan.

Observationer.

15.

I Anledning af *Pintsebevægelsens* skæbnesvangre Fejltagelse af Apostelordet i Jakobs Brev, har et Dagblad æsket Stiftsprovst Ussing og Biskop Ostenfeld en Udtalelse af; de skal svare paa, hvorfor Folkekirken ikke følger Biblens Ord om »Den sidste Salvelse«.

Biskop Ostenfeld svarer:

— Man ved ikke af, at denne Salving nogen Sinde har været videre brugt af Kirken. Som almindelig kirkelig Ritus har den i hvert Fald aldrig eksisteret.

Hvad særlig *Bønnen for de Syge* angaar, vil jeg da tro, at der til Stadighed er mange af vor Kirkes Præster, der beder for Syge, ligesom ogsaa mange enkelte Medlemmer af Menigheden gør det.

Biskoppens Theologi maa lide af ret store Huller, naar han ikke véd (eller lader, som han ikke véd), at indtil 1536 var denne Salving et Sakramente — og at den stadig er det i de $\frac{3}{4}$ af Kristenheden.

Stiftsprovstens Ord lyder:

De har anmodet mig om en Udtalelse i Anledning af Fru Anna Larssen Bjørners Ord om Jak. 5, 14, som De anfører i »Dag. Nyh.«, 14. Novbr., saaledes: »Det er en stor Fejl af Folkekirken, at den ikke salver de Syge og beder med dem.«

Den danske Kirkes Opfattelse af det anførte Bibelord er den, at Herrens Broder Jakob her raader de Syge til at sende Bud efter Menighedens Ældste, for at de skal bede over dem, idet de samtidig salver dem med Olie. Sammenhængen viser tydeligt nok, at Hovedsagen er Troens Bøn for de Syge, medens Salvingen kun er en ledsagende Handling (endnu tydeligere i den græske Grundtekst, hvor der ordret staar: »lad dem bede over ham, *idet* de salver ham med Olie«). Olien brugtes nemlig i Oldtiden som et almindeligt Lægemedel. *Salvingen* med Olie, foretaget af Samfundets Ledere (ganske som Israels Præster ogsaa havde Lægefunktioner), svarer altsaa netop til, at man nu til Dags spørger Lægen til Raads og bruger de af ham anviste Midler. Det, som Kristentroen føjer til, er *Bønnen i Herrens Navn*. Og den er ikke afskaffet i den danske Kirke.

Man maa beundre den Dristighed, hvormed det forties, at man hær har afskaffet et Sakramente. I den Hensigt gøres der theologisk Hokusfokus med Teksten, og det hele klapper, som det skal. Man kan nu da begribe, at almindelige Mennesker kommer til at anse Theologi for Rævestreger eller Taskenspillerkunster.

Betyder de 1500 Aars Exegese og Dogmatik Intet for d'Hrr.? Eller er Sandheden ikke den, at disse Sekterere fra Trianglen netop har begaaet deres forfærdelige Fejlgreb, fordi de har anet det, vi kender som de Døendes Sakramente? Hvorfor saa ikke oplyse Folk om Grundene til, at man har forkastet det?

Paa ganske samme Maade er Spiritismens sjælsødelæggende Praxis Straffen for, at man har forladt Oldkirkens Bøn for de Afdøde og Dyrkelse af Helgenerne.

Det er en Ynk og en Forargelse at se ærlige og troende Mænd smutte bort fra Sagen.

16.

En Præst har i Roskilde debiteret den gamle Skrøne om, at: »i Middelalderen solgte (!) man Splinter fra det hellige Kors, saa man kunde fylde flere Skibsladninger ...«

I »Liturgi« har jeg med vægtige Beviser gendrevet denne sejglivede Usandhed — til det Kapitel henviser jeg Pastoren og beklager samtidig, at en Tjener for Sandheden fylder Deltagerne paa et Ungdomsmøde med det Modsatte.

(Fortsættes.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Advent er allerede paa Hæld, og Julen staar for Døren; Kapucinerpateren Vittorio di Sestri Donente har holdt den sidste af sine Adventsprædikener, som Paven tilligemed Kardinaler, Ærkebiskopper og Biskopper og alle sit Hofs Prælater og Monsignori har overværet. Mange Kirkefyrster har i disse Adventsuger besøgt Den hellige Fader, bl. a. de Kardinaler, der kom til Rom for at deltage i Konsistoriet. Paven har ogsaa modtaget Bestyrelsen af det pavelige videnskabelige Akademi, hvis Præsident er Jesuiten Pater Gianfranceschi, som overrakte det 80. Bind af Akademiets Akter. Søndagen efter holdt Akademiet sin Aarsfest, ved hvilken Paven præsiderede; Akademiets Præsident holdt en Tale om dets Historie og Virksomhed, hvorefter Paven selv i en længere Tale mindedes den berømte katholske Videnskabsmand Alessandro Volta, hvis Mindeaar netop er afsluttet.

I Kurien beskæftigede man sig før Jul mest med Afslutningen af det litauiske Konkordat, hvis Tekst blev offentliggjort, og med Forhandlingerne med den czekoslovakiske Regering. Jeg er i Stand til herom at give følgende ætnekelige Efterretning. Som bekendt havde det czekoslovakiske Udenrigsministerium allerede i August sendt en befuldægtiget Minister, Dr. Kamillo Krofta, til Rom for at forhandle med Vatikanet. Resultatet af disse Forhandlinger er blevet overdrevet i Pressen. Efter Informationer, der er givet mig paa det eneste kompetente Sted, var Resultatet det, at der slet ikke blev truffet nogen sikker Afgørelse af noget, hverken om noget Konkordat eller om den nye »Modus vivendi« mellem Kirke og Stat i Republikken. Ved de nye Forhandlinger maatte man begynde forfra, men kunde bygge paa det Arbejde, der i Foraaret var gjort i Prag af Undersekretæren i det vatikanske Statskancelli, Mgr. Pietro Ciriaci. I den sidste Tid er der saa atter ført Forhandlinger med Minister Krofta og den czekiske Ministerialsekretær Dr. Rostocil, og Afslutningen viser en officiel Notits i »Osservatore Romano«, som siger, at de særlige Vanskeligheder, der i de sidste to Aar har bestaaet i Forholdet mellem Den hellige Stol og den czekoslovakiske Republik nu er hævede. Der er udvekslet Noter mellem Kardinalstatssekretær Gasparri og Minister Krofta, og et Dokument om den nye »Modus vivendi« er blevet undertegnet. Dette Aktstykke skal endnu stadfæstes af Paven og af Republikkens Præsident, og det er et i

Historien ganske nyt Forsøg paa at løse Vanskeligheder uden noget Konkordat. Den videre Udvikling af Forholdet mellem Kirke og Stat i Czekoslovakiet afhænger af, hvorledes dette nye kommer til at virke. Offentliggørelsen af denne Traktat, hvis Enkeltheder hidtil er holdt strengt hemmeligt, vil først ske efter den endelige Antagelse. Man maa være spændt paa at se, hvorledes Den hellige Faders bestemte Krav om Garantier mod Gentagelser af Begivenhederne ved Hus-Festerne i Prag er blevet imødekommet. I hvert Fald ser man, at Regeringen i Czekoslovakiet har søgt en Overenskomst og ikke et Brud.

De indrepolitiske Begivenheder naaede deres Højdepunkt i det hemmelige Konsistorium den 19. December, hvor de fem nye Kardinaler blev udnævnt. Der blev altsaa ikke, som mange havde ment, tillige udnævnt nogle Italienerne, heller ikke fandt nogen Udnævnelse »in pectore« Sted. Forskellige Biske- og Ærkebispesæder blev nybesat, og den nye Kansler, Kardinal Frühwirth, blev taget i Ed.

Den hellige Faders Tale, som man denne Gang havde ventet med særlig Spænding, overrasker ved sin Korthed og ved, at der ikke findes et Ord om det, man havde ventet. Paven nøjedes med at omtale de Tab, Det hellige Kollegium havde lidt ved flere Kardinalers Død og ved ens Resignation. Om Kardinal Billots Resignation sagde Paven, at Kardinalens vigtige Argumenter havde bevæget ham til at give efter, og at et særligt Dokument derom var blevet udfærdiget. Talen berørte paa intet Punkt kirkepolitiske Spørgsmaal.

Enndu i denne Uge vil der finde en betydelig Begivenhed Sted i Rom: Aabningen af det nye Missionsmuseum i Lateranet. Det bliver et meget stort etnografisk Musæum, som sikkert vil samle Videnskabsmænd fra hele Verden.

Fra Meksiko.

William F. Montavon, der tidligere var amerikansk Diplomat, og nu er en af Lederne af National Catholic Welfare Conference i Washington, fastslaar paa Grundlag af officielle og uofficielle Beretninger, at der i 1926 er blevet myrdet 147 Præster i Meksiko.

Af de nyeste Forbrydelser kan nævnes følgende: Præsten Librado Arreola fik begge Hænder afhugget, for at han ikke mere skulde være i Stand til at læse, hvilket viser, at selv hemmelig Messelæsen straffes strengt. I

Chihuahua blev Præsten Francisco A. Alvarez, der læste Messe i et Privathus, slaaet til Jorden med en Geværkolbe og fængslet. Han venter paa Krigsrettens Dom for hans Forbrydelse. En anden Præst blev dømt til Døden, fordi han havde læst Messe. Da han førtes til Retterstedet opfordrede hans Bødler Folk til at se, hvorledes »et Menneske dør for Christus«, men Tusinder af Mennesker strømmede til, saa at Soldaterne ikke vovede at skyde, en Officer foretog saa Henrettelsen.

Helt modigt døde Præsten Fr. Projuarez og tre Lægefolk, som var beskyldt for Deltagelse i Attentatet paa Obregon; i Virkeligheden forelaa der aldeles ingen Beviser, men de blev skaffet af Vejen for at faa Materiale til et nyt Felttog mod Katholikkerne*). Efter at Præsten Fr. Projuarez havde meddelt sine Medfanger, iblandt dem hans egen Broder, Absolutionen, tilgav han Bødlerne, bredte sine Arme ud i Korsform og modtog Døden. Da ogsaa de andre modigt havde lidt Døden, blev det anordnet at udsætte Henrettelsen. Det var lykkedes en Sagfører at faa Civildomstolen til at skride ind. Men det var for sent, Henrettelsen havde fundet Sted.

Det er nu absolut bevist, at Præsident Calles har financieret Revolutionen i Nicaragua. Dokumenter beviser, at Calles personlig har givet Meksikos Generalskatmester Anvisning paa at udbetale 50.000 Dollars til Repræsentanterne for Revolutionsføreren i Nicaragua. Det er tillige bevist, at disse Penge udtrykkelig var bestemt til Indkøb af Vaaben og Ammunition til den liberale Hær i Nicaragua, som gjorde Forsøg paa at styrte den bestaaende Regering. Ligeledes er det blevet bevist, at Calles har udgivet 100.000 Dollars til bolshevikisk Propaganda.

Til at naa de kommunistiske Maal er den katholske Kirke naturligvis en stor Hindring, og derfor bliver den forfulgt ligesom i Rusland. Men ligesom i Rusland bliver Gejstligheden og det troende Folk forfulgt og myrdet paa Grund af »politiske« Forbrydelser. Saadanne »politiske« Forbrydelser kan bestaa i Udøvelsen af de simpleste religiøse Pligter, eller de opfindes simpelthen af Calles og hans Horde, som det var Tilfældet med Generalernes saakaldte Opstand, der aldrig har fundet Sted, men kun var et Paaskud til at lade nogle Modstandere skyde. I den senere Tid er det almindelige Middel at give Katholikkerne eller førende Personer Skyld for alle Forbrydelser, der sker, og ved Hjælp af saakaldte Krigsretter ryddes de saa af Vejen.

*) Ogsaa danske Blade har bragt Meddelelsen tilligemed Billeder af Henrettelsen.

Det katholske Pressebureau i Washington har nu fra absolut paalidelig Kilde erfaret noget om Calles nyeste planlagte Gemenhed. Han har planlagt et Skinattentat paa den nye amerikanske Konsul i Meksiko, Owight Morrow, for at faa en Lejlighed til at blive af med en Række fremragende Katholikker, særlig en Del Præster. Derved haabede han tillige at faa Katholikkerne i Amerika paa sin Side, naar han kunde bilde dem ind, at alle Mordene kun var velfortjent Straf for Forbrydelser.

Hvornaar vil Verden lade sin Stemme høre imod denne blodige Forfølgelse? Hele Verden blev bragt i Oprør paa Grund af to Kommunisters Henrettelse, men der er stille om de Tusinders Død i Meksiko.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsdag d. 28. December fejrede *S. M. D. M.* sin Julefest i Boyesgade 8 A. Hs. Højærværdighed Biskoppen og Sognets Præster, Pastor Bernh. Jensen og Pastor H. Messerschmidt, havde vist Foreningen den Ære og Glæde at komme til Stede. — Ved Chokoladebordet bød Formanden, Lomholdt-Pedersen, Velkommen, og man sang vore to herlige Julesalmer »Julen har bragt —« og »Stille Nat —«. Biskoppen talte smukt til de tilstedeværende og sluttede sin Tale med en Opfordring til de unge at holde fast ved deres Tro — og de ældre vilde han opfordre til at vise et godt Eksempel. Efter at Forsamlingen var blevet fotograferet, optraadte en Kineser, Lai-Fun, som Tryllekunstner, og han forbavtede i høj Grad de tilstedeværende ved sin enestaaende Evne. Derefter raseredes Jule-Tombolaen, der som sædvanlig var righoldig, og noget senere samledes man ved Kaffebordene, hvor der vekslede med Taler og Sange, indtil Festen sluttedes ved 12^{1/2} Tiden.

Sekr.

Til Medlemmerne. Fotografiet er vellykket. Det koster kun Kr. 1.40, og Prøvebillede kan ses paa Skolen.

Styrelsen.

Horsens. I Aarets Løb havde flittige Hænder i vor blomstrende Birgittaforening forarbejdet en stor Del forskellige Genstande som Julegaver til Skolebørnene. Søndagen før Jul var disse Ting offentlig udstillet i vor Forsamlingsaal. Om Udstillingen skriver »Horsens Avis« følgende: I den katholske Menigheds Forsam-

lingsaal var i Gaar arrangeret en Udstilling af forskellige Nyttegenstande, som Dameforeningen — »Birgittaforeningens« Medlemmer har forarbejdet i Aarets Løb. Udstillingen omfattede en stor og smuk Samling Overtøj, Kjoler, Uldtøj, Strømper o. s. v. Alle Genstandene skænkes til trængende Børn indenfor den katholske Menighed her i Byen. Tredje Juledag havde Foreningen en vellykket Juletræsfest, hvortil ogsaa Medlemmernes Mænd var indbudt. Under Afsyngelsen af vore skønne Julesalmer kredsede man om Juletræet, hvorefter man samledes om et fælles Kaffeboard. Festen sluttede med et lille Lotteri, hvorved der bortspilledes en Del mindre Ting, som Medlemmer havde tilvirket hjemme og skænket Foreningen. Henad Midnat skiltes Deltagerne glade og tilfredse og med det Forsæt i det nye Aar at tage Arbejdet op igen med samme Iver for næste Jul atter at kunne glæde og hjælpe Børnene. Ogsaa en sørgelig Begivenhed har Foreningen for første Gang oplevet kort før Jul. Den 15. Dec. afgik et af Foreningens ældste og ivrigste Medlemmer, Fru Nikoline Hansen, ved Døden i en Alder af næsten 72 Aar. Ved Begravelsen, der fandt Sted fra Kirken den 21. Dec., var en stor Del af Foreningens Medlemmer mødt frem og nedlagde en smuk, signeret Palmedekoration ved den Afdødes Baare, ligesom Foreningen ogsaa har ladet læse en h. Messe for den kære Afdødes Sjælefred. X

Nord-Amerika. (U. S. A.). Den 3. Februar 1910 grundlagdes St. Ansgar's Scandinavian Catholic League i New York, og siden 1915 har denne forening for katholske Nordboere i De forenede Stater haft sit medlemsblad, der snart har været et kvartalsskrift, en tidlang næsten et månedsskrift, men i de senere år kun et årsskrift. I disse dage er no. 26 af dette blad udkommen, som er beretningen for 1927. Ved siden af redegørelsen for foreningens virksomhed, der hovedsagelig har bestået i afholdelsen af 4-5 møder for medlemmerne, bringes en mængde efterretninger om kirkens vækst og arbejde i de fem nordiske lande. Hovedartikelen er en livsskildring (oversat fra det svenske månedsskrift Credo) af den finske martyrpriest Jons Mansson Jussula, som endte sit liv 1604 under utrolig råhed og pinsler fra de dengang herskendes side i Sverige. — Mgr. B. D. Assarsson fortsætter sin i lfor påbegyndte retrospektive historie af den katholske missionsvirksomhed i Sverige; det er byerne Göteborg, Malmö, Norrköping, Gefle, Forsa og Oskarström, der her berettes om. Den kyndige Monsignore fremhæver de uhyre afstande i Sverige som en af de værste hindringer for udfoldelsen af en ivrig virksomhed, og sikkert med rette, når man betænker, at der er kortere fra København

til Rom end fra sydspidsen af Sverige til dens nordspids. — Efter et andet engelskskrevet blad fortælles om den smålige behandling, Stortinget i Norge lod den fremragende højskoleforstander Lars Eskeland blive til del, fordi han var gået over til den katholske kirke. Endog fra Orkneyøerne og Grønland gives der interessante meddelelser om fund af middelalderlige ruiner og grave. — For deres skyld, hvem det kunde interessere, måske fordi de selv skulde rejse til Staterne, skal herved foreningens adresse og navnet på dens præsæs gives: 443 West 47th Street New York City (Mgr. Stillemans).
Niels Hansen.

Ugens Messebønner.

8. Jan. Den hellige Families Fest (N.-M. 77, G.-M. 123). Ihukommelse af Søndagen (N.-M. 77, G.-M. 112). 3. Oktav af H. 3 K. (N.-M. 72, G.-M. 107).
9. Jan. Oktavdag (N.-M. 72, G.-M. 107). 2. om Guds Moders For- (N.-M. 64, G.-M. 101). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
10. Jan. Oktavdag. Alt som 9. Jan.
11. Jan. Oktavdag. Messen som 9. Jan. Ihukommelse af Hyginus (N.-M. [5], G.-M. [5]). 3. som 2. den 9. Jan.
12. Jan. Oktavdag. Alt som 9. Jan.
13. Jan. Oktav (N.-M. 83, G.-M. 116).
14. Jan. Hilarius. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]). Ihukommelse af Felix (N.-M. 785, G.-M. 618).

Anm. N.-M. betyder *Nye Messebog*, G.-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Trykfejl. Nr. 1. S. 5. L. 3. f. o. ved stadig et voksende . . .
læs: ved et stadig voksende . . .

St. Ansgars Boghandel

H. C. Ørstedesvej 10 er lukket Fredag d. 6. Januar (Hellig tre Konger).

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

8. Jan. 1. Søndag efter Epifani.	15. Jan. 2. Søndag eft. Epifani.
Den hl. Families Fest.	16. — M. Marcellus 1., Pave og Martyr.
9. — M. Oktavdag.	
10. — Ti. Oktavdag.	17. — Ti. Antonius, Abbed.
11. — O. Oktavdag.	18. — O. Petri Stol i Rom.
12. — To. Oktavdag.	19. — To. Knud Konge.
13. — F. Oktav af Epifani.	20. — F. Fabian og Sebastian, Martyrer.
14. — L. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.	21. — L. Agnes, Jomfru og Martyr.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 8. Kl. 6 Aften fejres *den hl. Families Fest* med Familiernes Indvielse til den hl. Familie af Nazareth, hvortil alle venligst indbydes.

St. Annæ Kirke. (S.). Søndag d. 8. Kl. 6 Aften fejres *den hl. Families Fest* med Familiernes Indvielse til den hl. Familie af Nazareth, hvortil alle venligst indbydes.

Rosenkranskirken. Søndag d. 8. ds. Kl. 5 Efterm. Andagt med Prædiken og Indvielse til den hl. Familie af Nazareth.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 9. mensis Januarii loco ac tempore assuetis.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen. Søndag d. 8. Januar Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Sakramentskirken. Søndag d. 8. ds., *den hellige Families Fest*, foretager de katolske Familier under Aftenandagten Kl. 6 den højtidelige aarlige Fornyelse af deres Indvielse til den helige Familie af Nazareth.

Søndag den 8. Januar 1928 afholdes Andagten til Ære for

Sot. Knud Hertug

i Jesu Hjerte Kirke Kl. 7 Aften, ved hvilken de latinske Sange fra Ringsted Ordinalet (1170) vil blive sunget.

A. C. (D. U. S.) Onsdag d. 11. Januar Kl. 8: Nytaarsgilde
1) Smørrebrød, Øl, Kaffe, Brød. 2) Nytaarsstale af Kaptajn Schrøder. 3) Punsch. Nytaarsavis, Sange *m. m.* Deltagelse, for hvilken erlægges 4 Kr., maa senest Tirsdag d. 10. anmeldes til Pastor Menzinger, Stenosgade 4, Tlf. Vester 2628, eller Frk. Stark, Frydendalsvej 33, Tlf. 1904 y.

Administratores.

Ved **St. Josefs Gildes Julefest** blev følgende Nr. udtrukket: 15 — 40 — 14 — 95 — 25 — 28. Gevinsterne kan afhentes hos Dekorator Krag, Fiolstræde 34, inden den 12. Januar.

St. Josefs Gilde, st. 1885, afholder Møde Mandag d. 9. Kl. 8 Bredgade 67² o. G.

Juleindsamlingen i St. Ansgars Sogn, Sakraments og St. Andreas Sogne indbragte 1050 Kr., som uddeltes til 111 Familier, enligstillede, og skjult Nød.

Alle Bidragydere bringes herved en hjertelig Tak.

Komiteen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 8, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 3.

Søndag den 15. Januar.

1928.

INDHOLD: Tobias's Bog. — Christus Konge (fortsat). — Fra Vatikanet og Kurien. — Liturgi (fortsat). — Observationer. — A propos Nytaarsudsendelsen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 3, 7—23.

I. Raguels Datter Saras Sorg.

Samme Dag skete det, at ogsaa Raguels Datter Sara, i Medernes By Rages, maatte høre Smædeord af en af sin Faders Tjenestepiger. Hun havde nemlig været bortgivet til syv Mænd, men en ond Aand ved Navn Asmodæus havde dræbt dem alle, lige saa snart de havde villet nærme sig til hende. Da hun nu gav denne Pige en Irettesættelse for en Forseelse, tog denne til Genmæle og sagde: »Gid vi dog aldrig maa se hverken Søn eller Datter af dig, du Morderske af dine Mænd! Du vil vel ikke ogsaa slaa mig ihjel, som du har dræbt syv Mænd?« Efter at have hørt disse Ord gik hun op i Husets Kammer ovenpaa og spiste ikke og drak ikke i tre Dage og Nætter. Men hun bad uafbrudt og bønfuldt Gud under Taarer om at tage denne Skam fra hende. 3, 7—11.

II. Hendes Bøn til Gud.

Men paa den tredie Dag, da hun endte sin Bøn, sagde hun, idet hun lovpriste Herren: »Lovet være dit Navn, du vore Fædres Gud! Du var vred, men du øver Barmhertighed, og i Trængselens Stund tilgiver du dem, der paakalder dig, deres Synder. Til dig, Herre, henvender jeg mig nu. Paa dig retter jeg mine Øjne. Jeg beder dig, Herre, udfri mig fra denne Forsmædelses Lænker eller tag mig i det mindste bort fra denne Jord. Du ved, Herre, at jeg aldrig ønskede mig en Mand, og at jeg holdt min Sjæl ren for alt Begær. Aldrig var jeg blandt overgivne Mennesker, ej heller færdedes jeg med dem, der lever et letsindigt Liv. Jeg gav kun mit Samtykke til at tage en Mand af Frygt for dig, ikke af Kødets Lyst. Enten var jeg nu ikke dem værdig, eller maaske var de ikke mig værdige, fordi du muligvis forbeholdt mig til en anden Mand. Thi din Raadslutning er ikke i noget Menneskes Magt. Men enhver, der forherliger dig, ved for vist, at han skal krones, naar hans Liv har været en Prøvelse, og at han skal udfries, naar han har været i Trængsel, og at han vil finde Barmhertighed hos dig, naar han har været underkastet Tugtelse. Du finder jo ikke Velbehag i vore Hjem søgelser, thi efter Storm sender du Stille og efter Taarer og Graad giver du Glæde i Hjertet. Dit Navn, Israels Gud, være lovet i al Evighed!«

Paa hin Tid blev begges Bønner hørt for den allerhøjeste Guds herlighedsfulde Aasyn, og Herrens hellige Engel Rafael blev udsendt for at bringe Helse til de to, hvis Paakaldelser paa en og samme Tid fremførtes for Gud. 3, 12—23.

Anmærkning. Læren i dette Afsnit er: Ikke blot stærke Mænd som Tobias, men ogsaa en svag Kvinde, en saa ren og uskyldig Sjæl som den unge Sara, bliver prøvet i Lidelsernes rensende Ild. Og i dette Tilfælde giver Skriften os ovenikøbet en Anelse om, at det Onde, vi møder i Livet, kan udgaa fra en personlig Magt, der tilhører den usynlige Verden. Faldne Engle er Menneskets Dødsfjender. Den forpinte unge Pige finder Beroligelse og Trøst i sin rene Samvittighed, i sin Tro paa Guds kærlige Hensigt med alt og i sin Tillid til hans Hjælp. Fr. K.

Christus Konge.

Af Pastor L. Wolff, Haderslev.

(Fortsat.)

Blandt alle Kirkeaarets Fester har Paasken altid paa en ganske særlig Maade været Christi Kongsfest. Den store verdenshistoriske Kendsgerning, som hans Kongedømme over den frelste Menneskehed hviler paa, den sejrrige Opstandelse, stilles her i Forgrunden.

Allerede i Paaskelørdags »Exsultet« træder den sejrende Konge frem for os: »Nu juble Himlenes Englehær, ... og Frelsens Basun forkynde den store Konges Sejr.« Naar saa Gloria istemmes i Paaskelørdags Opstandelsesmesse, forener Himmel og Jord sig for at prise den sejrrige Konge; efter tre Dages Gravfred bruser Orgelet igen i fulde Akkorder, og alle Klokker lyder som ved en Konges eller Kejsers højtidelige Indtog.

I Paaskens Sekvents hedder det: »Sejr herre, Konge, forbarm dig over os.« Og i Breviarets Morgenhymne syn- ges: »Du Himmelens Beboeres evige Konge.«

I tidligere Tider blev Paasketiden, særlig Ugen efter Paaske, højtideligholdt ved, at man lod Fester for forskellige Martyrer, senere Festen for alle Martyrer (Forløberen for vor nuværende Allehelgensfest) falde i denne Uge. Man vilde derved give Udtryk for den Tanke, at de, der er gaaet i Døden med Kongen, ogsaa er de første, der har Del i hans Triumf, at den sejrrige Konge og hans sejrrige Folk, den triumferende Kirke, hører sammen, at Helgenernes Stjernehær skal kredse som Planeter om Paaske-solen Jesus Christus.

Efter Afslutningen af sit Livsværk her paa Jorden tager Christus paa Himmelfartsdagen Plads ved sin Faders Højre. »Var Paasken Jesu Christi Sejrsfest,« siger Bihlmeyer-Schott, »saa er Christi Himmelfart en Fest for Sejrherrens Triumftog ind i Himmelens evige Rige, hvor han troner som vor Midler og Konge, som Rex gloriae, Herlighedens Konge.« »Gud opfor med Frydeklang, og Herren med Basunens Lyd,« hedder det i Festens Offertorium; som »den evige Himmelkonge« hilser Breviarets Morgenhymne ham, og i

Laudes lyder Opfordringen: »Lovpriser den Kongernes Konge.«

Paa den hellige Pinsefest grundlægger saa Christus, den himmelske Konge, sit Rige paa Jorden; det bygges paa Petri Klippe, som han havde lovet det i Cæsarea-Philippi, og det oplyses og ledes af Helligaanden. Det er Sandhedens, Naadens og Fredens Rige, som muliggør Fortsættelsen af vor Konges mystiske og sakramentale Nær-værelse iblandt os.

Paa Festen for den hellige Trefoldighed, som er hele Aabenbaringens Krone, og som er den dybeste og sidste Kilde til alt, hvad Gud hidtil har gjort og endnu gør for Menneskeheden, viser Kirken os Christus med Faderen og Helligaanden paa Himmels Trone. »Velsignet er du, Herre, som skuer ned over Afgrundene og troner over Keruberne,« hedder det med Daniels Ord i Gradualet.

Saa kommer endnu en ægte kongelig Fest for vor Herre og Frelser, nemlig Erindringsdagen om Indstiftelsen af Eukaristiens Kærlighedsmaaltid, som jo ikke kan fejres med Jubel paa Skærtorsdag paa Grund af den forestaaende Langfredagssorg. Men i Højsommeren kan Jubelen lyde ikke blot indenfor Kirkebygningens Mure, nej Kirkens Glæde og Tak er saa stor, at den ikke kan afholde sig fra at træde udenfor de hellige Mure med den eukaristiske Frelser og bære ham ud i stort, højtideligt, kongeligt Triumftog i Christi-Legemsprocessionen, ud i Guds frie Natur, der pragtfuldt har smykket sig til hans Ære, ud blandt Menneskene, hvis Frelser, Broder og Konge han er.

Et Forbillede paa Jesus Christus som Stifter af den hellige Eukaristi er Melchisedek, Kongen: »Du er Præst evindeligt paa Melchisedeks Vis«, altsaa baade Præst og Konge.

Ved den første store Christi-Legemsprocession, som nogen Sinde har fundet Sted, og som Herren selv holdt ved sit højtidelige Indtog i Jerusalem, kom han til Syne paa en Asenindes Føl som den sagtmødige, ydmyge, al-gode Konge, som Folket beredte et kongeligt Triumftog med begejstrede Leveraab.

Den hellige Kirke skildrer os det i Palmesøndags-Pro-cessionens Antifon støttet paa Profetierne og Evangeliet:

»Men da en stor Folkemængde, som var kommet til Festen, hørte, at Jesus kom til Jerusalem, tog de Palmegrene og gik ham i Møde og raabte Hosanna, højlovet være den, der kommer i Herrens Navn, Israels Konge!« (Joh. 12, 12—13). »Frygt ikke, Sions Datter, se din Konge kommer« (Joh. 12, 15). »Se, hele Verden løber efter ham« (Joh. 12, 19).

Og de lægger deres Klæder paa Føllet og sætter Jesus derpaa. Da han nu drog frem, bredte de deres Klæder paa Vejen (Luk. 19, 35—36). »Og hele Skaren af Disciple begyndte med Glæde med høj Stemme at prise Gud for alle de store Gerninger, som de havde set« (Luk. 19, 37). »Og Børnene gik ham i Møde; i Hænderne bar de Palmegrene, og de raabte med høj Røst og sagde: Hosanna i det høje! Velsignet være du, som er kommen i din mangfoldige Barmhertighed.« (3. Antifon.) »Med Blomster og med Palmer drager Folkeskarerne Frelseren i Møde og hylder værdigt Sejrherreren paa hans Triumftog. Folkeslagene bekender lydt Guds Søn, og til Christi Pris toner Sangen mod Sky.« (4. Ant.) »Du er Israels Konge og Davids navnkundige Søn, velsignede Konge, som kommer i Herrens Navn. Himlenes salige Skarer udsynger din Lov i det Høje, Jordens forsvindende Slægt, Skabningen priser dit Navn (Resp.).«

Er det ikke, naar man læser dette, som man bivaanede en rigtig Christi-Legemsprocession? Her er Forbilledet.

I Hymnerne »Pange lingua« og »Lauda Sion« prises ogsaa Folkekongen. Vore Christi-Legemsprocessioner bærer ogsaa, særlig i katholske Egne, et ægte fyrsteligt, men dog ogsaa kirkeligt Præg: kongelig Baldakin, kongelig Røgelse, Præsternes Dragter, Faner, Bannere og Symboler, Sang og Musik og et Følge af umaadelige Folkeskarer.

Om Christi-Legemsprocessionen har Den hellige Fader en betydningsfuld Udtalelse i sin Encyklika: »Ved storlaaede Processioner skal alle hylde Christus som den af Gud givne Konge. Med fuld Ret kan man sige, at drevet af en guddommelig Indskydelse vil det kristne Folk føre den Jesus, der ikke modtoges af ugudelige Mennesker, da han kom til sit eget, som Triumfator ud af Kirkernes

Stilhed og Løndom og gennem Byernes Gader for saaledes at genindsætte ham i alle hans Kongerettigheder.«

Det er udtrykt med andre Ord det samme, som Pius 10. sagde »Omnia instaurare in Christo«, og det, som Leo 13. vilde med sin verdensberømte Encyklika, Indførelsen eller Genindførelsen af Christi sociale Herredømme blandt Menneskene, Christi sociale Kongedømme.

Jesu Hjertes Fest er en Art Fortsættelse af Christi Legemsfest. Nu viser Kirken hen til den gud-menneskelige Konges Hjerter, der er hans Kærligheds Sæde og Kilden til alle Velgerninger imod Menneskeheden. Kirken søger gennem dette Hjertesymbol at vise os Kongens uendelige Kærlighed til sine Børn, at gøre os den haandgribelig. I Litaniet til Jesu Hjerter beder vi: Jesu Hjerter, alle Hjerters Konge og Midtpunkt, forbarm dig over os.

Om Christi Kongefest og den derpaa følgende Allehelgensfest siger Den hellige Fader: »Og saaledes indfører vi altså denne Fest. Hvert Aar skal den højtideligholdes i hele Verden paa den sidste Søndag i Oktober, som gaar umiddelbart forud for Allehelgensfest. . . . Af alle Dage synes os den sidste Søndag af Oktober at være den gunstigste. Paa den finder det liturgiske Aar omtrent sin Afslutning. Saaledes bliver den aarlige Ihukommelse af Jesu Christi Livs Hemmeligheder ligesom afsluttet og kronet ved hans Kongefest, og inden vi fejrer Allehelgens Glorie, priser og forherliger vi hans Storhed og Ære, som triumferer i alle Helgener og udvalgte.«

Ligesom altsaa tidligere den gamle Martyrfest fik sin Glans af Christi Paaskeherlighed, saaledes bliver nu Allehelgensfesten oplyst af Christi Kongefest.

I Allesjæles Døsofficium hedder det saa endnu: »Lad os tilbede Kongen, som alle tjener.«

Den sidste Søndag i Kirkeåret viser os igen Herren, Dommeren fuld af Magt og Herlighed paa Himmels Skyer.

Saaledes lever Kirken i sin Liturgi i inderlig Forbindelse med sin Stifter. Hele Aaret igennem følger den ham Skridt for Skridt gennem hele hans Frelsergerning, gennem alle Perioder af hans jordiske Liv og, saa vidt Aabenbaringen tillader det, ogsaa i hans overjordiske Liv.

Efler Indstiftelsen af den nye Christi Kongsfest sammenfatter Kirken ved Kirkeaarets Slutning endnu engang kort alt, hvad den siger og synger til hans Ære. Lykkelig den, som har en Messebog og saaledes er i Stand til stadig at fordybe sig i alle disse Skønheder.

Hvis nogen engang vilde gøre sig den Ulejlighed at søge alt frem, hvad de liturgiske Bøger i Kirkeaarets Løb indeholder om Christus som Konge, og stille det systematisk sammen, tror jeg, det vilde være en meget taknemmelig Opgave. Der vilde sikkert skabes et højst interessant og vidunderligt straalende Billede af den guddommelige Konge.

(Fortsættes.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

I Vatikanet og i Den hellige Faders Bolig er Juledag den mest stille Dag i hele Aaret. Den officielle Modtagelse af Kardinalerne Juleaften ved Middagstid er Pavens sidste ceremonielle Handling. Dekanen for det hellige Kollegium holder en Tale, hvori han paa samtlige Kardinalers Vegne ønsker Den hellige Fader en glædelig Jul og Guds Velsignelse til det nye Aar, og Paven holder derefter en Svartale. Saa bliver der stille i alle Vatikanets Sale og Galerier. Kun Vagtposternes Skridt høres paa Gangene. Og medens ellers overalt i Verden alle har travlt Juleaften, jo mere Tidspunktet nærmer sig, da Træet skal tændes, og alle samles i Familjerne til Fest, gaar i Paveslottet Dagen til Ende i mystisk Ensomhed, ingen samles om Kristenhedens Fader. I den dybeste Stilhed drager Frelseren ind i Bønnen.

Om Natten holder Paven Matutin og Messe i sit Huskapel, men ikke engang de til Vatikanet hørende Personer deltager, kun de tjenstgørende Huskapellaner. Saa er der atter Stilhed, og heller ikke Juledag forstyrres af nogen Højtidelighed eller Audiens. Heller ikke Pavens nærmeste Medarbejdere kommer til ham paa denne Dag; det er den eneste Dag i Aaret, som helt tilhører Paven alene.

Medens Paven i det hemmelige Konsistorium var tavs, udtalte han sig ved den sidste Modtagelse af Kardinalerne om mange glædelige og sørgelige Begivenheder, der ikke burde savne Pavens Kommentarer. Til de glædelige Begivenheder regnede Paven den højtidelige Aabning af det

nye missionsvidenskabelige og ethnografiske Musæum i Lateranet, som Kardinal Vanutelli som Pavens Repræsentant havde foretaget Onsdagen før i Overværelse af mange Kardinaler og andre høje Gejstlige. Kirken haaber, at dette Musæum, som er et af de største i Rom, vil fremme Interessen for Missionsvæsenet og de missionsvidenskabelige Studier. Til det sidste Aars glædelige Begivenheder regnede Paven videre de eukaristiske Kongresser i Bologna, Einsiedeln og Lyon, samt en Række Missions- og Ungdomskongresser i forskellige Lande, endvidere Konsekrationen af en indfødt japansk Biskop og de meget lovende Forberedelser til næste Aars eukaristiske Kongres i Sidney i Australien. Men samtidig var Pavens Hjerte opfyldt af Sorg over Forfølgelserne mod Kirken i Meksiko, Rusland og Kina; i skarpe Ord fordømte han deres Ophavsmænd, og i varme Ord gav han Udtryk for sin Medlidenhed med Ofrene. Selv om Den hellige Stol fra Frankrig modtager stadig talrigere Forsikringer om Trofasthed og Hengivenhed, saa beklager Paven dog paa det dybeste den Mistænkeliggørelse af Kirken, som ogsaa kommer derfra, og som tilskriver Kirken politiske Hensigter og Maal. Naar saadanne Beskyldninger nu ogsaa finder Vej fra Frankrig over Alperne til Italien, saa haaber Paven af Italienernes sunde Sans, at disse fjendtlige Følelser ikke griber om sig i det Land, som han kaldte sit kære Fædreland, og som særlig skylder det romerske Pontifikat, at store Dele af Italien den Dag i Dag er italienske. At der nu blev sørgt for Religionsundervisningen i Italiens Skoler, haade i de lavere og i de højere Klasser, hilste Paven med stor Glæde. Til Trods for alle mindre gode Forhold i Verden var Paven absolut Optimist og troede paa det godes endelige Sejr, og i dette Haab meddelte han de forsamlede Kardinaler den apostoliske Velsignelse. Derefter underholdt Paven sig i nogen Tid med de enkelte tilstedeværende.

Decemberkonsistoriet sluttede med det højtidelige offentlige Møde Torsdag før Jul. De i det sidste Aar udnævnte Kardinaler, Hlond, Lepicier, Rouleau, Binet og Seredi, modtog Kardinalshatten. Vatikanets Benediktionssal var igen Rammen om en glimrende Højtidelighed, hvori hele Corps diplomatique deltog tilligemed Malteserridderne og den hellige Gravs Ridderer, Ordensgeneralerne og 22 Kardinaler,

Paa det kirkepolitiske Omraade forestaar Afslutningen af et Konkordat med Albanien, hvorfra man venter en diplomatisk Mission under Ledelse af Dr. Cochis; Forhandlingerne er ført af den Apostoliske Nuntius i Tirana, Mgr. Della Pietra, som i Marts Maaned sidste Aar begav sig derhen. Det forlyder, at den nuværende Udenrigsminister

i Albanien, Vrioni, skal være Landets første Gesandt ved Den hellige Stol.

Gennem Propagandakongregationen har Den hellige Stol oprettet et nyt Apostolisk Vikariat i det italienske Somaliland. Den Apostoliske Vikar, der faar Bispevielsen, skal residere i Mogadiscio; det bliver en af de saakaldte Consulatamissionærer, som har Missionsarbejdet i hele Kolo-nien. Samtidig bliver den nye katholske Domkirke i Mogadiscio indviet, og man mener, at den italienske Kronprins vil overvære denne Højtidelighed.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

7. Riterne i Morgenland.

Ligesom der er sket Udvikling i den romerske og den galliske Ritus, er det sket i de to Riter i Morgenland; Antiokias og Alexandrias.

Antiokia havde oprindeligt en apostolisk Liturgi paa Græsk. Den kom til Jerusalem under Navn af »Jakobs-Liturgien«. Den Dag i Dag er den i Brug: *a)* Een Gang om Aaret paa Græsk hos Skismatikerne i Zakyntus og Jerusalem — *b)* og stadig, men paa Oldsyrisk, hos de skismatiske »Jacobiter« og de unerede Syrere.

Af denne Ritus har den Kaldæiske Ritus udviklet sig i Syrien og i Indien. Den bruges i Nutiden af *a)* skismatiske »Nestorianere« og unerede Mesopotamere — og *b)* paa Malabarkysten i Indien baade af Skismatikere og Unerede.

Endelig har Byzantinsk Ritus sit Udspring fra Antiokia. Den findes paa flere Sprog og bruges baade af Skismatikere og Unerede i Levanten.

Armenisk Ritus er den sidste Datter af Antiokia. Den bruges af skismatiske »Gregorianere« og unerede Armeniere.

Alexandria havde den saakaldte »Markus-Liturgi« af apostolisk Dato (oprindeligt paa Græsk). Den er nu ude af Brug paa Græsk, men findes som Koptisk Ritus hos

baade skismatiske og unerede Koptere og som Ætiopisk Ritus i Abyssinien.

(Skismatikere = Ortodoxe, som ikke anerkender Pāvens Overhøjhed, men som dog har bevaret det oprindelige Embede og sande Sakramenter gennem den apostoliske Rækkefølge. Unerede = Forhenværende skismatiske Kirker, som har genforenet sig med Rom, og som har faaet Lov at beholde deres oprindelige Ritus, deres eget Kirkesprog og gifte Præster.)

Da ikke færre end 163 Millioner Kristne deltager i Messen efter disse Riter, føler vi det paa sin Plads at give en nærmere Skildring af dem.

a. Riterne fra Antiokia.

α) Vi skal først se paa den Liturgi-Gruppe, der breder sig langs Middelhavets Bund med Antiokia som Udgangspunkt.

Dens ældste Form: Apostel-Messen, kender vi fra et af de ældste Kirkeskrifter, »De apostoliske Konstitutioner« — af næsten nytestamentlig Ælde.

Messen var delt i to Afdelinger: »Katekumenernes Messe«, hvori de, der gik til Daabsundervisning, kunde deltage — og »de Troendes Messe«, som kun var for de Døbte. Messens Gang var følgende:

I. Katekumen-Messen.

Den begynder med Læsning af Loven og Profeterne, af Apostelbreve (Epistler) og Evangeliet samt af Apostlenes Gærninger.

Biskoppen hilser Folket (med II Kor. 13, 13). Folket svarer: Og med din Aand!

Biskoppen holder Homili (Prædiken).

Der synges mellem Liturgen og Folket et Litani for Katekumenerne, for alle, der begærede Daab, og for de af Djævlen besatte og alle, der var i aandelig Nød. Folket svarede »Kyrie eleison« (Herre, miskunde Dig) til hver Sætning.

Biskoppen beder for Altret en Kollekt (Kirkebøn), og Diakonen sender Katekumenerne hort.

II. De Troendes Messe.

Der synges et nyt Litani; denne Gang for alle Stænder i Kirken og for hver kristen Sjæl.

Biskoppen slutter ogsaa dette Litani med en Kollekt. Bispén hilser atter Folket, som hilser hverandre med Fredskysset.

Diakonen træder frem og advarer muligt tilstedeværende Katekumener, Vantro, Kættere og Mødre med Børn om at gaa ud — han maner alle til, at ingen nu maa gaa ud eller ind — samt alle til at aflægge Hykleri og Skalkagtighed og klæde sig i Frygt og Bæven. Diakonen bringer saa Ofret (Brød og Vin) op til Biskoppen ved Altret; Præsterne skarer sig om ham, og Diakonerne rører Vifter paa lange Stager over Altret for at holde Østens Insekter borte fra Ofret.

Saa begynder Biskoppen *Anaphora*, vor Kánon:

Præfationen begynder med en Dialog som vor og ligner den meget.

I denne ihukommelse de Hellige fra den gamle Pagt, og hele Israels Historie fra Paradiset af indflettes; Englene omtales, Kerubim og Serafim og al Englenes Hærskare — og

alle istemmer Sanctus.

Sanctus gaar lige over i Indstiftelsesordene, som er udvidede med Indskud.

Først læses en Ihukommelse af Kristi Lidelse, derpaa *Epiklese*: en Paakaldelse af Helligaanden.

Nu følger »det store Litani« — Vekselsbønnen for Kirken, Gejstligheden og Kejseren. Folket svarer: Amen. Diakonen opfordrer til nu at holde Bøn for særlig anbefalede Anliggender.

Den sluttet med Biskoppens Kollekt.

Nu først sker Elevationen; Biskoppen viser Folket Sakramentet (Hostie og Kalk) og siger: Det Hellige for de Hellige! Folket svarer: Du alene er hellig (som i vort Gloria).

Kommunionen følger. Biskoppen rækker Hostien alene og siger: Kristi Legem! — Altergæsten svarer: Amen! Diakonen rækker Kalken med Ordene: Kristi Blod, Livsens

Kalk! Atter svarer hver enkelt: Amen! Under Altergangen synges den 23de Salme.

Messen slutter med Taksigelse. Det Tiloversblevne af Sakramentet (kun under Brødets Skikkelse) bæres til et Tabernakel, og Diakonen siger: Gaa bort med Fred!

Denne oprindelige Liturgi udbygges paa flere Punkter.

Først gøres Henbringelsen af Offergaverne til Altret til en selvstændig og højtidelig Handling; det sker i Procession fra et Kredensbord og ned gennem Kirken.

Der nævnes endnu ingen Helgen fra den nye Pagt ved Navn — men efter Kirkemødet i Efesus (431) nævnes: »Guds højhellige Moder« — og snart efter ogsaa andre Helgen.

β) Den græske »Jakobs-Liturgi« er det første Trin i Udviklingen af den antiokenske Ritus. Saa tidlig som i 692 troedes den at stamme fra Apostlen Jakob, »Herrens Broder«. Den udbygger Antiokias oprindelige Ritus med følgende Træk:

Medens Diakonen synger Litaniet højt som Vekselsang med Folket, læser Præsten Teksten sagte ved Altret — kun Slutningsordene (»i alle Evigheders Evighed«) højt, som vi ogsaa kender det i den moderne latinske Messe.

Den Lovprisning, *Trisagion*, vi kender fra Langfredag (»Hellige, stærke, udødelige Gud«) indføjes — og vandrer fra Antiokia over Gallien ind i Romer-Riten (før denne fordriver den Galliske).

Korset begynder at blive omtalt for første Gang i kristen Liturgi (som »det ærværdige og livgivende Kors«).

»Den store Indgang« (se foran) gøres imponerende ved Anvendelse af Røgelse (som velsignes — hvorfra denne Skik vandrer *via* Gallien til Rom, som foran sagt).

Folket istemmer *Cherubicon*, Englenes Lovsang, og tre Gange det hebraiske *Alleluja*, hentet fra det nære Jerusalem).

Credo indføres — først i en kortere Form, som den apostoliske Trosbekendelse — senere Nicæa-Bekendelsen.

Diakonen nøjes ikke længere med at mane til Forbøn for særlige Anliggender (vort *Memento*), han læser nu en *Diptykos*, Forbønsliste, hvor Folket svarer med Paakaldelse.

Der indflettes (som i Romer-Messen) en Helgenliste.

To Hymner til Vor Frues Ære indføjes — som Protest mod de Maria-fornægtende Nestorianere.

Brødets Brydelse udvides; som hos os lægges et Stykke deraf ned i Kalken.

Præsten bliver staaende ved Altret, og Diakonen kommunikerer Folket, idet han kalder dem op med et: Nærmer Eder Herren med Ærefrygt! Dærtil svares: Velsignet være Han, som kommer i Herrens Navn! (som i vor Messe).

Præstens Forberedelse til og Taksigelse for Altergangen forlænges.

Og det baade geografisk nære Forhold til Jerusalem og det intime Forhold til Urkirken dær markeres ved, at der i Teksten findes Hentydninger til Zion. — Ude paa Landet holdes Antiokias Messe paa samme Maade, blot oversat til Oldsyrisk. Og dærude tilføjes mange ejendommelige Enkeltheder.

(Fortsættes.)

Observationer.

17.

En Herre, der er født Christian Valentin, rejser p. t. i en ny Religion som »Mahdien Maitreya«. Han har slaaet dens Theser op paa Domkirken (Vor Frue) i København og paa Viborg Domkirkes Port — ogsaa St. Marmor Kirken har faaet et Expl. paahæftet.

Han laver Indsamlinger og faar Tilhængere paa Lolland-Falster — saalænge det gaar. —

Der er snart ikke den Galskab af religiøs Svindel, der ikke kan propageres og fange Faar!

18.

Sognepræst Noring i Brønderslev delikaterer sine Sognebørn med Rejseminder fra Alexander VI's Rom. De Uanstændigheder, der debiteres af Opsynsmanden i Engelsing, gaar raa over i »Venstrebladet«. Bl. a. forkynder Drikkepengehajen (i Anledning af Inkquisitionens Fængsler):

»Kirken holder ikke af Sandhed, frygter Sandheden som det værste af alt.«

Ja, naar Kustoden siger det, maa jo Hr. Pastoren tro det — det er vist det, man kalder: Kilstudier i Marken!
I Skildringen af Rummene bliver Pastoren lyrisk:

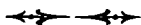
... et Udstyr, der virker som Illustrationer til Boccaccios Decamerone, paa, at der er foregaaet artige Ting her.

Er det som Anvisning til sine Konfirmander eller til de Vendsyssel Bønder, at denne Guds Tjener henviser til hin slibrige Bog, intet dannet Hjem vilde taale indenfor sine Mure? Er det for at rense sine Faars Fantasi, han genkalder Historier (»artige Ting«), de fleste maatte ønske at glemme?

Naar han slutter med at sige:

Ak, Tiberflod, der er visselig udgydt meget ædelt Blod ved dine Bredder —,

kan jeg roligt give ham Ret — men der er Stof nok i det »meget ædle« Martyrblod, hvis han i Fremtiden vil optræde som Folkeoplyser. Det Blod er alligevel renere end hines, han nævner!

A propos Nytaarsudsendelsen.

Jeg maa have Lov til i al Beskedenhed at sige, at den Opmærksomhed, Udsendelsen Nytaarsmorgen vakte, har været Radioklubbens Bestyrelse en stor Opmuntring i dens Arbejde. Vi har modtaget Rapporter fra de forskelligste Egne af Landet. Alle lyder de: Udsendelsen gik glimrende igennem og var en Nydelse at høre.

Private Personer har sendt os Meddelelse herom, men det har ogsaa været en Glæde at høre om, hvor begejstret man f. Eks. hos Elisabethsøstrene i Sundby var over Udsendelsen.

Pladshensyn forbyder at aftrykke enkelte Rapporter; men det er for Bestyrelsen en Spore til fortsat Arbejde efter den Kurs, der hidtil er blevet fulgt.

Jeg vil gerne paa de mange Lytteres Vegne bringe Sakramentskirkens Kor Bestyrelsens Tak og Lytternes Tak for det smukke Arbejde. Det er ogsaa opmuntrende at erfare, at Hs. Højærværdighed Biskoppen overfor Kørets

Leder Hr. Husson udtrykte sin uforbeholdne Anerkendelse af Præstationen.

Vi bringer vore Lyttere en hjertelig Nytaarshilsen og beder om fortsat trofast Sammenhold og forøget Tilslutning om den katolske Radiosag.

Angaaende Klubmødet i Januar henvises til Lyttermeddelelser førstkommende Onsdag.

P. B. V.

J. Hammermüller.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Torsdag, Fredag og Søndag Aften i sidste Uge opførtes i Sct. Knuds Sal i Stenosgade »Et Julemysterium« af R. Hugh Benson. I Programmet siges, at Forfatteren ikke er gaaet af Vejen for »Masser af bevidste Anakronismer«, og det har utvivlsomt forringet Stykket. Hvor Handlingen i al sin Enkelhed holdt sig til Julens Begivenheder, var Virkningen af stor og ægte Skønhed, men det kan ikke nægtes, at det liturgiske Præg af og til brød Stemningen. En af de smukkeste Scener var de Øjeblikke, hvor Maria og Josef hvilede paa Marken under Gangen til Bethlehem, og denne Scene viste, hvor højt der naaes med de enkleste Midler. Mysteriet spillede i meget smukke Dekorationer og Dragter og med dyb Alvor prægede de optrædende deres Skikkelser, selv om det jo nok kunde knibe lidt med at behandle Talens Versform. Der er kun Grund til at være taknemlig for Mysteriets Fremførelse, det var virkelig en værdifuld Forestilling. Jesu Hjerte Kirkes Kor ledsagede Mysteriet med Julesalmer, der smukt uddybede dettes Stemning. Men det er ikke til at forstaa, hvorfor de gamle dejlige Melodier er udsat med de mærkværdigste Kruseduller. De pynter ikke og er saa ganske overflødige. *H.*

— Med særlig Interesse har sikkert Katholikerne læst Bladenes Meddelelser om det planlagte Christusspil i Dyrehaven til Sommer. Efter hvad vi erfarer, er der al Udsigt til, at det bliver til Virkelighed, og at Pastor De Vos's Skuespil vil blive opført. Der er al Grund til at glæde sig over det og haabe, at det maa lykkes at faa noget smukt ud af det.

Dødsmesse.

Lusores sancti Kanuti ducis aarlige Dødsmesse for afdøde Brødre læses af højærv. Hr. Pastor Jaworski i Sct. Knuds Kapel Mandag den 16. Januar Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen.

Kirkelig Kalender.

15. Jan. 2. Søndag eft. Epifani.	22. Jan. 2. Søndag efter Epifani.
16. — M. Marcellus 1., Pave og Martyr.	23. — M. Raymund, Bekender.
17. — Ti. Antonius, Abbed.	24. — Ti. Timotheus, Biskop og Martyr.
18. — O. Petri Stol i Rom.	25. — O. Pauli Omvendelse.
19. — To. Knud Konge.	26. — To. Polykarp, Biskop og Martyr.
20. — F. Fabian og Sebastian, Martyrer.	27. — F. Johannes Krysostomus, Biskop og Kirkelærer.
21. — L. Agnes, Jomfru og Martyr.	28. — L. Marias Officium.

Ugens Messebønner.

15. Jan. 2. Søndag efter Epifani (N.-M. 85, G.-M. 119). Ihukommelse af Paulus Eremit (N.-M. [46], G.-M. [47]). 3. Maurus (N.-M. [53], G.-M. [53]).
16. Jan. Marcellus (N.-M. 787, G.-M. 620). 2. om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
17. Jan. Antonius. Messe for en Abbed (N.-M. [53], G.-M. [53]; Evangeliet N.-M. [48], G.-M. [48]).
18. Jan. Petri Stol i Rom (N.-M. 788, G.-M. 621). Ihukommelse af Paulus (N.-M. 789 og 803, G.-M. 622 og 636). 3. Prisca (N.-M. 789, G.-M. 622).
19. Jan. Knud (N.-M. 792, G.-M. 625). Ihukommelse af Marius og Lidelsesfæller (N.-M. 793, G.-M. 626).
20. Jan. Fabian og Sebastian (N.-M. 794, G.-M. 626).
21. Jan. Agnes (N.-M. 796, G.-M. 628).

Anm. N.-M. betyder *Nye Messebog*, G.-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag d. 20. Januar Kl. 7^{1/2} i St. Knuds Kapel.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1927 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken. *Forvaltningsraadet.*

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 4.

Søndag den 22. Januar.

1928.

INDHOLD: Tobias's Bog. — Pavens Encyklika om Kirkens Enhed. — Den romersk-katholske Kirkes øblikkelige Magtstilling. — Liturgi (fortsat). — Børnehjem og Ungdomshjem i Nakskov. — Ansgarius-Bonifatius-Kollekt. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Meksiko. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 4.

Tobias tror paa sin nærforestaaende Død.

I. Han vil derfor give sin Søn de sidste Formaninger:

1. om at vise Forældrene den fortjente Kærlighed;

Da nu Tobias troede, at hans Bøn om at maatte dø vilde blive hørt, kaldte han sin Søn Tobias til sig og sagde til ham: »Min Søn, hør min Munds Ord og læg dem som en Slags Grundvold ned i dit Hjerte: Saa snart Gud har taget min Sjæl til sig, da sted mit Legeme til Hvile og vis din Moder Ære alle hendes Levedage. Thi du bør huske, hvor mange og hvor store Farer hun har gennemgaaet for din Skyld, medens hun bar dig i sit Skød. Men naar saa ogsaa hun har naaet Enden af sin Levetid, da begrav hende ved Siden af mig. 4, 1—5.

2. om at holde de øvrige Guds Bud.

Alle dit Livs Dage skal du ikke glemme Gud, og vogt dig for nogen Sinde at samtykke i en Synd og at tilside-sætte Herren, vor Guds, Bud.

Giv Almisse af din Formue og bortvend ikke dit Øje fra nogen fattig, saa sker det heller ikke, at Guds Aasyn vender sig bort fra dig. Vær gavmild, saa godt du kan. Har du meget, da giv rigeligt; har du kun lidet, da forsøg ogsaa at uddele det lidet med Glæde. Paa denne Maade vinder du en stor Løn til Nødens Dag. Thi Almisse udfrier fra al Synd og fra Døden og forhindrer, at Sjælen hjemfalder til det (evige) Mørke. Stor Fortrøstning ligeoverfor Gud den Allerhøjeste bringer Almisse til alle dem, der giver den.

Vogt dig, min Søn, for al Utugt, vær tilfreds med din Hustru og tillad dig aldrig noget lastefuldt.

Lad Hovmod aldrig raade i dit Sind eller i dine Ord, thi dermed har al Ulykke taget sin Begyndelse.

Naar nogen har arbejdet for dig, skal du straks betale ham, og din Daglejers Løn maa ikke blive hos dig. Se til, at du aldrig gør mod en anden, hvad du selv ikke ønsker skal ske mod dig. Del dit Brød med de hungrende og trængende og giv nøgne dine Klæder. Stil dit Brød og din Vin til Raadighed ved retfærdig Mands Begravelse, men spis ikke og drik ikke deraf sammen med Synderne. Søg altid Raad hos en forstandig Mand.

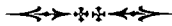
Lovpris Gud til enhver Tid og bønfall ham, at han maatte styre dine Veje, og at alle dine Planer maatte faa Bestandighed (og Held) i ham. 4, 6—20.

II. *Han vil give sin sidste Meddelelse.*

Saa vil jeg ogsaa meddele dig, min Søn, at jeg, medens du endnu var et lille Barn, laante Gabel i den mediske By Rages ti Sølvtalenter, og at jeg har forvaret Gældsbeviset derom hos mig. Forsøg derfor at rejse til ham, at kræve den omtalte Sum Penge tilbage og at give ham Gældsbeviset igen. Vær uden Frygt, min Søn; ganske vist fører vi et Liv i Fattigdom, men hvis vi frygter Gud, undgaar Synden og gør vel, kommer vi til at eje mange Goder. 4, 21—23.

Leveregel. Tanken paa Døden giver, som Erfaringen viser, en ligefrem vidunderlig Klarhed over, hvad der er det bærende og væsentlige i det korte Menneskeliv. Tobias's Ord, der tilmed er den Helligaands Ord, er saaledes en ganske uvurderlig Ledestjerne for alle, der er paa Vejen hen til Livets Maal, men særlig for de unge, der endnu staar ved Vejens Begyndelse. Hver den, der lader sig føre af denne Stjernes Lys under sin Vandring paa Jorden, vil engang se tilbage paa sit henrundne Liv med den samme Ro og Fortrøstning, som den gamle Tobias gør.

F. K.

Pavens Encyklika om Kirkens Enhed.

Vi skal her efter det engelske Blad »Times« gengive Hovedindholdet af den nye Encyklika, Paven har udsendt.

»The Times« udtaler: Encyklikaen indleder med en Anerkendelse af den internationale Bevægelse, der er saa stærkt fremme blandt Menneskene nu til Dags.

Men Paven bebrejder Kongresserne, at der paa deres Møder ogsaa har været Repræsentanter for de Sekter, der nægter Christi Guddom. Saadanne Anstrengelser, der er grundlagt paa den falske Teori, at alle Religioner er lige gode og lige sande, kan umulig bifaldes af Katholikkerne. Tilhængerne af en saadan Teori er ikke blot i Vildfarelse og paa gale Veje; men de forkaster ogsaa den sande Religion ved at berøve den dens væsentlige Karakter og bliver lidt efter lidt ført til Naturalisme. Fejlen bliver endnu større, naar Talen er om Genforening mellem alle Kristne.

Efter at have anført forskellige Bevisgrunde, der sædvanlig benyttes af dem, der forsvarer Kirkens Enhed, henleder Paven særlig Opmærksomheden paa dem, som kalder sig »Pan-Christiani«, og erklærer, at der under deres indsmigrende Forslag skjuler sig en meget alvorlig Fejltagelse, som eventuelt fuldstændig vilde kunne ødelægge Basis for den katholske Tro.

Den hellige Fader advarer Biskopperne og opmuntrer dem til at udfolde al deres Energi og Dygtighed for at forklare de Mennesker, der staar under deres Varetægt,

hvorledes de skal forholde sig overfor disse Forsøg paa at forene alle dem, der kalder sig Kristne.

Gud, Skaberen, har aabenbaret for Menneskene, paa hvilken Maade han ønsker at blive forherliget og tjent i denne Verden, nemlig ved Anerkendelse af den Religion og Kirke, han har skabt.

Det er derfor enhver's Pligt at tro paa Guds Aabenbaring, at adlyde Guds Befalinger og af den Grund være Medlem af Kirken — ikke af den Kirke, der skal fremstaa som Følge af Genforenings-Kongresserne, men Kirken, som den virkelig blev ønsket og stiftet af Christus, og ved Løftet om Helligaandens Bistand vedblivende er en og samme igennem Aarhundreder lige til den Dag i Dag, d. v. s. den hellige, katholske, apostoliske Kirke. De, som har skilt sig fra Kirken, fortsætter Encyklikaen, nægter den sande Kirkes Enhed i Tro og Styrelse, og af den Grund vilde de gerne have en Genforening, hvor ethvert Synspunkt med Hensyn til Troen kan gøre sig gældende, hvor de altsaa ogsaa kan beholde de særlige Anskuelser, der engang i fordums Dage var Skyld i, at de løsrev sig fra Kirken. Men en saadan Ordning vilde være det samme som at sidestille den guddommelige Sandhed med den menneskelige Ufuldkommenhed, det vilde være et Forræderi, som den romerske Kirke altid har bekæmpet og nødvendigvis maa bekæmpe.

Kirken fremsætter derfor de evangeliske Lærdomme i hele deres Udstrækning og i al deres Klarhed for alle: Thi Gud har talt — ikke til nogle faa — men til alle Mennesker.

Det er sikkert meget værdifuldt, at Kærligheden bliver fremmet mellem de Kristne indbyrdes, men det maa ikke ske ved at afvige fra den Tro, paa hvilken denne Kærlighed er baseret, thi Christi Disciple kan ikke være uenige i Spørgsmaalet om deres Tros Sandheder. Det er umuligt at forestille sig een kristen Sammenslutning mellem alle de troende, hvis enhver frit kan følge sin Syns- og Tænke-maade angaaende de vigtigste Trossandheder. Dette Argument fortsætter Encyklikaen med at illustrere ved at give forskellige Eksempler paa de Punkter, som særlig Protestantismen nægter. Encyklikaen gaar videre ved at er-

klære, at en saadan Afvigelse fører til religiøs Ligegyldighed og Modernisme, som hævder, at dogmatisk Sandhed er ikke en absolut, men en relativ Sandhed og følgelig kan forandres efter de forskellige Tiders og forskellige Menneskers Meninger.

Der kan ikke være nogen Forskel imellem Dogmer (som om nogle er paabudte, medens de Troende har Frihed over for enkelte andre) fordi de er troværdige paa Grund af den guddommelige Aabenbarings Autoritet. Af samme Grund kræves en lige stor Tro over for alle aabenbarede Dogmer, selv over for dem, som er blevet udtrykkeligt forklaret og højfideligt defineret i den nyeste Tid, som f. Eks. Dogmet om Pavens Ufejlbarhed.

Encyklikaen gendriver derpaa de Beviser, som Ikke-Katholikker har fremført for at understøtte deres Thesis angaaende Kirkernes Forening; og efter at have forklaret det sande Program for Kirkens Enhed erklærer den, at en saadan Enhed kun kan blive fuldbyrdet ved Anerkendelse og oprigtig Modtagelse af den romerske Overhyrdes op-højede Autoritet, som den hellige Petrus's retmæssige Efterfølger.

»Tonen i Encyklikaen er yderst fast og uafviselig,« udtaler »The Times« og tilføjer, at Paven bestemt tilbageviser den foreslaaede Overenskomst, efter hvilken han skulde beklæde Stillingen som den øverste Leder af de forenede Kirker, men kun af Navn have Myndighed over dem. »En saadan Eftergivenhed,« erklærer Encyklikaen, »vilde være meningsløs, medmindre der var en absolut Anerkendelse af det Dogme, at Paven er Kirkens Overhoved »i Følge guddommelig Ret« og ikke blot paa Grund af de troendes Anerkendelse.«

Den romersk-katholske Kirkes øjeblikkelige Magtstilling.

Af *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Ved Nytaar møder hele Corps diplomatique ved Den hellige Stol i Rom for at overbringe Paven de forskellige Staters Ønsker for det nye Aar. Disse Audienser foregaar

efter et strengt Ceremoniel, som inddeler Diplomaterne efter deres Rang som Ambassadører, Ministre og Chargés d'affaires, og indenfor disse tre Grupper afhænger Rækkefølgen af Tidspunktet for Overtagelsen af deres Stilling. Der bruges tre Dage til disse Audienser, og hvert Lands Repræsentanter faar ti Minutter, hvoraf de syv Minutter bruges til en Samtale mellem Paven og Gesandten alene og de tre til at forestille Gesandtskabets øvrige Medlemmer.

Disse Audienser er ikke blot et straalende Skuespil, men de giver ogsaa en levende Oversigt over den øjeblikkelige Situation i Den hellige Stols Forhold til de forskellige Stater i Verden. I Aar var Modtagelsen af Diplomaterne vel den største Nytaarskur, der i mange Aar har været i Vatikanet, og alting tyder paa, at Statsrepræsentanternes Tal i Fremtiden bliver endnu større, da næsten hvert Aar nye Stater opretter Gesandtskaber ved Vatikanet. For kort Tid siden har saaledes Republikken Letland, som for flere Aar siden afsluttede et Konkordat med Den hellige Stol, udnævnt en Gesandt ved Vatikanet, og i det nye Aar kommer sandsynligvis Japan med. Efter Verdenskrigen har man erkendt Nødvendigheden eller dog Fordelen af en diplomatisk Mission ved Vatikanet; nye Anskuelser har ført til, at man tydeligere end før føler Pavedømmets store moralske Betydning. En Sammenligning mellem Pavedømmets diplomatisk-politiske Stilling ved Begyndelsen af Verdenskrigen og nu viser, hvorledes Pavens Anseelse er vokset hos næsten alle Verdens Nationer.

Før Krigen bestod Corps diplomatique ved Vatikanet efter Bruddet med Frankrig og Revolutionen i Portugal kun af to Ambassadører, nemlig Østerrigs og Spaniens, og af fjorten »øverordentlige Gesandter og befuldmægtigede Ministre«, som det hedder. Nu er der ni Ambassadører, nemlig for Belgien, Brasilien, Chile, Columbia, Tyskland, Frankrig, Peru, Polen og Spanien, og der er nitten Gesandter, for Argentina, Østerrig, Bayern, Bolivia, Costarica (som residerer i Paris, ligesom Haitis residerer i Berlin), Storbritannien, Jugoslavien, Letland, Litauen, San Marino, Monaco, Nicaragua, Portugal, Prøjsen, Rumænien, Czekoslovakiet, Ungarn og Venezuela, altsaa i alt 28.

Ligesom Staternes Repræsentanter ved Den hellige Stol

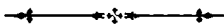
saaledes er ogsaa Vatikanets Repræsentanter vokset betydeligt i Tal. Før Krigen var der 28 pavelige Repræsentanter i Verden, nu er der henved 50 dels med og dels uden diplomatisk Karakter. De tidligere apostoliske Delegationer med diplomatisk Karakter, der særlig virkede i Sydamerika, blev ophævet af Benedikt XV i 1916, og alle faste Gesandter, der ikke er Nuntier, fik Titlen Internuntier. Nuntier og Internuntier er altsaa de eneste Bærere af den pavelige diplomatiske Tjeneste og virker i hele Verden, fra Letland til Chile og fra Rumænien til Mellemamerika, medens de apostoliske Delegater, der kun er bestemt for den kirkelige Tjeneste, men ogsaa overalt staar i høj Anseelse hos Regeringerne, virker fra Japan til Kaplandet, fra Kanada til Australien. Af dem findes der atten, hvoraf fem staar under Konsistorial-Kongregationen, otte under Propagandaen og fem under Kongregationen for den orientalske Kirke. For nylig er der oprettet Delegationer paa Antillerne, i Albanien, Kina, Japan, Indokina og Sydafrika. Saaledes er Fiskerens Net udbredt over hele Verden og binder store Dele af den fast til Den hellige Stol i Rom.

En ensidig Forbindelse med den pavelige Stol har kun faa Stater. Saaledes har Storbritannien en Gesandt ved Vatikanet, men ingen Nuntius i Landet, medens Svejts har en Nuntius, men ingen Gesandt i Rom.

Kirkens diplomatisk-politiske Tjeneste naar sit Højdepunkt i Afslutningen af Konkordater med Verdens Magter; deres Indhold gøres af Paven til kirkelig Lov og af Staterne til Statslove. Ogsaa paa dette Omraade har den nyeste Tid bragt Kirken betydelige Resultater. Lige paa Tærskelen til Verdenskrigen stod det med Serbien under Pius X afsluttede Konkordat, der aldrig blev til Virkelighed, fordi Krigen kom. Konkordatet med Letland i 1922 bærer endnu Benedikt XV:s Navn, fordi det blev forberedt og fuldendt under hans Regering. I de seks Aar, Pius XI har regeret, har han kunnet afslutte flere Konkordater. I 1924 afsluttedes Konkordat med Bayern, i 1925 med Polen og i 1926 med Litauen. Konkordatsforhandlinger finder for Tiden Sted med Rumænien, Jugoslavien, Tyskland, Prøjsen og Württemberg. Fra Albanien er der kommet en Mission til Rom for at underskrive et Konkordat.

En Overenskomst af særlig Art er den for nylig mellem Vatikanet og Czekoslovakiet fastsatte »Modus vivendi«, hvis videre Udvikling maa afventes.

Saaledes er Den hellige Stols diplomatiske Tjeneste for Øjeblikket i den ivrigste Virksomhed. Kuriens og Kirkens dygtigste Mænd virker paa vanskelige Poster i Udlandet til Værn for Kirkens Rettigheder og lærer paa de forskellige Steder Folk og Lande at kende. Da Nuntiaturoposterne af første Klasse næsten altid senere fører til Kardinalsværdigheden, træder mange af disse Kirkens Tjenere senere ind i Det hellige Kollegium, som ved Mænd med saadanne Kundskaber og en saadan Dannelse faar den overnationale, kosmopolitisk-katholske Karakter, som giver det et ejendommeligt, aandeligt Præg.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

γ) Denne Liturgi breder sig med Kristendommens Udbredelse til hele Syrien og over til Balkan, hvor den faar en særlig Blomstring i Byzants (Konstantinopel).

Den Byzantinske Ritus bruges i vore Dage af ca. 100 Millioner Kristne — af Katholikker paa Balkan og i Rusland, af skismatiske »Melkiter« i Syrien og Ægypten og af Italo-Grækere paa Kalabrien, Korsika, Sicilien og Apulien.

I sin ældste Form er den en Antiokia-Messe, som Kirkefaderen Basilius den Store (død 379) fra Cæsarea i Kapadocien har forkortet og ændret, for at den ikke ved sin Længde skulde trætte Folket.

Den faar sin klassiske Form af Kirkefaderen Johannes Krysostomos († 407). I Perioden mellem disse to Fædre er det, at en Kapadocer-Biskop bringer den uændrede Antiokia-Messe til Milano, hvor den udvikler sig til den Galliske. Dens to vigtigste Bøger er *Typichon* (Kalenderen) og *Euchologion* (Messebogen). —

En byzantinsk Kirke har kun eet Alter, og det staar frit, midt i Koret. Det er til alle Sider dækket til Jorden

med Linned, og over dette atter med Silke eller Fløjl. Stilen er »barbarisk«, tung og rig og overbroderet. Før Messen ligger Euchologiet og en sammenfoldet Kristi-Legems-Dug sammen med de nødvendige Instrumenter paa Altret. Bag dette er der Præstesæder og Bispestol. Ved Altrets Nordside (helt ude ved Korets Væg) staar et meget stort Kredensbord; modsat det: Diakonbordet med de hellige Kar og Liturgernes Klædebon.

Koret er skilt fra Kirken ved *Ikonostas'en*, Billedvæggen — en Mur med tre Døre; Muren selv er herligt prydet med (ofte ædelstenbesatte) Billeder, foran hvilke brænder store, tunge Lamper i Kæder.

Midterdøren kaldes »Kongedøren«, de to andre »Diakondøren« og »Norddøren«. Mellen Kongedør og Diakondør er der rejst en anden Bispestol ud mod Folket. Koret er stillet op udenfor Ikonostasen (der i smaa og fattige Kirker kan erstattes med et deleligt Forhæng). Der findes ingen Bænke i Kirken; Liturgien følges staaende.

Desuden findes en *Narthex*, en afspærret Gang fra Altret til en Sideindgang i Kirkens Vestsider.

Dørene i Ikonostasen er lukkede under Hovedparten af Gudstjenesten, saa denne foregaar: enten foran Ikonostasen, eller bag denne, eller som Vekselvirken mellem Folket i Kirken foran Billedvæggen og Liturgerne ved Altret bag den — Forbindelsen knyttes da helt, naar Dørene aabnes, eller Liturgernes Procession drager ud gennem den ene Dør, ned gennem *Narthex* og atter ind ad en af de andre Døre.

(Et tilsvarende Forhold har vi skildret i Omtalen af Altrets Historie: hine *tetrapela*, som i den latinske Basilika dækkede Udsigten til Altret fra de tre Sider — en Tilstræbelse efter at pointere Altrets og Tjenestens utilnærmelige Hellighed).

Det liturgiske Klædebon er for Biskoppens Vedkommende: inderst en Alba (Messeskjorte), som ofte er af kulørt Silke; en bred Stola, der er syet sammen i Forkanten og næsten ligner en lang, smal Messehagel; i en Snor fra Livgjorden har han ved højre Knæ hængende en Mappe til Kristi-Legems-Dugen (Corporale), Mappen er af kosteligt Stof og ofte besat med Ædelsten; ovenpaa Sto-

laen bærer han en Slags Dalmatika (vore Diakoners Kjørtel); over den slynges det til vore Ærkebispers Pallium svarende *Omoforion*, en stolaagtig Bræmme; i Snor eller Kæde om Halsen bærer han det juvelbesatte biskoppelige Brystkors, og i en anden Snor eller Kæde en juvelbesat Medaillon med Relikvierne i (de latinske Bisper har Relikvierne i Korset); paa Hovedet bærer han en juvelbesat Kongekrone, og han fører en Bispestav, som er kortere end vor, og som foroven ender i to bugtende Slinger; i den ene Haand fører han et tredobbelt Lys (vi kender det fra Paaske-Lørdag, det symboliserer Treenigheden) — i den anden Haand et dobbelt Lys (som betegner Kristi to Naturer: Gud og Menneske).

Præsterne bærer en sid, klokkeformet Hagel, der er skaaret kørt foran (som hos vor Diakon i Fasten).

Der skiftes ikke med symbolske Farver — kun til Ligfærd bruges Sort. Paramenterne er oftest af orientalsk dejlige Stoffer og i Farver, der vil synes mangan Vesterlænding barbarisk prægtige.

Alterkarrene er: Kalken og en Disk, som er meget større end vor (da den, som i Oldkirken, skal bruges til syret Brød), den staar paa en lille Fod; desuden bruges

en *Asterisk*, et Kors paa en tredelt Fod som anvendes

til at stille over Disken med Brødet, at ikke det dærover bredte Klæde (Velum) skal berøre Sakramentet; der bruges yderligere en Ske og en Kniv — Skeen til Kommunion under bægge, blandede Skikkelser, Kniven til at dele det store Alterbrød; til Altret hører ogsaa de foran nævnte Vifter paa Stage, Bladet bærer Kerub-Hoveder med seks Vinger; paa Altret (som jo er dækket af Silke eller Fløjel over den Linned-Dug) ligger et *Antimension*, en Kristi-Legems-Dug af Linned med indsyede Relikvier (en Parallel til de ældste, foran nævnte Rejsealtre hos Latinerne).

Sangen er aldrig ledsaget af Orgel eller andre Instrumenter, den ledes af Kor eller Forsanger. Tonen klinger sært for os, idet der bruges en anden Skala end den vesterlandske — den synes os umelodisk og i Slægt med Syna-

gogens hebraiske Sang (uden Tvivl er den Antiokias Arv fra den første Jødekristendom i Jerusalem).

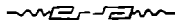
Liturgien er ikke konstant; paa Søndagene i Fasten (dog ikke Palme-Søndag), Skærtorsdag, Paaske-Lørdag, Juleaften, Hellig III Konger og St. Basilius Fest (1. Jan.) bruges den fornævnte ældre Basilius-Liturgi — paa alle andre Festdage Johannes Krysostomus' Ritus. Paa Ugedagene i Fasten (undtagen Lørdag) er der Præsanktifikat-Messe (som hos os Langfredag), 3: kun Kommunion. Skismatikerne har (som Urkirken havde det) kun Messe paa Søn- og Helligdage; de Unerede har som vi daglig Messe.

Skismatikerne vil, at ikke blot Præsten, men ogsaa Altret skal være »fastende« — der læses kun een Messe paa en Dag paa Altret; og da der kun er eet Alter, kan der konsekvent kun være een Messe paa Festdagen.

Korrekt skal Biskoppen (hvor en saadan er) læse Messen, og Præsterne bistaa ham (som vi kender det i Kon-Celebrationen i Ordination). Liturgen skal være i Fred med alle(!), ren i Tanke og fastende fra Midnat.

Hvor en Præst celebrerer, bistaas han altid af en Dia-kon og af mindst een Kantor.

(Fortsættes.)

Børnehjem og Ungdomshjem i Nakskov.

Nu er Julen forbi, denne velsignede, naadefulde Tid for enhver Sjæl, og tillige saa velgørende for den, som er henvist til andres Hjælp.

Hvert Aar har jeg knyttet store Forventninger til Julestemningen, at den vilde give sig Udtryk i en virksom Kærlighed mod Børn og unge.

Naar det i Aarets Løb ser mørkt ud, eller jeg har paa-taget mig nye Forpligtelser, har jeg altid tænkt, det gaar nok, nu kommer Julen snart, den bringer Hjælp — og aldrig har jeg haabet forgæves.

Men i Aar har den været en stor Skuffelse.

Jeg staar ved Aarets Begyndelse med en Kassebeholdning paa 63 Kroner 80 Øre.

Man kan tænke sig, hvor fortvivlende Stillingen bliver,

naar Indsamlingen slaar fejl, mens Byrderne forøges for hvert Aar, idet Børnenes og de unges Antal vokser.

Jeg skuer ud i Fremtiden og ved ikke, hvad jeg skal. Sende de Børn væk, som man har paataget sig at sørge for for at bevare dem? Lukke et Hjem, som først fornylig blev aabnet, og som lover godt for Fremtiden?

Hvis der ikke kommer Hjælp, er jeg nødt til at gøre haade det ene og det andet.

Mon den kristne Kærlighed kan fornægte sig selv? Vi ser jo alle Vegne, at Aarets Blomsterdage giver rigeligt.

Hvor mange Penge giver Katholikerne ikke til disse i og for sig gode Formaal?

Hvor mange Breve og Kort med Julemærker faar man ikke?

Naturligvis har man Lov til at støtte ogsaa disse Indsamlinger.

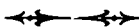
Men hvis det gaar ud over vore egne Børn, saa at man ikke kan støtte Indsamlingen til at sikre dem en katholsk Opdragelse, saa bliver det tvivlsomt, om det er rigtigt at støtte andre Formaal og forsømme dette.

Det er sørgeligt at bære paa et sygt Legeme, men det er værre med et sundt Legeme at bære paa en syg Sjæl.

Naar jeg derfor endnu engang appellerer til mine Trosfællers ellers aldrig svigtende Hjælp, hvor det gælder Børn og unge, er det for at prøve den sidste Mulighed for at opretholde vor Virksomhed.

Nakskov, 13. 1. 28.

Pater A. Smitz.

Ansgarius-Bonifatius-Kollekt.

(Den danske katholske Kirkesag.)

I sit Brev til Menigheden i Korinth skriver den h. Paulus (16. Kap. 1—2. Vers): »Angaaende de Indsamlinger, som sker for de Hellige, da gør ogsaa I, saaledes som jeg har anordnet det for Menigheden i Galatien. Paa den første Dag i Ugen lægge enhver af Eder hos sig selv tilside og opbevare, hvad han maatte finde passende, for at ikke Indsamlingen først maatte ske, efter at jeg er ankommen.»

Denne den h. Paulus's Paamindelse er det godt nu at bringe os i Erindring, da der skal optages Kollekt paa St. Ansgars Fest til Fordel for de mest trængende kirkelige Institutioner i det Apostoliske Vikariat for Danmark.

Trang er tilstede i mange Missionsstationer, og den bør afhjælpes; og det eftertrykkeligt, kraftigere end det

hidtil paa Grund af utilstrækkelige forhaandenværende Midler har været muligt. Kollektterne burde bringe meget større Udbytte! Nu tæller vi dog over 20,000 Katholikker herhjemme; og selv om kun de 5000 af disse var i Stand til at give en Krone i Gennemsnit — en Del baade kunde og burde give mere! — — saa vilde det blive til 20,000 Kr. om Aaret med de fire Kollektter. Tænk, hvilken Lettelse dette vilde betyde for mange af de Missionspræster, som har at kæmpe med store økonomiske Vanskeligheder og for Hs. Højærværdighed Biskoppen, som jo har Omsorgen for hele Vikariatet! De sidste Aars Kollektter har kun indbragt ca. $\frac{1}{4}$ af den nævnte Sum. Skal vi ikke blive enige om at forbedre dette Resultat ganske betydeligt?

Med Tak til Gud, til Ære for St. Ansgar, til Gavn for Missionsstationerne, til Trøst og Glæde for Biskoppen, lægge da enhver et passende Bidrag (ikke blot 5 eller 10 Øre men det fem- eller tidobbelte) tilside som Offergave for den danske Katholske Kirkesag Søndag den 29. Januar.

— nb —

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. »Give Møde, — det er jo dog det mindste, vi kan gøre,« udtalte Pastor Jaworski i en Samtale i Af-tenens Løb, og saaledes havde sikkert adskillige af de henvendte 100 Deltagere i Pastor De Vos »Julefest« tænkt! Det er en Glæde at se, hvorledes Pastorens Tanke med Møderne og de Ord, han lægger os paa Sinde, virker, dette, at Sognets Medlemmer skal lære hinanden at kende og derved komme hinanden nærmere, faa Interesse for hinanden og sidst, men ikke mindst arbejde i Fællesskab med større Lyst og Kraft for Sognet! — »Elsker hverandre« var ogsaa den røde Traad i den korte, men saa hjertelige Juletale, Pastor De Vos holdt, inden vi under det store, nydeligt pyntede Juletræ nede i Gymnastiksalen (hvor der i det ene Hjørne var opstillet en smuk Krybbe) begyndte at synge vore dejlige Julesalmer (alle Vers) under Pastorens Orgelledsagelse. Efter denne Indledning til Festen steg vi atter op i de højere Regioner, hvor Gæsterne snart havde genfundet deres Pladser ved de dækkede Kaffeborde. Glad og livlig Samtale lød gennem Salen, mens de unge Piger som sædvanlig sørgede for de materielle Goder. Da saa alle havde styrket sig ved Kaffen og Kagerne og Her-terne tændt Cigaren, lød Fru Sindings smukke Sang, denne Gang Gounods »Ave Maria«, og derefter Pastor De Vos's

herlige Klaverspil — en Komposition af Liszt, begge Foredrag gjorde stormende Lykke! Tiden var imidlertid fremskreden, og Festens sidste Afdeling maatte begynde. Lyse blev slukket, og Pastoren viste os de dejligste Lysbilleder fra det hellige Land og Christi Fødsel og Barndomstid. Navnlig Hofmanns saa levende fremstillede Malerier og da særlig dette: »Jesus som 12aarig i Templet imellem de Skriftkloge« var vidunderligt gengivet. Klokken var nu bleven 11, og vi maatte skilles; det har været en Glæde at se, at stadig flere unge tager Del i disse Møder. Og nu siger jeg til alle, ældre og unge, der endnu ikke har været med: kom, se, hør, nyd — og døm saa selv! Opslag ved St. Ansgars Kirkedør og Bekendtgørelse i Ugebladet underretter alle om Tid og Sted for Festerne! En hjertelig Tak til Pastor De Vos, jeg tør sige fra alle, som deltog, og et »Lykke og Velsignelse for Menighedsmøderne i det nybegyndte Aar!«

Emmy Wissum.

— Henimod 70 af St. Michaels Klubs Medlemmer mødte den 2. Januar for at fejre Jule- og Nytaarsfest. Juletræet lyste, de lange pyntede Borde lyste, »Salonen« lyste, og alle de glade Ansigter lyste. Blandt Gæsterne saas Pastor Messerschmidt, Pastor Hansen og — Monsignore Olrik, der var kommet til Festen helt ovre fra Kolding. Mgr. Olrik blev Hovedtaleren ved Bordet. Den første Del af Talen gjaldt Veneration for Biskoppen, dernæst Mgr. O.'s Missionsarbejde i Kolding helt klarlagt, og det var ikke et lille Stykke af Jyllandskortet, Mgr. følte sig forpligtet til at konvertere, men Traaden i det hele var, at alt menneskeligt Arbejde intet nyttede, kun Bønnen var en Stormagt. Talen sluttede med en Opfordring til Klubbens Medlemmer om at slutte sig fast til Foreningen. Lidt senere talte Frk. Saabye. En Tale, der var det formløses Formfuldendthed. Taarer kom i Tilhørernes Øjne, Latterens Taarer. Efter denne ualmindelig morsomme Tale hævedes Bordet. Der blev sunget og spillet, og Aftenen gik kun altfor hurtigt. *C. T.*

Meksiko. For kort Tid siden har Calles udstedt Befaling til at fange Ærkebiskop Francisco Orozco y Jimenez »død eller levende«. Hidtil har den heltmodige Prælat undgaaet sine Forfølgere, og i Jaliscos Bjerge udøver han sine Hyrdepligter. Nu er der opbudt ikke mindre end 10 000 Mand for at finde ham. Det amerikanske Blad Herald meddeler, at der er stærke Kavalleriafdelinger i Virksomhed i Los Altos, og at de har faaet streng Befaling om ikke at standse Operationerne, før Ærkebiskoppen er fundet; ved et Sammenstød skal over 100 Mennet skær være dræbt. Den mexikanske Regering paastaar, at Ærkebiskoppen er »Høvding for en revolutionær Bande«,

men der er naturligvis ikke Skin af Bevis. — I øvrigt meddeles, at Sognepræsten i Ejutla er blevet hængt, og at Forstanderinden i den evige Tilbedelses Kloster i samme By er blevet skudt, medens de øvrige Søstre er ført bort. I Meksiko City er 17 Karmeliterinder blevet fængslede.

Ugens Messebønner.

22. Jan. 3. Søndag efter Epifani (N.-M. 89, G.-M. 124). Ihukommelse af Vincents og Anastasius (N.-M. 797, G.-M. 630). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101).
23. Jan. Raymund af Penafort. Messe for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. [47]; Oration (N.-M. 797, G.-M. 669). Ihukommelse af Emerentiana (N.-M. [60], G.-M. [61]).
24. Jan. Timotheus. Messe for en Martyr-Biskop (N.-M. [4], G.-M. [5]; Epistel N.-M. 798, G.-M. 630).
25. Jan. Pauli Omvendelse (N.-M. 799, G.-M. 631). Ihukommelse af Petrus (N.-M. 789, G.-M. 622).
26. Jan. Polykarp. Messe for en Martyr-Biskop (N.-M. [8], G.-M. [9]; Undtagelserne N.-M. 804, G.-M. 665.)
27. Jan. Johannes Chrysostomus. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]; Undtagelserne N.-M. 805, G.-M. 637).
28. Jan. Guds Moders Messe (N.-M. [87], G.-M. [91]). Ihukommelse af Agnes (N.-M. 806, G.-M. 638). 3. om den Helligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]).

Katholsk Radioklub

afholder sit maanedlige Medlemsmøde Onsdag den 25. Jan. Kl. 8 i Vesterhus. Cand. Hafstrøm indleder med et Foredrag om Radioemner. — Bestyrelsen forelægger Programmet for Stiftelsesfesten 10. Februar.

Ved Katholsk Ungdomsfest den 15. ds. blev følgende Nr. udtrukne: A 67. — A 1. — A 78. — B 86. — B 30. — B 78.

Aarsberetning for Elisabeth-Vincentskonferencen F.

1. Januar — 31. December 1927.

Konferencen tæller 33 Medlemmer, 24 passive og 9 aktive, 34 Familier og enligstillede er blevet understøttet og besøgt. Paa Systuen forfærdigedes 82 Klædningsstykker, foruden Reparation af brugt Tøj. Som Gaver er der modtaget 143 Beklædningsgenstande, 1 Pakke Klædesrester, 1 Pakke Foerrester, 1 Pakke Hvidevarer og 1 Ø Uldgarn. — Alle, der har ydet Konferencen aktiv eller passiv Hjælp, bringes herved en hjertelig Tak.

Pengegaver, brugte Klædningsstykker, Fodtøj og lign. modtages med Tak paa Systuen, Boyesg. 8' Torsdag fra 1¹/₂—4.

Indtægter.

Kassebeholdn. 1. Jan. 1927	0,00
Aarlige Bidrag	410,00
Ekstra Gaver	3,86

Udgifter.

Indkøb til Systuen	90,35
Kontant Hjælp	247,21
Mælkebilletter	51,00
Fødevarer	25,14
Kassebeholdn. 1. Jan. 1928	0,16

Kr. 413,86

Kr. 413,86

Kirkelig Kalender.

22. Jan. 3. Søndag efter Epifani	29. Jan. 4. Søndag eft. Epifani. I Messen: Ansgar.
23. — M. Raymund, Bekender	30. — M. Martina, Jomfru og Martyr.
24. — Ti. Timotheus, Biskop og Martyr.	31. — Ti. Petrus Nolasco, Bekender.
25. — O. Pauli Omvendelse.	1. Febr. O. Ignatius, Biskop og Martyr.
26. — To. Polykarp, Biskop og Martyr.	2. — To. Kyndelmisse.
27. — F. Johannes Kryso- stomus, Biskop og Kirkelærer.	3. — F. Ansgar, Nor- dens Apostel.
28. — L. Marias Officium.	4. — L. Andreas Korsini, Bekender og Biskop

A. C. Onsdag den. 25. Januar Kl. 8 $\frac{1}{4}$.
Pastor Menzinger:

Filmsreligiøsitet:

Indbudte: Redaktør Reventlow, Magister Henning Kehler og Provst Nordentoft.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 22. Januar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Tak!

St. Josefs Gildes Byggefond takker alle dem, som støttede os med Gaver og Bidrag til vor Julefest. *Byggefondet.*

St. Josefs Gildes Byggefond afholder Nytaarsfest med Fællesspisning Søndag den 29. Januar Kl. 8 pr. Bredgade 67 i Salen. Br. med Familie og Bekendte kan deltage.

Billetter à 3 Kr. faas hos Dekorator R. Krag, Fiolstræde 34 St. Tlf. Byen 4044 og hos F. Frøberg, Peder Lykkesvej 6^a.

Der sælges kun et begrænset Antal Billetter. Salget af Billetter slutter Torsdag den 26. Januar. *Byggefondet.*

Ædle Velgørere mod Børne- og Lærlingehjemmene i Nakskov meddeles herved, at der i 1927 er afsendt 37 Collis med Gaver, især af brugt Tøj, og 469 Kr. kontant. Gaver modtages fremdeles med Tak af Diemar, Skinderg. 32, K. Tlf. Byen 6555.

Pater A. Smitz Nakskov P. G. Nr. 6511.

En hellig Messe er læst for alle Giverne.

De udlovede 50 Kroner for sønderjydske katolske Kirkers Indsamlingsbøsser tilfalder Bøsse Nr. 37, som, indsendt 2 Gange, indeholdt 2247 En-Ører, og bedes Indsenderen af denne Bøsse afhente Beløbet hos Hr. Sognepræst B. Jensen, Boyesg. 8. Ialt indkom i 1927 39,246 En-Ører. En hellig Messe er læst for alle Giverne.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1927 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken. *Forvaltningsraadet.*

Plads søges helst som Husbestyrerinde, eller som Hjælp i Huset, straks eller senere (35 Aar).

Bilt. mrk.: »Hø. modtager Redaktionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Pulæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 5.

Søndag den 29. Januar.

1928.

INDHOLD: Tobias's Bog. — St. Ansgars Vanskeligheder - og vore Vanskeligheder. — Liturgi (fortsat). — Troen er vanskelig. — Fra Vatikanet og Kurien. — »Gaudentia's Vandrekurve. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nykøbing F. Maribo. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 5, 1-21.

Den unge Tobias's Rejseforberedelser.

1. Den gamle Tobias's Opfordring.

Derpaa svarede Tobias sin Fader og sagde: »Alt, hvad du har budt mig, Fader, skal jeg gøre. Men hvordan jeg kan hæve disse Penge, ved jeg ikke. Han kender ikke mig, og jeg kender ikke ham. Hvilket Tegn skal jeg give ham?« Da svarede Faderen og sagde til ham: »Jeg har jo endnu hans Gældsbevis i mine Hænder. Foreviser du ham det, udbetaler han med det samme Pengene. Men gaa nu og find en paalidelig Mand, der mod Betaling rejser med dig, for at du kan faa Summen igen, medens jeg lever endnu.« 5, 1-4.

2. Den unge Tobias søger og finder en Ledsager.

Saa gik Tobias ud og traf en overordentlig smuk ung Mand, der stod med opbundne Klæder som rejsefærdig.

Han vidste ikke, at det var en Engel fra Gud, hilste paa ham og sagde: »Hvor kommer du fra, min gode unge Mand?« Denne svarede: »Fra Israels Sønner.« Saa spurgte Tobias ham: »Kender du den Vej, der fører til Medernes Rige?« Den anden svarede: »Ja, jeg kender den Egn. Mangfoldige Gange har jeg gaaet alle Vejene derhen, og jeg tog Ophold hos vór Stammefrænde Gabel, der bor i Medernes By Rages, som ligger i Bjergstrøget Ekbatana.« Da sagde Tobias til ham: »Jeg beder dig, vent paa mig, til jeg faar sagt dette til min Fader.« Saa gik Tobias hjem og fortalte sin Fader det hele. Denne forundredes jo over det, men bad om, at den unge Mand skulde komme ind til ham. 5, 5—10.

3. *Ærkeenglen Rafael hos den gamle Tobias.*

Han traadte altsaa ind, hilste paa ham og sagde: »Gid du altid maa føle Glæde!« Men Tobias svarede: »Hvilken Glæde skulde jeg kunne føle, da jeg sidder i Mørke og ikke kan se Himlens Lys?« Dertil sagde den unge Mand: »Vær ved godt Mod, den Tid er nær, da du skal helbredes af Gud!« Da sagde Tobias til ham: »Mon ikke du kunde føre min Søn til Gabel i Medernes By Rages? Saa snart du kommer tilbage, skal jeg give dig din Løn.« Englen svarede: »Jeg skal føre ham derhen og hjem igen til dig.« Nu tog Tobias atter Ordet: »Vær saa god og sig mig, af hvilken Familje eller Stamme er du?« Men Englen Rafael spurgte: »Leder du efter en Daglejers Familje eller efter en Daglejer, som skal gaa med din Søn? Men for at jeg ikke skal gøre dig urolig (saa siger jeg dig): Jeg er Azarias (= Herren sender Hjælp), den store Ananias's (= Herren har vist Naade) Søn.« Da svarede Tobias: »Du er af høj Byrd, men jeg beder dig, vær ikke vred over, at jeg ønskede at kende din Familje.« Men Englen erklærede: »Jeg fører din Søn rask derhen og bringer ham ogsaa rask tilbage igen.« Saa svarede Tobias med de Ord: »Lykkelig Rejse, Gud være med eder paa Vejen, og hans Engel ledsage eder!« 5, 11—21.

Leveregel: Et gammelt Mundheld siger: »Hjælp dig selv, saa hjælper Gud.« Dette Ords Rigtighed bekræftes af det,

som Skriften fortæller om den fromme Tobias, der søger Lettelser i sin Fattigdom. Gud kan hjælpe os paa mange Maader. Her hører vi om en meget trøstefuld Hjælp. Herren sender en Engel, d. v. s. en af de usynlige Aander, der for deres Troskab mod Gud blev belønnet med evig Lyksalighed i Himlen. Alt, hvad den Engel gør, viser, hvor han elsker os Mennesker, værner baade om Legeme og Sjæl, beder for os, giver gode Raad, trøster og formaner til det gode. Skønt han ved sin Optræden og sine Ord tydeligt giver til Kende, at han er et højere Væsen, mærker ingen foreløbig, at det er et Sendebud fra Gud. — Hvor mange af os lægger Mærke til den Engel, der gaar ved vor Side og stadig er virksom for os? F. K.

St. Ansgars Vanskeligheder — og vore Vanskeligheder.

Paalæget om at gaa ud i den ganske Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen har Kirken — den *katholske* Kirke — til alle Tider søgt at efterkomme. Den har betragtet det som sin Pligt, som et den ganske særligt paahvilende Hverv at udbrede Kendskabet til vor Herre og Frelser, til hans Lære, hans Vilje, hans Naademidler — hvor den blot maatte kunne finde aabne Øren og villige Hjerter til at tage imod det glade Budskab.

Men netop denne Beredvillighed og Modtagelighed har det undertiden været saa som saa med. Den har været større eller mindre paa de forskellige Steder og til forskellige Tider. Enkelte Steder har der endogsaa først maattet flyde Strømme af Martyrblod, førend Jordbunden blev egnet til at tage imod Guds Ords Sæd og bære Frugt. — Andre Steder, som her i Norden, var det ikke just det, som særprægede den første kristne Missionstid, men saa har der været andre Vanskeligheder og Hindringer at overvinde, førend Guds Ords Sæd kunde spire, vokse og bære Frugt.

Alene det, at det var en aldeles uforstaaende, uciviliseret, hedensk Befolkning, den h. Ansgar kom til her i Norden, — alene det siger os, hvilke forfærdelige Vanskelig-

heder, Kampe og Hindringer han havde at overvinde under sit Missionsarbejde her oppe i Norden. Det var jo en helt anden Forestillingskreds, disse hedenske Folk skulde sætte sig ind i og leve sig ind i, dersom de vilde ombytte saa at sige deres hedenske Religion med den kristne; helt andre Sæder og Skikke, de skulde vænne sig til; i Stedet for Hævgerrighed og Blodhævn: Kærlighed og Forsonlighed; i Stedet for at ofre — undertiden endogsaa Menneskeofringer — til Afgudsbilleder af Træ og Sten, skulde de nu ydmygt bøje Knæ for det lydelse Guds Lam i den hellige Hostie; i Stedet for de mange Guder og Gudinder, som paa en Maade tiltalte deres Fantasi og deres Lidenskaber mere, skulde de nu bøje deres Forstand ind under Troen paa den ufattelige Hemmelighed om den ene og treenige Gud, af hvilke tre guddommelige Personer den ene endogsaa forkyndtes dem at være bleven Menneske, deres Broder, deres Ligemand af Kærlighed til dem, for at frelse og forløse dem; skønt og tiltalende ganske vist for Hjertet, men egentlig ligesaa ufattelig og vanskelig en Nød at knække for Forstanden som selve Treenighedens Hemmelighed.

Selv for andre hedenske Folkeslag, som kulturelt set stod langt højere end Nordboerne, saa som Romerne, Grækerne, ja selv Jøderne — heller ikke for dem var det saa let en Sag straks at leve sig ind i en helt ny Tankegang, som Kristendommen jo i Virkeligheden var for dem ogsaa.

Apostlen Paulus siger jo udtrykkelig, at denne Lære om en korsfæstet Frelser stod for Jøderne som en Forargelse og for Grækerne som en Daarskab; og dog nævner han jo netop her »de to Folk, som havde den dybeste religiøse og filosofiske Udvikling, den fineste Sans for det aandelige og de reneste Forestillinger om Sædelæren« (A. D. Jørgensen: Den nordiske Kirkes Grundlæggelse). — Naar altsaa selv saadanne højt kultiverede Folkeslag som Romerne, Grækerne og Jøderne — man kunde ogsaa tilføje Ægypterne — naar selv de havde saa svært ved at tilegne sig Kristendommens Aand eller foreløbig blot ydmygt bøje sig for Kristendommens allervigtigste Sandheder, — — —

ja, hvad maa det saa ikke have kostet den

h. Ansgar og hans Medhjælperere for et Slid og et Arbejde, førend de fik bibragt de fuldstændig uciviliserede og ukultiverede Nordboer, de æventyrlystne Vikinger, blot den første og nødvendigste Forstaaelse af de allervigtigste Kristendoms sandheder og kristne Idealer!

Men vi ved jo, at dette næsten umulige *blev* muligt, at dette næsten utrolige virkelig lykkedes den h. Ansgar under Guds Naades øjensynlige Hjælp og Velsignelse.

Men vi ved desværre ogsaa, at meget af det, som han og hans Medarbejdere og Efterfølgere byggede op i Løbet af Danmarks katholske Tid fra det 9. til det 16. Aarhun-

drede, — at meget af det desværre igen blev nedbrudt, paa den saakaldte Reformationstid. — Ja, det aller-aller-vigligste, nemlig Troen paa den treenige Gud, Troen paa den menneskevordne Frelser og Daabsnaaden, det har de fleste af vore fraskilte Brødre endnu i Behold; men alle de andre Sakramenter har de mere eller mindre forkastet, kasseret, og vor sakramentale Gud og Frelser har de jaget ud af hans eget Hus, ud af Tabernaklerne rundt omkring i vore gamle Kirker, som nu staar øde og tomme. Som det hedder i St. Ansgarssalmen:

»Dog blev dit Værk brudt ned i Kampens Tider trange,
 »den gamle Tro forsvandt fra Danmarks grønne Vange.
 »Guds Lampe sluktes brat, hans Alter sank i Grus,
 »vor Frelser hjemløs blev udi sit eget Hus.«

Og saa skal vi, St. Ansgars Trosfæller, hans Arvtagere og Efterfølgere i Missionsgerningen her i Norden, vi skal saa desværre ligesom til at begynde forfra med Arbejdet paa at føre Nordens Folkeslag tilbage igen til Ansgars og vor Frelserns egen hellige gamle Kirke, som disse Folkeslag er bleven løsrevne fra.

Og her ligger da det Spørgsmaal nær, som tit i Grunden kan paatrænge sig én: Hvem har eller havde det vanskeligste Arbejde: St. Ansgar den Gang? Eller vi nu?

Ganske vist, det er ikke ukultiverede Hedninger mere, dem, som Kirken nu finder heroppe i Norden; tværtimod, de er baade Kristne og højt kultiverede Mennesker; der siges endog, at de er nogle af de mest kultiverede og civiliserede Folk — de nordiske Folkeslag; men netop derfor kan man undertiden være Vidne til, at Kirken, den katholske Kirke og dens Repræsentanter, her imødegaaes med det *forbavsende* Spørgsmaal: Hvad vil I i Grunden her? Hvad mener I at kunne bringe os? Vi trænger ikke til jer, vi har Daaben og Troen paa vor Herre; vi trænger ikke til Skriftemaal og til Aflad og til Pavevæsen og Helgenvæsen og alt jeres katholske Væsen; og saa disker man op med alle de gamle Fordomme, Misforstaaelser og Forvrængninger af Kirkens Lære, som man i Grunden godt kan forstaa maa bringe dem, som tror paa saadanne For-

vrængninger, en ram Smag i Munden, en ligefrem Væmmelse for den katholske Kirke.

Se, *det* er en Vanskelighed, som *den h. Ansgar* ikke kendte til. — De, som *han* kom til og talte til og forkyndte Kirkens Lære, de var ikke proppede med Fordomme imod vor hellige katholske Kirke, og de kunde heller ikke med en vis Selvgodhed og Selvbevidsthed svare ham: »Vi kender allerede den ene sande treenige Gud, vi er allerede døbte og tilhører vor Herre og Frelser; hvad behøver vi saa mer, hvad mere kan I bringe os?»

Men denne Vanskelighed støder Kirken nu til Dags, her til Lands, stadig og stadig igen paa.

Man forstaar ikke, at der er flere end disse to fundamentale Sandheder (Treenigheden og Menneskevordelsen), at Vorherre vil, vi skal kende.

Man ved ikke og forstaar ikke, at vor Frelser har indstiftet 7 hellige Sakramenter, og at vi ikke har Lov til at lade dem ligge ubenyttede hen, betragte dem, som om de ikke eksisterede.

Man ved ikke og forstaar ikke, at den katholske Kirke er Christi egen oprindelige Kirke, den gamle Kirke, den Kirke, hvis Biskopper og Præster *alene* er Apostlenes *retmæssige* Efterfølgere, *alene* sidder inde med den Fuldmagt, som Kristus gav sine Apostle, og derfor egentlig *har Eneret* til at forkynde Evangeliet med guddommelig Bemyndigelse, og som derfor *alene* sidder inde med *hele* den aabenbarede Troesskat, med *alle* de hellige Naademidler, som er bestemte til at give os Styrke i Kampen og Trøst i Modgang, Hjælp i Døden. — Man forstaar det simpelt-hen ikke eller *vil* ikke forstaa det, skønt det i Grunden er noget saa soleklart.

Ja, man er endda ikke langt fra undertiden at betragte den katholske Kirke som en lille obskur udenlandsk Sekt, skønt det jo netop er den Kirke, som ved den h. Ansgar oprindelig kristnede vort Fædreland, og som vort Land har tilhørt i langt længere Tid, end det har tilhørt den *tyske lutherske Sekt*.

Nej, naar Lutheranerne eller andre Sekter kalder den katholske Kirke en Sekt, saa er det ligesaa utilladelig naivt, som naar en lille afbrækket halvvisen Gren vilde

kalde det store Træ, som den er løsreven fra, for en afskaaret Gren og vilde betragte sig selv som Træstammen.

Thi Sandheden er jo dog den, at den katholske Kirke (trods de Fejl og Mangler, som kan klæbe ved dens menneskelige Side) er og bliver *Moderkirken, Moderstammen*, som er plantet af vor Frelser selv, og hvorfra de mange Sekter i Tidernes Løb har løsrevet sig for saa ved indre Splittelse atter at dele sig i flere og flere mindre Sekter.

Sandheden er den — og det er det, som alle, baade Katholikker og Protestanter, særlig skulde være opmærksomme paa, — Sandheden er den, at det *ikke* er efter vor Frelsers Ønske og Vilje, at Kristendommen skulde være splittet i saa mange forskellige Afdelinger, og mange af dem igen som sagt i Masser af Sekter, som alle modsiger og bekæmper hinanden.

Vor Frelser ønskede, at hans troende *alle* skulde danne *en Enhed*, én stor almindelig eller katholsk Kirke.

Det bad han saa inderligt og saa indtrængende om ved den sidste Nadver, at ikke blot Apostlene, som den Gang havde sluttet sig til ham, maatte være ét, maatte bevare Enigheden; men at ogsaa de, som senere ved deres Ord skulde komme til Troen paa ham, at de ogsaa *alle* maatte være ét, for at Verden netop derpaa — paa Enigheden maatte kende, hvor Sandheden er at finde.

Vi kan sikkert ikke berede vor Frelser en større Glæde — og heller ikke hans trofaste Tjener den h. Ansgar en større Glæde end at vække i vore Hjerter den samme inderlige Længsel efter Enighed, det samme inderlige Ønske om alle Kristnes Genforening i én og samme Tro og istemme vor Frelsers egen Bøn herom — Bønnen om, at alle hans troende uden Undtagelse maa være som én Hjord under én Hyrde.

Og det er igen ensbetydende med at bede om, at alle, som staar udenfor den katholske Kirke, maa faa Øjet op for, at *den* og den *alene* er vor Frelsers egen hellige Kirke; — at *den* er *den* Kirke, som Apostlen kalder Sandhedens Støtte og Grundvold, at *den* og *den* alene er *den* Kirke, som vor Frelser har lovet Ufejlbarhedens Gave, lovet sin og den Helligaands Vejledning til al Sandhed, alle Dage indtil Verdens Ende.

Denne Kirke *kan derfor ikke* gaa paa Akkord, den *kan ikke* opgive en Tøddel af sin Sandhedsskat og af sine Sakramenter.

Vil man Enighed i Troen indenfor Kristenheden, da kan det ikke ske paa anden Maade end, at de løsrevne Sekter, som alle jo dog kun er Menneskeværk, — at de opgiver deres Særmeninger og deres Menneskepaafund og ydmygt vender tilbage til den Kirke, som er Sandhedens Støtte og Grundvold, som er Christi eget guddommelige Værk, og som ledes og styres af den Hyrde, som vor Frelser selv i Apostlen Petrus's Person og hans Efterfølgere har sat til at vogte hans Faar.

Ofte, ja bestandig burde vi *alle* inderligt og udholdende bede herom, om Enhed og Enighed i Christi Kirke, om Enhed og Enighed blandt alle, som bærer Kristennavn, og at denne Enhed og Enighed som et Sandhedsmærke maa drage alle udenforstaaende til den sande Faarefold, for at vor Frelasers Ord saaledes maa gaa i Opfyldelse: »Og der skal være én Hjord og én Hyrde.« *Fr. R.*

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Vi skal nu skildre selve Messegangen.

I. Forberedelsen sker foran den lukkede Ikonostas, hvor Præst og Diakon beder Indgangsstykket vekselvis — blot iført Talar; de kysser dærpaa Ikonostasen (som vi Altret), gaar ind til Diakon-Bordet, indvier Paramenterne (hos os sker det een Gang for alle), iklæder sig og tvætter deres Hænder.

II. Saa beredes Ofret under mange Bønner (Offeratorium). Med Alterkniven skærer Præsten Brødet (der er som Regel fem Brød) over; det syrede Brød bærer fire Tegn,

	IΣ	
NI		KA
	XΣ	

Afkortelser af Sætningen: Jesus Kristus Sejerherre; samtidig siger han: Det Guds Lam er ofret! De med de græske Bogstaver mærkede Stykker skæres fra og kaldes »Lammet«. Andre Stykker skæres fra for *Theotokos* (Guds Moder), for visse Helgener, for Bispen og for dem, der i Diptykos skal bedes for — Stykker baade for dem, til hvis Ære der skal ofres, og for dem, til hvis Gavn Ofret frembæres: Stykkerne svarer til vore smaa Hostier, »Lammet« til vor store Hostie. Alle Stykkerne arrangeres rundt om Lammet, der lægges midt paa Disken. Saa sættes Asterisken over, og det hele dækkes med Velum og beryges med Virak — ligesom Diakonen beryger Altret, Liturgen, Kirkeskibet og Folket. Denne Beredelse sker ved Kredensbordet, hvor Offergaverne forbliver.

III. Der følger nu en Offerbøn. Præst og Diakon kysser Evangeliebogen, og Diakonen forkynder: Det er Tid at ofre til Herren! Norddøren aabnes, og gennem den skrider Diakonen over til Kongedøren; foran den synger han et Litani i Vekselsang med Folket — det beder om Fred, beder for Kirken, for Patriarken, for Landsfyrsten, for de Vejfarende, for Staden ... til hver Paakaldelse svarer Kor og Folk: *Kyrie eleison* (som fra Antiokias oprindelige apostoliske græske Ritus *via Gallien* er naaet ind i vor Messe). Altmedens staar Præsten for Altret og læser stille Bønner. Diakonen gaar atter ind til Altret bag Ikonostasen. Dærinde synger saa Præsten (efter en Antifon fra Koret) en Kirkebøn — og to nye Litanier følger.

IV. Nu følger »Den lille Indgang« (∴ i Kirkeskibet). Ud af Norddøren skrider Diakonen med Evangeliet, fulgt af Messetjenere med Kærter.

Først synges der nogle *Troparia*, korte Hymner, der minder om Graduale og Tractus hos os — alle ender de med *Trisagion*, det trefolde Sanctus og Gloria Patri ... alt vekselvis tre Gange (som vort Kyrie). Imedens dette sker ude, læser Præsten inde stille Bønner.

En Forsanger synger nu Epistlen, Koret et Graduale og Diakonen Evangeliet.

Saa sker der Forbønner for Katekumenerne, og Diakonen maner: Katekumenerne ud! Disse forlader nu Kirken, og Diakonen fortsætter: Alle Troende bede atter og

idelig til Gud i Fred — Sophia (hellig Viisdom)! — Nu er Katekumenernes Messe forbi.

V. De Troendes Messe begynder med lange Forbønner for alle Kristne og gaar saa over i:

VI. »Den store Indgang«. Præst og Diakon begiver sig til Kredensbordet, hvor de beryger de stadig dær heroende Offergaver. Diakonen tager et Klæde (Velum) over Skuldrene og omhyller med det Disken og Brødet, medens Præsten bærer Kalken — med Messetjenere begiver de sig nu i Procession til Norddøren. Kor og Folk synger *Cherubicon*, som ender med Alleluja; paa dette Punkt aabnes Norddøren, og Processionen skrider ud, bærende Offergaverne, ledsaget af Kærter og i Dampe af Virak. Gennem den frie Gang, Narthex, begiver de sig Kirken rundt. Kongedøren aabnes, og Processionen forsvinder gennem den ind bag Ikonostasen til Altret, hvor der fortsættes med Bøn.

Diakonen træder frem og udraaber: Dørene! Dørene! Lad os hie i Viisdom! — Saa lukkes Dørene atter, og Credo synges.

VII. Nu gaar man over til *Anaphora*, Byzantinernes Cónon. Den begynder med en Dialog som vor før Præfationen, gaar over i en mægtig eukaristisk Højsang, som læses sagte, men sluttet højt — hvorpaa Koret svarer med tre Sanctus.

Saa følger straks Indstiftelsesordene, som synges højt, saa de høres ud gennem Ikonostasen, og Folket svarer: Amen.

Derefter følger en *Anamnesis* (svarende til vort: Unde et memores) — en Ihukommelse af Kristi Forsoningsdød, Opstandelse og Himmelfærd.

Saa følger *Epiklese*, Paakaldelsen af Helligaanden; den sker vekselvis mellem Præst og Diakon, saaledes:

Pr.: Udsend din Helligaand over os og disse dine Gaver, og gør dette Brød til Kristi dyre Legem!

D.: Herre, sign over Kalken!

Pr.: Og hvad som er i denne Kalk til Din Kristi (Din Salvedes) kostelige Blod!

D.: Amen! Herre, sign nu over baade!

Pr.: Idet Du forvandler det ved Helligaanden!

D.: Amen! Amen! Amen!

Saa kaster begge sig i dyb Prostration næsegrus for Altret (som hos os til Indgang Langfredag og ved Ordination), og Diakonen staar under det Næste ved Altret og ryster den sølvbjælderandede, cirkelformede Vifte paa Stagen over Sakramentet (oprindeligt et Værn mod Insekter, nu et Symbol: Keruben paa Viften flyver tilbedende rundt om Herren; vi har et parallelt Rudiment i Maniplen, der gaar over fra at være Nyttegenstand til at blive Parament med symbolsk Betydning).

VIII. Efter Forvandlingen kommer det store Memento: Diptykos. Først ihukkommes Helgenerne, saa læser Diakonen Listen over de Døde, der skal bedes for. Præsten gør Bøn for (hos Skismatikerne) Czaren, (hos alle Byzantinere) Patriarken, Metropoliten . . . »og for alle Mænd og Kvinder«.

Diakonen læser saa Diptykos for de Levende (som vi har Memento for før Forvandlingen), og Præsten slutter Anaphora med en Bøn.

IX. Præsten lyser Velsignelsen (Vort: Pax Domini) med Ordene: Vor store Gud og Frelsers, Jesu Kristi Naade være med Eder alle!

Diakonen gaar ud foran Ikonostasen og synger vekselvis med Folket (svarende til vort: Libera nos) Litani for alle Goder af timelig og aandelig Art; Folket svarer: Kyrie eleison til hvert Led, og Præsten læser samtidig stille Bønner.

Saa synger Folket F a d e r v o r, hvortil Præsten føjer Embolismen: Thi Dit er Riget, Magten og Æren i al Evighed!

Diakonen udraaber: Bøj Eder for Herren! Og Folket svarer: For Dig, oh Herre! (svarende til vort: Humiliate capita . . . i den sidste Messebøn i Fasten); alle bøjer sig dybt og beder stille.

Forhænget i den nu aabnede Kongedør drages tilside, Præsten foretager Elevationen og siger: Det Hellige for de Hellige! Folket svarer: Ene Du er hellig!

Nu synges den til Dagen svarende Kommunionshymne, og Gejstligheden gaar til Alters bag Ikonostasen;

under disses Altergang prædikes der foran Ikonostasen for Folket.

X. Altergangen foregaar saaledes, at Præsten først bryder Brødet, som var skaaret over under Ofringen. Den Del, der er mærket $I\Sigma$ (Jesus) lægger han ned i Kalken, og Diakonen gyder lidt varmt Vand i. Stykket med $X\Sigma$ (Kristus) deles i saa mange Parter, som der er Gejstlige. Liturgen giver først Brødet til sig selv og siger: Vor Herres Jesu Kristi kostelige og højværdige Legeme gives for mig Biskop (Præst) *N* til Syndernes Forladelse og evigt Liv! — Paa samme Maade og med samme Ord (blot om Blodet) drikker han lidt af Kalken. Saa tager han Diakonen til Alters med lignende Ord og nævner ham ved Navn: Dig, Diakon *N*.

De øvrige Præster kommunikerer han ved at øse med Alter-Skeen af Kalken: baade Brødet af den Part, der har Paaskriften $I\Sigma$, og Vinen paa een Gang.

De Dele af Brødet, der har NI og KA , deles nu i smaa Parter og lægges ned i Kalken; Dørene aabnes, og Diakonen udraaber: Drag nær i Guds frygt! Folket rejser sig fra den dybt bøjede Bøn, nærmer sig og modtager staaende med Alterskeem bægge Skikkelser. Det i Kalken tiloversblevne bæres hen til Kredensbordet.

XI. Saa sker *Bortsendelsen*. Dørene lukkes; foran Ikonostasen synges et Litani af Diakonen, der saa gaar til Kredensbordet og konsumerer det Tiloversblevne af Sakramentet. De dær liggende, ikke benyttede Brød velignes og bringes hen til Præsten, der uddeler dem til Folket (som hine *pains bénits*, der uddeles i franske Kirker — en gallisk Arv fra Antiokia).

Præst og Diakon gaar til Diakon-Bordet og aflægger de hellige Klæder; Dørene i Ikonostasen aabnes.

Hele Messen varer to Timer. Der er intet, der hedder »Stille Messe«, og den celebreres kun paa Helligdage. Til Husdragten (Talar) bærer Præsten langt Haar og Skæg og en høj, skyggeløs, om et Skæppemaal mindende Hat (vor Baret); Bisperne har fra Hatten et Slør ned over Ryggen — sommetider oprullet om Hatten og mindende om en Turban.

(Fortsættes.)

Troen er vanskelig.

I Anledning af en Diskussionsaften.

Forleden overværede jeg et Diskussionsmøde, og dér var jeg Vidne til, at en Professor i en eller anden »eksakt« Videnskab med det mest graciøse Smil og med en Stemme, dæmpet af faderlig Overbærenhed, blottede sin Vantro, den mest splitter nøgne Ugudelighed, hvorefter han satte sig hen, tændte en Cigar og hørte paa de andre Taleres Trosbekendelser med et Smil, som en gul Aakande, der hviler paa et uforstyrret Vandspejl. Det Smil skulde vistnok være et Bevis paa hans Forsikring om, at han aldrig led af Anfægtelser, Samvittighedsnag eller den Slags.

Uvilkaarlig kom jeg til at tænke paa en Anekdote, som Helge Rode i sin sidste Bog »Det store Ja« genfortæller efter en norsk Forfatter. Det drejer sig om et Selskab, hvori ogsaa Strindberg deltog. Ved Bordet overbød Gæsterne hinanden i klar, overlegen Livsanskuelse. Men da to af dem senere mødtes udenfor Salen, sagde den ene, Strindberg, til den anden, en af de mest overlegne Talere: »Jeg misunder Dig din Sikkerhed«. Hvor paa denne var oprigtig nok til at svare: »Jeg er sku ikke saa sikker.« —

Dertil gør Helge Rode følgende Bemærkning: »Paa Erkendelsens Træ hænger Fornægtelsens Frugt lavt og let tilgængelig. Pluk den, og Du har Klarhed og Sikkerhed, som ingen kan modbevise — kun Du selv! Du vil forholde Dig overlegen overfor alt og alle, og ingen vil kalde Dig dum . . . Det er let at erkende Livets meningsløse Virvar og alle Tings Intethed; men vi naar ikke paa den Maade ind til Livets Grundsum.«

Det skulde ikke forbavse nogen, at i en Tovtrækning mellem en vantro og en troende den første tilsyneladende er den stærkeste. Han kan nemlig uden videre kaste sig ned paa Jorden og med hele sin Krop støtte eller holde sig til alt, hvad der er haandgribeligt. Den troendes Holdepunkter derimod ligger i et højere Plan og er langt fra saa haandgribelige. Mennesket maa hæve sig op til Troen. Bortset fra Guds Naade gaar det ikke uden en

vis Anstrengelse. Derfor er det, at Troen betragtes som en Dyd, paa Latin »virtus« d. v. s. Kraft. Det fremgaar ogsaa af Hebræerbrevets ellefte Kapitel, hvor blandt andre Moses roses, fordi han holdt ud, som om han saa den usynlige.

Selve Troens Akt kræver en Anstrengelse fra vor Viljes Side. Dertil kommer saa de Fordringer, som Troslivet eller Livet i Overensstemmelse med Troen uafsladelig stiller til vore kraftudfoldende Evner. Det er som at gaa frem paa Tærne og samtidig som en anden Atlas med sine opløftede Arme holde Himmelkuglen oppe. Det er sandelig ikke let. Og menneskelig talt er det behageligere at ligge paa Ryggen i Græsset og fryde sig over de snehvide Lammeskyer i den blaa Luft.

Det indrømmer enhver troende.

Det indrømmer ogsaa den franske Digter og Konvertit Paul Claudel, der har erfaret lidt af hvert eller rettere sagt ikke saa lidt af hvert.

I en fortrolig Samtale, han en Dag i 1916 havde med sin Ven Litteraturkritikeren Henri Massis i Dominikanernes Klosterhave i Saulchoir (Frankrig) fremsatte han bl. a. følgende: Dersom man vilde undersøge Tingene med en Aand, som ikke er forudindtaget af Fordomme, vilde det snart være indlysende for en, at det er umaadelig meget lettere ikke at tro end at tro. Den synlige Verden indeslutter os paa alle Sider; det er let ikke at se ud over den. Mægtige Instinkter styrer os; hvad er vel lettere end at lade sig styre af dem. En Katholik derimod befinder sig i en Verden og en Virkelighed, hvor han uafsladelig er nødt til at anstrenge sig. Han skal stræbe efter aldeles at faa den lavere Del af sin Natur underordnet den højere. Han lever efter Principper; det er jo selve Definitionen af det fornuftige Liv. Disse Principper bliver ikke bestemt af hans lunefulde Indfald — saa vilde det være ude baade med deres Alvor og Myndighed — men af Gud selv. For der kan da ikke være noget taabeligt ved den Tanke, at han, der er vor Skaber, samtidig skulde være vor Lovgiver, og at han, der har skænket os Tilværelsens Gode, ogsaa kan give os det større Gode, som er

et Liv, der skal være alle vore Bestræbelsers tilfredsstillende Endemaal.

Dette kristelige og fornuftmæssige Liv er aldeles ikke let. Set fra det praktiske Standpunkt er det ikke let for den fødte Katholik, og langt mindre for Konvertitter, der mangler det tilvantes Fordel . . . *). Det samme gør sig gældende med Hensyn til Fornuft og Fantasi. Bare det at tænke sig, at man for Fremtiden skal være begrænset i sin Flugt og indespærret indenfor de Rammer, som er skabt af Troen, Moralens og Kærligheden til Næsten, kan i Begyndelsen have noget forfærdende ved sig. Først senere viser sig de umaadelige Fordele, som er Vederlag for denne heldbringende Disciplin« —.

I Kristendommen saa Paul Claudel den store Energiens Skole, der har gjort Europa til det, det er, og der har gjort, at vi er Europæere og ikke Indere eller Kinesere. Den kristne Tro staar for ham som et Kors, der udspænder Mennesket til alle Sider og til det yderste. Han gør sig lystig over dem, der betragter Troen som en Slags Sofapude for trætte eller en Luftpude for ømfindtlige Folk. »Der er endogsaa dem, der ønsker ligefrem at naa til en saadan Tilstand af Ro. De længes efter Hvile og en Smule Ideal og betror Dem med bedrøvelig Stemme: »Hvor jeg misunder det Menneske, der har Troen.« Det skal forstås saaledes: »Hvor det Menneskes lykkelige Stupiditet forekommer mig at være fordelagtig, og hvor det maa være dejligt ikke længere at pine af det frygtelige Tankens Martyrium.« »Det kan næppe nytte noget,« tilføjer han, »at sige til den Slags Folk, at Troen netop bringer Mennesket en arbejdende Sandhed, en Disciplin, der uaf-ladelig tvinger til Anstrengelse, og at det Arbejde og den Anstrengelse for den troende er en Livsbetingelse, — for det tror de alligevel ikke.« —

Som sagt baade Troen og Troslivet har deres Vanskeligheder. Men disse Vanskeligheder ligger i selve Sagens Natur. De har intetsomhelst at gøre med de Indvendinger,

---

*) En af Claudels Venner skrev engang: »Den fortsatte, arvtagne og den fundne eller genfundne Tro er to forskellige Ting. Den sidste fremkalder en Slags Revolution i Sjælen.«

som kommer udefra, fra de vantros Side. Den troende har fra Arilds Tid, d. e. fra Kain og Abels Tid, været den vantro en Torn i Øjet. Ogsaa det forklarer Paul Claudel paa sin egen træffende Maade: »En Konversion er altid et foruroligende Faktum eller i hvert Fald noget ubehageligt. En Katholiks Tro er ingenlunde en ligegyldig Sag. Den er en direkte og personlig Trusel for deres Tryghed, der ikke deler den. For dersom det tilfældigvis viste sig, at Per, der i Grunden er et Menneske som jeg selv, og der har læst de samme Bøger, som jeg har læst, havde Ret i at tro, hvad han tror, vilde det have ubehagelige Følger for Poul. Derfor skal der absolut findes en Aarsag til Troens og særlig til Konversionens Fænomen. Den mest enkle Aarsag er en Slags Formørkelse af de intellektuelle Evner saaledes, at den ulykkelige Konvertit tager Blærer for Lygter . . . .«

Troen er vanskelig. Den skal være det ifølge sin Natur. Men derfor kan vi godt tage det let med den overlegne Trækken paa Skuldrene fra de vantros Side, endog saa fra de D'hr. Videnskabsmænds Side. Disse Herrer er jo ofte villigere end Peer Gynt til at underkaste sig Dovregubbens lille Operation:

»I venstre øjet
jeg risper dig lidt, saa ser du skævt;
men alt det du ser, tykkes gildt og gævt.
Saa skærer jeg ud den højre ruden« —

Det forklarer, hvorfor de har saa let ved at være sig selv nok.

Disse lærde Herrer med deres Foragt for alt, hvad der hedder Metafysik, ligner Mekanikere, der nøjagtig kender alle Maskinens Dele og deres S sammensætning, men ikke aner det mindste om de store fysiske Love, som Maskinen skylder sin Tilbliven og Virken.

Derfor maa vi have Lov til at være overlegne overfor de overlegne og at henregne deres Indvendinger mod vor Tro til den Slags, som Søren Kierkegaard vilde have ladet Assessor Vilhelm besvare med at sige: Bæh!

Steph. Wevers.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Kort efter Nytaar finder hvert Aar den romerske Adels Modtagelse Sted hos Den hellige Fader, og det er altid en pragtfuld Ceremoni. De fyrstelige Familier Orsini og Colonna har i Aarhundreder begge beklædt Værdigheden som pavelig Tronassistent, og Overhovedet for en af disse Familier fungerer som saadan ved særlige vatikanske Højtideligheder. I Aar var det Don Domenico Orsini, der som Tronassistent traadte frem foran Paven i Konsistoriesalen, hvor Roms fornemste Slægter og hele Pavens Hof var forsamlet, for at oplæse Hyldestadressen. Den indeholdt denne Gang en svag politisk Hentydning, da Tale- ren fremhævede, at i det nye Italien blev ogsaa det religiøse Livs Aand fornyet, at de offentlige kirkelige Funktioner nu kunde udfolde sig i uforstyrret Frihed, og at almindelig Højagtelse omgav den katholske Kirkes Overhoved. Han indflettede det Ønske, at Paven i Byen Rom, som ogsaa var hans By, atter i fuldstændig Uafhængighed maatte kunne herske over den katholske Verden, saaledes som det sømmer sig for den højeste moralske Autoritet i denne Verden; det var en Efterklang af de Stemninger, som den sidste offentlige Diskussion om det romerske Spørgsmaal havde vakt. I sit Svar berørte Paven Betydningen af den romerske Adel, som har skænket Kirken saa mange Paver og Kirkefyrster, og han takkede for den trofaste Deltagelse i alle hans Glæder og Sorger og meddelte den apostoliske Velsignelse.

Af politiske Personligheder modtog Paven den argentinske Minister, Don Carcia Mansilla, der kom for at tage Afsked, da han er bleven forflyttet til Ambassaden i Madrid. Den hellige Fader takkede Gesandten, der var mødt sammen med sin Frue, for de værdifulde Tjenester, han siden sin Overtagelse af det argentinske Gesandtskab ved Vatikanet den 31. December 1914 havde ydet Den hellige Stol. Med denne Gesandts Forflyttelse sker der en Forandring i Argentinas Repræsentation, idet hans Efterfølger faar Rang af Ambassadør.

To betydningsfulde kirkelige Begivenheder har fundet Sted i Vatikanet. Paa Helligtrekongersdag holdtes i Konsistoriesalen et Møde, som Paven overværede, hvor der højtideligt blev oplæst et Dekret om Medlem af de kristelige Skolebrødres Kongregation Fratel Benildes heroiske Dyder. I Mødet deltog blandt andet Præfekten for Rituskongregationen Kardinal Vico, Skolebrødrenes Generalsu-

perior og Biskop Mariani af Luçon. I en Tale hyldede Paven Fratel Benildes Ydmyghed og Beskedenhed og fremhævede ham som et ægte kristeligt Forbillede paa trofast Arbejde i det smaa.

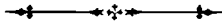
Den anden Højtidelighed fandt Sted Søndagen efter. Det var Bispevielsen af den i December Maaned til Kardinal og Primas for Ungarn udnævnte Benediktinerpater Seredi, som Paven selv foretog i det sixtinske Kapel. Ceremonien, der varede i flere Timer, overværedes af forskellige Kardinaler, af Erkehertug Albert af Habsburg, Pavens Søstre og andre Slægtninge, den ungarske Minister ved Den hellige Stol og andre Diplomater, Prælater og Biskopper fra Ungarn, og Abbeden af Sant' Anselmo paa Aventin, hvor Kardinal Seredi først har været Elev og senere Professor. Den pragtfulde Liturgi kom paa dette ærværdige Sted rigtig til sin Ret og var af stor Skønhed. I Pavens Værelser fandt der efter Gudstjenesten en Frokost Sted, som Paven selv deltog i tilligemed Kardinalerne, de medkonsekrerende Biskopper, Maggiordomo og maestro di camera, den ungarske Minister og enkelte andre, medens der i Konsistoriesalen serveredes Frokost for det pavelige Hof og andre indbudte.

Udenfor Rom taler man meget om, at den tidligere Nuntius i Prag, Mgr. Marmaggi, snart skal vende tilbage til sin Post for derefter at afløses af Undersekretær Mgr. Pietro Ciriaci, der i Foraaret 1927 som særlig Forhandler virkede i Prag med godt Resultat. Men endnu er der fra Kuriens Side ikke truffet nogen Afgørelse derom.

Paa Grund af Kardinalskollegiets nuværende Sammensætning lyder der i Rom stadig Røster, der mener at se en Fare for det kommende Pavevalg deri, at det muligvis ikke skulde blive en italiensk Kardinal, der kom til at beklæde Petri Stol. Man taler derfor om Indkaldelsen af et Konsistorium i det kommende Foraar, som ved Udnævnelsen af nye italienske Kardinaler igen skulde give Italienerne Flertallet. Men der foreligger ikke nogen Grund, ja næppe nogen Sandsynlighed for, at dette Haab foreløbig opfyldes.

Som Kuriosum skal her nævnes den Efterretning, et Blad i Venedig har bragt om, at Patriarken i Venedig har fortalt, at Pave Pius 11. er blevet dømt til Døden af Russerne. Ved en Nytaarsmodtagelse udtalte Kardinal Lafontaine i Venedig, at det bedste Nytaarsønske vilde være, at alle Katholikker handlede efter Den hellige Faders Anvisninger, og han tilføjede: »Vi er og maa være een Aand og eet Hjerte med ham, der er en stakkels dødsdømt Mand. De maa ikke tro, at dette kun er et retorisk Udtryk, det drejer sig om en Kendsgerning. Da Paven

sendte for henved en Million Lire Kinin til det ulykkelige Rusland, sagde man der, at Paven havde fremkaldt Hungersnøden. Det kom til en Proces, der førte til, at Paven virkelig blev dømt til Døden.« Saaledes meddeler dette Blad, der tilføjer, at Kardinalens Ord har vakt almindelig Opsigt og er blevet meget omtalte.

»Gaudentia«s Vandrekurve.

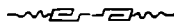
For et Aar siden begyndte ovennævnte Forening at udsende sine Vandrekurve, som blev modtaget med stor Glæde.

Disse »Kurve«, som hver bestaar af et fuldstændigt Baby-Udstyr, udlaanes fra Foreningen til trængende katolske Familjer, som venter endnu et Medlem, og som ikke godt har Raad til at anskaffe alt det Tøj, et saadant lille Væsen bør have. En Kurv kan, som tidligere omtalt, beholdes i et halvt Aar, hvorefter den tilbagesendes for at istandsættes til næste Udlaan. Vi har tidligere indskrænket det til, at Kurvene kun kom til dem, som hørte til St. Ansgars og Sakramentskirkenes Sogne, men nu kan ogsaa til de øvrige Sogne hørende Katholikker faa Del deri. Det skal her igen bemærkes, at man ogsaa kan laane Daabstøj, bestaaende af Kjole, Hue og Slag, alt i hvidt, dog ønskes dette tilbagesendt Dagen efter Daaben. Udlaanet af det her omtalte er selvfølgelig vederlagsfrit, kun er det ønskeligt, at det ved Afleveringen er rent. Eventuelle opslidte Stykker bliver fornyede, til Kurven igen skal paa Vandring.

De, som ønsker at komme i Betragtning, kan henvende sig til St. Josefsøstrene Østerbrogade 7 D, hvor Foreningen har hjemme.

P. F. V.

Elisabeth Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Fredag d. 30. Decbr. afholdt St. Josefs Gilde Juletræ i Skolelokalerne i Bredgade 67. Der deltog ca. 100 Børn, hvoraf 45 var indbudt. Børnene blev

trakteret med Chokolade og Kager, og hver fik en Pose Godter foruden enten en Beklædningsgenstand eller et Stykke Legetøj. Børnene gik rundt om Juletræet, der var rejst i Gymnastiksalen. Festen forhøjedes ved, at Gildets Protektor, Hs. Højærværdighed Biskoppen, glædede os ved sin Nærværelse og holdt en varmefølt Tale til Børnene om Julens Betydning. — Efter Børnenes Fest forblev Hs. Højærværdighed sammen med Gildets Præsident, Pastor von Kettenburg og Pastor C. Jaworski, endnu længe i vor Midte.

N.

— Onsdag den 9. Januar fejrede A. C. Nytaarsgilde. Da Nytaarstaleren havde sendt Afbud paa Grund af Udenlandsrejse, havde Formanden, Pastor Menzinger, med en Dags Varsel paataget sig at holde Nytaarstalen, og det blev en priselig kort og fornøjelig Tale, der meget vittigt beskrev et ideelt Møde i A. C. Stud. Holck-Larsen var magister bibendi, og Stud. Scocozza talte for Punschen. Der var en lille spøgelseagtig Sketch, der blev oplæst en Nytaarsavis, der var fire originale Sange, og iøvrigt bidrog en Del Neuruppiner, noget dejligt Smørrebrød og en god Punsch til at gøre det til et fornøjeligt Nytaarsgilde.

—sky.

Nykøbing F. Pastor Wevers i Roskilde holdt ved Birgittakredsens sidste Møde i Nykøbing Foredrag om den nederlandske Maler Jan Cruysen. Det var et Foredrag, som greb Tilhørerne, idet den fromme Malers ejendommelige Livsløb og ligesaa ejendommeligt inspirerede Kunst blev skildret paa en saa gribende Maade, at Foredraget helt igennem var opbyggeligt, samtidig med, at det gav Glimt af Folkeliv og Folketro i det nederlandske Landmilieu, hvor Maleren har udfoldet sine Evner under en, kan man næsten sige, guddommelig Inspirations Glød. Pastor Wevers har en sjælden Evne til at gøre Billedet af en saadan Skikkelse lyslevende for Tilhørerne.

Maribo. Birgittakredsen for Lolland-Falster holdt Søndag den 22. Januar Generalforsamling i Maribo og planlagde Arbejdet for det kommende Aar. Foreningen kan se tilbage paa et rigt Arbejde i det svundne Aar med en lang Række lodige Foredrag, og Planen for den kommende Tid viser, at den med usvækket Interesse vil gaa videre i dette Spor. Til Bestyrelsen valgtes for Nykøbing: Cand. polyt. Frk. B. Fiehn og Trafikassistent Simonsen, for Maribo: Toldassistent Frk. J. Feerup og Redaktør N. P. Nielsen, og for Nakskov: Bestyrerinde Frk. Larsen og Organist Frk. Hoel.

Ugens Messebønner.

29. Jan. Ansgar (N.-M. 821, G.-M. 653). Ihukommelse af Søndagen (N.-M. 93, G.-M. 128). 3. Frans af Sales (N.-M. 807, og [45], G.-M. 638 og [45]). Søndagens Evangelium som Slutningsevangelium (N.-M. 94, G.-M. 130).
30. Jan. Martina. Messe for en Jomfru, som var Martyr (N.-M. [56], G.-M. [56]). 2. om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101). 3. for Kirken eller Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
31. Jan. Petrus Nolasco. Messe for en Bekender (N.-M. [50], G.-M. [50]; Oration N.-M. 807, G.-M. 639, Secreta og Postcommunio N.-M. [49], G.-M. [49]).
1. Febr. Ignatius (N.-M. 808, G.-M. 640).
  2. Febr. Kyndelmisse (N.-M. 816, G.-M. 648).
  3. Febr. Ansgar (N.-M. 821, G.-M. 653).
  4. Febr. Andreas Corsinus. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]; Oration N.-M. 826, G.-M. 657). Ihukommelse af Ansgars Oktav (N.-M. 821, G.-M. 653).

Aandelige Øvelser.

Fra Søndag den 12. Febr. til Sønd. den 19. Febr. afholdes i *Jesu Hjerte Kirke* aandelige Øvelser for gifte, katolske Kvinder. Alle indbydes venligst til at deltage deri.

Det første Foredrag er Sønd. den 12. Febr. Kl. 8 Aften. Hver Aften i Ugen (Lørdagen undtagen) er der Foredrag Kl. 8. — Sønd. Morgen (den 19. Febr.) Kl. 8 Foredrag og derefter hellig Messe med Fælleskommunion. — Søndag Aften Kl. 8 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 29. Januar holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

St. Josefs Gilde. Brødrene bedes give Møde i St. Ansgars Kirke Søndag d. 29. ds. Kl. 6 Aften og deltage i Processionen.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 29. Januar fejres St. Ansgars Fest med Pontifikalmesse Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Festandagt med Prædiken og højtidelig Procession med den hl. Ansgars Relikvier.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken Fredag den 3. Februar til de aftalte Tider.

Conventus missionariorum Daniae meridionalis et occidentalis erit in Kolding, feria IV, 15. Febr. tempore et modo assuetis.

Skolebørnenes Bøspisning i St. Ansgars Kirkeskole er nu begyndt, og den bringes ligesom i de foregående Aar i velvillig Erindring. Bidrag hertil modtages med Taknemlighed baade af St. Josefs-Søstrene (Østerbrogade 7 D) og af Pastor *v Kellenburg*. Bredgade 64.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1927 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken.

Forvaltningsraadet.

A. C.

Program for Foraarssemesteret 1928.

Tid	Emne	Taler
O. d. 25. Jan.	Filmsreligiøsitet	Pastor Menzinger.
» » 15. Febr.	En dansk Franciskaner- munk i Reformationstiden.	Pastor Steidl.
» » 14. Marts	De kristne Unionsbestræbelser.	
» » 28. »	Katholsk Akademikerliv i Frankrig.	Pastor C. Jaworski.
» » 25. Apr.	Religionens Forhold til Statskunst.	Redaktør Harald Tandrup.
» » 23. Maj	Bolschevismen.	Lensgreve, Dr. polit. J. Holstein-Ledreborg.
» » 13. Juni	Generalforsamling.	

D. U. S.

» » 11. Jan.	Nytaarsgilde	
» » 8. Febr.	1.) Den katholske stude- rende og Polyteknik. 2.) D. kath. Lærers Stiling i Danmark.	1.) Ingeniør, cand. polyt. G. Wissum. 2.) Skolebestyrer Kinzi.
» » 18. Apr.	D. kath. std. og Medicin.	stud. med. Erik Nielsen.
» » 9. Maj.	Tolerance.	stud. polit. Kjeld Olsen.

Alle Møderne holdes i Foreningens Lokaler, Vestervold-
gade 115⁴, og begynder Kl. 8¹/₄ pr. — Gæstekort kan som Regel
faas ved Henvendelse til Formanden, Pastor Menzinger, Stenosg. 4.

Administratores.

Unio Tirsdag d. 7. Februar Kl. 8, Generalforsamling
i Hotel Phønix. Dagsorden og Adgangskort vil blive
tilsendt Medlemmerne.

Kirkelig Kalender.

29. Jan. 4. Søndag eft. Epifani	5. Febr. Søndag Septuagesima.
I Messen: Ansgar.	I Højm.: Kyndelmisse.
30. — M. Martina, Jomfru og Martyr.	6. — M. Titus, Bekender og Biskop.
31. — Ti. Petrus Nolasco, Bekender.	7. — Ti. Romuald, Abbed.
1. Febr. O. Ignatius, Biskop og Martyr.	8. — O. Johannes af Matha, Bekender.
2. — To. Kyndelmisse.	9. — To. Cyrillus af Alexandria, Biskop og Kirkelærer.
3. — F. Ansgar, Nordens Apostel.	10. — F. Oktav af Ansgar.
4. — L. Andreas Korsini, Bekender og Biskop.	11. — L. Vor Frue af Lourdes.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 31. Jan. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
 Pastor Menzinger: Den stigmatiserede Bondepige i Konnersreuth.
 Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

KONCERT

Til Fordel for Rosenkranssognets Fattige.

Fredag den 17. Februar Kl. 8.

St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Selskabet Herrekoret

„BEL CANTO“

Dirigent: Vilhelm Poulsen.

Tekstprogram gældende som Adgangskort; 2 Kr., faas hos Præsterne ved Rosenkranskirken, i St. Ansgar Boghandel, Ørstedesvej 10, og i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 3. Februar.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 6.

Søndag den 5. Februar.

1928.

INDHOLD: Tobias's Bog. — Retssagen mod Pastor Riesterer. — Liturgi (fortsat). — De meksikanske Biskopper svarer Præsident Calles. — En Genganger. — Offentligt Agitationsmøde for Katholsk Pressebureau. — Koncert. — Danske katholske Børn til Holland. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Tyskland. Rom. Haiti. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 5, 22—6, 22.

Den unge Tobias paa Vejen.

1. Moderens Sorg over Sønnens Rejse.

Saa blev alt, hvad der skulde tages med paa Rejsen, gjort i Stand. Tobias tog Afsked med sin Fader og Moder, og saa begav de sig paa Vej. Da de var gaaet, begyndte hans Moder at græde og sige: »Du har taget vor Alderdoms Støttestav fra os og sendt ham bort. Bare dog de Penge aldrig havde været til, for hvis Skyld du bød ham gaa hjemmefra! Vi var jo tilfredse i vor Fattigdom, og vi regnede det for Rigdom at kunne se vor Dreng.« Men Tobias sagde til hende: »Saa græd dog ikke! Vor Søn naar i god Behold derhen, og han kommer i god Behold tilbage igen, og dine Øjne skal se ham. Thi jeg er overbevist om, at Herrens gode Engel ledsager ham og ordner alt det ret, der vedrører ham, saa at han med Glæde vender hjem til os.« Efter denne Tale holdt hans Moder op med at græde og tav. 5, 22—28.

2. *Fisken i Tigrisfloden.*

Tobias drog altsaa bort; en Hund fulgte ham, og han gjorde det første Ophold ved Tigrisfloden. For at tvætte sine Fødder gik han ud i Vandet. Men i dette Øjeblik for en kæmpestor Fisk op imod ham og vilde sluge ham. Tobias blev helt forfærdet og raabte med høj Røst: »Herre, den gaar løs paa mig.« Da sagde Englen til ham: »Grib fat i Gællerne og træk den op til dig!« Han gjorde det og trak den op paa Landjorden. Da begyndte den at sprælle for hans Fødder. Derpaa sagde Englen til ham: »Tag Indvoldene ud af denne Fisk, og gem dens Hjerte, Galde og Lever hos dig! Disse Dele er nemlig nødvendige til nyttige Lægemidler.« Han gjorde det, stegte dens Kød, og saa tog de disse Ting med sig paa Vejen. Resten nedsaltede de, for at de kunde have Føde nok, indtil de kom til Byen Rages i Medien. 6, 1—6.

3. *Belæring om Fiskens Betydning.*

Derpaa rettede Tobias et Spørgsmaal til Englen og sagde: »Jeg bøder dig, Broder Azarias, sige mig, hvilken helbredende Kraft de Dele af Fisken vel kan have, som du bød mig at gemme?« Englen svarede ham saaledes: »Hvis du lægger et Stykke af Hjertet paa Kulild, saa vil Røgen fordrive enhver Slags onde Aander baade fra Mand og Kvinde, saa den aldrig mere nærmer sig dem. Galden er god til at indgnide Øjne, som har haft hvide Pletter, saa bliver de helbredet.« 6, 7—9.

4. *Englens Opfordring til Giftermaal.*

Saa sagde Tobias til ham: »Hvor skal vi tage Ophold?« Englen svarede: »Her bor en Mand ved Navn Raguel, en Slægtning, der tilhører din Stamme. Han har en Datter ved Navn Sara, og foruden hende har han hverken Søn eller Datter. Dig tilkommer (efter en Bestemmelse i Mose-loven) hele hendes Formue, og du skal tage hende til Ægte. Fri altsaa til hende hos hendes Fader, og han giver dig hende til Hustru.« Da svarede Tobias: »Jeg har hørt, at hun har været bortgivet til syv Mænd, som maatte dø. Men jeg hørte ogsaa, at det var en ond Aand, der dræbte

dem. Derfor er jeg bange for, at det skal gaa mig lige-saadan, og da jeg er mine Forældres eneste Barn, vilde jeg bringe dem i Graven paa deres gamle Dage af lutter Sorg.« Derpaa sagde Rafael til ham: »Hør paa mig, og jeg skal forklare dig, hvem det er, den onde Aand har Magt over. De Mennesker, der indtræder i Ægtestanden paa den Maade, at de fordriver Gud fra deres Person og deres Tanker og hengiver sig til deres lave Drifter som en Hest eller et Mulæsel, der ingen Forstand har, over dem har den onde Aand Magt. Men naar du er bleven gift med hende og kommer ind i Sovekammeret, skal du være afholdende i tre Døgn og ikke tænke paa andet end paa Bøn i Fællesskab med hende. Endnu samme Nat skal du brænde Fiskens Lever, saa bliver den onde Aand fordrevet. Den anden Nat tilstedes der dig Adgang til de hellige Patriarkers Samfund. Den tredje Nat modtager du den Velsignelse, at I skal faa Børn uden Lyde. Naar den tredje Nat er gaaet, tager du den unge Pige i Herrens Frygt til dig, idet du lader dig mere bestemme af Ønsket om at se Efterkommere end af sanselig Lyst, for at du kan opnaa for dine Børn Herrens Velsignelse i Abrahams Sæd« (= Kristus slg. 1. Mos. 22, 18 og Gal. 3, 16).

Leveregel: »Menneskenes Dage er Lidelse,« siger Skriften. Det maa ogsaa Tobias og hans Hustru sande. Men hvor forskellig er dog ikke den Maade, de tager deres fælles Sorg paa. Anna, som er svag i Troen og i Tilliden til Herren, græder og klager, medens Tobias, denne Helt i enhver Dyd, staar oprejst og er fuld af Fortrøstning. Og hvem af de to faar Ret? Det er Tobias, ikke Anna. Hvad hun anser for en Ulykke, Savnet af deres Søn, bliver i Guds Haand Midlet til stor Lykke for dem alle: Lægemedlet til Øjnenes Helbredelse beredes; Tobias's Ønske om, at Sønnen maatte finde en Hustru, der har den samme Tro som de selv, opfyldes; den store Fattigdom, som lyngede paa dem, afløses nu af Velstand; flere andre Mennesker bliver ogsaa glade. Ja, det er jo, som St. Paulus siger: »Gudsfrygt er nyttig til alle Ting; den har Forjættelser for det Liv, som nu er, og for det, som kommer.« (1. Tim. 4, 8.)

F. K.

Retssagen mod Pastor Riesterer.

Præsten frifundet.

Vi har tidligere omtalt — det er snart længe siden — at Fru Martha Steinsvik havde anlagt Sag mod den katolske Præst i Kristianssand, Pastor Riesterer. Fruen havde fremsat nogle meget stærke og uvederheflige Angreb paa den katolske Kirke, og Pastor Riesterer havde givet hende et meget kraftigt Svar, og Følgen blev et Sagsanlæg mod Præsten. Da Retsforhandlingerne er af den største Interesse ogsaa for danske Læsere, skal vi gengive dem her efter »St. Olav«. De giver jo et udførligt Billede af, hvad det hele drejede sig om. Det er i Nr. 3 og 4, »St. Olav« giver følgende Fremstilling. Om selve Dommen, der faldt den 18. Jan., meddeler Bladet:

Kristianssand, 18. januar. — Allerede en halv times tid før dommen i Steinsvik—Riesterer-saken skulde avsiges i eftermiddag var ikke bare lokalet fuldt, men tilhørerne stod langt ute i gangen. Straks retten var sat, oplyste byfogden at dommen var enstemmig. Stevning var indtat i sin helhet. Retten ansaa det bevist at en række av de paa-klagede uttryk var egnet til at skade fru Steinsvik og man fandt derfor at maatte mortificere en række av disse. Retten fandt at det maatte være tilladt pastor Riesterer at ta til gjenmæle mot fru Steinsviks angrep paa den katolske Kirke, men bare ikke paa den krasse maate som skedd. At fruens uttryk rammer den katolske Kirke ansaa man helt klart. Man fandt ikke at kunne betegne fruens artikel som videnskapelig trods hendes videnskapelige studier. Retten ansaa det ogsaa bevist at efter katolsk standpunkt maatte fruens angrep betegnes som usandt og uriktig, saa disse pastor Riesterers uttryk blir altsaa staaende ved makt. Sandhetsbevis maa ogsaa siges at være ført av Riesterer. Det var klart at fru Steinsviks kritik av den katolske moral maatte bli optat som saarende for de katolske gejstlige. Man fandt heller ikke at kunne si at pastor Riesterer hadde vist mangel paa tilbørlig aktsomhet. Dette skyldte fruene i tilfælde at bevise. Retten fandt at ære-

krænkelserne er fremkaldt av fruen selv, og hun maatte vente sig at faa et ganske kraftig angrep, idet retten ansaa det utilbørlig av hende at fremsætte slike ting som hun hadde gjort. Retten fandt derfor ikke at kunne straffe Riesterer. Man fandt heller ikke at kunne tilplikte ham at offentliggjøre dommen i aviserne i Kristiansand og Oslo som av fru Steinsvik paastaat.

Fru Steinsvik betaler i erstatning til pastor Riesterer 500 kr. og 500 kr. i erstatning til det offentlige. Retten uttalte tilslut at saken ikke burde være blit frembragt for retten av fru Steinsvik. Hun burde gaat til forlik som av pastor Riesterer tilbudt.

De Forhandlinger, der førte til dette Resultat, begyndte allerede den 11. Jan., og af dem giver »St. Olav« følgende udførlige Referat.

Kl. 10 sattes retten i bytingsalen. Den foreliggende sak var fru Martha Steinsvik mot den katolske prest C. Riesterer. Retten administrertes av byfogd Norem med herrerne skolebestyrer Homme og kjøbmand T. A. Tellefsen som meddommere.

Der var mødt frem et for en byret helt ualmindelig stort antal interesserte folk. Endog folk 2—3 mil fra byen var mødt frem. Publikum stod i kø utenfor lokalet i en time. Kun faa av dem slap ind. Lokalet var altfor trangt. Krav fra aviser om større lokale blev ikke efterkommet.

Begge parter var mødt frem: Fru Steinsvik med sin advokat, Kiær Mordt fra Oslo, og pastor Riesterer med sin forsvarer, overrettsakfører Hannaas.

Som sakkyndige, opnævnt av retten, møtte universitetsprofessor Cnr. Ihlen (protestant) og dominikanerprest Lutz, begge fra Oslo. Desuten møtte pastor Riesterers sakkyndige vidner, pastor Breukel (Kr.sand), pater Jorna (Arendal) og pastor dr. Sund (Oslo).

»Fædrelandsvennen« si'r: »Den gamle, ærværdige prest med det godmodige ansikt, sat i sandhet rolig og fattet og ventet paa at teppet skulde gaa op for 1. akt. Litt bortenfor sitter fru Steinsvik, sin motparts absolute motsætning

Der er noget urolig nervøst over hende. Hun ser energisk, næsten kamplysten ut med sine livlige øine.«

Efter at de vanlige formalia var bragt i orden, meddommerne hadde avlagt høitidelig løfte paa ære og samvittighet at dømme relfærdig, fik de tre vidner formaning om sin plikt og dimitteredes.

Fru Steinsviks advokat Kiær Moridt, aktor, redegjorde for saken, hvis oprindelse laa helt tilbake i 1925. Det var et interview hun gav »Aftenposten« i hvilket hun advarte mot jøder og jesuiter, og gav tilbedste en del helt misvisende og fuldstændig feilaktige, tildels i høi grad ærekrænkende uttalelser og paastande om jesuiternes moralære. Disse blev imøtegaat av provikar Offerdahl i samme blad. Fru Steinsvik skrev derefter et svar til provikar Offerdahl under overskriften »Jøder og Jesuiter«, delt i tre artikler i »Aftenposten«. Et utdrag av disse artikler blev gjengit i »Agder Tidend«, Kristiansand. Pastor Riesterer fandt uttalelserne i dette utdrag saa voldsomme og ærerørige, at han følte sig beføjet til at gjendrive dem med et kraftig, harmfuldt svar i dette blad for 21. august 1925.

Fruen hadde sendt klage til paatalemyndigheten i anledning dette. Efter undersøkelsen blev klagen henlagt. Saa anla fruén privat søksmaal mot pastoren og lot utfærdige av sin advokat en forliksklage, som han oplæste, saalydende (efter »A. T.«):

1) »Martha Steinsvik staaer bak lyset. Om hun er ført dit frivillig eller ufrivillig skal være usagt. Men hendes »vitnemaal« er dereltes. Hun henviser til kildekrifter, og det er en fordel. Men hendes henvisninger er meget unøiaktig, og, det som er værre, citatene er saa forvansket, at det er yderst vanskelig at kontrollere dem.

2) Liguori skal, efter Martha Steinsvik, ha lært at man under edsansvar for retten kan bruke nødløgn. Hun anfører Liguoris ord saaledes: »Ganske vist, efter alle teologers mening kan man, naar der foreligger gode grunde for det, tillates at bruge nødløgn og bekræfte dem med ed.« Jeg beklager meget, men de anførte ord findes ikke hos Liguori. Det er grepet ut av luften og er en likefrem forfalskning. Han taler om bruken av løgn med »ed i enkelte tilfælder, men han sier netop det motsatte av hvad Martha Steinsvik paastaar.

3) Det samme er tilfældet med følgende »citat« av M. S.: Naar en forbrytelse er vel skjult skal vidnet, ja endog den skyldige, sverge paa, at forbrytelsen ikke er begaaet. Liguori har ikke sagt det.

4) Martha Steinsvik fortæller videre: Liguori spør om en kvinde, som er beskyldt for sædelighetsforbrydelse hun virkelig har begaaet, kan sverge paa, at hun ikke har gjort det. Han svarer: »Ja forudsat at hun har været til skrifte og mottat absolution. For da, sier han, er synden tilgit og har ophørt at eksistere.« Jeg beklager igjen: Ogsaa dette er usandhet som M. S. farer med. Liguori sier nemlig kun, at en saadan kvinde efter skriftemaalet kan svare undvigende ved at erklære, at hun er fri for denne forbrytelse og i tilfælde endog bekræfte det med ed. Dette er ogsaa et ganske riktig princip, hvad M. S. end maatte finde paa at indvende. En som har faat tilgivelse for en forbrytelse, er ogsaa fri for den. Dog maa det endnu bemerkes at hverken spøragsmaal eller svar lyder hos Liguori saaledes som av M. S. fremstillet.

5) M. S. anfører videre: Liguori hævder ogsaa at man kan begaa en mindre forbrytelse for at undgaa en større. »Det er ret at raade en til at begaa mord.« Jeg maa atter beklage: Liguori har slet ikke sagt noget saadant. Dette spøragsmaal behandler videre Liguori i 3. nr. 57. Han anfører der bare, hvad de forskjellige teologer har sagt for og imot spøragsmaalet, som iøvrigt er helt forskjellig fra, hvad M. S. anfører.

Det samme maa vi si om de andre gale læresætninger som Liguori efter M. S. skal ha doceret. Det hele er simpelthen utrolige forfalskninger og løgn.

6) Ti hun har øiensynlig ikke læst de teologiske verker av de katolske forfattere som hun citerer saa freidig og saa vrangt.

7) Topmaalet av naivitet og ubegripelig troskyldighet synes hun dog at naa med den paastand hun fremsætter, at »den katolske skriftefar, ifølge Liguori og Dens, er forpliktet (uthævet av hende) til at stille sine kvindelige skriftebarn spøragsmaal som er av den art, at man om dem kun kan benytte lord Shaftesburys rammende ord: Avskyelig bestialitet er for mildt et uttryk. Detaljerne er utænkelige uten for den mest perverse«. Denne løgn er saa diger, saa fræk, saa uhørt, saa utrolig, at enhver maa steile her og si sig selv, at saadant ikke kan være sandt. Shaftesburys ord passer da bare paa dem som har opfundet slik løgn og paa dem som er perverse nok til at tro dem. Slike beskyldninger er av den beskaffenhet, at de fortjener den dypeste forakt. — Man maa være sunket dypt i nederdrægtig feighet for bare at kunne fremsætte slikt løis.

8) Det vil bli for vidtløftig her at paapeke og gjendrive hver enkelt forvrængning og løgn som M. S. fremsætter i sin artikkel. Jeg nøier mig med at nævne en del av dem.

9) Det er ret og slet løgn hvad hun anfører om De Lugo Tamburini m. fl. angaaende deres uttalelser om kvindenes prostitution.

10) Det er løgn hvad hun fortæller om Dens forklaring med hensyn til den kvinde, som blir forført av sin egen skriftefar.

11) Det er løgn, at en skriftefar skal være forpliktet til at stille sine kvindelige skriftebarn de spørsmål, hun antyder.

12) Det er løgn hvad hun fortæller om at jesuiten Marianus skal lære for eksempel at »en som vilde bryte sig løs fra Kirken vilde bli fredløs, saa at alle vilde faa myndighet til at dræpe ham«.

13) Listen kunde betydelig forlænges. Der er isandhet mange løgne paa et bredt. Og det er et bedrøvelig syn vi her har for os, naar vi ser med hvilken flid og kraft man propper sin hjerne fuld av en masse avskyelig løgn, og derefter med store anstrængelser, ved hjælp av de samme løgn søker at saa ut hat og splittelse mellem de kristne. De som gjør det, forvrænger Kristi evangelium til det hatets evangelium som har satan selv til ophav. Jeg undres bare over om M. S. selv er løgnfabrikant i helvedes tjeneste, eller om hun kun er en naiv forhandler en gros et en detalj.

14) Det er paa tide at Homme*) nu aapner sine øine og erkender, at det ikke er gavnlige endog i vore dager, at høre paa kvinden som lytter paa slangen og rekker os den forbudne frukt. Ti Martha Steinsvik præker aapenbart løgnens, hatets og splittelsens evangelium. Og dette er et satans verk, den forbudne frukt. De som tar den imot blir nødvendigvis jaget atter ut av paradiset. Ti enden paa slikt maa bli fordærvelse.«

I »Christiansands Tidende« har hr. C. Riesterer endvidere formentlig 15. oktober f. a. ytterligere, og i tilslutning til forannævnte uttalelser anført følgende injurierende uttalelser:

15) »I motsatt fald maa hun enten staa som den der har faret med løgn eller hun faar renvaske sig ved et eventuelt saksanlæg mot mig. Studenternes »Grisevise«, som med rette klandres og refses av rettænkende mennesker, er ikke saa grisete og blasfemiske som den infame trafik med veiberaad hu at tilsøle Moderkirken, dens prester og

---

*) Det er denne Homme som under en diskussion med pastoren om jesuiterne fik det beryktede utdrag indtat i »A. T.«

det vi holder for hellig. Der trænges nok en utluftning i denne forpestede atmosfære.«

Efter »Christiansands Tidende«:

Advokaten gennemgik derefter den efterfølgende presse-kampagne, som paagik i Kristiansands-aviserne, men som advokaten citerede efter telegrammer til Oslo-aviserne (!)

Det er beskyldningen for løgn, forfalskninger og forvrængninger, som fru Steinsvik vil ha fjernet fra sig ved denne retssak. — Beskyldningerne har været telegrafert utover det hele land og praktisk talt været offentliggjort i alle landets aviser. Fru Steinsvik anmeldte hr. Riesterer til paatalemyndigheden for at faa anlagt offentlig straffesak mot ham, idet hun gik ut fra, at beskyldningerne var fremsat i ond tro. Imidlertid fandt baade statsadvokaten og riksadvokaten at burde henlægge saken, dels under hensyn til at de offentlige hensyn ikke var stærke nok, dels av hensyn til omkostningerne og dels paa grund av bevisets stilling.

Fru Steinsvik vilde kræve straf, mortifikation og saksomkostningerne, men ikke erstatning for erhvervstap. Fru Steinsvik fastholder at alle hendes utsagn er riktige. Derimot vil hr. Riesterer, saavidt advokaten forstod, søke at føre sandhetsbevis for sine beskyldninger. Der er fra anden side sagt, at denne sak skulde være et opgjør mellem katolicisme og protestantisme. Advokaten vilde protestere mot denne opfatning og præciserte, at saken bare gjaldt pastor Riesterers beskyldninger og fru Steinsviks uttalelser om *jesuiternes* morallære. At denne blev anerkjendt som *katolikernes* morallære var et træk som vel interesserte almenheten, men ikke hadde noget med saken at gjøre.

Saksøkte, *pastor C. Riesterer*, avgav derefter en længere forklaring. Pastoren vedkendte sig artiklerne i »Agder Tidend« og »Christiansands Tidende«.

Adm.: De vedkjender Dem uttalelserne?

— Ja.

— De hører hvad fru Steinsviks advokat har sagt. Vil De gi en sammenhengende forklaring av saken?

— Fru Steinsvik har angrepet den katolske Kirke ved at angripe jesuiternes moral, slik at det ikke kunde staa uimotsagt. Angrepene er saa sterke og saa uhørte, at var

de sande, maatte vi katolske prester skamme os og kunde ikke under nogen omstændigheder virke for vort samfund. Og ikke bare vi prester maatte skamme os, men endog enhver katolik maatte skamme sig over at tilhøre et slikt samfund. Saa graverende er beskyldningerne mot dette 2000 aar gamle samfund, som har virket og virker over hele verden og ogsaa har bragt kristendom og civilisation til det norske folk. At dette samfund skulde være saa raatent som fru Steinsvik sier, er ganske utrolig, og derfor maatte jeg bruke sterke uttryk. Men fru Steinsvik har brukt endnu sterkere uttryk om den katolske Kirke.

Pastoren gjennemgik derefter anklagen punkt for punkt. Allerede i første punkt i sin artikkel understreket han, at det ikke absolut var hans hensikt at beskyldte fru Steinsvik for bevist løgn. Han antydet, at hun var ført bak lyset av andre forfattere og hadde ikke selv læst og kontrollert citaterne. Pastoren trodde f. eks. ikke, at fru Steinsvik hadde læst Liguori, som forøvrig ikke er jesuit og sogar er uenig med jesuiterne paa enkelte punkter. Men det er jo av mindre interesse. — Hun kunde ikke ha læst Liguori. Imidlertid har fru Steinsvik senere oplyst, at hun kan latin og har selv overtat ansvaret for disse paa-stande.

Andet punkt gaar ut paa at Liguori lærer, at det er tilladt at bruke nødløgn for retten og avlægge ed paa det. Dette er helt falsk.

Paa Riesterers foranledning opgav fru *Steinsvik*, hvilket citat av Liguori der ved dette punkt siktedes til.

Riesterer læste op den foreliggende oversættelse av dette sted i Liguori. Denne var godkjendt av professor Frøvig, som imidlertid ikke har overtat ansvaret for at den stemmer med teksterne.

Steinsvik: Jo, oversættelsen er egentlig min, men professor Frøvig har garantert, at teksterne stemmer, og oversættelsens riktighet.

Administrator bekræftet dette.

Derefter redegjorde hr. pastor Riesterer og paaviste i et oftere ved diskussion og mange bemerkninger avbrudt foredrag de forskjellige forvrængninger og fordreininger og lemlæstelser av Liguoris tekst og mening i de paagældende

tekster. Foredraget varte i 4—5 timer, og blev kun afbrudt for middagen fra kl. 2—4,30.

At gjengi alle detaljer av det timelange foredrag og de enkelte paaavisninger av alle forandringer og utelatelser, feilaktige oversættelser av den latinske tekst, som jo her spiller en hovedrolle, vilde jo bli temmelig vidtløftig og kedelig for læsere som ikke forstaar latin. Vi tror derfor at det er bedst ikke at trætte »St. Olav«s læsere med denne utretning. Dette blir muligvis gjenstand for en bok som senere vil udkomme, og hvor de nærmere enkeltheder vil bli fremstillet utførligere og i sammenhæng.

(Fortsættes.)

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

δ) Kaldæa er Navnet paa Mesopotamien og Egnene dæromkring; det beboes (foruden af Islams Børn) baade af skismatiske »Nestorianere« og unerede Kaldæere; bægge har kaldæisk Ritus.

Den er en Messe af Antiokia-Typen med visse Ejenommeligheder.

Ogsaa i den er Offertoriet stærkere end hos os fremhævet som en selvstændig Handling. Messen begynder med en særlig Formesse, hvor Brødet æltes, gæres og bages! (De Unerede bruger dog usyret Brød.) I den latinske Kirkes Middelalder foregik Saaning og Høst af Hvedekornet og Tilberedelsen af Alterbrødene ogsaa liturgisk med Bøn og Velsignelse.

Selve Messen begynder med Gloria, Pater noster og Sanctus; saa bedes Introitus og Kirkebøn (efter Lovsangen) som Vekselsbøn. Saa synges Trisagion, og Altret beryses — og der læses Læsninger af Loven, Profeterne, Apostlenes Gærninger, Epistel (altid af Pauli Breve) og Evangelium; Anlallet af Læsninger varierer efter Festens Størrelse, og før Epistel og Evangelium synges Salmer med Alleluja. Der slutes med Diakonens Litani og Bortsendelsen af Katekumenerne.

Offergaverne bringes til Altret, og der sker Ihukommelse af Guds Moder og Kirkens Patron. Saa gaar man over til en »Antifon før Mysteriet«, vor Præfation, der slutter med Credo og Haandtvætningen. Nu bedes en knælende Bøn (vort: *Orate fratres*), man staar op og beder en Bøn med bøjet Hoved og giver hverandre Fredskysset (alt paa Opfordring af Diakonen).

Anaphora følger; efter den Anamnesis og Indstiftelsesordene. Anaphora er noget udvidet, bl. a. med en Dialog. Saa følger »den store Offerbøn«, et langt Memento for Levende og Døde, derefter Epiklese og Elevation. Efter den: Bøn for Fred og Haandtvætning for anden Gang.

Brødets Brydelse og Blanding med Vinen i Kalken (under Korstegn som i vort: *Pax Domini*) indleder Altergangen.

Forhænge (som erstatter Kongedøren i Ikonostasen) drages til Side, og idet Præsten træder frem med Sakramentet, siger han: Det Hellige for de Hellige!

Nestorianerne kommunikerer med Ske som Antiøkenerne. De Unerede dyppe Brødet i Kalken. Hos Skismatikerne nyder Præsten Resten; de Unerede opbevarer det ikke neddyppede Brød i et Tabernakel.

Det Karakteristiske ved den Kaldæiske Ritus er de lange Bønner, der ofte læses sagte, men ender med en høj Dialog.

Alterdragten er en Alba med indvævede Kors paa Skulderen, Stola og en linned Kaabe (som vor Korakaabe, men kortere).

ε) Malabarisk Ritus er et Barn af den syrokaldæiske, og altsaa et Barnebarn af Antiokias, som med tidlige Kristne blev bragt til Malabarkysten af Indien. En indisk Synode i 1599 fik den afskaffet og paatvang Malabarerne den latinske Ritus. Denne Uret gjorde Paven god igen ved i 1896 at afskaffe den latinske og gengive Malabarerne deres egen Liturgi.

Som en Mindelse om Undertrykkelsen bestaar endnu den latinske Bispedragt.

ζ) Armenisk Ritus er en Ætling af den Græske; i Middelalderen optoges visse Dele fra Romer-Riten.

Alle Præster bærer rund Mitra og bruger et lille Kors til at velsigne med. Alle Gejstlige bærer Stav — af forskellig Form efter Værdigheden.

η) Syrisk Ritus er den græske oversat paa Folkemaal.

b. Riterne fra Alexandria.

α) Til Ægypten er Messen rimeligvis kommet fra Jerusalem og Antiokia. Det for Alexandrinsk Ritus Ejendommelige er, at den som vi har 9 Kyrie — ikke en utallig Mængde som Levantens Messer. Dens Offerbøn (Offertoriet) foregaar ved Altret — ikke ved Kredensbordet. Alle Forbøunnerne er henlagt til før Konsekrationen, som falder ret sent i Messen. Denne Ritus (som er forsvunden) har delt sig i to:

β) Koptisk Ritus. Efter Monofysiternes Skisma gaar Kopterne (i Ægypten) liturgisk set paa egen Haand og komponerer Riter paa Koptisk; tre af disse bruges endnu i vore Dage: St. Cyrillus', St. Gregor af Naziant's og St. Basilius'.

Ligesom vor latinske Messe har beholdt en Del græske Smaaord fra sit Ophav (Kyrie, Amen . . .), har Kopterne bevaret græske Islæt i deres Messe — men kun Smaaord som »Fred med alle«, »Det Hellige for de Hellige« osv. — dog skrives de græske Ord med koptisk Skrift i deres Messebog.

De har (mod Monofysiternes Kætteri) tilføjet en Bekendelse af Kristi Væsens-Nærværelse i Sakramentet; den siges før Præstens Altergang.

γ) Abyssiniens Kirke afgang af Alexandrias Patriark, og da Ritus fulgte Patriarkat, fik hine fjærne Afrikanere en Afart af alexandrinsk Messe i den Ætiopiske Ritus. Den er simpelthen St. Cyrillus-Messen oversat fra Koptisk til Ætiopisk. Dens Ejendommelighed er, at den har skiftende Anaphoraer (Kánon'er), som vi har skiftende Præfationer.

Sammenligner vi de omtalte Riter, vil vi se, at de alle har:

I. Katekumenernes Messe.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Forberedende} \\ \text{Del} \end{array} \right.$	1. En forberedende Del.
		2. En læsende Del.
		3. En lovprisende Del.
		4. En Trosbekendelse.
II. De Troendes Messe.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Messeofret} \\ \\ \text{Afslutning} \end{array} \right.$	5. En Frembærelse af Naturalier.
		6. En eukaristisk Højsang (Præfation).
		7. Forvandling.
		8. Ihukommelse af Maria og Helgener samt Bøn for Levende og Døde.
		9. Kommunion.
		10. Bortsendelse efter Velsignelsen,

Ordnen, disse Led falder i, kan være saare forskellig, og visse af Leddene kan udvides paa de andres Bekostning — men Strukturen er overalt den samme, og Eenhedsbaandet er det fælles Embede, det fælles Sakramente. Slægtskabet mellem Riterne er kendeligt helt ud i de mindste Detaljer: Smaaordene, Svarene, Dialogerne — ja endogsaa i sproglige Laan (græske Ord i latinsk og koptisk Messe).

Vi Latinere er altfor ofte i vort europæiske Hovmod tilbøjelige til at glemme, at vi har fjærne Brødre, som dyrker Gud paa disse Riter, og at de ikke er mindre Katholikker end vi; de staar Den hellige Faders Hjærte lige saa nær som vi og er lige saa tro Sønner af Rom som vi — deres Kristendom er endda ældre og deres kristne Kultur langt dybere end vor.

Har de ikke faaet Nutidens eukaristiske Bølge hen over sig eller Jesu-Hjærte-Statuerne op i deres primitive og barbarisk-prægtige Kirker, saa har de bevaret langt mere af Oldkirkens Duft end vi ... man vilde sletikke, i en af deres Kirker i Østerland, blive forundret over at se en Kirkefader eller en Apostel træde ind for Allret og tjene Gud paa et Sprog, der for os vilde lyde som det, Herren selv talte i Nadversalen.

Og har de ikke faaet alle vore moderne Helgener med,

saa har de husket dem, vi til vor Skade ofte glemmer: Kirkefædrene og Kirkelærerne, Aposteldisciplene og Oldkirkemartyrerne.

Vi Nordboer har haft Kontakt med dem, da Væringer fra Norden drog til Myklagaard og vore Pilgrimme rejste paa Jorsalafærd. Maatte stigende Oplysning lære os paany at løfte Blikket og se ud over vort lille Europa med dets europæiserede Annexer, Amerika og Australien, ud til Religionernes hellige Land: Asien, og til det mørke Fastland. Først saa bliver Kirken for os saa stor, som den er; først saa knyttes Kærlighedens Baand i Bøn for alle Katholikker ud til Kirkens Grænser. De Folk er Kristi Grænsefolk og Forposter overfor Muhamed, Kongfutse og Buddha, overfor Afrikas Fetisjer og Tibetanernes Mure — og de bor Side om Side med Latinere i Det hellige Land og beder ved vor Side i Jerusalem.

Ogsaa i Rom har de deres Kollegier med Klerke, Præster og Bisper — og i Ugen efter Hellig III Konger holder de alle Højmesse paa deres sære Maade i Kirken Sant'Andrea delle Valle — i den By, der ikke blot er Latinernes men alle Katholikkers Hovedstad.

(Fortsættes.)

De mexikanske Biskopper svarer Præsident Calles.

I et Nytaarsbudskab til det mexikanske Folk har Præsident Calles gentaget sin ofte fremsatte Paastand om, at Biskopperne er Ophavsmændene til de mange Uroligheder, der stadig finder Sted i Landet.

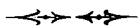
Paa denne Anklage har Biskopperne svaret med et aabent Brev til Præsidenten. »De maa,« skriver Biskoppen, »indrømme Sandheden af følgende Princip: Loven er ikke Moralens eneste Norm. Enhver civiliseret Nation har nu til Dags dette Princip i sin Forfatning og forudsætter, at der er Rettigheder og Pligter, som staar over menneskelig Lov, og at den menneskelige Lov selv hviler paa disse Rettigheder og Pligter. Ud fra dette Princip

maa De indrømme, at det er muligt, at en Lov er uforenelig med en Borgers Samvittighed. I et saadant Tilfælde kan Borgeren ikke adlyde Loven, men maa paa enhver tilladelig Maade søge at faa den forandret.

Saaledes er for Øjeblikket den Situation, hvori vi befinder os, og vor Vægning ved at adlyde Loven ligesom vort Arbejde for at faa den forandret er i fuld Overensstemmelse med Forfatningen og kan ikke kaldes Oprør.«

Gudstjenesten maatte ophøre, erklærer Biskopperne, »ikke blot paa Grund af Kravet om, at Præsterne skulde indregistreres, men hovedsagelig fordi Lovene fuldstændig ophævede al Frihed for Gudstjenesten, for Organisationerne, for Opdragelsen og for Kirkens Ejendom, og denne Frihed er absolut nødvendig for Kirkens Liv i Samfundet.« De opfordrer derfor atter Præsidenten til at finde en Løsning paa Striden, »thi saa længe den varer, vil den være en Kilde til eller bruges som Paaskud for Uroligheder og Utilfredshed.«

Brevet er forfattet af en Komité af Biskopperne og underskrevet af Biskoppen af Tabasco, Mgr. Pascual Diaz.

En Genganger.

Det vakte i sin tid en ikke ringe opsigt, at min far, afd. fængselspræst S. Ch. Hafstrøm, i god tro anvendte en vis Chiniquy's skrifter som kilde til et angreb på skriftemaalet. Chiniquy — en frafalden katolsk præst — blev med al ønskelig kraft afsløret, og alle hans sindsyge og svinske angreb blev imødegaaet — bl. a. husker adskillige sikkert pastor Kerff's polemik med far i den anledning — men intet våben er så gammelt eller skåret, at det ikke kan graves op igen, når det gælder at angribe den hellige kirke. Derfor har også en herre med det poetiske navn Lyne aftrykt en serie uddrag af Chiniquy's bog under den noget ejendommelige overskrift »Den katolske Kirke og dens Oprindelse« i »Folkets Avis«. Imidlertid viste redaktøren det frisind at optage nedenstående, der forhåbentlig definitivt rammer en pæl gennem den fyrretyveårige genganger:

Opfordring til Efterskrift.

Hr. Herman Lyne!

Da De nu har afsluttet Deres Artikelserie, »Den katolske Kirke og dens Oprindelse«, ser jeg, at De har glemt en Efterskrift. Naar jeg tillader mig at stille følgende til Disposition, er det fordi jeg ser, at De har gjort Dem skyldig i samme Fejltagelse, som min afdøde Fader, Fængselspræst S. Ch. Hafstrøm, der ogsaa benyttede Chiniquy's Smædeskrift i den Tro, at han var en hæderlig Mand, der i alt Fald delvis talte Sandhed. Den Gang fremkom en Række Artikler og Pjecer, dels fra Protestanter — bl. a. Uffe Birkedal — og dels fra saa anerkendte Personer som Stiftsprovst Kofoed Hansen og Biskop Fallize — der fuldkommen imødegik alle Chiniquys svinke Beskyldninger og afslørede ham som den, han var.

Altsaa kommer Efterskriften til at lyde saaledes:

1) Den omtalte »Martyr« er i Følge det lutherske Blad »The daily Herald« saaledes »udstødt af den katolske Kirke for sit umoralske Levned, udstødt af Protestanterne og Presbyterianerne for Løgn, Bedrageri og grove Svindlerier, vandrer han nu omkring og giver sin Harme mod den katolske Kirke Luft«.

2) Naar jeg (Herman Lyne) skriver, at den katolske Kirke ikke har vovet offentlige Modangreb, er dette fuldkommen fejlagtigt, idet Chiniquy's Smædeskrift allerede i 1889 — altsaa for ca. 40 Aar siden — offentligt blev fuldkommen imødegaaet i Artikler og Pjecer her i Danmark.

Om De, Hr. Lyne, vil, kan De tilføje som Nr.

3) Hvis jeg havde haft ringeste Kendskab til det Emne, jeg har valgt til mine Artikler, havde jeg (K. L.), aldrig dummet mig med dette taabelige Angreb paa tyve Tusind retskafne Borgere i Danmark — de øvrige Millioner i Udlandet ufortalt.

Ærbødigst

Holger K. Hafstrøm,

Lærer.

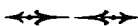
Offentligt Agitationsmøde
for Katholsk Pressebureau.

For godt seks Aar siden stiftede »Katholsk Klub« et Pressebureau for at organisere Forsvaret i Pressen for den katolske Sag; for to Aar siden sluttede »St. Mikael's Klub«

sig til dette Arbejde, saa dens Medlemmer samlede Udklip fra Aviserne; og nu har »Academicum Catholicum« sluttet sig hertil. I Pressebureauets Bestyrelse sidder nu Forfatterinden Baronesse E. Rosenørn-Lehn, Lehns greve Dr. polit. J. Holstein-Ledreborg, Ritmester Greve Fr. Moltke, Geheimekammerherre Greve C. Pans, Kammerherre Minister H. Scavenius, Direktør Helge Jacobsen, Direktør Anton Petersen og Formændene for ovennævnte Foreninger: Redaktør S. P. Fornjotur, Frk. A. Anker og Pastor A. Menzinger samt Skolebestyrer Kinzi (Sekretær). Desuden har Pressebureauet Tillidsmænd over hele Landet, som sørger for Indsamling hver i sin Egn og forsvarer Kirken i Egnens Blade.

For at gøre dette Arbejde bedre kendt indbyder Pressebureauet nu til et offentligt Agitationsmøde i St. Knuds Sal, Stenosgade, Søndag d. 5. Febr., Kl. 7 (lige efter Andagten i Jesu Hjerter Kirke). Ved dette Møde vil Præsterne Menzinger og Messerschmidt fortælle om Pressebureauets Arbejde og Betydning, og vi haaber, at rigtig mange vil komme; det er en Sag, der bør have alle gode Katholikkers Interesse. Flere Paver har jo offentligt udtalt sig om Pressens store Magt og Betydning, og ogsaa her i Landet bør vi staa fuldt rustede til Kampen, saa ogsaa Sandheden kan komme til Orde i den danske Presse.

Bestyrelsen.

Koncert.

Til Fordel for Rosenkranssognets Fattige giver det berømte Herrekor »Bel Canto« under Dirigenten Vilhelm Poulsens Ledelse en Koncert Fredag d. 17. Februar i St. Knuds Skoles Festsal.

I Danmark som i Norge, Sverrig og Finland har dette vort bedste Mandskor hævdet sit Navn med Ære. Betydelig Sejre vandt »Bel Canto« i Prag — Korsangens fornemme Hjemsted — 1923 og hyldedes 1925 i Finland som et Elitekor af Rang. »Bel Canto« har foruden det kunstneriske Formaal et andet og vigtigt. Dets Koncerter gives i Reglen for at skaffe Penge til velgørende Øjemed; ogsaa i den Retning kan det, ved over 200 Koncerter, se tilbage paa udmærkede Resultater gennem 20 Aars maaltbevidst Arbejde.

Forhaabentlig vil ingen Plads staa tom ved »Bel Canto«-Korets Koncert d. 17. Februar til Fordel for en katholsk Sag.

A. E.

Danske katolske Børn til Holland.

Nogle katolske hollandske Familjer indbyder herved katolske Børn fra Danmark som Gæster i Sommerferien 1928. Udgifterne til Rejsen fra Bestemmelsesstedet *frem og tilbage* vil ikke overstige 60 Kroner.

Til Rejsen til Gjedser og tilbage maa kunne faas Fri-billetter gennem Skolestyrelsen.

Indbydelsen kommer saa tidlig for at give Børnene Lejlighed til selv at spare sammen til denne lærerige og fornøjelige Tur.

Opholdet kommer til at vare hele Sommerferien i gode katolske Familjer under betryggende Forhold. Da Antallet af Indbydelserne er begrænset, bedes man snarest muligt melde sig til undertegnede.

Pater A. Smitz.

Nakskov 20—1—28.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Under den mærkelige Titel »Filmsreligiøsitet« talte Pastor Menzinger Onsdag d. 25. Januar i A. C. om Filmen »Kongernes Konge« og om religiøse Films i al Almindelighed. Der er jo ikke blot her i Landet, men ogsaa i mange andre Lande kommet mange Artikler herom i Anledning af denne Film, som snart er blevet rost over al Maade og snart fordømt som blasfemisk og det ofte i samme Blad og fra de samme Lejre. Efter at have refereret de forskellige fremsatte Meninger og selv givet sin egen Kritik af Filmen sluttede Pastor Menzinger med at sige, at vi maatte være glade for, at denne første Kristusfilm var blevet en kristen Film med en guddommelig Jesus og ikke en sindssyg Sværmer eller en revolutionær. — *sky.*

— Søndag den 29. ds. holdt St. Josefs Gilde Nytaarsfest i Salen i Bredgade. Festen havde samlet ca. 60 Deltagere, og en Del Præster med Hs. Højærværdighed Biskoppen i Spidsen deltog i Festen. Kl. 8 tog man Plads ved de festligt smykkede Borde, hvor der serveredes lækkert Smørrebrød. Sange og Taler bidrog til en udmærket Stemning. Blandt Talerne kan nævnes Formanden, Skrædermester Wiehe, og Byggeudvalgets Formand, Dekorator Krag, der begge særlig fremhævede det betydningsfulde i Gildets Plan om at bygge et Alderdoms-

hjem for Katholikerne, en Plan, som de haabede at se virkeliggjort. Andre Brødre sluttede sig til disse Forhaabninger, og i en smuk Tale opmuntrede Biskoppen til af al Kraft at fortsætte Arbejdet for denne Plan. Skæmt og Alvor skiftede i mange Timer, og den smukke Fest har sikkert bidraget til at styrke Gildet i dets Arbejde og derved ikke blot bragt Fornøjelse, men været af virkelig, forhaabentlig varig Værdi.

Ordrup. Sct. Andreas Sogns Mødreforening med Sektion for Menighedspleje. Der har i 1927 været afholdt 10 Møder i Kirken (Messer med Fælleskommunion og Foredrag). Monicamødet afholdtes som sædvanlig d. 4. Maj hos St. Josefsøstrene. Ved et Styrelsesmøde i Aug. Md. vedtoges det, at Mødreforeningen lod læse en Messe for hvert nyfødt Barn i Menigheden og samtidig sendte Moderen en Hilsen og Lykønskning. Fra Systuen er der i Aaret 1927 udsendt ca. 400 Beklædningsgenstande foruden Fodtøj, Hatte, Huer, Handsker, Strygejern, Madras, Barnevogn, Gardiner, Lænestol, Stof i Metermaal. 3 Pakker Tøj er sendt til Roskilde, 3 til Nakskov, 3 til Slagelse og 1 til Nykøbing F, Resten er anvendt i Menigheden.

Indtægter.	Kr.	Udgifter.	Kr.
Kassebeholdn. $\frac{1}{1}$ 27	128,55	Systuen	161,24
Kollekt v. Møder . . .	76,58	Fragt, Porto	8,45
Gaver	166,77	Messer f. Mødreforen.	33,00
Monikafesten	16,65	Konting. f. D. K. K. F.	10,00
		Ved et Medlems 80	
		Aars Fødselsdag	13,85
		Kassebeholdn. $\frac{1}{1}$ 28	157,55
	<u>Kr. 383,55</u>		<u>Kr. 383,55</u>

Tyskland. Efter Folketællingen i 1925 findes der i Tyskland 20,785,293 Katholikker og 42,375,500 Protestanter. De fleste Katholikker bor i Nordtyskland, nemlig 12,960,565, og i Sydtykland lever 7,908,552. Blandt Nordtysklands Katholikker virker 10,007 Verdenspræster og 1,709 Ordenspræster, og i Sydtykland er der 9,008 Verdenspræster og 1,383 Ordenspræster. Benediktinerordenen har 1,643 Medlemmer, og Franciskanerordenen har 1,483 Medlemmer. De andre Ordener er ikke saa talrigt repræsenterede, der er 878 Kapucinere, 518 Steylermissionærer og 504 Jesuiter.

Rom. Den 12. Januar modtog Den hellige Fader Kong Amanullah af Afghanistan og hans Følge. Audiensen foregik med den sædvanlige Højtidelighed efter det Ceremoniel, der bruges ved Modtagelsen af ikke-katholske Herskere. Audiensen fandt Sted i den lille Tron-

sal; under Baldakinen, hvor Tronen plejer at staa, var der opstillet to Lænestole, og her tog Kongen Plads ved Pavens venstre Side. Samtalen, der kun overværedes af en Tolk, varede et Kvarter, Derefter aflagde Kongen Besøg hos Kardinalstatssekretæren og gik saa til Musæerne og Peterskirken. Ved St. Peters Grav blev Stedets Hellighed forklaret for Kongen, og man saa da den muhammedanske Konge og hans Ledsagere strække Hænderne ud imod Apostelfyrstens Grav og holde Bøn; flere Gange berørte de deres Ansigt med Haandfladerne og bøjede sig dybt imod Graven. Kongens Ophold i Vatikanet varede i flere Timer, og han forærede Paven to kostbare Kandelabre af Lapislazzuli, medens Pavens Gave var et Miniaturemaleri.

Haiti. Til de saakaldte katholske Lande, der endnu i lang Tid vil behøve det kristne Europas Hjælp, hører Fristaten Haiti, der siden 1915 staar under De forenede Staters Beskyttelse. Der er 1,631,000 Indbyggere, hvoraf de ni Tiendedele er Negere og den ene Tiendedel Mulatter. Deres Forfædre var længe Slaver under spanske og franske Herrer. I 1804 lykkedes det dem at bryde Aaget og afryste Frankrigs Herredømme. Men Forsøget paa at styre sig selv, inden man havde vænnet sig til Menneskerettighederne, vilde ikke rigtig lykkes. Haitis Historie blev en Række Revolutioner, og den yderst frugtbare Jord ligger mange Steder øde hen. Amerikanernes Herredømme vilde sikkert være til Gavn for Landet, naar de blot ikke hjalp Protestantismen. — Oprofrende Præster af Dominikaner-, Kapuciner- og Jesuiterordenen tog sig i sin Tid af disse Slaver og lærte dem den sande Tro. Som et katolsk Folk traadte Haiti da ind i de frie Folks Rækker; i Stedet for den tidligere Blanding af afrikanske Sprog og Spansk var Sproget nu en fransk Dialekt. I lang Tid var der Strid mellem Kirken og den nye Stat, men i 1860 blev der sluttet en Overenskomst. Der oprettedes et Ærkebispedømme og fire Bispedømmer. Desværre mangler der Præster, og en indfødt Gejstlighed kendes næsten ikke. Kun i Byerne og Landsbyerne ved Kysten findes katholsk Liv, og en Del af Ungdommen faar katholsk Opdragelse; inde i Landet vokser Folk op i Vantro og Uvidenhed. For at opsøge dem maa man ad elendige Fodstier over Bjerge og gennem Floder i brændende Sol eller strømmende Regn. Og Vandringens Maal er ikke Landsbyer, men kun Enkeltboliger. Det er ikke saa mærkeligt, at disse Folk endnu hænger ved hedenske Skikke, som tildels har deres Rod i det fjerne Afrika. Med stor Højtidelighed fejrer man den saakaldte Vandouxdag; Aftenen før samles man i Skoven under en Troldmands Ledelse. Til Aanderne ofres en hvid Høne, en rød Ko og en sort Ged.

Derefter danses der hele Natten under stor Larm. Om Morgenen holdes der Offermaaltid, og Festen varer en hel Uge paa denne Maade. Og dog kan man i Sandhed sige, at Tusinder af disse Mennesker hungrer efter den sande Læres Brød, men der er ingen, der bryder det for dem. De ivrige Præster, der slider sig op i Arbejdet for disse sortes Frølse, fortjener den varmeste Deltagelse og Hjælp ved Almisse og Bøn.

Ugens Messebønner.

5. Febr. Stille Messer: Septuagesima (N.-M. 101, G.-M. 137). Ihukommelse af Agatha (N.-M. [56], G.-M. [56]). 3. Ansgar (N.-M. 821, G.-M. 653). Hellig Trefoldigheds Præfation (N.-M. 521, G.-M. 40).
Højmissen: Kyndelmisse (N.-M. 810, G.-M. 642). Ihukommelse af 1) Septuagesima, 2) Agatha, 3) Ansgar. Guds Moders Præfation (N.-M. 522, G.-M. 41). Søndagens Evangelium som Slutningsevangelium.
4. Febr. Titus. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]; Oration N.-M. 828, G.-M. 660). Ihukommelse af Ansgar som 3. den 5. 3. Dorothea (N.-M. [61], G.-M. [61]). 4. For Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
7. Febr. Romualdus. Messe for en Abbed (N.-M. [53], G.-M. [53]). Ihukommelse af Ansgar som 3. den 5.
8. Febr. Johannes af Matha. Messe for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. [47]; Oration N.-M. 829, G.-M. 660). Ihukommelse af Ansgar som ovenfor.
9. Febr. Cyrillus af Alexandria. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [47]; Oration N.-M. 829, G.-M. 669). Ihukommelse af Ansgar som ovenfor. 3. Apollonia (N.-M. [56], G.-M. [56]).
10. Febr. Oktav af Ansgar. Messe som 3. Febr. (N.-M. 821, G.-M. 653). Ihukommelse af Scholastica (N.-M. 830 og [67], G.-M. 667 og [67]).
11. Febr. Vor Frue af Lourdes (N.-M. 831).

Maal & Midler.

Gennem Dagspressen vil Læserne være bekendt med det forestaaende Nyvalg af Lytterrepræsentanter til Radioraadet. De rette Repræsentanter betyder den rette Varetagelse af Lytternes Interesser. Vor Lytterorganisation gaar her sammen i Arbejdet med Landsorganisationen »Danske Radioklubber«, som vi er tilsluttet. Vi staar faste og enige om et rimeligt Hensyn til katolske Krav.

Læsere og Lyttere mindes Nytaarsudsendelsen. Ved den vil vi ikke blive staaende. Vi opfordrer dem paa det kraftigste til at støtte vor Agitation og vort Arbejde ved at forøge vort Medlemsantal og dellage i Stiftelsesfesten den 10. Februar, der ene tager Sigte paa at skaffe Midler til en fordoblet Agitation for Sagen. — Derfor: Er De ikke Medlem, saa indmeld Dem, og har De ikke sikret Dem Billet, saa ring til Sekretariatet St. Ansgars Boghandel Vester 9773, hvor Billetter eudnu faaes.

Til Slut Tak til D'Herres Sognepræster, der ved Deres Imødekommenhed støttede vort Agitationsfremstød i Søndags, og Tak til vore flinke Spejderuddelere.

Agiter og vær med.

P. B. V.,

J. Hammermüller,
Formand.

Aandelige Øvelser.

Fra Søndag den 12. Febr. til Sønd. den 19. Febr. afholdes i *Jesu Hjerle Kirke* aandelige Øvelser for gifte, katolske Kvinder. Alle indbydes venligst til at deltage deri.

Det første Foredrag er Sønd. den 12. Febr. Kl. 8 Aften. Hver Aften i Ugen (Lørdagen undtagen) er der Foredrag Kl. 8. — Sønd. Morgen (den 19. Febr.) Kl. 8 Foredrag og derefter hellig Messe med Fælleskommunion. — Søndag Aften Kl. 8 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

Unio Tirsdag d. 7. Februar Kl. 8, Generalforsamling i Hotel Phønix. Dagsorden og Adgangskort vil blive tilsendt Medlemmerne. Til Fællesspisningen efter Generalforsamlingen (ca. Kl. 9) kan Besøgende deltage og kan Billetter á Kr. 7,00 reserveres hos Fuldmægtig Aug. Husson, Stenosgade 5, V. 787 x (Kl. 5^{1/2}—7^{1/2}).

S.M.D.M. Fastelavnsfest afholdes Onsdag d. 8. Febr. Kl. 7^{1/2} i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Der »slaas Katten af Tønden«, drikkes Kaffe og spises Strutter og Fastelavnsboller. — Medlemmer Kr. 0,75, Gæster Kr. 1,00. — Alle forhenværende Elever indbydes og bedes agitere for Tilslutning. Styrelsen.

A. C. Onsdag d. 8. Febr. Kl. 8^{1/4} (D. U. S.): 1) Ingeniør, cand. polyt G. Wissum: Den katolske studerende og Polyteknik. 2) Skolebestyrer Kinzi: Den katolske Lærers Stilling i Danmark.

Onsdag d. 8. Februar Kl. 8 Aften i Forsamlingsalen Bredg. 67 o. G. ².

Menighedsmøde for St. Ansgar Sogn.

Foredrag af Pastor De Vos om *Ægteskabets Sakramente*.

Derefter Kaffebord og tvangfrit Samvær. Fremvisning af Lysbilleder. Adgangskort faas (paa Grund af begrænset Plads) hos Præsterne.

Conventus missionariorum Daniae meridionalis et occidentalis erit in Kolding, feria IV, 15. Febr. tempore et modo assuetis.

Husbestyreinde.

Dannet Dame i Beg. af tredv. fra kath. kultiveret Hjem, søger Stilling som Husbest. eller Rejseledsager el. anden Stilling. Fineste Anbef. fra kendte Personligh. Bill. mrk. H. K. til Bl. Kontor.

Skolebørnenes Bepsning i St. Ansgars Kirkeskole er nu begyndt, og den bringes ligesom i de foregaaende Aar i velvillig Erindring. Bidrag hertil modtages med Taknemlighed baade af St. Josefs-Søstrene (Østerbrogade 7 D) og af Pastor *v Kellenburg*. Bredgade 64.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1927 (Kirkeskat, Præstepenget m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken. *Forvaltningsraadet.*

Kirkelig Kalender.

5. Febr. Søndag Septuagesima. I Højm.: Kyndelmisse.	12. Febr. Søndag Sexagesima.
6. — M. Titus, Bekender og Biskop.	13. — M. Ferialdag.
7. — Ti. Romuald, Abbed.	14. — Ti. Valentin, Martyr.
8. — O. Johannes af Matha, Bekender.	15. — O. Faustinus og Jovita, Martyrer.
9. — To. Cyrillus af Alexan- dria, Biskop og Kirke- lærer.	16. — To. Ferialdag.
10. — F. Oktav af Ansgar.	17. — F. Ferialdag.
11. — L. Vor Frue af Lourdes.	18. — L. Marias Officium.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 7. Febr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pastor Nösen: Den liturgiske Bevægelse.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

KONCERT

Til Fordel for Rosenkranssognets Fattige.

Fredag den 17. Februar Kl. 8.

St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Selskabet Herrekoret

„BEL CANTO“

Dirigent: **Vilhelm Poulsen.**

Tekstprogram gældende som Adgangskort, 2 Kr., faas hos Præsterne ved Rosenkranskirken, i St. Ansgar Boghandel, Ørstedesvej 10, og i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 8. Februar Kl. 8 Aften. Søndag den 12. Februar Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Rosenkranskirken. Søndag d. 5. Febr. Kyndelmisse. Kl. 10 Lysvielse og Højmesse Kl. 5 **Completorium.**

Rosenkranskirken. Tak for 5 Kr. »med Tak for de aabne Kirker«.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 7. Febr. Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Anliggender.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 5. Febr. Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Angariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 7.

Søndag den 12. Februar.

1928.

INDHOLD: Tobias's Bog. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Liturgi (fortsat). — Retssagen mod Pastor Riesterer (fortsat). — Katholicismen i Japan. — De Fattige i Rosenkranssognet. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ringsted. Rom. Australien. Kina. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

7. Kap.

Rafael og Tobias hos Raguel.

1. Raguels Glæde.

Saa begav de sig til Raguel, og Raguel modtog dem med Glæde. Da Raguel saa Tobias, sagde han til sin Hustru Anna: »Hvor ligner denne unge Mand ikke min Søstersøn!« Og efter disse Ord spurgte han: »Hvor er I da fra, unge Mænd, vore Brødre?« De svarede: »Vi er af Neftali Stamme og kommer fra de fangne i Ninive.« Saa spurgte Raguel igen: »Kender I min Broder (Slægtning) Tobias?« De svarede: »Ja, vi kender ham.« Da han nu fortalte mange smukke Ting om ham, sagde Englen til Raguel: »Den Tobias, du spørger om, er denne unge Mands Fader.« Da sprang Raguel op, kyssede ham under Taarer og hulkende ved hans Bryst sagde han: »Velsignelse komme over dig min Søn, fordi du er en god, ja den bedste Mands Søn! Ogsaa Anna, hans Hustru, og Sara, deres Datter,

gav sig til at græde. Efter Samtalen bød Raguel at slagte en Vædder og tilberede et Maaltid. 7, 1—9.

2. Tobias beder om Saras Haand.

Da han saa opfordrede dem til at tage Plads og spise, sagde Tobias: »Paa dette Sted skal jeg i Dag hverken spise eller drikke, hvis du ikke først siger ja til min Bøn og lover mig at give mig din Datter Sara!« 7, 10.

3. Raguels Betæneligheder overvindes.

Næppe havde Raguel hørt dette Ord, førend han blev helt bleg, fordi han jo vidste, hvad der var sket med de syv Mænd, som var kommet ind til hende, og han begyndte at frygte, at det skulde gaa Tobias paa lignende Maade. Da han stod uvis og ikke gav noget Svar paa Anmodningen, sagde Englen til ham: »Vær ikke bange for at give hende til ham! Thi denne gudfrygtige unge Mand tilkommer din Datter som Hustru. Derfor kunde ingen anden faa hende.« Da sagde Raguel: »Jeg tvivler ikke om, at Gud har ladet mine Bønner og Taarer naa frem for sit Aasyn. Og jeg tror, at han sendte jer til mig, for at min Datter efter Moseloven skulde blive gift indenfor Slægten. Nu skal du ikke længere være i Tvivl om, at jeg giver dig hende!« 7, 11—14.

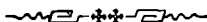
4. Brudevielse og Saras Angest.

Saa tog han sin Datters højre Haand og lagde den i Tobias's, idet han talte saaledes: »Abrahams Gud og Israels Gud og Jakobs Gud være med eder! Gid han selv maa forene eder og fuldbyrde sin Velsignelse i eder!« Derpaa tog de Papir og skrev Ægtepagten. Saa holdt de Bryllupsmaaltid under Lovprisninger til Gud.

Siden kaldte Raguel paa sin Hustru Anna og befalede hende at istandsætte et andet Værelse. Derhen førte hun saa sin Datter Sara, som begyndte at græde. Men hun sagde til hende: »Vær ved godt Mod, min Datter! Himlens Gud skal give dig Glæde for al den Sorg, du har haft.« 7, 15—20.

Leveregel: I vore Bryllupssalmer staar de herlige Ord: »Hvor Kød og Blod kun slutter Pagt, er den i stadig Fare; men hvor Guds Aand har Amen sagt, kan den for Livet vare.« Den daglige Erfaring bekræfter Gang paa Gang, at, naar to Mennesker »med Haand i Haand skal knytte Livets faste Baand«, maa »Herren lægge Grund«, ellers kan Hjemmet ikke bestaa i Stormens Stund. Denne vigtige Sandhed er Ledestjernen for den unge Tobias og Sara ved deres Bryllup. Baade Raguel og Sara har bedt saa inderligt om Guds Hjælp. I det afgørende Øjeblik træffer de deres Valg efter Moselovens Bestemmelse om Arvedøtres Giftermaal med en nær Slægtning. Tobias paa den anden Side følger i alt den Engels Raad, som Gud har sendt ham. Her raader altsaa Guds hellige Vilje i et og alt. Derfor ser saa de nygifte Lykke i alle deres Livs Dage og mærker, at »Gud vogter sit eget Værk«.

F. K.

Pave Pius XI's Rundskrivelse

til de højærværdige Fædre og Herrer Patriarker, Primater, Ærkebiskopper, Biskopper og andre Overhyrder, som har Fred og Forbindelse med den apostoliske Stol, om

**hvorledes den sande Religionsenhed
bør fremmes.**

Ærværdige Brødre,

Hilsen og apostolisk Velsignelse!

I. Vor Tids aandelige Strømninger.

1. Samlingsbestræbelser paa politisk Omraade.

Maaske har Menneskene endnu aldrig følt saa stærk Trang til at gøre det Broderbaand fastere, hvorved fælles Oprindelse og fælles Natur saa nøje har knyttet os indbyrdes til hverandre, og maaske har de endnu aldrig i den Grad næret Ønske om at udnytte denne Samhørighed til Menneskeslægtens fælles Bedste, som vi kan iagttage det netop i vore Dage. Dette er forstaaeligt nok. Nationerne nyder jo endnu ikke fuldtud Fredens Goder. Tværtimod — visse Steder dukker gamle og nye Stridigheder op

og fører til Oprør og Borgerkrig. Og hvad de mellemfolkelige Stridsspørgsmaal angaar, som Staternes Ro og Trivsel afhænger af, saa er de fleste jo af den Art, at de ikke kan løses, med mindre Regeringerne, der varetager og fremmer de enkelte Landes Interesser, kan optræde og handle efter fælles Overenskomst. Derfor forstaar man let, hvorfor saare mange ønsker, at de forskellige Nationer skulde lade sig gennemtrænge af Ideen om et altomfattende Broderskab og træde i stadig nøjere Forbindelse med hinanden, saa meget mere som der ikke længere er delte Meninger om Menneskeslægtens Enhed.

2. *Samlingsbestræbelser af religiøs Art i Almindelighed.*

En lignende Sammenslutning tilstræber visse Kredse paa det Omraade, som Christus vor Herre har ordnet ved Oprettelsen af den ny Pagt med dens Lovgivning. Disse Kredse er overbeviste om, at man kun ganske sjældent møder Mennesker, som er blottet for enhver religiøs Sans. Derfor synes de at have gjort sig Haab om, at Folkene uden store Vanskeligheder vil komme til broderlig Forstaaelse om Bekendelsen af nogle faa Læresætninger, som da paa en Maade skulde være et fælles Grundlag for det aandelige Liv, selv om de ellers havde ganske forskellige Anskuelser om Spørgsmaal vedrørende Gud. Af samme Grund plejer de ogsaa at foranstalte Kongresser og Møder og at holde Foredrag med ikke ringe Tilslutning. Til deres Drøftelser indbyder de nemlig uden Forskel alle og enhver, alle Slags Hedninger, Kristne, og ogsaa Mennesker, som desværre er faldet fra Christus eller haardnakket og stædigt benægter hans guddommelige Natur og Sendelse. Det er klart, at Forsøg af den Art ikke kan finde Katholikkers Bifald. De gaar jo ud fra den uboldbare Forudsætning, at alle Religioner mere eller mindre er lige gode og rosværdige, fordi de — ganske vist ikke paa en og samme Maade, men dog i indbyrdes Lighed — er Udtryk for og Tegn paa den os medfødte og naturlige Følelse, som drager os til Gud og faar os til lydigt at anerkende hans Herredømme. Om Tilhængerne af denne Mening er der kun dette at sige, at de ikke blot tager fejl og bedrager sig selv, men da de vruger den sande

Religion ved at forvanske dens klare Begreb, glider de ogsaa umærkeligt ind i den saakaldte Naturalisme og Atheisme, og det haandgribelige Resultat af det hidtil sagte bliver dette: Enhver, der støtter den Slags Anskuelse og Bestræbelser, opgiver simpelthen den aabenbarede Religion.

3. *Samlingsbestræbelser indenfor de kristne Kirkesamfund.*

Men saa snart der er Tale om at fremme Enheden mellem alle dem, der kalder sig Kristne, sker det altfor let, at en Del lader sig vildlede af noget, der ser ud som Sandhed, men ikke er andet end et falsk Skin. Er det ikke billigt og ret, siges og gentages der sædvanligvis, ja endnu mere, er det ikke ligefrem en Pligt for alle dem, der paakalder Christi Navn, at afholde sig fra gensidige Beskyldninger og engang at slutte sig sammen i gensidig Kærlighed? Thi hvem tør egentlig paastaa om sig selv, at han elsker Christus, hvis han ikke efter Evne søger at opfylde Christi Ønske, der bønfaaldt sin Fader om, at hans Disciple maatte være eet? (Joh. 17, 21.) Og var det ikke ligeledes Christi bestemte Vilje, at hans Tilhængere skulde kendes paa og adskille sig fra andre ved indbyrdes Kærlighed? »Derpaa skal alle kende, at I er mine Disciple, naar I har Kærlighed til hverandre.« (Joh. 13, 35.) Der tilføjes endnu en anden Grund: Gid dog alle Kristne, siger man, var »eet«! Da vilde de jo formaa meget mere, naar det gælder om at faa Bugt med Ugudelighedens Smitsot, som for hver Dag snigende breder sig mere og mere og er i Færd med at tage den indre Kraft fra Christi Religion.

Dette og lignende raaber de saakaldte »Pankristne« med stor Selvsikkerhed ud i Verden. Det er hverken faa eller smaa Grupper, det her drejer sig om. Tværtimod — efterhaanden har de vokset sig store til hele »Retninger« og vidtforgrene Foreninger, som for det meste ledes af Ikke-Katholikker, der indtager ganske forskellige Standpunkter i Trossager. Og dette Forsøg arbejder sig frem med saa stor Energi, at det finder mangfoldig Tilslutning blandt Folk, ja, det forstaar endog at interessere ikke saa faa Katholikker og at lokke dem til sig med Haabet om at kunne opnaa en Enhed af den Art, som

tilsyneladende svarer til den hellige Moderkirkes Ønsker. Denne ligger jo, som bekendt, intet mere paa Hjerte end at kalde og føre de forvildede Børn tilbage til sit Skød. Men saa besnærende og venlige disse Ord end kan være, der skjuler sig alligevel et saa skæbnesvangert Fejlsyn i dem, at den katholske Tros Grundmure derved fuldstændigt sprænges og lægges øde.

II. Redegørelse for Kirkens Stilling til disse Samlingsbestræbelser.

1. Opfordring til Kirkens Hyrder.

Under disse Forhold paalægger Vort apostoliske Embede Os det som en Samvittighedspligt ikke at lade Herrens Hjord blive til et Bytte for ødelæggende Vildfarelser, og Vi kalder, ærværdige Brødre, eders Iver til Hjælp for at afværge denne Fare. Vi er nemlig overbeviste om, at, hvis hver enkelt af eder i Skrift og Tale behandler de Grundsætninger og Synspunkter, som Vi nu skal til at gøre gældende, saa vil de lettere naa ud til Folkets brede Lag og blive forstaaet af dem. Ad denne Vej kan Katholikerne faa at vide, hvad de skal tro, eller hvordan de skal forholde sig, naar der bliver Tale om Bestræbelser, der gaar ud paa, at alle, som fører Kristennavnet, skal vokse sammen til et eneste Legeme, ligemeget paa hvilken Maade det sker.

2. Kirkens Stilling er bestemt af Guds Verdensplan.

a. Den dobbelte Lovgivning.

Af Gud, hele Verdens Skaber, blev vi skabt med den Bestemmelse, at vi skulde erkende og tjene ham. Vor Skaber har altsaa en uindskrænket Ret til, at vi tjener ham. Ganske vist kunde Gud, for at udøve sin Herskermagt over Mennesket, nøjes med at paalægge ham Naturloven, d. v. s. den Lov, som han ved Skabelsen har skrevet i hans Hjerte, og derpaa lede Menneskets videre Udvikling ved det almindelige Forsyn, der svarer til denne Lovordning. Men han foretrak at give (positive) Bud og Forskrifter, som vi skulde høre

og rette os efter, og i Tidens Løb, d. v. s. fra Slægtens Begyndelse til Christi Komme og Lærervirksomhed, underviste han selv Mennesket om de Pligter, som den fornuftbegavede Skabning har overfor sin Skaber. »Efter at Gud mange Gange og paa mange Maader fordem har talt til Fædrene ved Profeterne, har han til sidst i disse Dage talt til os ved Sønnen.« (Hebr. 1, 1—2.)

b. Guds positive Lov kræver samfundsmæssig Gudsdyrkelse, d. v. s. i en Kirke.

Heraf fremgaar, at ingen Religion kan være den sande, hvis den ikke bygger paa Guds aabenbarede Ord. Denne Aabenbaring tog sin Begyndelse i Menneskeslægtens første Dage, den blev fortsat i den gamle Pagt og fuldendt i den ny af Jesus Christus selv. Hvis altsaa Gud har talt, — og han har talt, det godtgør Historiens Vidnesbyrd, — saa er det indlysende for enhver, at det er Menneskets Pligt at tro Gud uden Forbehold, naar han taler, og fuldkomment at adlyde, naar han befaler. For at vi nu skulde gøre begge Dele paa rette Maade, til Guds Ære og vor egen Frelse, stiftede Guds enbaarne Søn sin Kirke paa Jorden. Vi mener altsaa, at alle Mennesker, som kalder sig Kristne, er nødte til at tro for det første, at Christus har stiftet en Kirke, og for det andet at han kun har stiftet en eneste Kirke.

c. Kirkens Egenskaber efter Ikke-Katholikkers Opfattelse.

Men spørger man videre, af hvilken Art den efter sin Stifters Vilje da skulde være, saa er ikke længere alle af samme Mening. Ikke saa faa blandt dem nægter for Eksempel, at Christi Kirke bør være synlig og let at faa Øje paa; i det mindste nægter de, at man maa kunne se et Samfund af troende, som er fælles om een og samme Lære, een og samme Læremyndighed og Kirkestyrelse. Derimod forstaar de ved den synlige Kirke et Forbund, som bestaar af de forskellige kristelige Samfund, skønt de hver for sig hylder afvigende, ja indbyrdes modstridende Troslærdomme.

d. Kirkens Egenskaber efter Evangelierne.

Men Christus vor Herre har stiftet sin Kirke som et i sig selv afsluttet og fuldkomment Samfund, der efter sin egen Natur har en Yderside og kan opfattes med Sanserne. Han gav den den Opgave i Fremtiden at fortsætte Forløsergerningen og det under et eneste Overhoveds Ledelse¹⁾, ved Belæring gennem det levende Ord²⁾ og ved Meddelelse af de hellige Sakramenter, den himmelske Naades Kilder³⁾. Derfor sammenlignede han ogsaa denne sin Kirke med et Rige⁴⁾, med et Hus⁵⁾, med en Faarefold⁶⁾, med en Hjord⁷⁾, og fremhævede derved, at der er en Lighed paa dette Punkt.

Denne Kirke, som blev til paa en saa vidunderlig Maade, kunde selvfølgelig ikke sygne hen eller tilintetgøres igen efter Stifterens Død, eller efter Apostlenes, der var de første, som virkede for dens Udbredelse. Den havde jo faaet det Paabud at føre alle Mennesker — uden Forskel med Hensyn til Tid eller Sted — til den evige Frelse. »Gaa derfor hen og lær alle Folk« (Matth. 28, 19). Naar nu Kirken uafbrudt røgter dette sit Hverv, kan den da mangle noget i Retning af Evne eller Virkekraft? Nej, thi Christus er jo bestandig nærværende i den, saaledes som han højtideligt har lovet det: »Se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.« (Matth. 18, 20.) Derfor er der kun to Muligheder: enten eksisterer Christi Kirke den Dag i Dag og i al Fremtid; og ikke blot det, men den er ogsaa absolut den samme, som den var paa Apostlenes Tid, — eller vi maa sige, hvad Gud forbyde, at Christus ikke evnede at udføre sin Plan, eller at han har taget fejl, dengang han forsikrede, at **Helvedes Porte aldrig skulde overvælde den.** (Matth. 16, 18).

(Fortsættes.)

1) Matth. 16, 18 ff. Luk. 22, 32. Joh. 21, 15—17.

2) Mark. 16, 15.

3) Joh. 3, 5; 6, 48—59; 20, 22 f. slg. Matth. 18, 18 o. s. v.

4) Matth. 13.

5) slg. Matth. 16, 18.

6) Joh. 10, 16.

7) Joh. 21, 15—17.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

c. Unerede Katholikker af morgenlandsk Ritus — alle forenede med Rom.

Kirkens Navn	Bosted	Liturgisk Sprog	Ærkebisper & Biskopper	Antal Sjæle
I. Byzantinsk Ritus.				
1) Græsk Kirke (under Ny- grundelse).	Konstantinopel	Gl. Græsk	—1	1.200
2) Hajdu-Doragh Bispedømme	Hajdu-Doragh	Gl. Græsk	—1	73.225
3) Italo-Græske	Syditalien	Gl. Græsk	—1	62.000
4) Italo-Græske	Amerika	Gl. Græsk	Emigrant- præster	20.000
5) Melkitiske	Patriarkatet Antiokia	Arabisk	5 & 7	125.000
6) Melkitiske	Kolonierne	Arabisk	som 4)	40.000
7) Ruthenske	Galicien	Slavonisk	1 & 3	3.390.000
8) Ruthenske	Ungarn	Slavonisk	—2	620.000
9) Ruthenske	Amerika	Slavonisk	—2	750.000
10) Serbiske	Krijivesti	Slavonisk	—1	60.000
11) Bulgarske	Bulgarien	Slavonisk	—1	6.000
12) Rumænske	Transsylvanien	Rumænsk	1 & 3	1.400.000
13) Rumænske	Amerika	Rumænsk	som 4)	50.000
II. Armenisk Ritus.				
1) Patriarkatet Kilikien	Armenien	Armenisk	3 & 14	80.000
2) Lembergs armeniske	Polen	Armenisk	1—	2.325
3) Armenisk	Spredte — danner egne Sogne	Armenisk	—	53.000
III. Syrisk Ritus.				
Patriarkatet Antiokia	Lilleasien	Syriakisk & Arabisk	6 & 4	60.000
IV. Kaldæisk Ritus.				
Patriarkatet Babylon	Mesopotamien (omkr. Bagdad)	Kaldæisk	4 & 8	102.000
V. Malabarisk Ritus.				
Syro- Malabariske	Indien	Kaldæisk	4 aposto- liske Vika- riater	500.000
VI. Koptisk Ritus.				
Patriarkatet Aleksandria	Ægypten	Koptisk & Arabisk	1 & 3	25.000

Kirkens Navn	Bosted	Liturgisk Sprog	Ærkebisper & Biskopper	Antal Sjæle
VII. Ætiopisk Ritus.				
Ætiopiske	Abyssinien	Gheer-Sprog (fra Tigris- dalen) & Ætiopisk	Latinske Biskopper	20 000
VIII. Maronitisk Ritus.				
1) Maronitiske	Syrien (Antiokia)	Syriakisk & Arabisk	7 & 2	300.000
2) Maronitiske	Kolonier & spredt i Udlandet -- som II, 3	Syriakisk & Arabisk	—	130.000

Foruden disse med Rom forenede Katholikker, bruger Skismatikerne i hele den østerlandske Verden de nævnte Riter. Antallet er dette:

Skismatiske: 155,586,448

Unerede: 7,859,660

Kristne af orientalske Riter: 163,446,108

(Disse Tal er de nøjagtigste, der kan fremskaffes i 1927).

(Fortsættes.)

Retssagen mod Pastor Riesterer.

Præsten frifundet.

(Forsat.)

I begyndelsen syntes fru en nok saa overlegen sikker. Hun noterte flittig med sin advokat forskjellig i foredragets løp, satte frem bøger og slog op i dem. Men efter hvert som foredraget skred frem, blev hun mindre sikker.

Det kom til smaa scener og krydsforhør, som virket i høj grad oplysende og belærende om det foreliggende tema og til fordel for forsvaret.

Der hvor fru en beskyldte skriftefaderen for at være forpliktet til at stille bestialske spørgsmaal i skriftestolen, gik pastoren saa haardt ind paa hende, at hun og hendes

sakfører fandt det nødvendig at skifte rolle og forsvare sig. Vi anfører her det referat som »Chr. Tid.« gir av den scene som utspandt sig i anledning av punkt 7. Omend referatet er sterkt avkortet, saa gir det dog et godt og interessant billede av det som er foregaaet:

— Punkt 7 angaar de »bestialske« spøragsmaal, som den katolske skriftefar ifølge Liguori og Dens skulde være forpliktet til at stille sine kvindelige skriftebarn. — Liguori siger intet, som berettiger til en saa infam beskyldning, som er i høieste Grad ærekrænkende for det katolske presteskap og for alle de kvinder som gaar til skrifte. Fru Steinsvik har da heller ikke levert noget bevis for denne paastand. Pastoren understreket at det var en sak for sig, hvad presterne blir undervist om. Her gjælder det hvad presterne er *forpliktet* til at spørre om. Fru Steinsvik skylder bevis for at katolske prester maa stille bestialske spøragsmaal, som hun har paastaat. De spøragsmaal om synd, som de katolske prester blir stillet overfor, egner sig selvsagt ikke til behandling i offentlige foredrag eller for et større publikum. Presterne faar som saadanne med synd at gjøre; synd i enhver form er en slags perversitet, og det kan da ikke bebreides presterne, at de maa lære *hvad* der er synd og perversitet. Fru Steinsvik har i sit citat av Liguori uteladt de ting, som taler mot hendes Opfatning. Der er uteladt en sætning som viser, at Liguori henvender sig til kyske læsere, og videre at han understreker nødvendigheten av at tale om disse ting, fordi de fleste syndere, som gaar til helvede, ligger under for denne synd.

Fru *Steinsvik*: Det er oversat paa en anden maate.

I sin videre forklaring fremhæver hr. Riesterer andre uttalelser.

Kiær Mordt og professor *Ihlen* paaviser at disse ting staar i oversættelsen.

Riesterer: Ja, i den sidste ja. Fru Steinsvik har tidligere uteladt dem; men nu kunde hun vel ikke vove at holde dem utenfor teksterne.

Kiær Mordt: Det er utilbørligt at hr. Riesterer stadig sikter fru Steinsvik for i retsstridig hensigt at ha undertrykket og forvansket citater.

Riesterer: Vi holder os til de tidligere fremlagte oversættelser.

Kiær Mordt: Det er uttrykkelig sagt, at disse bare var foreløbige. Og de er nu tilbagekaldt.

Byfogden: Det er bedst at holde sig til den sidste oversættelse, hr. *Riesterer*.

Riesterer henviste til, at *Liguori* sterkt fremhæver, at de unge prestelever ikke bør ta fat paa dette kapitel før de nærmer sig skriftemaalet. Disse ting maa presterne kjende til, for ellers blir de som den blinde der skal lede blinde. Fru *Steinsvik* sier, at de cølibatsbundne katolske prester har lært, at praktisk talt alle unge gutter og piker gjør sig skyldig i utukt. Dette er helt grepet ut av luften. Fru *Steinsvik* henviser til en bestemt uttalelse; men oversættelsen der er gal; man kan ikke som fru *Steinsvik* oversætte teksten slik at presten er *forpliktet* til at stille slike spøragsmaal. Det er saa langt fra, at presterne gaar ut fra at de unge piker er befængt med slik synd, at det tvertimot helt fra barndommen av indprentes dem, at de maa holde sig borte fra al synd. Derfor jhar ogsaa vore katolske kvinder følt sig saaret og har protestert mot fru *Steinsviks* skriverier. Det nytter heller ikke at henvise til presterne i utlandet, for vi har den samme utdannelse som dem. *Liguori* sier, gjentagne ganger, at presterne maa være yderst varsomme med at stille spøragsmaal angaaende det 6te bud, og specielt maa der ikke stilles spøragsmaal, som kan vanære skriftemaalet.

Næste punkt angaar kvindernes prostitution, som *De Lugo* og *Tamburini* efter fruens paastand anbefaler. Fruen anfører et citat av *Tamburini*, men der er ikke tale om en anbefaling. Prostitutionen er forbudt, prostitutionen er en synd, og det sier *Tamburini* selv. Denne tekst tar sikte paa at belære om hvorvidt en slik kvinde er forpliktet til at tilbakebetale de penger, som hun har mottat for sin synd.

Fru *Steinsvik* har ogsaa paastaat, at *Dens* har skrevet en avhandling om hvor ofte et skriftebarn kan faa forlatelse for sine synder med skriftefaren. Det er ikke tilfældet. *Dens* har ikke skrevet hverken en lang eller kort avhandling om dette.

Kiær Mordt: Dette er beriktiget. Det skulde være Liguori. Desuten er der faldt ut et par ord. Det gjælder synd under selve skriftemaalet.

Riesterer: Det er det samme. Heller ikke Liguori har skrevet noget slikt.

Fru *Steinsvik:* Aa, Dens har da et stykke om dette, han ogsaa.

Riesterer: Nej, det er ikke tilfældet.

Pastoren hævdede tilslut, at naar der var saa mange falske og uriktige paastande i en saa liten avisartikkel, saa var det berettiget at bruke saa sterke uttryk som han har gjort. Dette er at saa hatets og splitens evangelium, det kan ikke komme fra Gud, men fra den onde. Slikt kan kun komme fra én kilde, eller som Jesus sier: Satan er løgnens fader. Med de benyttede uttryk i 13de anklagepunkt hadde pastoren ment at gi uttryk for sin tvil om, hvorvidt fru Steinsvik bare kolporterte andres meninger eller selv hadde foretat forvrængningerne og forfalskningerne.

Enhver som gjør galt, enten han utbrer løgn bevist eller ubevist, eller gjør andet galt, handler ikke efter tilskyndelse fra Gud, men gaar det onde til haande. Men ogsaa de, som selv tror at de handler i overensstemmelse med Gud, kan gjøre det gale og arbeide i djævelens tjeneste. Det kan endog den bedste gjøre.

Da pastoren skrev de linjer i »Christiansands Tid.«, som danner 15de anklagepunkt, hadde fru Steinsvik oppfordret ham til at tilbakekalde sine uttryk; det kunde han dog ikke gjøre, saameget mere som det da var bragt paa det rene, at fru Steinsvik forstod latin og tok ansvaret for sine paastande, disse, som jeg nu har vist er helt usande. Disse beskyldninger er infame og forpester luften. Der er jo blandt katolikerne saa opofrende mennesker, at de ogsaa blandt protestanter anerkjendes som makeløse. Disse søker fru Steinsvik at tilgrise, likeledes skriftemaalet, som for os er hellig — et sakrament. Disse mennesker, som ofrer sig for at tjene Gud, henter netop sin styrke i skriftemaalet. Jeg vilde ikke staat her i Dag som katolsk prest, hvis jeg ikke hadde hat skriftemaalet at støtte mig

til. Og jeg har søstre, som aldrig har hat noget at klage over vedkommende skriftemaaleet.

Kiær Mordt: Hvor i artiklen angriper fru Steinsvik det katolske skriftemaal? Er det ikke bare den jesuitiske moral hun angriper?

Riesterer: Fru Steinsvik understreker meget sterkt, at den jesuitiske morallære er approbert av den katolske Kirke, og det er hendes hensikt ikke bare at komme Liguori til livs, men hele den katolske Kirke.

Kiær Mordt: Men hvor i artiklen gjør hun det? Den tar jo sikte paa at motvirke at jesuiterne faar adgang til landet.

Riesterer: Hun har sagt det selv.

Kiær Mordt: Ja, efter at saken kom op, men ikke i artiklen.

Hannaas: Denne diskussion er jo ørkesløs. Liguori er jo ikke jesuit; men en av den katolske Kirkes fremste moralteologer.

Fru Steinsvik: Vi ønsker at ha klaret over de katolske presters forhold til jesuiterne. — Det er de forpliktet til at svare paa.

Riesterer: Det vedkommer jo ikke denne sak, og skal vi trække uvedkommende ting ind i saken, kan vi slaa os tilro her paa Raadhuset i mindst to aar.

Paa videre spøragsmaal fra *Kiær Mordt* fremholdt pastor *Riesterer*, at han hadde været i tvil om hvorvidt fru Steinsvik hadde gjort sig skyldig i bevist løgn. Dengang hadde det ikke været hans hensigt at beskyldte hende for bevist usandhet. Derimot hadde han skrevet, at enten maatte hun være et redskap for andre eller saa løi hun.

Fru Steinsvik: Naar jeg faar forklare mig imorgen, saa skal det fremgaa tydelig og klart at det er mig, De har med at gjøre, og at det er mig, som har skrevet artiklerne.

Advokat *Kiær Mordt* gik derpaa nærmere ind paa Liguoris tekster. Dette utviklet sig til en teologisk diskussion mellem advokaten, *Riesterer*, pater Lutz og professor Ihlen.

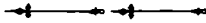
Diskussionen var av en saa speciel art at den ikke lar sig referere. Der blev under denne spøragsmaal om, naar Liguori levet. Det oplystes at det var i det 18de aarhundrede.

Pater *Lutz* præciserte, at Liguori selvfølgelig ræson-

nerte ut fra sin tids retsopfatning. De katolske moralteologer gir forøvrig uttryk for den bestemte opfatning, at katolikerne selvfølgelig er moralsk forpliktet til at respektere de til enhver tid gjældende retsregler.

(Fortsættes.)

Katholicismen i Japan.

AF ADMIRAL YAMAMOTO.

Fra det Øjeblik af, da Indiens store Apostel, den hellige Frans Xaver, kom til den opgaende Sols Land, har den katholske Kirke i Japan gennemlevet en meget skiftende Udvikling. Til at begynde med blev Missionæerne hjerteligt modtaget baade af Folket og af Regeringen. Mange Kirker rejste sig, og de kristne Skoler blomstrede. Omvendelserne var meget talrige. Nogle Aar efter Missionsarbejdets Begyndelse fandtes der allerede 400.000 Katholikker i Landet. Man kunde med god Grund haabe, at hele Japan i Løbet af kort Tid vilde være vundet for Katholicismen.

Men i det Øjeblik, da Haabet og Glæden var størst, og da Hundreder af Missionærer af de store Ordener ilede til Landet, brød Forfølgelsernes Storme løs.

Misundelsen hos Bonzerne, der mistede Tusinder af deres Tilhængere eller snarere deres Forsørgere, Lensherernes Ærgerrighed, Protestanternes og andres Bagtalelser, fremmede Handelsfolks illegitime Konkurrence og endelig nogle Missionærers overdrevne Iver var Skyld i en Forfølgelse af en Voldsomhed, som Verdenshistorien hidtil ikke havde kendt.

Vore tapre Forfædre og de modige Missionærer ofrede sig gerne for den guddommelige Mesters Sag. I flere Aarhundreder troede man, at de Kristne var fuldstændig uddøde. Men det var Gud ske Lov ikke Tilfældet. Til Trods for Forfølgelsernes enestaaende Grusomhed og ubegrænsede Varighed lod de første kristne Japanere, som

den hellige Frans kaldte sit Hjertes Glæde, dog ikke deres Fjender faa det sidste Ord.

Efter tre Aarhundreders Forvisning til fjerne Øer, til ensomme Landsbyer og elendige Hytter blev de som ved et Tilfælde atter fundet af Pater Petitjean af Pariser-Missionsselskabet, den senere Biskop af Nagasaki. Denne Genåndelse var Tegnet paa en ny Tid for den japanske Kristendom.

Og dog var denne nye Tid kun Stilhed før Stormen. Kort efter rasede igen Modstandernes Had, og Fangers og Bekenderes Tal naaede straks flere Tusinder. Endelig tilstod den store Kejser Meiji ved Lov Samvittighedsfrihed, og omtrent fyrretyve Aar senere kunde den katholske Kirke udvikle sig næsten frit.

I de senere Aar bliver ogsaa denne Tilstand stadig bedre. Det kejserlige Hof og Den hellige Stol udveksler ofte Breve og Telegrammer. I de sidste tredive Aar er fire overordentlige Udsendige kommet fra Rom til Tokio. De forskellige Institutioner, der under den sidste Krig tilhørte fjendtlige Landes Missionærer, fik Lov at være i Ro. (Overenskomsten om Missionerne paa Karolinerne, paa Marianer- og Marshalløerne, som tidligere var tyske Besiddelser, har vakt almindeligt Bifald hos os.) En pavelig Delegation blev sendt til Tokio. Den pavelige Delegat agtes og æres baade af Regering og af Folk. Næsten alle diplomatiske Forrettigheder tilstaa ham. Missionærernes og Søstrenes Skoler skattes højt og blomstrer glædeligt. Maristkongregationens Superior Pater Sorret fik ved sit Ophold i Japan den opgaaende Sols Orden som en Anerkendelse af Kongregationens Fortjenester. Gævmildt ydes der Hjælp til forskellige katholske Foretagender. Alene til en Maristkole samledes der 150 000 Francs, og det dobbelte samledes endnu til flere andre Skoler. Skønt der endnu kun er faa Katholikker, er de dog trængt ind overalt. Ved det kejserlige Hof, i Regeringen, i Hæren og i Marinen, i alle Embeder, i Adelen og i alle Klasser, overalt finder man Katholikker.

Saaledes gør vi sikkert, omvendt langsomt, Fremskridt. Da jeg for nogle Uger siden i et buddhistisk Tidsskrift i Kyoto læste en Artikel, hvori man klagede over, at Katho-

likkerne ofte blev foretrukket, var jeg aldeles ikke overrasket over denne Klage. Men Sandheden er, at det ikke er ufortjent, naar Katholikkerne foretrækkes ved Hoffet eller af Regeringen eller af Folket.

Alle Slags Fjender af vor hellige Religion har i sin Tid udbredt Fordomme og forkerte Meninger om vor Kirke iblandt de ikke-katholske Japanere, men alt det er nu forsvundet som Nattens Dug for den straalende Sol. Man begynder at kende os rigtigt og at skatte os i enhver Henseende. Dermed vil jeg ikke have sagt, at der ikke mere gives Vanskeligheder i Omvendelsen af Japan.

Da for halvfjerdsindstve Aar siden Efterkommerne af de ærværdige Martyrer fra Nagasaki blev genfundne, fik 50 000 af de 200 000 Trosfæller straks den Naade at genkende de franske Missionærer som den hellige Fran Xavers Elever. De blev med det samme optaget i den katholske Kirke.

Desværre har Tallet af Katholikker paa Nippon siden da ikke engang fordoblet sig, medens disse ivrige Missionærers Landsmænd i Kina og i Korea har store Resultater at opvise. Man kunde næsten spørge sig selv, om vore heltemodige Martyrers Blod i Modsætning til Tertullians Ord i Japan ikke skal blive til en Sæd for nye Kristne. Kunde den Jord, der engang var rig paa Naade, nu være blevet saa ufrugtbar? Skulde Japanerne virkelig være et Folk, der ikke er til at omvende? Nej, det tror jeg ikke. Det tror heller ikke de Missionærer, der er kommet til Japan for at omvende Japanerne. De er alle enige med mig og mine japanske Trosfæller om, at Naaden mere og mere breder sig i dette hedenske Land, og at der er mange Tegn paa dets snarlige Omvendelse.

Vore Martyrers Blod er ikke udgydt forgæves, og de Lidelser, som de modige Bekendere i gammel og ny Tid har maatte døje, er ikke uden Værdi. Hvorledes kunde de Ofre, som de tapre Missionærer og de ivrige Søstre har bragt for Guds Sag, blive upaaagtet af Herren? Hvorledes kunde næsten et Aarhundredes fromme Bønner lades ubønhørte?

Høstens Øjeblik synes at være kommet for Kirken. Naturligvis er der endnu mange Vanskeligheder, før Maalet

naas. Det er de samme Vanskeligheder, der hidtil har hindret den katholske Religions Fremskridt, og som stadig bestaar. Vi maa stadig kæmpe mod hedensk Moral og hedenske Sæder. Vi maa overvinde en Civilisation, der ikke er kristelig, men materialistisk. De ophidsede Bonzer vil berede os mange Vanskeligheder. Nationalisterne vil forfølge os paa en eller anden Maade. Vil Protestanterne og de Videnskabsmænd, der bygger paa ikke-katholsk Lære og Filosofi, lade os i Fred? Maaske kan Øvrigheden, der for Øjeblikket er os saa venligsindet, en skønne Dag lade os i Stikken og forfølge os sammen med Kirkens andre Modstandere. Men trods alt dette haaber vi. Vi haaber ikke paa Grund af vore Præstationer og vore Egenskaber, men paa Grund af vore Martyrers og Bekenderes Fortjenester, paa Grund af Missionæernes og Ordensfolkenes og andre fromme Sjæles Ofre, der har arbejdet i Japan eller for Japan. Japan vil omvende sig takket være sine Venner, hvoraf en stor Del er Fransk-mænd. En stor Del af Fortjenesten vil blive tilskrevet Frankrig, naar Omvendelsens Time slaar.

Vi har store Forhaabninger for Fremtiden. Den hellige Stol har forstaaet Situationen og vist Japan en ny stor Gunstbevisning ved Mgr. Hayasakas Bispevielse.

Da man fik af vide, at vor første Biskop skulde konsekres af den Hellige Fader selv i Peterskirken, græd vore kristne Landsmænd af Glæde. Begejstringen var saa stor, at de fattige troende i Løbet af kort Tid samlede 70000 Francs for at hjælpe den nye Biskop med at bestride de store Omkostninger. En Hedning, som indsaa Betydningen af Den hellige Stols Handling, skænkede Mgr. Hayasaka 120000 Francs

I Lande, hvor den katholske Kirkes Hierarki bestaar, kan man næppe danne sig et rigtigt Billede af Betydningen af en indfødt Gejstlighed i Missionslandene. Da Bispedømmerne styres af fremmede Prælater, betragtes Religionen som noget fremmed, og Kirkens Fjender benytter sig deraf til at angribe den. Den hellige Stols hyppigt gentagne Erklæringer, som forsikrede det modsatte og udtalte Beredvillighed til at erstatte de fræmmede Missionærer med indfødt Klerus, saasart det var muligt, betyder ikke

stort i Ikke-Katholikkers Øjne. Men da man nu staar overfor en Kendsgerning, kan man ikke mere angribe os fra denne Side.

Endvidere betyder Udnævnelsen af den første japanske Biskop en stor Opmuntring for de unge Mennesker, der tænker paa at indtræde i den gejstlige Stand. Det er en absolut Nødvendighed stadig at faa flere indfødte Præster, thi uden dem er det umuligt at trænge ind i de japanske Familjer. Disse Præster, der fuldstændig kender deres Landsmænds Mentalitet, Ejendommeligheder og Skikke, er af overordentlig Betydning. Derfor fortjener Den hellige Stol den største Tak for Udnævnelsen af Mgr. Hayasaka."

Den første japanske Biskops Opgave bliver meget vanskelig. Hans Stifts Personale er fuldstændig utilstrækkeligt. Det har ikke engang 40 Præster til henvend 60 000 Kristne, der er spredt paa Tusinder af Øer. Dertil kommer, at Stiftets Udstrækning er 4000 □ km. Der findes ogsaa endnu 100-150 000 Efterkommere af de gamle Kristne, som ikke mere bekender sig til Christi Hjord, som snarest maa omvendes. Og endelig det finansielle Spørgsmaal. De Kristne bestaar for største Delen af fattige Fiskere og Bønder.

Men Fremtiden staar i Guds Haand. Og til Trods for alle Vanskeligheder vil det gaa godt fremad, naar det behager ham.

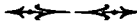
De fattige i Rosenkranssognet.

Det er vist ingen Overdrivelse at sige, at Rosenkranssognet tæller flere fattige end noget andet af vore Sogne. I Vesterbros mange Sidegader og i Lysthuse i Hvidovre og i Rødovre hersker ofte stor Fattigdom. I denne Vinter er det rent galt, den store Arbejdsløshed har ført til, at mange, der ellers klarede sig, nu maa søge Hjælp. Til Sognets Opgaver hører det at hjælpe, saa meget det er muligt. Vincents- og Elisabeth-Vincentsforeningen gør et stort Arbejde, og heldigvis er der mange i Menigheden, der støtter os. Men vi har stadig Brug for Hjælp. Vi afhjælper mange Gange den værste Sult, vi sørger for at faa Ild i Kakkelovnen, hvor Folk sidder og fryser, vi skaffer

Klæder baade til Børn og til Voksne, vi betaler Sporvognskort til de fattige Børn, der har lang Vej til Skole, og vi sørger for, at Familier ikke bliver sat paa Gaden, naar det kniber med Huslejen.

Ja, alt det gør vi, det vil sige, vi gør det, saa vidt vi har Penge til det. Derfor har vi altid Brug for Hjælp. Vi har netop nu truffet et Arrangement, saa at vi for 3¹/₂ Kr. om Ugen kan levere Middagsmad til trængende, der mange Gange kun har det tørre Brød. De, der ikke selv tager Del i Fattigplejen i vore Menigheder, aner ikke, hvad der er at gøre.

Det er dette Arbejde, Herrekoret »Bel Canto« har tilbudt at støtte ved en Koncert, og det sker paa Fredag d. 17. i St. Knuds Sal i Stenosgade, og vi haaber paa en fyldt Sal. B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Højskolen har atter begyndt sine Møder og indledede Sæsonens anden Halvdel med et meget interessant Foredrag af Pater Menzinger om den stigmatiserede Bond pige i Konnersreuth. Hele Verden over har Begivenheden i den lille bayerske Landsby vakt stor Opsigt, og der gøres alle tænkelige Forsøg paa at finde en naturlig Forklaring paa det mærkelige Tilfælde. Hidtil er dette ikke lykkedes, men saa længe Undersøgelserne staar paa, og de højeste kirkelige Myndigheder stiller sig afventende, kan der selvfølgelig ikke tages endelig Stilling dertil. Pater Menzingers Foredrag blev da ogsaa blot en refererende Oversigt over Begivenhedernes Gang.

— Katholsk Klub afholdt den 24. Januar Nytaarsfest i »Domus Medica«. En Snes Medlemmer havde givet Møde og tilbragte en interessant og fornøjelig Aften sammen. Ved Bordet talte Organist Hammernüller for Paven, og Hr. Præstmark udbragte Kongens Skaal. Lensgreve Holstein-Ledreborg talte om Klubbens Opgaver og Arbejde, og en lang Række Taler fulgte, baade alvorlige og muntre. Der var god Stemning, og det hyggelige Samvær varede derfor længe; det var vanskeligt at skilles.

Ringsted. St. Josephs Skole i Ringsted har den 25. Januar haft den store Sorg at miste Skolebestyrerinden Sr. Aimée de Marie. Med beundringsværdig Energi holdt hun ud lige til det sidste, mødte hver Morgen smilende til sit Arbejde og forlod det ligesaa smilende. Pligten og

Kærlighed til Skolen holdt hende oppe og gav hende overmenneskelige Kræfter. Med stor Sorg blev Dødsbudskabet modtaget saavel af Lærerinderne som af Børnene, der alle holdt lige meget af hende. At Søster Aimée har nedlagt et stort Arbejde i Skolen, er alle bekendt. Intet kunde standse hende i Arbejdet for den. Tirsdag den 30. blev der afholdt en Sørgegudstjeneste i St. Knuds Kirke i Ringsted. Alle Elever, baade store og smaa, samt Skolens Lærerinder overværede Gudstjenesten for paa den Maade at vise den afdøde den sidste Ære. X.

Rom. Den italienske Presse har tiet om en Begivenhed, der er blevet meget omtalt i franske og engelske Blade, at Paven har ophævet Organisationen »Opera Bonomelli«, der var stiftet af Biskop Bonomelli af Cremona for at hjælpe de italienske Udvandrere baade religiøst, socialt og karitativt. Grunden til Ophævelsen af denne store Forening er den, at Fascismen efterhaanden havde faaet den helt i sin Magt, saa at den stod under Regeringens Kontrol, og selv Præsterne, der virkede for den, var næsten blevet Statsembedsmænd. Der vil nu finde en Nyorganisation Sted, der ganske skal udelukke Statens Indflydelse. Det er et nyt Udtryk for Den hellige Stols absolute Krav om at være uafhængig af Staten og dens Embedsmænd.

Australien. Efter den nyeste Statistik er der i Australien 1,155,469 Katholikker og paa Ny-Zeland 164,577, altsaa i alt 1,320,046. Der er 7 Ærkebiskopper, 17 Biskopper, 11 Apostoliske Vikarer og 1779 Præster. I Skolerne underviser 9604 Søstre og 913 Brødre.

Kina. Det kinesiske Undervisningsministerium har meddelt det katholske Universitet i Peking Statsanerkendelse. Det er første Gang i Kinas Historie, at en højere katolsk Undervisningsanstalt har faaet Regeringens Anerkendelse. I den officielle Anerkendelse af Universitetet hedder det: »To Gange har vi sendt Inspektører til Universitetet til Undersøgelse. Af deres Beretninger kan følgende fremhæves: Universitetet er finansielt sikret, dets Bygninger er talrige og rummelige, og Disciplinen er udmærket. Foretagendet er stiftet af amerikanske Katholikker og understøttes af dem i en dobbelt Hensigt, at indføre de nyeste Resultater af Vestens Videnskab og samtidig bevare og forny Kinas traditionelle Kultur. Forvaltningen og Styrelsen er betroet til Mænd af vort Folk, der arbejder nøje sammen med de udenlandske Kræfter. Alt dette er i Overensstemmelse med Ministeriets Anordninger, og derfor meddeler vi Anerkendelsen.«

Ugens Messebønner.

12. Febr. Søndag Sexagesima (N.-M. 106, G.-M. 146). Ihukommelse af Servitorordenens syv Grundlæggere (N.-M. 834, G.-M. 671). 3. For Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
13. Febr. Ferialdag. Samme Messe som 12. Febr. 2. om de helles Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. [113]). 4. fri.
14. Febr. Valentin. Messe for en Martyr (N.-M. [12,] G.-M. [12]; Bønnerne N.-M. 837, G.-M. 668). 2. som 13. Febr. 3. fri.
15. Febr. Faustinus og Jovita. Messe for flere Martyrer (N.-M. [30], G.-M. [31]; Secreta og Postcommunio N.-M. [30], G.-M. [30]). 2. og 3. som 14. Febr.
16. Febr. Ferialdag. Messe som 12. Febr. 2. og 3. som 14. Febr.
17. Febr. Ferialdag. Alt som 16. Febr.
18. Febr. Guds Moders Messe (N.-M. [88], G.-M. [92]). 2. Ihukommelse af Simeon (N.-M. [5], G.-M. [5]). 3. om den Heligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]).

Regnskab for

Sct. Vincentsforeningens Systue i Sakraments sogn

fra Januar 1927 til Januar 1928.

Uddelt til Piger og Dreng: 45 Chemiser — 34 Par Pigebenklæder — 11 Underkjoler — 12 Forklæder — 67 Kjoler — 29 Huer — 16 Par Strømper — 3 Tørklæder — 12 Uldtrøjer — 12 Overstykker — 42 Skjorter — 47 Drengeluser — 52 Par Drengebenkl. — 4 Par Underbenkl. — 2 Natkjoler — 7 uldne Trøjer — 1 Liv — 7 Par Sko — 10 Par Støvler — 1 Par Kapsko.

Til voksne 26 forskellige Beklædningsgenstande. Ialt uddelt: 422 Stk. Tøj — 10 Par Støvler — 7 Par Sko — 1 Par Kapsko — 4 Pudevaar — 4 Lagner — 1 Barnevogn.

Af Gaver har Foreningen modtaget: Fra Mariakongregationen »Apostlenes Dronning« 43 forskellige Beklædningsgenstande. Tillige 1 Pakke Hvidevarer, 1 Pakke Klædesrester og 65 Stk. brugt Tøj. Alle Bidragydere, saavel aktive som passive, bringes herved en hjertelig Tak.

Matematisk Student, 26 Aar, fortrolig med Kontorarbejde og Bogholderi, søger fast eller midlertidig **Stilling** ved Kontorvirksomhed eller lignende. Billet mrk. »Student« modtager »Katholsk Klubs Arbejdsanvisningsbureau«, Gl. Kongevej 95¹.

Husjomfru.

Dygtig og erfaren Husjomfru søges til d. 1. Maj. Stor Folkehusholdning. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Grevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg pr. Lejre. —

Kokkepige.

Kokkepige søges til d. 1. Maj. Stor Folkehusholdning. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Husjomfru M. Jensen, Ledreborg pr. Lejre.

Skolebørnenes Bepsning i St. Ansgars Kirkeskole er nu begyndt, og den bringes ligesom i de foregaaende Aar i velvillig Erindring. Bidrag hertil modtages med Taknemlighed baade af St. Josefs-Søstrene (Østerbrogade 7 D) og af Pastor v *Kettenburg*. Bredgade₆₄.

Musikforeningen „Stringendo“
PRIVAT-KONCERT

Søndag den 19. Februar 1928 Kl. 7³/₄

»BORGERNES HUS«

Rosenborggade 1 (Hjørnet af Frederiksborggade).

Solister: *Operasanger THORKILD NOVAL*
 „Stringendo“s *STRYGEKVARTET*

Billetter à Kr. 1.50—2.00 og reserv. Plads à Kr. 2.50 faas hos samtlige Medlemmer og hos: *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega). *Augustin Husson*, Stenosgade 5 (Telef. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—7¹/₂. *St. Ansgars Boghandel*, H. C. Ørstedsvvej 10 (Telef. Vester 9773 x).

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Fastelavnsfest afholdes i Charlottenlunds Palmehave Mandag d. 20. Febr. fra Kl. 8—2. Forskellige Overraskelser: Tøndeslagning, Cabaret m. m.

Der forventes stor Tilstutning af københavnske Katholikker med Paarørende. Billetpris: Medlemmer Kr. 0,75 — Besøgende Kr. 1,25, faas hos Bestyrelsen samt i Katholsk Bogsalg, Stenosgade 3, og i St. Ansgars Boghandel, H. C. Ørstedsvvej 10.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag d. 17. Februar Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 12. Februar i Messen Kl. 8.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Men paa Grund af de stærkt begrænsede Midler vil denne Hjælp desværre ikke kunne ydes i samme Omfang som i Fjor. Derfor kommer hovedsagelig Konfirmander i Betragtning. Skemaer, som de ansøgende Forældre eller Værger selv maa afhente hos undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4), maa ligeledes udfyldes og alleveres af dem inden Mandag d. 20. Februar enten hos Fru Mariboe (Istedgade 3) eller hos Frk. Ronge (Lykkesholms Allé 14 C) eller hos undertegnede.

Sammesteds modtages Indmeldelser i Foreningen (Aarsbidrag 4 Kr.), som i høj Grad trænger til nye Medlemmer, da Medlemsantallet i de senere Aar følge Bortrejse eller Dødsfald er gaaet betydelig ned. Og som Følge heraf er Foreningen beklageligvis ude af Stand til at bevillige alle Ansøgninger, saafremt Midlerne ikke øges ved Tilgang af nye Medlemmer eller ved Gaver.

Bredgade 64 d. Febr. 1928.

Pastor v. Kellenburg,
 Sognepræst.

Aandelige Øvelser.

Fra Søndag den 12. Febr. til Sønd. den 19. Febr. afholdes i *Jesu Hjerte Kirke* aandelige Øvelser for gifte, katholske Kvinder. Alle indbydes venligst til at deltage deri.

Det første Foredrag er Sønd. den 12. Febr. Kl. 8 Aften. Hver Aften i Ugen (Lørdagen undtagen) er der Foredrag Kl. 8. — Sønd. Morgen (den 19. Febr.) Kl. 8 Foredrag og derefter hellig Messe med Fælleskommunion. — Søndag Aften Kl. 8 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

Kirkelig Kalender.

12. Febr. Søndag Sexagesima.	19. Febr. Søndag Quinquagesima.
13. — M. Ferialdag.	20. — M. Ferialdag.
14. — Ti. Valentin, Martyr.	21. — Ti. Ferialdag.
15. — O. Faustinus og Jovita, Martyrer,	22. — O. A s k e o n s d a g.
16. — To. Ferialdag.	23. — To. Petrus Damiani, Biskop og Kirkelærer.
17. — F. Ferialdag.	24. — F. Vigilie.
18. — L. Marias Officium.	25. — L. Matthias, Apostel.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 14. Febr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Intet Møde paa Grund at Exercitierne i Jesu Hjerte Kirke.

KONCERT

Til Fordel for Rosenkranssognets Fattige.

Fredag den 17. Februar Kl. 8.

St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Selskabet Herrekoret

„BEL CANTO“

Dirigent: **Vilhelm Poulsen.**

Tekstprogram gældende som Adgangskort, 2 Kr., faas hos Præsterne ved Rosenkranskirken, i St. Ansgar Boghandel, Ørstedsvvej 10, og i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3.

Academicum Catholicum, Katholsk Klub og St. Mikael's Klub afholder Torsdag d. 16. ds. Kl. 8 i »Vesterhus« et Fællesmøde om »Katholsk Pressebureau«.

Talere: Pater Menzinger, Baronesse Rosenørn-Lehn og Pastor Messerschmidt. Bestyrelserne.

Jesu Barndomsforening. De resterende Beløb bedes snarest indbetalt, for at Aarbogens Udsendelse ikke skal blive forsinket. Indbetalingen sker paa Postkonto 1087 Pastor Cay Benzon.

St. Josefs Gilde. (stiftet 1885) afholder Møde Mandag den 13. ds. Kl. 8 Bredgade 67¹ o. G. Bestyrelsen.

St. Mikael's Klub. Fastelavnsgilde Mandag den 20. Febr. Kl. 7¹/₂.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 3, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 8.

Søndag den 19. Februar.

1928.

INDHOLD: Fastemandat. — Pave Pius XI's Rundskrivelse (fortsat). — Polsk Prælat dømt i Rusland. — Retssagen mod Pastor Riestere (fortsat). — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Oversigt over Vincentsforeningens Indtægter og Udgifter i 1927. — Messebønner. — Avertissementer.

FASTEMANDAT

FOR DANMARKS APOSTOLISKE VIKARIAT.

I. Fastebudet — som kun tillader een fuldstændig Mættelse, eet mindre Maaltid og om Morgenen en Smule Brød*), men udelukker al anden Spise — gælder for alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle Tamperdage og for Vigilie-Fastedagene før Pinse, før Marias Oplagelse (3: den Søndag, Festen fejres offentlig), før Alle Helgen og før Jul. For Vigilierne før Paaske og Jul (3: Paaskelørdag og Juleaftensdag) gælder den Bestemmelse, at baade Faste og Abstinenspligt paa disse to Dage ophører fra Kl. 12 Middag. Forpligtede til at faste paa disse Dage er alle, som er fyldt 21 Aar, men endnu ikke har begyndt det 60. Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.

II. Abstinensbudet, som forpligter alle, der er fyldt 7 Aar, til at afholde sig fra at spise Kød, men ikke Kød-

---

*) Theologerne regner indtil 60 Gram.

suppe, gælder for Askeonsdag, Onsdagene i Fastetiden, alle Tamperdage, alle Vigilie-Fastedage (jfr. dog Nr. I) og Aarets samtlige Fredage (jfr. dog Nr. III). De øvrige Dage tillades Nydelsen af Kødspiser, med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte Fastedage er det kun tilladt at nyde Kød een Gang, nemlig ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af Alder eller ved Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten, naar Fastedagen ikke ellers er Abstinensdag.

III. Abstinenspligten bortfalder paa alle paabudte Festedage.

IV. Spiser, der er tilberedt med Flæsk, Fedt eller Blod og enten slet ikke eller kun i uvæsentlig Grad indeholder Køddele, kan nydes hver Dag, med Undtagelse af den hellige Langfredag. Paa denne Dag forbydes ogsaa Kød-suppe.

V. Følgende Personer er — undtagen paa Langfredag — aldeles fritagne for Abstinens: a) Militærpersoner i aktiv Tjeneste og, saafremt de fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller. b) Gæstgivere og Spiseværter og deres Gæster samt hvem der jævnlig faar Mad fra offentligt Spisested, Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som er i Kost hos Ikke-Katholikker. d) De af Ikke-Katholikker indbudte Gæster. e) Familienmedlemmer og Tyende i Hjem, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik. f) Fattige, rejsende og Kurgæster paa offentlige Bade- eller Kuranstalter.

VI. Alle Sognepræster har, og alle øvrige af Os approberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paatrængende Tilfælde — naar det nemlig kræves af andet og mere end blot overdrevent Hensyn til legemligt Velvære — at forandre Faste- og Abstinensbudet for enkelte troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræster eller Rektorer gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. Sognepræsterne har ydermere Ret til at dispensere en hel Familie ad Gangen.

VII. Af Hensyn til, at Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strenghed for alles Vedkommende er mildnet, skal alle troende, som er i Stand dertil, i Fastetiden nedlægge en Almisse i de Bøsser, som dertil bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paaskrift: Faste-Almisse. Bøsserne skal anbringes paa et bekvemt og let synligt Sted. Disse Fastealmsisser, som kommer Vikarialets kirkelige Anstalter til gode, skal indsendes til Vikariatet straks efter Fastetidens Ophør. Er nogen ikke i Stand til

at yde en saadan Almisse, skal han hver Søndag i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VIII. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 1346 og det hellige Tridentiner-Koncils Bestemmelser (S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en særlig Fasteandagt, bestaaende af Prædiken, Salmer og Bønner; den nærmere Udformning henstilles til Sognepræsterne. Disse Andagter skal slutte med sakramental Velsignelse og Prædikenerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelser og Død eller et andet dermed beslægtet Emne til Genstand. — Paa Søndagene i Fastetiden bliver under eller efter Skolemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.

IX. I de saakaldte lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil Første Paaskedag og fra første Adventssøndag til Første Juledag inkl., maa ingen højtidelige Bryllupper — d. v. s. Messebryllupper — finde Sted. I Faste- og Adventstiden bør de troende endvidere afholde sig fra alle Danse og andre støjende offentlige Forlystelser.

X. Fristen for Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Kommunion fastsættes i Medfør af pavelig Fuldmagt at vare fra Palmesøndag indtil Kristi Himmelfart og for Katholikker, som har særlig langt til Kirke, indtil Anden Pinsedag. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 850 § 3 tilraades det de troende at opfylde deres nævnte Paaskepligt hver i sin Sognekirke, og hvem der har opfyldt den i et fremmed Sogn, har at underrette deres egen Sognepræst om, at de har opfyldt Kirkens Bud.

Dette Fastemandat saa vel som Hyrdebrevet oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima* og 1. Søndag i Fasten.

København, den 8. Februar 1928.

† JOSEPH,
Titular-Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Pave Pius XI's Rundskrivelse.

(Fortsat.)

III. Udførligere Redegørelse for Ikke-Katholikernes Standpunkt og Bestræbelser.

1. Fælles Udgangspunkter og Maal.

Her er nu det Sted, hvor en urigtig Opfattelse bør klarlægges og ryddes af Vejen. Den synes nemlig at være afgørende for hele det her omhandlede Spørgsmaal, og som Vi udtalte før, har ogsaa Ikke-Katholikernes mangfoldige og ivrige Bestræbelser for en Sammenslutning af de kristne Kirker deres Udgangspunkt i den. Samlingsplanens Ophavsmænd har nemlig faaet for Skik næsten i det uendelige at gentage Christi Ord: »at alle maa være eet«. (Joh. 17, 21.) »Der skal blive een Hjord og een Hyrde«. (Joh. 10, 16). Men vel at mærke, efter deres Mening udtrykker disse Ord et Ønske og en Bøn af Jesus Christus, som indtil nu ikke er bønhørt. De har nemlig den Opfattelse, at Troens og Styrelsens Enhed, som er et Kendetegn paa Christi sande og ene Kirke, saa godt som aldrig har eksisteret i Fortiden og heller ikke eksisterer nu. Denne Enhed var nok ønskelig og kunde maaske ved Menneskenes fælles Beredvillighed engang blive til Virkelighed, men foreløbig burde den betragtes som en Drøm.

Endvidere paastaar de, at Kirken i sig selv eller i Følge sit eget Væsen er delt i forskellige Dele, d. v. s. at den bestaar af en Vrimmel af Kirker eller Særmenigheder. Disse havde indtil nu været adskilte; de havde nok haft nogle væsentlige Troslærdomme fælles, men iøvrigt havde de været forskellige fra hinanden; alle var selvfølgelig ligeberettigede; det højeste, man kunde indrømme, var, at en eneste og enig Kirke havde været til fra Apostlenes Tid til de første økumeniske Konciliers Dage.

Man burde derfor, siger de fremdeles, opgive og skrinlægge selv de ældste Stridsspørgsmaal og Meningsforskelligheder, som splitter Kristenheden endnu den Dag i Dag. Af de øvrige Troslærdomme skulde der tilrettelægges og foreskrives en eller anden fælles

Trosnorm, og ved denne Trosbekendelse skulde alle ikke saa meget vide, som føle sig som Brødre. Naar saa disse mangfoldige Kirker og Menigheder var sluttet sammen til et internationalt Forbund, vilde de ogsaa se sig i Stand til paa en kraftfuld og virksom Maade at optræde mod Ugudelighedens Fremmarsch. — Dette er, ærværdige Brødre, den almindelige Tankegang og det tilsigtede Maal.

2. *Nogle Særstandpunkter.*

Der er imidlertid en Gruppe, der holder paa og indrømmer, at den saakaldte Protestantisme i alt for stor Ubetænksomhed har bortkastet nogle Trosartikler og nogle tiltalende og nyttige Ceremonier i den ydre Gudstjeneste, Skikke, som den romerske Kirke derimod har bevaret lige til vore Dage. De tilføjer dog straks, at ogsaa denne har handlet urigtigt og forvansket den gamle Religion ved at indføre nogle Læresætninger, som ikke blot er Evangelierne fremmede, men endogsaa strider mod dem, — og ved at forpligte til Antagelse af disse Læresætninger. Blandt dem nævner de særlig det Primat i Kirkestyrelsen, som tilkendes Petrus og hans Efterfølger paa den romerske Bispestol.

I den nævnte Gruppe findes der ogsaa nogle, — ganske vist er det ikke mange — som vil tilstaa Paven i Rom enten et Æresprimat eller en Slags Jurisdiktion og Myndighed; den er dog efter deres Mening ikke af guddommelig Oprindelse, men har paa en Maade sin Grund i en Indrømmelse fra de troendes Side. Andre gaar endog saa vidt, at de ønsker, at Paven skulde føre Forsædet ved deres kendte Kongresser, som man jo maa sige, er af en ret broget Sammensætning.

3. *En væsentlig Mangel.*

Til alt dette er der at bemærke: Selv om man ellers kan træffe mange Ikke-Katholikker, som i de stærkeste Udtryk anbefaler broderlig Sammenslutning i Christus, finder man derimod slet ingen, der blot kom i Tanke om Muligheden af at underkaste sig og adlyde Jesu Christi Statholder i hans Egenkab som Lærer eller Hyrde. Imidlertid bliver de ved med

at forsikre, at de gerne vilde forhandle med den romerske Kirke, men paa lige Fod, d. v. s. som Ligemænd med Ligemænd. Men hvis de fik Lov til det, vilde de uden al Tvivl føre disse Forhandlinger i den Hensigt, at de ved en mulig Overenskomst ikke blev nødte til at opgive de Anskuelse, som hidtil har været Aarsag til, at de flakker om udenfor Christi eneste Faarefold uden at komme til Ro.

IV. *Kritisk Bedømmelse af Ikke-Katholikernes Bestræbelser.*

1. *Kirken maa afvise denne Vej som utilladelig.*

Under disse Forhold er det indlysende, at hverken den apostoliske Stol paa nogen Maade kan deltage i deres Kongresser, eller Katholikker paa nogen Maade kan støtte deres Bestræbelser, det være sig i Ord eller Gerning. Hvis de gjorde det, vilde de derved tilkende en falsk Kristendomsform, som er helt anderledes end Christi ene Kirke, Berettigelse og Gyldighed. Men dette vilde være aldeles uretfærdigt.

2. *Denne Vej maa afvises i Sandhedens Navn.*

Thi hvordan kan vi have Lov til og gaa med til at gøre Sandheden, og vel at mærke den af Gud aabenbarede Sandhed, til Genstand for Forhandlinger? Ja, det er den aabenbarede Sandhed, der skal værnes om i vore Dage!

a. *Denne Vej fører til en Fornærmelse mod Christi Person og Værk.*

Hvis det virkelig er rigtigt, at Jesus Christus sendte Apostlene ud i hele Verden for at vinde alle Folkeslag for Troen paa Evangeliet, og at han først lod den Helligaand undervise dem i al Sandhed, for at de ikke skulde tage fejl (Joh. 16, 13), er det saa tænkeligt, at denne apostoliske Lære i Tidens Løb enten fuldstændigt er smuldret bort eller engang er blevet bragt i Uorden eller Forvirring, og det i en Kirke, som Gud vil være nær som Styrer og Vogter? Og hvis vor Frelser med al Tydelighed bestemte, at hans Evangelium ikke blot skulde gælde for Apostlenes

Tidsalder, men ogsaa for hele Eftertiden, kunde da Troens Indhold efterhaanden blive saa uforstaaeligt og usikkert, at man nu i vore Dage maa finde sig i religiøse Anskuelser, der ligefrem modsiger hinanden? Hvis dette var sandt; maatte man jo ogsaa sige, at den Helligaands Komme til Apostlene, hans bestandige Forbliven og Jesu Christi egen Forkyndelse nu i flere hundrede Aar har været uden nogen- somhelst Betydning og Værdi. Det siger sig selv, at en saadan Paastand er en Gudsbespottelse.

b. Denne Vej er ogsaa uforenelig med de af
Christus paalagte Pligter.

Der er imidlertid endnu mere: Guds enbaarne Søn befalede baade sine Sendebud at lære alle Folk og paalagde alle Mennesker den Pligt at tro alt, hvad der blev forkyndt dem ved »de af Gud forud beskikkede Vidner« (Ap. Gern. 10, 41), og han stadfæstede sin Anordning med de Ord: »Den, som tror og lader sig døbe, skal blive salig; men den, som ikke tror, skal blive fordømt.« (Mark. 16, 16). Men Christi dobbelte Bud, som absolut maa efterkommes, nemlig det at lære og det at tro for at opnaa den evige Frelse, bliver ganske uforstaaeligt, hvis Kirken ikke kan forelægge Evangeliets Lære i paalidelig og forstaaelig Form, og hvis den ikke i sin Forkyndelse sikres mod enhver Fare for Fejltagelse.

Med Hensyn til dette Punkt er ogsaa de paa Vildspor, der mener, at Sandhedens Skat nok kan findes her paa Jorden, men at den skal søges ved et saa anstrengende Arbejde og saa vidtløftige Undersøgelser og Drøftelser, at et Menneskeliv næppe er nok til at opspore og tilegne sig den. Det lyder jo, som om den uendelig gode Gud har talt til os gennem Profeter og sin eenbaarne Søn i det Øjemed, at kun ganske faa, der ovenikøbet allerede er til Aars, kan faa lært, hvad han har aabenbaret ved dem; men absolut ikke i den Hensigt at forpligte os til en Tros- og Sædelære, som skulde være en Ledestjerne for Mennesket paa hele hans jordiske Løbebanel

3. Denne Vej maa afvises i den rette Kærligheds Navn.

Det kunde nok se ud, som om de nævnte »Pankristne«, der tilsigter et Forbund af alle Kirker, arbejder for en meget ophøjet Tanke, nemlig den at fremme Kærligheden blandt alle Kristne. Men hvor kan det dog være, at Kærligheden bliver til Skade for Troen?

a. Den rette Kærlighed bygger paa Troens Fundament.

Enhver ved jo, at selve Johannes, Kærlighedens Apostel, han, som i sit Evangelium ligesom har aabnet Døren til Jesu Hjertes lønligste Helligdom, og som havde den Skik uafsladelig at indprente sine Disciple det nye Bud: »Elsk hverandre!«, udtrykkeligt forbød at have Samkvem med dem, der ikke bekendte sig til Christi ubeskaarne og uforvanskede Lære: »Kommer nogen til eder og bringer ikke denne Lære med sig, da tag ham ikke til Huse og byd ham ikke velkommen«. (2. Joh. 10). Ja, Kærligheden bygger paa den hele, uforfalskede Tro som paa sit Fundament! Og er det saaledes, saa maa ogsaa Christi Disciple være forbundne ved Troens Enhed som deres første og vigtigste Baand. Hvordan skal man altsaa forestille sig et kristeligt Forbund i Fremtiden, hvis Medlemmer netop i det Øjeblik, da Spørgsmaalet om Troens Indhold skal afgøres, faar Lov til hver især at beholde sin Mening og Opfattelse, selv om den modsiger alle andres?

b. Troens faste Grundlag mangler ganske i den tilsigtede Sammenslutning.

Overhovedet: hvordan kan Mennesker med modsatte Anskuelser staa som Medlemmer i et og samme Forbund for troende Kristne? Lad os anføre Eksempler: De, som hævder, at Overleveringen er en ægte Kilde til den guddommelige Aabenbaring, og de andre, som benægter det? Eller de, som holder paa, at det kirkelige Styre, be-

staaende af Biskopper, Præster og deres Hjælpere, er af guddommelig Oprindelse, og de andre, som paastaar, at det lidt efter lidt efter Omstændighedernes og Tidernes Behov er blevet indført? Eller de, som i den hellige Eukaristi tilbeder Christus som virkelig nærværende paa Grund af den underfulde Forvandling af Brød og Vin, som kaldes Transsubstantiation, og de andre, som siger, at Christi Legeme kun er tilstede ved Troen eller Sakramentets Tegn og ved en Virkning af det? Eller de, som i samme hellige Eukaristi ser og anerkender baade et virkeligt Offer og ligeledes et Sakramente, og de andre, der mener, at den ikke var andet end et Minde om eller en Ihukommelse af Christi Nadver? Eller de, som tror, at det er godt og gavnligt med Ydmyghed at paakalde de Hellige, der nu hersker sammen med Christus, og navnlig at paakalde Guds Moder, og at føle og vise Ærbødighed for deres Billeder, — og de andre, der paastaar, at en saadan Dyrkelse er utilladelig, fordi den ikke kan forliges med den Ære, der tilkommer den »ene Midler mellem Gud og Menneskene«, Jesus Christus. (1. Tim. 2, 5.)

c. En Kærlighed uden Troens faste Grundvold fører til Selvopløsning.

Een Ting forstaar Vi ikke: nemlig hvordan man ud fra saa store Modsætninger skal kunne bane Vej til Kirkens Enhed. Denne fremkommer jo udelukkende som en Virkning af een og samme Læremyndighed, een og samme Trosregel og een og samme Trosoverbevisning i de Kristnes Hjerter. Men Vi forstaar udmærket godt, at der fra disse Meningsforskelligheder kun er nogle faa Skridt til religiøs Ligegyldighed eller Indifferentisme og til den saakaldte Modernisme, hvis beklagelsesværdige Tilhængere mener, at Dogmernes Sandhed ikke er absolut, men kun relativ, d. v. s. svarende til og skiftende med de forskellige Tidens og Steders skiftende Fornødenheder og Menneskenes mangfoldige Tilbøjeligheder. Efter dem er en dogmatisk Sandhed ikke Udtryk for en uforanderlig Aabenbaring, men noget, der retter sig efter Menneskenes Liv.

d. To ofte hørte Fejltagelser paa peges
og rettes.

Desuden er det absolut utilladeligt, hvad Troens Indhold angaar, at finde paa og skelne mellem, hvad man nu kalder fundamentale og ikke-fundamentale Trosartikler. Det betyder, at den første Klasse skal antages af alle, medens det staar de troende frit at give deres Tilslutning til den anden. Denne Sondring er umulig, fordi Troen, denne overnaturlige Dyd, har sin Bevæggrund i den aabenbarende Guds Autoritet, der ikke taaler nogen Adskillelse af den Art. Alle virkelige Kristne antager derfor med den samme faste Tro Dogmet om Guds Moders ubesmittede Undfangelse som f. Eks. den helligste Trefoldigheds Hemmelighed, og ligeledes Pavens ufejlbare Læremyndighed i den Forstand, som det økumeniske Kirkemøde i Vatikanet har defineret det, som de antager Herrens Menneskevordelse. Thi den Omstændighed, at Kirken ved en højtidelig Erklæring og Afgørelse har stadfæstet den Slags Sandheder, ligemeget om det skete før eller senere eller lige for nylig, bevirker ikke, at de er mindre sikre og mindre troværdige; eller er det ikke Gud, der har aabenbaret dem alle?

Kirkens Læremyndighed eksisterer jo her paa Jorden efter Guds Vilje, for at Aabenbaringens Lære uantastet kan bevares ned gennem Tiderne, og for at den paa en let og sikker Maade kan komme til Menneskenes Kendskab. Til daglig gør den sig gældende, naar Paven i Rom og de med ham forbundne Biskopper røgter dette Hverv. Men den har ogsaa en speciel Opgave. Bliver det nemlig engang imellem nødvendigt, enten med større Kraft at optræde mod Hæretikernes Vranglærdomme og Angreb, eller at indprænte i de troendes Bevidsthed de Dele af Troslæren, som har faaet et klarere og skarpere Udtryk, saa benytter den en gunstig Løjlighed til under højtidelige Ceremonier og ved højtidelige Definitioner at afgøre et Trosspørgsmaal. Naar Kirken gør Brug af den ekstraordinære Anvendelse af Læremyndigheden, saa er det en Selvfølge, at der ikke opfindes noget eller tilføjes noget nyt til den Sum af Sand-

heder, som — i hvert Fald underforstaaet — findes i Aabenbaringsens Skatkammer, der af Gud er betroet til Kirkens Varetægt. Nej, hvad der sker ved en saadan Lejlighed, er dette: Enten klarlægges Ting, som indtil da for en Del Mennesker muligvis ikke var tydelige nok, eller det afgøres, at visse Sandheder, der tidligere af nogle var sat under Debat, skal antages og fastholdes som Trossætninger.

(Fortsættes.)

Polsk Prælat dømt i Rusland.

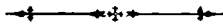
Vi omtalte forleden, at den polske Prælat Mgr. Theophile Skalski var blevet arresteret i Moskva anklaget for Spionage og kontrarevolutionære Handlinger. Nu er der kommet Meddelelse om, at han ved en Krigsret er blevet dømt til 10 Aars Fængsel. Den polske Regering har protesteret paa det kraftigste, og Vatikanets officielle Organ *Osservatore Romano* slutter sig til Protesten.

Processen, der har været Anledning til et Felttog mod Kristendommen og særlig mod den katolske Kirke i den russiske Presse, blev ført hemmeligt og varede i tre Dage. Domstolens Præsident var Ulrich, der er kendt som »den blodige Dommer«, og Anklager var Kataman, tidligere Chef for Tjekaen i Georgien. Mgr. Skalskis »Forbrydelser« begyndte i 1920. Da andre katolske Gejstlige fulgte med de polske Tropper, der trak sig tilbage, blev Mgr. Skalski paa sin Post i Kieff, som han havde haft allerede før den polske Okkupation. I de første fire Uger holdt han sig skjult for Sovjettropperne, men genoptog derefter sit præstelige Arbejde.

Anklagen gaar ud paa, at denne Præst har staaet i Forbindelse med den officielle polske Mission og sendt dennes Chef en Redegørelse for den katolske Gejstlighedens Stilling i Ukraine. Han skal desuden have udnyttet Maserens nationale og religiøse Fordomme og agiteret imod Sovjets Ungdomsklubber. Alt dette er Kontrarevolution og Spionage. Endvidere beskyldes han for at have huset polske Spioner og for at have sendt Efterretninger om det

røde Militær til Warschau. Domstolen fandt, at Anklagen for Spionage ikke var bevist, men dømte ham for kontra-revolutionære Handlinger. I Anledning af Oktoberrevolutionens 10 Aars Jubilæum foreslog Anklageren i Stedet for Dødsstraf 10 Aars Fængsel.

Osservatore Romano har indeholdt en officiel kategorisk Erklæring om, at Mgr. Skalski er uskyldig i det, han er blevet anklaget for. Vatikanets Organ erklærer, at den anklagede Prælat aldrig har overskredet Grænserne for sin moralske og religiøse Opgave. Ligeledes erklæres det officielt i Polen, at den dømte Prælat kun har arbejdet for den katholske Kirke i Ukraine, og at hans Virksomhed ikke har haft nogen politisk Hensigt. Han havde ikke nogen Forbindelse med officielle polske Steder. I Warschau er det den almindelige Mening, at det er Sovjets Hensigt at benytte Mgr. Skalskis Fængsling til Forsøg paa at faa russiske kommunistiske Agitatorer, der holdes fængslede i Polen, frigivne.

Retssagen mod Pastor Riesterer.

(Forsat.)

Efter pastor Riesterer fik fru Steinsvik ordet for at forklare sig. »Fædrelandsvennen« beretter herom:

Fru *Steinsvik* fik saa ordet: Jeg er ikke forberedt paa at tale nu, og har ikke de nødvendige bøger med mig. Jeg havde først tænkt at komme op imorgen.

Adm.: Ja, De maa nok ta Deres tur allikevel.

Fruen anmodet retten om at hun ved denne anledning fik lov at svare paa et par artikler fra den senere tid mot hende, i hvilken hun bl. a. af pastor Snoyes i Bergen ogsaa er blit fremstillet som løgner. Det er ikke for at pastor Riesterers straf skal bli saa meget større. (Munterhet i salen.)

Adm.: Jeg vil ikke tillate det, denne sak er stor nok, men vil De fremsætte en formel begjæring til retten om den ting, vil vi naturligvis trække os tilbake og avgjøre saken, men jeg antar mine kolleger er enig med mig.

Og dermed gav fru en sig. Efter at hun hadde talt en halv times tid blev hun igjen mindet av rettens formand om at hun maatte holde sig til saken.

Adm.: Fruen!

— Ja, jeg er straks færdig med dette.

— Ja, for ellers maatte jeg avbryte Dem, og be Dem holde Dem mere til den sak, det gjælder.

Kiær Mordt: Det sidste har med saken at gjøre.

— Ja, netop det sidste tangerer kanskje saken.

Fruen: Jeg vil behandle spørsmålet løgn: Vi vet alle hvad løgn og mened er. Slik er det ikke hos katolikerne. Der finder man alle mulige underfundigheter for at forsvare slikt. Bare ytterst sjelden vil en mened blandt katoliker bli behandlet som saadan.

En karakteristisk replikveksling. (Efter »Christiansands Tidende«):

Om et citat Guri kommer det til en disput mellem fru *Steinsvik* og pater *Lutz*, som hævder, at fru *Steinsvik* har git en gramatisk gal oversættelse fra latin, idet hun har oversat »for at vinde en retssak« istedetfor »for at bevare en sikker ret«.

Fru Steinsvik: Det er haarkløveri.

Byfogden: Der er ingen grund til at beskyldre hverandre for haarkløveri.

Fru Steinsvik: Der er rettet værre beskyldninger mot mig og jeg forlanger at bli behandlet paa samme maate som min motpart.

Byfogden: Det skal De bli. Den sakkyndige er ikke Deres motpart, han skal være neutral.

Fru Steinsvik (spydig): Den *katolske*? (Latter.)

Byfogden: Ja, selvfølgelig!

Fru Steinsvik: Han har ialfald lovet at holde dommedag over mig!

Lutz: Aa, neida!

Byfogden: Det maa i saa fald foregaa utenfor retten! (Stor munterhet.)

Lutz: Jeg tænker, vi overlater det til Vor Herrel

Fru Steinsvik: Ja, vi skal ialfald være to om det!

Da fru en erklærte, at hun vilde komme ind paa spørsmål som ikke godt kunde behandles for aapne dører,

besluttet retten at lukke dørene, dog fik pressen lov til at være tilstede. Klokken var da 11^{1/2}. Hvad der blev sagt for lukkede dører fik pressen ikke referere. Vi har derfor ikke anledning til at gjengi noget av det.

Pastor Riesterer imøtegit fru Steinsviks anførsler og paastande grundig, i et 2 timers foredrag. Efter foredraget var der intet mere igjen av fruens beskyldninger.

Paa pastorens provokation kunde hverken fruene eller hendes sakkyndige paapeke et eneste sted hos Liguori som skulde forplikte skriftefaderen til at stille de antydede spørsmål i skriftestolen.

Alle hendes beskyldninger berodde paa mistydninger, gale oversættelser, lemlæstelser etc.

Om Marianus de Luca, som efter fruens paastand skulde lære (se punkt 12 i forliksklagen) at Kirken dræper kjættene, gav pastor Riesterer en meget klar og interessant utredning.

Om dette punkt bringer »Chr. Tid.« følgende fornøielige beretning:

Ved slutten av eftermiddagsmøtet forklarte hr. *Riesterer* sig om jesuiten Marianus de Luca's skrifter. Nu har fru Steinsvik læst op et længere utdrag av Luca's uttalelser i sin egen oversættelse, og det er forsaavidt heldig at hun ikke har faat den oversættelse bekræftet af professor Frøvig.

Fru *Steinsvik*: Er den da gal?

Riesterer: Ja.

Pastoren paapekte nærmere, hvordan den feilaktige oversættelse er fremkommet. Lucas's uttalelse gir ikke anden opplysning end den, at i middelalderen kunde enhver fredløs dræpes. Slik var den borgerlige lov, men der var ingen kirkelig lov for dette. Kirken har tvertimot reagert mot dette, og har indført fredede ukedager, asylret osv.

Fruen paastaar, at denne lov staar ved makt den dag idag. Ja, paa en viss maate staar denne lov, eller pavelige forordning, som Luca nævner, endnu ved makt den dag idag. Den er rettet mot keiser Fredrik II, som blev lyst i ban i 1245 og av den grund blev fredløs. Derfor, hvis fru Steinsvik træffer Fredrik II paa gaten idag, har

hun lov til at dræpe ham. Hun kan da rolig forklare for politiet, at hun har dræpt ham ifølge denne lov. (Stor munterhet.)

Fru Steinsvik: Det kunde jo være en forvrængning av Dem!

Riesterer: Det staar som jeg har sagt. Retsopfatningen paa dette omraade har forandret sig helt siden Fredrik II's dager. Nu har ikke samfundet længer bruk for fredløshetsstraffen; men det hænder da ogsaa i vort norske samfund, at eftersøkte forbrydere er blit dræpt under jagten uten at der blev gjort ansvar gjældende mot vedkommende som dræpte.

Fru Steinsvik: Men her gjælder det kjættteri!

Riesterer: Ja, dengang blev kjættetriet betraktet som en borgerlig forbrydelse. — I middelalderen hadde Kirken sverdets ret, det vil si at den alene hadde den ret at avgjøre om nogen var kjætter eller ikke, og saaledes bestemme, om han var at straffe efter den borgerlige lov. Kirken hadde ogsaa utøvet den ret, ikke for at dræpe, men for at forhindre uskyldige henrettelser og blodsutgydelser.

Mange uskyldige henrettelser er blit forhindret paa denne maate. Det kunde ogsaa i nutiden være en fordel om Kirken hadde en slik makt. — Den vilde øve en mildnende og forsonende indflydelse, og mange henrettelser av uskyldige, som har foregaat og foregaar nu i Rusland, i Kina og i Meksiko, vilde være undgaat.

Fruen hadde ogsaa under forhandlingerne for lukkede dører henvist til et skriftespejl for barn for derved at fastslaa hvilke forfærdelige spørsmal skulde stilles i skriftestolen.

Pastor Riesterer trængte ikke til lukkede dører for at paavise, tvertimot, hvilken opdragende makt et saadant skriftespejl i forbindelse med skriftemaal var for de smaa barn likesom for de voksne. De lærte jo derved at erkjende sine smaa feil, at angre dem, at forbedre sig, at øve sig i dyd, at elske Gud etc. Det var merkelig, sa pastoren, at fruene, som dog ikke skulde mangle den kvindelige finfølelse, ikke hadde noget øje for den op-højede etiske og moralske opdragelse der laa i dette. Men

at hun tvertimod søkte at fremstille det som en kilde til fordærvelse.

Pastorens fremstilling gjorde et saa sterkt overbevisende indtryk, at fruén i sit svar og senere ogsaa den protestantiske sakkyndige, universitetsprofessor Ihlen, i sin erklæring fandt at maatte gi uttryk for sin anerkjendelse av skriftemaalets velsignelse. De kunde dog ikke la være at angripe skriftemaalet. Men deres indsigelser faldt til jorden som løse fantasier og forvirrede motsigelser.

Den 3dje dag, 13. januar kl. 10, sattes retten igjen. Fruén fik ordet.

»Chr. Tid.« beretter: I møtet for lukkede dører hadde fruén citert et stykke av St. Augustin, som direkte anbefalte prostitution, sa hun. Dette var benektet av pastor Riesterer. Fruén citerede Augustinus' ord efter Duffour, som endog sier at dette sted er vel kjendt.

Oversættelsen av Luca vilde hun ikke gaa nærmere ind paa, da dette vilde komme frem under proceduren, men hun vilde protestere mot at hendes oversættelse skulde være gal.

Likeledes hadde pastor Riesterer bebreidet hende, at hun ikke forstod den etiske værdi i skriftemaalet. Fruén tvilte ikke paa, at pastor Riesterer hadde set gode resultater av skriftemaalet; men det skyldtes i tilfælde, at han ikke fulgte sin kirkes lære eller Liguoris og de andre moralteologers anvisning. Disse resultater er opnaadd paa trods herav, fordi han tar skriftemaalet som et menneske og selv er bedre end systemet.

Riesterer: Det er ganske udelukket, at jeg skulde være bedre end systemet. Tvertimot. Systemet er det bedste, men selvfølgelig er der gode og mindre gode skriftefædre. Et eksempel paa de mindre gode har vi i den Chiniqui som fru Steinsvik henviser til.

Pastoren redegjorde nærmere for Kirkens syn paa skriftemaalet.

Byfogden: Bruker Kirken noget tvangsmiddel for at hidføre skriftemaal?

Riesterer: Nei, aldeles ikke. Det er Kirkens bud, at enhver troende skal skrifte mindst en gang om aaret, men gjør han det ikke, blir følgen, at han ikke faar andel i

Kirkens goder, f. eks. forbøn. Dette kan han rette paa til hvilken som helst tid ved at gaa til skrifte igjen. Men naar fruén anerkjender det gode i skriftemaalet, saa forstaar ikke vi, at hun kan angripe det slik som hun gjør. Det hjelper ikke, at hun har læst en række ting af mere eller mindre lærde mænd; for de skriver om ting, som de ikke har greie paa. Bare en katolik, som er katolsk helt ut, kan skrive om den katolske Kirke. Derfor berikes ikke vor viden av denslags dumheter som f. eks. dr. Lea skriver: La dem skrive om sit eget kirkesamfund og dets lære, da skriver de om noget som de forstaar sig paa.

Fru Steinsvik har sagt, at St. Augustin har anbefalt prostitutionen. De som nu har hørt det berømte citat vil forstaa, at St. Augustin ved sin bemerkning ikke har sagt andet, end at offentlige foranstaltninger og lover er saa uhyre svake og virkningsløse, naar det gjælder at standse prostitutionen. Og vort samfund idag gir da nok av beviser paa det. Men det som kan innskrænke prostitution og utukt, det er netop skriftemaalet. Dersom de, som gaar paa gaten om natten i de store byer, gik til skrifte et par ganger om aaret, saa vilde de ikke længer være at finde paa gaterne, og man vilde ikke behøve at læse om disse forfærdelige ting, som man netop i disse dager har set i om i aviserne.

Fru Steinsvik blev derefter edfæstet og den øvrige vidneførsel begyndte.

Pastor P. Breukel forklarte sig først om sine forutsættninger for at kunne uttale sig om de ting som klagen gjaldt. — Som teolog og latinkyndig hadde han sat sig ind i disse ting. Derefter gik han ind paa det første punkt, om eden for retten, og paapekte de samme feil i oversættelsen som Riesterer. Det er helt uriktig at paastaa, at Liguori tillater nødløgn; for Liguori sier uttrykkelig at løgn er forbudt.

Hannaas: Hvorledes vil De karakterisere fruéns uttalelse og oversættelse?

Vidnet: At fru Steinsvik bevisst har forfalsket Liguoris tekst.

Byfogden: Bevisst?

Vidnet: Ja, bevisst, fordi hun forstaar latin.

Byfogden: Hvordan kan De vite det?

Vidnet: Hun har selv skrevet og sagt det. Og hvis hun ikke forstaar latin, kunde hun ikke læse Liguori, som bare foreligger paa dette sprog.

Hannaas: Er man efter den jesuitiske lære nogensinde berettiget til at avlægge falsk ed for retten?

Vidnet: Nei, aldrig.

Hannaas: Hvordan vil De da karakterisere fru Steinsviks paastand?

Vidnet: Slik at fru Steinsvik har fremsat usande paastande, som er injurierende for os katolske prester.

Adv. Mordt: Opretholdes Liguoris lære om tvetydighet fremdeles?

Vidnet: Ja, i det private liv.

Adv. Mordt: Hvor staar det, at disse regler bare gjelder i det private liv, og ikke for retten?

Vidnet: Der staar uttrykkelig, at det er forbudt at bruke dette for retten.

Vidnet forklarer sig videre om et par av de andre punkter i hel overensstemmelse med pastor Riesterer, og slutter sig helt til Riesterers karakteristik av disse uttalelser.

Om skriftemaalet uttalte han, at det ikke var paalagt skriftefaren at stille slike spørsmål som fru Steinsvik har paastaat.

Hannaas: Er det tvertimot forbudt skriftefaren at stille slike spørsmål?

Vidnet: Ja, det er forbudt, hvis skriftebarnets bekjendelse ikke tvinger ham til det, og selv da skal han heller spørre for litet end for meget.

Med hensyn til Luca forklarte vidnet bl. a., at Luca uttrykkelig præciserte i sin helt teoretiske avhandling, at retten til at dræpe ikke tilkommer private, men de offentlige myndigheter.

Mordt: Som et fuldkomment samfund har jo Kirken ret til at benytte ethvert middel som tjener dens formaal?

Vidnet: Ethvert middel? Nei.

Adv. Mordt: finder den latinske tekst frem. Det viser sig, at der ikke staar »ethvert middel«, men midler.

Prof. Ihlen: Men gjør det nogen forskjjel?

Vidnet: Ja, sikkert!

Der opstaar en ny diskussion om de Luca, og den ret, som han tillægger Kirken til at faa kjættene gjort fredløse.

Byfogden: Er det teoretisk kirkejus, dette?

Vidnet: Ja, det er jo teoretiske spørsmaal.

Byfogden: Som altsaa ingen praktisk betydning har?

Vidnet: De havde det i middelalderen, men ikke i vor tid.

Tilslut karakteriserte vidnet fru Steinsviks artikel som utrolig ondsindet og fuld av hat mot den katolske Kirke. Den kan bare være skrevet av et menneske, som var helt forutindtat mot den katholske Kirke. Og hun maa skrive mot bedre vidende, hvis hun har læst teksterne og har saapas forstand, at hun kan forstaa hvad hun læser.

(Fortsættes.)

Nye Bøger.

Ganske lille Katekismus. Sankt Ansgars Boghandels Forlag. H. C. Ørstedesvej 10, København. Pris 25 Øre. (10 Eks.: 2 Kr.)

Længe har vi savnet en lille Katekismus, men nu begynder det at lysne; thi nu er Forløberen for den »lille«, nemlig den »ganske lille«, lige udkommet.

Den præsenterer sig som et nydeligt, blaat Hefte paa eet Ark. Alt det, der i Almindelighed kan tiltrække Børn, findes her: Et overkommeligt Sideantal, 17 korte »Timer«, sammenhængende Tekster og efter hvert Tekstafsnit en 4 5 saa velsignet naturlige, barnlige, letfattede Spørgsmaal — uden Svar!

Man studser, naar man første Gang aabner det lille Hefte. Er dette en Katekismus? Men naar man saa har læst den igennem, er man fuldstændig klar over, at det ikke blot er en rigtig Katekismus, men endog et Fremskridt paa dette Omraade. Den ovenfor omtalte Ordning af Stoffet — Tekst, Spørgsmaal (uden Svar) — falder netop i Traad med den Maade, hvorpaa Børn i 6-7 Aars Alderen tilegner sig nye Kundskaber. Barnet vil gerne først lytte og det helst til en »Historie«. Denne Trang imødekommer Teksten. Den er skrevet i »Barnesprogets« konkrete, ligefremme Fortællemaade og er saaledes et værdifuldt Hjælpe-middel for Kateketen. Er Teksten gennemgaaet, er »Hi-

storien« fortalt, saa melder Barnets Spørgetrang sig. Derfor følger Spørgsmaalene efter, som skal besvares med Tekstens Ord. At Barnet selv maa finde Svarene, er snarere en Fordel. Paa den Maade tvinges det til Eftertanke, til selvstændig Tilegnelse af Stoffet. Alt er tilrettelagt med et 7-Aars Barns første, private, hellige Kommunion for Øje. En ældre, erfaren Sognepræst, som har gennemprøvet den »ganske lille Katekismus« i Praksis, gaar i Borgen for, at den fuldtud holder, hvad den lover, nemlig at bibringe de smaa det Maal af religiøs Viden, som Kirken kræver, før Børnene faar Adgang til Herrens Bord.

Det er ikke blot Sjælesørgere og Børn, der kan benytte sig af denne fortrinlige, lille Bog. Ogsaa Læggfolk, der gør Tjeneste som Kateketer, vil med stort Udbytte granske i den efter den vanskelige Kunst at tale barnligt til Børnene. Ogsaa Forældre, som ønsker at benytte sig af deres Privilegium at maatte give den første Religionsundervisning til deres kære, smaa Børn, vil her finde en sikker Vejledning og Hjælp. Den »ganske lille Katekismus« vil endelig vise sig at være aldeles uundværlig for de Tusinder af katholske Børn, som bor spredt over hele Landet.

Saaledes vil den »ganske lille« ikke være nogen Erstatning for den »lille«, som maa komme, og som ogsaa vil komme om nogle Maaneder, men kun berede Vejen for den. Tag altsaa og læs og henyt og spred den »ganske lille Katekismus«.

J. Wolfisberg, S. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I A. C. (D. U. S.) talte Onsd. d. 8. Febr. Ingeniør Wissum om »Den katholske studerende og Polyteknik« eller, som han hellere vilde kalde det, »Ingeniørvidenskaberne og Katholicismen«. De Vanskeligheder, der møder den katholske Polytekniker, delte W. i tre Grupper: de almindelige, de dogmatiske og de praktiske Vanskeligheder. Til de sidste hører Spørgsmaalet »Handelsmoral«, hvorefter Diskussionen navnlig drejede sig. Under denne nævnedes Pastor Menzinger endvidere 15 Berøringspunkter mellem Ingeniørvidenskaberne og den katholske Livsanskuelse. — Derefter talte Skolebestyrer Kinzi om »Den katholske Lærers Stilling i Danmark«, idet han delte sin Undersøgelse i 4 Punkter: 1) Chancerne ved Statsskolerne, 2) ved Kommuneskolerne, 3) ved private Skoler og som Huslærer og 4) ved de katholske Skoler.

Det var ikke noget lystigt Billede, der oprulledes for os. Til Slut gav han, hvem der havde Mod, Ideen til at oprette en katholsk Skole i Hørsholm, hvor der er overmaade stor Trang til en. *sky.*

— Ved Menighedsmødet i St. Ansgars Sogn indledede Pastor de Vos, denne Gang med et Foredrag, der særlig behandlede den unge Mands og den unge Kvindes Væsen og Væren i Modningsliden og Forældrenes ofte svære, men saa nødvendige Pligt til at lede dem i det rette Spor, saa at de, som er bestemte deril, en Gang kan indtræde i den hellige Ægtestand — rene i Hjertet og blufærdige i Sind og Optræden! Hjemmet skulde og burde altid være Grundlaget for Børnenes baade jordiske og evige Lykke, hvor al Egoisme banlyses, og kun Selvfornægtelse, den opofrende Kærlighed og Troen sidder i Højsædet. Var det saadan, vilde aldrig den blotte Tanke paa Skilsmisse kunne dukke op. — Efter at Kaffen var indtaget ved de fuldt besatte Borde, viste Pastoren os smukke Lysbilleder fra Eventyrlandet Japan, og Klokkeren blev mange, inden vi kunde løsrive os fra det hyggelige Samvær.

Emmy Wissum.

— I Fredags holdt Katholsk Radioklub sin første Stiftelsesfest i Haandværkerforeningens hyggelige Lokaler. Salen var næsten fyldt, da Klubbens Formand Hr. Organist Hammermüller bød Velkommen. Efter at Koncertsanger Hans Frandsen havde underholdt Publikum med nogle Romancer, spillede nogle af Klubbens Medlemmer et lille Stykke »Modstandskoblet«, skrevet af Forfatteren Hr. Kaj Jerlev. Stykket, som naturligvis omhandlede Radio-Emner, gik let og fornøjeligt over Scenen og vakte meget Bifald. Efter Forestillingen var der Dans i nogle Timer. Alt i alt en god Fest.

Oversigt over Vincentsforeningens Indtægter og Udgifter

i 1927. (Beløbene afrundet til hele Kroner.)

Lokalraadet: Indtægt:	Kollekt. v. de 4 Generalmøder	118	
	Indvundne Renter	4	122
	Kassebeholdn. f. f. Aar		<u>139</u>
			<u>261</u>
Udgift:	St. Mariæ Konferens	35	
	Ugeblade (Haderslev)	60	95
	Kassebeholdn. t. n. Aar		<u>166</u>
			<u>261</u>

Konferencerne	Ansgar	Maria	Anna	Joseph	Andreas	Ialt
<i>Indtægt:</i>						
Kollekter ved Møderne.	74	95	153	378	181	881
Fra passive Medlemmer.	190	227	10	219	20	666
Gaver	29	435	486	58	59	1067
St. Antoniusbøssen . . .	617	359	67	119		1162
Kransekort	18	15	15	20		68
Renter	2					2
Fra Lokalraadet		35				35
Ialt Indtægt	930	1166	731	794	260	3881
Kassebeholdn. fra 1926..	115	÷ 22	÷ 32	56	145	262
Balance..	1045	1144	699	850	405	4143
<i>Udgift:</i>						
Hjælp i Naturalier	226	702	150		195	1273
» til Klæder			36		25	61
» » Brændsel	5	16	16		10	47
Kontant Hjælp	493	189	178	434		1294
Husleje Hjælp	52	130	91	40		313
Syge-Hjælp			86		35	121
Begravelseshjælp				10		10
Bladhold	49	45	109	112	12	327
Kørekort til Skolebørn..	102	48	6	132	10	298
Ferieoph. for Skolebørn	100		55	100		255
Diverse	2		5	19		26
Ialt Udgift	1029	1130	732	847	287	4025
Kassebeholdn. til 1928..	16	14	÷ 33	3	118	118
Balance..	1045	1144	699	850	405	4143
Medlemsantal						
Aktive Medlemmer	7	5	14	17	11	54
Passive do.	21	11	6	11	3	52
	28	16	20	28	14	106
Bibliotekerne						
Antal Bind	709			1115		
Udlaan	65			1902		

Afdøde Vincentsbrødre i 1927:

Hattm. A. Haas (St. Ansgar).

Skræderm. Nielsen og Kontorbud Zingel (St. Joseph).

Kransekort.

Benyt Kransekort i Steden for Blomster. Kortene kan købes ved alle Vincensmøder og
 Menighedskontoret, Bredgade 64,
 Katholsk Boghandel, Stenosgade 3,
 St. Ansgars Boghandel, H. C. Ørstedsvej 10.

Katholske Mænd.

Støt de fattige og indtræd i Vincensforeningen! Møderne afholdes hver Søndag i Præstehuset ved Sognekirkerne efter Højmessens, og der modtages Indmeldelser.

Ugens Messebønner.

19. Febr. Søndag Quinquagesima (N.-M. 112, G.-M. 153). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. fri.
20. Febr. Ferialdag. Messen og 2. som 19. Febr. 3. for de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. [113]). 4. fri.
21. Febr. Ferialdag. Messe og 2. som 19. Febr. 3. fri.
22. Febr. Askeonsdag (N.-M. 117, G.-M. 159). Ihukommelse af Petrus (N.-M. 789, G.-M. 622). 3. Paulus (N.-M. 789, G.-M. 622).
23. Febr. Petrus Damiani. Messe for Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]; Oration N.-M. 839, G.-M. 675). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 129). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 130, G.-M. 168).
24. Febr. Ferialdag. (N.-M. 131). Ihukommelse af Vigilien (N.-M. [2], G.-M. [2]). 3. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]).
25. Febr. Matthias. (N.-M. 839, G.-M. 675). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 136). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 138, G.-M. 173).

De aandelige Øvelser i Jesu Hjerter Kirke

afsluttes Søndag den 19. ds med Foredrag og Fælleskommunion Kl. 8 og om Aftenen Kl. 6 Prædiken og højtidelig Andagt samt pavelig Velsignelse. Hans Højærværdighed Biskoppen vil holde Andagten og lyse den pavelige Velsignelse. Adgang for alle.

Tyske Fasteprædikener i St. Knuds Kapel.

Hver Tirsdag Aften Kl. 8 holdes der i St. Knuds Kapel tyske Fasteprædikener med Korsvejsandagt. Prædikant: P. H. Lucas. Den første Andagt er Tirsdag d. 28. Februar.

Skolebørnernes Bispisning i St. Ansgars Kirkeskole er nu begyndt, og den bringes ligesom i de foregaaende Aar i velvillig Erindring. Bidrag hertil modtages med Taknemlighed baade af St. Josefs-Søstrene (Østerbrogade 7 D) og af Pastor *v Kellenburg*. Bredgade 64.

Kirkelig Kalender.

19. Febr. Søndag Quinquagesima.	26. Febr. 1. Søndag i Fasten.
20. — M. Ferialdag.	27. — M. Ferialdag.
21. — Ti. Ferialdag.	28. — Ti. Ferialdag.
22. — O. A s k e o n s d a g.	29. — O. Tamperdag.
23. — To. Petrus Damiani, Biskop og Kirkelærer.	1. Marts. To. Ferialdag.
24. — F. Vigilie.	2. — F. Karl den Gode, Martyr.
25. — L. Matthias, Apostel.	3. — L. Tamperdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 21. Febr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pater J. Wolfisberg: »Præker fra Tagene!«
Hvordan man bringer katholsk Oplysning til Masserne i England.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Musikforeningen „Stringendo“**PRIVAT-KONCERT****Søndag den 19. Februar 1928 Kl. 7¹/₂****»BORGERNES HUS«**

Rosenborggade 1 (Hjørnet af Frederiksborggade).

Solister: *Operasanger THORKILD NOVAL*
„Stringendo“s STRYGEKVARTET

Billetter à Kr. 1.50—2.00 og reserv. Plads à Kr. 2.50 faas hos samtlige Medlemmer og hos: *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega). *Augustin Husson*, Stenosgade 5 (Telf. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—7¹/₂. *St. Ansgars Boghandel*, H. C. Ørstedsvvej 10 (Telf. Vester 9773 x).

Vincentskonferensernes 1. Generalforsamling afholdes Søndag den. 26. Februar Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Sakramentskirken, Nørrebrogade. Baade aktive og bidragydende Medlemmer bedes venligst give Møde.

St. Michaels Klub. Fastelavnsgilde for Klubbens Medlemmer Mandag d. 20. Februar Kl. 7¹/₂. Kaffebord med Fastelavnsgiller etc. 1 Kr. ved Indgangen.

Husjomfru.

Dygtig og erfaren Husjomfru søges til d. 1. Maj. Stor Folkehusholdning. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Grevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg pr. Lejre. —

Kokkepige.

Kokkepige søges til d. 1. Maj. Stor Folkehusholdning. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Husjomfru M. Jensen, Ledreborg pr. Lejre.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 9.

Søndag den 26. Februar.

1928

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Pave Pius XI's Rundskrivelse (sluttet). — Retssagen mod Pastor Riesterer (fortsat). — »Bel Cantos« Koncert. — Efterretninger fra Ind- og Udland. København. — Messebønner. — Avertissementer.

Biskoppeligt Hyrdebrev.

Joseph

ved Guds Barmhertighed

og

den Apostoliske Stols Naade

Titular-Bisshop af Roskilde,

Apostolisk Vikar for Danmark.

Til det Apostoliske Vikariats Klerus og Troende.
Hilsen og Velsignelse i Vor Herre Jesus Christus.

Højtelskede i Herren!

I sit Livs højtideligste og mest gribende Øjeblik, da vor Frelser skulde tage Afsked med alle dem, han elskede, og tiltræde den lange Lidelsesvej, ved hvis Ende han skulde finde Døden paa Korset og derved fuldbyrde sit store

Frelserværk, bad han i sin ypperstepræstelige Bøn for sine Disciple og for os alle: »Hellige Fader, bevar dem, du har givet mig, i dit Navn, for at de maa være eet, ... helliggør dem i Sandhed og Kærlighed.«

Med de samme Ord vil jeg begynde og slutte min Henvendelse til Eder i Anledning af den tilstundende Fastetid.

Næst efter Troens kostelige Skat har vi ikke noget bedre, noget skønnere end vor Familie, vort Hjem. Den enkelte Familie danner et lille Samfund, alle Familier tilsammen danner det menneskelige Samfund, de udgør Fundamentet for hele den sociale Samfundsbygning.

I Industrien forener Menneskene deres Kræfter; under forskellige Former samler de deres fælles Interesser; Aandens Arbejdere meddeler hverandre Resultaterne af deres Studier og Forskninger for at fremskynde Tankens Arbejde; gode Venner meddeler hverandre i fortrolig Tillid deres Hemmeligheder, støtter hverandre, opmuntrer hverandre; men meget dybere, meget inderligere, meget stærkere end alle disse Enhedsbestræbelser i det sociale Liv er den Forbindelse, ved hvilken to Existenser, to Liv bliver forenede ved Ægteskabets hellige og uopløselige Baand. Den er saa stærk, saa inderlig, som Menneskenaturen overhovedet gør det muligt.

Forsynet styrer ikke alene paa Afstand og ved almindelige Love denne Verdens planmæssige Bevægelser. Det vaa-ger ogsaa over os og styrer vort Liv i Enkelthederne. Hvis vi har Mod nok til at gaa imod den rivende Strøm, som søger at rive os med sig, hvis vi kan staa stille, samle vort Sind og spørge os selv angaaende Fortiden, saa maa vi bekende, at en lønlig Haand har anbragt os der, hvor vi nu er, ad Veje, hvis endelige Maal vi ikke kunde skimte ved Udgangspunktet. Mennesket spaar, men Gud raa'r.

Det højeste, alvidende og stærke Væsen fører Himmellegerne om hverandre og lader dem kredse i harmonisk Bevægelse. Det er den samme gode, mægtige og elskende Fader, som bøjer de lydige Hjærter under sin ledende og styrende Paavirkning og smelter dem sammen i en fælles Kærlighed, hvoraf der opstaar en kristen Familie.

Man skulde tro, at det var en let Sag at stifte en ny Familie. Desværre viser Skilsmissestatistiken, at det langt fra er Tilfældet. Aarsagen dertil er vel den Letsindighed, hvormed mange gør et saa vigtigt Skridt, og de mere eller mindre urene Motiver, som danner Grundlaget for det ægteskabelige Liv, der skulde være et Liv i Selvopofrelse.

Gud har grundet Familien paa Hjærtet, d. v. s. paa den Trang til Kærlighed, som gør Menneskene saa stærke, at de kan give sig hen for aldrig mere at skilles.

Kirken misbilliger ikke, men velsigner Kærligheden. Den misbilliger ikke engang Kærlighedens dybe Hengivenhedsfølelser. Bortset fra de Undtagelsestilfælde, hvor Sjælen ud fra overnaturlige Motiver giver Afkald paa disse Hengivenhedsfølelser for med større Frihed at stille sig til Tjeneste for andre, har de altid fundet Velbehag for Gud og for Christi Kirke. Men Kirken ved ogsaa, at Skønhedens tiltrækkende Ynde er saa kortvarig, og den indbyder derfor det kristne Menneske til ikke at standse ved Skønhedens lavere Trin. *Sursum corda*: Hjerterne opad, siger den, opad imod den aandelige Skønhed, den moralske Skønhed, den evige Skønhed. Aarene furer Ansigterne: Anstrængelser, Bekymringer, Smerter, uadskillelige, som de er, fra hver Mennesketilværelse, forandrer Ansigtstrækkene; Sjælen ældes derimod ikke; under Dydens lutrende Virkning bliver Baandene fastere, Foreningen mellem to Viljer bliver stærkere i Livets haarde Kampe.

Højtelskede i Herren, jeg ønsker sammen med Eder at overveje, hvad Kirken lærer os om Ægteskabets Sakramente.

Paa det Spørgsmaal: Hvad er Ægteskabet? svarer Katekismen: Det er et Sakramente, ved hvilket kristne Brudefolk bliver lovligt viede til hinanden og faar Naade til trofast at opfylde deres Pligter som Ægtefæller.

Ægteskabet er en naturlig Indstiftelse, som Gud har villet i Henhold til det skabtes Natur og Menneskets naturlige Tilbøjelighed for herigennem at give den enkelte en Hjælp og en Støtte, som er ham lig, til Fortsættelse og Forplantning af Menneskeslægten. Idet Ægteskabet er en blivende Forbindelse, som er Samfundets Kilde og Moder, er Ægteskabet tillige en Samfundssag.

Eftersom Religionen fremdeles er Menneskets Forbindelse med dets Udspring, og eftersom Gud er den menneskelige Naturs Udspring og Lovgiver, har Ægteskabet ogsaa en religiøs Side. Derfor har Christus hævet denne ifølge sin Natur sociale og religiøse Sag til at være et overnaturligt Redskab, ved nemlig at ophøje det til et Sakramentes Værdighed d. v. s. til en Naadens, Hellighedens og Fortjenestens Faktor.

Netop gennem det overnaturlige Værn har Christus skænket Ægteskabet dets naturlige Egenskaber, dets Enhed, dets Gensidighed, dets Uopøselighed, som danner de tre naturnødvendige Søjler til Opførelse af Hjemmets Bygning.

Def er jo dog Kristendommen, som har helbredt de tre store Onder, som fordem var Familielivets Kræftskaar, nemlig Ulighed i Rettigheder mellem Mand og Kvinde, Ulighed

i Rettigheder og Pligter mellem Faderen og Børnene og endelig Statens Herredømme over Hjemmet.

Ægteskabet er et Sakramente: Det er følgende en hellig Sag og et helliggørende Instrument. Deraf følger, at Ægteskabet er en almindelig menneskelig Pligt, ikke saaledes at forstaa, at hver Mand og hver Kvinde af Naturen er forpligtet til at indtræde i Ægtestanden og fysisk at hjælpe med til Forplantningen af Menneskeslægten; men i den Forstand, at Ansvaret for Ligevægten i det almene Vel hviler paa alle Mennesker tilsammen, saaledes at den enkelte ikke maa unddrage sig denne Pligt uden lovlige Grunde. Disse lovlige Grunde fritager en Mand eller en Kvinde fra denne almindelige Pligt for desto bedre og paa en mere virksom Maade at kunne arbejde for det almene Vel. Det er nødvendigt, at der gives Mennesker, der som ugifte paatager sig at pleje og fremme det almene Vel i det beskuende og barmhjertighedsøvende Livs Tjeneste. Naturen, Kaldet, Guds udtalte Vilje og Guds Naade sørger for, at Ægteskabet er den almindelige Stand for de fleste Mennesker og deres Vej til Saligheden. Derfor er en ægte kristelig og sund psykologisk Optrædelse nødvendig for at vise Ægteskabets Hellighed og Midlerne til at undgaa Vanhelligelsen af denne Stand. Naar jeg henleder Opmærksomheden paa Optrædelsens Nødvendighed, saa er det, fordi den trods dens tvingende Nødvendighed saa ofte bliver forsømt, saaledes at man kun er sig Ægteskabets romantiske Side bevidst uden at tænke paa dets Strenghed og Alvor. Lige saa lidt som det er tilladt at paatvinge de Unge et Kald til en mere ophøjet Stand, lige saa forkert og skæbnesvangert er det udelukkende at henlede de Unges Opmærksomhed paa, hvad jeg kunde kalde den ægteskabelige Kærligheds Fysiologi. Her er den gyldne Middelvej det bedste ogsaa ifølge de vise Raad, som Paulus i sit første Brev til Corinthierne giver angaaende den jomfruelige og den ægteskabelige Stand: »De virginibus præceptum Domini non habeo, consilium autem do. = Hvad angaar den jomfruelige Stand, har jeg ikke faaet Bud fra Herren, men jeg har kun et Raad at give.«

Ægteskabet er et blivende Sakramente; thi det giver Magt og Ret til at udføre en blivende og varig Opgave; jeg fristes til at kalde det et socialt Sakramente. Før Modtagelsen af Sakramenterne kræves der, undtagen ved de smaa Børns Daab, en alvorlig Forberedelse, der enten gælder Sakramentets Bestanddele eller Menneskets Modtagelighed for de sakramentale Naadegaver eller til Udnyttelse af den Retsmagt, som Sakramentet giver,

Hvor langvarig og alvorlig er f. E. ikke den Forberedelse af Kandidaten til Præstevielsen, til Udøvelsen af den Magt, han faar, han Giveren, Meddeleren af det hellige, af Christus selv, under alle Former? Nuvel, Ægteskabet skænker ogsaa Ret og Magt til Udførelse af en livsvarig Opgave. Vel er den Opgave ikke saa udstrakt, ikke saa omfattende, ikke saa hellig, den kræver vel ikke saa meget af baade Hjærte og Forstand som Præstens Opgave. Men ogsaa den er varig, er vigtig, er hellig, den kræver Kærlighedens Magt og Forstandens Fremsyn. Der er da Grund nok til, at man forbereder sig alvorligt, ikke alene umiddelbart før Ægtevielsen, gennem Skriftemaalet og den hellige Kommunion, men særligt gennem den langvarige og stadige Forberedelse i hele Ungdomslivet. Ægteskabets Sakrament giver ganske vist Naade til at fuldføre den ægteskabelige Opgave, men Naaden udelukker ikke Naturen, tværtimod, den beslaglægger Naturen, lutrer og højner den. Jo mere standsmæssig og moralsk Dyd, svarende til den ægteskabelige Opgave, der paa Forhaand findes, desto rigere et Klaviatur faar den at spille paa, og desto herligere Toner og Akkorder vil den kunne lokke af et saa herligt Instrument. Men der er mere. Kvindens Opgave i den kristne Familie er Mangfoldiggørelsen, Fordybelsen, Fuldkommengørelsen af det kristelige Liv. Hvordan vil hun kunne magte dette, hvis ikke hun i Sjælen bærer en rig Kilde af Religiøsitet, som hun kan meddele andre? Man ifører sig ikke paa engang Religiøsiteten, som man ifører sig en Overfrakke, men der skal megen Tid og meget Arbejde til for ved vor Religiøsitet som ved en anden Natur at omforme vor Handel og Vandel. Denne Kvindens fjærne Forberedelse til Ægteskabet afhænger af, at hendes personlige indre Værd bliver højnet, saaledes at hendes Værdighed bliver synlig i det Ydre, saa at hun bliver værdig til at blive kaaret til Ægteskab af en ung Mand, der er værdig nok til at give hende lige saa stor personlig Værdi i Bytte. Kvinden kan være sikker paa, at der ikke vil mangle Ægteskabsmuligheder. Tværtimod, hun skal være paa Vagt for ikke, uden nærmere Undersøgelse, at udtale Jaordet; thi ikke alene den virkelig gode, men ogsaa den mindre gode, ja selv den daarlige unge Mand ved meget vel, at den kristelige og kyske unge Pige bliver den bedste Hustru og Moder.

Ægteskabet kan kun opløses ved Døden, siger Katekismen. Denne Sætning indeholder Læren om Enheden, Gensidigheden og Uopløseligheden af det ægteskabelige Baand mellem Mand og Kvinde.

Mange tror, at det er Præsten, som meddeler Ægteskabets Sakramente, ligesom han meddeler de andre Sakra-

menter. De mener, at alle de religiøse Ceremonier, de af Haab og Glæde overstrømmende Bønner, den triumferende Bryllupsmesse, udgør en væsentlig Del af dette Sakramente. Men det er Theologernes enstemmige Lære, at det hverken er Præsten eller Vidnerne, som meddeler Sakramentet, men Manden og Kvinden, de forlovede selv; de meddeler hinanden Sakramentet, gennem det gensidige, frivillige Samtykke, som de giver hinanden i den katholske Kirkes officielle Nærværelse.

En mere klar Fremstilling af den Frihed, som de forlovede har Ret til i deres Ægteskabsvalg, kender jeg ikke. Kvinden er her ligesaa vel som Manden en moralsk Personlighed, men paa ingen Maade et Redskab i andres Hænder. Som Følge heraf har hun Ret til at udtale sit bestemmende Svar angaaende denne eller hin Ægtemand. De to forlovede er to Personligheder, som Ægteskabspagten binder for hele deres Liv. Det er derfor ret og billigt, at de har noget at sige angaaende denne Pagt, og at man ikke bag deres Ryg, og uden at de ved af det, ordner et Ægteskab, ved hvilket de kun er en Handelsgenstand.

Kristendommen sætter sig af al Magt imod denne bedenske Opfattelse, som forvandler Ægteskabspagten til en Handelskontrakt, for det meste til Skade for de unge Mennesker, men til Fordel for Forældrene. Dette er intet mindre end at ofre aandelige Kærlighedsværdier til Afguden Mammon, til Magtens, Ærens og den forkerte Overleverings Afgud.

Kirken har aldrig krævet Forældrenes Samtykke til Ægteskabets Gyldighed. Kirken har selv i sin Ægteskabslov opstillet Frygt og Tvang som en Ægteskabshindring. Forældrene kan lede og give Raad i Valg af Ægtefælle, men de kan ikke paatvinge et Valg, for saa er der ingen Frihed mere, ikke noget Valg. Det vil tilsidst sige, at der maa findes en Middelvej mellem de forlovedes overdrevne Frihed og Forældrenes overdrevne Autoritet med Hensyn til Valget. Vel er Børnene afhængige af Forældrene; men de er frie og uafhængige i deres Udvikling til selvstændige og selvstyrende Mennesker, for saa vidt som de har Ret til eget Skøn og eget Fremsyn. Men netop fordi dette Skøn og dette Fremsyn ikke kan være rigtigt uden Erfaringen, særligt med Henblik paa Ægteskabets udviklede og hemmelighedsfulde Omraade, er det Forældrene, som her sidder inde med Erfaringen, der skal træde hjælpende til, og som kan være til største Nytte, særlig naar disse Forældre kan gøre Krav paa Hengivenhed, naar de er vidtskuende og klartsynede. Man maa heller ikke glemme, at et Ægteskab stifter nye Slægtskabsforhold, nye materielle og moralske Forhold, og det er i sin Orden, at Familiernes

Overhoveder kan tale et Ord med i en Sag, som i gunstig eller ugunstig Retning kan berøre deres Interesser.

Derfor forlanger Kirken, at Forældrene bliver spurgt om deres Samtykke til deres Børns Ægteskab, dog ikke paa Vilkaar af, at Ægteskabet ellers er ugyldigt eller ulovligt. Det siger sig selv, at Forældre, hvis Religiositet hviler mere paa Principer end paa sociale Skikke, vil respektere deres Børns fulde Frihed i et Ægteskabsvalg, saalænge de uomgaaelige Betingelser for et kristeligt Ægteskab er tilstede. Det siger sig selv, at de skal være aarvaagne for at forhindre en Forbindelse, som de af alvorlige og rigtige Grunde aldrig vilde give deres Samtykke til, og i rette Tid standse den ved deres kloge Raad og taktfulde Mellemkomst. Det siger sig selv, at Forældrene gennem Børnenes kristelige Opdragelse ganske uvilkaarligt vil rettede Børnenes Følelser til at kunne træffe et værdigt Valg. Det siger endelig sig selv, at foruden Forældrene skal ingen uvedkommende blande sig i den Sag, i hvert Fald kun ganske undtagelsesvis, og da bør det ske med den største Takt og Forsigtighed.

Ægteskabets Sakramente binder Mand og Kvinde, og denne Forbindelse er saa gensidig, saa uopløselig, at Ægteskabets dobbelte Formaal, nemlig den gensidige Kærlighed og Børnenes Opdragelse, kort sagt selve Ægteskabet uden den er utænkeligt og umuligt. Dette Ægteskabsbaand mellem Mand og Kvinde er saa inderligt som Christi Forening med hans Kirke ved Kærligheden. Nuvel, denne Forening mellem Christus og hans Kirke er en Assimilering, thi Kirken er Christi mystiske Legeme. Den virker i den inderligste Forening med Christus. Hvad andet betyder det for Ægteskabets Vedkommende end, at Mandens og Kvindens Ret er lige; at, skønt enhver af dem sidder inde med sin egen Personlighed og sin egen af Naturen anviste Rolle, skal de ved Samarbejde og Kærlighed smelte sammen til Menneskehedens Fuldkommenhed og Helhed. Af denne ægteskabelige Forbindelses Inderlighed følger, at den dagligdags, lad os sige den snæversynede Inddeling af Ægteskaber i Interesseægteskaber, Kærlighedsægteskaber, Fornuftægteskaber, set fra et kristeligt Standpunkt ikke er antagelig. Det kristelige Ægteskab er Forbindelsen med en Personlighed og med alt det, hvoraf denne Personlighed som Menneske, som Kristen, som naturligt og overnaturligt Væsen er sammensat.

At ægte en Mand eller en Kvinde, det er at ægte en Sjæl, et Legeme, et Liv, et Afkom, en Menneskelighed og en Guddommelighed. Den kristne ægteskabelige Kærlighed forener og assimilerer to Personers Kræfter og Muligheder til et højere Maal end personlig Egoisme, nemlig til Guds

Forherligelse, gennem Fuldkommengørelsen d. v. s. Helliggørelsen af deres egen Personlighed, og ved Skabelsen af nye udvalgte til den himmelske Salighed.

Den ægteskabelige Forbindelse er Kærlighedens Bekræftelse, Kærlighedens Vielse. Der kan altsaa ikke være Tale om det, som man kalder den frie Kærlighed, som afryster Familiepligten, Familiebyrden, uden at ville forsage Kærligheden. Ægteskabet er i første Række indstiftet for Barnets Livsret og i dets Interesse. I anden Række som Middel til at opnaa Ægtefællernes Lykke, dog ikke i egoistisk Form, saa man kun søger Sanselighed med Udelukkelse af Barnets, Samfundets, Fædrelandets og Guds Interesser. At forsage Familien uden at forsage Kærligheden, at forsage Familien for udelukkende at hengive sig til Kærligheden, som man udtrykker det, det er at voldtage, at udtørre Kærlighedens naturlige Tilbøjelighed til Ægteskabet. Den daglige Erfaring siger os, at denne Kærlighed ender i forargelige Stridigheder, grusomme Dramaer, raa Skinsyge og Livslede. Den sande, den gode Kærlighed er derimod en stadig Opofrelse for en andens Vel.

Den ægteskabelige Forbindelse binder lige til Døden. Ægteskabets Uopløselighed og Udelelighed blev aabenbaret os af Gud selv, da han sagde, at Mennesket ikke kan adskille, hvad Gud har sammenføjet, og Theologien viser os ved Socialvidenskabens Hjælp, hvorledes det guddommelige Princip, som behersker Ægteskabet, netop haandhæver og beskytter Ægteskabets naturlige Mission og naturlige Formaal mod menneskeligt Vælgelsind og de derfra stammende Theorier om Skilsmisse. Ægteskabets Uopløselighed er jo dog den sande Kærligheds Skytsengel, som paa en naturlig og tydelig Maade higer efter Troskabens Evighed, som ved sin Varighed alene kan virkeliggøre sit naturlige Formaal, nemlig Barnets Opdragelse, og derved sikre Menneskeslægtens vedvarende Existens i Overensstemmelse med Guds Kald og Guds Vilje.

Ægteskabets Uopløselighed er Retfærdighedens Skytsengel, thi hvem lider først og mest under Skilsmisens Følger? Det er Barnet og Hustruen, som ved Naturen paa Forhaand er de svageste i Samfundet. Det er ikke Manden, som bliver Skilsmisens største Offer, thi hans Karakter som Mand giver ham al den Magt og Kraft, som er nødvendig til hans eget Livsophold.

Der kan opstaa særlig vanskelige Forhold — det er i saa Henseende ligegyldigt, hvem der bærer Skylden — hvor den ægteskabelige Uopløseligheds Naturlov gør Samlivet utaaeligt: i et saadant Tilfælde træder Kirken til for at approbere en Separation, men aldrig for at opløse et gyl-

dig $\text{\AA}$ gteskab; hvor der ikke er $\text{\AA}$ gteskab, kan Kirken kun erklære, at et tilsyneladende $\text{\AA}$ gteskab er ugyldigt. Naar der findes fortjent eller ufortjent Lidelse i $\text{\AA}$ gteskabet, er det derfor ikke nogen Grund til at ophæve den ægteskabelige Uopløseligheds Lov, Lovgiveren ser kun paa, hvad der normalt og i Almindelighed skal være, ikke paa det tilfældige og uvæsentlige. Fordi der i et eller flere $\text{\AA}$ gteskaber er ulykkelige Forhold, kan Uopløselighedens Lov ikke ophæves, thi baade $\text{\AA}$ gteskabet, Familien, Samfundet vilde blive udsat for Fare og Ulykke ved Afskaffelsen af den Lov, altsaa ved at give menneskeligt Vægelsind og fornuftløs Lidenskab frit Lejde. Da nu det ene, gensidige og uopløselige $\text{\AA}$ gteskab forudsætter een, gensidig og uopløselig Kærlighed, skal de forlovede i Forberedelsestiden til $\text{\AA}$ gteskabet med Omhu vaage over denne Kærlighed, undgaa Synden, for at de begge kan være stærke nok til deres livsvarige Opgave. Denne Styrke kan kun Kyskheden give, thi det er Ukyskhedens Egenskab at dele og svække Kærligheden. Enhver Eftergivenhed paa den sande Kærligheds Omraade i det førægteskabelige Liv, ja selv kun en Letsindighed er en Fare for den ægteskabelige Kærligheds Enhed og Uopløselighed, for ikke at tale om Formindskelsen af den Kærlighedens Flamme, som er nødvendig for at forbrænde de Tornebuske, som findes paa Kærlighedens Vej, thi der tabes megen Kærlighed undervejs.

Jeg vil her i Forbigaaende pege paa de særlige Forhold, vi lever under i en konfessionelt blandet Befolkning. Det sker ofte, at de unge Katolikker i deres katolske Bekendtskabs snævre Kreds ikke kan træffe et Valg; det er da af største Vigtighed, at de ikke paa nogen Maade overtræder Kirkens Love, ikke udsætter deres katolske Tro for Fare, men derimod saa vidt muligt søger at opnaa Enighed i Troen, uden hvilken Enigheden i Familielivet ogsaa er i Fare.

Naar alle de Kræfter, der har været i Bevægelse ved en saa vigtig Afgørelse, er falden til Ro, og man ser mere nøgternt paa Forholdene, da kan der som Følge af Overtrædelse af Kirkeloven, under Samvittighedens pinlige Bebrejdelser, opstaa en voldsom Reaktion, som kan blive skæbnesvanger ved sine Konsekvenser. Men da er det desværre ofte for sent.

(Sluttes).

Pave Pius XI's Rundskrivelse.

(Sluttet.)

V. Den eneste fremkommelige Vej til religiøs Enhed.

1. Vejen tilbage til Moderkirken, Christi mystiske Brud og Legeme.

Derfor, ærværdige Brødre, er det klart, at den apostoliske Stol aldrig kan give sine Børn Tilladelse til at deltage i Ikke-Katholikkernes Kongresser. De Kristnes Sammenslutning maa ikke søges tilvejebragt paa anden Maade end ved at fremme de adskiltes Tilbagevenden til Christi ene sande Kirke. De var jo engang saa ulykkelige at forlade den. Til Christi ene sande Kirke, siger Vi. Den er, som bekendt, let at faa Øje paa. Og efter Stifterens Vilje skulde den for hele Fremtiden forblive den samme, som den var, da han selv grundlagde den til alle Menneskers Frelse. Nej, Christi mystiske Brud har aldrig i Aarhundredernes Løb mistet sin Renhed og Ære og kan heller aldrig miste den. Det hævder Cyprian († 258), naar han skriver: »Christi Brud kan ikke forføres til Utroskab mod sin Brudgom: hun er uplettet og kysk. Hun kender kun et eneste Hus, og med kysk Undseelse vogter hun over sit Brudekammers Hellighed.« (Om den katholske Kirkes Enhed. 6.) Og den samme Martyr undrede sig meget over, at nogen kunde tro om Kirkens »Enhed, som har sin Kilde i Guds Kraft og er nøje knyttet til Himlens Hemmeligheder, at den kunde sønderrives og tilintetgøres i Kirken, naar indbyrdes modstridende Meninger fremkalder et Brud« (sammesteds). Da nemlig Christi mystiske Legeme, d. v. s. Kirken, er eet (1. Kor. 12,12) og sammenføjet og sammenknyttet (Eph. 4, 15) i Lighed med hans fysiske Legeme, saa vilde det være meningsløst og taabeligt at sige, at hans mystiske Legeme kunde bestaa af løsrevne og spredte Lemmer. Den, der altsaa ikke er forbundet med dette Legeme, er heller ikke dets Lem og staar ikke i Forbindelse med Hovedet, som er Christus (smlg. Eph.. 5, 30. 1, 22).

2. *Vejen tilbage til Paven, alle Kristnes fælles Fader.*

Endvidere findes ingen i denne Christi ene Kirke, og ingen forbliver i den, med mindre han ved Anerkendelse og Lydighed underkaster sig Petrus's og hans retmæssige Efterfølgeres Mynlighed og Magt. Eller har ikke deres Forfædre, som nu er hildet i Photius's og Reformatorerne's Vildfarelser, engang adlydt Biskoppen i Rom som Sjælenes øverste Hyrde? Ganske vist er det sørgeligt, at Børnene forlod deres Faders Hus. Men derfor styrtede dette Hus ikke sammen og blev til Ruiner, støttet, som det var, af Guds aldrig svigtende Bistand og Værn. Saa lad dem da komme tilbage igen til den fælles Fader! Han er rede til at glemme al Uret, man tidligere har gjort mod den apostoliske Stol. Han er rede til at modtage dem med den inderligste Kærlighed. Hvis det virkelig er sandt, hvad de bliver ved med at sige, at de vil slutte sig sammen med Os og Vore Børn, hvorfor tøver de da med at træde ind i Kirken, som er »Moder til og Lærer for alle dem, som tror paa Christus«. (IV. Laterankoncil. c. 5 i Aaret 1215.) Lad dem ogsaa høre Lactantius († omkring 340), som udbryder: »Det er kun den katholske Kirke, der har og bevarer den rette Gudsdyrkelse. Der er Sandhedens Kilde, Troens Hjemsted, Guds Tempel. Hvis man ikke træder ind der, eller hvis man gaar bort derfra, er man udenfor Haabet om Liv og Frelse. Ingen skal bedrage sig selv ved haardnakket Trætte. Thi Liv og Frelse staar paa Spil. Sørges der ikke med Varsomhed og Omhu for dem, sættes de over Styr og gaar tabt.« (Divin. Inst. = Religionsundervisning IV. 30, 11-12.)

3. *Det sønlige Sindelag.*

Ja, lad dem komme til den apostoliske Stol, som er oprejst i denne By, og som Apostelfyrsterne Petrus og Paulus helliggjorde ved deres Blod. Lad dem komme til den apostoliske Stol, »som er Rod og Moderskød til den katholske Kirke« (Cyprian, 48. Brev til Cornelius, 3). Lad de adskilte Sønner komme, ikke i den Formening og i det Haab, at »den levende Guds Kirke,

Sandhedens Støtte og Grundvold« (1. Tim. 3, 15) skal opgive noget af Troens uformindskede Skat og skal taale deres Vildfarelser! Men lad dem komme og give sig ind under Kirkens Læremyndighed og Styrelse! Aa, gid Vi maatte være saa lykkelige at opleve, hvad saa mange af vore Forgængere hidtil forgæves har tilstræbt! Gid Vi med en Faders Kærlighed maatte kunne omfavne de Sønner, som et trist Brud, til Vor Sorg, rev bort fra Os! Gid vor Forløser og Gud, »som vil, at alle Mennesker skal blive salige og komme til Sandheds Erkendelse« (1. Tim. 2, 4), maatte høre Vore indtrængende Bønner og i sin Godhed kalde alle vildfarende tilbage til Kirkens Enhed!

4. *Guds Moders Forbøn.*

I dette Anliggende, som jo er noget af det vigtigste, beder Vi baade personlig den saligste Jomfru Maria, den guddommelige Naades Moder, der sejrer over alle Vranglærdomme, alle Kristnes Hjælp, om hendes Forbøn, og Vi udtaler det Ønske, at andre skal gøre det samme. Maatte hun opnaa os den Naade snart at se den længselsfuldt ventede Dag oprinde, da alle Mennesker hører hendes guddommelige Søns Stemme og »bevarer Aandens Enhed i Fredens Baand.« (Eph. 4, 3.)

5. *Ønsker, Forhaabninger, Velsignelse.*

I forstaaer, ærværdige Brødre, hvor stor og dyb denne Vor Længsel er. Men Vi ønsker, at ogsaa Vore Børn skal forstaa det, ikke blot de, der tilhører den katolske Kirke, men ogsaa alle de, som er adskilte. Hvis disse i ydmyg Bøn beder om Himlens Lys, er det ganske sikkert, at de vil erkende Christi ene sande Kirke, tilsidst træde ind i den og forene sig med os i fuldkommen Kærlighed.

I denne Forventning lyser Vi, som Pant paa Himlens Naadegaver og som Bevis paa Vor faderlige Velvilje, kærligt den apostoliske Velsignelse over Eder, ærværdige Brødre, over Eders Gejstlighed og Folk.

Givet i Rom, ved St. Peter, den 6. Januar paa Helligtrekongers Dag i Aaret 1928, i Vort Pontifikats 6. Aar.

Pave PIUS XI.

Retssagen mod Pastor Riesterer.

(Forsat.)

Pastor dr. theol. *Arne Sund*, biskoppelig sekretær, forklarte sig om de samme punkter som foregaaende vidne. Fru Steinsviks citat av Liguori er uriktig og forvansket. Dette punkt om dobbeltydig tale kan ikke forstaaes av norske læsere, uten at man ogsaa kjender Liguoris egne kommentarer til disse vanskelige tvilsspørmaal. Naar Liguori taler om dobbeltydighet er det ut fra den bestemte forutsætning, at enhver løgn er synd og ikke kan tillates under nogen omstændighet — selv om dermed kan forhindres en stor ulykke. For hensikten helliger ikke paa nogensombhelst maate alle slags midler. I motsætning til enkelte lutherske moralteologer, som godkjender nødløgn, er Liguori meget streng mot enhver form for løgn; men han stiller sig mildere overfor ytringsformer som er paa linje med sandheten, som dobbeltydigheten og det indre forbehold.

Adv. Mordt: Er De paa det rene med, at hvis man overhodet efter norsk opfatning benytter mental restriktion for retten eller dobbeltydighet — er De da klar over, at det blir mened?

Vidnet: Er det ment som siktelse mot mig, saa vil jeg ikke svare paa det.

Adv. Mordt: Nei, nei, spørmaalet er bare ment i sin almindelighet for at belyse saken.

Vidnet: Da har jeg intet imot at svare. Jeg er fuldt klar over det. Og derfor gaar det ikke an at benytte f. eks. indre forbehold for norske domstoler; men dette blir jo uttrykkelig sagt paa forhaand. Men derfor kan det jo være tillatelig utenfor retten at benytte indre forbehold.

Med dette vidne blev en række av Liguoris tekster gjennomgaat, særlig paa foranledning av advokat *Mordt*, og vidnet paaviste flere feil i de foreliggende oversættelser.

Angaaende praksis ved skriftemaalet, slik som Liguori oppstiller den, uttalte vidnet bl. a.: Hovedreglen er at skriftefaren ikke skal spørre om noget, hvis han ikke har grund til at tro, at noget holdes skjult. Selv i dette tilfælde skal

spørsmålene være faa og forsiktige, og hvad endelig de spørsmål, som berører kyskheden, angaar, saa skal de ogsaa være saa forsiktige, som det overhodet gaar an.

Vidnet præciserte ogsaa sterkt at Tamburini ikke anbefaler prostitution.

Hannaas: Tror De, at fru Steinsvik har skrevet disse artikler i god tro?

Vidnet. Jeg kan ikke karakterisere artiklerne kortere, høfligere og forsigtigere end ved det gamle, norske ord: »God dag, mand — økseskaft!« — I god tro? Muligens, men det fritar hende jo ikke for ansvaret ved at bruke grumsete kilder.

Ved slutningen av formiddagsmøtet kom man igjen ind paa Luca's uttalelse, at den, som bryter ut av Kirken blir fredløs.

Vidnet hævdede at denne oversættelse var gal og gav en oversættelse, som hadde en ganske anden mening.

Dermed avsluttedes formiddagsmøtet.

I eftermiddagsmøtet avhørtes tredje vidne, pastor *Jorna*, Arendal.

Vidnet forklarte ogsaa, at Liguori saa kraftig som mulig forlanger at det som der avlægges ed paa maa være sandhet. Dobbelttydighet kan kun brukes til at dække over sandheten naar man har rettmæssig grund til det, og man ikke er forpliktet til at svare paa vedkommende spørsmål.

Hannaas: Hvordan bedømmer De fru Steinsviks uttalelser?

Vidnet: Læser man Liguori saa kan man ikke ta feil av at han fordømmer løgn. Det gjør han netop i det avsnit som fru Steinsvik citerer.

Vidnet fremhævet ogsaa, at Liguori ikke sier at det er riktig at benekte en forbrytelse for retten. Ogsaa denne forvanskning maa være bevisst, for hun river citatet ut av sin sammenheng.

Adv. Mordt: De sier, at den anklagede eller vidnet kan nekte at svare naar dommeren spør ulovlig. Hvad mener De med det?

Vidnet: Naar f. eks. dommeren spør om noget, som

ikke er anmeldt eller som overhodet ikke myndighederne kjender noget til.

Byfogden: Gjælder dette ogsaa i vore dager?

Vidnet: Det beror naturligvis paa retspraksis.

Byfogden: Hos os er det retmæssig at stille spørgsmaalet; men vidnet eller den anklagede kan nekte at svare.

Vidnet: Men da var retspraksis anderledes paa Liguoris tid.

Adv. Mordt: Hvordan ved De det?

Vidnet: Liguori sier det selv. Han har et langt avsnit om rets- og dommerpraksis.

Hannaas: Liguori var en av sin tids mest bekjendte advokater i Italien.

Ved de følgende punkter forklarer vidnet sig i nøie overensstemmelse med pastor Riesterer og de øvrige katolske vidner. Ved et enkelt punkt spør *Hannaas:* Er De enig i at dette er forvanskning av fru Steinsvik?

Vidnet: Ja, forvanskning! Det er oprørende!

Angaaende skriftemaalet gjorde vidnet ogsaa nøie rede for de forsiktighetspaabud, som dette er omgjærdet med. Baade Liguori og Dens fremhæver dette. Jeg synes derfor, at fru Steinsviks uttalelse ikke kan stemples sterkt nok. Efter katolsk opfatning trær, naar presten kommer i skriftestolen, det menneskelige tilhake, og Gud virker gjennom ham. Det, som foregaar i skriftestolen, er hellig for os i forhold til Kristi ord: »Hvad I løser paa jorden skal være løst i himlen, og hvad I binder paa jorden skal være bundet i himlen.« Og saa skulde vi benytte dette til at undervise om de skrækkeligste synder!

Vidnet fandt at artikklen i sin helhet var fænomenal.

Dermed var vidneførselen sluttet.

Den sakkyndige, professor dr. theol. *Chr. Ihlen*, avgav en længere forklaring. Der er jo nu forebragt saa mange enkeltliheter for retten, at jeg nærmest kunde ha lyst til at bringe frem en del mere almindelige synsmaater, men naturligvis i forbindelse med den foreliggende sak.

Det kunde jo være interessant at drøfte Liguoris moralteologi i historisk lys og hvilke værdier den har bragt og hvordan de forholder sig til den senere utvikling. Denne casuistiske teologi har ogsaa sine gode sider; men svak-

heten ved den er at den gaar for meget op i en hverdagsmoral. Der kan naturligvis sies forskjellige gode ting om denne ut fra det synspunkt, at det nytter ikke bare at præke de store og høie idealer uden at gi nærmere anvisning paa hvordan de praktisk skal anvendes. Man maa ogsaa huske paa at der er andre retninger inden katolicismen og dens moralteologi. Jesuitisme og katolicisme er ikke det samme, forholdet niellem disse to er indviklet og meget vanskelig at utrede, saa meget mere som jesuitismen ogsaa inden den katolske Kirke har været et motsigelsens tegn. Den katolske Kirke er jo den mystiske traditionelle store moderkirke, mens jesuitismen er det utprægede juridisk lovbundne system.

Hvad Liguoris lære angaar, saa er det jo sandhedsbegrepet det gjælder. Under livets ufuldkommenhet blir der en plikt-kollision og vi faar det som kaldes nødløgn. Det anser vi for mindre godt. Hos jesuiterne støter vi derimot paa tvetydighet, dobbeltydighet, indre forbehold osv.

Paa dette tidspunkt blev professor Ihlen rammet av et lettere ildebefindende og retsmøtet blev utsat en halv time.

Derefter fortsatte hr. *Ihlen*: Jeg vilde gjerne nævne disse ting fordi en kritik av den jesuitiske moral ogsaa rammer den katolske Kirke.

Han hævdede videre, at fru Steinsviks uttalelse maa sees som indlæg i striden mot jesuitismen, og da var det naturlig at hun trak frem disse ting, som i jesuitismen er fremmed for vor tankegang. Det maa ogsaa erindres at Liguori har skrevet sit verk som en kommentar til den kjendte jesuitiske forfatter Busenbaums verk, og fortalen til Liguori er skrevet af en jesuit.

Professoren kom derefter ind paa citatet fra Liguori om ed paa tvetydighet. Her staar opfatningerne mot hinanden i det eneste spørmaal, som har nogen realitet, nemlig, hvorvidt Liguoris utsagn gjælder forklaring *for retten*. At gi tvingende grunde for nogen av opfatningerne var umulig; men professoren fandt det overvejende sandsynlig, at uttalelsen hos Liguori var generelt ment. I alle tilfælder vil det være klart, at fortolkningen her kan der diskuteres om. Selv om den fortolkning, som er anført

fra katholsk hold, er den hævdvundne inden Kirken, saa blir det dog til syvende og sidst fornuftsgrunde, som er avgjørende. Er dette saa, da har fru Steinsvik hat ret til at anvende det generelle princip paa et specielt tilfælde, nemlig forklaring i retten. Dette illustrerer det ejendommelige sandhetsbegrep, jesuiterne har. Om et andet punkt i oversættelsen kan der ogsaa diskuteres. Men fru Steinsvik skulde jo ikke skrive en videnskapelig avhandling. Hvad »den skjulte forbrydelse« angaar, saa kommer vi vel neppe til bunds i dette; men alle synes at være enig om, at avgjørelsen av dette spørsmal skal overlates til hver enkelt vidne eller anklaget selv, og da er vi jo noksaa langt ute. Forøvrig er det riktig at fru Steinsvik her har været lidt unøiaktig i oversættelsen. Dette citat er imidlertid ikke særlig godt valgt, naar det gjælder at criticere Liguoris teorier; for der er ogsaa en viss moralsk grund for Liguoris lære, om det end kan bringe en langt ut paa vidderne, moralsk set.

Der var en række enkeltheter, som professoren ikke fandt det nødvendigt at gaa nærmere ind paa. Dette gjaldt saaledes spørsmålet om »den mindre synd istedetfor den større« og om prostitutionen. Dette sidste spørsmal var det mindre heldig at bringe ind i kampen mot jesuitismen. — Hvad skulde det egentlig der? Prostitutionen har jo været anerkjendt her i vort land like til for en menneskealder siden.

Professor Ihlen avbrøt her sin forklaring, som han fortsætter dagen efter. Resten av retsmøtet medgik til dokumentation.

I retsmøtet lørdag formiddag fortsatte prof. Ihlen sin redegjørelse. Om de gjenstaaende punkter vilde han fæste sig ganske kort.

»Chr. Tid.«: Professoren kom ind paa skriftemålet og præciserte, at der er ingen af os som vil skriftemålet til livs. Det er vel den mest velsignelsesrike, men ogsaa den farligste og vanskeligste af alle katolske institutioner. Der er pekt paa den betænkelige utvikling som har foregaaet paa dette omraade. Dette skyldes ikke mindst det jesuitiske indslag i katolicismen. Den nuværende ørebigt i den katolske Kirke er ikke skriftemålet, som det oprindel-

var, idet det staar i forbindelse med avlad, fyldestgjørende gjerninger. Om det dogmatiske grundlag for skriftemaalet maa jeg bemerke: Presten silter i skriftestolen ogsaa som dommer, og enhver katolsk kristen skal skrifte mindst en gang om aaret.

Professoren understreket, at han paa ingen maate var blind for skriftemaalets gode sider. Selv om man paa den ene side finder meget rørende og vakkert f. eks. i »Skriftspeilene« for barn, saa reagerer vi paa den anden side sterkt mot f. eks. Liguoris detaljerte gjennomgaaelse av synderne.

Professoren indrømmet paa den ene side, at fru Steinsviks utryk om skriftemaalet kan gi et lidt skjevt billede av det faktiske forhold.

Denne rettsak har jo ikke kunnet undgaa at komme ind paa mellemværendet mellem katolicisme og protestantisme, og jeg for min part vil si, at jeg ønsker at leve i fred og fordragelighet med kristne av andre konfessioner, og strømmingen ute i verden gaar jo i denne retning. Personlig var professoren ogsaa av den opfatning, at jesuiterne burde faat adgang til landet. Men han var ikke saa naiv, at han ikke forstod skjævheterne ved jesuiternes lære.

Man skal vise fordragelighet og kjærlighet mot hinanden, det er sikkert; men det kan ikke undgaaes at samfundene maa strides om sandheten, og da maa der være plads for et frisk indlæg som fru Steinsviks, selv om der kan strides om detaljerne.

Professor Ihlens vidtløftige betragtning har liten interesse for saken og for os.

Naar vi her har git et saapas utførlig referat av hans forklaring, saa er det for at vise hans eiendommelige ræsonnement utenom de egentlige spørsmaal, det her gjælder.

Efter »Chr. Tid.«: Den katolske sakkyndige, *pater Lutz*, understreket at det her ikke gjaldt et oppgjør mellem katolicismen og protestantismen. Den kamp har paagaat i 400 aar og vil sikkert overleve os. Derimot saa han sin opgave slik, at det gjaldt at avgjøre om de katolske moralteologers verker var brukt paa en riktig maate.

Hr. Lutz betonet, at de verker, det her gjaldt, var

videnskapelige verker, som maatte behandles paa en videnskapelig maate. Men det var uvidenskapelig at rive enkelte ting ut av sin sammenhæng. Man maa se paa fremstillingen i sammenhæng og særlig lægge vekt paa de traktater som Liguori selv betegner som forutsætninger for læsningen av hans verker. Videre utalte han sin store forbauselse over, at en dame som optraadte som moralens vokter, støttet sig f. eks. til Chiniqui, som var kastet ut av den katholske Kirke paa grund av sin umoral, til Grassmann, som var dømt av den civile protestantiske domstol i Nürnberg, og til dr. Lea, som ikke kan ha noget kjendskap til Kirkens dispensationspraksis overfor prester som forgaar sig. Lea er paa dette omraade ikke noget andet end en nederdræklig pamfletær.

Pateren kom derefter ind paa de første spørsmål om eden. — Der er naturligvis stor forskjjel mellem at si en usandhet og at holde sandheten hemmelig. Alle mennesker, læger, prester, jurister, alle, kan vi komme av og til i den situation at vi har ret, ja endog plikt til at holde sandheten hemmelig. Liguori oppstiller her to metoder, æquivocation, dobbeltydighet og reservatio mentalis, sindets indre forbehold. Pateren hadde lagt merke til at Liguoris eksempler paa disse ting virket nok saa barnslige. Det kunde saa være. Men disse ting har langt videre betydning. Han vilde derfor nævne et praktisk eksempel paa dobbeltydighet for denne sak. Moral f. eks. har to betydninger, det kan betyde etiske regler eller idealer, men det kan ogsaa betyde en maate til at gjennomføre spesielle etiske regler paa. Det indre forbehold er ogsaa blit misbrukt, nemlig det saakaldte strengt indre forbehold, som det imidlertid ikke er tilladt at benytte sig av.

Den sakkyndige gav et eksempel paa benyttelse av indre forbehold og dobbeltydighet. En fransk soldat blir spurt: »Har du set General Goureaud?« Han svarer: »Nei«, idet han tar det indre forbehold: »Jeg har ikke set ham i Afrika.« Det er ikke tilladt av moralteologerne, fordi det er jevngodt med løgn. Men sæt nu, at en fransk soldat, som er tat tilfange efter slaget i Champagne (som general Goureaud vandt), blir forhørt av en tysk officer, og denne stiller ham det samme spørsmål. Hvis han ikke legger

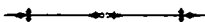
skjul paa sandheten, røber han en militær hemmelighed, og i det tilfælde kan han svare: »Nei, jeg har ikke set ham,« fordi dette svar i den situation betyr det samme som: »Jeg vil ikke forraade mit fædreland.« Han kan nemlig ikke si, at han ikke vil svare for derved røber han, at han har set general Goureaud. Fortielsen eller dobbelttydigheten maa altsaa ha en berettiget eller retfærdig grund, og de andre maa forstaa at der sker en fortielse. — Alle de som er tilstede ved forhøret av soldaten, vet at han holder noget hemmelig. I et slikt tilfælde blir hemmeligholdelsen ikke løgn, men klokskap. Og klokskap er en evangelisk dyd.

Ogsaa Kristus tar i et ord til disciplene et sindets indre forbehold. Den sakkyndige gjengav bibelstedet, hvor Jesus sier, at heller ikke han vet, naar den ytterste dag kommer. Men saavel efter katolsk som efter ortodoks protestantisk opfatning er Kristus alvidende og kjender altsaa ogsaa tidspunktet for dommedag. Det er bare ikke gavnlig for disciplene eller menneskene forøvrig at vite noget om dette. Derfor tar han dette indre forbehold. Hr. Lutz spurte om ikke professor Ihlen var enig i det.

Professor *Ihlen*: Nei, jeg er ikke enig.

Adv. *Mordt*: Dette grænser ind paa blasfemi.

Byfogden fandt det ikke nødvendig at gaa nærmere ind paa dette. (Fortsættes.)

„Bel Canto“s Koncert.

At kalde til Koncert er i Øjeblikket ikke nogen let Sag. Saa meget mere var det en Glæde at kunne melde »Alt udsolgt« til Herrekoret »Bel Canto«s Koncert i St. Knuds Skoles Festsal til Fordel for Rosenkranssognets Fattige.

Blev det pekuniære Udbytte over Forventning, var dette ikke mindre Tilfældet med det kunstneriske Resultat.

Vilhelm Poulsen, »Bel Canto«s Leder, er den fødte Dirigent, hvis udmærkede Intentioner Sangerne følger med værdig Disciplin. Gennem Korets rytmesikre, præcise, fint nuancerede Sang blev det af alvorlige og muntre Sange klogt sammensatte Program en virkelig mu-

sikalsk Oplevelse for de Tilhørere, der fyldte Salen og hele Aftenen bragte deres Tak med varmt Bifald. — Den klangsmukke højtidsfulde Udførelse af Thuners Salme »O du Guds Lam«, det fine Piano i Ove Scavenius's »Sommeraften« og i Brahms »Wiegenlied«, Halfdan Kjerulfs »Solvirkning«, hvis Naturstemning skildredes saa ualmindelig smukt, det Lune, hvormed »Folkvisa från Porgas« blev foredraget, viste det berømte Kors Evne til at give vidt forskellige Sange et rammende musikalsk Udtryk. At adskilligt maatte synges »da capo« siger sig selv, og en sidste Fremkaldelse resulterede i en, med smittende Humør sunget, jydsk Folkeviser.

Efter Koncerten — der overværedes af Hans Højærværdighed Biskoppen — bragte Pastor Bernhard Jensen »Bel Canto« og dets Dirigent en hjærtelig Tak for den saa musikalsk værdifulde Aften, der samtidig blev en god Hjælp for Rosenkranssognets Fattige. A. E.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsdag d. 15. Febr. talte Pastor Steidl i A. C. om »Indianermissionæren Broder Jakob fra Danmark. Et Bidrag til Reformationshistorien«. Indtil fornylig kendte man meget lidt til denne interessante historiske Personlighed; men nu har P. Steidl ved at granske de eksisterende Kildeskrifter, der alle er i Udlandet, faaet samlet et meget fyldigt Materiale, som belyser hans betydelige Virksomhed som Franciskanermissionær i Mejico. Om hans Liv i Danmark vides intel, hvis han da ikke skulde være identisk med den Broder Jakob, der var Franciskanernes Vice-guardian i Malmø indtil Reformationen. Blot ved vi, at han var af høj Adel. — Missionen var dengang i Tvivl, om man skulde betragte Indianerne som Mennesker eller Dyr, og det var derfor kun tilladt at give dem Daabens Sakramente, ligesom de ikke kunde blive Ordensfolk eller Præster. Men Jacobus Dacianus kæmpede en energisk Kamp mod den samlede Clerus for at udvirke, at de kunde modtage alle Sakramenterne, endog Præstevielsens. At hans Kamp ikke var forgæves, ser man deraf, at han et Sted kaldes den første, der gav Indianerne den hellige Eucharisti. Han æredes efter sin Død (1560 eller 61) som en Helgen. — Pastor Steidl har faaet optaget en Afhandling om ham i »Historisk Tidsskrift« for 1929. —sky.

— Fastelavnens festen i S. M. D. M. var besøgt af ca. 80 »gamle Dreng«, da den ved 8-Tiden indleddes med Tøndeslagning. Senere ved Kaffe bordet var der Underhold-

ning af forskellig Art, Hyldest af »Kattekongen« og amerikansk Lotteri, hvor der blev bortloddet forskellige værdifulde Gevinster, bl. a. en Kaffedug, der endnu ikke er afhentet. Den lykkelige Indehaver af Nr. 97 kan afhente den paa Skolen, Boyesgade 8 A.

— Søndag den 5. Februar holdtes i St. Knuds Sal et offentligt Agitationsmøde for Katholsk Pressebureau, ved hvilket Præsterne Menzinger og Messerschmidt talte, og Torsdag d. 16. holdtes et Møde for de tre samarbejdende Foreninger Academicum Catholicum, St. Mikæls Klub og Katholsk Klub samt en Del indbudte, ved hvilket foruden de nævnte Præster ogsaa Forfatterinden Baronesse E. Rosenørn-Lehn talte. Baronessen, der i 18 $\frac{1}{2}$ Aar i Roskildebladene og andetsteds energisk har forsvaret Kirkens Sag, talte om, hvorledes Besvarelser og Imødegaaelser bør være: omhyggeligt sandfærdige og nøjagtige (uden Overdrivelser!) og altid elskværdige. Pastor Menzinger fortalte »Et Avisudklips Historie«, et Anskuelsesbillede af Pressebureauets Virksomhed: 1) at samle fra Dagblade og Tidsskrifter alt, der har katholsk Interesse, saasom Meddelelser om katholske Forhold, katholske Artikler, Angreb paa Kirken, Svar paa disse og ogsaa Angreb paa og Diskussioner om de kristelige Grundsandheder. Denne Udklipsamling vil være et værdifuldt Kildemateriale for dem, der engang vil skrive Vikariatets Historie. — 2) At sørge for, at Angreb paa Kirkens Lære og Praksis bliver gendrevet, 3) at hjælpe dem, der ønsker at svare, ved Oplysninger og Bøger samt at skaffe Oplysninger fra Udlandet og 4) at forsyne Pressen med katholske Artikler. Pastor Messerschmidt talte endelig om Betingelserne for at kunne svare: Man maa først og fremmest være klar over, om Fejlene skyldes bevidst Ondskab, Overfladiskhed, Uvidenhed eller Træghed til at sætte sig ind i Forholdene, og herefter maa Besvarelsesmaaden rette sig. Desuden advarede han kraftigt mod Misbrug af Citater. Katholsk Pressebureau afholdt disse Møder for at vække Interesse for sit Arbejde og for at bede om Hjælp og Støtte. Der er først og fremmest to Maader, hvorpaa enhver kan hjælpe: 1) ved at klippe alt ud af sine Aviser, som man tænker kan være af Interesse for Bureauet, og indsende det til Sekretæren Skolebestyrer Kinzi, Vinkelvej 6 A, V., 2) ved at indmelde sig som Medlem af »Katholsk Pressebureauets Venner«. Det sker lettest ved at indsende Honorar (fra 2 Kr. aarl.) til Pressegirokonto Nr. 20985, Katholsk Pressebureau. K.

— »De aandelige Øvelser for gifte Kvinder« fik en ualmindelig smuk Afslutning i Jesu Hjerter Kirke, Søndag den 19. Februar. Fælleskommunionen sam-

lede alle Exercedeltagere og mange andre ved Herretis Bord. Om Aftenen var der en særdeles festlig Andagt med Prædiken af Exercedernes Leder Pater U. Sialm, der med hjertelige Ord viste Mødrene hen til Jesu Moder, den kristne Moders lyse Forbillede. »Daabspagten« og »Store Gud« blev sunget med stor Begejstring af de mange, der fyldte Kirken til den sidste Plads. Efter at H.s. Højærdighed Biskoppen havde meddelt den pavelige Velsignelse, sluttede den gribende Højtidelighed med det enkle og dog saa varmt begejstrende »Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat. Kristus er Sejrhætte, Kristus er Konge, Kristus er Hersker!« Denne Koralmelodi, som Biskoppen har medbragt fra sit katholske Fædreland Belgien, burde engang optages i Salmebogen og blive et kært Fællesøjeblik for hele Vikariatet. P. N.

Ugens Messebønner.

26. Febr. 1. Søndag i Fasten (N.-M. 140, G.-M. 174). 2. om de helles Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for de levende og de døde (N.-M. [125], G.-M. [110]).
27. Febr. Ferialdag (N.-M. 145, G.-M. 180). 2. og 3. som 26. Febr.
28. Febr. Ferialdag (N.-M. 149, G.-M. 181). 2. og 3. som 26. Febr.
29. Febr. Tamperdag (N.-M. 153, G.-M. 181). 2. og 3. som 26. Febr.
1. Marts Ferialdag. (N.-M. 158, G.-M. 184). 2. og 3. som 26. Febr.
2. Marts Karl den Gode (N.-M. 842, G.-M. 680). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 162, G.-M. 186). Fastedagens Evangelium som Slutningsevangelium (N.-M. 164, G.-M. 187).
3. Marts Tamperdag (N.-M. 166, G.-M. 188). 2. og 3. som 26. Febr.

„Katholsk Radioklub“.

Generalforsamling afholdes Onsdag, den 29. Febr. 1928 Kl. 8¹/₂ i Salen i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115.³

Af Dagsordenen anføres:

Beretning og det reviderede Regnskab.

Ændringer i Lovene af 10/2—26 i Henhold til Ministeriets Best.

Valg af Bestyrelse.

Valg af 3 Suppleanter til Bestyrelsen.

Valg af 3 Medlemmer til Forretningsudvalg.

Valg af 2 Revisorer for det næste Aar.

Eventuelle Forslag, som ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, maa være Bestyrelsen i Hænde senest den 28. Februar 1928.

Alle Katholsk-Interesserede, ogsaa Ikke-Medlemmer indbydes. Bestyrelsen.

Husjomfru.

Dygtig og erfaren Husjomfru søges til d. 1. Maj. Stor Folkehusholdning. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Grevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg pr. Lejre. —

Kokkepige.

Kokkepige søges til d. 1. Maj. Stor Folkehusholdning. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Husjomfru M. Jensen, Ledreborg pr. Lejre.

Kirkelig Kalender.

26. Febr. 1. Søndag i Fasten.	4. Marts 2. Søndag i Fasten.
27. — M. Ferialdag.	5. — M. Ferialdag.
28. — Ti. Ferialdag.	6. — Ti. Perpetua og Felicitas, Martyrer.
29. — O. Tamperdag.	7. — O. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkelærer.
1. Marts. To. Ferialdag.	8. — To. Johannes af Gud, Bekender.
2. — F. Karl den Gode, Martyr.	9. — F. Franciska af Rom, Enke.
3. — L. Tamperdag.	10. — L. De 40 Martyrer fra Sebaste.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 28. Febr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
 Johs. Hansen: Vandringer i Italien (m. Lysbilleder).
 Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Angars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7 $\frac{1}{2}$.
 St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$.
 Sakramentskirken Kl. 8. St. Josefs Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprediken af Pastor Günther.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprediken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprediken.

St. Angars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprediken hver Søndag Kl. 6 af Pastor Nösen.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprediken hver Søndag Kl. 5 af Pastor Schindler.

Jesu Hjerter Kirke. Fastepredikener om Christi Lidelse, hver Søndag Aften Kl. 6.

Tyske Fastepredikener i St. Knuds Kapel.

Hver Tirsdag Aften Kl. 8 holdes der i St. Knuds Kapel tyske Fastepredikener med Korsvejsandagt. Prædikant: P. H. Lucas. Den første Andagt er Tirsdag d. 28. Februar.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Angars Kirke og i Rosenkranskirken Fredag den 2. Marts til de aftalte Tider.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 26. Februar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling afholdes Søndag den 26. Februar Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Skolen ved Sakramentskirken, Nørrebrogade. Baade aktive og bidragydende Medlemmer bedes venligst give Møde.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalei (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 89, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 10.

Søndag den 4. Mars.

1928

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev (sluttet). — Fra Vatikanet og Kurien. — Retssagen mod Pastor Riesterer (fortsat). — Katholsk Højskole. — Elisabethforeningen. — Efterretninger fra Ind- og Udland. København. Rom. — Messebønner. — Avertissementer.

Biskoppeligt Hyrdebrev.

(Sluttet.)

Ægteskabets Sakramente meddeler Naade til at opdrage Børnene til Guds Ære.

Ligesom Maria, den skønneste blandt Kvinder, blev udvalgt til at virke for Guds Ære gennem sin Søn, saaledes bliver hver Moder udvalgt til at virke for Guds Ære gennem sine Børn.

Maria, Guds Moder, er Mødrenes Forbillede og Dronning. Hendes Moderstand er vor Glædes Aarsag: *causa nostræ lætitiæ*. Men Moderglæde og Modersorg veksler i hendes Liv, af hendes Smerte blomstrer hendes Glæde, af hendes Glæde spirer hendes Smerte.

Med Glæde tog hun imod Engelens Budskab; jublende sang hun sit *Magnificat*, hun lyttede begejstret til Englenes Fredssang over det nyfødte Barns Krybbe; hun genfandt sit Barn, da han lærte i Templet; hun nød med dyb Sjæleglæde Barnets Ord og Gerninger i Nazareths Ensomhed; hendes Moderhjerter jublede ved det første Mirakel i Kana; hun fulgte sin Søn paa hans apostoliske Rejser i Palæstina. Men hun bar ogsaa i sit Hjærte Simeons gennemtrængende Sværd; hun drog med sin Sorg i Landflygtighed; med angstfuld Kval søgte hun efter sit Barn; hun græd

ved Synet af Offerlammet paa Korsvejen til Kalvarie; hun stod der, denne Mater dolorosa, for at se sit Barn, forladt og forhaanet, dø den forsmædelige Død paa Korset.

Saaledes bliver Moderstanden et livslangt Martyrium.

Hver Moder er en Smertens Kvinde, der bør følge Marias, den største af alle Mødres, Eksempel.

Moderstanden er en hellig Stand. Moderen virker med i Guds store Skabelsesværk til Guds Forherligelse ved at befolke Himmelen efter at have befolket det borgerlige Samfund og Guds hellige Kirke.

»Hør mig, Datter, laan, mig Øre, glem dit Folk og din Faders Hus ... for dine Fædre bliver der født dig Sønner« (Ps. 44, v. 11 og 17). Disse Ord, som af Psalmisten bliver brugt i en højere Betydning, kan ogsaa anvendes paa den nygifte Brud.

Fri for Sorger og Bekymringer har hun indtil nu levet i sin Families Skød eller dog i det mindste kun haft sig selv at sørge for. Nu bliver der sagt til hende: Glem din Faders Hus. Og hun forlader Fader og Moder og Husfæller, hun skifter endog Familienavn, hun afslutter en Fortid, som hun maaske senere vil se hen til som til sit Livs lykkeligste Tid. Indtil nu stod der flere Veje aabne for hende, men nu har hun truffet sit uigenkaldelige Valg, og med et uopløseligt Baand har hun knyttet sin Skæbne til en Mand, som vil gøre hende lykkelig eller — ulykkelig. »Istedenfor dine Fædre vil der blive født dig Sønner.« Skilt fra den Familie, hun stammede fra, skal hun sammen med sin Ægtefælle stifte en ny Familie, hvis indre Ledelse hun skal paatage sig. Hun træder ind i et nyt Hjem, paatager sig nye Pligter og begynder et nyt Liv. Hun skal skabe Livet gennem Kærligheden og gennem Kærligheden forevige det paa haandgribelig Maade. Hvad Barnet skal lide, skal hun ogsaa lide; hvad der vil glæde Barnet, vil ogsaa glæde hende. Med sig selv og ved sig selv, med sit eget Væsen, med sit eget Liv skal hun ernære sit Barn og opdrage det legemligt, forstandigt, kristeligt. Den sande Moder gør det ikke for sin egen Skyld, ikke til sit eget Vel, men til Barnets Vel, og derfor er hendes Moderkærlighed lige stor og lige øm overfor mange Børn, som overfor et eller to Børn. Hun gør det til Guds Ære, og derfor bliver hun som en Skytsengel ved med at vaage over de voksne og sig selv styrende Børn. Jeg ved, der gives tusinde Mødre, som lider, hvad en Moder kan lide, uden at klage, uden at knurre, og som glæder sig for hvert Barn, som Gud sender dem, og som for hvert Barn føler den samme, uformindskede Kærlighed. Hun er stolt af den Krone, som Gud selv har sat paa hendes Hoved. Jeg

tænker her paa det klassiske Eksempel, som vi allerede hørte om paa Skolebænken. Da man bad den romerske Kvinde Cornelia om at vise sine kostbare Juveler, da samlede hun alle sine Børn og sagde: »Se, det er mine Juveler.«

Hvis en kristelig Moder skulde spørge mig: »Hvilke aandelige Øvelser skal jeg lægge mig efter for at fortjene Himmelen,« da vilde jeg være tilbøjelig til at svare: »Ikke andre end Moderstandens fuldkomne Øvelse.«

Jeg glemmer aldrig det rammende Svar, jeg som ung Præst fik af en Familiefader, da jeg henviste til det store Arbejde, der laa i en talrig Børneskares Opdragelse. »Hr. Pastor,« sagde Manden, »jeg vil hellere bære ti Børn paa min Arm end bære et eneste paa min Samvittighed.«

Der bestaar mange sociale Misforhold, og Samfundsledelsens Ansvar er stort. Rige Paladser staar tomme, fordi man ikke vil have en Barnevugge, og der gives mangen Kvistlejlighed, hvor man ønsker sig en Barnevugge som den største Rigdom, men hvor der desværre ikke er Plads til den.

Ja, og saa hører man sige: de rige har det bedst. Men et Bjerg af Guld kan ikke fylde den Afgrund, som blev gravet ved Livslede, en Følge af Mangelen paa Moderglæde og Modersorg. Fremmede Stemmer, Stemmer af materialistiske Mennesker vover at drive Spot med den skønneste Værdighed, istedenfor at tage Hatten af for de største i Samfundet.

Vore Forfædre satte ikke Grænser for Livet, de stiftede store og skønne Familier. Var de materielle, de sociale, alle de økonomiske Tilstande dengang bedre? Hvor ligger Skylden? Den ligger i Havesygens, Hovmodets og Forfængelighedens voksende Magt paa Tilfredshedens og den jævne Levemaades Bekostning. Den Kræftskade, som nu æder sig ind i Familielivet, stammer fra den Nutidens Humanisme og Naturalisme, som er en Modsætning til det indre Menneskes Religiøsitet og Selvbeherskelse, og det er derfor alene de kristelige Principer, der med Virkning kan modarbejde denne Kræftskade. Moderstanden er en Kærligheds Daad i Troens Lys.

En stor Modersmerte er det, naar Dødens kolde Haand udstrækkes over den lille Vugge, naar Dødens Engel tager det lille Barn og plukker denne Himmelblomst. Da græder Moderen som den utrøstelige Rachel. Da lider Moderen, som om en Dolk havde gennemboret hendes Legeme. Selv den kristne Moder spørger sig selv i dette Øjeblikks Fortvivlelse, hvorfor hun mon har fortjent sliq Straf? Hun vilde have opdraget sit Barn kristeligt for Himmelen.

Fuldvoksent vilde det maaske engang have virket med til Udbredelsen af Guds Rige paa denne Jord. Og hvis Moder-smertens Grænseløshed, selv om det kun var for et Øjeblik, kunde faa hende til at knurre mod Guds tilbedelsesværdige Vilje, hvad sker der saa i en saadan Sindstilstand med den ukristelige Moder, med den Kvinde, som kun har villet have eet Barn, et Barn for hende alene, som et Legetøj for hendes Egenkærlighed?

Kære katholske Mødre, Gud er Livets Herre og Mester, han har Ret til at give og tage, han ved bedst, hvad der er gavnligt for dit Barn, og hvis I er gennemtrængte af den kristelige Aand, vil I løfte eders forgrædte Øjne op til eders himmelske Fader og med Graad i Stemmen sige til ham: Fader, du gav, du tog, din Vilje ske.

En endnu større Modersmerte er det, naar Barnet efter nogle Aar er vokset op til at være en ung Mand eller en ung Datter, og det saa vandrer ad Lastens eller Vantroens Veje. Den triste Erfaring lærer, at der kan komme et sort Faar i hver Familie. Hvorledes eller hvoraf kommer det? Ingen ved det. Forældrene og særlig Moderen har gjort alt, hvad de formaaede. Særlig Moderen har hæget om sit Barn med vise Raad og de kærligste Formaninger. Alle de andre Børn er Perler i hendes Moderkrone ved deres Tros og deres Dyders Glans. En eneste har svigtet Hjemmet og Hjemmets Aand og bortødslet sit Liv med daarlige Kammerater og vælter sig med Glæde i Dyndet. Han er Familiens Skam, og Verden er saa smaalig, saa misundelig og glæder sig over Naboens Ulykke. Imedens følger Moderen sit Barn med sin afmægtige Kærlighed. Hun nævner aldrig hans Navn, skønt det Navn stadig er paa hendes Læber. I sin Samvittighedsransagelse spørger hun ængsteligt sig selv, om hun alligevel ikke skulde have en Smule Skyld i Barnets Vildfarelse. Ja, for mange Mødre er Alderdommen trist og mørk. For mangan en Moder er der en tom Plads i Børneskaren ved hendes Dødsleje, og den døende Moder spejder hen til denne Plads. Guds Prøvelser er uudgrundelige, og talrige er hans Veje. Ogsaa her skal Moderen kysse den Haand, som har slaet hende, og blive ved med at være Moder, ligesom Faderen til den fortabte Søn blev ved med at være Fader og tog imod den angrende Stakkel med Jubelglæde. Det kan ikke være andet, end at selv hos det vanartede Barn vil Moderens Billede før eller senere tale til Hjærte.

Til de ægteskabelige Pligter hører ogsaa Børnenes Opdragelse, og hvor der er Tale om Opdragelse, plejer man at regne Undervisningen med, skønt de er to forskellige Ting. Opdragelsen stræber højere end Undervisningen; denne er kun et Middel til Opdragelse, et Instrument til

godt eller til ondt, særligt til ondt, naar den ikke bliver begrænset og ledet gennem Opdragelsen.

Man kan sige, at Opdragelsen allerede begynder ved Vuggen, at den første Opgave er at danne Barnets Karakter, d. v. s. den frie Blomstring af Barnets Ejendommelighed, ved at bortskære de skadelige Grene og Blade, ved at luge alt Ukrudt, eller rettere sagt ved at hæve Barnet, drage det opad — educere — bringe til Overfladen den Værdi, som Gud har nedlagt i Barnet.

Barnesjælen er et ubeskrevet Blad, som dirrer af Modtagelighed. Alt, hvad der sker omkring Barnet, bliver prentet paa dette Blad, alle Sanseindtryk og Fornemmelser bliver saa at sige skriftligt aftegnet først i Udraabstegn, derefter i Klange, i Bogstaver, i Ord, i Sætninger, i Meninger, i Syntheser, i Principer, Forældrenes Billede, deres Handel og Vandel, kort sagt deres gode og daarlige Exempel fæstner sig uudsletteligt i Barnets Sjæl. Da Barnets Sjæl ligesom den voksnes Sjæl er mest modtagelig for det Konkrete, vil Forældrenes Exempel blive dybere indprentet i Barnehjertet end hvilkensomhelst abstrakt Lære eller Formaning. Barnet har en fremragende Efterlignings-evne og ser alle Principer kun i Daadens Lys. Jeg taler her om den religiøse Opdragelse, der skal være Grundlaget for et religiøst Liv i Modsætning til en Vanereligiøsitet, uden indre Bærekraft og uden Livsvarighed. Troen skænker Gud os i Daabens Sakramente. Vor første Religionsundervisning faar vi af vore Forældre og vore Lærere. Men det er kun kold Viden. Derved faar vi et og andet at vide, men derfor tænker vi, føler eller lever vi endnu ikke kristeligt. Vor Kristendom skal være en Overbevisningens Kristendom, en Overbevisning om uendelig Livsrigdom i Christuskæden. Der er kun et afgørende Middel til at omskabe vor Religiøsitet til en levende Kristendom, og det er: at genindføre det kristelige Liv, det sakramentale Liv i Hjemmets Kreds, saaledes at Barnet ikke kan undgaa at blive berørt af denne kristne Livsatmosfære, som udgør Familielivets Skønhed, Hellighed og levende Fred. Det bedste af alt, hvad vi rummer i os, har vi den kristelige Familieaand at takke for. Og naar vi i vore Dage møder saa mange unge Mennesker, der i Verdens Øjne maaske nok er gode og brave Mennesker, men som lever paa den religiøse LigeGYldigheds Smalkost, saa skyldes det udelukkende det Faktum, at de aldrig har øst af det kristelige Familielivs rene Kilde og saaledes langsomt er udtørrede som en Have uden Vand.

I de fleste Tilfælde finder man Forklaringen paa Børnenes Degeneration i den hjemlige Opdragelses Mangler. Men, som allerede antydet, det kan ske, og i vore Dage

sker det ikke saa sjældent, at velopdragne Børn, særlig Sønner, jammerligt lider Skibbrud paa deres Tro. Det er let begribeligt, at Forældrene med den største Sorg erfarer det og anstrænger sig for at redde deres Børn. Men det er lige saa klart, at de ikke ved Taktløshed og uoverlagte Klageord kan udrette noget. Tværtimod, stadige Formaning og Bebrejdelser vil blot gøre en Søn mere forhærdet. Hvis de første velmente Forestillinger bliver magtesløse, skal man holde sig til Profetens Ord: »I Tavshed og Haab ligger din Styrke« (Is. XXX, 15). En Moders Sorg, hendes Taarer, en vel motiveret Tavshed vil udrette mere end formanende Ord. Hendes Taarer trænger som en stikkende Braad ind i det vildfarne Barns Hjærte, som i saa Fald bliver saaret, men ikke forbitret og derfor i det lange Løb ikke kan staa imod. Moderen skænke, ligesom den h. Monika, Barnet sine Bønner og sine Taarer, for at ogsaa paa hende disse Ord maa gaa i Opfyldelse: »Et Barn, som har kostet saa mange Taarer, kan ikke gaa tabt.«

Alban Stolz gør følgende trøstefulde Bemærkning: »Erfaringen lærer, at Mennesket efter mange Vildfarelser paa ny bliver religiøs, naar det i sin første Ungdom har faaet en kristelig Opdragelse. Ofte er det med den gode Opdragelse som med Vintersæden. Den gror til Efteraaret kun til en Haandsbreddes Højde og forsvinder saa under Vinterens Snetæppe og synes tabt. Men om Foraaret begynder den igen at skyde op, indtil den bliver til moden Frugt, hvis ikke Hagel fejer alt væk før Høsttiden.«

I et saadant Tilfælde maa Forældrene leve mellem Frygt og Haab; saalænge de har Forældrepligt, vil de ogsaa have Forældresorger. For dem gælder ogsaa den h. Jakobs Ord: »Se til Landmanden, som venter paa Jordens kostbare Frugt; han venter taalmodigt, indtil For- og Efteraarsregnen falder. Bliv saaledes taalmodige og stærke i eders Hjærte.« (Jak. V, 7.)

Naar Barnet er bleven skolepligtigt, skal katolske Forældre sende det til en katolsk Skole, hvor det sammen med de profane Kundskaber kan faa den nødvendige Religionskundskab. Skulde det undtagelsesvis, paa Grund af særlige Omstændigheder, være umuligt at sende Barnet i en katolsk Skole, saa er det Forældrenes strenge Pligt at sørge for, at Barnet faar den fornødne katolske Religionsundervisning og derved den Styrke, det trænger til.

Hvorledes kan Barnet elske sin Religion, hvis det ikke kender den tilstrækkeligt? Hvorledes vil det senere trofast kunne opfylde sine religiøse Pligter, hvis det ikke har lært dem at kende?

Med Sorg, Vemod og Angst i Hjærtet tænker jeg paa de otte tusind katolske Børn, som lever adspredt paa Landet. Noget er der blevet gjort for dem, men dog kun en Brøkdal af det, der skulde gøres. Min Beundring og min Hyldest gaar til de Præster, der Aar efter Aar, Dag for Dag og fra tidlig Morgen til sildig Aften rejser omkring fra Gaard til Gaard, i Blæst og Regn, i Vinterens bidende Kulde og i Sommerens brændende Hede for at bibringe disse religiøst forladte Børn en Smule Religionsundervisning. Min Tak gaar til de Ordenssøstre, som har aabnet deres Porte for gratis eller dog delvis gratis at tage imod disse Børn og give dem i det mindste en god Forberedelse til deres første b. Kommunion. Som sagt, der skulde kunne gøres mere, meget mere for disse Børn, men Midlerne mangler. Hvad nytter det, at vi paa den ene Side faar mange Konvertitter, naar vi paa den anden Side taber al den Ungdom, thi den gaar tabt, hvis ikke den kan faa den nødvendige Religionsundervisning.

Med Skolegangen begynder altsaa den offentlige Religionsundervisning for Barnet. Før var Moderen alene Barnets Religionslærerinde, nu skal Arbejdet fordeles, men det maa dog ikke fordeles, som om Religionsundervisning og Opdragelse ikke havde noget med hinanden at gøre. Barnet undervises i Religionen ikke alene for at faa noget at vide, men for at kunne leve efter det, som det har lært, og dette kan ikke opnaas ved nogle Undervisningstimer, men det er den nøjmlige Opdragelses Opgave. Den skal gaa Haand i Haand med Undervisningen, ellers kan man ikke vente sig noget virkeligt Resultat. To Mødre skal opdrage Barnet til en god Kristen: vor Moder den katolske Kirke og den kristelige Moder i Hjemmet; men hvorledes kan det ske, hvis den ene Opdrager ikke bryder sig om den anden? Først da vil Religionsundervisningen trænge dybt ind i Barnets Sjæl og indvirke paa dets Liv, naar Barnet hjemme bliver gjort opmærksomt paa, hvad det har lært, m. a. O. naar Kirke og Hjem gaar Haand i Haand og arbejder sammen, naar Undervisningen bliver tilpasset Livet. Ellers kan Religionslæreren forklare og Moderen formane og straffe; naar der ikke er Samarbejde, kan de ikke støtte hinanden, og Anstrængelserne vil for en stor Del blive uden Resultat.

Endelig nogle Bemærkninger til de unge Ægtefolk angaaende det ægteskabelige Samliv: Hvor der er Mennesker, er der ogsaa Vanskeligheder; hvert Menneske har visse Kanter ved sin Karakter, som det intime Samliv fremstiller i et skarpere Lys; deraf kommer visse Gnidninger, som er uundgaaelige. Men man maa ikke glemme, at den, som kan beherske sig, altid bliver den stærkeste; derfor skal

man holde paa det sunde Princip: Undgaa det første Sammenstød, saa vil Harmonien ikke blive ødelagt. Forresten, selv om der kommer en Sky, maa man ikke glemme, at den snart kan forsvinde og Himmelen Blaa atter vise sig. Efter Regn kommer Solskin, og har du idag set sort paa Tingene, vil du imorgen se med helt andre Blikke paa denne forbigaende Vanskelighed.

Vanskelighederne kan blive saa store, at man synes at trænge til Trøst, og saa gaar man hen til Venner og Bekendte for hos dem at finde Trøst. Trøsten bestaar for det meste deri, at man giver den klagende Ret og den anklagede Uret. Men hvad opnaar man derved? Ikke andet, end at det stadig bliver vanskeligere for den ene Part at bevare den kristelige Overbærenhed overfor den anden; Utilfredshedens og Antipatiens Braad bliver stadig skarpere, man bliver aldeles utilfreds med Forholdene, og naar man gaar hjem med den Trøst, da bliver man først ret ulykkelig. Ved en saadan Trøst opstaar den første Revne, den første Sprække i Kærlighedens, Hengivenhedens og Opofrelsens Væg; den første Kile bliver slaaet ind mellem disse saa nøje sammenknyttede Personligheder, saa at den senere kan føre til en vedvarende Uenighed med dens yderligere Konsekvenser. Tænk da paa Profetens Ord: »I Tavshed og Haab ligger din Styrke.«

Ingen, der tænker og føler kristeligt, kan danne sig et mere ophøjet og skønnere Billede af Kvinden end som Hjemmets Dronning. Man gyser ved den elendige Tilstand, hvori Kvinden levede i Hedenskabet; men man gyser ogsaa for en ny hedensk Tid, hvor Kvinden skulde sige Farvel til den huslige Dronningtrone for at blive en Verdensdronning, d. v. s. en Dronning i Begærlighedens, Hovmodets og Sanselighedens Rige. At Kvinden som Ægtefælle skulde være Mandens Slavinde, hans Tjenestepige eller hans Redskab; at Manden skulde tilegne sig et overmægtigt Herredømme over hende, det kan ikke paa nogen Maade stemme overens med den krisne Lære. Paulus siger vel, at Kvindens Hoved er Manden, men han siger ogsaa, at Mandens Hoved er Christus. Selv om Manden er Hjemmets Overhoved, er han derfor ikke Hjemmets Herre og Mester; thi Christus selv har sagt: »Kald ikke nogen Mester, thi I har kun een Mester, Gud.« Mester er jo noget helt andet end Overhoved. Overfor Gud har vi selv som Personer ingen absolut Rettighed. Vor Personlighed er Guds Værk og Guds Vilje, han kan nægte os den, som han kan fratage os den. Han har skabt vor Personlighed af Godhed for os. Har han omsat sit Herredømme over os til faderlig Godhed ved at gøre os delagtige i sin guddommelige Natur i Form af Adoption, saa har han atter

gjort det kun af Godhed. Mesteren ejer, Overhovedet leder og styrer. Mesteren kan gøre, hvad han vil, Overhovedet er bundet ved Pligter og begrænset ved Andenmands Rettigheder.

Familieautoriteten er ikke noget Herredømme, ikke noget Mesterskab og har ingen Ret til Undertvingelse. Familieautoriteten er kun en Hovedsmands Autoritet.

Er Kvinden i Familien ikke Mandens Slavinde, staar hun heller ikke under ham som Formynder. Thi Lydighed under Autoritet er ikke lig med Umyndighed. Umyndighed er den mindreaariges Stilling, Lydighed er Ansvarets og det selvstyrende Væsens Egenskab. Den, som adlyder, underkaster sig paa en fornuftig Maade, frivilligt og med Kendskab til Tingene. Det er følgelig en moralsk Bevidstheds, en Personligheds Daad.

Hvis Kvinden paa nogen Maade er Manden underkastet, saa er det kun for saa vidt, som Familiens og Ægteskabets Ordning kræver det, den Ordning, Kvinden som bevidst Personlighed har antaget, da hun valgte sin Livsstilling. Denne Ordning af Familien er indstiftet af Gud selv, saaledes at Kvinden adlyder Gud som en med Frihed udrustet Personlighed.

Men saa kommer det Spørgsmaal, om denne Kvindens Lydighed overfor Manden er saadan, at den forpligter Kvinden til at adlyde en autokratisk Autoritet? Den h. Paulus siger dog klart til de Kristne i Ephesus: »Ligesom Kirken er underkastet Christus, saaledes skal Kvinderne adlyde deres Ægtefælle i alt.« Den Tekst af den h. Paulus skal og kan ikke anvendes i absolut og bogstavelig Betydning. Han paalægger jo dog ikke Lydighedspligt overfor Befalinger, som er ulovlige, uretfærdige og syndige; tværtimod, han haandhæver Samvittighedens ukrænkelige Rettighed. Kirken har aldrig modsat sig de Love, som sikrer Kvinden et vist Selvstyre i Hjemmet. Den h. Paulus stiller sig her paa et religiøst moralsk Standpunkt og kræver fra Kvindens Side en Lydighed paa de Omraader, hvor den administrative Rettighed i den bestaaende Familiestyrelsesform er betroet til Manden. Han udtaler sig dog ikke angaaende den sociale Form for dette moralsk lovlige Styresystem i Familien og overlader det til Mennesket at tilpasse denne Form til Familien efter Omstændigheder, som er den menneskelige Fremgangs Hovedfaktorer. Kirken knytter ikke uadskilleligt sin Lære til politiske eller sociale Styreformer, som kun er timelige Ting og som saadanne afhænger af den timelige Autoritet, den paatvinger ikke Bestemmelser af social Karakter eller tekniske Former, den øver sin Gerning direkte paa Sjælen. Saaledes paalægger den Lydigheden i Familien overfor en

Styreform, men denne Styreform har ikke nogen uforanderlig Karakter. Den kan forandres efter de økonomiske og sociale Forandringer i det menneskelige Liv.

Hvad er den bedste Styreform for Familien, eller i hvilket Maal skal Autoriteten tildeles de Personligheder, som danner Hjemmets Styrelse? Familien skal stræbe efter Enhed, men denne Enhed maa ikke svække de sammenstillede Personers Værdi. Denne Fasthed kræver Autoritet, og den skal da oprettes paa Retfærdighedens Basis.

Hvorledes kan man bringe Autoriteten i Overensstemmelse med Personlighedens Frihed, saaledes at hver Faktor i Familien faar, hvad han behøver? Er det saa vanskeligt? Er det ikke et Faktum, at man i mange Familier ikke mærker noget til Autoriteten, fordi Hjærtelighed og gensidig Tillid mellem Mand og Kvinde ordner alt paa det bedste. Dette er det ideelle, og det er ikke nogen Drøm. Der er mange saadanne Familier. Naar der er sand og fornuftig Kærlighed i et Hjem, da følger det naturligt af sig selv, at den, som forstaar sig bedst paa en Sag, bliver adlydt i den Sag af den anden. Mand og Hustru fordeler Ansvarer mellem sig efter hvers Begavelse og Færdighed. Familiens indre Anliggender er de vigtigste, thi de danner Familiens Væsen, og paa dette Omraade er Kvinden en Dronning, ikke i den Forstand, at hun kun er en Konges Gemalinde, som pranger ved sin Gemals Side uden Indflydelse paa Folkets Interesser, men som en virkelig regerende Dronning paa samme Maade som Dronningen Maria, der regerede i Hjemmet i Nazareth. Hun skal haandhæve sin Dronningeværdighed og ikke være en pralende Dronning, som aabner sit Hjem for alle Slags Mennesker, for saakaldte Venner og Bekendte. Der maa ikke være Sprække i Væggen, hvorigennem den misundelige, den forfængelige, den letsindige Verden lokker, og hvorigennem Hjemmets Varme forsvinder. Hvis Hustruen hengiver sig til ydre Pral og vender sit Liv ud-efter, bliver Husets indre Værdier taget væk, og selve Huset bliver tomt, ensomt, kedeligt.

Nej, den kristne Moder er ikke pralende, hendes Trone staar indenfor Hjemmets fire Vægge. Man siger, at det kristne Samfund forfalder, at Familielivet er udsukt, fordi der er blevet for kedeligt i Familie kredsen, fordi Hjemmets Dronning er bleven en Verdens Dronning, og hvad er Verden andet end Livets Forfængelighed, Hjærtets Begærlighed og Aandens Hoffærdighed? Katolske Mødre, bliv paa eders Trone, kast ikke eders Krone bort, men behold eders Værdighed som Hjemmets Dronning. Man siger, at den livslystne Ungdom kun lever for For-

nøjelser, at den flygter fra den huslige Kreds og bringer Familielivet til fuldstændig Opløsning. Hvad nytter det at klage og jamre over det, som fordem har været, men ikke er mere? Den bedste Taktik er vel at samle det bedste op af de bestaaende Tilstande og at redde, hvad reddes kan. Dertil hjælpe os vore katolske Mødre.

Højtelskede i Herren!

Jeg har forsøgt at fremsætte Kirkens Lære angaaende Ægteskabet, for derved at bidrage noget til vore katolske Familiers Lykke. Jeg har særligt fremhævet Moderens store Rolle i Familien og hendes store Værdighed.

Er det ikke Billedet af vor Moder, som svæver for vore Blikke, selv indtil vor seneste Alderdom. Billedet af hende, som til sidste Farvel med rystende Haand tegnede Korsets Tegn paa vor Pande, ligesom hun har tegnet det til Velkomsthilsen ved vor Fødsel. Hun gav os sit Blod, sit Sprog, sit Hjærte, sin Tro og sit værdige Livs Exempel. Hendes Grav vil holde sig frisk i vort Barnehjærte, og i Sorgens Stund beder vi til hende om Raad, Lys og Styrke.

Jeg beder Gud om, at han vil holde sin beskyttende Haand over vore katholske Familier, for at Enighed og Harmoni, Kærlighed og Fred, Religion og religiøs Sans til Stadighed maa herske i Hjemmets Helligdom. Sammen med vor Frelser Jesus Christus beder vi: Hellige Fader, bevar dem, hvilke du har givet mig, i dit Navn, for at de maa være eet, hellig dem i Sandhed og Kærlighed. Ja, hellige Fader, bevar dem i din Tro, tillad ikke, at falsk og forførerisk Lære ødelægger den kristne Familieaand, lad Kærlighed og Hengivenhed til dig trives, lad gensidig Kærlighed, Hengivenhed, Troskab og Tillid blomstre i vore katolske Hjem, og lad alle dem, som her paa Jorden har været forenede ved Blodets Baand, ved Kærlighedens og Hengivenhedens Baand, forblive forenede med dig i din skønne Himmel. Amen.

Til Slut anmoder jeg mine ærværdige Medbrødre om, efter at have oplæst dette Hyrdebrev, at knæle ned foran Alteret og sammen med deres Menighed bede for vore katolske Familier.

København paa St. Ansgars Fest 1928.

JOS. BREMS, Biskop
Apostolisk Vikar for Danmark.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

I denne Uge fejredes i Vatikanet to store Mindedage. Pave Pius XI fejrede Aarsdagen for sit Valg og sin Kroning til den katholske Kirkes Overhoved. Den anden var 50 Aarsdagen for Pius IX's Død, den sidste, der havde verdslig Magt.

Hvert Aar finder der store Højtideligheder Sted paa de Dage, hvor man mindes den regerende Paves Valg og Kroning. I Aar blev Festlighederne afbrudt paa Pius IX's Dødsdag, da Paven ikke modtog nogen, men helt vilde dvæle i Mindet om sin store Forgænger.

Fra det pavelige Hof, fra alle kirkelige Kredse, fra Corps diplomatique, og fra mange Statsoverhoveder indløb Lykønskninger til Paven paa hans Mindedag. »Ad multos annos!« var Ønsket hos alle dem, der kom for at hylde Kirkens Overhoved, Ønsket om, at Herren vilde forlænge hans Dage indtil den yderste Grænse. Festens Højdepunkt er altid Kroningsmessen, der i Aar holdtes i det sextinske Kapel. Der gives næppe noget værdigere Rum i Vatikanet til at fejre saadanne Fester i stor Stil og dog ret intimt. 23 Kardinaler, hele det pavelige Hof og alle de høje Gejstlige i Rom tilligemed Corps diplomatique modtog Paven, der kom i stort Optog gennem Sala Ducale og Sala Regia. Blandt de tilstedeværende var Kong Gustav af Sverige, der netop opholder sig i Rom; Kongen ledsagedes af en Ceremonimester og Svejtsergardister til en reserveret Plads blandt Diplomaterne. Kardinal Locatelli, der er den første af Pius XI udnævnte Kardinal, holdt Messen, og den berømte Mgr. Perosi dirigerede selv Koret. Efter Messen meddelte Paven den apostoliske Velsignelse og hyldedes med Leveraab, da han forlod Kapellet.

Pius IX's Dødsdag var den anden Mindedag. Hans Grav i San Lorenzo fuori le mura besøgte af Tusinder af Romere. Efter den højtidelige Sjælemesse foretog Roms Generalvikar Kardinal Pompili Absolutionen ved Katafalken. Stærkt omtalt var denne Dag i hele den italienske Presse, særlig i den romerske. Billedet af den afdøde virkede som en betydelig historisk Personlighed ved Indgangen til den nyeste Epoke i Roms Historie.

To store vigtige Institutioner blev i disse Dage henholdsvis grundlagt og aabnet. Aabnet blev det nye Pavelige Institut for kristen Arkæologi, og samtidig lagdes Grundstenen til »Russicum«, et Seminarium til Uddannelse af Præster for Rusland. Ved denne Grundstensnedlæggelse

holdt Rektoren for det orientalske Institut Biskop d'Herbigny en Tale, hvori han udviklede, hvorledes Den hellige Fader satte alt ind paa, at Evangeliet skulde udbredes i Rusland og det ulykkelige Land vindes for Kirken. Præsidenten for Kommissionen for Rusland Kardinal Sincero foretog Grundstensnedlæggelsen. Russiske Studenter ledsagede Ceremonierne med russiske Sange. Flere Kardinaler og Prælaterne fra Vatikanet overværede Højtideligheden.

Kirkens Forhold til Czeko-Slovakiet synes at udvise en varig Bedring. Efter Afslutningen af Forhandlingerne om en *modus vivendi* og Overenskomstens Antagelse er nu ogsaa et vigtigt Personspørgsmaal blevet ordnet. Det drejer sig om den tidligere Nuntius i Prag Mgr. Marmaggi, der forlod Prag, da Konflikten udbrød, og som man ikke gerne ser igen paa hans gamle Post, medens paa den anden Side Vatikanet ikke vil desavouere ham. »Osservatore« meddeler nu, at Kardinalstatssekretæren fra Prag har faaet Meddelelse om, at den czekoslovakiske Præsident agter at tildele Mgr. Marmaggi en høj Udmærkelse, og samtidig vil der blive givet ham et offentligt Tegn paa Pavens fulde Tillid, ligesom han vil blive flyttet til en betydeligere Post. Man mener, at Mgr. Marmaggi vil faa en vigtig Post Udlandet, at Undersekretæren Mgr. Ciriaci, der har før Forhandlingerne med Czeko-Slovakiet, vil blive sendt som^t Nuntius til Prag. Saaledes har man undgaaet en ny Konflikt, som visse Kredse i Prag havde forberedt. Men Regeringen har altsaa i Stedet for besluttet sig til at yde den meget angrebne Nuntius en særlig Æresbevisning.

Retssagen mod Pastor Riesterer.

(Forsat.)

Pater *Lutz*: *Reservatio mentalis* er efter Kirkens lære ingenlunde det samme som nødløgn. Det er en metode til at beskytte sig mot nærgaaende, indiskrete spørgsmål, det er en negativ metode, mens nødløgnen gir adgang til opdiktning. Naar Liguori sier, at det er tilladt at benytte *reservatio mentalis* og *æquivocatio*, saa er det fordi han dermed mener sig at være i den bedste overensstemmelse med den kristne aabenbaring. Hvad oversættelsen av disse punkter angaar sluttet hr. Lutz sig helt til de tre vidners forklaring igaar.

Professor *Ihlen*: Men hvordan hjælper katolikkerne sig

da, naar de er nødt til at si noget positivt, som ikke er sandt?

Lutz: Det er ikke tilladt, det har vi ikke lov til.

Professor Ihlen, Lutz og Riesterer udvikler sit syn nærmere. Katolikkerne holder paa, at løgn ikke under nogen omstændigheder er tilladt, men derimot at skjule sandheten.

Ihlen: Da blir det mangel paa oprigtighet.

Riesterer: Ja, men naar protestanterne i slike tilfælder greier sig med nødløgn, kan de da ogsaa avlægge ed paa dette?

Ihlen: Det er bare det, at katolikkerne sier de aldrig lyver. Men man kan heller ikke si, at de sier sandheten — en ufuldkommen sandhet, kanske.

De følgende spørsmål besvarer ogsaa hr. Lutz i overensstemmelse med de katolske vidner.

Naar der anstilles specielle, grundige undersøkelser før man tar for god en anklage mot en katolsk prest for sædelighetsforbrydelse, saa er da det ikke mere end hvad en hvilkenksomhelst domstol vil gjøre overfor en almindelig anklaget. Dette er saa meget mere nødvendig, som det her er tale om en speciel bodsdisciplin. Det er heller ikke riktig, at Kirken er særlig naadig paa dette omraade. Derom kan ingen andre end Kirken, som gir dispensationerne, ha nogen begrundet mening.

I forbindelse med dette punkt spør *Lutz:* Hvordan kan det forklares, at fru Steinsvik, naar hun skrev sine artikler paa reise i Nordland, bare erindret de punkter som taler til ugunst for katolikkerne?

Adv. Mordt: Det skulde jo være et angrep paa jesuitismen.

Lutz: Undskyld, men jesuiternes lære er den katolske, Hvis jeg talte for et helt katolsk auditorium, vilde jeg si: Det er ikke katolicismen som blir mere og mere jesuitisk, men jesuitismen som blir mere og mere katolsk.

Om skriftemaalet og dets spørsmål sluttet ogsaa hr. Lutz sig helt til de sakkyndige vidners uttalelser og redegjorde nærmere for skriftemalets regler. Hvis skriftefaren har nogen mistanke om at der foreligger uskriftede synder, maa han hjælpe skriftebarnet med spørsmål; men ikke

længere end til det punkt, da hans mistanke er bortfaldt. Man maa buske paa, at vi betragter skriftemaalet som hellig og som indstiftet av Kristus selv. Vi har beviser paa at det blev brukt allerede i apostlernes tid. Hvad spørsmålene om det sjette bud angaar, saa anser ikke vi det seksuelle, forplantningen, som er indstiftet av Skaperen selv, som noget man ikke paa en anstændig og værdig maate kan tale om. Fordømmer man skriftemaalene maa man ogsaa fordømme Paulus, som i Romer- og Korinterbrevene har opstillet de første skriftespeil. Disse er adskillig krassere end de som vi nu bruker.

Prostitutionen anbefales slet ikke av Tamburini. Tvertimot, han fordømmer prostitutionen i artiklen om det sjette bud. I det meget omtalte avsnit av Tamburini dækker de tørre juridiske uttryk over en dyp menneskelig tragedie. Tamburini anbefaler ikke prostitutionen, men retfærdigheten, og fru Steinsviks omtale av dette kalder jeg en frivillig hallucination.

Endelig kom den sakkyndige ind paa de Luca's lære om »den som bryter sig løs fra Kirken«. Denne sætning staar ikke hos Luca. Luca sier: »Det var Kirkens autoritet, som gjorde, at en blev fredløs«. Luca anførte dette som et bevis paa at Kirken har anset sig berettiget til at gaa frem med vold mot kjætterne. Det var netop Kirken som hadde de fredlyste steder, og derfor var det naturligt at det var Kirken som kunde gjøre en person fredløs. I denne forbindelse redegjorde den sakkyndige for Kirkens syn paa kjætterne. Kirken er i besiddelse av den objektive sandhet, fordi den er indstiftet av Jesus Kristus. Naar besiddelsen av dette almene gode bringes i fare ved at oprørerne angriper det, saa maa Kirken verge det, ikke for at øve samvittighetstvang, men for at forhindre deres oprørske forsøk paa at berøve samfundet dets fælles eie. Luca drøfter dette spørsmåal, som er vanskelig at forstå for moderne mennesker, paa et rent ideelt grundlag, og forutsætter i tilfælde, at det samme forhold mellem stat og kirke som bestod i middelalderen, blev gjenoprettet. Men efter Luca er det samfundet som i tilfælde skal utøve straffen. Ikke mot enhver som har avvikende meninger, men mot oprørere som bringer Kirkens sikkerhet i fare.

Det er altsaa bakvaskelse at si, at Kirken vil gi alle lov til at dræpe en kjætter.

Den hele artikel er en forvrængning av den katholske moralteologi og en ærekrænkelse mod den katholske klerus. Den harme, som fik pastor Riesterer til at skrive, er i høieste grad berettiget. Fru Steinsvik har været aarsak til store lidelser for mange norske katolske kvinder og mænd, og har faat mange taarer til at rinde hos katolikker, som lever ensomt i protestantiske omgivelser. Ikke alle disse visste hvem Chiniqui, Hoensbroech eller Lea var, og at fru Steinsvik bare hadde git sig et skin av videnskapelighet. For mig staar det slik, at der ikke er ord sterke nok til at gi uttryk for den harme, som maatte gripe enhver katolik ved læsningen av fru Steinsviks artikel.

Et kortere replikskifte mellem pastor Riesterer og professor Ihlen om protestanternes og katolikkernes sandhetsbegrep avsluttedes av *byfogden*, som bemerker, at det ikke er nødvendig at gaa dypere ind i dette, fordi de forskjellige opfatninger er helt klarlagt for retten.

Efter en pause tar man saa fat paa dokumentation av en række uttalelser fra utenlandske sakkyndige, saaledes fra det teologiske fakultet ved universitetet i Paris, fra en østerriksk teologisk professor Maier og fra professor Cappello i Rom. Endelig dokumenteres et brev fra professor Andreas Brandrud, Oslo, til pastor Riesterer. Hr. Riesterer hadde spurt ham om han nu vilde opretholde et par av de paastande i sin bok »Klosterlasse«, som fru Steinsvik delvis hadde bygget paa. Hr. Brandrud gjør i sit svar opmerksom paa, at »Klosterlasse« er et ungdomsarbeide, som utkom for omtrent 30 aar siden. De specielle uttalelser som han er spurt om, kan han ikke opretholde nu; paa den anden side vilde hans dom om jesuiternes casuistiske moralteologi, om han skulde forme den nu, vistnok ikke bli git en saa aggressiv form, men den vilde ikke falde mildere ut, heller strengere. Professoren hadde advart fru Steinsvik mot saksanlægget, som han mente, hun ikke vilde staa sig paa. Hun hadde ikke den dannede opinion her i landet med sig ved sit saksanlæg.

Fru *Steinsvik* forklarte i anledning av dette brev om sine konferencer med professoren. Hun hadde under sin sidste samtale med hr. Brandrud faat vite, at han hadde sendt et slikt brev, og hadde da uttalt frykt for, at brevet vilde bli benyttet under retssaken. Hr. B. mente imidlertid, at denne frykt maalte være ugrundet. Fruen hadde til bruk for retssaken kontrollert hr. Brandruds kildeangivelser i »Klosterlasse« og fundet dem uklanderlige, paa et enkelt punkt nær. Hr. Brandrud hadde imidlertid ikke været videre tilfreds med, at hun vilde benytte hans bok som bevismiddel, da han hadde fundet ikke at kunne opretholde flere av sine paastande. Men fru en hadde da sagt til ham at det spillet liten rolle for hende, da hun hadde nok av andre beviser i selve kildeskriftene paa, at hendes paastande var riktige. Forøvrigt hadde ikke hr. Brandrud advart hende mot retssaken; men bare sagt: »Tror De, at De vil tjene noget paa det da?«

Pastor *Riesterer* bemerket derefter, at prof. Ihlen hadde bevæget sig paa vidderne utenfor saken. Uden nogen logisk sammenhæng med de givne præmisser konkluderte han imidlertid alltid at fru *Steinsvik* hadde ret. Det var merkelig. — Professoren har forklaret at protestanterne og katolikerne hadde en forskjellig opfatning av sandheten. Dette var noget nyt. Indtil nu hadde pastoren alltid ment at katolikerne og protestanterne hadde det samme begrep om hvad sandheten var.

Det hørte jo ikke til saken, men eftersom dette var bragt frem av den protestantiske sakkyndige, ønsket pastoren en nærmere utredning til belysning av saken.

Riesterer: Vil hr. professoren forklare hvori sandheden bestaar?

Professoren: Ja.

Adm.: Det er ikke nødvendig.

Riesterer: Det kan muligens klargjøre endnu mere Liguoris mening.

Adm.: Det trænges ikke. Vi vet nu godt hvad Liguori mener.

Efter endnu en del bemærkninger av pastor *Riesterer* avsluttedes bevisførelsen, og retten blev hævet kl. 3 middag.

I retsmøtet mandag kl. 10 gik man over til *proceduren*. Fruens advokat fik ordet. Han talte omtrent halvanden time. Han gjennemgik de forskjellige punkter, og ufravikkelig fik fru Steinsvik ret og pastor Riesterer uret. Fru Steinsvik hadde ført bevis for sine beskyldninger, pastoren derimot hadde ikke ført bevis for sine uttalelser. De utenlandske sakkyndiges erklæringer fandt han værdiløse. Den ene svarte bare kort »ja« og »nei« paa de stillede spørsmål, en anden derimot utalte sig meget vidtløftig. Advokaten konkluderte med at nedlægge følgende *paa-stand*:

1) at de i forlikssklagen under punkt 1—15 injurierende uttalelser mortificeres.

2) at hr. Riesterer tilpliktes at erlægge et beløp, som av retten fastsættes til at bekjendtgjøre dommen i Kristiansands- og Oslo-blade.

3) at hr. Riesterer ilægges en passende bod for overtrædelse av straffel. § 247 og § 246.

4) at hr. Riesterer tilpliktes at betale fru Steinsvik saksonkostninger med et tilstrækkelig beløp.

5) at hr. Riesterer tilpliktes at utrede til det offentlige dets omkostninger.

Overretssakfører Hannaas redegjorde først for de forskjellige hovedpunkter som tiltalen gjaldt og utviklet nærmere de juridiske forutsætninger for dom efter straffelovens § 247. Hvis Riesterer fører bevis for sine beskyldningers sandhet maa han frifindes. Hvem har sandheten paa sin side? Det er jo det som det i denne sak egentlig kommer an paa.

For de tre første anklagepunktens vedkommende pekte forsvareren paa de foreliggende uttalelser fra Institut Catholique de Paris, fra professor Capello i Rom og fra prof. Mair. Videre paa vidnernes forklaringer og den katolske sakkyndiges uttalelser. Forsvareren fremhævet i denne forbindelse den forskjell, som der efter den katolske moralteologi er paa dobbelttydighet og nødløgn. Det er nødvendig at fastslaa, at det som det her gjælder er hvad Liguori har sagt og hvad han har lært, ikke om hvorledes hans lære moralsk skal vurderes ut fra en protestantisk opfatning av tingene. Det er bevist at fru Steinsviks gjen-

givelse av Liguoris lære om nødløgn og eden er aldeles uriktig og en likefrem forfalskning, som Riesterer har uttalt. Paa disse punkter kan der ikke være tale om straf eller mortifikation. Heller ikke kan det sies, at uttrykkene er egentlig ærekrænkende i straffelovens forstand. Skulde denslags almindelige uttalelser i en hissig avisfejde tillægges betydning som ærekrænkelse, vilde det sandelig ikke komme til at mangle paa injuriesøksmaal her i landet.

Om de følgende punkter hævdet forsvareren likeledes at sandhetsbeviset var ført ved vidneforklaringen og de sakkyndige uttalelser og præciserte, at naar Riesterer bruker uttrykket: »Det er løgn«, ligger deri ikke mere end at utsagnet er løgn. Den som har været ophavsmanden til disse uttalelser har maattet være sig usandheten av sine paastande bevist. Der laa ikke i pastor Riesterers utsagn, nogen paastand om at fru Steinsvik var løgneren. Hvad hun serverte var i sit ophav løgn, men at hun var sig dette bevisst har ikke pastor Riesterer uttalt. En anden sak blir det hvis det forholder sig saa som det synes at fremgaa av hendes senere opplysninger, at hun baade kjender og har læst de omhandlede forfatteres verker. Da, hævder pastor Riesterer, vil hun maatte ha været sig usandheten bevisst, fordi det er utelukket at saa grove forvanskninger kan skyldes misforstaaelse. Men da pastor Riesterer skrev, gav han ikke uttrykk for dette. Og sandhetsbeviset maa knytte sig til uttalelsen saaledes som den var og med det indhold som den hadde da den blev avgitt.

Forsvareren kom saa ind paa skriftemalet og henviste ogsaa her til alle de foreliggende utsagn fra katolsk hold. Videre anførte han følgende uttalelse fra en av vore mest kjendte yngre videnskapsmænd, docent dr. Anton Friedrichsen i »Norsk theologisk Tidsskrift«s september-nummer:

»— — Man ser hvordan den katolske presteopdragelse bærer sine bedste frukter i det rent menneskelige: denne ubetingede idealisme, den intellektuelle heroisme har i romerkirken utvilsomt i højere grad end i noget andet religiøst samfund gjennemtrængt dens tjenerne saa det blir et

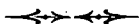
varigt eie. Det er antikkens bedste aandsarv, som Kirken har smeltet sammen med det kristelige og som lutret og forædlet optas i kristendommen.«

Ogsaa ved de følgende punkter hævdede forsvareren støttet paa de foreliggende utsagn at sandhetsbeviset for pastor Riesters uttalelser var ført, og bemærket desuten, at naar pastor Riesters brukte uttryk, hvorved han fordømmer fru Steinsviks optræden som en virksomhet i den ondes tjeneste — som synd — saa er dette noget som ikke vedkommer nærværende sak, der kun behandler uttalelsernes forhold til det sociale æresbegrep. Spørsmålet om hvem der i denne sak har overtraadt de guddommelige bud, hvem der har tjent den godes eller den ondes sak, vil nok i sin tid bli behandlet for et andet forum og for en anden dommer, og fru Steinsvik faar oppbe denne avgjørelse.

Naar nu de i saken fremførte bevisligheter skal drøftes og veies, maa det være ganske klart at det er de foreliggende uttalelser fra katolsk hold der maa være avgjørende paa samme maate som det vilde være vidnesbyrd fra kyndig protestantisk hold man helt naturlig maatte bygge paa, hvis det gjaldt spørsmål om dette kirkesamfunds lære eller om hvad en eller anden av dets forfattere hadde skrevet og lært. Det maa da være katolikerne selv som kjender den katolske lære. Og ingen vil vel heller for alvor forsøke at faa nogen til at tro, at de personer som i denne sak har uttalt sig ikke vedkjender sig sin kirkes lære? Den katolske kirkelære er da vel ikke en lære som forkyndes i dølgsmål?

Forsvareren paapekte, at der ikke alene var ført sandhetsbevis for pastor Riesters uttalelser, men at fru Steinsviks uttalelser har ogsaa i høieste grad formodningen mot sig. De kan ikke være riktige. Den katolske verden vilde være et forbrydersamfund, hvis den ikke reiste sig til almindelig protest mot sit presteskap, der efter Martha Steinsviks uttalelser er bærer av umoralsk smitte blandt folket.

(Sluttes.)

Katholsk Højskole.

Kirken og Jøderne. — Vor Frue af Sion.

Vi trænger til at blive holdt à jour med alle de aandelige Rørelser der pulserer gennem Verdenskirkens Legeme. Den »Katholske Højskole« har i den senere Tid paataget sig dette Arbejde: vi skylder dens Ledelse Tak for alle de Foredrag, der oplyser os om vor hellige Kirkes Liv og Vækst ude og hjemme, nu og i de svundne Tider.

En af de senere Tidens aandelige Rørelser, som er ved at vokse sig stor og stærk, vil Lærer H. D. T. Kiærulff tale om nu paa Tirsdag. Emnet, der staar over disse Linier, er nyt; men det er alligevel helt igennem katholsk. Selve Sagen turde være ret ukendt for de fleste. For hvad ved vi egentlig om Jøderne? Ærlig talt ikke meget mere, end hvad vi har set paa Teatret, og læst os til i Romaner. — Og dog er Jøderne en stor Nation — — Og dog har Jøderne en Sjæl som vi — — Og dog har Jøderne deres eget Aandsliv — — Og Kristi Evangelium gælder ogsaa for Jøderne, ja endogsaa først for Jøderne. Og der staar udtrykkeligt om dem i den Hellige Skrift, at de ogsaa skal omvendes — — efter Hedningefolkene. (Rom. 11,25, ff.; Lk. 21,24).

Kom derfor paa Tirsdag og lyt til Foredraget om Kirken og Jøderne, der vil vise os, hvorledes Jødernes Omvendelse allerede er i Gang, og hvorledes netop vi kan fremme dette Arbejde i Herrens Vingaard.

Jos. Wo...

Elisabethforeningen.

Fasten er begyndt, den Tid, hvor den gode Vilje vokser sig stærk sammen med Trang til at gøre de gode Gerninger. St. Elisabethforening for de forældreløse Børn holder som sædvanlig sin Bazar Palmesøndag. At forfærdige et eller andet Arbejde som Gave til denne Bazar var det ikke en af de gode Gerninger!

C. T.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. De to sidste Aftener paa Højskolen udfyldtes af Pastor P. Nøsen og Pastor I. Wolfisberg, der talte henholdsvis om »Den liturgiske Bevægelse« og »Præker fra Tagene«. Det var et Par meget interessante og lærerige Foredrag, der udmærket passede sammen. Pastor Nøsen gjorde opmærksom paa, hvorledes den almindelige Forfladigelse af alt har affødt en Trang til større Skønhed og dybere Indhold i det religiøse Liv, i Gudstjenesten. Den katholske Kirke har sin rige Liturgi, men i andre Kirkesamfund, som den danske Folkekirke og den engelske Kirke, er der Bestræbelser fremme for at afhjælpe denne Trang. Pastoren gav derefter Anvisninger paa, hvorledes de katholske Menigheder bør leve sig ind i og følge med i vor Kirkes Liturgi. Pastor Wolfisberg fortalte om, hvorledes den katholske Kirke i England gennem Lægfolk søger at bringe Kendskab til Kirken ud blandt Folket, til Masserne. Lægfolk, saavel Mænd som Kvinder, der egner sig til denne Gærning, gennemgaar en forberedende Uddannelse, hvorefter de paa offentlige Steder, paa Pladser og i Parker, hvor alle mulige Troessamfund opslaar deres Talerstole, taler om og besvarer Spørgsmaal vedrørende den katholske Kirke. Pastoren endte sit Foredrag med at fremsætte Spørgsmaalet, om noget lignende kunde tænkes gennemført herhjemme, men kom til det Resultat, at Tiden ikke er moden dertil, da vi ikke er i Stand til under vore smaa Kaar at magte en saadan Opgave. Dette er en Sandhed, som af og til glemmes eller overses. Der er ingen Tvivl om, at den stille Vækst, næret af liturgisk Fordybelse, foreløbig vil være den Præken fra Tagene der baader os bedst.

Rom. Efter Osservatore Romano fandtes der i 1927 412 katholske Missionsdistrikter, ca. 20 mere end Aaret i Forvejen. Iblandt dem er der eet Patriarkat, i Jerusalem. De øvrige 411 Missionsdistrikter er 29 Ærkestifter, 67 Stifter, 3 Abbedier, 213 Vikariater, 90 Præfekturer, 1 Prælatur og 8 Missioner. Af de 29 Ærkestifter er de 9 i Mellem- og Østeuropa, 3 i Forasien, 8 i Indien, 1 i Japan, 7 i Australien og 1 i Ny-Zeland. Af de 67 Stifter ligger 12 i Østeuropa, 25 i Indien, 1 i Kina, 4 i Japan, 3 i Afrika, 4 i Nordamerika, 1 i Mellemamerika, 1 i Sydamerika, 14 i Australien og 3 i Ny-Zeland. Af Apostoliske Vikariater findes der 5 i Nordeuropa, 3 i Mellem- og Østeuropa, 2 i Forasien, 16 i Indokina, 62 i Kina, 2 i Japan, 2 i Korea, 8 i Nordafrika, 10 i Vestafrika, 4 i Østafrika, 23 i Mellemafrika, 10 i Sydafrika, 7 paa de afrikanske Øer, 9 i Nordamerika,

7 i Mellemamerika, 18 i Sydamerika, 3 i Australien, 3 i Hollandsk-Indien, 1 paa Philippinerne, 7 i Mikronesien og Melanesien og 7 i Polynesien.

Ugens Messebønner.

4. Marts. 2. Søndag i Fasten (N.-M. 173, G.-M. 192). Ihukommelse af Casimir (N.-M. 846 og [49]), G.-M. 684 og [49]). 3. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]).
5. Marts. Ferialdag (N.-M. 177, G.-M. 195). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for de levende og de døde (N.-M. [125], G.-M. [110]).
6. Marts. Perpetua og Felicitas (N.-M. [72], G.-M. [72]; Bønnerne (N.-M. [65], [66], 846, G.-M. [66]). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 181). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 183, G.-M. 196). — Der kan læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Perpetua og Felicitas.
7. Marts. Thomas af Aquino (N.-M. 846, G.-M. 684). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 185). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 187, G.-M. 197). — Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Thomas.
8. Marts. Johannes af Gud. Messe for en Bekender N.-M. [16], G.-M. [47]; Oration N.-M. 848, G.-M. 686). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 189). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 191, G.-M. 198). — Der ogsaa kan læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Johannes.
9. Marts. Franciska af Rom. Messe for en Enke (N.-M. [73], G.-M. [73]; Oration N.-M. 848, G.-M. 686). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 194). Slutningsevangeliet er Fastedagens N.-M. 197, G.-M. 203). — Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Franciska.
10. Marts. De 40 Martyrer (N.-M. 849, G.-M. 687). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 200). 3. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 204, G.-M. 204). — Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af de 40 Martyrer.

Mødreforeningen i St. Ansgars Kike. Tirsdag d. 6. Marts Kl. 8¹/₄. Den hl. Messe læses for afdøde Sognepræst, Pastor J. Braun.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 4. Marts Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag d. 5. Marts Kl. 8 Aften. Fælleskommunion Søndag d. 11. Marts i Messen Kl. 8.

Møderne vil for Fremtiden blive holdt i Kapellet hos St. Josefs Søstrene i Frederiksberg Allé 74, Mandagen før 2. Søndag i Maanedens. Fælleskommunionerne derimod finder stadig Sted i Sognekirken.

Salige Karl den Godes Fest

fejres Søndag den 4. Marts Kl. 3 Efterm. i St. Knuds Kapel (Vestervoldgade).

Andagt med Prædiken af Pater Fr. Jaworski og sakramental Velsignelse.

St. Knuds Skole, (Kbhvn.) Stenosgade 4.

Trosfæller, der ønsker deres Drengene optaget (nu til Sommer) i Skolens første Underklasse, anmodes om at indmelde dem saa snart som muligt.

St. Knuds Stiftelses Rektor.

Kirkelig Kalender.

4. Marts 2. Søndag i Fasten.	11. Marts. 3. Søndag i Fasten.
5. — M. Ferialdag.	12. — M. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.
6. — Ti. Perpetua og Felicitas, Martyrer.	13. — Ti. Ferialdag.
7. — O. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkelærer.	14. — O. Ferialdag.
8. — To. Johannes af Gud, Bekender.	15. — To. Ferialdag.
9. — F. Franciska af Rom, Enke.	16. — F. Ferialdag.
10. — L. De 40 Martyrer fra Sebaste.	17. — L. Patrik, Biskop og Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 6. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Lærer H. D. T. Kiærulff: Kirken og Jøderne. Vor Frue af Sion.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Angars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7½.
St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¼.
Sakramentskirken Kl. 8. St. Josefs Kirke Kl. 7½.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken af Pastor Günther.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Angars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 6 af Pastor Nösen.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5 af Pastor Schindler.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver Søndag Aften Kl. 6.

Tyske Fasteprædikener i St. Knuds Kapel.

Hver Tirsdag Aften Kl. 8 holdes der i St. Knuds Kapel tyske Fasteprædikener med Korsvejsandagt. Prædikant: P. H. Lucas.

At vor kære Tante

Gabriella Mortensen,

født Siegler,

den 23. Februar er afgaaet ved Døden, bekendtgøres herved for Slægt og Venner.

Mathilde og Olga Kunkel.

Begravelsen har fundet Sted.

R. I. P.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 B, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 11.

Søndag den 11. Marts.

1928

INDHOLD: Tobias's Bog. — Fra Meksiko. — Retssagen mod Pastor Riesterer (sluttet). — Nye Bøger. — St. Josefs Gilde. — St. Annæ Kirkes 25 Aars Jubilæum. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Rusland. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

8. Kap.

Saras Befrielse.

1. Englen Rafael overvinder den onde Aand.

Efter endt Maaltid førte de den unge Mand til hende. Da mindedes Tobias Engles Tale og tog af sin Rejsetaske en Del af Leveren frem, som han lagde paa glødende Kul. Saa greb Englen den onde Aand og lænkebandt ham i Øvreægyptens Ørkenland. 1—3.

2. Tobias's og Saras fælles Bøn til Gud.

Derpaa rettede Tobias en Opfordring til den unge Pige, idet han sagde: »Rejs dig, Sara, og lad os i Dag, i Morgen og i Overmorgen bede til Gud. I disse tre Nætter skal vi forene os med Gud. Efter den tredje Nat er vi saa Ægtefolk. Thi vi er de helliges Børn, og vi kan ikke indgaa Ægteskab som Hedninger, der ikke kender Gud.« Saa rejste de sig begge to, og i Fællesskab forrettede de

en inderlig Bøn om, at der maatte skænkes dem Karskhed. Tobias bad saaledes: »Herre, vore Fædres Gud, Himmel og Jord skal lovprise dig, og Hav og Kilder og Floder og alle dine Skabninger, der findes i dem. Du har dannet Adam af Jordens Muld og givet ham Eva som Hjælp. Og nu, Herre, ved du, at jeg ikke for sanselig Lysts Skyld tager min Frænke til Hustru, men kun drevet af Ønsket om Efterkommere, som skal lovprise dit Navn til evig Tid.« Ogsaa Sara bad: »Forbarm dig over os, Herre, forbarm dig over os, og lad os begge to blive gamle med et godt Helbred!« 4—10.

3. *Raguels ugrundede Frygt.*

Henimod Hanegal lod Raguel tilkalde sine Tjenere, og de fulgtes ad for at grave en Grav. Thi han sagde: »Det gik ham vistnok, som det gik de andre syv Mænd, der begav sig til hende.« Da de havde gravet Graven, vendte Raguel tilbage til sin Hustru og sagde: »Send en af dine Piger for at se, om han er død! Jeg skal jordfæste ham, førend Dagen bryder frem.« Hun sendte da en af sine Tjenestepiger. Denne gik ind i Værelset og fandt dem begge raske og sovende, den ene som den anden. 11—15.

4. *Forældrenes Taksigelse.*

Hun kom saa tilbage med den glædelige Efterretning. Da lovpriste de Gud, Raguel nemlig og hans Hustru, idet de sagde: »Vi lovsynger dig, Herre, Israels Gud, fordi det ikke gik, som vi mente. Du viste din Barmhjertighed og holdt den Fjende borte fra os, som forfulgte os. Du forbarmede dig over de to Enebørn. Lær dem, Herre, at takke dig med større Fuldkommenhed og at bringe dig Lovprisningens Offer for deres Redning, og lad alle Folkeslag erkende, at du alene er Gud i hele Verden!« 16—19.

5. *Forberedelserne til Bryllupsfesten.*

Straks derefter bød Raguel sine Tjenere, at de skulde kaste Graven til igen, som de havde gravet før Daggry. Men til sin Hustru sagde han, at hun skulde træffe Forberedelserne til et Gæstebud og sørge for al den Føde, som man trænger til, naar man er paa Rejse. Han lod

ogsaa to fede Køer og fire Væddere slagte og et Maaltid berede for alle sine Naboer og samtlige Venner. Derpaa besvor Raguel Tobias at blive to Uger hos ham, og af alt, hvad Raguel ejede, gav han Tobias Halvdelen og skrev en Erklæring om, at den anden Halvdel, som efter deres Død var tilovers, (ogsaa) skulde tilfalde Tobias. 20—24.

Leveregel: »For dem, der elsker Gud, skal alle Ting hjælpe til deres Bedste.« Dette har vi hørt, siden vi var Børn, og Sandheden af disse Ord har vi oplevet, medens Aarene gik. Men naar der findes Mennesker, hvis Kærlighed til Gud giver sig Udslag i en saa stor Taalmodighed, i en saa urokkelig Tillid og en saa ydmyg Bøn til Gud som hos Raguels Datter Sara, da bliver de i Guds Øjne værdige til at erfare hans Naade og Hjælp ved ligefremme Undergerninger. Langt borte fra et elsket Fædreland, midt i hedenske Omgivelser ser den unge Pige i et Øjeblik, da hendes Hjerte ængstes ved Mindet om de frygtelige Oplevelser paa de tidligere Bryllupsdage, pludselig Guds Godhed, Magt og Visdom lyse op over sig som en straalende Sol, der bortskræmmer en lang og uhyggelig Nats Mørke og bringer Sjælen dyb Fred og ubeskrivelig Glæde. Saa lær da ogsaa at bede til Gud med samme Inderlighed og Fuldkommenhed, idet du mindes Herrens Ord: »Bed, og der skal gives eder; søg, og I skal finde; bank paa, og der skal lukkes op for eder.« Lc. 11, 9. F. K.

Fra Meksiko.

Efter udenlandske Blade.

Der er i Meksiko i de sidste Maaneder næppe hændt nogen Begivenhed, der har gjort et saa dybt Indtryk som Jesuitpateren Pro's og hans tre Ledsageres Martyrdød. Privathbreve fra selve Stedet gør det muligt at berette nærmere om deres Liv og Død.

P. Miguel Augustin Pro blev født i Conncepcion del Oro i Staten Zacatecas (Meksiko) den 13. Januar 1891. Han nedstammede fra en anset Familie. Den 10. August 1911 indtraadte han i Jesu Selskab. Allerede kort efter maatte han med sine Kaldsfæller lide Forfølgelse og Lands-

forvisning. Han studerede i U. S. A., i Spanien og i Belgien. I August 1925 blev han præsteviet, og eet Aar senere, i Juni 1926, indskibede han sig til Meksiko.

P. Pro havde tilbudt sig til at være Missionær blandt Tarahumara-Indianerne. Men den Forfølgelse, der rasede der, tvang ham snart til at begive sig til Hovedstaden. Ved hans Ankomst dertil manglede der kun nogle Dage, inden de berygtede 33 Udførelsesartikler til Forfatningens § 130, som Calles havde offentliggjort d. 2. Juli 1926, skulde træde i Kraft. Folket strømmede sammen i Kirkerne for endnu en Gang at modtage Gudstjenestens og de hellige Sakramenters Trøst. P. Pro viede sig straks med apostolisk Kærlighed og Udholdenhed til Sakramenternes Forvaltning. To Gange maatte man bære ham ud af Skriftestolen, da han var besvimet af Udmattelse. Efter Ophævelsen af den offentlige Gudstjeneste (1. Aug. 1926) voksede Farerne og Anstrengelserne for ham. Iført verdslige Klæder ilede han gennem Byens Gader og bar Frelseren under Brødets Skikkelse til sine »Centros Eucaristicos«, hvor han hos paalidelige Familier fejrede de hellige Hømmeligheder og meddelte Sakramenterne. Paa en Jesu-Hjerte-Fredag uddelte han 1200 Kommunioner i Privatboliger. Han kom de fattige til Hjælp ved sine »Velgørenhedscentre«, han samlede og organiserede mandlige og kvindelige Kateketer, underviste og skolede dem, for at de overalt kunde undervise de troende, især Børnene; han ydede Katholikker, der vansmægtede i Fængslerne, legemlig og aandelig Trøst, besøgte de syge, holdt Eksercitier, hørte overalt Skrifte, og han gjorde alt dette, stadig omgivet af Farer, som han vel kendte. Flere Gange blev han ogsaa overrasket under Gudstjenesten, men det lykkedes ham at undslippe sine Forfølgere.

Tilslidst blev han dog sammen med sin Broder Humberto, Ingeniøren Vilchis og en fattig Arbejder ved Navn Tirado taget til Fange den 17. November 1927. Fire Dage i Forvejen havde et Bombeattentat paa General Obregon, Calles's Ven og den eneste overlevende Præsidentskabskandidat, fundet Sted. Dette var for Regeringen en velkommen Anledning til at blive af med den nidkære Præst, uden at man fra den civiliserede Verdens Side

gjorde sig Bebrejdelser for et Mord paa troende Kristne. Man beskyldte Præsten for at være Anslagets Ophavsmand. Med Tilsidesættelse af alle Retsformer, med Udelukkelse af Offentligheden og med overilet Hast blev Dommen afsagt og kort Tid efter eksekveret. (Midlet er ikke nyt; allerede paa Katholikforfølgelsens Tid i England, under Dronning Elisabeth, har man anvendt det for at berøve den sal. Edmund Campion og mange andre Præster Martyriets Ære, idet man beskyldte dem for Højforræderi). Allerede kort Tid efter udbredte Verdenspressen, der havde vist saa inderlig Deltagelse i Anledning af to Anarkisters Henrettelse, Bagvaskelsen mod P. Pro. Men vi kan meddele et Dokument, forfattet af et Øjenvidne og bekræftet med en Ed. Forfatterens Person og de meksikanske Biskoppers Værdighed, hvis Komité i U. S. A. det er rettet til, udelukker enhver Mistanke; Dokumentet har følgende Ordlyd:

»Retfærdigheden kræver af mig, at jeg aflægger et lige saa bestemt som sikkert Vidnesbyrd om P. M. A. Pro's Uskyldighed og med Ro, men ogsaa med største Eftertryk gør Indsigelse mod den uretfærdige Bagvaskelse, at han og hans Ledsagere skulde være Ophavsmændene til Bombeattentatet mod General Obregon den 13. Novbr.

Mange Personer inden for Jesu Selskab som uden for det vidste meget vel, hvilken dybt from Ordensmand og nidkær Præst han var. Dette alene skulde allerede være nok til at bevise det vanvittige i Beskyldningen for, at han skulde kunne arrangere Attentater. Jeg selv har lært Pateren at kende i U. S. A. for tolv Aar siden og har staaet ham meget nær, navnlig i disse sidste Maaneder. Jeg kan forsikre, og jeg forsikrer under Ed: Det er aldeles usandt, at P. Pro har overværet et Møde, hvor Attentatet skal være blevet aftalt, at han har deltaget i Anslaget, og endnu langt mindre, at han har været Komplottets Ophavsmand.

Hans Broder Humberto var netop paa hin Eftermiddag, da Attentatet fandt Sted, hjemme og legede roligt med sine Brødre. Derfor har begge Brødre over for Pressens Repræsentanter i General Cruz' Nærværelse med fuld Grund og paa det bestemteste nægtet enhver Deltagelse i

Attentatet. Dette var den eneste Lejlighed, hvor de offentligt kunde fremkomme med deres Udsagn. Pateren tilføjede: »Jeg er ganske rolig og haaber, at Retfærdigheden vil sejre«; og Humberto erklærede, at han jo allerede havde anvist, hvorledes man skulde fastslaa Sandheden af hans Udsagn.

P. Pro's Virksomhed som Leder af Hjælpekommissionen indskrænkede sig, som han selv flere Gange har sagt mig, til at lade de nødlidende Familjer faa Penge og Levnedsmidler. Dette Udsagn kan gentages for Retten.

Deres Uskyld var saa stor, at man slet ikke gjorde noget Skridt for at skaffe de anholdte Friheden igen. Man troede, at Politiet kunde tyde saadanne Bestræbelser til de anklagedes Ugunst. Alle haabede nemlig ganske sikkert, at Sandheden snart vilde komme for Dagen. Men Politiet, som allerede længe havde chikaneret de anklagede paa Grund af deres Virksomhed i »Ligaen for den religiøse Friheds Forsvar«, brød sig ikke det ringeste om Udforskningen af Sandheden. Lejligheden til at kaste Skylden for Forbrydelsen over paa Katholikkerne og især paa en Præst syntes Politiet kun altfor gunstig. Derfor opdigtede man saa mange Løgne, som man havde Brug for, og fratog de anklagede ogsaa den mindste Mulighed for Forsvar. Man gik frem imod dem med al Ulovlighed, Uretfærdighed og Raahed.

Deres Anholdelse var imod Lovene, fordi den fandt Sted uden skriftlig Ordre, — men dette sker jo hver Dag. De blev indespærrede en fem-seks Dage og fuldstændig afskaaret fra Omverdenen, uden at der blev udstedt noget Dokument om deres Arrestation, og uden at man overgav dem til nogen Domstol — alt sammen Ting, der udtrykkelig kræves af Republikens Grundlov. De blev aldrig stillet overfor den foregivne Anklager. Selvfølgelig blev der heller ingen Vidner tilkaldt og endnu langt mindre en Forsvarer; og alligevel skulde alt dette være sket efter Ret og Retfærdighed. Det hedder ellers i Pressen, om det saa er sandt eller ikke, at de anklagede blev dømt efter Standretten, men i vort Tilfælde var der ikke den ringeste Skygge af en borgerlig eller militær Rettergang. Brutal Magt og Uretfærdighed afsagde Dommen. Et stærkt Opbud blev

beordret til Henrettelsen. Midt i Byen, i selve Politivaretsfængslet, fandt Henrettelsen Sted. Man meddelte de anklagede den forestaaende Henrettelse først nogle Minutter i Forvejen. Saaledes var det for dem og især for deres Venner umuligt at udvirke en »Amparo« (et Beskyttelsesbrev, der vilde have hindret Henrettelsen). Ved denne utrolige Raahed vilde man indgyde Katholikkerne Frygt og faa dem til at afstaa fra Kampen for deres Frihed.

P. Pro gik rolig og fattet til Retterstedet. At han virkelig skulde gaa i Døden, troede han først, da han fik Øje paa Soldaterne med deres Vaaben. Da en af Bødlerne, som havde taget ham til Fange, spurgte ham, om han tilgav ham, svarede han: »Jeg tilgiver jer ikke blot, jeg takker jer endogsaa af Hjerfet.« Derefter bad han om Lov til at bede noget. Han faldt paa Knæ og bad nogle Øjeblikke. Saa rejste han sig og udbredte Armene i Korsform for at modtage den dødbringende Salve. Saaledes døde P. Miguel Agustin Pro.« *)

Saa vidt Dokumentet. Forfatterens Navn kan vi af letfattede Grunde ikke offentliggøre. Vi kan dog vedføje nogle Enkeltheder:

Efter Pateren gik Ingeniøren Louis Segura Vilchis modig i Døden. Senere fik man at vide, at han paa den Dag, da Attentatet skete, havde benyttet den frie Eftermiddag til at tale lidt med sin forlovede, og paa Anholdelsesdagen var han som sædvanlig rolig gaaet til sit Arbejde. Da Humberto betraadte Retterstedet og saa sin Tvillingbroders og Seguras Lig, tog han en Medalje frem, kyssede den og faldt derefter, gennemboret af Kuglerne. Alle døde de, idet de bedyrede deres Uskyldighed. Fremragende Retslærde har skriftligt taget deres Uskyld i Forsvar.

Det myrdede Broderpars Lig blev udstillet i Panuco-

---

*) Dette Øjeblik er fastholdt paa et Billede, som ogsaa gik rundt i den danske Presse: »En Henrettelse af Oprørere i Mexiko«, lød Overskriften, saa vidt jeg husker; og i Teksten neden under stod bl. a., at den, der laa paa Jorden foran de andres Fødder, var en katholsk Præst, der allerede var skudt. Det var P. Pro. — Saaledes arbejder den mexikanske Bolshevik-Regering paa at vildlede den offentlige Mening i alle Verdensdele. (Oversætterens Anm.)

gade 58. Fra Kl. 5 om Morgenen og til Kl. 11 om Natten varede Folkets Tilstrømning. Dagen efter, den 24., gentog det samme sig tidlig om Morgenen. Tusinder af Mennesker, der var Familien helt fremmede, gik forbi Baaren. De beviste de døde Helte deres Ærefrygt, kyssede deres Ligkister og rørte ved dem med Rosenkranse og Medaljer.

Om Natten havde 30 Personer, der havde staaet Martyrerne særlig nær, holdt Vagt hos dem. Det hellige Sakramente blev udstillet; det hvilede paa Blodvidnernes Kister, et gribende Syn, der mindede om Katakombernes Tid. Præsterne bad Dagtiderne for de afdøde, velsignede Ligene og frembar det hellige Offer. Martyrparrets Fader, en ærværdig Olding paa 75 Aar, gav et opløftende Eksempel paa ægte kristelig Trosstyrke. Han knælede i lange Timer foran sine døde Sønner med Hænderne støttet paa Baaren. Han er stolt af sine heltemodige Sønner; mod Bødlerne nærer han intet Nag og siger intet imod dem. Præsterne udbad sig det som en Ære at bære Kisterne paa deres Skuldre ud til Ligvognene. Det var de prægtigste Vogne, man i hele Byen havde kunnet finde.

Nu forandredes Billedet. Sorgen veg for Glæden, Ligfærden blev til et Triumftog. En uhyre stor Mængde ventede foran Sørgehuset. Da de ærværdige Legemer blev baaret ud, faldt alle paa Knæ. Mange græd af hellig Glæde, andre kundgjorde deres Trosbejstring ved høje Raab. Paa hele Vejen fra Sørgehuset til Kirkegaarden »Dolores«, ligesom ogsaa ved Togets Tilbagevenden derfra, genlød Gaderne af Bønner og Psalmer. Overalt lød Raabene: »Leve Christus, Kongen! De hellige Martyrer leve! Paven leve! Hil vore Biskopper! Hurra for vore Præster! Troen leve! Hellige Martyrer, udbed os Kirkens Frihed! Herre, hvis du forlanger Martyrer, her er vort Blod og Liv!« Det er umuligt med Ord at gengive det gribende Syn.

Mere end 20,000 Mennesker var med i Ligtoget, skønt det var paa en Hverdag og i Forretningstiden. Folk af hver Stand og Rang strømmede til for at vise de døde Helte den sidste Ære. Man saa Damer af de højeste Samfundskredse ved Siden af jævne Kvinder af Folket, Arbejdere i stort Antal og mange ansete ældre og yngre Mænd.

Gader og Torve var pyntede med Blomster. Der var endnu mere end en Times Vej til Kirkegaarden, da nogle Mænd i hellig Begejstring løftede Kisterne fra Vognene over paa deres Skuldre og bar dem helt hen til Graven. I »Dolores« ventede allerede en uhyre Menneskemængde under Bønner og Psalmer paa Martyrernes Ankomst. Begejstringen tog stadig til. Kun i det Øjeblik, da Kisterne sænkedes i Graven, herkede dyb Stilhed. Den heltemodige Fader til de ædle Brødre var den første, der med saaret Hjerte, men ogsaa med hellig Trosglæde og med Gudhengivenhed lod Jorden falde ned paa sine Martyrsønners Kister. Derefter henvendte han sig til nogle Præster og bad dem om med ham at istemme »Te Deum«. De samme Æresbevisninger blev ogsaa deres to Ledsagere til Del.

Ved G. Schm.

Retssagen mod Pastor Riesterer.

(Sluttet.)

Forsvareren fortsatte:

Kan nogen tro, at den almindelige opinion vilde taale et slikt presteskap og en saa samfundsfordærvende lære, som den katolske Kirke og de katolske moralforfattere efter fru Steinsviks opskrift forkynder. Umulig. Et slikt presteskap vilde bli feiet væk ikke alene i kristendommens, men ogsaa i moralens navn. Den katolske Kirkes stilling med dens over 300 millioner tilhængere og dens ca. 350,000 prester er en levende protest mot riktigheten av disse paastande. Hvis forholdene var slik som paastaat, kunde da ikke alle prester være saa degenererte, at de ikke vilde redde sig ut av et liv, som i den grad var sædelig nedbrytende.

Alle katolske prester sier et samstemmig nei til beskyldningerne. Det er bare apostaterne, de frafaldne, som sier noget andet. Men disse er ikke de rette til at gi den objektive og upartiske forklaring om den kirke og den lære, som de har forladt.

Personer av Chiniquis og Grassmanns type er ikke de rette til at optræ som sandhetsvidner i saken.

Forsvareren hævdedt dernæst, at selv om der ikke var ført sandhedsbevis, maatte pastor Riesterer bli at frifinde, fordi han har uttalt sig til berettiget varetagelse av eget eller andres tarv. Han har ofret sit menneskeliv i den katolske Kirkes tjeneste, og han var baade berettiget og forpliktet til at ta til gjenmæle ikke bare paa egne og andre presters, men ogsaa paa sin kirkes vegne. Kirken ligger paa et højt sted og dens tjenere har det som sin livsoppgave at være vakthold paa Kirkens mure. Heller ikke kan det paavises at Riesterer herunder har vist mangel paa tilbørlig aktsomhet. For sandheten av hans ytringer er bevist baade av sakkyndige og vidner.

Tilslut gik forsvareren ind paa spørsmålet om fru Steinsvik selv hadde git anledning til fremsættelsen av de paaklagede ytringer. Straf for pastor Riesterer maa ogsaa bortfalde av den grund at ærekrænkelsen er fremkaldt av utilbørlig adfærd av den fornærmede selv. Er det ikke utilbørlig at søke at vanære et kristent kirkesamfund og de som arbejder i dette samfunds tjeneste?

Er det ikke utilbørlig paa denne maate at saa mistillid og hatets sæd og at haane det som dette kirkesamfund anser for helligt?

Det vilde overalt og under alle forhold maatte karakteriseres som utilbørlig adfærd. Men for en nordmand blir utilbørligheten saa meget større. For hvad skylder vi ikke den katolske Kirke? Det er da den som har kristnet vort land! Det er da den, som i aarhundreder har været bærer av den kirkelige og nationale kultur her i landet! Historiens dom og stenes tale er ogsaa den at med den katolske Kirkes forsvinden led vort folk store aandelige og nationale tap. Og den katolske kirkes arbeide i vort land idag er da ogsaa et arbeide i selvopofrelse for at lindre sykdom og nød blandt folket. Derfor blir angrep som fru Steinsviks den største utilbørlighet, men det er nu engang som den gamle vismand sier: »Hver har sit at gjøre sig navnkundig av!«

Forsvareren nedla paastand paa, at indstevnte frifindes og at saksøkeren tilpliktes at betale sakens omkostninger til indstevnte og til det offentlige. Likeledes at de anførte uttalelser ikke blir at mortificere.

Etter »Fædrelandsvennen«:

Kiær Mordt fik saa paany ordet. Han vilde indskrænke sig til det mest nødvendige. Her i landet vilde ingen ansvarlig videnskapsmand ha uttalt sig om de spørsmåal de franske har gjort, f. eks. om fru Steinsviks hensikt. Talerens motpart hadde sagt at ingen andre end katoliker kan tolke den katolske morallære. Taleren hadde hat en følelse av at komme tilbake til middelalderen. Fru Steinsviks kilder var gode nok. M. h. t. uttalelserne fra Riesterer saa var det klart at de var injurierende. Han hadde beskyldt hende for nederdræktig feighet, løgnfabrikant i helvedes tjeneste, hun præker satans evangelium.

Adm.: Det siste har ikke Riesterer sagt.

Kiær Mordt: Ja, det var en forsnakkelse, det har alt-saa Riesterer ikke sagt, men det er galt nok det andre- (Munterhet.)

Riesterer bemerket at han fastholdt at fruén hadde angrepet den katolske Kirke. Jesuiterne hadde ingen egen morallære, men har den samme lære som den katolske Kirke. Det er da klart at fruén ikke bare angriper jesuiterne, men likefuldt den katolske Kirke. Det var ikke riktig at Liguori var jesuit. Han var helt uavhengig. Taleren hadde ikke beskyldt fruén for løgn, men den lære som hun fremsatte. Det er de objektive paastande det her gjælder. Professor Ihlen hadde bevæget sig paa vidderne i sit foredrag, og hadde ikke fremført beviser for sine paastande. Fruéns advokat vilde reducere de udenlandske videnskapsmænds uttalelser til intet. Den ene svarte bare kort med »ja« eller »nei«, de andre svarte med utførlige begrundelser. Det var like galt ifølge fruéns advokat. (Stor munterhet.) Alle har svart paa sit videnskapelige ansvar. Vil man ha deres begrundelse kan den faaes. Talerens hensikt var paa ingen maate at skade fruén som foredragsholder — han kjendte ikke til at fruén var foredragsholder. Hans hensikt var bare at tilbakevise de usande beskyldninger. Taleren hadde aldrig fremkaldt denne sak, som *Kiær Mordt* sa — det var merkelig hvordan en sakfører kunde sætte saken paa hodet! (Munterhet.) Ubegripelig var det hvordan en ting kunde endevendes. Fruén hadde selv ikke engang møtt ved forliks-

kommissionen, men sendt andre for sig med fuldmakt til at forkaste ethvert tilbud om forlik.

Fruen har ikke alene sagt feil om hvad Liguori lærte for sin tid, men har ogsaa sagt at hans lære er retspraksis den dag idag.

Fru *Steinsvik*: Ja, det har jeg . . . .

Riesterer: Ja, hører man det? Vi har jo hørt nok om at fruene er forblindet her. Med hensyn til advokatens bemerkning om professor Brandruds brev skal jeg indskrænke mig til at spørre ham om han mistænker mig for at bruke jesuitiske knep i retten. (Munterhet.)

Fru *Steinsvik* fik saa anledning til at gjøre sine bemerkninger. Hun bemerket paany at det ikke var *Riesterer* hun vilde tillivs. Spørsmålet var om hun hadde talt sandt eller ikke. Det hadde hun og det maatte retten bevidne. Det var nødvendig.

Riesterer bemerket at hvis uttrykkene blev mortificert vilde fruene fortsætte sine skriverier. Hun holder paa med en bok paa 600 sider og vil da vel si alt dette op igjen.

Fru *Steinsvik*: Ja, og meget mere.

Hermed var retsforhandlingerne slut, og byfogden hævet retten.

»Chr. Tid.«: Da byretten 18. jan. præcis kl. 6 eftm. traadte sammen for at afsi dom i den private injuriersak fru Martha *Steinsvik* mot pastor C. *Riesterer*, fyldtes det lille retslokale øieblikkelig av interesserte tilhørere. Ogsaa utenfor lokalet stod der en hel del mennesker.

Av sakens parter møtte bare *Riesterer* og hans retsfuldmæktig, overretssakfører Hannaas.

Idet *byfogden* tok fat paa oplæsningen av domspræmissene, bemerket han, at dommen var enstemmig.

I præmissene citeres først forliksklagen, hvorefter det heter:

Det er i saken paa det rene ved saksøktes egen erkjendelse, at han har forfattet de i stevningen nærmere omhandlede artikler i »Agder Tidend« og »Chr. Tid.« og at han bærer ansvaret for hvad der staar.

Retten anser det bevist, at en række av de uttryk saksøkte har benyttet i de nævnte artikler om saksøkersken, fru Martha *Steinsviks* forfatterskap, er egnet til at skade

hendes gode navn og rykte, likesom de rammer hendes selvfølelse. De gaar saaledes ind under straffelovens §§ 246 og 247. Dette gjælder hvor han benytter uttrykkene forfalskning og løgn. Disse uttryk gaar paa saksøkerskens ære løs og betegner hende som en person som bevisst fordreier sandheten. Saksøkte har under sakens behandling søkt at bevise at fru Steinsvik har fart med løgn, allsaa bevisst usandhet, men dette bevis kan han ikke sies at ha ført.

Artiklerne indeholder ogsaa andre uttalelser av pastor Riesterer, som saksøkersken har ment gaar ind under bestemmelsen i straffelovens § 247. Disse uttalelser gaar stort set ut paa at fru Steinsvik har fart med usandhet eller at hun paa uriktig og uforsvarlig maate har citert de i artiklene nævnte katolske eller jesuitiske forfattere. Fru Steinsvik paa sin side har hævdet at hendes citater i alt væsentlig er korrekte, at de derfor ikke kan betegnes som uriktige, og at Riesterer ved sin omtale paa denne maate av hendes forfatterskap har søkt at bevirke at noget finder tiltro der er egnet til at utsætte hende for hat, ringeakt eller tap av den for hendes stilling eller næring fornødne tillid, idet hun ernærer sig som foredragsholder eller skribent. Retten kan ikke finde, at den omstændighet, at Riesterer har betegnet fru Steinsviks forfatterskap som uriktig, er egnet til at berøve hende den for hendes stilling fornødne tillid. Det maa være tilladt i et tilfælde som dette, at ta til gjennæle mot saadanne beskyldninger som fru Steinsvik har rettet mot det katolske samfund i »Aftenp.« nr. 358, 359 og 360 for 1925, uten at den der tar til gjennæle paa stedet beviser at hans paastand om beskyldningernes usandhet er riktig. Pastor Riesterers angivelig injurierende artikkel er nemlig frenkomet som et svar paa de nævnte artikler i »Aftenp.«, der ogsaa var gjengit i utdrag i »Agder Tidend«.

Fru Steinsvik har under saken paastaat at de nævnte artikler i »Aftenp.« var skrevne som indlæg i striden om at gi jesuiterne adgang til riket, og at de derfor ikke vedkom den katolske geistlighet i sin almindelighet. Denne hendes paastand kan være riktig nok, men det maa her erindres at hendes angrep paa jesuiterne ogsaa rammer

den katolske Kirke, idet jesuitiske anskuelser og læresætninger i stor utstrækning er anerkjendt av katolicismen og benyttes av den, likesom jesuiterordenen ogsaa er en del av det katolske kirkesamfund. Retten kan derfor ikke indse at hendes angrep, der formelt er rettet mot jesuiterne, skulde være katolske geistlige uvedkommende. Naar hun fra talerstolen eller i pressen docerer sine meninger, maa hun desuten finde sig i at saadanne meninger rettet til almenheten baade kan bli gjenstand for kritik og likefrem benektet, og selv om kritikkeren med urette skulde paastaa, at meningen var usand, kan det ikke indsees at en saadan uttalelse i et enkelt eller mere begrænset antal tilfælder skulde utsætte hende for tap av tillid som foredragsholder eller skribent. Alle, selv den dyktigste videnskapsmand, kan i videnskapelige spørmaal ta feil. Det bemerkes ogsaa at fru Steinsviks artikkel neppe er ment som et videnskapelig indlæg, om hun end efter eget opgivende har drevet videnskapelige studier paa de omraader det her gjælder. Der maa ogsaa sees hen til, i denne forbindelse, at karakteristikken av fru Steinsviks artikler som usande og uriktige, er fremkommet fra katolsk hold, og at den omstændighet vil bevirke at protestantiske tilhørere eller læsere ikke vil lægge den samme vekt paa en saadan benektelse som paa den der maatte være fremkommet fra hold der ikke var part i saken. Skulde saadanne benektelser, som er fremkommet fra Riesterers side, i sin almindelighet betegnes som injurierende, vilde det ogsaa kunne umuliggjøre offentlig diskussion. Retten finder derfor ikke at der fra fru Steinsviks side er ført bevis for at Riesterers karakteristik av hendes uttalelser som usande, kan befrykte at skade hendes stilling som foredragsholder, og de vil derfor, forsaavidt de kun betegner hendes uttalelser som usande ikke kunne henføres under straffelovens § 247.

Som allerede anført har Riesterer i saken søkt at føre sandhetsbevis for sin karakteristik av fru Steinsviks uttalelser. Retten vil derfor ikke undlate den bemerkning at det er paa det rene ved denne bevisførsel, at fru Steinsviks uttalelser, forsaavidt Riesterer kun karakteriserer dem som usande og uriktige, ogsaa maa sies at være usande

og uriktige efter katolsk opfatning. Retten finder det ikke nødvendig nærmere at drøfte sandhedsbeviset efter rettens opfatning, efter den stilling den har tagt til spørgsmaalet om beskyldningerne om usandhet gaar ind under straffelovens § 247. Den vil kun ha uttalt at den i enkelte henseender ogsaa efter sin opfatning finder sandhedsbeviset ført. Som eksempel herpaa kan nævnes at det under saken er bevist, at det er uriktig at en katolsk skriftefar er forpliktet til at stille sine kvindelige skriftebarn de spørsmaal fru Steinsvik antyder. (Stevningens punkt 7 og 11).

Retten finder det videre bevist at Riesterer likeoverfor fru Steinsvik kun har uttalt sig til berettiget varetagelse av eget eller andres — nemlig den katolske menighets — tarv. Det maa her erindres at fru Steinsviks karakteristik av den moral der hersker inden den katolske Kirke, av den katolske menighet er opfattet som meget saarende, og de katolske prester, som har uttalt sig her i saken, har likefrem sagt, at de ikke kunde bli staaende i en kirke hvor en saadan moral var den herskende. Det kan heller ikke antas at Riesterer ved at uttale sig som han har gjort, har vist mangel paa tilbørlig aktsomhet. Beviset herfor skyløer fru Steinsvik at føre, hvad hun ikke kan sies at ha gjort. Fru Steinsvik har bebreidet Riesterer at han har uttalt sig før han hadde anledning til at undersøke hvad de i hendes artikel anførte moral-lærere har lært, men det maa her erindres at Riesterer ved sin hele utdanning var vel inde i katolsk moralopfatning, og at det derfor var helt overflødig for ham at anstille fornyede undersøkelser, naar det gjaldt en avis-polemik, og at han nok kunde tænke sig at fru Steinsvik uttalte sig mot bedre vidende, idet hendes artikler bærer præg av at hun virkelig hadde læst de nævnte moral-lærere paa latin, og at han derfor ikke behøvet at gaa ut fra at hun ikke ved læsningen hadde opfattet hvad de virkelig docerte. De nævnte uttryk er ogsaa brukt i stridens hete.

Retten finder endelig at de ærekrænkelser Riesterer har tilføjet Martha Steinsvik av hende selv er fremkaldt ved utilbørlig optræden. Hun maatte vente sig, naar hun

skrev som hun gjorde i »Aftenp.«, at der vilde bli tat meget kraftig til gjenmæle fra katolsk hold mot hendes anførsler og det maatte ogsaa befryktes at katoliker, hvor det gjælder deres religiøse opfatning, vilde drives til det yderste og kanske let gaa over streken. Det er ikke tilbørlig at rette et angrep paa verdens største kirkesamfund med de ord og paa den maate Martha Steinsvik har gjort, medmindre dette angrep er ganske anderledes underbygget end Martha Steinsviks er.

Retten finder saaledes at pastor Riesterer ikke kan straffes for nogen av sine uttalelser, idet de uttalelser der blir at henføre under straffelovens § 247 ikke kan belægges med straf i henhold til § 249, 2. ledd, og § 250, og de der maatte bli at henføre under straffelovens § 246 i henhold til straffelovens § 250.

Riesterers uttalelser vil i henhold til straffelovens § 253 bli at mortificere i den utstrækning de anvendte uttryk antas at indgaa under straffelovens § 247.

I henhold herlil vil ordet »forfalskning« i stevningens punkt 2 bli at mortificere, videre i punkt 5 uttrykkene »utrolige forfalskninger og løgn«, i punkt 7 »denne løgn er saa diger, saa fræk, saa uhørt, saa utrolig« og »Shaftesburys ord passer da bare paa dem som har opfundet slik løgn og paa dem som er perverse nok til at tro paa dem«, samt uttrykket »nederdræktig feighet«, i punkt 8 ordet »løgn«, i punkt 9 ordene »ret og slet løgn«, i punkt 10, 11 og 12 ordene »løgn«, i punkt 13 ordene »mange løgn«, »en masse avskyelig løgn« og »de samme løgn«. — Under dette punkt anfører Riesterer: »De som gjør det forvrænger Kristi evangelium til det hatets evangelium som har satan selv til ophav. Jeg undres bare over om Martha Steinsvik selv er løgnfabrikant i helvedes tjeneste eller om hun kun er en naiv forhandler en gros et en detalj.«

Disse uttryk vil som de øvrige anførte bli at mortificere, idet Riesterer ikke har kunnet og heller ikke kan føre bevis for deres sandhet.

I punkt 14 mortificeres ordene »løgnets evangelium og satans verk« og i punkt 15 uttrykkene »faret med løgn« og »griset og blasfemisk« samt »med velberaad hu at til-søle moderkirken«.

Som anført bemerkes at Riesterer ikke har ført bevis for sandheten av nogen av de ovenanførte uttryk.

Retten finder det overflødig at bestemme at Riesterer skal utrede noget beløp til kundgjørelse av de mortificerte uttalelser, idet nærværende domsresultat helt frivillig vil bli indtat i store deler av den norske presse.

I henhold til straffeproseslovens § 455.3 vil fru Steinsvik bli at paalægge erstatning saavel til saksøkte som til statskassen, idet retten finder at han ikke har git rimelig grund til forfølgningen. Saken burde ikke være indbragt for retten, idet hun burde ha forsøkt at forlike den. Det fremgaar ogsaa, at Riesterer har været villig til at ta tilbake de mortificerte uttryk saafremt saksøkersken paa sin side hadde gjort indrømmelser. Han avgav personlig møte i forlikskommissionen, hvor hun ikke avgav møte og heller ikke hadde git mandat til forlik. I betraktning av at saksøkersken er helt uformuende antages erstatningen at burde settes til 500 kroner til saksøkte og 500 kroner til statskassen.

Ti kjendes for ret:

Katholsk prest Celestin Riesterer frifindes for fru Martha Steinsviks tiltale i denne sak.

Martha Steinsvik erstatter Celestin Riesterer en andel av sakens omkostninger med kr. 500 — fem hundre kroner — og statskassen en andel av saksomkostningerne med kr. 500 — fem hundre kroner.

Efternævnte uttryk og sætninger anført om Martha Steinsvik i Riesterers artikler i »Agder Tidend« for 21. aug. 1925 og i »Christianssands Tidende« formentlig 15. oktober 1925, kjendes døde og magtesløse.

Ordene »forfalskning« citert i stevningens punkt 1, »utrolige forfalskninger og løgn« i punkt 5, »denne løgn er saa diger, saa fræk, saa uhørt, saa utrolig« og »Shaftesburys ord passer da bare paa dem som har opfundet slik løgn og paa dem som er perverse nok til at tro paa dem« i punkt 7, »løgn« i punkterne 8, 10, 11 og 12, »ret og slet løgn« i punkt 9, »mange løgn«, »masse avskyelig løgn«, »de samme løgne«, »de som gjør det forvrænger Kristi evangelium til det hatets evangelium som har satan til sit ophav. Jeg undres bare over om Martha Steinsvik selv er

løgnfabrikant i helvedes tjeneste eller om hun kun er en naiv forhandler en gros et en detalj« i punkt 13, »løgnens evangelium« og »satans verk« i punkt 14 og »faret med løgn«, »griset og blasfemisk«, »med velberaad hu at tilsøle moderkirken« i punkt 15. —

Efter at dommen var oplæst, erklærede pastor *Riesterer*, at han for sit vedkommende vedtok den.

Saaledes slutter referaterne.

Nye Bøger.

Pax. The Quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Winter 1927—28. 1 sh. 6 d. N° 85).

Den første og også interessanteste artikel i dette vinterhæfte fra den lille klippeø syd for Wales i det stormende hav hedder *Vera Effigies* og er en meget belærende gennemgang af de forskellige billeder af Frelseren og opfattelseter af, hvorledes hans hellige ydre sømmeligst og opbyggeligt er at gengive. Forfatteren af denne artikel, Dom Theodore Baily, dvæler særlig ved det berømte billede fra ligklædet i Turin og citerer Dr. Paul Vignons påstand, at »billedet på ligklædet intetsteds har sin lige, end sige er blevet overgået af noget andet.« Han mener, at så længe ingen kan bevise billedets uægthed, må man anse det for ægte, selvom man ingen historiske beviser har for ligklædets existens før år 1200. »Ansigtet på ligklædet,« skriver han, »er af en hemmelighedsfuld skønhed og ophøjeth, roligt, kraftigt og venligt. Det synes næsten at være tegn på manglende ærefrygt at betragte så ophøjet et åsyn som en forfalskning. Hvis det virkelig er det, er det værk af en mesterhånd af næsten ubegribelig dygtighed, som kan kappes med de allerstørste malere.« Videre gennemgår forfatteren katakombebilleder af Frelseren og andre tidlige billeder samt de stadig fortsatte forsøg på at fremstille dette allerhelligste ansigt. Om Michel Angelos fremstilling af Christus i hans berømte billede Den yderste dom udtaler han sig i meget nedsættende toner. Gabriel Max's portræt »Jesus Christus« vil han snarere kalde en lignelse end et maleri og føler sig både frastødt og tiltalt af det. — En anden artikel fortæller fængslende om Præsten Maunoir, som virkede i Bretagne i det syttende århundrede hele 43 år, og hvis nidkære arbejde for sjælenes frelse har været at mærke alle de følgende århundreder siden

den tid. Han brugte for at belære den uvidende befolkning, allegoriske billeder, som han selv havde tegnet, og som skulde illustrere religionens sandheder. Han gjorde den samme erfaring som andre reformatorer, at hans alvorlige arbejde fremkaldte mistanke og skinsyge hos for sømmelige geistlige. Hans virksomhed blev til sidst så forgrenet, at han havde 1000 medarbejdere i sit missionsarbejde. Processen om hans salighedserklæring er bleven indledet i Rom. — En lille artikel indeholder fire hidtil ikke offentliggjorte breve fra kardinal Newman og Biskop Ullathorne, som ikke er uden interesse, men sikkert ikke var bleven trykt, hvis de ikke skyldtes så berømte mænd. Hæftet slutter som sædvanlig med boganmeldelser og notitser fra den lille klosterø.

Niels Hansen.

St. Josefs Gilde.

Vi har modtaget følgende:

Til alle Danmarks katholske Mænd!

I Aaret 1885 traadte nogle enkelte katholske Mænd sammen for at stifte en Forening med det smukke Formaal at arbejde hen til at oprette et Hjem for gamle katholske Trosfæller. Det Frø, som dengang blev lagt, spirede, og det Træ, som voksede op, eksisterer endnu den Dag i Dag. Foreningen er saaledes en af de ældste her i Landet, og dens Navn er: »St. Josefs Gilde«!

De Mænd, som undfangede den smukke Tanke, er forlængst gaaet ind til den evige Hvile; men i sikkert Haab og i Forventning om, at der vilde blive arbejdet videre paa det Værk, de begyndte. De haabede ikke forgæves; thi stadig bestaar Gildet, og stadig er Maalet det samme. Kun arbejdes der nu paa en bredere Basis end den Gang. I Aarenes Løb er der samlet en lille Kapital, dels gennem Legater, dels gennem Kontingenter samt frivillige Bidrag. Stadig har Gildet sine trofaste Medlemmer.

Ved Slutningen af sidste Aar mente Foreningen, at man nu var naaet saa langt, at der burde nedsættes et Byggeudvalg. Dette Udvalg arbejder nu med forcerede Kræfter for at naa Maalet i en overskuelig Fremtid. Men for at Værket skal kunne lykkes, trænger Gildet til al den Hjælp og Støtte, som kan opnaas; dog først og freinmest til Medlemmer. Mange er de Formaal, som man støtter i det

daglige Liv i fagligt eller filantropisk Øjemed gennem faste eller frivillige Bidrag. Skulde det da ikke være en Samvittighedssag for enhver Katholik først og fremmest at støtte noget saa smukt som et katholsk Alderdomshjem?

Tænk, hvad det vil sige, naar den katholske Mand, den katholske Kvinde kommer op til de Aar, da Hænderne falder trætte ned i Skødet, og Alderdommens Svagheder melder sig, at han eller hun da kan henvende sig til et »Katholsk Alderdomshjem« og søge Optagelse for i katholske Omgivelser sammen med Trosfæller at oppebie den Stund, da Herren vil kalde dem til sig ind i Evigheden.

Det er et, og Hovedformaalet, for St. Josefs Gilde, som dog ogsaa har andre nyttige Formaal paa sit Program. Alle kan hjælpe med til, at disse Formaal kan naas, ved at melde sig ind i Gildet, enten som aktivt eller som passivt Medlem. Smukt vilde det være at betænke et saadant Formaal som et »Katholsk Alderdomshjem« ved givne Lejligheder.

For at gøre Gildets Væsen og Arbejde mere bekendt blandt Trosfæller vil der blive afholdt et større Agitationsmøde Mandag den 19. Marts Kl. 8 i Gildesalen Bredgade 67 o. G., hvor enhver katholsk Mand over 21 Aar vil være velkommen.

Gildet staar under Hs. Højærværdighed Biskoppens Protektion. Dets nuværende Præsident er Pastor v. d. Kettenburg. Her er noget, vi alle kan og maa samle os om, Høje og Lave uden Standsforskel. Derfor haaber Agitationsudvalget, at en Skare interesserede vil fylde Gildesalen den 19. Marts Kl. 8 Aften.

C—H. G—W.

En god Sag maa ikke kalde forgæves!

St. Annæ Kirkes 25 Aars Jubilæum.

Den 22. Marts bliver det 25 Aar, siden St. Annæ Kirke blev indviet. Dette Jubilæum vil blive fejret paa følgende Maade:

1) Henimod Efteraaret holdes der tre Kursus aandelige Øvelser særskilt for Menighedens Mødre, unge Piger og Mænd.

2) Søndag den 18. Marts Kl. 8 er der Fælleskommunion for begge Mariakongregationer og Mødreforeningen. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken af Pastor J. Resch, som den 19. Marts 1903 blev udnævnt til første Sognepræst ved den nye Kirke. Kl. 6 Aften er der høj-

tidelig Takkegudstjeneste med Prædiken og Te Deum, hvori de tre ovennævnte Foreninger deltager med deres Bannere, Baand og Medalje.

3) Efter denne Takkegudstjeneste holdes der i Festsalen et Festmøde, hvortil paa Grund af de snævre Pladsforhold foruden de indbudte Gæster kun Menighedens voksne Medlemmer har Adgang. Entreen til dette Festmøde er 2 Kr. Adgangskortene skal være købt senest Onsdag den 14.

4) Under Takkegudstjenesten Kl. 6 holdes der en Indsamling til Fordel for den nye Kirke.

5) Skolebørnene fejrer Jubilæet paa selve Dagen, Torsdag den 22, med Gudstjeneste Kl. 9 og paafølgende Møde i Festsalen. Sognepræsten.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa Højskolen talte Hr. Johs. Hansen sidste Tirsdag om Italien. Ved Hjælp af talrige meget smukke Lysbilleder førte Taleren os gennem en Række af Italiens skønne Byer, hvis Kirker og Paladser særlig var Genstand for Omtale og Beundring. Det var en smuk og interessant Time baade for dem, der kender Italien, og for dem, der aldrig har set det.

Rom. Præfekten for Propagandakongregationen Kardinal van Rossum har i længere Tid været alvorlig syg, saa at hans Tilstand gav Anledning til megen Ængstelse, men nu meddeles det, at der er indtraadt en betydelig Bedring, saa at der kan regnes med en snarlig fuldstændig Helbredelse.

— Den med Spænding ventede Afgørelse angaaende den tidligere Nuntius i Prag, Mgr. Marmaggi, er nu truffet. Mgr. Marmaggi forflyttes som Nuntius til Warschau, og til Nuntius i Prag er som ventet udnævnt Mgr. Ciriacci, der har ført Forhandlingerne med den czekoslovakiske Regering, der nu er afsluttede med en modus vivendi.

Rusland. For kort Tid siden bragte vi Meddelelse om Mgr. Skalskis Fængsling om i Kiew. I den Anledning bringer »La Vie Catholique« følgende Oplysninger om Kirkens Stilling i Rusland. Før Revolutionen i 1917 fandtes der i Rusland over 13 Millioner Katholikker, nemlig 10 Millioner Polakker, 1 300 000 Litauere, 1 115 000 Hviderussere, 40 000 Storrussere og Ukrainere, 80 000 Lettere, 55 000 Armeniere, 40 000 Georgiere og 300 000 Udlændinge. Disse Katholikker var organiserede i tolv latinske Bispe-

dømmer og et græsk-slavisk Exarchat. Ved de nye Staters Opstaaen er langt de fleste Katholikker nu kommet til at leve udenfor Rusland, saaledes ni Millioner Polakker, 767 000 Hviderussere samt alle Litauere og Lettere. Desuden har Revolutionen fordrevet en Mængde Katholikker, særlig Udlændinge. Man regner med, at der nu paa Sovjetrepublikkens Grund findes henved 1 600 000 Katholikker, nemlig 950 000 Polakker, 400 000 Hviderussere, 30 000 Storrussere og Ukrainere, 48 000 Armeniere og 200 000 Udlændinge, særlig Tyskere. De fleste af de latinske Bispedømmer var polske, i det nuværende Rusland er der kun tre tilbage: Mohilew, Luck-Schitomir og Tiraspol. Men i 1917 oprettedes to nye, Minsk og Kamenets-Podolsk, samt to Apostoliske Vikariater, for Krim og Kaukasus og for Østsibirien; ogsaa det græske Exarchat bestaar endnu. Biskoppen af Minsk døde af Tyfus i 1920 i Fængslet i Smolensk, hvor Bolshevikkerne holdt ham fangen. Exarchen døde ligeledes i Fængsel. De andre Biskopper har maattet flygte fra Rusland. Naturligvis har det katolske Liv lidt meget under den stadige Forfølgelse. Gejstligheden kan næppe fornys, den svinder stadig ind baade ved naturlig Død, ved Henrettelser og ved Landsforvisning. I 1917 havde Stiftet Mohilew 525 Præster, i 1925 kun 86, og af dem sad 11 i Fængsel, og der findes 152 Kirker med 320 000 Troende. Stiftet Tiraspol havde i 1917 140 Præster, i 1919 115, 1920 70, 1922 26 og i 1925 kun 8 til 90 Kirker med 300 000 Troende. Stiftet Minsk har 1925 46 Kirker med 160 000 Troende og kun 14 Præster. I Schitomir er der 68 Præster til 107 Kirker med 350 000 Troende, og i Kamenef's 42 Præster til 113 Kirker med 320 000 Troende. Værre endnu er det i de Apostoliske Vikariater: Paa Krim og i Kaukasus er der tre eller fire Præster til 30 Kirker med 68 000 Troende, og i Østsibirien to Præster til 6 Kirker med 20 000 Troende. Sandsynligvis er Tallene i Øjeblikket endnu mindre, da Aaret 1927 har bragt nye Forfølgelser. I Marts 1927 blev 32 Præster fængslede i Moskwa, og i August samme Aar forvistes fire Præster fra Leningrad til Solowezkij-øerne i det hvide Hav, hvor der nu vistnok er 40 forviste Præster.

Ugens Messebønner.

11. Marts. 3. Søndag i Fasten (N.-M. 208, G.-M. 205). 2. om de helles Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for de levende og de døde (N.-M. [125], G.-M. [110]).
12. Marts. Gregor (N.-M. 850, G.-M. 688). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 213). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 216, G.-M. 210). — Der kan læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Gregor.

13. Marts. Ferialdag (N.-M. 218, G.-M. 211). 2. og 3. som 11. Marts.
 14. Marts. Ferialdag (N.-M. 222, G.-M. 211). 2. og 3. som 11. Marts.
 15. Marts. Ferialdag (N.-M. 227, G.-M. 213). 2. og 3. som 11. Marts.
 16. Marts. Ferialdag (N.-M. 231, G.-M. 214). 2. og 3. som 11. Marts.
 17. Marts. Patrik. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]; Oration N.-M. 852, G.-M. 689). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 238). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 245, G.-M. 217). — Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Patrik.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 11. Marts Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

St. Ansgars Kirke. Lørdag d. 17. ds. Kl. 8¹/₄ holdes Pontifikal-Sjælemesse for afd. Biskop von Euch.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 12. mensis Martii loco ac tempore assuetis.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til *Exercitier i Assumptionsklostret*, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra *Tirsdag d. 3. April* Kl. 7 Eftm. til *Paaskelørdag d. 7. April* Kl. 11 Form.

Dagsordenen for lukkede Exercitier følger.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33³. Kbhvn. Ø., senest den 31. Marts.

»Apostlenes Dronning«

»Maria Rosenkransdronning«

»Fredens Dronning«

»Den ubesmittede Undfangelse«.

A. C. Tirsdag d. 13. Marts: Fællesmøde med K. K. (se dennes Annonce).

Onsdag d. 14. Marts Kl. 8¹/₄: Pater Küpferle: Pavens Rundskrivelse om de kirkelige Enhedsbestræbelser.

Hs. Højærværdighed Biskoppen har lovet at komme. Desuden indbudt: Dr. theol. A. Th. Jørgensen, Pastor Balslev (Formand for Studenterkredsen), Pastor Bræk, Magister Henning Kehler og Forfatteren Helge Rode. Administratores.

Katholsk Klub afholder Møde Tirsdag den 13. ds. Kl. 7⁴⁵ (19⁴⁵) i »Domus Medica«, Amaliegade 5. Foredrag af Professor, Dr. phil. V. Kuhr om »Kunstens Stilling i Menneskets Liv« med paafølgende Diskussion. Aftenen slutter med selskabeligt Samvær, under hvilket Operasanger *Th. Noval* vil synge. Medlemmer af »Academicum Catholicum« indbydes til at deltage i Mødet.

P. B. V.

S. P. Fornjotur, Formand,

Den katolske Syge- og Begravelseskasse af 1867. Forslag, som ønskes behandlet paa den forestaaende Generalforsamling, bedes sendt til G. Læsøe-Riise, Sct. Jørgens Allé 11¹. Samtidig anmodes Medlemmer, som er i Resiance, om at indbetale omgaaende. Bestyrelsen.

St. Knuds Skole, (Kbhvn.) Stenogade 4.

Trosfæller, der ønsker deres Dreng optaget (nu til Sommer) i Skolens første Underklasse, anmodes om at indmelde dem saa snart som muligt.

St. Knuds Stiftelses Rektor.

Kirkelig Kalender.

11. Marts	3. Søndag i Fasten.	18. Marts	4. Søndag i Fasten.
12. —	M. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.	19. —	M. Josef, Jesu Plejefader.
13. —	Ti. Ferialdag.	20. —	Ti. Ferialdag.
14. —	O. Ferialdag.	21. —	Ø. Benedikt, Abbed.
15. —	To. Ferialdag.	22. —	To. Ferialdag.
16. —	F. Ferialdag.	23. —	F. Ferialdag.
17. —	L. Patrik, Biskop og Bekender.	24. —	L. Gabriel, Ærkeengel.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 13. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pastor Steph. Wevers: Konversionsbevægelsen i Holland.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Angars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂.
St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₂.
Sakramentskirken Kl. 8. St. Josefs Kirke Kl. 7¹/₂.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken af Pastor Günther.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Angars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 6 af Pastor Nösen.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5 af Pastor Schindler.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver Søndag Aften Kl. 6.

Tyske Fasteprædikener i St. Knuds Kapel.

Hver Tirsdag Aften Kl. 8 holdes der i St. Knuds Kapel tyske Fasteprædikener med Korsvejsandagt. Prædikant: P. H. Lucas.

Exercitler for Herrer

vil finde Sted i Ordrup Præstebolig i den stille Uge fra Onsd. d. 4. April Kl. 8 Aften til Paaske søndag Morgen d. 8. April. Baade ældre og yngre kan deltage, og Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaske-lørdag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til Paator Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

St. Josefs Gilde afholder Maanedsmøde Mandag den 12. Marts Kl. 8 i Bredgade 67² o. G.

Efter Kl. 9 indbydes enhver katholsk Mand.

Se Annøncen i næste Nr. af Ugebladet.

Chr. Ren, Sekretær.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

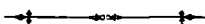
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8³, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 12.

Søndag den 18. Marts.

1928

INDHOLD: Tobias's Bog. — Døden, den vanskelige Død. — Grundstensnedlæggelse paa St. Hedvigs Klinik i Kolding. — Et Jubilæum. — Efterretninger fra Ind- og Udlænd: København. Australien. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

9. Kap.

Ærkeenglen Rafaels Rejse til Gabel.

1. Tobias's Bøn til Englen.

Nu kaldte Tobias Englen, som han mente var et Menneske, til sig og sagde: »Broder Asarias, jeg beder dig, hør mine Ord! Hvis jeg vilde overgive mig selv til dig som Træl, var jeg ikke nogen Løn, der svarede til din Omsorg. Alligevel retter jeg en (ny) Bøn til dig: Tag nogle Ridedyr eller Tjenere og rejs til Gabel i Rages, en By i Medernes Land. Lad ham faa Gældsbeviset igen, modtag Pengene af ham og bed ham om at komme til mit Bryllup. Du veed jo godt selv, at min Fader sidder og tæller Dagene; og bliver jeg borte kun een Dag længere, er hans Hjerte fuldt af Bekymring. Du ser jo ogsaa, hvordan Raguel besvor mig. Denne indtrængende Bøn kan jeg ikke være overhørig.« 9, 1—5.

2. *Rafael hos Gabel.*

Saa tog Rafael fire af Raguels Tjenere og to Kameler og rejste til den mediske By Rages. Han traf Gabel, gav ham Gældsbeviset tilbage og fik bele Summen af ham. Han fortalte ham ogsaa om (den unge) Tobias, (den ældre) Tobias's Søn og om alt, hvad der var sket, og overtalte ham til at følge sig til Brylluppet. 6—7.

3. *Gabels Glæde og Lykønskninger.*

Da han traadte ind i Raguels Hus, fandt han Tobias siddende ved Bordet. Denne sprang op, og de kyssede hinanden. Men Gabel gav sig til at græde, lovpriste Gud og sagde: »Israels Gud velsigne dig, fordi du er Søn af en udmærket Mand, som er retfærdig, frygter Gud og giver Almisser! Og en Velsignelse skal lyses over din Hustru og eders Forældre. Gid I maa se Børn og Børnebørn, til tredje og fjerde Slægtled! Og eders Efterkommere være velsignet af Israels Gud, som hersker i Evigheders Evighed!«

Da alle havde sagt »Amen«, begav de sig til Maaltidet. Men ogsaa Bryllupsfesten fejrede de i Herrens Frygt. 8—12.

Leveregel: Gabel græder af Glæde over den Lykke, som Gud paa en saa iøjnefaldende Maade har skænket Tobias og hans Hustru Sara. — Hvorfor var Gud egentlig saa rundhaandet mod de to? Gabel antyder en af Grundene med de Ord: »Fordi du er Søn af en udmærket Mand.« Ja, her bliver disse fortræffelige Forældre, navnlig de to Fædre Tobias og Ragucl, belønnet for den mønsterværdige Opdragelse, de har givet deres Børn. Det var dem, der oplærte de unge i Herrens Frygt og i Kærlighed til Gud. Det var deres Eksempel, der viste dem Dydens Vej: Retfærdighed og Kyskhed, Fromhed og Høflighed. Derfor opfyldes nu Skriftens Ord: »Den retfærdige, der vandrer Enfoldighedens Vej, efterlader sig lykkelige Børn« (Ordsprog 20,7). — Fader, Moder! Kunde du ogsaa lide at se Guds Velsignelse over dine Børn? Da lær dem, ikke at følge deres egne Luner og Drifter, men at ære Gud, adlyde hans hellige Bud og danne sig efter Jesu Eksempel!

F. K.

Døden, den vanskelige Død.

Bevidstheden om, at vi engang skal dø, d. v. s. klynke, ralle og mærke, hvordan en isnende Kulde fra ens Fødder stiger op til Knæene og til Hjertet . . . og saa blive stille, bleg og blaa, faa Øjenlaagene trykket ned og et Tørklæde lagt over Marmoransigtet med den skarpe Næse

— den Bevidsthed danner Skygge overalt, hvor et Menneske fryder sig i Livets Solskin. Mange plejer at vise Tanken om Døden fra sig, ligesom de skynder sig med at viske det mørkegraa Støv bort, som Præsten Askeonsdag stryger paa deres Pande.

Men hvorfor i vore Tanker fly det, som vi i Virkeligheden dog ikke kan undgaa? Det er Strudsflugletaktik.

Der gives ogsaa Mennesker, der ved at se Døden i Øjnene er blevet saa fortrolige med den, at de har faaet den kær og kalder den »Ven«.

Et saadant Menneske mødte jeg i Sommeren 1927. Jeg hidsætter her hans Selvportræt og et Brev, i hvilket han selv gør Rede for de Tanker, der inspirerede det Billede.

Kære Henry!

Glæde, lutter Glæde besjæler mig. Hvor er jeg dog lykkelig, og min Lykke bliver større, efterhaanden som jeg bedre forstaar Livets Virkelighed. Aldrig har jeg været klar over Livets Værdi som nu. Aldrig før har jeg kendt min bedste Ven som nu. Han staar og gaar, hvor jeg er, og formaner mig til det gode. Henry, aldrig har jeg vidst, at Døden kan omgaas saa intimt. Hvor herligt jeg nu er mig Døden bevidst, og hvor jeg tænker med Glæde paa min Dødsstund. Intet er mig behageligere end saaledes fortroligt at omgaas Døden, ligefrem føle hans Nærværelse og hvert Øjeblik have for Øje, at min jordiske Tilværelse engang skal have Ende. Hvilken dejlig Nydelse og hvilken Opmuntring til at udføre hvad der kan gøre mig og mine lykkelige. Ham er det, der bevæger mig til at male, ikke for at behage, men for i Bevidsthed om min Uvidenhed at yde, hvad jeg kan, med Kærlighed og for Kærlighedens Skyld.

Døden er det, der gør mig ydmyg, den holder mit Sind i Ligevægt og skænker mig Ro og virksom Hvil. Døden var det, der lod mig indse Taabeligheden af min megen Viden og Kunnen. Han lærte mig den indre Værdi at kende, idet han viste mig den ydre Form som forfængelig. Taabeligt var det af mig at hænge ved det, der skal forsvinde. Ham var det ogsaa, der gjorde mig usaarlig, saa jeg kunde le i de værste Genvordigheder, for han viste mig deres Forgængelighed. Ved ham lærte jeg at sætte Pris paa alt det, der giver Livet Værdi. Saaledes formaade jeg at se Tingenes Forfængelighed og at værdsætte Skønheden. Saaledes kom jeg til at opdage, at kun det er Kunst, der gør os opmærksomme paa den indre Kerne, som ikke forgaar ejheller bedrager.

Og saa kommer jeg en Gang til at tegne Billedet af ham, som jeg elsker. Han er i mig, og jeg bærer ham. Ved ham skal jeg evigt leve.

Deres Ven . . .

Kun frigjorte Sjæle er i Stand til i saadanne Durtoner at synge Elskovssange til den uhyggelige Bejler med Le og Timeglas. Foran mig har jeg liggende en dødsdømt Mands Bekendelse, der selv om den er mindre højstemt, saa dog er mere menneskelig og mere gribende.

Det drejer sig om en russisk Kornet, Wawa, der i 1918 blev arresteret af Bolschevikerne. Som »Burschuj« (Borger) og Officer blev han mistænkt for at være den nye Regering mindre velsindet. Samme Aar blev han da ogsaa af den berygtede Tscheka dømt og henrettet.

Den Nat, da han blev overrumplet i sit Hjem ved den finske Bugt, havde han Aandsnærværelse og Tid nok til at skjule Fyldepen, Cigaretui og en Del af en Blokbog mellem Strømper og Underbenklæder. I Fængslet byttede han sine Cigarer mod en Æske med Akvarelfarver. Dem opløste han i sit Drikkevand for at skaffe sig et Slags Blæk. Gennem et Kighul faldt elektrisk Lys ude fra Gangen ind i hans Celle. Saaledes kunde han sidde oppe om Natten og føre sin Dagbog. Kun om Natten, naar hans Medfanger sov, for han havde faaet at vide, at blandt dem befandt sig en Spion, der var i Tschekaens Tjeneste. Samme Dag Wawa blev henrettet, betroede han sine Optegnelser til en Soldat, der senere hen (i 1923) overlod dem til en tysk Læge. I Februar 1927 naaede de først at blive trykt i den udenlandske Presse. Naar man har læst denne korte Dagbog, sidder man stille og stirrer melankolsk frem for sig, og man spørger sig selv, hvor langt Satan mon kan gaa, inden han har løbet Linen ud. Men samtidigt er det en Ophbyggelse at se denne unge Mand, der ganske uventet bliver stillet overfor en »meningsløs« Død, som han i Begyndelsen frygter, efterhaanden forlige sig med Tanken om Døden, ikke fordi han er bleven sløv, men tværtimod fordi han skærper sin Tanke og trænger ind i Dødens sande Væsen.

Først skriver han: »Dersom Tania*) eller min Far

*) Hans Forlovede.

eller et andet Menneske, der var mig kært eller stod mig nær, havde spurgt mig, om jeg var bange for Døden, havde jeg været nødt til at sige Ja. Jeg tror, at alle Mennesker er bange for Døden, og den, der paastaar det modsatte, er en Løgner eller Praler. Men jeg har dog i Krigstiden erfaret, at der er Forskel. Naar man i Livsfare, f. Eks. i et Slag, havde Tjeneste, kom Angsten ikke op i en — man var altfor optaget og havde ikke Tid. Skulde man derimod i Uvirksomhed staa over for Dødsfaren, da var man selvfølgelig bange og sommetider endog indtil den kolde Sved eller Kuldegysninger. Og i mit Tilfælde er det netop det, der forestaar mig, nemlig Døden ud fra Værgeløsheden og Uvirksomheden.«

Et Par Dage senere, da han ikke længere kan have Illusioner om, hvordan det hele vil ende, skriver han: »Fra nu af skal jeg gøre mig fortrolig med Tanken om Døden. Det bliver nok ikke let; det ved jeg alt for godt. Jeg tror ogsaa, at jeg ved, hvori det frygtelige ligger. Det er i Haabløsheden, i den absolute Uundgaaelighed. I Kampen er det anderledes. Der tror man ikke, at alle Kugler rammer, og tusinde Veje staa altid aabne. Saa længe der endnu er eet Haab, behøver man ikke at være ulykkelig. Men her i dette mørke Hul er alle Døre lukkede, og naar de en Dag aabner sig, vil Døden staa udenfor. Udenfor? Maaske ikke engang det. Maaske bliver man kun her i Huset ført ind i et Værelse, der lugter af Blod og Skarn, og der staa der en Fyr med Forbryderøren, og den Fyr er Bødlen. Han siger: »Vend dig om«, og man føler Revolverens Munding i sin Nakke og lige derefter . . . Gud ske Lov . . . føler man slet intet mere. Alt det onde er forbi, og man vaagner et Sted, hvor der gives et Gensyn . . .

Det er mig ligesom en Orm i Hjertet — omend jeg føler, hvor dumt det er — at jeg skal dø paa en saadan banal Maade. Men mon det ikke bliver min egen Skyld, dersom jeg ikke forvandler min banale Skæbne til noget stort og festligt.

Dersom jeg skyer det hverdagsagtige, er det jo lagt i min Haand, at benytte mit lange Livs sidste og korte Dage

til at naa saa højt som muligt op ad den Slige, ved hvis Fod Gud har stillet mig . . .«

Wawa tager da den Beslutning ved sin Tanke at hæve sig ud over sin Skæbne. Han skal anstrenge sig for at al modvirke Skæbnens Tryk. Det lykkes virkelig for ham at overvinde Nedtryktheden ved indre Opløftelse. Han naar op til en Højde, der overrasker ham selv. Han faar et Syn paa Tilværelsen, der i Dødens svale Skygge fylder hans Sind med en Begejstring, som han end ikke har kendt i Lykkens og Frihedens Dage.

»Ejendommelige Erfaringer gør jeg,« skriver han. »Siden denne »Dødsfølelse« er kommet over mig, oplever og tænker jeg Ting, som jeg aldrig har oplevet eller tænkt før i Livet. Underligt, i mit Indre føler jeg mig rigere end nogensinde før. Det, der gør en fuldstændig fattig, idet det tager fra en alt det, man har elsket i Livet, netop det gør en rig. Det er en Modsigelse, og dog kan jeg ikke udtrykke min Erfaring anderledes.

Dersom der nu skete et Mirakel, og et Guds Sendebud spurgte mig, om jeg atter vilde føre mit tidligere sorgløse og herlige Liv, men uden den Erfaring, som jeg nu har gjort, saa vilde jeg . . . vel ikke svare Nej (dertil lokker Livet dog alt for meget) men jeg vilde nok ikke sige Ja uden en vis Tøven. Det, jeg nu oplever, vilde jeg have oplevet, og saa maatte det Mirakel ske, der reddede mig. Saadan vilde det have været smukkest. Men ogsaa hvis jeg skal dø . . . det er dog underligt, hvor Dødsfølelsen vækker alle disse Ting i mig. Nu tager jeg noget med ind i Døden, som jeg før aldrig har ejet. Gud ved, hvor taknemmelig jeg er ham for det.

Hvori bestaar da denne nye Dødsfølelse, som jeg lige saa godt kunde kalde en ny Livsfølelse?

Det er fremfor alt en Følelse af Ro — Bevidstheden om at være sikker. Intet Menneske og ingen Verdens Ting kan gøre mig noget. Al Gøren er Guds. Folk som denne Kammerat Kristmans eller denne Polak*) og denne Bøddel ligesom ogsaa den af os ukendte Spion indbilder sig kun, at de gør noget . . . ogsaa deres Gøren er Guds.

---

*) To af Wawa's Forhørsdommere.

Gud bruger dem i en eller anden Hensigt, ligesom han i Naturens Husholdning har Brug for Lus og Væggetøj. Mit Legeme kan blive dræbt, men ikke min Tanke og mit Hjerte. Hvor jeg end gaar hen, saa gaar jeg altid hjem. Ethvert Skridt, jeg gør, betyder et nyt Trin paa hin Stige. Intet Menneske kan tage Æren fra mig . . . kun jeg selv. Det bedste i mig kan slet ikke blive berørt, kun jeg selv kan ødelægge det.

Alt dette er vist ikke synderlig nyt — hvem er jeg, at jeg skulde have nye Tanker, det forekommer mig, at jeg har læst noget lignende i Bibelen eller et andet Sted. Alligevel er det nyt for mig, fordi jeg først nu har oplevet det — ikke blot opfanget det med mit Øre eller set det med mit Øje. Det er, som havde jeg hidtil baaret mine Klæder forkert; nu har jeg vendt dem om og er derfor nu velklædt for første Gang i mit Liv. Besynderligt nok, at endogsaa menneskelige Lus og Væggetøj kan bruges som Redskaber til at fremkalde den Slags Forvandlinger.«

Han tænker paa sine Forhørsdommere og Bødlers modbydelige Liv og foretrækker Døden frem for en saadan Tilværelse.

»Døden er selvfølgelig tusinde Gange bedre end et Liv, der ikke er et Liv. Ja, Døden er ikke blot et relativt Gode, den er absolut god. Og mere endnu; jeg tror, at Liv og Død er et og det samme. Tidligere betragtede jeg denne Sætning som en meningsløs Talemaade. Nu forstaar jeg den.

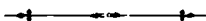
At dø er aabenbart kun det at gaa over fra en Tilstand til en anden. Døden er ikke andet end en Dør, ad hvilken man gaar ud. Maaske er det Ord »Tilstand« forkert. Maaske staar den Dør ikke mellem Tilstand og Tilstand, men midt i een og samme Tilstand. Altsaa er det at dø at bevæge sig frem, og hvor der er Bevægelse, er der Liv . . . Altsaa er det at dø det samme som at leve.

Er det vel rigtigt tænkt, og mon jeg endnu foran den Dør skal faa at vide, om jeg har tænkt rigtigt eller forkert? . . .«

Kan hænde, at en skarpt indstillet Læser opdager

Huller i Wawa's Logik. I deres Helhed er denne dødsdømtes Betragtninger dog baade sande og smukke. De er i Stand til at stemme os andre til Eftertanke, os, der i Grunden ogsaa er dødsdømte, omend vor Frist nok bliver mindre kort, og vort Fangenskab langt fra er saa trist som den ulykkelige Wawa's, et af den russiske Revolutions utallige Ofre.

Steph. Wevers.

Grundstensnedlæggelsen paa St Hedvigs Klinik i Kolding.

»Venstrebladet« for det sydlige Jylland for 27. Februar meddeler følgende:

Paa en stor Grund lige vest for Kolding Domhus har St. Hedvigssøstrene paabegyndt Opførelsen af et stort og fuldt moderne indrettet Hospital. Forarbejderne til dette var i Dag saa vidt færdige, at den højtidelige Grundstensnedlæggelse kunde finde Sted i Overværelse af en talrig Kreds af særlig indbudte samt Medlemmer af den her-værende katolske Menighed.

Grundstenen blev nedlagt i Midten af Bygningens østlige Façade, og her var foran et stort Dannebrogsslag rejst et lille interimistisk Alter med Krucifiks og brændende Alterlys.

Pastor Olriks Tale.

Efter et Par Vers af Salmen »Kom, Skaberaand ....« talte Pastor J. Olrik ud fra Dagens Tekst.

Søstrene vil, udtalte Pastoren, pleje den syge Mand, som om det var vor Herre Kristus, de plejede, og de syge Kvinder, som om det var selve Guds Moder, de plejede.

Fra alle Sider har vi, fortsatte Monsignore Olrik, mødt den største Velvilje.

Først og fremmest Tak til Gud, der har bønåret os paa forunderlig Maade. Dernæst Tak til alle de Myndigheder og Personer, der har staaet os bi paa forskellig Maade. Alle har de hjulpet os, saaledes at Søstrene kan komme til at opfylde det Haab, de nærer: at pleje de syge til Guds Ære og til deres evige Frelse.

Pastor Olrik sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over Bygningen, der nu skulde rejse sig.

Grundstensdokumentet oplæses og nedlægges.

Kriminalbetjent Valdem. Kallan oplæste derefter det paa Pergament prentede Grundstensdokument, der blev lagt i Blyrør, som tilloddedes, og endelig lagt ned i Cementmørtel.

Dokumentet, der paa Viceprovincialforstanderinde Mater Athanasias Vegne blev nedlagt i Mørtelen af Mater Virginia, har følgende Ordlyd:

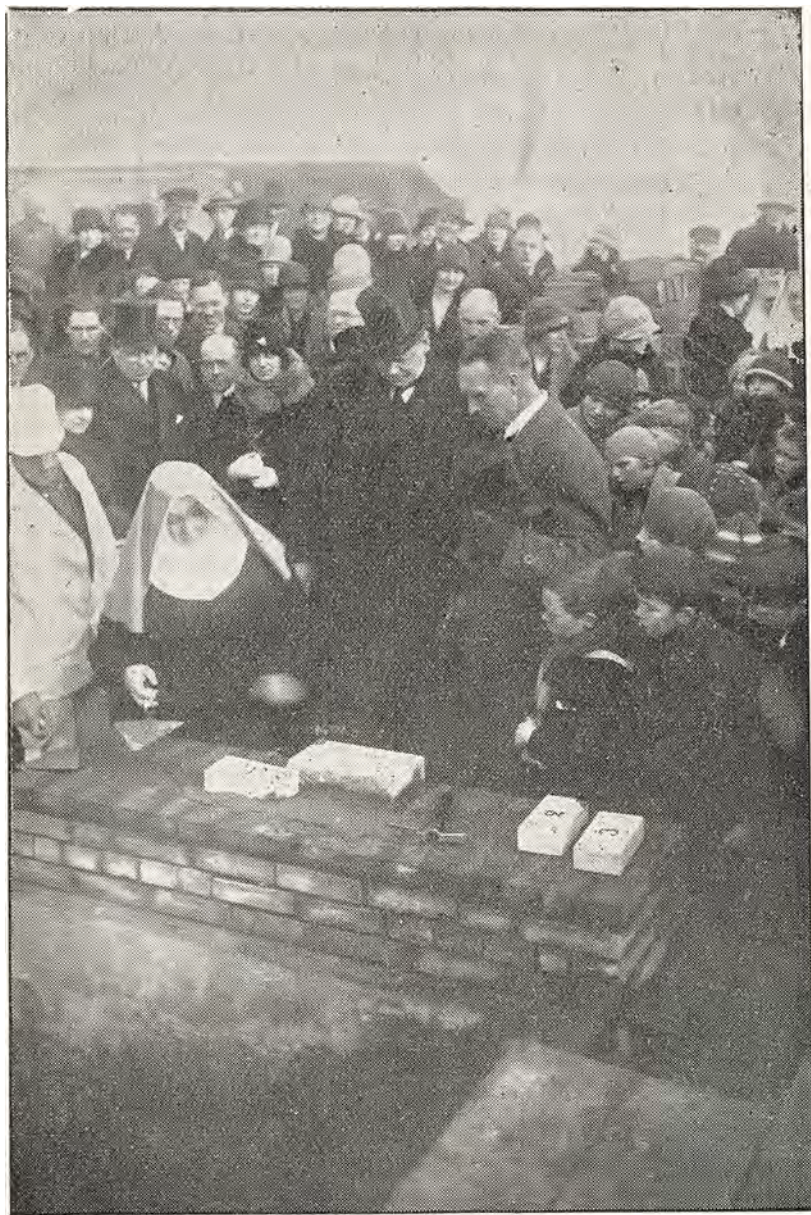
I den allerhelligste Treenigheds, Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn i det Herrens Aar 1928 paa Mandagen den 27. Februar, under Pave Pius XI.s Pontifikat, i Kong Christian X.s 16. Regeringsaar, da Biskop Joseph Brems var apostolisk Vikar for Danmark, Monsignore J. Olrik Sognepræst i Kolding, Kammerherre Knud Valløe Amtmand over Vejle og Købmand Th. Fischer-Nielsen Borgmester i Kolding, medens Mater Margareta var Generalpriorinde for Sct. Hedvigssøstrene, Mater Athanasia Viceprovincialforstanderinde for Søstrenes danske Provins og Mater Virginia Priorinde for Sct. Hedvigs Klinik i Kolding, nedlagdes Grundstenen til dette Hus.

Bygningen opføres af Sct. Hedvigs Stiftelsen til Hospital, Stiftelsens Bestyrelse bestaar af foran nævnte tre Søstre. Sct. Hedvigs Kongregationen er stiftet i Aaret 1859 med Moderhus i Breslau og paabegyndte sit Arbejde i Kolding i Aaret 1921 med Sct. Hedvigs Klinik i Katrinegade 9. Den nuværende Klinik bestyres af Mater Virginia, bistaaet af Søstrene Melitta, Emerita, Ursina, Rosaria, Modesta og Roswitha. De til Kliniken knyttede Læger er E. Brandorff, J. Kjølbbye, Axel Hansen og Chr. Hvidt.

Midlerne til Hospitalets Opførelse er fremskaffet dels ved, at Kolding Købstad har solgt Stiftelsen Grunden, 6800 Kvadratmeter, paa særligt gunstige Vilkaar, dels ved at Kolding Byraad og Vejle og Ribe Amdsraad har garanteret for det til Byggesummen nødvendige Laan paa 270,000 Kr. og dels ved, at Sct. Hedvigs Søstrenes Kongregation giver Inventaret.

Bygningens Opførelse er lagt i Hænderne paa et Byggeudvalg, der bestaar af fornævnte Mater Virginia og Monsignore Olrik, Bygningens Architect er Ernst Petersen. Det første Spadestik blev gjort af den 3-aarige Hedvig Kallan den 20. Oktober 1927. Murerarbejdet udføres af Murermester Chr. Ellgaard, Tømmerarbejdet af Tømmermestrene P. J. Johnsen og Madsen, Snedkerarbejdet af Tømmermester J. Bondesen, Blikkenslagerarbejdet af Blikkenslagermester E. Henriksen, Glarmesterarbejdet af Glarmester Chr. Wilger, Malerarbejdet af Malermester H. Nielsen & Søn, Smedearbejdet af Smedemester N. P. Hansen, Varmeanlægget af

Ingeniør cand. polyt. J. Krenk, Elektrikerarbejdet af Instal-
lør H. Overbech, alle af Kolding.

Fra „Kolding Socialdemokrat“.

Dette Aktstykke nedlægges af Viceprovinsialforstander-
inde Mater Athanasia.

1. Grundsten lægges af Generalpriorinden, Mater Margareta, 2. Grundsten lægges af Borgmester Købmand Th. Fischer-Nielsen, 3. Grundsten lægges af Læge J. Kjølbye.

Den hellige Hedvig, Fyrstinde af Schlesien og Polen, er dette Hospitals særlige Beskytterinde.

Maatte dette Hospital altid tjene Gud til Ære og de syge til Lindring, Helbredelse og evig Frelse.

Kolding, den 27. Februar 1928.

sign. *M. Virginia Schölzel*, Forstanderinde.

sign. *J. Olrik*, Sognepræst.

Grundstenene nedlægges.

Den første Grundsten blev — medens alle blottede Hovederne — nedlagt af Generalpriorinden for St. Hedvigs-Søstrene, Mater Margareta, som nedlagde Stenen »i den treenige Guds Navn for Sct. Hedvigs søstre, der virker ved Sygeplejen«.

Den anden Grundsten nedlagdes af Borgmester Fischer-Nielsen, der udtalte Ønsket om, at Hospitalet ikke alene maatte komme til at virke til Lykke for Menneskeheden, men ogsaa til Gavn og Fremgang for Kolding By.

Øjenlæge Johs. Kjølbye nedlagde den tredje Grundsten med Ønsket om fortsat godt Samarbejde med Sct. Hedvigs Søstre, et Samarbejde til Gavn for de Mennesker, der betroede sig til Hospitalets Pleje.

Monsignore Olrik takkede for de mange gode Ønsker, der var udtalt for Hospitalet, hvorefter den lille, men smukke Højtidelighed var forbi.

De indbudte blev bagefter budt paa et Glas Vin og Kransekage i Domhusets Hal. Her havde Kriminalbetjent Kallan og Pastor Olrik Ordet.

Arbejdet paa Hospitalet ventes — forudsat der ikke indtræffer Arbejdsstandsninger — tilendebragt inden December Termin.

Et Jubilæum!

Af sidste Ugeblad er meddelt, at St. Annæ Kirke den 22. ds. kan fejre sit 25 Aars Jubilæum. Der er i de 25 Aar udført et stort og velsignet Arbejde fra denne Kirke. Udviklingen paa Amager har dog de sidste Aaringer været saa stor — og Præsternes Arbejde derude været saa godt, at St. Annæ Kirke nu er bleven for lille. Jeg vil derfor som en, der staar udenfor St. Annæ Kirke, nu i Anledning

af det forestaaende Jubilæum bede alle indenfor vor Menighed støtte Indsamlingen til en ny Kirkebygning paa Amager. Lad det den 22. ds. paa Jubilæumsdagen strømme ind med Gaver til dette Formaal! — Ude paa Amager har Redemptoristpræsterne arbejdet i Nøjsomhed og Kærlighed. De har i disse 25 Aar aldrig sparet sig selv. Al den Glæde, Præsterne derude har bragt i Hjemmene, bør vi alle være taknemmelige for.

Sammen med St. Annæ Kirkes Jubilæum er en ny Kirkebygning nødvendig. — Lad os alle være med til at rejse den.
Alfr. Silcowitz.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentskonferensernes 1. Generalmøde fandt Sted Søndag d. 26. Februar i Skolelokalet ved Sakraments-Kirken under Ledelse af Formanden, Hr. A. V. Günther. Sognepræsten, Pastor Fr. Ronge, var til Stede, hvorimod Hs. Højærværdighed Biskoppen var forhindret i at komme. 23 Vincentsbrødre havde givet Møde. Efter at de sædvanlige Beretninger fra de 5 Konferenser var afgivet, gav Formanden et kort Uddrag af det sidste Aars Regnskab (jfr. Ugeblad Nr. 8) samt Meddelelser fra Generalraadet i Paris som Svar paa det tilsendte Regnskab. Raadet var glad for den gode Fremgang, Bibliothek-sagen havde i et Par af Konferenserne, og saa gerne denne Virksomhed udvidet. Derimod beklagede Raadet den altfor ringe Deltagelse i de ugentlige Møder, en Anke, som Hr. Günther som Formand ogsaa maatte tiltræde, og han opfordrede energisk enkelte af Konferenserne til at bøde paa dette Forhold ved at agitere og hverve nye, aktive Medlemmer; alle 5 Konferenser havde tilsammen kun 54 aktive Medlemmer, et Tal, de københavnske Sogne ikke kunde være bekendt. En Anmodning fra Sømandsmissionen i Newcastle om Tilsendelse af katholske Blade blev efterkommet. Til Slut henvendte Pastor Ronge et Par Ord til Vincentsbrødrene og opfordrede ogsaa Brødrene til at skaffe flere, særlig aktive, Medlemmer til at virke i Kærlighedens Tjeneste, til Trøst for de fattige og til Velsignelse for Brødrene.

— Alle Medlemmer af S. M. D. M. bedes huske Generalforsamlingen den 21. Marts Kl. 7¹/₂ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A.²

— Paa Højskolen talte den 6. Marts Lærer Kjærulff

om Kirken og Jøderne. Det var et gribende og betydningsfuldt Foredrag, der tillige agiterede for Deltagelsen i Arbejdet for Jødernes Omvendelse. Foredraget vil i nær Fremtid blive offentliggjort her i Bladet.

Australien. I Sidney arbejder man paa Kraft paa Forberedelsen af den eukaristiske Kongres. I storslaaet Pragt synes man at ville naa Kongressen i Chikago. Men naturligvis vil den store Afstand bevirke, at Deltagernes Tal ikke bliver saa overvældende. Men alligevel er der allerede meldt Deltagelse fra de fleste Lande. I Sidney er man ved at udvide Hotellerne, og med stor Iver arbejdes der paa Fuldendelsen af den nye Domkirke. Af Australiens katholske Liga vil 10,000 Medlemmer møde til Kongressen. Ærkebiskoppen af Melbourne har navnlig lagt den katholske Ungdom paa Sinde at arbejde for et godt Resultat af Kongressen, saa at Australien kan vise sig den store Ære værdig.

Ugens Messebønner.

18. Marts. 4. Søndag i Fasten (N.-M. 247, G.-M. 218). Ihukommelse af Cyrillus af Jerusalem (N.-M. 852, G.-M. 695).
19. Marts. Josef (N.-M. 853, G.-M. 693). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 252). St. Josefs Præfation (N.-M. 523). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 255, G.-M. 223).
20. Marts. Ferialdag (N.-M. 257, G.-M. 224). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for de levende og de døde (N.-M. [125], G.-M. [110]).
21. Marts. Benedikt. Messe for en Abbed (N.-M. [53], G.-M. [53]). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 262). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 265, G.-M. 225). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Benedikt.
22. Marts Ferialdag (N.-M. 270, G.-M. 544). 2. og 3. som 20. Marts.
23. Marts. Ferialdag (N.-M. 274, G.-M. 228). 2. og 3. som 20. Marts.
24. Marts. Gabriel (N.-M. 855). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 282). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 283, G.-M. 234). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Gabriel.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til *Exercitier i Assumptionsklostret*, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra *Tirsdag d. 3. April* Kl. 7 Eftm. til *Paaskelørdag d. 7. April* Kl. 11 Form.

Dagsordenen for lukkede Exercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33³. Kbhvn. Ø., senest den 31. Marts.

»Apostlenes Dronning«

»Maria Rosenkransdronning«

»Fredens Dronning«

»Den ubesmittede Undfangelse«.

Danske Kvinders katholske Forbund afholder Møde i Vesterhus Onsdag d. 28. Marts Kl. 8, hvor Hans Højærværdighed Biskoppen har lovet at tale. Efter Foredraget er der fælles Kaffe-bord. Alle Enkeltmedlemmer og tilsluttede Foreninger har Adgang.

St. Knuds Skole, (Kbhvn.) Stenosgade 4.

Trosfæller, der ønsker deres Dreng optaget (nu til Sommer) i Skolens første Underklasse, anmodes om at indmelde dem saa snart som muligt.

St. Knuds Stiftelses Rektor.

R. H. Benson's Passionsspil
„Nadversalen“

opføres i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B,

Palmesøndag, den 1. April, Kl. 8 Aften.

Tirsdag, den 3. April Kl. 8 Aften.

Adgangskort à 1,25 Kr. (Program og Garderobe iberegnet)
 faas i de katholske Bogsalg og hos Portneren, Stenosgade 4 A.

NB. Intet Billetsalg ved Indgangen.

St. Annæ Kirkes 25 Aars Jubilæum.

Søndag den 18. Marts.

Kl. 6. Stille Messe.

» 8. Messe med Kongregationens Fælleskommunion.

» 9. Sangmesse.

» 10. Levitmesse med Festprædiken af Pastor *J. Resch*.

Kl. 6 *Em.* Højtidelig Takkegudstjeneste med Prædiken.

Meddelelse fra katolsk Pressebureau.

Alle Henvendelser til Katolsk Pressebureau bedes stilet til Bureauets Bestyrelse og adresseret til dets Sekretær, Skolebestyrer Kinzi, Vinkelvej 6 A, Kbhvn. V. Af Bestyrelsens Forretningsudvalg vil de derefter eventuelt blive henvist til den af de samarbejdende Foreninger, som Forretningsudvalget anser for rette Forum i vedkommende Sag, hvorefter Besvarelse vil fremkomme fra vedkommende Forenings Bestyrelse.

Interesserer De Dem for Kirkens Forsvar i den danske Presse? Da støt Arbejdet hermed ved at melde Dem ind i »Katolsk Pressebureaus Venner«! Send Kontingent (fra 2 Kr. aarl.) til Postgiro-konto Nr. 20985.

Enhver katolsk Mand

indbydes til et Agitationsmøde i St. Josefs Gilde. Mandag d. 19. Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Bredgade 67° o. G.

Indledende Talere er Præsidenten for St. Josefs Gilde Hr. Pastor v. Kettenburg, Hr. Kobel, Hr. G. Weisenfeld og Hr. F. Nauersted. Derefter fælles Kaffebord. Alle bør møde.

Agitationsudvalget.

S.M.D.M. Ordinær aarlig Generalforsamling afholdes Onsdag d. 21. Marts 1928, Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A, med følgende Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning. 2. Kassereren fremlægger Regnskabet. 3. Sekretæren oplæser Møde- og Forhandlings-Protokol. 4. Valg. a) Formand, b) Kasserer, c) 1 Styrelsesmedlem, d) Suppleanter, e) Revisorer. 5. Indsendte Forslag. 6. Eventuelt.

Forslag, der ønskes behandlet, maa indsendes 8 Dage før Generalforsamlingen til Skolen.

Efter Generalforsamlingen er Medlemmerne Foreningens Gæster ved et fælles Kaffebord.

Kirkelig Kalender.

18. Marts 4. Søndag i Fasten.	25. Marts Passions søndag.
19. — M. Josef, Jesu Plejefader.	26. — M. Marias Be- budelse.
20. — Ti. Ferialdag.	27. — Ti. Johannes af Da- maskus, Bekender og Kirkelærer.
21. — O. Benedikt, Abbed.	28. — O. Johannes af Kapi- stran, Bekender.
22. — To. Ferialdag.	29. — To. Ferialdag.
23. — F. Ferialdag.	30. — F. Marias syv Smertes.
24. — L. Gabriel, Ærkeengel.	31. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 20. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pastor Benzon: Betingelserne for Religiøs Aktion.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Angars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂.
St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₄.
Sakramentskirken Kl. 8. St. Josefs Kirke Kl. 7¹/₂.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken af Pastor Günther.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Angars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 6 af Pastor Nösen.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5 af Pastor Schindler.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver Søndag Aften Kl. 6.

Mariakongregationen i Sundby afholder Fælles-Kommunion Søndag den 18/3 under Messen Kl. 8 i St. Annæ Kirke.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 23. Marts Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel (General Absolution).

Tyske Fasteprædikener i St. Knuds Kapel.

Hver Tirsdag Aften Kl. 8 holdes der i St. Knuds Kapel tyske Fasteprædikener med Korsvejsandagt. Prædikant: P. H. Lucas.

Exercitler for Herrer

vil finde Sted i Ordrup Præstebolig i den stille Uge fra Onsd. d. 4. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 8. April. Baade ældre og yngre kan deltage, og Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaske-lørdag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til Paator Günther, Moschøjvej, Charlottenlund.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 13.

Søndag den 25. Marts.

1928

INDHOLD: Tobias's Bog. — Paven og Kirkefølgelserne i Mexico. — Fra Vatikanet og Kurien. — St. Annæ Kirkes 25 Aars Jubilæum. — De kirkelige Enhedsbestræbelser. — Kirkelig Litteratur. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10.

Tobias's Hjemrejse.

1. Forældrenes Angst.

Medens Tobias trak Tiden ud for Brylluppets Skyld, blev hans Fader Tobias urolig og sagde: »Hvor kan det dog være, at min Søn tøver, eller hvorfor har man holdt ham tilbage der (i det fremmede Land)? Mon Gabel er død, saa ingen vil udlevere ham Pengene?« Han begyndte altsaa at blive meget bedrøvet, han og hans Hustru Anna med ham. Og begge to gav sig til at græde i Fællesskab, fordi deres Søn ikke vendte hjem til dem paa den fastsatte Dag. Navnlig Moderen græd med ustandselige Taarer og sagde: »Ve mig, ve mig! min Søn, hvorfor lod vi dig drage bort til det fremmede Land? Du vore Øjnes Lyst, du vor Alderdoms Støttstav, du vort Livs Trøst, du vort Haab om Efterkommere! Siden vi havde alt dette i

dig paa een Gang, skulde vi ikke have sendt dig hjemmefra.« Da sagde Tobias til hende: »Ti nu bare stille, og lad dig ikke forvirre! Vor Søn fejler intet. Den Mand, vi sendte ham med, er aldeles paalidelig.« Men hun lod sig ikke trøste paa nogen Maade. Hver Dag skyndte hun sig ud, holdt Udkig til alle Sider og gennemstrefede alle de Veje, ad hvilke der syntes at være nogen Udsigt til, at han kunde komme hjem. Hun vilde saaledes, om muligt, se ham komme langt borte fra. 10,1—7.

2. *Det unge Pars Afrejse.*

Derimod sagde Raguel til sin Svigersøn: »Bliv her, saa sender jeg en Mand med Budskab til din Fader Tobias om, at du har det godt.« Men Tobias svarede ham: »Jeg ved bestemt, at min Fader og min Moder nu tæller Dagenes, og at de pines i deres inderste Sjæl.« Alligevel blev Raguel ved med at bede Tobias indtrængende. Dog denne vilde paa ingen Maade føje ham. Han gav ham Sara og Halvdelen af hele sin Formue, som bestod af Tjenere, Tjenestepiger, Smaakvæg, Kameler, Køer og mange Penge. Tobias selv var rask og glædestraalende, da Raguel lod ham bryde op, idet han sagde: »Herrens hellige Engel være med eder paa alle eders Veje! Han føre eder i god Behold! Gid I maa træffe alt i bedste Velgaaende hos eders Forældre, og gid mine Øjne maa se eders Børn, før end jeg dør.« Saa omfavnede Forældrene deres Datter, kyskede hende og lod hende drage afsted, idet de samtidig paamindede hende om, at hun skulde ære sine Svigerforældre, elske sin Mand, styre sit Tyende, staa for sit Hjem og selv være upaaklagelig. 10,8—13.

Leveregel: Sara bringer en stor Formue ind i sit Ægteskab. Den betyder ikke saa lidt for Tobias's Fædrenehjem, hvor Fattigdom har holdt sit Indtog. Men endnu værdifuldere bliver den praktiske Visdom, som hendes Forældre ved Afskeden giver Udtryk for med de Ord: »Ær dine Svigerforældre, elsk din Mand, styr dit Tyende, staa for dit Hjem, vær selv upaaklagelig.« En Husmoder, som har disse Dyder, gør sig ganske uundværlig. Hun vinder

alle Hjerter for sig. Hun bliver til Velsignelse i sit lille Rige. Alle Mennesker, der kender hende, roser hendes Storhed. Og hvad Gud tænker om en saadan Hustru, antyder den h. Petrus i sin Formaning til Kvinderne: »Deres Prydelse være ikke den udvortes i Haarfletning eller Guldsmykker eller udsøgt Klædedragt; men Menneskehjertets Inderlighed i en blid og sagtomodig Sjæls ufor-gængelige Skat; dette er et saare kosteligt Smykke i Guds Øjne.« 1. P. 3, 3—4. F. K.

Paven og Kirkeforfølgelserne i Mexico.

Pave Pius XI har gennem sin Statssekretær Kardinal Gasparri udsendt følgende Budskab til den amerikanske Presse:

Gentagne Gange har Paven i højtidelige Taler og Rundskrivelser løftet sin Stemme for at sige Verden Sandheden angaaende Mexico. Men Kirke- og Kristenforfølgerne har lagt deres Planer saaledes, at det hidtil er lykkedes dem ofte ved at fordreje Pavens Ord at forhindre Pavens Røst i fuldt ud at blive hørt.

Det er i De forenede Staters Magt at afværge dette. Paven anmoder derfor indtrængende Pressen om at bidrage til at gøre alle civiliserede Nationer bekendt med Sandheden og paa den Maade at lindre et stort Lands og et helt Folks Lidelser og Elendighed, et Folk, der undertrykkes af den uretfærdigste af alle religiøse Forfølgelser.

Historien har endnu ikke set noget, der kan sammenlignes med denne Kristenforfølgelse, end ikke i Kirkens første Tider. Thi selv under en Nero, en Caligula, en Domitian forfulgte man ikke Religionen i Privathusene, i Katakomberne, i Cømeterierne. Men i Mexico taales nu ingen katholsk Gudstjeneste, end ikke i private Hjem, end ikke Sakramenternes Forvaltning. Enhver kristen katholsk Foreteelse bliver i talrige Tilfælde straffet med Døden og altid med Bøder, Fængsel og blodig Skændsel.

Henrettelser hører til Dagens Orden. Enhver Art af brutale Attentater paa Katholikkerne bliver forøvet ganske

ustraffet. Man anvender den mest forbryderske Vold for at tvinge Katholikerne til at falde fra den kristne Tro og for at styrte dem i social og moralsk Korruption.

Trods sin heltemodige Modstand, som ikke blot beundres af den katholske Kirkes Overhoved, men af hele den civiliserede Verden, for saa vidt den kender de foreliggende Fakta, finder dette Folk af Bekendere og Martyrer ikke en eneste Sjæl, som svarer paa dets Raab om Hjælp, som redder det fra Undergang og samtidig frigør hele den civiliserede Verden fra den Skændsel, som ligger i, at man midt i det 20. Aarhundrede taaler en saa rasende Kristenforfølgelse, i et Aarhundrede, som prises saa højt for sit store kulturelle Fremskridt.

Naar De forenede Staters Presse, naar hele det store amerikanske Folk finder et virksomt Lægemiddel mod et saa frygteligt socialt Onde, da erhverver det sig en udødelig Hæder i Kulturens og Religionens Historie.

Petrus Kardinal Gasparri.

Amerikas katholske Kvindeforbund har udsendt en Meddelelse om en opsigtsvækkende Protest, som d. 27. Dec. blev sendt til Præsident Calvin Coolidge, og som gav Udtryk for den amerikanske Presses Tavshed og Ligeegyldighed overfor Grusomhederne i Meksico og den amerikanske Ambassadørs fortrolige Holdning overfor Præsident Calles, et Forhold, som udadtil kunde opfattes som en Billigelse af hans Forholdsregler, der søger at tilintetgøre Religionsfrihed, Pressefrihed og Skolefrihed. Af uforklarlige Grunde, slutter Protesten, bevarer den amerikanske Presse en mærkelig Tavshed overfor de talrige Tilfælde af Grusomhed og Ødelæggelser, som maa forekomme alle rettænkende Mennesker afskyelige. Blandt Hundreder af lignende Udslag af Brutalitet nævner vi kun enkelte, som for nylig har fundet Sted:

I. I en Forstad i Mexico trængte Politiet ind i en Bygning og arresterede 17 Kvinder. Disse Kvinder gjorde ingen Modstand; de erkendte, at de var Medlemmer af Karmeliterordenen og havde viet deres Liv til Bøn. De blev fængslede som anklagede for at have forbrudt sig imod de religiøse Love.

II. I Byen Union blev Nonnerne fra et helt Kloster arresterede. Abbedissen blev skudt, og Søstrene blev ført bort og prisgivet Soldaterne.

III. Sognepræsten i Tamagulla blev grebet. Hans Hænder blev hugget af i den aabent udtalte Hensigt at forhindre ham i at frembære det hellige Messeoffer.

Danske Kvinders Katholske Forbund anmoder sine Medlemmer om at ofre en ugentlig Kommunion for deres forfulgte katholske Medsøstre i Mexico.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Angelo Palmieri.

Ogsaa i Vatikanet er det Fastetid, stille Tid. Men i Verdenskirken Midtpunkt bliver der aldrig helt stille; stadig kommer nye Mennesker af alle Stænder, fra alle Lande og gaar gennem Peterskirkens Porte til Apostelfyrstens Grav og opad Scala regia til Vatikanet.

Af den sidste Uges Audienser kan følgende fremhæves. Argentinas Minister, Alberto Blancas, blev modtaget i Privataudiens af Den hellige Fader, hvem han overrakte sine Akkreditiver. Ved Modtagelsen af en Skare Studenter holdt Paven en Tale om Studentens Liv, der skulde være et Liv i Studium og Hellighed.

Af særlig Betydning blev en Audiens for 1000 Medlemmer af Italiens katholske Ungdom. Ved denne Lejlighed talte Paven om Ungdommens legemlige Opdragelse. Talens Hovedindhold var en Advarsel. Den legemlige Opdragelse af Ungdommen maatte ikke være saaledes, at den ikke levnede den nødvendige Tid til Aandens Opdragelse og Dannelse og til Opfyldelsen af de religiøse Pligter, særlig galt var det, naar den hindrede Opfyldelsen af Kirkens strenge Bud. De pavelige Ord var tydeligt myntede paa de fascistiske Ungdomsorganisationer.

Vatikanets Fastepredikant, Pater Vittorio da Sestri Ponente, holder stadig sine Fastepredikener i Nærværelse af Paven selv og talrige Kardinaler og Biskopper.

Rituskongregationen har afholdt et Møde i Vatikanet, hvor man drøftede Genoptagelsen af forskellige Kanonisationsprocesser og den fortsatte Undersøgelse af Præsten Etienne Pernets og Franciskanerinden Marie-Françoise Scherviers Skrifter. Ved et andet Møde, som Paven overværede, oplæstes et Dekret om den ærværdige Elisabeth Canori Moras heroiske Dyder. Det er en romersk Husmoder, Med-

lem af Trinitariernes tredje Orden. Paven benyttede Lejligheden til at fremhæve hendes Liv som et Forbillede for de moderne Kvinder.

Attentatet paa Jesuiterpateren Tacchi-Venturi, Jesu Selskabs tidligere Generalsekretær, synes at have politiske Grunde. I Rom gives de forskellige Forklaringer. Man minder om de mange vanskelige Opgaver, den bekendte Jesuit søgte at løse i Forholdet til Mussolini, og om det store Venskab mellem Pateren og Diktatoren, som mange Kredse saa med stor Misfornøjelse paa. »Popolo d'Italia« beretter, at Tacchi-Venturi allerede for nogle Maanedere siden erfarede, at hans Navn stod først efter Mussolinis paa den Liste over Personer, som den antifascistiske Revolution vilde skaffe af Vejen. Andre mener i Forbryderen at maatte se en skjult Frimurer eller Antiklerikal, der var utilfreds med Paterens Indflydelse paa Mussolinis Politik mod Frimureriet og Arbejdet for en Tilnærmelse til Kirken.

Pavens Statssekretær Kardinal Gasparri er fra Tid til anden Genstand for ondskafulde Angreb fra et eller andet fascistisk Blads Side, der gerne fortæller, at Kardinalen nu har mistet Pavens Tillid og snart vil forlade sin høje Stilling. Det er altid Ønsket, der ligger bagved disse usandfærdige Paastande. Denne Gang har Bladet »Tevere« angrebet Statssekretæren, men fik et meget kraftigt Svar af »Osservatore Romano«.

I Anledning af 50 Aarsdagen for den berømte Astronom Jesuiten Pater Secchis Død er der ved det gregorianske Universitet blevet afholdt store Festligheder, som Pavens Statssekretær og mange høje Gejstlige deltog i.

Som et ydre Tegn paa det gode Forhold mellem Stat og Kirke i Italien kan det betragtes, at den italienske Tronfølger og den Apostoliske Delegat begge var til Stede ved Indvielsen af den nye Domkirke i Mogadiscio i italiensk Somaliland, og at Guvernøren over Eritrea med Følge overværede Indvielsen af den nye Kirke og Skole i Adi Caie. Maatte disse ydre Tegn paa Enighed være et Varsel om en endelig retfærdig Ordning af Forholdet mellem Stat og Kirke i Italien.

St. Annæ Kirkes 25 Aars Jubilæum.

Søndag den 18. Marts var i Sandhed en Æresdag for den lille, beskedne og hyggelige St. Annæ Kirke paa Amager og dens Menighed. Kirken stod pyntet i sit smukkeste Festskrud.

Kl. 8 om Morgenen var Kirken fyldt, og næsten alle deltog i Fælleskommunionen, som samtidig blev uddelt af 2 Præster.

Kl. 10 var der Levitmesse, som blev læst af P. J. Resch, assisteret af Præsterne P. Steidl, P. Jaworski og P. Freitag. I Festprædikenen talte P. Resch om den rige indre Velsignelse, hver for sig havde faaet i denne Kirke, baade naar han i stille Bøn udgød sit Hjerte for Gud, og naar han modtog de hellige Sakramenter eller hørte Guds Ord. Sjælens inderlige Tak for al denne Velsignelse, det var det første og vigtigste ved dette Jubilæum. —

Sangkoret opførte med stor Dygtighed, ledsaget af et 4 Mands Strygeorkester, Lucia Messen af Fr. Witt.

Kl. 6 var Kirken for tredje Gang fyldt til sidste Plads, saa mange maatte nøjes med at staa; de forskellige Kongregationer alene indtog de to Tredjedele af Siddepladserne, saa at Savnet af en større Kirke igen var meget føleligt. — I Prædikenen viste Sognepræsten P. Klar, hvorledes vor guddommelige Frelser, siden han er bleven ophøjet paa St. Annæ Kirkes Alter, paa ny har opfyldt sit Løfte: Naar jeg er bleven ophøjet, vil jeg drage alt til mig. I Tilknytning til disse Ord viste Taleren, hvorledes det ydre religiøse Liv paa en forbavsende Maade havde udviklet sig, siden St. Annæ Menighed havde faaet sin Kirke, og han sluttede med en inderlig Tak til Gud og dem, Gud havde betjent sig af til Menighedens Fremgang, og da særlig til St. Elisabeth-Søstrene.

Den Indsamling, der under denne Aftengudstjeneste blev holdt til Fordel for en ny Kirke, gav et smukt Resultat: 832 Kr.

Efter Takkegudstjenesten holdtes saa Festmødet i Salen, der nærmest var overfyldt. Vor højærværdigste Hr. Biskop, Københavns Sognepræster og forskellige af Kirkens Velgørere havde glædet Menigheden med at komme til Stede.

Festtaleren, Hr. Pastor Fr. Jaworski, udførte, at det rigtige Sindelag, hvormed dette Jubilæum skulde fejres, var en inderlig Kærlighed og Hengivenhed til »den ene, hellige, katholske og apostolske Kirke«. — P. Klar gav derefter nogle Oplysninger fra Kirkens Historie og om Menighedens Udvikling i de sidste 25 Aar. I denne Tid blev der i selve Kirken foretaget c. 1100 h. Daabshandlinger, 613 blev firmet, 461 fejrede deres første h. Kommunion, 460 Ægteskaber blev velsignet, og c. 300 blev stedt til den sidste Hvile. — Menigheden havde i samme Tid fra c. 200 udviklet sig til 1142 Medlemmer, deraf 753 i Sundby, 197 paa Christianshavn, 110 paa Islands Brygge og 79 paa det øvrige Amager. P. Resch talte for Vel-

gørerne, der i de haardeste Tider, hvor Kirken og Præsterne endog manglede det allernødvendigste, havde været dem en stor Hjælp. —

Dermed var de officielle Taler forbi, og den følgende Del af Festen formede sig som en meget gemytlig Underholdning ved Smørrebrød, Kaffe, Vin og Kransekage, afbrudt af forskellige Talere, der tolkede Menighedens Glæde og Taknemmelighed. Vor højærværdigste Biskop opmuntrede til fortsat Arbejde i den samme gode Aand og det samme gode Forhold mellem Præsterne og Menigheden. —

Gud give, at Udviklingen i de følgende 25 Aar bliver lige saa gunstig som i de første 25 Aar, og at det næste Jubilæum maa kunne fejres i en ny og større Kirke — vort fælles Maal.

De kirkelige Enhedsbestræbelser.

Et Par Bemærkninger

i Anledning af A. C.'s Møde d. 14. Marts.

Det er ikke Meningen med disse Linjer at skrive en Anmeldelse af Pater Küpferles ypperlige Foredrag om Pavens Rundskrivelse om de kirkelige Enhedsbestræbelser; dertil var det to Timer lange Foredrag for omfattende og for rigt, og Pladsen her tillader det ikke. Men jeg kunde ønske at komme med en Kommentar til nogle personlige Oplevelser, som Pater Küpferle talte om — Udtalelser, der fra protestantisk Side blev opfattet som Uhøflighed og Ufordragelighed. Pateren fortalte om sin Deltagelse i Verdenskrigen og nævnte, at han havde truffet en evangelisk Præst, der benægtede, at Christus overhovedet har eksisteret, og sagde, at det var hans og hans Confratres's Opfattelse, at mellem Tredjedelen og Halvdelen af de evangeliske Feltpræster i de Distrikter i Tyskland, der var Tale om, ikke troede paa Christi Guddom.

Som Konvertit forstaar jeg godt, at en saadan Udtalelse virker lammende paa en luthersk Theolog, og de tilstedeværende protestantiske Præster opfattede da som sagt ogsaa Udtalelsen som uværdig og uhøflig til Trods for, at den jo ikke rammer protestantiske Præster, der tror, hvad de efter deres Trossamfunds Lære bør tro. Underkaster vi de udtalte Ord en nærmere Undersøgelse, saa vil vi se, at de ingen Brod har, naar vi har forstaaet, hvad der er ment med dem fra katholsk Side.

Det er ingen Hemmelighed, at der gives mange prote-

stantiske Præster, saavel herhjemme som navnlig i Tyskland, der, smittet af Harnack, benægter et eller flere af de generelle Dogmer — for blot at nævne nogle: Jomfrufødselen, Himmelfarten, Kødets Opstandelse. Vi Katholikker gaar ud fra, at en saadan Præst, der f. Eks. benægter Jomfrufødselen, er i god Tro, naar han desuagtet paastaar, at han tror paa Christi Guddom. Mere kan vel ikke forlanges af os? I katholsk Forstand derimod tror han ikke paa Christus som Guds Søn; thi som Pater Kùpferle sagde, naar Gud har talt, naar Gud har aabenbaret os Sandheden, saa maa vi tage det hele og ikke forkaste Halvdelen.

Jeg forstaar godt, hvordan de omtalte katholske Præster under Verdenskrigen kom til deres Slutning; den ene katholske Præst fortalte om én evangelisk Gejstlig, at han ikke troede paa dette eller hint Dogme, en anden katholsk Præst om en anden evangelisk, at han ikke troede paa et andet Dogme — og saaledes fremdeles. Hvad gør disse evangeliske Præster altsaa? De forkaster Aabenbaringen, og følgelig maa det siges, at de i katholsk Forstand ikke tror paa Christi Guddom.

Jeg tror hermed at have paavist, at der ikke er nogen Uhøflighed, Ufordragelighed eller Mangel paa Kærlighed i Pater Kùpferles Udtalelse; jeg er overbevist om, at Pateren i et og alt vil tiltræde denne Kommentar. Der laa ikke andet i Udtalelsen end, hvad der her er gjort Rede for.

Den anden Bemærkning, jeg kunde ønske at komme med, gælder Diskussionen. Hr. Skolebestyrer Kinzi opfordrede den katholske Gejstlighed til at sætte sig ind i den protestantiske Kirkes Lære. Jeg er ikke i Tvivl om, at Opfordringen kun var dikteret af Ønsket om Forstaaelse; men jeg maa alligevel tilstaa, at jeg ikke forstaar Opfordringen. Thi hvad er den protestantiske Kirkes Lære — de mere end fem hundrede Sekters Lære? Skolebestyreren tænkte maaske ikke paa de mange Sekter, men kun paa Lutherdommen. Vel! Hvad er den lutherske Kirkes Lære? Der er vel (med nogen Overdrivelse), omtrent lige saa mange »Opfattelser«, som der er enkelte lutherske Kirkebygninger. End ikke med Hensyn til Naderen læres det samme fra Gedser til Skagen. Hvordan skulde der saa blive Enighed om alle de øvrige Spørgsmaal. Vi maa ikke forlange, at den katholske Præst skal forstaa alle Sekterne, den ene har jo lige saa stort Krav paa Forstaaelse som den anden; det vilde være et Sisyfosarbejde.

Det vilde have været langt bedre at have rettet en høflig og venlig Opfordring til den protestantiske Gejstlighed

om at sætte sig ind i, hvad den katholske Kirke lærer (dens Lære ligger jo fast), og ikke nøjes med, hvad den siges at lære. Blev dén Opfordring fulgt, saa blev vi fri for al den onde Sæd, der saas; vi blev fri for unødigt og ukærligt Bladpolemik. Hvad vilde der ikke være vundet ved det? Kanhænde gik det ogsaa af og til en og anden protestantisk Præst, som det gik Krogh-Tonning og flere med ham. At forstaa den katholske Kirke er nemlig det samme som at elske den.

Vilde de protestantiske Præster afholde sig fra at referere den katholske Kirkes Lære, indtil de kendte den, saa var vi inde paa den Vej, der fører til Enhed, og Vejen var hverken lang eller trang.

Holger Baadslund.

Maa det være tilladt at knytte nogle Bemærkninger til ovenstaaende. I den fremtidige Enhedskirke, der tilstræbes af de ikke-katholske Kirkesamfund, skal de Tros lærdomme, som alle er fælles om, foreskrives som Trosnorm. Det gjaldt nu om at faa konstateret, hvor stor eller lille denne Sum af Trossandheder vilde blive. Encyclicaen siger ikke noget derom. Oplysning maatte altsaa findes ad anden Vej. Istedendfor at henvise til dogmatisk eller kirkehistorisk Litteratur, der kan give den, foretrak jeg at anføre en personlig Oplevelse. Under Verdenskrigen levede jeg flere Maaneder sammen med en protestantisk Feltpræst i et tysk Lazaret. Han nægtede ikke blot Christi Guddom, men ogsaa Christi Eksistens. Det var nu Topmaalet af Negation og Skepsis. Ikke helt saa langt ude, men i det væsentlige lige saa slemt var de forholdsvis mange andre protestantiske Feltpræsters Standpunkt, der baade direkte og indirekte nægtede, at Jesus Christus er Gud. Hvad denne Vantro i Virkelighed betyder, fremgaar af Skriftens Ord: »Antichristen er den, som nægter Faderen og Sønnen. Enhver, der nægter Sønnen, har heller ikke Faderen; hvo som bekender Sønnen har ogsaa Faderen.« (1. Jh. 2,22-23.) Antallet af disse Mænd anslog jeg skønsmæssigt, efter bedste Evne og saa forsigtig som muligt, til noget over en Tredjedel af alle de Præster, vi kom i personlig Berøring med. Den anførte Kendsgerning var altsaa udelukkende tænkt som Led i det Tankeeksperiment, der skulde vise, hvor meget der var fælles i Enhedskirken. Jeg kom til det Resultat, at det herefter kun bliver Navnet, ikke noget positivt kristeligt Trosindhold.

I øvrigt er det for mig foreløbig en Gaade, hvordan Anførelsen af vittelige historiske Kendsgerninger kan op-

fattes som en Fornærmelse. Eller skulde de Tilhørere, der gjorde det, alene være fremmede i Tysklands religiøse Strømninger og ikke vide, hvad der er sket i de sidste Aartier?

Fr. Kùpferle S. J.

Kirkelig Litteratur.

Den, som vil vide, hvilke aandelige Fænomener vi staar midt i, og hvilke Strømninger der gaar rundt om os i den folkekirkelige Verden, og som ikke kan overkomme at gaa og høre de andre — han vil have en Udvej ved at læse dem.

Men ogsaa der staar han overfor en saadan Mangfoldighed af Tryksager (jeg tænker ikke mindst paa de dejligt udstyrede men ofte magre Bøger fra Lohse), at han forvirres.

Jeg skal dærfor henvise til tre nyere Skrifter, der er gode som Kilder.

Kirkeligt Samfunds Julebog 1927. 127 S. 3 Kr.

Denne Aarvog repræsenterer den konservative Fløj af Grundtvigianismen (Mænd som Ludwigs, Rosendal og Rud) i Modsætning til Bevægelsens Liberalere (Rørdam, Brücker & Co.).

Den indeholder (i et meget net Udstyr), foruden ren Opbyggelse, interessante Afhandlinger om Hans Tavsens Oversættelse af Mosebøgerne (H. Bøgedal) og Dansk Aandslivs Kaar i Sydslesvig (Noack) samt to Biografier.

Disse viser Bevægelsens evige Tilbageskuen mod Forgangenhedens større Dage og stærkere Personligheder.

Smuk er Malerinden Anna E. Munchs Levnedstegning af den rigt begavede og fromme Digterhustru Amalie Munch.

Endnu bedre er Biskop Ruds Biografi af Gunni Busck, Grundtvigs Mæcen, Ven og Sjælesørger — ogsaa nær Ven af Konvertitten Carl Muus (af hvem skønne Breve citeres).

Mest bemærkelsesværdig i Aarbogen er Biskop Ludwigs' Studie: En ret kristelig dåb.

Det er endelig et Bispeord i Forvirringens Tid mod Daabs-Forvanskningen. Ganske vist, ikke talt i Kraft af

et Embedes Læremyndighed, men formet som et personligt Vidnesbyrd af stor Styrke.

Desværre grunder Forfatteren ikke Daabens Ægthed paa Indstiftelse, Ord, Vand og Hensigt — men paa dette, at den rette Daab er den, »til hvilken kraftbeviset fra Gud kan knytte sig et helt kristent menneskeliv igennem«. Da »Beviset« jo er ukontrollabelt (baade for andre — og paa Grund af Selvsuggestionens Fare — ogsaa for En selv), bringer disse Tanker ikke Sagen nærmere en Løsning. En saadan findes kun i en Lære, der omsættes i Liv — i noget Objektivt, der gøres Subjektivt — og i en Kirke, der har Myndighed til at hævde Læren og rettede Livet.

Aarbogen har pæne Vignetter og et Helsidesbillede (en Altertavle) af Larsen Stevns i jævn god Gengivelse.

Peter Schindler.

Nye Bøger.

Niels Beskow: I Guds Ljus. Stockholm 1927. 173 Sider.

Atter en bog af Beskow — atter en skøn religiøs oplevelse. For hver bog anslår forfatteren dybere strenge, og tonerne griber læserens hjærte som aldrig før.

Som der er mennesker, der ser alt med en splint af troldspejlet i øjet, er der ogsaa mennesker, der kun ser alt i »Guds lys« — og denne bog bærer sin titel med ære.

Det er ofte kedsommeligt og trættende at læse andagtsbøger, selvom de kan have så inderlig ret og ogsaa kan sige det rette ord til den rette mand, men hos Beskow indgår fromhed, poesi og religiøs erfaring en så skøn forening, at man for ret at få udbytte af bogen må tvinge sig til kun at læse eet kapitel ad gangen.

Den hellige kirke ses med nye, friske øjne, og det bliver til skønhed strålende i det guddommelige lys, der får fordømmes og vrangviljes mørke til at svinde.

Hvorledes kan forfatteren med den erkendelse vedblive at stå udenfor den hellige kirke? — det spørgsmål kan man ikke komme udenom — men dertil er vel kun at svare, at vi kender ikke Guds veje — og vi må bede Gud velsigne den mand, der i så høj grad spreder kærlighed til og forståelse af den hellige kirke ud blandt mennesker, der ellers næppe vilde lytte til moderkirkens røst.

Når de første par sider er læst, lægger sproget ingen hindringer i vejen for forståelsen — kun er det mærkeligt, at en så værdifuld bog får lov at vandre ud i verden så spækket med trykfejl.

Holger K.-Hafstrøm.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Pastor Wevers Foredrag paa Højskolen om Konversionsbevægelsen i Holland gav et meget interessant og lærerigt Indblik i det omfattende og alsidige Arbejde i Kulturens Tjeneste, der ydes af den katholske Kirke i Lande, hvor den har stor Udbredelse. Man er ofte tilbøjelig til herhjemme at imponeres over Folkekirkens Arbejde, og hvor ofte maa vi ikke høre vort hjemlige kristelige Oplysningsarbejde fremstillet som en lysende Modsætning til katholske Landes. Det er derfor velgørende at høre et Foredrag som P. Wevers, og Sammenligningen kan den katholske Kirke udmærket staa sig ved.

— Katholsk Klubs Møde Tirsdag den 13. ds., hvortil ogsaa Medlemmer af »A. C.« var indbudte, blev noget af en Begivenhed. For det første holdt Professor Dr. phil. V. Kuhr et ualmindelig interessant og lærerigt Foredrag om »Kunstens Stilling i Menneskets Liv«, der paafulgtes af en saglig og grundig Diskussion. Professorens Redegørelse for de mange Problemer, dette vidtfavnende æstetiske Emne spænder over, var baaret af den Indsigt og Indlevelse, som man netop kunde vente hos denne Videnskabsmand, der tillige er en fremragende Amatør paa Musikkens Omraade og en fin Kunstkender. For det andet bød dette Møde paa en kunstnerisk Oplevelse af Rang, idet den unge Operasanger Thorkild Noval, som Kritiken saa enstemmigt har udnævnt til en Sanger i Verdensformat, under det selskabelige Samvær, hvormed Aftenen sluttede, sang nogle Operaarier og Skønsange til Professor Kuhrs fine og følsomme Led-sagelse paa Flygelet. Den unge — og dog allerede saa betydelige — Sanger begejstrede ved sin overdaadige Stemmepragt og sit kultiverede og gennemmusikalske Foredrag. Man maatte give Kritiken Ret: her stod man overfor det store, det, der altid betyder en uforglemmelig Oplevelse for En. Professor Kuhr, der selv er meget begejstret for den ny Operasanggr, bidrog væsentlig til denne musikalske Nydelses Forøgelse ved sit Accompagnement, der paa en saa fortrinlig Maade underbyggede Operasanger Novals enestaaende Sang-Præstationer. Inden Aftenen sluttede satte Pastor de Vos sig til Flygelet og gav nogle udmærkede Prøver paa flamsk Musik og egne Kompositioner.

— Onsdag d. 14. Marts talte Skolebestyrer, Pastor, cand. mag. Fr. Kùpferle i »A. C.« om Pavens Encyklika om de kirkelige Enhedsbestræbelser (»Mortalium animos

nunqvam« af 6—1—28). Blandt de ca. 80 Medlemmer og Gæster var Hans Højærværdighed Biskoppen, Præsterne Rektor Wolfisberg, Kùpferle, Menzinger, Scherz, Ronge, Benzon og Hansen, Dr. theol. A. Th. Jørgensen og de protestantiske Præster Brenk og Dam-Hendrichsen. I et Foredrag paa 1³/₄ Time omtalte P. Kùpferle først de politiske Motiver, der — især i Italien — med Urette var tillagt Encyklikaen, gennemgik og kommenterede derefter denne og behandlede sluttelig den udenfor Kirken om sig gribende udelukkende følelsesbetonede Religiøsitet og Ikkekatholikernes svigtende Kirkebegreb. Diskussionen, hvori deltog Hans Højærværdighed Biskoppen (3 Gange), P. R. Wolfisberg, P. Brenk (3 Gange), P. Kùpferle (3 Gange), P. Dam-Hendrichsen (2 Gange), P. Menzinger (4 Gange), Skolebestyrer Kinzi og Cand. E. Hjorth, drejede sig hovedsagelig om Følelsesreligiøsitet og katholsk og protestantisk Bedømmelse af Encyklikaen. Det blev over Midnat, inden den livlige Meningsudveksling mellem Katholikker og Protestanter sluttede, men det har sikkert været vel anvendte Timer, idet de to Parter har lært hinandens Meninger og Stilling bedre at kende. Og det at udrydde Misforstaaelser er et praktisk Arbejde hen imod den kirkelige Genforening, som baade Katholikerne og de fleste Protestanter længes efter. Kirkelig Genforening betyder jo: tilbage til Rom; men som Biskoppen sagde: det er slet ikke saa slemt, som mange tror. —sky.

Ugens Messebønner.

25. Marts. Passionssøndag (N.-M. 286, G.-M. 237). 2. for Kirken eller for Paven (N.-M. 122, G.-M. 107). Korsets Præfation (N.-M. 537, G.-M. 37).
26. Marts. Marias Bebudelse (N.-M. 858, G.-M. 697). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 291). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 293, G.-M. 241).
27. Marts. Johannes af Damaskus (N.-M. 860, G.-M. 699). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 295). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 298, G.-M. 241). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Johannes.
28. Marts. Johannes af Kapistran (N.-M. 863, G.-M. 702). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 300). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 302, G.-M. 242). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Johannes.
29. Marts. Ferialdag (N.-M. 305, G.-M. 243). 2. som 25. Marts.
30. Marts. Marias syv Smerter (N.-M. 866, G.-M. 243). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 311, G.-M. 244). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 312, G.-M. 249). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Fastedagen.
31. Marts. Ferialdag (N.-M. 314, G.-M. 250). 2. som 25. Marts.

R. H. Benson's Passionsspil
„Nadversalen“

opføres i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B,

Palmesøndag, den 1. April, Kl. 8 Aften.

Tirsdag, den 3. April Kl. 8 Aften.

Adgangskort à 1,25 Kr. (Program og Garderobe iberegnet)
 faas i de katholske Bogsalg og hos Portneren, Stenosgade 4 A.

NB. Intet Billetsalg ved Indgangen.

Aftenunderholdning

Mandag den 9. Tirsdag den 10. Torsdag d. 12.¹
 og Søndag den 15. April 1928 Kl. 8

i St. Josefs Skoles Festsal, Nørrebrogade 27.

PROGRAM:

Niels W. Gade: Elverskud. *Ballade for Soli og Kor.*
 Sakramentskirkens Kor.

En lille Datter.

Farce med Sange i 1 Akt af *Erik Bøgh.*

Billetter à 1 Kr. faas hos Præsterne ved Sakramentskirken,
 hos Kordirigent B. Husson og Korets Medlemmer samt i St.
 Ansgars Boghandel.

NB. Til Opførelsen Mandag d. 1. April er alt udsolgt.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kellenburg,
 Bredgade 64³
 Tlf. Palæ 58.
Frk. C. Tetzlaff,
 Paludan Müllersvej 5.
 Tlf. Vester 1190 v.

Fru A. Osterhammel,
 Frederiksborggade 54
 Tlf. Byen 720 y.
Frk. F. Stratböcker,
 Jægersborgallé 19
 Tlf. Ordrup 386.

Elisabethforeningens Basar

til Fordel for forældreløse Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes
 Basar **Palmesøndag den 1. April fra 9—8 og Mandag den 2.**
fra 10—3 i Bredgade 69 o. G. **Salg af de indkomne Gaver,**
Tombola, Restauration. Ved Basarens Slutning om Mandagen
 holdes **Auktion.** Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3.
 Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler.

A. C. Onsdag den 28. Marts Kl. 8¹/₄: **Pastor K. Jaworski:** Katholsk Akademikerliv i Frankrig.
 Administratores.

Set. Mikael's Klub. Efter Passionssøndag afholdes ikke
 flere Møder i Set. Mikael's Klub. Næste Klubaften Mandag d.
 16. April Kl. 7¹/₂. Foredrag af **Baronesse Rosenørn Lehn.**

Danske Kvinders katholske Forbund afholder Møde i Vester-
 hus Onsdag d. 28. Marts Kl. 8, hvor Hans Højærværdighed Bi-
 skoppen har lovet at tale. Efter Foredraget er der fælles Kaffe-
 bord. Alle Enkeltmedlemmer og tilsluttede Foreninger har Adgang.

Kirkelig Kalender.

25. Marts	Passions søndag.	1. April	Palmesøndag.
26. —	M. Marias Be- budelse.	2. —	M. Ferialdag.
27. —	Ti. Johannes af Da- maskus, Bekender og Kirkelærer.	3. —	Ti. Ferialdag.
28. —	O. Johannes af Kapi- stran, Bekender.	4. —	O. Ferialdag.
29. —	To. Ferialdag.	5. —	To. Skærtorsdag.
30. —	F. Marias syv Smertes.	6. —	F. Langfredag.
31. —	L. Ferialdag.	7. —	L. Paaskelørdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 27. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pastor Schindler: Thor Lange.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Angars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂.
St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₄.
Sakramentskirken Kl. 8. St. Josefs Kirke Kl. 7¹/₂.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fasteprediken af Pastor Günther.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8
Fasteprediken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprediken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprediken
hver Søndag Kl. 6 af Pastor Nösen.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprediken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Schindler.

Jesu Hjerter Kirke. Fastepredikener om Christi Lidelse,
hver Søndag Aften Kl. 6.

Tyske Fastepredikener i St. Knuds Kapel.

Hver Tirsdag Aften Kl. 8 holdes der i St. Knuds Kapel tyske
Fastepredikener med Korsvejsandagt. Prædikant: P. H. Lucas.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d.
25. Marts Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Husk Exerцитierne for unge Piger i Assumptions-
klostret Tirsdag d. 3. April Eftm. til Paaskelørdag d. 7. April Fm.

Exerцитier for Herrer

vil finde Sted i Ordrup Præstebolig i den stille Uge fra
Onsd. d. 4. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 8. April.
Baade ældre og yngre kan deltage, og Vederlaget er 10 Kr. De
Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaske-
lørdag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøj-
agtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til Pastor Gün-
ther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Aungariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 14.

Søndag den 1. April.

1928

INDHOLD: Tobias's Bog. — Langfredagsgru og Paaskegry. — Liturgi. — Kirkeskat. — Chresten Skikkilds Minde. — En Pragtkalk til Jesu Hjerte Kirke. — Robert Hugh Bensons Passionsspil. — Svar til H. Baadslund. — Basaren. — Fastealmissen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Kina, — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 11.

Tobias's Hjemkomst.

1. Rafaels Opfordring til at fremskynde Rejsen.

Medens de drog hjemad, kom de paa den ellefte Dag til Charon, som ligger midtvejs ad Ninive til. Da sagde Englen: »Broder Tobias, du ved, i hvilken Tilstand du efterlod din Fader. Hvis du derfor synes om det, saa lad os gaa forud, og lad Tjenestefolkene langsomt følge efter os sammen med din Hustru og dit Kvæg.« Da Tanken om at fremskynde Rejsen tiltalte ham, sagde Rafael til Tobias: »Tag saa noget af Fiskens Galde med! Den bliver nødvendig.« Tobias tog altsaa af Galden, og derpaa brød de op. Men Anna sad hver Dag ved Vejen oppe paa en Bjergtop, hvorfra hun kunde spejde langt ud. Medens hun fra dette Sted holdt Udkig for at se, om han kom, fik hun Øje paa ham langt borte, og med det samme gen-

kendte hun den tilbagevendende Søn. Da skyndte hun sig hjem for at meddele sin Mand det. Hun sagde til ham: »Tænk, nu kommer din Søn!« 11, 1—6.

2. *Rafaels Belæring om Lægemedlet.*

Men Rafael sagde til Tobias: »Saa snart du træder ind i dit Hus, skal du straks tilbede Herren, din Gud, og under Taksigelser gaa hen til din Fader, kysse ham og saa stryge af Fiskegalden, som du har hos dig, over hans Øjne. Du bør nemlig vide, at hans Øjne om kort Tid skal oplades, og din Fader vil se Himlens Lys og glæde sig ved Synet af dig.« 11, 7—8.

3. *Den gamle Tobias's Helbredelse.*

Nu løb Hunden, som havde været med paa Rejsen, forud. Den var som et Sendebud, der ankommer, og lagde sin Glæde for Dagen ved at logre med Halen. Da stod den blinde Fader op og vilde skynde sig af Sted, skønt hans Fødder snublede. Han holdt sig da fast ved en Dreng og ilede sin Søn imøde. Ved Modtagelsen kyssede han ham sammen med sin Hustru, og de begyndte begge at græde af Glæde. Efter at de havde tilbedt Gud og sagt ham Tak, satte de sig ned. Saa tog Tobias Fiskens Galde og strøg den over sin Faders Øjne. Han ventede i omtrent en halv Time. Saa begyndte de hvide Pletter at skælle af som en Æggehinde. Tobias greb den og trak den ud af Faderens Øjne, og med det samme fik han Synet tilbage. De lovpriste da Gud, baade han selv og hans Hustru og alle, som kendte ham. Tobias talte saaledes: »Jeg lovpriser dig, Herre, Israels Gud, fordi du tugtede mig og helbredte mig. Nu kan jeg se min Søn Tobias!« 11, 9—17.

4. *Saras Hjemkomst.*

Syv Dage senere ankom ogsaa Sara, Sønnens Hustru, med hele Tyendet i god Behold, og alt Kvæget og Kamelejerne og Hustruens mange Penge. Desuden kom ogsaa de Penge, som han havde faaet udleveret af Gabel. Derpaa fortalte han sine Forældre om alle de Velgerninger, som Gud havde vist ham gennem den Mand, der havde ført

ham. Ogsaa Achior og Nabath, Tobias's Brodersønner, indfandt sig glædestraalende hos ham og ønskede ham til Lykke med alt det gode, Gud havde gjort imod ham. I syv Dage fejrede de Brylluppet, og alle følte en overmaade stor Glæde. 11, 18—21.

Leveregel: At Tobias takker Gud for Helbredelsen, forstaar vi let. At han ogsaa takker for Lidelserne, er et tydeligt Bevis paa, at ikke blot hans legemlige, men ogsaa hans indre Øje pludselig er blevet opladt. Han indser med eet den store Sandhed, at ogsaa Modgang er en Velgerning fra Gud. Kun faa vil tro dette. Og dog, hvor daarligt vilde Gud ikke have sørget for os, hvis vi kun mødte Lykke og Velvære paa Livets Vej! Vi vilde fuldstændigt lade os fange af disse timelige Goder. Vi vilde faa den Overbevisning, at vi havde her et blivende Sted og vort egentlige Fædreland, og aldeles glemme Himlen og dens Salighed, som jo er vort endelige Maal. En sand Velsignelse er det da, at Gud paa en eftertrykkelig Maade minder os om vor Bestemmelse: han sender en Sygdom, naar vi hænger for meget ved vort Helbred; han benytter Fattigdom som Modvægt mod Rigdommens Farer; attraar vi for lidenskabeligt Ære og Anerkendelse hos Mennesker, kommer pludselig en Ydmygelse og uretfærdig Behandling. Paa denne Maade rives Hjertet løs fra jordiske og for-gængelige Ting; Øjet søger sande og varige Goder, nemlig Dyd og Fortjenester for Himlen, og Tankerne og Længslerne gaar opad, til Gud i Evighedens Rige. — Sørg for, at ogsaa du kommer til Klarhed over Lidelsernes Betydning i dit Liv!

F. K.

Langfredagsgru og Paaskegry.

Lys og Mørke er et af de mest yndede Billeder i de hellige Bøger. Gud selv kaldes Lys, og hans første Skaberord maner Lys frem af Mørket. Mennesket bliver skabt i Guds Billede; det er tænkt som et Lysets Barn.

Lige fra Begyndelsen af spiller Mørket ind. Lysets Børn drages af Mørket. Og da begynder Kampen mellem Lysets Gud og Mørkets Magt; den evindelige Tovtrækning mellem Naade og Fristelse. Naaden drager opad mod de lyse

Himmelsale, Fristelsen derimod drager nedad mod det yderste Mørke. Midt imellem de stridende Magter staar Mennesket. Det er umuligt at være neutral. Han skal træffe sit Valg. Griber Mennesket efter den Haand, der bliver ham rakt ovenfra, da bliver det regnet ham til Fortjeneste lader han derimod Underverdenens Klo faa fat i sig, da gaar det til Helvede.

Engang saa det ud, som om Mørket skulde faa Overhaand. Mennesket sad i Mørke og i Dødens Skygge.

Da traadte Guds Søn ind paa Verdens Arena.

Som en Ridder med en skinnende Rustning vilde Folk gerne have set den Messias, der skulde dræbe Dragen. »Lys af Lys« var hans Navn. En Solopgang skulde hans Tilsynekomst være. »Hans Majestæt bedækker Himlen, og af hans Herlighed fyldes Jorden. Og en Glans som Lyset bryder frem, Straaler har han til Siden . . . Sol og Maane træder tilbage i deres Bolig for Lyset af dine Pile, som farer frem, for Glansen af dit Spyds Lyn.« (Hab. 3.) Saaledes havde de gamle Profeter set ham, og saaledes havde de skildret ham for at begejstre det troende Folk.

Men saadan var Frelseren ikke. Guds Søn viste sig iført en Tjeners Skikkelse. Som en arbejdsløs og hjemløs Røgters Barn blev han født i en Stald. I en Krybbe græd han sine første Taarer. Megen Glans var der ikke ved ham. Nærmest ynkelig tog han sig ud og det fra Ende til anden af hans Liv, værst dog, da han efter at være bleven pisket slæbte sit Kors op ad Galgebakken for at henrettes mellem to Røvere. — —

Og dog har det nu i henvend to tusinde Aar vist sig, at han talte sandt, da han erklærede: »Jeg er Verdens Lys. Hvo som følger mig, vandrer ikke i Mørket, men har Livets Lys.« —

Ved sit Liv og sin Død har han vist, at Vejen til det forjættede Land stadig fører gennem Ørkenen, at Langfredagsgru skal gaa forud for Paaskegry, og at man i Lidelse og Fornedrelse skal miste Livet for at naa til Opstandelsens Herlighed.

»Jeg er Vejen,« sagde han ogsaa, Frelsens Vej . . . ved Korset til Lyset.

Stik modsat er Fristerens Vej . . . ved Nydelsen til Mørket.

Den Dag idag staar Kampen mellem Frelseren og Fristeren.

Og den Kamp gælder dig og mig. Vi kan ikke være neutrale. Saa længe Hjertet banker i vort Bryst, skal vi bestemme, hvilken Vej vi vil — enten til højre eller til venstre.

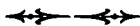

Vil du være et Lysets Barn, da er det meningsløst at prøve paa at knibe uden om Golgata. Du maa holde dig til Christus og hans Kors og slutte dig til ham enten ved Medlidenhed som Veronika eller ogsaa som Simon af Cyrene og hans lille Søn Rufus tage Korset ved dets tunge eller dets lette Ende, alt efter som det bliver dig beskikket

Kan hænde, den Vej ikke forekommer dig synderlig tiltalende, og at mange andre Veje staar aabne for dig,

der er mere fristende for moderne Mennesker, som er vant til Gummisaaler og asfalterede Gader, og som i det hele taget foretrækker at køre frem for at gaa.

Denne Lidelsens Vej, som er rød af Christi og alle Helgeners Blod, har aldrig været tiltalende for Mennesker af Kød og Blod. Men det er den eneste, der fører til det evige Lys. S. W.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Vesterlandske Riter.

Vi har foran omtalt, at da Pius V i 1570 indførte rituel Uniformitet i den latinske Kirke, tillod han dog Riter, der den Gang var over 200 Aar gamle, at bestaa. Og vi har omtalt et Par af dem: Den ambrosianske Messe i Milanos Ærkestift, og den mosarabiske i Toledo og Salamanca — ligesom vi har nævnt, at forskellige Ordener beholdt deres Specialer. Vi skal nu give en kort Skildring af disse Afvigelser fra den romerske Normal.

α) Benediktinerne har ingen Ændringer i Messen, men de har eget Breviar, idet St. Bendts Regel bruger hele 13 Kapitler til at foreskrive Orden og Rækkefølge i Korstjenesten (Cap. VIII—XX). Stor er Forskellen ikke, den bestaar mest i Salmernes Valg og Rækkefølge og i enkelte ændrede Hymner. Som de fleste Ordner, har O. S. B. sin egen Kalender.

β) Karmeliterne har den saakaldte »Hellige Gravs Ritus«. Den Regel, som i 1210 blev givet for Eneboerne paa det Bjærg Karmel, byder Ordenen at følge Patriarkatets Ritus. Patriarkatet var Jerusalem, og det havde (ved Korstogene) faaet sin daværende Ritus fra Paris — altsaa med Spor og Rester af Gallisk Ritus. Ind i denne føjes nu, p. Gr. af de hellige Steders Nærhed, adskillige Hentydninger til Jesu Mindesteder. 1240 kommer Ordnen til Europa og bringes i Overensstemmelse med de for Tigger-

ordner gældende Regler; 1312 fastlagdes Ritualet endeligt og blev bestaaende til 1532. Forskellige senere Reformere fratager Ordnen al Ret til selv at anordne sig Ritus — og 1587 er Reformen endt med den nuværende Tilstand. Karmeliternes nuværende Messe har dette Særpræg: Altret er dækket med Støvdugen, til Præsten staar for det, og det dækkes straks igen efter Messen. Paa Fester gentages Introitus 3 Gange. Der er extra Lektioner ved Epistel og Evangelium. Haandtvætningen sker ikke ved Altret; Præsten forlader Altret og gaar hen til en *piscina* *) — ogsaa efter Kommunionen. Under Kánon svinger Diakonen en Vifte (som i Østen). Ved *fregit* (»brød det«) i Indstiftelsesordene, bryder Præsten Hostien. Der bruges ikke Røggelse for Sakramentet. Kalken hæves kun lidet over Altret ved Elevationen. Der er intet Knæfald, kun en Bøjning, for Sakramentet. Efter Pater noster synger Koret den 79de Salme **) for Det hellige Land (hvorfra Ordenen har sin Oprindelse). Messen ender med *Ite missa est* — uden St. Johannes Evangelium.

Ogsaa i Breviaret har de Ændringer.

Kalenderen har endnu Rester fra Palæstina. Ordnen fejrer f. Eks. Jerusalems ældste Helgen-Bisper og Abraham, Isak og Jakob, Lazarus, Anna, de tre Mariaer fra Paaske-morgen, Elias og Elisæus.

I Ritualet har de Ændringer af de Syges Salvelse. (Det maa have været den forud for denne (i 1587 reformerede Ritus) gaaende Messe, der har været læst i Helsingør — en Messe der laa midtvejs mellem Kartheusernes og Dominikanernes.)

γ) Cistersienserne har faaet deres Ritus i 1134; den skaanedes af Pius V og blev bekræftet i 1871.

Breviaret er Benediktinernes *Breviarium monasticum* med enkelte Tilføjelser.

Cistercienser-Messen manglede Salmen *Judica* i Trindbønnen — i Stedet bades *Veni Creator Spiritus*, Hymnen til Helligaanden. Efter *Indulgentiam*, *Absolutionem* &c. bedes Pater noster og Ave Maria. Visse Bønner udelodes,

*) Vandbeholder med Hane og Underskaal.

**) I Vulgata 78.

andre tilføjedes, og Messen endte med Korstegnet i Velsig-
nelsen.

Kalenderen havde kun faa Helgener, mange Ferialdage
og næsten ingen af de moderne Fester; saaledes endnu i
vor Tid.

Ritualet er ejendommeligt dæri, at Formlen for Absolu-
tion er kortere end den almindelige. (Dette Ritualet har
været brugt i Sorø og andetsteds i Middelalderen og bruges
i vor Tid i Gl. Allerslev).

δ) Dominikanerne skulde iflg. deres Regel (be-
kræftet 1216) udføre alt, som det plejedes at gøres paa
Stedet, hvor de var. Senere føjedes Specialiteter til —
snart for hver Provins og hvert Kloster. Generalerne fryg-
tede, at dette kunde føre til Konfusion og tilraadede
Eensartethed, som blev paabudt 1267. Riten skaanedes
af Pius V og har følgende Træk (for Stille Messe):

Præsten gaar lige til Alteret med Hætte og Axeldug op
over Hovedet og bereder Kalken (som vi ved Offertoriet).
Naar Vin og Vand er gydt i, gaar han atter ned til Trin-
bøn. Confiteor er ganske kort. Gloria og Credo istemmes
midt for Alteret, men fuldendes ved Messebogen. Brød
og Vin ofres under eet med vor Formel: *Suscipe, Sancta
Trinitas.* Der er smaa Ændringer i Kánon. Præsten
kommunicerer med venstre Haand og holder Disken i
højre. Naar han nyder Kalken, sker det uden de Ord vi
benytter.

I Ritualet findes en egen Absolutionsformel. (Denne
Ritus har været brugt i vore Sortebrødre-Klostre og bruges
i vore Dage paa Bornholm.)

ε) Franciskanerne kan takke Frans af Assisis
Romanitet for, at de straks blev romerske i deres Ritus.
Dens eneste Ejendommeligheder er, at Præsten ikke bruger
Baret, men Hætten med Axeldugen over, og at han ogsaa
i Messen har bare Fødder med Sandaler (dog har »de
sorte Franciskanere«, O. M. C., Sko og Strømper).

Kalenderen viser et stort Antal franciskanske Helgener.

ζ) Præmonstratenserne har et eget Missale,
hvor Messen er noget anderledes arrangeret; men Kánon
er den romerske med ganske faa Ændringer.

De har en egen Absolutions-Formel.

Foruden det sædvanlige Breviar beder de »Vor Frues smaa Tider« — undtagen paa Festdage.

η) Andre Afvigelser kan findes med tvivlsom eller fuld Hjemmel i forskellige Ordener, men de er saa ubetydelige, at et uøvet Øje ikke vil opdage dem.

(Vi har undladt at tale om Kartheuseres og andre sjældne og fjærne Ordners Riter — de har ingen Interesse for Danske). (Fortsættes.)

Kirkeskat.

For mig ligger Driftsregnskabet for 1927 for Kirke og Skole i en middelstor, ældre, katholsk, dansk Provinsmenighed. For at forebygge al Misforstaaelse bemærkes det udtrykkelig, at det ikke er fra St. Bendts lille Menighed, som nogen maaske ved, at jeg er knyttet til. Det er en middelstor Menighed. Det nævnte Regnskab balancerer med Kr. 18.229,41 Øre. Ved Gennemlæsningen standser Øjet — og Tanken — ved et enkelt Punkt paa Indtægtssiden, Kirkeskatten. Den har i 1927 udgjort 174 Kr., ja egentlig kun 154 Kr., da 20 Kr. er opført som Kirkeskat for 1926. Altsaa dækker Kirkeskatten ikke engang 1 0/0 (een Procent!) af Udgifterne! Med et mildt Ord er dette et Misforhold.

Ser man Listen over Skatteyderne igennem, opdager man, at kun 7 i Menigheden har betalt Kirkeskat — fra 1 Kr. til 50 Kr. — Alle 7 er Fruer eller Frøkener, der er ingen Familjefædre imellem. To er oven i Købet bosiddende i Udlandet, to bor længere borte fra Byen, kun 3 af Byens Folk betaler Kirkeskat. Altsaa kun 3 af alle de faste Kirkegængere!

Spørg ikke om Byens Navn, det er ikke det, der skal frem i denne Forbindelse. Der melder sig et helt andet Spørgsmaal: Staar det saa galt til hele Landet over?

Taler man med vore Sognepræster, faar man et bestemt Indtryk af, at dels altfor faa betaler deres Kirkeskat, og at dels alt for mange af Skatteyderne betaler for lille Skat i Forhold til deres skattepligtige Indtægt. Men man faar

ogsaa Indtryk af, at Sognepræsterne ikke rigtig holder af at røre for meget ved dette Forhold, det er øjensynligt en kilden Sag. Saa maa det være en Lægmand tilladt alvorligt at advare mod, at vi benytter Kirken som Skatte-ly. Det er ikke gjort med Kollekt, Klingbeutel og Kirkeblok; milde Gaver fritager ikke for Pligten til at betale Kirkeskat.

I Henhold til § 38, Stk. 1 og 3 i Lønningslov Nr. 543 af ⁴/₁₀ 1919 er Katholikerne fritagne for at betale Kirkeskat til Folkekirken. Og naar den ene af Ægtefællerne tilhører den katholske Kirke, den anden Folkekirken, behøver kun denne sidste, ifølge ministeriel Afgørelse, i Kirkeskat til Folkekirken at betale Halvdelen af det Beløb, der vilde være blevet paalignet, hvis begge Ægtefæller havde været Medlemmer af Folkekirken, hvad enten Ægtefællerne har Formuefællesskab eller Særeje (Købstadforeningens Tidsskrift Januar 1922 S. 135). Staten maa nemlig gaa ud fra som givet, at den katholske Part betaler til sin Kirke.

Men saa skal vi selvfølgelig betale Kirkeskat, alle, alle vi, der er skattepligtige til Kommunen.

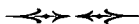
Det er en borgerlig Pligt. Undladelse heraf er simpelthen Skattesnyderi. Det er ogsaa en moralsk Pligt — se Katekismen S. 79 —.

Enhver Katholik bør mindst betale lige saa meget i Kirkeskat til sit eget Kirkesamfund, som han ubønhørlig vilde blive afkrævet af det Offentlige, hvis han stod som Medlem af Folkekirken. Og han bør sætte en Ære i at betale det, det andet er nærmest en Skandale.

Det er sagt før, men trænger øjensynlig til at siges igen.

Tranekjær, 18. Marts 1928.

Sven Aage Rasmussen.
Godslæge.

Chresten Skikkilds Mindeudstilling paa »Den Frie«.

Paa en hæderfuld Plads i Grønningens Tempel for moderne Kunst har »Den Frie« (som Skikkild var Medlem af) arrangeret et Skue over en Del af hans efterladte Ar-

bejder: Relieffer i Ler, Træ og Sandsten, baade færdige og ufærdige, Tegninger og en enkelt Statuette.

Udvalget repræsenterer baade det, der var hans Styrke, og hans svagere Side: Maneren.

Der er to Gravplader, hvis Idé er ypperlig; den med Petrus og Paulus er svagest; Tegningen glider ud i eet med Pladen — som i Relieffet Mariæ Besøgelse; man kan ikke nøjes med blot at antyde, der maa dog være et Minimum af Detaljer at faa fat paa; Kontur gør det ikke alene — selvom den er klar og ren; denne Mangel skyldes dog sikkert, at de to Arbejder ikke er fuldførte.

Gravpladen med Den gode Hyrde og Relieffet med Bebudelsen viser Skikkilds eminentte Ævner i denne Retning. Englen er baade i Bygning og Klædebon ganske ætherisk — Virkningen sker ved, at han lader Folderne, der ellers ligger i Skygge, bliver belyst — og Maria synker ind i sig selv i Ydmyghed og Jomfruelighed. Relieffet med Hellig III Konger er lovlig stift, det virker mere som Symbol end som levende Fremstilling. Det samme gælder den stor vedbendsmykkede Madonna i ægyptisk Stil; den er villet og manieret, altfor massiv og virker som Cement — det er ikke en Kirke-Skulptur til indvendig Brug . . . vi kunde tænke os den i fri Luft, fældet ind i en Klippe-side eller en Stensætning.

En Antonius i Malm virker ogsaa buddha-tung og trind.

Tegningerne er Studier til Alter-Reliefferne; flere af dem er sublime i deres hastige, skizzeagtige Inspiration.

En lang Række Relieffer til Tilbedelses-Altret viser Skikkild i al hans Storhed — saadan var han, naar han var bedst!!

Petrus, der synker i Bølgen (med Skibet langt borte i dristigt Perspektiv) er dramatisk stærk; ligesaa Paaskelammet og Dødsenglen; Jonas og Hvalfisken er saare dekorativ og meget stærk og enkel — hans Overtænkelse og Glæde ved atter at se Dagens Lys er stor og ægte — og Søuhvret er paa Højde med klassiske Forbilleder — dets oprejste Stilling er et Fund, der skaber en mesterlig Udfyldning af Rammen.

Kristus ved Sykars Brønd og Nikodemus og Jesus — bægge i Ler — er lige fremragende i dekorativ og fortællende Retning; det er sjældent at se Evangeliets enfoldige Beretning gengivet saa enkelt og redeligt, og dog med saa stor dramatisk Kraft.

Udstillingen opfordrer til at arbejde paa at faa samlet en det mest mulige omfattende Minde-Udstilling af Skikkilds efterladte Arbejder — til lige stor Ære for Kunstneren, for Kunsten og for dansk Katholicisme.

Pet. Sch.

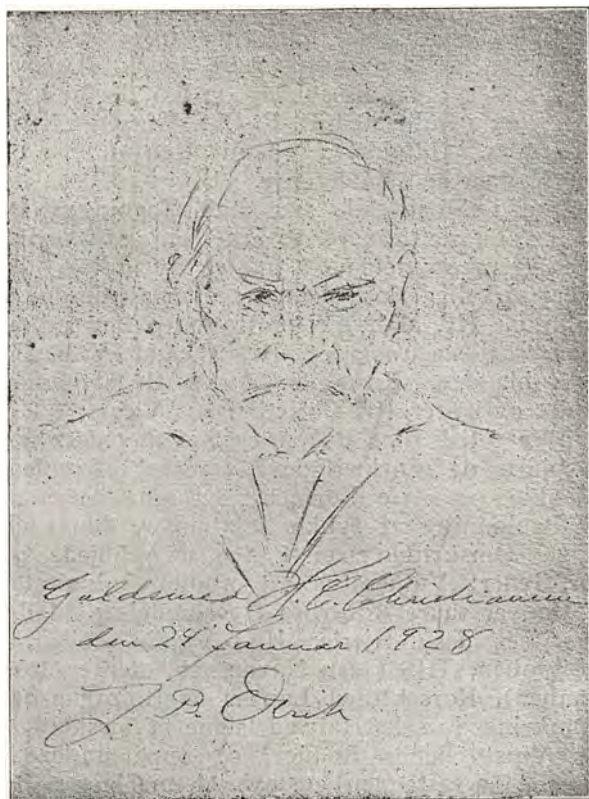
En Pragtkalk til Jesu Hjerter Kirke af dansk Arbejde.

Hvor hører Guld og ædle Stene mere hjemme end dér, hvor de faar Lov at bære Frelserens Legeme og omslutte hans skjulte Blod? Hvor er Kunsten mere paa sin Plads end dér, hvor den bruges til at drage Menneskers Øjne hen paa Jesu Christi daglige Komme fra det høje? Hvor

er der mere Mening i at anvende Bekostning end dér, hvor den rigeste og gavmildeste af alle Fyrster skal modtages? Enhver Alterkalk og Patene burde i og for sig være af det reneste Guld, smykket med de allerdyreste Stene og de ypperste Kunstneres Arbejde.

Desværre er Virkeligheden i Sammenligning hermed ofte ret graa. De hellige Kar er tidt jævne Fabrikvarer med meget billig Pynt og undertiden af papiragtig Tynd-

hed. Selvfølgelig er den simple Fattigdom hyppigt den nærmeste Grund dertil og Undskyldning derfor. Men mon der ikke hos mange Katholikker mangler Forstaaelsen af, hvor meget de vilde gavne baade sig selv og Samfundet, naar de hjalp til, at vor Herre og Frelser kunde blive modtaget paa en Maade, der noget mere svarede til de Forestillinger, vi bør gøre os om hans uendelige Værdighed. Jeg tror ogsaa, det vilde være god Økonomi. Vorherre plejer ikke at være kneben med at gengælde;

Følelsen for disse Ting gør ikke sjældent Indtrykket af at slumre.

Saa meget mere maa man glæde sig, naar der, som det Gud ske Lov ogsaa mange Steder er Tilfældet, gøres Anstrengelser for at faa fremstillet stofligt og kunstnerisk saavidt muligt værdige Redskaber til den helligste af alle Handlinger. Og endnu mere Grund er der til at være tilfreds, naar man lader sig det være magtpaaliggende, at Forfærdigelsen sker i vort eget Land; det er en ny Rod for Kirken i den hjemlige Jordbund.

Præsterne i Stenosgade har villet have en Pragtkalk til deres Kirke, og den skulde være dansk, dansk i Udførelsen og dansk i Tegningen, og de har derfor henvendt sig til den gamle Guldsmed H. C. Christiansen i Kralundsgade i Kolding. Udfaldet af denne Henvendelse og Mesteren for Kalken er afbildet her.

Præsterne i Stenosgade har haft Tegningen inde til Godkendelse, og de har rettet ikke saa ganske lidt ved den og er fremkommet med mange nye Ideer, der alle har betydet virkelige Forbedringer; men alt er dog tegnet her i Kolding. Hr. Malermester Rosenby har udført den farvelagte Arbejdstegning, og Hr. Cicelør Vilh. Jensen, Kbhv., Vinbladene, Kirkebilledet og Rebslyngningerne, men alt det øvrige er Hr. Christiansens Værk.

Kalken er gotisk men dog præget af den danske Ulyst til det spidse og Forkærlighed for det afrundede og for de enkle og klare Former. Ornamenterne er udført ved Paalodning af tykke Sølvplader, den saakaldte Oplægning. Omskriften paa Foden, i ophøjede gotiske Bogstaver, lyder: Vulneratus est propter iniquitates nostras — Han er saaret for vore Overtrædelser. I de seks Medaljoner ses Jesu Hjerte, Hudstrygningssøjlen, Hudstrygningssvøben, IHS (Jesu Navnetræk, der er Jesu Selskabs Vaaben), Korset med Lansen og Hamrene og Naglerne. Omkring de seks Halvædelstene af forskellige Farver gror Vinstokkenes Rødder, og oppe under Nodus (Knuden paa Bægerstangen) og over denne bærer Vinstokkene Blade og Druer og Grene. Drueklaserne er dannet af røde Granater i smaa Grupper. Til Minde om de Reb, hvormed Jesus blev bastet og bundet, er der Rebslyngninger om de seks Fremspring paa Nodus, og disse ender hver for sig med klare Stene i lyse Farver.

Omkring selve Bægerskaalen, Cuppa, er Tornekronen anbragt med Bloddraaber af røde Granater. Der er selvfølgelig sørget for, at det er umuligt, at Præsten kan komme til at rive sig paa Tornene, der derfor ligger helt til.

Patenen er paa den hule Overside kun mærket med et indgraveret gotisk Kors; men paa Undersiden er der et graveret Billede af Jesu Hjerter Kirken i dens Omgivelser og udenom en Krans af Rebslyngninger.

Kalken med Patene er af Sølv og forgyldt; den vejer 1250 Gram, og Kalken er 26 Centimeter høj.

Hr. Christiansen har nu lavet baade Pyxis og Monstrans og Ciborium og Kalk med Patene og altsammen Pragtstykker; han har lige rundet de 70, men han vil næppe faa Lejlighed til at staa ledig paa Torvet. Det synes, som om Vorherre har stærkt Brug for ham. Ja, det virker oplivende at blive Katholik paa sine gamle Dage!

Sct. Michaels Præstebolig i Kolding, den 14. Marts 1928.

J. Olrik.

Robert Hugh Bensons Passionsspil.

Hvor dette ejendommelige Spil blev fremført, efterlod det de dybeste Indtryk hos Spillere og Tilskuere. Mange nøjedes ikke med at se det een Gang, men saa ofte de overhovedet kunde. Og der er ingen Tvivl om, at det vil hilses med Glæde, naar det atter i Aar paa Palmesøndag og Tirsdagen efter spilles i Sankt Knuds Sal.

Da »Nadversalen« i 1925 for første Gang i Danmark skulde opføres i den katholske Menigheds Forsamlingssal i Aarhus, ansaa man det for et dristigt Eksperiment paa en saa uanselig Scene at ville fremføre det storslaaede Drama, som Vor Herres Passion er. Men alle Betæneligheder og pessimistiske Forudsigelser blev gjort til Skamme. Katholikker og Ikke-Katholikker var enige om, at de aldrig havde været med til et saa betagende religiøst Spil. Og den mest nøgterne Kritik formede sig til en Lovtale: »Som to gribende Andagter kom Opførelserne til at virke.«

Man forstaar ikke paa Forhaand, hvorfor Stykket kan have en saa mægtig Virkning. Hverken Spillet's Titel eller Forfatterens indledende Bemærkninger lader ane noget af det store Mesterværk, der skal komme til at staa i en saa spinkel Ramme. Hele Herrens Lidelseshistorie foregaar eller rettere fortælles i Nadversalen, et »firkantet Rum, begrænset af Salens to Sidevægge og Bagsiden«, medens man ikke faar Frelserens Skikkelse at se og ikke bliver Øjenvidne til en eneste af Passionens Scener. Benson giver udtrykkelig Afkald paa alt, hvad der er moderne Theater-teknik, han siger, at »man ikke behøver at undgaa Ana-

kronismer«, at »Bohavet maa være det jævnest mulige«, »Stilen er ligegyldig« o. s. v. Det er kun Aanden, der skal virke. Og Forfatteren, der selv er greben af Passionens Aand, fylder sin enkle Ramme med den samme Aand, der saa gaar over til og bemægtiger sig Spillernes og Tilskuernes Sind.

Guds Moder Maria bliver, som en har sagt, »den tavse, men samlende Skikkelse i Passionskuespillet«. Hun taler ikke — den største Smerte er stum — men enhver af hendes Bevægelser, ethvert Blik og ethvert Vink (som alle nøjagtig foreskrives af Digteren) siger mere end mange Ord. Og som den lille Samuel maa da ogsaa de andre af Disciplenes Kreds tillige med Tilskuerne føle:

»Jeg tænkte paa, hvor stolt hun bar
hvert Smertens Sting. I Sandhed, hun
er Dronningen for alle ædle Mænd.«

Det er en genial Digtters Mestergreb at give denne Dreng med den fromme barnlige Sjæl et saa klart Indblik i Marias Rolle og overhovedet i hele Nadversalens og Golgathas Mysterium. Som Øjenvidne fortæller han dybt bevæget de overvældende Begivenheder lige fra den underfulde Nadver og indtil Korsfæstelsen paa Kalvarias Høj. Naar Disciplene svigter, saa falder det i en Drengs Lod at være baade Evangelist og Apostel. De to troløse Apostle Judas og Petrus viser han saa inderligt og bønfyldende, som kun et Barn kan gøre det, Vejen tilbage til deres Frelser. Det lykkes ham ikke at omvende Judas, det »Fortabelsens Barn«, som heller ikke Mesterens saa kærlige Ord »Ven« har kunnet blødgøre. Men ved Marias Hjælp fører den christusbegeistrede Samuel Petrus igen til Jesus og oplader sin Herre Achaz's Øjne for Korssets gaadefulde Mysterium. For hans barnlige Sjæl er de største Hemmeligheder saa naturlige og selvfølgelige, fordi »Gud har hvisket i hans Øre«. Men derom har han ogsaa af hele sit Hjerte »tryglet og grædt og bedt igen, til han i Dødsens Træthed sank bevidstløs hen«. Og saa kan han blive en Læremester for andre og give Achaz og de øvrige den ypperlige Forklaring af Mesterens Passion og den smertefulde Moders Deltagelse i Sønnens Lidelse. Bensons poetiske Fremstilling af det katholske Pietabillede er for sig et Mesterværk, der levende minder om en større Mesters Fremstilling af samme Billede i Marmor.

Blandt andre gribende Scener maa endnu to fremhæves, der er af enestaaende dramatisk Virkning. De er som en Kamp mellem Lys og Mørke; den ene Gang sejrer Mørket, den anden Gang Lyset. Judas og Petrus kommer efter deres Fald hver for sig til Nadversalen, med Ønsket om

endnu en Gang at se det Sted, hvor deres Mester i Kvæld sad i Discipelkredsen. Begge møder her Maria og Drengen Samuel, som nu, da Herren ikke mere er der, henviser dem til Herrens Moder og »alles milde Mor«. Efter en voldsom Kamp med sig selv afslaar Judas den tilbudte Naade. Et hvislende hvisket »Nej« er hans sidste Ord. Han løber ud i Natten, for anden Gang i Aften, og man føler, at det er en Nat uden Morgen. Petrus kæmper ligeledes i Begyndelsen mod Guds Naade og Barmhertighedens Moder, men overgiver sig tilsidst:

». . . Jeg, som sveg din Søn,
 Bønfalder nu hans egen Mor
 om Naade — hør for Jesu Skyld
 min Bøn . . . forbarm dig over mig!«

Den højeste dramatiske Virkning opnaas — atter ved ganske enkle Midler — i det Øjeblik, da Christus dør paa Korset. Scenen er mørk. Bordet staar nøgent. Korsene ses tydeligt paa Højen mod en Himmel sribet af Lysskær. Et skjult Kor begynder langsomt og klagende at synge de bekendte »Improperier«. Da bryder Torden frem, og Lyn- glimt oplyser den kulsorte Scene, og vi skimter midt i Nattens Uhygge og Naturens Oprør et eneste ensomt Men- neske, Drengen Samuel, der knæler i Smerte ved Nadver- bordet. Det varer nogle faa Minutter, saa ophører Tor- denen, og Klagesangen tier brat.

Ligesaa gribende slutter Spillet med en ganske stille Scene, hvor Maria viser for Spillere og Tilskuere den af Veronika modtagne Svededug med Christi smertefulde Aasyn, medens Koret synger »Stabat mater«.

Sang og Musik har under hele Stykket den vigtige Op- gave at vække og vedligeholde den til de enkelte Optrin svarende Stemning ligefra det helligste Sakramentes Ind- stiftelse i Nadversalen, der ledsages af »Pange lingua«s eukaristiske Toner, og indtil vi sammen med Maria staar under Korset og hører »Stabat mater«s vemodige Melodi, der forøger i os Medfølelsen med den smertefulde Moder.

Hele Passionsspillet's Komposition røber ganske vist en stor Mesters Haand, men det var ingenlunde Bensons Hen- sigt at skabe et litterært Mesterværk. Han betoner selv meget stærkt, at Stykkets Karakter er mere symbolsk end realistisk præget, og at det ved Opførelsen mere kommer an paa Spillernes indre Grebthed end paa kunstnerisk Fremstillingsevne. Uøvede, men fromme Spillere vil op- naa mere end professionelle Skuespillere, der mangler den fornødne Tro og Inderlighed. Middelalderlig Fromhed er en nødvendig Betingelse for Opførelse af et Skuespil, der er beslægtet med hin Tids naive Mysteriespil. Ganske vist

har Forfatteren taget Hensyn til vor Tids mere udviklede Realitetssans, og sikkert vil ogsaa fromme Nutidskristne spille paa en anden Maade end Middelalderens naive Komediefolk. Men det bærende Grundlag og den levende-gørende Aand maa være de samme nu som dengang. For- maalet er »ved en bodfærdig og kærlig Betragtning af Forløsningens Mysterium« at opbygge og drage Hjerterne til den lidende Frelser og hans hellige Moder.

I denne Aand er Stykket skrevet, i samme Aand bør det opføres og overværes. P. N.

Svar til H. Baadslund.

Til Hr. cand. pharm. Baadslunds Artikel i forrige Nr. »De kirkelige Enhedsbestræbelser« ønsker jeg at bemærke,

1) at jeg ikke blot udtalte Ønsket om, at de katholske Præster lærte Protestanterne bedre at kende, men ogsaa, at de protestantiske Præster, Journalister osv. lærte den katholske Kirkes Lære og Praksis at kende, saa vi efter- haanden kunde blive fri for al den dumme Mistænkelig- gørelse, der udelukkende skyldes manglende Kendskab. Jeg nævnte »Helgentilbedelse« og kunde have nævnt meget andet journalistisk Skyts, der altid skyder ved Siden af. Ved mit Arbejde med Katholsk Pressebureau har jeg jo daglig Lejlighed til at forfærdes over den utrolige Uviden- hed, der stadig præger de fleste Artikler om katholske For- hold, og Pressebureauets Arbejde med Besvarelse bestaar jo ikke i at dække og bortforklare, men er et rent Oplys- ningsarbejde. Naar man oplyser om Sandheden, har Mod- standerne som Regel ikke noget at svare. —

2) at jeg ikke har opfordret den katholske Gejstlighed til at sætte sig ind i »den protestantiske Kirkes Lære«. Det kunde virkelig aldrig falde mig ind; thi der er jo ikke blot (uden Overdrivelse) saa mange Opfattelser, som der er lutherske Kirkebygninger, men lige saa mange, som der er ikke-katholske Kristne, eller rettere flere, thi samme Person skifter gerne Mening nogle Gange i Løbet af Livet, og det er netop, hvad lutherske Theologer forstaar ved aandeligt Liv; som Stiftsprovst Ussing sagde til mig, da han hørte, jeg var begyndt at katholisere: »Ja, ja, saalænge De søger, er De paa den rigtige Side.« (Men altsaa, da jeg fandt noget, jeg slog mig til Ro med for Resten af Livet, indtraadte aandeligt Dødvande.) — At De har faaet det Indtryk, at jeg er fremkommet med et saa urimeligt Forlangende, undrer mig ikke, da ogsaa Pater Kùpferle

forstod mig saaledes. Det, jeg vilde sagt (og heldigvis har dog nogle forstaaet mig rigtigt), var, at det var ønskeligt, om de katholske Gejstlige kendte noget mere til det religiøse Liv blandt Kristne uden for Kirken, om de vidste, hvor godt mange har faaet fat paa Kristendommens største Bud: Kærligheden til Gud og Næsten, om de kendte noget til den imponerende Offervillighed, det Bekendermod, der findes uden for Kirken. Uden for Theologernes og Sekterernes Kreds giver meget faa sig af med Tro og Konfession — som Pater Kùpferle bemærkede: *sola fides* er afløst af *sola charitas* — men uden at reflektere derover tænker og føler de fleste (religiøse!) Ikketheologer i Virkeligheden meget katholsk, og man har derfor Lov at vente, at alle sande Kristnes Haab engang maa gaa i Opfyldelse: *ut omnes unum*.

Knud Kinzi.

Vi afslutter hermed dette Ordskifte, da en videre Diskussion om Diskussionen i A. C. forekommer os unyttig.

Red.

Basaren.

Palmesøndag gaar alle Københavns Katholikker til Basar. Saadan har det været i mange Aar. I gamle Dage kendte Katholikkerne her i Byen kun een Basar, og det var Elisabethforeningens i Bredgade 69 paa Palmesøndag. Tidligt meldte sig Kravet om at hjælpe de forældreløse og de smaa, der levede under daarlige Forhold. Og dette Krav er stadig lige stærkt. De mange andre Indsamlinger og Basarer maa derfor ikke mindske Hjælpen til Børnene. Og det er Basaren nu paa Søndag, saa meget afhænger af.

Derfor bliver ingen borte. Men alle mødes som hvert Aar til Basaren i Bredgade.

Fastealmissen.

Det hører med til vore Pligter at give Fastealmisse, og 2. Paaskedag er sidste Frist. De Penge, der indkommer ved Fastealmissen, gaar til det Apostoliske Vikariat, d. v. s. at det har ikke ringe Betydning for det kirkelige Arbejde, at der bliver givet en god Fastealmisse. 25 000 Katholikker skulde kunne give 25 000 i Fastealmisse, og saa vilde

Vikariatet faa en meget betydelig Indtægt. Desværre plejer det kun at blive nogle faa Tusinde Kroner. Derfor skal her rettes en indtrængende Opfordring til alle om at give en rigelig Almisse. Giv efter Evne, det er din Pligt, og du gavner derved din Kirke.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som en naturlig Fortsættelse af en Række Foredrag om forskellig kirkelig Virksomhed, talte Pastor C. Benzon paa Højskolen om Betingelserne for religiøs Aktion. Religiøs Aktion er jo et stort og saare vigtigt Begreb, som enhver maa tage Stilling til, saa vist som Kirkesagen ikke kan være nogen ligegyldig. Det er derfor godt, at der af og til gøres opmærksom paa, at enhver som helst kan finde sin Gerning at udrette, stor eller lille, det virker altsammen med i det store Hele. Men lige saa vigtigt og rigtigt er det, der var Grundtanken i Pastor Benzons Foredrag, at den første og største Belingelse for den religiøse Aktion er den, at Deltagerne først og fremmest selv er indforstaaet med og grebet af det religiøse Liv. Den, der vil være med i at lede andre, maa med sin egen Personlighed staa bag Ord og Handling.

Kina. For Øjeblikket finder der ikke store Kampe Sted i Kina, men Bandituvæsenet er den største Plage. Det tager til paa den skrækkeligste Maade. Fra Nord og Syd kommer Meddelelser om Overfald og frygtelige Grusomheder. Dertil kommer kommunistiske Banders og tøjlesløse Studenters Udskejelser. Vi skal her kort nævne, hvad den katholske Mission har lidt under dette i Maanederne December og Januar. I Distrikterne Haifung og Lufung i Provinsen Kwangtung var der indtil den 2. Januar myrdet 150 Kristne. De var blevet brændt, druknet, hængt op ved Fødderne, skudt, skaaret i Stykker. I den samme Egn blev i den anden Halvdel af December 10 italienske Missionærer og Søstre bortført af Røvere. Præsten Wong skulde paa Juledag være skaaret i tusinde Stykker, men heldigvis blev Udførelsen af denne Forbrydelse opsat, og den 27. December blev han tilligemed de andre Fanger befriet af Krydseren Seraph. Paa Øen Hainan blev en af de fem Præster Picpusmissionæren Pater Noguét, dræbt. Juledag stormede nogle hundrede Studenter Kirken, Præsteboligen og Søstrenes Bolig i Sianfu i Shensi og plyndrede og ødelagde alt. Priorinden og en Del Elever blev slaet ned med Knipler,

men her greb Øvrigheden ind med stærk Haand. Soldater befriede de fangne Søstre, og Dagen efter blev 100 Studenter fængslede. Frygteligt var Overfaldet paa Missionen i Puoli, Steyler-Kongregationens ældste Station i Shantung. Under Aftenandagten den 14. Januar brød en Røverbande paa 100 Mand ind i Huset. Pateren maatte selv føre Røverne rundt og udlevere alt. De to Brødre blev bundne og en af dem pisket, Søstrenes Hus, Vajsenhuset og Kirken blev plyndrede. En Militærafdeling paa 60 Mand vovede ikke at binde an med Røverne. For Fangerne — en Pater, to Brødre, 6 Søstre og 80 Vajsenbørn og unge Piger — er blevet krævet 100 000 Kroner i Løsepenge. Endnu vides det ikke, om det er lykkedes at befri dem.

Ugens Messebønner.

1. April. Palmesøndag (N.-M. 320, G.-M. 252).
2. April. Ferialdag (N.-M. 354, G.-M. 287). Ihukommelse af Franciskus af Paula (N.-M. 872, G.-M. 704).
3. April. Ferialdag (N.-M. 358, G.-M. 289). 2. for Kirken eller for Paven (N.-M. 122, G.-M. 107).
4. April. Ferialdag (N.-M. 373, G.-M. 297). Ihukommelse af Isidor (N.-M. 42, G.-M. 42).
5. April. Skærtorsdag (N.-M. 393, G.-M. 307).
6. April. Langfredag (N.-M. 404, G.-M. 319).
7. April. Paaskelørdag (N.-M. 433, G.-M. 349).

Anm. N.-M. betyder *Nye Messebog*, G.-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Elisabethforeningens Basar

til Fordel for forældreløse Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes Basar Palmesøndag den 1. April fra 9—8 og Mandag den 2. fra 10—3 i Bredgade 69 o. G. Salg af de indkomne Gaver, Tombola, Restauration. Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3. Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler.

Mariakongregationen i Rosenkranssognet holder Møde Mandag den 2. April Kl. 8 Aften i Kapellet i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksbergallé 74.

Formiddagspige. — Vanløse. — Brønshøj.

Ung Pige 15—16 Aar kan faa Plads fra 8—2 i kath. Hjem i Vanløse. — Telf. Damsø 755.

Gudstjenesten i den stille Uge.

St. Ansgars Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{1}{2}$ højtidelig Pontifikal-Palmevielse og Procession, derefter Højmesse og Oplæsning af Lidelseshistorien efter Matthæus. Kl. 6 Fasteprædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 9 Pontifikalmesse, de hl. Oliers Indvielse og derefter Procession. Kl. 3 foretager Biskoppen den højtidelige Fodtvætning. Kl. 6 Aften Andagt til det allerh. Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Ved denne synges Lidelseshistorien efter St. Johannes, Forbønner, Korsets Afhylling og Hyldning, Procession og Præsantificatmesse. Kl. 6 Andagt m. Prædiken. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Ildens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Profetiets Læsning, Døbevandets Indvielse, Litani til alle Helgener og Kl. henved 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Vesper.

Jesu Hjertes Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession; Kl. 10 Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteprædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Levitmesse og Procession. Tilbedelse hele Dagen. Kl. 6 Aften Prædiken og Andagt. — *Langfredag* begynder den højtidelige Gudstjeneste Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8.

St. Knuds Kapel. *Palmesøndag* Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse. — *Skærtorsdag*, *Langfredag* og *Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). *Palmesøndag* Kl. 8 Palmevielse, Sangmesse med Prædiken. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Højmesse Kl. 7 $\frac{1}{2}$. — *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Gudstjeneste. Kl. 6 Aften Korsvejsandagt. — *Paaskelørdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ begynder Ceremonierne, Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Højmesse. Kl. 6 Aften Festandagt med sakr. Velsignelse.

Immaculatakirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe, Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession, derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 7 Gudstjeneste. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Gudstjeneste.

Sakramentskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteandagt m. Prædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 6 Aften Sakraments- og Gethsemane-Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 6 Aften Andagt med Præd. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Paaskelysets og Døbevandets Indvielse og henved Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Vesper.

St. Josefs Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 Palmevielse og Højmesse Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Højmesse og Tilbedelse af de Allerseligste hele Dagen. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 3 Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 6 Ildens og Paaskelysets Indvielse, Litani og henved Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Højmesse.

Rosenkranskirken. *Palmesøndag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messe. Kl. 10 Palmeindvielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Prædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 5 Prædiken og Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 5 Fasteprædiken. — *Paaskelørdag* begynder Gudstjenesten Kl. 7, Højmassen ca. Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj) *Onsdag* Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin (ingen Velsignelse). — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl.

4¹/₂ Matutin. — *Langfredag* Kl. 7¹/₂ Form. Gudstjeneste. Kl. 2 fransk Prædiken. Kl. 4¹/₂ Eftm. Matutin. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7¹/₂, derefter Messe.

St. Annæ Kirke. *Palmesøndag* Kl. 6 og 8 og 11¹/₂ stille Messe. Kl. 9¹/₂ Palmevielse og Højmesse m. Lidelseshistorien. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Aft. Andagt til det allerh. Sakramente m. Præd. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 6 Aft. Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder de kirkelige Ceremonier Kl. 7 og Højmesse ca. 8¹/₂.

St. Andreas Kirke (Ordrup). *Palmesøndag* Kl. 9³/₄ Palmevielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Fasteprediken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 10 højtidelig Gudstjeneste med Korsets Hylding og Præsantificatmesse. Kl. 6¹/₂ Aften Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8¹/₄.

St Hans Kapel (Hørsholm). *Skærtorsdag* Kl. 9.

Palæstina-Kollekt. Den aarlige Kollekt for de hellige Steder i Palæstina finder Sted *Langfredag* i samtlige Sognekirker.

Paaskekommunionen. Med *Palmesøndag* begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Kommunion.

Den stille Uge. Vor Herres og Frelseres *Lidelseshistorie* oplæses i denne Uge ved Morgengudstjenesterne i Kirkerne *Palmesøndag*, *Tirsdag*, *Onsdag*, og *Langfredag* henholdsvis efter Evangelisterne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

R. H. Benson's Passionsspil

„Nadversalen“

opføres i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B,

Palmesøndag, den 1. April, Kl. 8 Aften.

Tirsdag, den 3. April Kl. 8 Aften.

Adgangskort à 1,25 Kr. (Program og Garderobe iberegnet) faas i de katholske Bogsalg og hos Portneren, Stenosgade 4 A.

NB. Intet Billetsalg ved Indgangen.

Aftenunderholdning

Mandag den 9. *Tirsdag* den 10. *Torsdag* d. 12.
og *Søndag* den 15. April 1928 Kl. 8

i St. Josefs Skoles Festsal, Nørrebrogade 27.

PROGRAM:

Niels W. Gade: *Elverskud. Ballade for Soli og Kor.*
Sakramentskirkens Kor.

En lille Datter.

Farce med Sange i 1 Akt af *Erik Bøgh*.

Billetter à 1 Kr. faas hos Præsterne ved Sakramentskirken, hos Kordirigent B. Husson og Korets Medlemmer samt i St. Ansgars Boghandel.

NB. Til Opførelsen Mandag d. 1. April er alt udsolgt.

Kirkelig Kalender.

1. April Palmesøndag. 2. — M. Ferialdag. 3. — Ti. Ferialdag. 4. — O. Ferialdag. 5. — To. Skærtorsdag. 6. — F. Langfredag. 7. — L. Paaskelørdag.	8. April Paaskesøndag. 9. — M. 2. Paaskedag. 10. — Ti. 3. Paaskedag 11. — O. Oktavdag. 12. — To. Oktavdag. 13. — F. Oktavdag. 14. — L. Oktavdag.

Exercitier for Herrer

vil finde Sted i Ordrup Præstebolig i den stille Uge fra Onsd. d. 4. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 8. April. Baade ældre og yngre kan deltage, og Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til Pastor Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Palmesøndag den 1. April Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

Husk Exerцитierne for unge Piger i Assumptionsklostret Tirsdag d. 3. April Eftm. til Paaskelørdag d. 7. April Fm.

Til 1. Kommunion og Firmelse

anbefales som *Gave* den udmærkede Familiebog »Vejledning i Katholsk Trosliv« af H. Dewald.
Faas i alle Boglader.

Sct. Antoni Kapel (Frederikssundsvej 225, Husum). I den stille Uge er der ingen Gudstjeneste. Man henvises til Sakramentskirken.

Palmesøndag begynder Palmeindvielsen Kl. 10 (sædvanlig Messetid).

Den katholske Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Afholder sin aarlige Generalforsamling Mandag den 2. April Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Forsamlingsalen Bredgade 67° O. G.

Bestyrelsen.

„**Katholsk Pressebureau**“s Adresse er Vinkelvej 6 A, V., Telefon Nora 532 x og PoStgiro 20985.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg,

Bredgade 64^a

Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,

Paludan Müllersvej 5.

Tlf. Vester 1190 v.

Fru A. Osterhammel,

Frederiksborggade 54

Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,

Jægersborgallé 19

Tlf. Ordrup 386.

NB. Da Nummeret for den 8. April ønskes udsendt en Dag tidligere end sædvanlig, bedes alt Stof til Bladet ogsaa indsendt en Dag tidligere end ellers, senest Søndag den 1. April.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 14.

Søndag den 1. April.

1928

INDHOLD: Tak for Kongens Paaskesejr. — Kirken og Jøderne. — Liturgi (fortsat). — Kirkelig Literatur. — St Josefs Gilde. — Danske Kvinders Katholske Forbund. — Aalborg-Korset. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Tak for Kongens Paaskesejr.

20. Davidsalme.

(Efter Vulgata.)

I. Kor takker for Bønhørelse.

Herre, Kongen glæder sig over din Vælde,
Han jubler højt over din Hjælp.
Hvad hans Hjerte ønskede sig, gav du ham;
du nægtede ham ikke hans Læbers Bøn. (2-3).

II. Kor skildrer Guds Velgerninger mod Kongen.

Du kom ham imøde med Trøst og Velsignelse,
du satte en Krone med Ædelstene paa hans Hoved.
Han bønfuldt dig om Liv, og du gav ham det;
alle Dages Tal gav du ham til evige Tider.
Stor er hans Glans for din Bistands Skyld,
Højhed og stor Ære lagde du paa ham.
Du gør ham til Velsignelse for evig Tid,
Du overøser ham med Fryd ved (Beskuelse af) dit Aasyn.
(4-7).

I. Kor udtaler sit Fremtidshaab og sine Ønsker.

Til Herren sætter Kongen sin Lid,
derfor rokkes han ikke i Kraft af den Højestes Naade. —
Gid din Haand maa naa hen til alle dine Fjender,
din højre naa til alle dine Avindsmænd! (o Konge!) (8-9).

II. Kor forudsiger Fjendernes Skæbne.

Du gør dem til et luende Baal
paa den Dag, du viser dig.
Herren ødelægger dem i sin Vrede,
og Ild fortærer dem.
Du rydder bort fra Jorden deres Afkom
og deres Sæd blandt Menneskens Børn.
De lægger Raad op imod dig
og spinder Rænker, men kan ikke gennemføre dem.
Thi du slaar dem paa Flugt, og er der nogle tilovers,
sigter du (med din Bue) mod deres Ansigt. (10-13).

I. Kor fremsiger Slutningsbønnen.

Rejs dig, Herre, i din Vælde,
med Sang og Spil vil vi forherlige din Kraft. 14.

Leveregel: Efter en stor Sejr, som David havde vundet-sang Israæliterne denne Salme. Med endnu større Ret udr trykker Christi Kirke ved de samme Ord sin Glæde over og sin Tak for sin Konges Paaskesejr. Christus »fremba, jo i sit Køds Dage med stærkt Raab og Taarer Bønner og ydmyge Begæring til ham, som kunde frelse ham fra Døden, og blev bønørt for sin Fromheds Skyld.« (Hebr. 5, 7). Han fik alle Dages Tal til evige Tider. Thi »Christus, som opstod fra de døde, dør ikke mere. Døden skal ikke mere herske over ham.« (Rom. 6, 9). Stor er ogsaa hans Glans og Ære. För »Gud ophøjede ham højt og gav ham et Navn, som er over alle Navne, for at i Jesu Navn alle Knæ skulde bøje sig, deres som er i Himlen og paa Jorden og under Jorden; og enhver Tunge skal bekende, at den Herre Jesus Christus er i Gud Faders Herlighed.« (Phil. 2, 9—11). — En Sejr er det ærefuldeste, et Menneske kan opnaa i Livet. Saa tag da ogsaa du Kampen op mod dine Fjender! Der er jo saa mange. Ydre Fjender: denne Verdens Trusler og Lokke-

midler og Bedrag. Overvind dem, som de hellige Martyrer gjoider! Indre Fjender: din egen Forstands Blindhed, din Viljes Svaghed og Ubestandighed, din Sanseligheds umaadelige Begær. Overvind dem, som alle hellige Bekendere gjoider! Bærer du denne Sejr hjem, kommer Gud ogsaa dig imøde med Trøst og Velsignelse og sætter en Krone af Guld paa dit Hoved.

Kirken og Jøderne.

Vor Frue af Sion.

Foredrag i »Katholsk Højskole« d. 6—3—1928
af *Fr. Dominicus*.

Mine Damer og Herrer! Det kan ikke være andet. Den Artikel, som »Nordisk Ugeblad« for 4. Marts anvendte til Forhaandsreklame for dette Foredrag, den Artikel maa have vakt Dem til Eftertanke. De studsede i Læsningen, greb Dem til Hovedet, læste for en Sikkerheds Skyld om igen, men det hjalp intet, der stod virkelig de forbavsende Ord. Saa var der da kun to Muligheder, enten var Artiklens Forfatter . . . (naa, Schwamm darüber, for den Mulighed var jo udelukket), eftersom Forfatteren var en saare skarpsindig Mand, som vi alle kender), eller ogsaa var dette Emne virkelig noget særligt. Vi læste: »Hvad véd vi egentlig om Jøderne? . . . Og dog er Jøderne en stor Nation — Og dog har Jøderne en Sjæl som vi — Og dog har Jøderne deres eget Aandsliv — Og Kristi Evangelium gælder ogsaa for Jøderne.« Ikke sandt, det er som at komme i Børnehaven. Er det ikke lidt for selvfølgelig? Hvis man skulde tale om Folkekirken, hvilken Opstandelse i Fald »Ugebladet« meddelte, at Protestanterne virkelig har Kultur, ja, at de saagar ogsaa har en Sjæl.

Men det var med sørgelig god Grund, at Artiklens højærværdige Forfatter skrev disse Ord. For det første er vi bundløst uvidende om det jødiske Folk. Det er skarpt og strengt, men desværre ogsaa sandt, naar Artiklen nødtes til at minde os om, at der eksisterer et jødisk Aands-

liv. Hvem kender det? Hvor mange bekymrer sig om at kende det? For det andet er vi haardhjertet forudindtagne imod Jøderne. Kunde dette siges med bedskere Brod, end Artiklen gjorde det? »Og dog har Jøderne en Sjæl som vi.« Hvem af os har husket den jødiske Sjæl? Hvem af os har bekymret sig om den, for slet ikke at tale om, hvem har lidt med den, hvem har bedt for den?

Det staar saaledes fast, at jeg maa tale som til ukyndige. Det er ikke Hovmod, som lader mig sige dette. Jeg er selv en ukyndig, jeg er selv en Kristen, som trænger til at høre, at ogsaa Jøderne har en Sjæl. Det er ikke mig, som har Æren af dette Foredrags Afholdelse. Gode Kristne med Hjerter for Jødefolket har bragt det i Stand og har givet mig Stof i Hænde, saa jeg trods min Ukyndighed kunde holde dette Foredrag, som deres egen Beskedenhed afholdt dem fra at træde frem med.

Naar det er en Kendsgerning, at katholske Kristne saa godt som til alle Tider har lagt meget ringe Vægt paa en Mission blandt Jøderne, og naar vi selv ved Ransagelse af vort Indre opdager, hvordan Tanken om at missionere i Jødefolket forekommer os baade overraskende og unyttig, saa maa vi straks gøre os fortrolige med, at det paa ingen Maade er Kirkens Opfattelse. Den katholske Kirke som saadan ser anderledes paa Jøderne end vi.

Hvad er det, vi mener? Vi mener omtrent dette, at Jøderne er solidariske gennem alle Slægter med de Jøder, som raabte »Korsfæst ham!« At Jøderne gennem hele deres Historie viser en Afsondrethed, en Selvherlighed, som gør dem ganske uimodtagelige for Kristendommen. Aarhundreders Blod er der ogsaa os imellem, Aarhundreders hadefulde Beskyldninger gør begge Parter døve for Fredens Røster. Kort sagt, Jødernes Omvendelse er en haabløs Tanke. Jeg har hos en bekendt Forfatter fundet dette sagt med stærke Ord. Han erklærer, at det jødiske Hjerter slet ikke kan røres, thi det er »stok-, sten-, jern- og djævelskaardt«, og hans sidste Ord i denne Sag var et vældigt Punktum for al Mission iblandt Israel: »De er evige Djævla, dømte til Helvede.« Dette er desværre kun

en Understregning og delvis Overdrivelse af vort eget Hjer-tes Tanker. Men Manden, der sagde det, hed Martin Lu-ther, som vi heldigvis ikke har Pligt til at følge gennem tykt og tyndt. Og Kirkens Opfattelse, som vi har Pligt til at bøje os for, er en ganske anden, som vi burde kende, og som jeg derfor kortelig maa gaa ind paa.

Kirkens Opfattelse er den samme som St. Paulus's. Og denne kan vi læse os til i Romerbrevets ellefte Kapitel, som jeg med faa Ord vil genfortælle for Dem. Han spør-ger, om da Gud har forkastet sit Folk, det vil sige for-kastet Folket i sin Helhed og forkastet det for stedse. Netop de to Spørgsmaal er det, han behandler, og Svaret er han saa sikker paa, at han straks efter Spørgsmaalets Udkastelse iler med at svare: »Nej, vist ikke.« Dette Nej betyder altsaa for det første: »Nej, Jødefolket i dets Hel-hed er ikke forkastet af Gud.« Og for det andet: »Nej, Jødernes Forkastelse er ikke for stedse.«

»Jeg er ogsaa en Israelit, af Abrahams Sæd, af Benja-mins Stamme,« siger Apostlen. De Jødekristne er ikke under Forbandelsen, ogsaa de er Israeliter, men Kristen-troen har gjort dem fri. St. Paulus mindes den Gang, Elias klagede over Folkets Vanartethed, men fik til Svar af Herren: »Jeg har levnet mig syv Tusind Mand, som ikke har bøjet Knæ for Baal.« Ogsaa nu har Gud levnet sig en Rest af sit udvalgte Folk. — Dette er Kendsgernin-gernes Sprog, St. Paulus kan pege paa sig selv og de andre Jødekristne, og saaledes har gennem hele Kirkehistorien taknemmelige Jøder kunnet knæle i Kirken og juble: »Og-saa jeg er Israelit. Altsaa har Gud ikke forkastet sit Folk.« — Og forøvrigt: »Gud angreer ikke sine Naadebevisninger og sin Udvælgelse.« Ingen maa komme og sige, at Patriar-kernes og Profeternes Efterkommere har udjaget Guds Kær-lighed til Jødefolket af hans Hjerte.

Lige saa klart maa det staa, at Forkastelsen ikke er for stedse. St. Paulus drager her Sløret fra en Hemme-lighed. Tro ikke, at Jødernes Fald kun er et Fald, en Fejl i Verdenshistoriens Regnestykke. Bag Jødefolkets dybe Fald ser vi den alt forudvidende Guds Verdenssty-relse i dens Storhed. Faldets første Frugt blev, at Evan-geliet begyndte sin Vandring blandt Hedningerne. Vor

rent menneskelige Erkendelse træder her til og bekræfter, at hvis Jøderne havde spillet en afgørende Rolle i den unge Kirke, saa vilde Hedningernes Indlemmelse i hvert Fald være blevet meget besværliggjort. Men St. Paulus fortæller os mere: Den anden Frugt skal være, at Jøderne ser, hvorledes Udvælgelsen er vejet fra dem og skænket de foragtede Hedningefolk, at de gribes, maaske først af Harme og Misundelse, men siden af Iver efter at træde ind i deres gamle Rettigheder ved at kristnes. Alt dette ser vi bag Faldet, idet St. Paulus løfter Sløret. Men har Faldet en saadan Betydning i Verdenshistorien, hvor meget mere maa da Jødernes Tilbagevenden til Guds Forjættelser betyde? Hvilke vældige Begivenheder bærer Jødefolkets Omvendelse med i sit Følge? Svaret er: »de dødes Opstandelse«. Jødefolkets Fald betingede Verdenshistoriens Vendepunkt, Jødefolkets Genrejsning betinger Historiens Fuldkommelse paa Dommedagen. Parentetisk maa jeg berolige saadanne Sjæle, som har en barnagtig Rædsel for at skulle opleve den yderste Dag. Ingen, heller ikke St. Paulus, har sagt, at Jødefolkets Omvendelse og Dommedagen falder i samme Time. Maaske gaar der mange Aar mellem de to Begivenheder, det visse er blot dette, at hin Omvendelse maa ske først, og at en for Verdensforløbets Endeligt væsentlig Epoke er endt med de afhugne Grenes Indpodning paa den Stamme, som bar dem.

Naar da Forkastelsen hverken er hele Folkets eller Forkastelse for stedse, hvad hindrer os da i, at vi af al vor Formaaen arbejder for Jødernes Omvendelse? Var det uden Grund, at den korsslagne Frelser først bad for sit jødiske Folk? Var det uden Gavn, at han bad om Tilgivelse for dem? Hører Faderen da ikke, hvad den enbaarne Søn raaber paa Korset? Eller er det kun os, som ikke har hørt det? Er det os, som tror, at naar Christus bad »Tilgiv«, saa er der alligevel ingen Tilgivelse? Gud bedre det, Kristenheden har været sen til at forstaa dette det første af de syv hellige Ord, som lød fra Korstronen.

Nu, da vi har forstaaet, med hvilke Øjne Kirken ser paa Jødernes Omvendelse og dermed paa Missionen iblandt Israels Folk, vil jeg byde Dem med paa en Vandring. Ingen Fornøjelsestur: Jeg vilde gerne have gjort dette

Foredrag muntert og fornøjet, men det kan jeg ikke, det maa jeg ikke, for jeg staar her for at lægge Dem Jødernes Sag paa Sinde, og i Jødernes Sag er der intet, som kalder paa Smilet, højst paa et Smil under Graad. De skal vandre med mig ad Jødernes Landflygtigheds Veje og møde grumme og skændige Billeder fra Historiens Blade. Siden skal De sammen med mig træde ind i Hytterne, hvor Østens Jøder bor, og atter kaste et Blik ind i Sjælen paa det Folk, Gud har inærket som sit, lige saa vel i Udlændighed og Forkastelse som i Hjemmet og i Ære. Men naar vi saa har fulgtes ad den Korsvej, hvor Jøderne gennem Aarhundreder uden Glæde har haaret ligesom Skyggen, den tunge Skygge, af det tungere Kors, de lagde paa de uskyldige Skuldre, saa skal de faa et Syn at se, der vel maa kunne bringe os alle paa Knæ. De skal se Davids Datter, Guds Moder, vende sig mod sine Fædres Folk med aabne Arme, høre Kirken bruse af Bønner for Israel, og saa vil hver af os synes sig selv at være meget fattig paa Forstaaelse, hvis han nægter her at være med.

I Aaret 70 fuldbyrdedes Dommen over Jerusalem. Efter en Belejrings Hungerkvaler faldt Byen i de romerske Soldaters Hænder, og i utalte Tusindvis myrdedes Jøderne. Hans Blod var kommet over dem og deres Børn. Skønt de overlevende i Bataillonvis solgtes som Slaver til fremmede Lande, var de ikke kuet endnu. Ikke 50 Aar senere, i Aaret 117, rejste de sig i Ægypten og flere andre Steder, dræbte deres Voldsherrer, men blev kun kastet endnu haardere til Jorden. 15 Aar senere, i 132, løfter de atter Oprørsfanen voldeligere og dristigere end før. Under Bar Kokba, en falsk Messias, erobrer de Palæstina med en stor Hær og hersker et Par Aar igennem over det gamle Land. Men det blev kun en Galgenfrist. I 135 var Oprøret undertvunget. Bar Kokbar og ti Tusind af hans Mænd faldt. Rabbi Akiba, der havde anerkendt Bar Kokba som Messias, skal have faaet Huden flaaet af Legemet med Jernstænger, mens han døde med Ordet *echad* (een), sin Trosbekendelses sidste Ord, paa sine Læber. Nu blev for Alvor Jøderne udjaget fra Jødelandet. Jupitertemplet rejste sig paa Tempelbjerget, og Golgatha vanhelligedes med et Tempel for Tøjlesløshedens Venus.

Siden da har Jøderne vandret viden om under alle Himmelstrøg. De har haft deres Hjem alle Steder, men aldrig været hjemme. Deres Fejl har været mangfoldige, men paa vidunderlig Maade har de trods Menneskenaturen og Jødenaturen gjort et Ordsprog til Skamme. Vi siger: Ude af Øje, ude af Sind. Men Jøderne havde altid deres hellige Stad ude af Øje, men aldrig kom Staden ud af deres Sind.

Der er ikke Tid til at følge Jøderne i de asiatiske Lande, hvor de f. Eks. i Persien havde gode, ja gyldne Dage omkring Aar 2-400. Der udvikledes Størsteparten af deres Fortolkningsarbejde til den jødiske Overlevering, og derfra kom jødisk Lærdom siden hen i Islams Følge til Europa, til Spanien i Særdeleshed. Vi maa nøjes med at følge dem i vor egen Verdensdel, og selv dette vilde kræve alt for megen Tid, hvis ikke vi nøjedes med ganske faa store Træk.

Fra det Øjeblik Kristendommen blev romersk Statsreligion, var det klart, at selv om den kristne Lære saa med Mildhed paa Jøderne, saa gjorde det kristne Folk det ikke. Bortset fra enkelte store Skikkelser i Kirken har Jøderne fra det Øjeblik af kun tre Slags Venner og Venner af meget forskellig Art. Deres Handelstalent skaffer dem Rigdomme og disse Rigdomme skænker dem i ethvert Land og til enhver Tid Velyndere, som enten tager deres Gunst betalt eller for modtagen Betaling nødsages at yde Begunstigelser. Deres anden Slags Venner er Kirkens forskelligartede Fjender. Endnu mens Romerriget bestod, saa man Arianere begunstige Jøderne. Albigenkerne midt i Middelalderen dels støtter Jøderne, dels og maaske mest understøttes de selv af disse. Muhamedanerne i Spanien skænker dem en af deres Histories lykkeligste Perioder, i al Fald fra verdsligt Synspunkt. Endnu den Dag i Dag kan man hos protestantiske Forfattere se, hvorledes deres Venskab for Jøderne er parret med Modviljen imod Kirken. Med god Grund har der kunnet spekuleres i Fjendskabet mellem Jøder og Katholikker. At det blev gjort, taler ikke til Ære for de vantro og vrangtro. At det kunde gøres, taler ikke til Ære for os. Men hvem var nu Jødernes tredie Ven? Det var Paverne. Jøderne er-

kender det selv. Vi skal kun nævne et Par Navne. Gregor den Store forsvarede Jøderne mod kristne Angreb, gav dem Religionsfrihed, forbød Tvangsdaab og anbefalede Mildhed som den eneste Politik, der evnede at sejre over Jødeherttet. Honorius II og Innocens II kan nævnes. Innocens III talte mod Korsfarernes Overgreb. Innocens IV udsendte en Bulle mod Beskyldninger rettet mod Jøderne. Clemens VI gjorde det samme. Benedikt XIII ivrede for Jødemission. Flere Paver tog til Orde mod den spanske Inkvisitions haarde Fremfærd. Paul III er maaske den mest jødevenlige af alle Paverne. Han grundlagde et Katekumenhus i Rom for Jøderne og opnaaede talrige Omvendelser. Paul IV, som tvang Jøderne til at bo i en særlig Bydel i Rom og ogsaa paa anden Maade indskrænkede Jødernes Friheder, kunde synes en Undtagelse, hvis ikke adskilligt i hans Tids Forhold gav Forklaring paa hans Handlemaade. I det hele taget svinder Jødevenskab selv fra Pavestolens Side for en Del i Renaissancen og de følgende Aarhundreder. Hvorfor skal siden antydes. Men Rom svigter ikke sin Tradition, og det sidste Aarhundredes Paver gør atter et ivrigt og frugtbart Arbejde for Jøderne, lige indtil vor Pave, Pius XI, som staar i Spidsen for en Kreds af høje Gejstlige, som med Rette kalder sig »Amici Israel«, Israels Venner.

Lad mig, medens jeg taler om Jødefolkets Venner, ogsaa nævne et Par af de enkelte store Skikkelser, som heldigvis ikke har manglet. En protestantisk Forfatter, jeg har læst, kan kun faa Øje paa fire. Der var talrige flere, men disse var altsaa saa store, at selv denne Forfatter ikke kunde overse dem. Den ene er den nævnte Pave Paul III. De tre andre er to Dominicanere og en Jesuit. Jesuiten er selve St. Ignatius, som kort før Paul III stiftede et Asyl for Proselyter i Rom. Den ene af Dominicanerne er St. Raymund af Pennaforte, som allerede 1230 grundlagde et Seminar for Jødemissionærer i Murcia. Han er iøvrigt mest bekendt for sit Arbejde for Kristne i Slaveri blandt de vantro. Den anden Dominicaner er St. Vincents Ferrer, »Dommens Engel«, som han blev kaldt, en af Historiens vældigste og fyrigste Prædikanter. Paa Benedikt XIII's Tilskyndelse optog han Jøde-

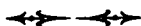
mission og skal have omvendt saa uhyre et Antal Jøder, at man vægrer sig ved at tro de meddelte Tal. Og som sagt, der var mange flere: Paulus af Santa Maria, selv en Jøde, Kapucinergeneralen Laurentius a Brundusio, men hele deres Række vil kun blive Navne for mine Tilhørere.

Og ellers? Ellers kun Elendighed. Dog maa man ikke opregne al Elendigheden, før der er sagt to Ting, som forklarer den, den ene overfladisk, den anden i dens skjulte Dyb. Endnu den Dag i Dag vækker Jødernes Finansinteresser den hæftigste Modstand rundt om i Europa. Selv nu, hvor ogsaa de Kristne forestiller sig Pengene som mere end et Redskab i Vareudviklingens Tjeneste, som autonome Væsener, hvis Natur det er at yngle, selv nu føler de Kristne sig underlegne under Jøderne i Spillet om Penge og forfærdes over den Magt, der ligger i Jødernes Hænder paa Grund af deres Rigdomme. Hvor meget mere da i Middelalderen! Den Gang tilkendte man ikke Pengene Ret til at yngle. Laante jeg 100 Guldstykker ud og tog jeg 120 igen, saa var det ikke Rente, d. v. s. Ynglen, men simpelthen Aager, Afpresning af 20 Guldstykker, som slet ikke tilkom mig. Men Jøderne levede af Pengetransaktioner. Med fuldkommen Ret fra det middelalderlige Synspunkt lærte St. Thomas af Aquin, at Jøderne egentlig ikke har den mindste Ret til deres Penge, for de er ulovligt erhvervet. Hertugininden af Brabant kunde endda skrive til St. Thomas og spørge ham, om man burde lade Jøderne betale Skat, eftersom de Penge, de betalte med, strengt taget slet ikke var deres. Naar Jødeformuer derfor konfiskeres Gang efter Gang, naar alle Skyldnere atter og atter fritages for hver Øres Gæld, de har til Jøderne, maa det forstaas ud fra Tidens Opfattelse. Desværre havde dette atter til Følge, at Jøderne tog en vanvittig Aagerrente af deres Penge, idet saa mange af deres Fordringer jo var saare usikre, og Snebolden rullede paa denne Maade. Til sidst kom saa Eksplosionen — Jøderne forjagedes.

Bag Tingenes Overflade finder vi en dybere Grund. Jeg har allerede brugt den Vending: »det Folk Gud har mærket som sit«. De Ord maa forstaas i hele deres Betydning. Den Udvælgelse, hvorved Gud har kaaret sig Israels Folk, er ikke annulleret. Jødefolket skal efter Guds Pla-

ner stedse være et Folk for sig med sin egen ganske særlige Skæbne og historiske Betydning. Vi har nævnt Folkets verdenshistoriske Mission. Men naar Guds Udvælgelse kræver Israels Særstilling blandt Nationerne, saa tjener Historien denne Guds Plan. Nu ligger der i Jødens Natur Evnen til Verdensborgerskab, til Kosmopolitisme. Hvis ikke andre Aarsager forhindrer det, vil Jøden slaa sig ned i det Land, som gav ham Asyl og blive en af Landets egne Børn. Vi ser det hos alle de religionsløse Jøder i vore Dage. Den engelske Adelskalender vrimler af Navne, som ingen skulde tro var Navne paa Jøder. De har svigtet deres Navn, og det gør man aldrig for høje Grundes Skyld. De russiske Bolscheviker bærer samme Slags Navne, Navne paa Jøder, der har forklædt deres Nationalitet. Førfølgelserne har altid været Guds Middel til at hindre Jødernes Indblanding og Opgaaen i Asylnationerne, den Fare, som truede hver eneste Gang, et timeligt Velværes Sol beskinne det Folk, som Gud har mærket som sit.

(Fortsættes.)

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

‡ Den ambrosianske Ritus i Milano er den Liturgi i Nutiden, der kommer den uddøde Galliske nærmest. Meget af den er som i Nutidens Romerske; Hovedforskellene er disse (i Messen):

Indgangen er ændret; Trinbønnen har andre Vers og Bønner.

I Stedet for Gloria (der som hos os falder bort i Faste-tiden) indskydes Litanier, som i de østerlandske Riter; Svaret er snart: Kyrie eleison, snart: Domine miserere.

Efter orientalske Messers Art er der overalt i Teksten indskudt: Kyrie eleison.

Naar Diakon og Underdiakon er ubeskæftigede i Messen, staar de for Altrets Ender (ikke bag Præsten).

Naar Epistel og Evangelium skal læses, drages der i højtideligt Optog ned gennem Koret til Ambonerne,

I Milanos Domkirke sker Ofringen ved, at gamle Mænd og Enker frembærer Brødet og Vinen i Kordøren, hvor Præsterne tager imod det og bringer det til Altret — hær ofres det som hos os. Skikken er en oldkirkelig Rest af Menighedens Med-Ofring.

Umiddelbart før Konsekrationen foretager Præsten en stille Haandtvætning (foruden den, vi kender).

Der ringes ikke ikke med Messeklokke ved Elevationen.

Der findes overalt i Teksten smaa Indskud fra Græsk — saasom: Haver Fred! Hil Dig, Herre! Bered Eder til Bøn!

Der findes lige før Offertoriet (mens de Gamle bringer Ofret op til Diakonerne) en saakaldet *oratio super sindonem*, Præstens Bøn over Dugen (∴ Kristi-Legems-Dugen); vi har haft en lignende i vor romerske Messe — den er faldet bort, men som en Rest har vi bevaret »Offertorium«, et kort Vers som en Slags Antifon efter »Oremus«, meñ ingen Bøn.

Det er Skik i Milano, at alle Gejstlige i Koret, under Offertoriet, gaar op til Nordenden af Altret og kysser det; vi har en Rest deraf i »Pax« før Kommunionen i Levit-messer.

»Credo« kaldes i denne Ritus blot for den »konstantinopolitanske Bekendelse«.

Alle Fester og Gruppe-Messer (*commune* for Klasser af Helgener) har egen Præfation.

I Kánons Helgennavne mangler nogle af vore, andre er tilføjede.

I Indstiftelsesordene findes der en Tilføjelse, der minder om Teksten i oldengelske og vestsyriske Missaler.

Brødets Brydelse og den ene Døls Nedlæggelse i Kalken sker før Pater noster.

Ogsaa i Festkalenderen er der Ændringer — saaledes er Fasten ganske fri for Helgenfester; Festerne fra den Periode er henlagt til andre Aarstider.

Daab og Salvelse foregaar ogsaa efter egen Ritus.

1) Den mozarabiske Ritus var almindelig i Spanien og det nuværende Portugal indtil det XI Aarh., da den (som en Gren af den Galliske) led Galler-Ritens Skæbne: at blive afløst af den Romerske. I Nutiden bruges den

kun i *Capilla Muzárab* i Toledos Cathedral og i *San Salvador*-Kapellet i Salamancas Domkirke, Navnet betyder (vistnok) halv-arabisk, fordi den brugtes af de Kristne i de Egne, Araberne (Maurerne) havde besat; den kaldtes ogsaa »den Vestgothiske«, fordi den var i Brug blandt Folkevandringens Folkeslag i de nævnte Egne.

Som den eksisterer i vore Dage, har den følgende Ejendommeligheder og Afvigelser:

Kalenderen er helt forskellig fra vor; den har 6 Advents-Søndage, og Advent begynder altid mellem 12te og 18de November (som hos Ambrosianerne og i den ældre Galliske).

Første Søndag i Fasten har endnu »Alleluja«; den liturgiske Fastetid begynder først med Mandag efter I. Søndag i F.

Breviæret har vore »Tider«, men Salmerne er ganske anderledes fordelt.

Messens største Ejendommelighed er, at hver Dag har sin Tekst, ikke blot en »bevægelig Del«, der skifter — men ogsaa en Kánon for hver Fest (en Rest hæraf har vi i de vekslende Præfationer og den varierende »Communicantes« paa store Fester).

Trods den stadigt vekslende Tekst, er der dog en fast Orden i Messen, en ufravigelig Rækkefølge, saa man kan tale om liturgisk System.

Messen falder i tre Dele.

I. Forberedelsen.

Præsten iklæder sig Paramenterne under Bønner som vore og tilføjer (som i Antiokia) en Bøn om Hjærtens Renhed og Syndernes Forladelse. Saa gaar han til Altret og begynder med Ave Maria og: I Vor Herres Jesu Kristi Navn være Helligaandens Naade med os! — hvorpaa følger Salmen »Judica« og et »Confiteor«, der er forskelligt fra vort. Han gaar op til Altret, tegner det med et Korstegn og siger: Hil Dig, Du kostbare Kors! — kysser Altret og gaar over til

II. Beredelsen af Kalk og Disk.

Kristi-Legemsdugen bredes, Kalk og Disk renses under forskellige Ceremonier, Vin og Vand gydes i Kalken, og

Brødet lægges paa Disken (som i Byzantinsk og Dominikansk Ritus).

III. Lovsangen.

Der følger nu Responsorier, Alleluja og Gloria — med Tilføjelsen »Trisagion« og »Hellige Gud, som troner over Kerubim«. Dette lange Gloria gaar (som vort »Exultet«) over i Bøn, der svarer til vor »Kirkebøn« — men i Mod-sætning til vor, har Bønnen næsten aldrig Hentydning til Festen.

IV. Profeti.

Der læses nu en Læsning fra Det gamle Testamente; dog læses der i Fasten af St. Johannes Aabenbaring til-lige; ogsaa vi har i visse Faste-Messer flere Læsninger.

V. Hymne.

Der synges nu »De tre Ynglinges Lovsang i den glo-ende Ildovn« fra Daniels Bog, efterfulgt af Salme 106 *) og et kort Litani.

VI. Epistel.

Diakonen formaner: Værer stille! — og Epistlen læses.

VII. Evangeliet.

Læses omtrent som hos os.

VIII. Offertoriet.

Ofringen begynder med Vers og Alleluja, saa en Bøn af samme Mening som vor. En Rest af Folkets Delagtig-hed i Ofringen findes endnu i Messebogens Navn: *Missale omnium offerentium*, alle Ofrendes Messebog — der har været Delagtighed som i Milano, men det bruges ikke mere; tilbage staar som et Rudiment Præstens Ord til de Ofrende: Hundrede Fold skal Du faa igen og eje Livet i Guds Rige! Saa foretages Haandtvætningen, og Ofret vel-signes »med tre fremstrakte Fingre« (som ved pavelig Vel-signelse).

IX. Ydmyg Frembærelses Bøn.

Som i Østerland bøjer Præsten sit Hoved dybt og beder Gud modtage Ofret. Vi har samme Stykke i vor Messe. — Nu er Katekumenernes Messe endt.

---

*) I Vulgata, 106.

X. De syv Bønner.

Der følger nu syv Bønner af saare stor Ælde, sunget af Koret og bedet af Præsten.

Den første er en Bedebøn, fulgt af tre »Hagios o Theos« (som hos os Langfredag) og »*Domine rex æterne, tibi laudes & gratias*, Herre Du evige Konge, Dig være Lov og Tak! Den næste svarer til Orientens »Diptykos«, og bedes for Pave, Biskop, Præster, Kirkens Stænder, alle Folkeslag — til den er føjet en Række Helgennavne, som paakaldes. Den tredje (»Bønnen efter Navns Nævnelser«) varierer med Festen og har Hentydning til Festens Indhold. Den fjerde er vort »*Pax Domini . . .*«, efterfulgt af Herrens Ord »Fred lader jeg Eder . . .« (St. Johs. 14, 27) og Evangelieteksten om Fodtvætningen (Indskærpelsen af Kærligheds-Budet). Vi har beholdt alle tre Dele; »*Pax*« før »*Agnus Dei*«, Herrens Fredsord i den første Bøn før Kommunionen, og Fodtvætningen, som Biskoppen foretager hver Skærtorsdag. Den femte Bøn er en med hver Dag varierende Præfation, der har længere Dialog og længere Sang end vor. Den sjette Bøn er en Overgang mellem »*Sanctus*« og Indstiftelsesordene. Den syvende er selve Indstiftelsen; hvor vi har *pridie*, »Dagen før«, har denne Ritus (som den græske) *nocte*, »i den Nat« (oprindeligt brugte Romer-Riten bægge Ord, nu kun det første). Bægge Skikkelser opløftes.

XI. »*Confirmatio Sacramenti*«.

Dette Led er en Slags »Epiklese«, laant fra Østerland; den svarer til vort Led: *per quem hæc omnia* — og efterfølges af en ny Elevation — som vi har et Rudiment af i den lille Opløftelse af Kalken efter *omnis honor et gloria*.

Paa større Festdage læses nu »*Credo*« med denne Indgang: Lad os med Læben bekende den Tro, vi med Hjertet tror! Under *Credo* sker »Brødets Brydelse«; først brydes Hostien i to Halvdele, saa brydes atter den ene Halvdel i fire, den anden i fem Dele; syv af disse Dele lægges paa Disken i Korsform til Ihukommelte af Frelserens Livs syv Mysterier: Menneskevordelse, Fødsel, Omskærelse, Aabenbarelse (Epifani) og Lidelse (alt i den lange Streg), og Jesu Død og Opstandelse (i Tværstregen); en Rest heraf har vi i Ordene *unde et memores . . .* De to sidste

kaldes *gloria* (Hæder) og *regnum* (Herredom). Atter tvætter Præsten (som i Karmeliternes Ritus) sine Hænder, og der bedes et »Memento« for de Levende.

XII. Pater noster.

For hver Bøn i Fader vor, svarer Menigheden: Amen! Dog ikke ved Bønnen om dagligt Brød — dær svares: Thi Du er vor Gud! Der følger et »Libera« som hos os — blot længere — og en Nedlæggelse af en Del af Brødet i Kalken, lidt forskelligt fra vor Maade.

XIII. Velsignelsen.

Formen er forskellig — oftest den fra IV Moseb. 6, 24. Biskopperne bruger den længere, og Folket svarer Amen for hvert enkelt Led.

XIV. Kommunion.

Til Indledning synges Salme 24, 7*) — det meste foregaar som hos os med »Communio« og »Postcommunio«.

XV. Bortsendelsen.

Det mosarabiske »Ite, missa est« lyder: »Messen er fuldbragt i Vor Herres Jesu Kristi Navn — lad os drage bort i Fred!« — eller: »Højtiden er til Ende i Vor Herres Jesu Kristi Navn — vor Tjeneste vorde annammet til Fred!« Der sluttes med Maria-Bønnen »Salve Regina« og Velsignelsen: I Helligaands Eenhed signe Eder Fader og Søn! —

Daaben har i denne Ritus alle de Led, vi kender — blot i forandret Rækkefølge.

Ordinationen har ikke vore fire »lavere Vielser«, men tre: Klørk, Sakristan (som bærer Ring) og Bogbevarer. De »højere Vielser« er meget enkelte og uden vore rige Ceremonier.

Salvelsen udføres med en meget kort Formel.

Det er let at se, at den mosarabiske Ritus har bevaret meget af det Østerlandske, der fra Antiokia drog over til Gallien — og at en Del af det er gaaet over i vor romerske Ritus. (I liturgiske Studiekredse kan der stilles interessante Opgaver over disse Æmner.)

(Fortsættes.)

*) I Vulgata, 23, 7.

Kirkelig Litteratur.

Dansk Kirkelig, medens Tiderne skifter. Advent 1927. Red. af Johs. Nordentoft. Gad. 153 S. 3,75 Kr.

Udstyret er fornemt — baade Aage Jørgensens Omslag og Vignetter (han og Viggo Bang udvikler sig til at blive vore bedste Bogkunstnere) og Tryk. Papir og Format behager.

Foruden Opbyggelsesstoffet og Versene findes der en Række bemærkelseværdige Afhandlinger.

Sognepræst Dr. phil. Scharling skriver om: Kirkeproblemer — en Afhandling, jeg skal vende tilbage til.

Seminarieforstander S. Albeck skriver kyndigt om: En sønderjysk Kirkekamp. Stykket viser, hvorledes det Nationale (endnu mere end liberal Theologi) formaar at danne Skisma i selv en saa stærk Organisation som Indre Mission.

Overlæge Dr. Schou gør i: Giver Studenterbevægelsen varige Resultater? — op med en Bevægelse, man med Rette havde ventet sig mere af, end den gav. Maaske samme Tanker burde anvendes paa F. D. F. og K. F. U. M., saa man spurgte, hvor disse Bevægelseres Mænd nu er henne . . . paa Universitetet, i Rigsdagen, Byernes Raad, Skoleverdenen o. s. v. Man har ikke mærket deres Indsats som den forjættede Bølge af Kristendom over Folkelivet.

Pastor Poul Olesen giver for første Gang offentligt Udtryk for Skismaet i Indre Mission i: Tredje Slægtled. Man har brutt med Beck og Moe og Kolds Theologi, Bibelsyn, Psykologi og Omvendelsesprædiken. Artiklen er et Banner af ny Art, hejst paa »Zions Mure«, og snart vil vist »Basunen, der giver den rette Lyd« tvinge disse modige Ynglinge til enten at udvandre eller genoptage »Kanaans Sprog«.

Sygeplejerske, Frk. Arffmann giver i: Børnene i Storbyen — en saa rystende Skildring af disses legemlige, religiøse og moralske Nød, at man ønskede at disponere over 100 gode Nonner og mange Penge for, at ogsaa vi kunde gøre en Indsats med »Kærlighedens Gærninger« i Tidens sociale Elendighed. Aarbogen slutter med Biografier af Laub, Moe, Staal og Tolderlund-Hansen.

Øg allersidst bringer den Indholds-Oversigt over I—III Aarg. af Aarbogen.

Jeg anbefaler alle, der vil kende moderne dansk Kirkeliv hos Protestanterne, at anskaffe sig alle fire Aargange — og at fortsætte hvert Aar. Aarbogen vinder i Interesse som Kildeskrift — og er et Mønster paa smuk og værdig Udgivelse.

Pet. Sch.

St. Josefs Gilde.

St. Josefs Gilde afholdt Mandag den 19. Marts et vellykket Agitationsmøde i Gildesalen, Bredgade 67. En stor Del katholske Mænd havde givet Møde. Gildets Præsident, Hr. Pastor von der Kettenburg, aabnede Mødet med en smuk Indledningstale, hvori han forklarede Gildets Arbejde og med særligt Henblik paa den hl. Josef som Forbillede anbefalede Gildet. Han betonedede, hvor stor Betydning det vilde have for Menighedslivet saavel som for Gildets Hovedformaal, — et katholsk Alderdomshjem —, naar katholske Mænd sluttede sig til Gildet. Derefter valgtes Hr. Dekorator R. Kragh til Dirigent. Der blev sunget en Sang til den hl. Josef, og Dirigenten gav Ordet til den første Taler, Hr. G. Weisenfeld.

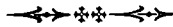
Efter en kort Omtale af de gamle Gilder og deres Betydning i Middelalderen gik Taleren over til Nutidens St. Josefs Gilde. I smukke Ord tolkede han Gildets Hovedformaal og Berettigelse til Oprettelsen af et Alderdomshjem for gamle Gildebrødre, deres Enker og Trosfæller; han fremhævede særligt, hvilken Betydning et saadant Hjem vilde have i aandelig Henseende for gamle Katholikker. Gildets Motto skulde altid være: »Gildet forlader ikke sine«! Hr. Weisenfeld oplyste, at i Løbet af Sommeren vilde der blive foretaget Agitationsrejser til Provinsen for der at vække Stemning og Interesse for Gildet og søge oprettet Underafdelinger. Endelig omtalte han, hvilke andre Goder der fandtes paa Gildets Program, og hvorledes man blev Medlem af St. Josefs Gilde.

Efter at der var sunget en Sang til den hl. Kong Knud, talte Hr. F. Kobel om Frihed, Lighed og Broderskab i kristelig Aand, som den blev praktiseret i St. Josefs Gilde: han priste det som en Lykke at være Gildebrøder og sluttede med en kraftig Opfordring til de tilstedeværende til at slutte sig til St. Josefs Gilde.

Efter at Ordet var blevet givet frit, havde flere andre Talere endnu Ordet, og Forespørgsler blev besvaret.

Derefter afsluttede Præsidenten Mødet med Henviſning til Lignelsen om Sennepskornet, der voksede ſig stort, og med en Opfordring til at stole paa den hl. Josef i alle vore Anliggender. Med »Der er et yndigt Land« sluttede det officielle Møde.

I det efterfølgende fælles Kaffeboard, hvori alle de tilstedeværende deltog ſom Gildets Gæſter, blev der endnu længe talt om St. Josefs Gildes Sag. Gildet havde den ſtore Glæde, at flere meldte ſig til Optagelse. Førſt ſent ſkiltes Mødets Deltagere, og alle var enige om, at de havde tilbragt en fornøjelig og udbytterig Aften. G. W.

Danske Kvinders Katholske Forbund.

Onsdag den 28. Marts havde Forbundet i »Vesterhus« en Sammenkomſt, ſom ſikkert ikke vil gaa nogen af de fremmødte godt 100 Medlemmer af Minde.

Foredragsholderen var ingen ringere end Hans Højærværdighed Biskoppen.

Efter at Formanden havde budt Biskoppen velkommen og takket for den Ære og Interesse, denne viſte Forbundet ved at ville ofre det denne Aften af ſin knapt tilmaalte Tid, betraadte Biskoppen Talerſtolen og holdt et meget belærende og fængſlende Foredrag om det menneskelige Hjerter. —

Biskoppen pointerede ſtraks, at dette Foredrag var bygget paa Notater, der ſtammede fra den Tid, Biskoppen ſtuderede Fysiologi. — Det var vel ogsaa nok dette, der ſtraks fængede alle Tilhørerne, at her ſtod vor Biskop og delte med os noget af det, der havde haft hans Interesse fra hans unge Dage, og man mærkede det alvorlige Studium, der laa til Grund for dette glimrende tilrettelagte Foredrag om alle det menneskelige Hjertes Funktioner, forklaret fysiologisk og psykologisk, paa ſamme Tid ſom man ofte frydede ſig over den lyriske og poetiſke Højde, hvortil den unge ſtuderende til Tider ſvang ſig op, for tilſidſt ſom Præſt at ſammenrænge alt det ſagte i de faa Ord: »tænk altid kun gode, ſmukke, rene Tanker, lad iſær aldrig de for Hjertet ſaa uſunde miſundelige Tanker faa Rum i det, vær god og glad, øs ud til alle Mennesker af de glade Tanker, der fødes i en ſaadan Hjerne og derfor lader Blodet ſtrømme frisk og ſundt til et rent Hjerter. — Det var et ſaadant Hjerter, den døende Frelſer i ſin Vaande paa Korſet efterlyſte for at kunne betro til det

det dyrebareste, han efterlod sig i denne Verden — hans hellige Moder — og han fandt et saadant rent og skønt Hjerte hos den Discipel, der stod under hans Kors ved hendes Side.«

Formanden bragte Biskoppen Tilhørernes Tak for det »Sursum corda«, hans Foredrag havde efterladt i alles Hjerter, og man tilbragte et Par Timer ved de med Foraarets Blomster smykkede Borde. —

Her tog Biskoppen atter Ordet for at sige, at naar han havde ønsket at samles med Forbundets Medlemmer, saa var det for ved sin Nærværelse at sætte Stempel paa den Kendsgerning, at D. K. K. F. er et Led i den verdensomspændende katholske Kvindeliga, der er stiftet paa Pavens Bud. — Rom har talt, dette forpligter, Børnene maa lyde, — Den hellige Fader har forlangt denne Sammenslutning, og ved de Love, han selv har givet den — og som derfor i et og alt, skal adlydes — har han villet beskytte Alverdens katholske Kvinder mod det Uføre, den konfessionsløse Kvindebevægelse ofte har ført sine Kvinder ud i. — Det er den Disciplin og Lydighed, der forlanges af Ligaens Kvinder, som gør dem tryk i Udførelsen af Arbejdet, og den bliver baade beundret og misundt af alle. —

Biskoppen henviste til den internationale Kongres, der skal afholdes i Haag i næste Maaned, og hvortil ogsaa D. K. K. F. sender Delegerede, og han meddelte, at flere af de Spørgsmaal, som skal behandles der, af Kardinalen var blevet tilstillet Biskoppen. —

Saa ønskede Biskoppen Forbundet god Fremgang, og man skiltes i Forvisningen om, at alle denne Aftens gode og smukke Tanker vil bidrage deres til at forøge Arbejdets Pulsslæg.

M. L.

Aalborg-Korset.

I Aalborg sidder en gammel Kobbersmed, der foruden at lave Tekedler og Kasseroller ogsaa forstaar sig paa Kunst. Det er ikke mere end et Aar siden, at han har slaaet sig paa kirkelig Kunst. Kobbersmeden hedder Kugelmann. Noget Kobberarbejde, han skulde udføre til Kamillianernes nye Kirke, blev Anledning til, at han sammen med sin Hustru fandt Vejen til den katholske Kirke. Under et Ophold i Aalborg fornylig førte Pastor Merx mig til hans Værksted. Det var mig en Oplevelse af lig-

nende Art, som da jeg kom i gamle Christiansens Guldsmedeværksted i Kolding, hvorfra der som bekendt allerede er udgaaet saa fortrinlige Kunstværker som Pastor Storps Ciborium, Kolding-Monstransen og Messekalken til Jesu Hjerter Kirke (alle tre beskrevet i »Nordisk Ugeblad«). Det, jeg skal fortælle om her, er ikke den morsomme Lilleput-Tekedel, jeg saa i Kuglemanns Værksted: en lille Tingest paa Størrelse med en Hasselnød, med Tud og Laag og det hele, hamret ud af en En-Øre. Nej hans egentlige Kunstværk, det første store og lad os straks tilføje meget vellykkede Forsøg i kirkelig Kunst, er et stort Korsbillede, helt drevet i Kobber. Det er ca. 125 cm højt og ca. 80 cm bredt. Paa en sortbejdset Kobberplade træder den Korsfæstedes Billede frem som ciseleret Relief i Kobberets rene, varme Metalfarve. Det staar udmærket mod den mørke Baggrund. Omkring Billedet er der en bred stilret Ramme ligeledes af drevet Kobber. Det er ikke til at forstaa, hvordan Hr. Kugelmann har kunnet lave dette Mesterstykke med kun et tarveligt Glansbillede som Model.

Aalborg-Korset er bragt her til København for at blive udstillet i vore to katholske Boglader. Det vil atter vise Katholikkerne, at vi ikke behøver at gaa til Udlandet, hvergang vi ønsker at smykke vore Kirker og Hjem med god religiøs Kunst. Selvfølgelig er Meningen ogsaa, at Billedet skal finde en Køber. (Prisen 500 Kr.). Det vilde udmærket godt kunne tjene som Altertavle i et Kapel eller en mindre Kirke — og fik det denne Plads, vilde Hr. Kugelmanns stolteste Ønske være gaaet i Opfyldelse.

A. Menzinger S. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Skoleforeningen S. M. D. M. afholdt sin aarlige Generalforsamling den 23. Marts i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Af Beretningen fremgik det, at Foreningen stadig har Fremgang af Medlemmer. — Regnskabet balancerede med ca. 1200 Kr. og udviste et ganske pænt Overskud. Foreningens Formue er nu paa godt 700 Kr. Til Formand valgtes Prokurist Johs. Olufsen og til Kasserer Tilskærer Josef Nielsen, sidstnævnte har tidligere beklædt dette brydsomme Hverv. — Generalforsamlingen sluttede med at rette en Tak til den afgaaede Formand, Johs. Lomholdt-Pedersen,

for hans store og uegennyttige Arbejde i Foreningens Tjeneste, — et Arbejde, som han paa Grund af sin Virksomhed maatte afbryde efter en 4-aarig Formandsperiode. — Foreningens nye Formand er ikke nogen ny Mand i »S. M. D. M.« Han hører til den trofaste Stab af »gamle Dreng«, der aldrig svigter, og har i et Par Aar været Medlem af Foreningens Styrelse. Han er saaledes ikke ukendt med S. M. D. M.s Virksomhed, og med Medlemmernes Tillid i Behold vil det sikkert lykkes ham at arbejde videre paa en fortsat Udvikling af S. M. D. M. — Vi ønsker den nye Formand Held og Lykke. *Ref.*

— Onsdag d. 28. Marts talte Pastor C. Jaworski i A. C. om katolsk Akademikerliv i Frankrig. Blandt de franske Akademikere, der i sin Tid var kendte for deres Hedenskab, er der i de senere Aar opstaaet en stærk religiøs (katolsk) Bevægelse, som begyndte i Ecole Normale, men ogsaa Ecole Polytechnique er kommet godt med (bl. a. natlig Tilbedelse i Sacré Coeur). Endvidere omtalte J. de 30 Equipes Sociales, de katolske Studenter har oprettet rundt omkring i Paris's Fattigkvarterer, og opfordrede i Tilknytning hertil de danske katolske Akademikere til at tage sig af lignende Arbejder herhjemme, og herom drejede Diskussionen sig navnlig.

—sky.

— Højskolens sidste Aften i denne Vinter var helliget Thor Lange og blev en smuk Afslutning paa en god og lødig Sæson. Pastor Schindler fortalte kønt og interessant om Digterens mærkelige Livsskæbne, der udviklede sig fra dansk Student over meget betydende og indflydelsesrig Lærergerning i Rusland til russisk Statsraad og Godsejer. Særlig dvælede Taleren ved Thor Langes Virke som Digter og ved hans religiøse Liv, der paa det sidste Sygeleje førte ham til den katolske Kirke. Cand. Hafstrøm læste en Del af Thor Langes Digte, og Aftenen sluttede med, at Frk. Raabæk til Organist Fr. Siegler's Klaverledsagelse foredrog nogle af Thor Langes mest kendte Sange.

Ugens Messebønner.

8. April. Paaskesøndag (N.-M. 547, G.-M. 392).
9. April. 2. Paaskedag (N.-M. 550, G.-M. 396).
10. April. 3. Paaskedag (N.-M. 555, G.-M. 401).
11. April. Oktavdag (N.-M. 559, G.-M. 405). Ihukommelse af Leo (N.-M. [38], G.-M. [39]).
12. April. Oktavdag (N.-M. 563, G.-M. 408). 2. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
13. April. Oktavdag (N.-M. 568, G.-M. 410). Ihukommelse af Hermenegild (N.-M. 874 og [15] G.-M. 706 og [15]).
14. April. Aftavdag (N.-M. 572, G.-M. 412). Ihukommelse af Justinus (N.-M. 874, G.-M. 707). 3. Tiburtius og Lidelsesfæller (N.-M. 875, G.-M. 708).

Gudstjenesten i Paaskedagen.

St. Ansgars Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Morgen: Korsets højtidelige Optagelse, Procession, Levitmesse og Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Jesu Hjerter Kirke. Paaskesøndag Kl. 6, 7, 7½ og 8½ stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken og Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6, 7, 7½ og 8½ stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 6 Festandagt.

St. Knuds Kapel. Paaskesøndag Kl. 8½ Højmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med tysk Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 10 Højmesse med Prædiken.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Paaskesøndag Kl. 8 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 Sangmesse. Kl. 6 Aften Festandagt.

Immaculatakirken. Paaskesøndag Kl. 6½, Morgen Korsets højtidelige Optagelse, derefter Procession og stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2½, Vesperandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse.

Sakramentskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Procession og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. — Kl. 10 Højmesse og sakramental Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Josefs Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse og Messe. Kl. 9 Højmesse og Prædiken. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 7½ stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 2½—3½, Andagt.

Rosenkranskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Prædiken og Sangmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6½ og 8 stille Messer. Kl. 10 Højmesse.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj). Paaskesøndag Kl. 8 Messe (den h. Kommunion uddeles ogsaa Kl. 7). Kl. 2 Efterm. sakramental Velsignelse. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 Messe. Kl. 4½ Andagt.

St. Annæ Kirke. Paaskesøndag Kl. 7 Korsets Optagelse, Sangmesse og Fælleskommunion. Kl. 9 Børnegudstjeneste. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 og 9 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Paaskesøndag Kl. 6 Morgen Korsets højtidelige Optagelse og Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

St. Hans Kapel (Hørsholm). Paaskesøndag og 2. *Paaskedag* Kl. 9.

NB. Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i de fem københavnske Sognekirker i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive foranstaltet en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Kirkelig Kalender.

8. April Paaskesøndag.	15. April Hvide Søndag.
9. — M. 2. Paaskedag.	16. — M. Ferialdag.
10. — Ti. 3. Paaskedag	17. — Ti. Anicetus, Pave og Martyr.
11. — O. Oktavdag.	18. — O. Ferialdag.
12. — To. Oktavdag.	19. — To. Ferialdag.
13. — F. Oktavdag.	20. — F. Ferialdag.
14. — L. Oktavdag.	21. — L. Anselm, Biskop og Kirkelærer.

St. Annæ Kirke.

Søndag d. 15. April — Hvide Søndag — meddeles Firmelsens Sakramente i St. Annæ Kirke.

Kl. 6, 7 og 11^{1/2} stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsen. — Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

St. Josefs Gilde 1885, Generalmøde afholdes Mandag den 23. April Kl. 8 pr. Bredgade 67° G. Forslag, som ønskes behandlet her, bedes senest den 17. indsendt til Formanden, Skrædermester Wiehe, Forchhammersvej 13. *Bestyrelsen.*

Til 1. Kommunion og Firmelse

anbefales som *Gave* den udmærkede Familiebog »Vejledning i Katholsk Trosliv« af H. Dewald.

Faas i alle Boglader.

Aftenunderholdning

Mandag den 9. Tirsdag den 10. Torsdag d. 12.

og Søndag den 15. April 1928 Kl. 8

i **St. Josefs Skoles Festsal**, Nørrebrogade 27.

PROGRAM:

Niels W. Gade: Elverskud. *Ballade for Soli og Kor.*
Sakramentskirkens Kor.

En lille Datter.

Farce med Sange i 1 Akt af *Erik Bøgh.*

Billetter à 1 Kr. faas hos Præsterne ved Sakramentskirken, hos Kordirigent B. Husson og Korets Medlemmer samt i St. Ansgars Boghandel.

NB. Til Opførelsen Mandag d. 1. April er alt udsolgt.

Katholsk Radioklub

henleder sine Medlemmers og alle Lytteres Opmærksomhed paa Udsendelsen **Paaskemorgen Kl. 8,30.**

Iøvrigt henvises til Programteksterne i »Radiolytterens« først-kommende Nummer.

P. B. V.

J. Hammermüller,
Formand.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlundet 20 Kr. naarlgt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 16.

Søndag den 15. April.

1928

INDHOLD: Tobias's Bog. — Kirken og Jøderne (fortsat). — Fra Vatikanet og Kurien. — Buste af Pastor Ronge. — For katholske Lyttere. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 12.

Rafael giver sig til Kende.

1. Fader og Søn raadfører sig om Lønnen.

Derpaa kaldte Tobias sin Søn til sig og sagde: »Hvad kan vi give denne hellige Mand, som rejste med dig?« Tobias svarede sin Fader: »Ja, Fader, hvilken Løn skal vi give ham? Eller hvad svarer til hans Velgerninger? Det var ham, der førte mig velbeholden frem og tilbage; det var ham, der hævede Pengene hos Gabel; det var ham, der forskaffede mig en Hustru; det var ham, der drev den onde Aand fra hende og beredte hendes Forældre Glæde; det var ham, der reddede mig fra at blive opslugt af Fisken; det var ham, der bevirkede, at du ser Himlens Lys; af ham blev vi overøst med alle Livets Goder. Hvad kan vi give ham, saa det svarer til alt dette? Jeg beder dig, Fader, anmod ham om at være venlig og modtage Halvdelen af alt det, som er kommet hertil. 12, 1-6.

2. *Rafael aabenbarer, hvem han er, og hvortil han er sendt.*

Saa kaldte de da paa ham, nemlig baade Fader og Søn, tog ham afsides og begyndte at bønfalde ham om at ville modtage Halvdelen af alt, hvad de havde bragt hjem. Da sagde han til dem i Enrum: »Lovpris Gud i Himlen, og tak ham i alle levende Væseners Paahør for, at han har øvet Barmhjertighed mod eder. Ganske vist er det godt at skjule en Konges Hemmelighed, men det er en Æresbevisning (mod Gud), naar man aabenbarer og roser Guds Gerninger. Bedre er Bøn med Faste og Almisse end at samle Skatte af Guld. Thi Almisse befrier fra Døden, og den renses fra Synd og bevirker, at man finder Barmhjertighed og det evige Liv. Men de, som gør Synd og Uret, er deres egen Sjæls Fjender.

Jeg kundgør eder altsaa Sandheden og skal ikke skjule Hemmeligheden for eder. Da du bad under Taarer og begravede de døde og forlod dit Maaltid og skjulte Ligene i dit Hus om Dagen og jordfæstede dem om Natten, da fremførte jeg din Bøn for Gud. Fordi du var Gud velbehagelig, skulde en Hjem søgelse sætte dig paa Prøve. Og nu sendte Herren mig til dig for at helbrede dig og befrie Sara, din Søns Hustru, fra den onde Aand. Jeg er nemlig Englen Rafael, en af de syv, der staar for Guds Aasyn.«
12, 7—15.

3. *Rafael giver de sidste Formaninger og forsvinder.*

Da de havde hørt dette, blev de forskrækket, og skælvende af Angst faldt de til Jorden paa deres Ansigt. Men Englen sagde til dem: »Fred være med eder, frygt ikke! Saa længe jeg var hos eder, var jeg det efter Guds Vilje. Ham skal I lovprise og lovsynges. Det saa ganske vist ud, som om jeg spiste og drak med eder, men jeg nyder en usynlig Føde og en usynlig Drik, som ikke kan øjnes af Mennesker. Nu er det paa Tide at vende tilbage til ham, som sendte mig. I derimod skal give Gud Æren og kundgøre alle hans Undergerninger.«

Da han havde sagt dette, forsvandt han for deres Blikke, og de kunde ikke se ham længere. De kastede sig ned paa deres Ansigt i tre Timer og lovpriste Gud. Saa rejste de sig og fortalte om alle hans Undergerninger. 12, 16—22.

Leveregel: »Fordi du var Gud velbehagelig, skulde en Hjem søgelse sætte dig paa Prøve.« Saaledes taler altsaa en Engel fra Himlen til Guds Folk i den gamle Pagt. I det nye Testamente læser vi: »Hvem Herren elsker, revser han, og han rammer haardt enhver Søn, som han holder af.« (Hebr. 12, 6.) Du bliver vistnok forskrækket, naar du hører om denne store Strenghed, og din svage Natur bliver maaske endnu mere bange, naar du hører, at den hellige Skrift i det hele taget ikke kender noget, som Gud i sit Forsyns Styrelse lægger mere Vægt paa end netop Lidelser. Vor Frelser opstiller ligefrem som Grundregel for en Kristens Liv den Sætning: »Vil nogen komme efter mig, da fornægte han sig selv og tage sit Kors og følge mig.« (Mt. 16, 24.) Men du spørger: »Hvorfor har da Gud truffet denne Ordning?« Svaret er ikke vanskeligt. Jordelivet er jo Prøvetiden. Nu skal det godtgøres, at du og jeg virkelig elsker Gud og hans hellige Bud mere end alt andet, at vi er tro mod vor Skaber og Herre og bevarer Tilliden til ham ikke blot i gode, men ogsaa i onde Dage. — Der er een Grund til. Hele vor Natur er ramt af Synden, og dens Magt over Menneskets Sind er saa stor, at Skriften siger: »Menneskehjertets Higen er ond fra Ungdommen af.« (Gen. 8, 21.) Hvis Gud da for Alvor vil vise sig som en kærlig Fader, der bevarer sine Børn for Syndens Ødelæggelser, saa er han nødt til ikke at bruge en blødagtig Pædagogiks Opdragelsesmidler, men maa være som en god Læge, der ikke er bange for en pinefuld Operation for at frelse Patientens Liv. — Af din egen Erfaring kender du Virkningerne af Guds strenge Førelse. Hos Mennesker, der har gaaet i denne Skole, findes en overraskende aandelig Vækst; de erhverver sig en beundringsværdig Dyd, de er opfyldt af en ubeskrivelig stor og inderlig Sejrglæde, al deres Gøren og Laden er Maalbevidsthed: for intet i Verden vil de miste deres evige Fædreland, men for enhver Pris faa Del i Himlens Salighed. Tænk paa den ægyptiske Josef, paa Job eller Tobias. De anskueliggør Lidelsernes søde Frugt. — Saa lad da Apostlenes Ord ogsaa være sagt til dig: »Forbliv fast i Troen og husk, at vi maa indgaa i Guds Rige gennem mange Trængsler.« (Apostl. Gern. 14, 21.)

Kirken og Jøderne.

Vor Frue af Sion.

Foredrag i »Katholsk Højskole« d. 6—3—1928
af *Fr. Dominicus*.

(Fortsat.)

I Spanien blomstrede en jødisk Kultur under Araberherredømmet, jødiske Digtere og Tænkere af høj Rang fylder det 10., 11. og 12. Aarhundrede. Men efterhaanden som Araberne tvinges bort fra Spanien, mørknes Himlen for Jøderne. Laterankonciliet i Rom i 1225 havde vedtaget skarpe Bestemmelser mod Jødernes Aager og forlangt, at hver Jøde gjordes kendelig paa en særlig Dragt for derved at hindre Jøders og Kristnes Samkvem. Omtrent samtidig begynder i Spanien en folkelig Agitation mod de ødsle, hovmodige, pralende Jøderigmænd. Men først i det næste Aarhundrede er deres Magt blevet saa forringet, at Oprøret mod dem sejrer. I 1391 rejser Pøbelen sig i Cordova, Sevilla, Toledo og Barcelona. Hujende gennem Gaderne deres »Ned med Jøderne« giver de med blottede Vaaben Jøderne Valget: Død eller Daab. Man nævner 50,000, som valgte Død, og fire Gange saa mange, der valgte Daaben. Tyve Aar efter indsluttedes de i særlige Jøde kvarterer og blev ved Lov udelukket fra Haandværk og Embeder. De tvangsdøbte Jøder og Jøder, der uden Tro lod sig døbe for Vindings Skyld, blev en Svøbe for Landet. I Hemmelighed ikke blot holdt de ved Jødedommen, men modarbejdede de Kristne og udleverede gensidig hinanden. Inkquisitionen idømte dem de haardeste Straffe, og sandt er det, at de var en religiøs Gift i Spanien. Men da Islams Herredømme i 1492 for stedse var endt i Spanien, vendte Ferdinand af Aragonien sit Blik mod Jøderne, Islams gamle Forbunds-fæller i dette Land. De fik under Dødsstraf Ordre til at rømme Landet. Og de gjorde det. De rige Jøder reddede kun ringe Dele af deres Formuer, de fattige joges ad Landevejene som Pestens og Sultens Ofre.

Overalt den samme Historie. I Frankrig, hvor Ludvig den Fromme havde taget sig godt af dem, bryder Fanatismen løs i det 11. Aarhundrede. Man beskylder Jøderne

for at dræbe Kristenbørn og benytte deres Blod i Paaskevinen. Da man i Bloi finder et kristent Barn druknet, spærres alle Jøderne inde i et Trætaarn og brændes, fordi de ikke vil lade sig døbe. Under Korstogene fejrer Fanatismen Orgier. St. Bernhard af Clairvaux kæmper imod, men forgæves. I 1181 forviser Filip Angust Jøderne. De vender dog tilbage 17 Aar senere. I 1306 jager Filip den Smukke dem af Lande for anden Gang. Atter kaldes de tilbage 9 Aar efter. 5 Aar senere igen raser Forfølgelserne, og da Pesten saa kommer, beskyldes de for at have forgiftet Brøndene og myrdes i Hobetal. I 1380 er der atter Blodbad, og 1394 jages de for tredje Gang og for Alvor ud over Frankrigs Grænser.

I England var det saa godt som kun Pengemellemværendet, der satte Splid mellem Jøder og Kristne. En Tid havde de det helt godt. Der var ogsaa ædel og sagtmodig Missionsiver i den engelske Kirke. Dominikanerne prædikede med saa overvældende Resultat Kristendom for Jøderne, at deres »House of converts« i London (bygget af Henrik III) maatte forstærkes med talrige Filialer rundt om i Riget. Men i 1290 ramtes Jøderne af deres stadige Skæbne og udvistes fra England af Edward I. Først under Cromwell kom de tilbage.

I Tyskland for Korsfarernes Hær som en Morderbande over Jøderne. De tog deres Tilflugt hos Biskopperne, Petrus af Amiens holdt igen af al Magt, men uden Resultat. De jødiske Kvinder dræbte sig selv og deres Børn af Angst for den blodbestænkede Korshær. I 1240 og 1298 — nej, nu hverken kan eller vil jeg fortsætte alle disse Aarstal og al den Gru, de bærer Mindet om. Atten Hundrede Jøder paa den jødiske Gravplads i Strassbourg brændte ihjel paa en Sabbath, saadan er blot et af Billederne, hvis overvældende Mængde gør mig stum. Det maa være nok.

Ængsteligt spørger De mig, hvorfor jeg kun har nævnt Middelalderen, hvorfor jeg kun har nævnt katholske Forfølgelser mod Jødefolket. Var der ikke protestantiske? Aah jo, men lad hver Part feje for sin egen Dør. Jeg har læst for meget af Protestanter, som vasker deres egne hvide og sværter vore sorte, til at jeg har Lyst at gøre Gengæld. Jeg taler om Kirken og Jøderne, og derfor kan jeg heldig-

vis lade dette ligge. Men ganske naturligt slutter jeg denne Grusomhedernes Opregning med at tænke paa Kain. Jødefolket er Verdenshistoriens Kain, som udgød uskyldigt Blod. Paa Kains Pande satte Gud et Tegn, som skulde vise Alverden, at dette Menneske var Herrens. »Derfor, hvo som ihjelslaar Kain, paa ham skal det hævnnes syvfold; saaledes satte Herren for Kain et Tegn, at ingen, som fandt ham, skulde ihjelslaa ham.« Gennem Historien bar Jøderne Tegnet, som viste, at dette Folk tilkom Herren. Men hvem forstod det? De slog det kainsmærkede Folk ihjel.

Renæssancen og endnu mere Reformationen og aller mest Revolutionen — de tre R'er, som i tre Tempi udryddede Europas Kristendom — bragte i de samme tre Tempi en Forandring i store Dele af Vestens Jødebefolkning. Endnu mere end de Kristne er Jøderne blevet religionsløse. I afgørende Øjeblikke har Jøderne endog spillet Hovedrollen i den Bevægelse, der tilstræber Religionens fuldstændige Udryddelse, og som forøvrigt ikke blot har Aabenbaringen, men selve Menneskenaturen imod sig. Bolshevismens Kristenhad og Religionsforfølgelse har været religionsløse Jøders. Og den Bøddel, som i Øjeblikket i Meksiko som Landets Præsident fejrer Pyrrhusejre over Kirken, er en Jøde — en af de Jøder, der saa sandelig har bøjet Knæ for Baal.

Jeg nævner blot dette ganske kort paa dette Sted, fordi Jødernes Religionstab er en Fase i deres Historie, som jeg skitsører i Øjeblikket. Først senere faar vi Brug for denne Viden. I Øjeblikket understreger jeg paany, hvilket Ansvar kristne Mennesker bærer for Jødernes Vanskæbne. De, mine Tilhørere, er alle paa min Side, naar jeg fastslaar, at det paahviler os som en Pligt at hele Saarene, vore Trosfæller slog, og at møde Israel med saa meget des større Kærlighed, som disse vore Trosfæller har mødt det med Had.

Og saa et Par enkelte Minutter hensætter vi os til vore Dages Polen eller Litauen eller Lillerusland, til de Egne, hvor Jøderne lever deres eget Liv fjernet fra deres kristne Naboer ved et Svælg, som kun sjældent en kærlig Haand søger at række over, og selv naar den forsøger, med hvor

kummerligt et Resultat. I visse Egne er Jøderne Halvdelen af Befolkningen, enkelte Steder de fleste. De er saa mange, fordi de her har haft det relativt godt. Nogle Steder plejer de at bære en særlig jødisk Dragt, som gør dem afstikkende. Andre Steder — i Litauen f. Eks. — sker det ikke — men de er lette at kende. Sjuskede, med uknappet Tøj, Stropper oppe hist og her, grisede, fedtede. De lugter af deres rigelige Løgspisen. Kvinderne, som ved Brylluppet faar Haaret klippet af, bærer sære Kapper eller hæslige, billige Parykker. Paa Sproget kendes de ogsaa let. Det er deres eget, som de Kristne kun forstaar Brokker af, et uskønt, sammensflettet Sprog, hvis Bestanddele er gammelt tysk, russisk, polsk og hebraisk i en sær Forening. Disse Jøder er ikke sunde, de er Hjemmesiddere, har i Aarhundreder været lukket inde i tætbefolkede Jødekvarterer, næsten aldrig dyrket Jorden, men især levet som Skræddere og Skomagere og ved Smaahandel. Deres Afsondrethed er næsten absolut. De tør ikke spise blot et Stykke Brød hos de Kristne, tusinde Lovforskrifter samler dem om deres specifikt jødiske Gerning og umuliggør ethvert Samkvem. Opdragelsen er for de fleste den slettest mulige. Vel vrimler det med Lærere, men Lærer bliver den, for hvem alt andet er slaaet fejl. Lærerne er bundløst uvidende, Undervisningen bestaar i nogen Udenadslæren af delvis eller helt uforstaaede Remser, og den foregaar i de snavsede Rum, hvor Lærerens Kone passer sine Spædbørn, laver Mad og besørger anden Husgerning. Enkelte Tilfælde, hvor unge intelligente Jøder har søgt at bryde Muren mellem Jøder og Kristne ved at søge til Landets Universiteter, har haft en skaanselsløs, hadefuld Forfølgelse til Resultat, som ofte har ført til de grusomste og de blodigste Tragedier.

Og hvad Muren mellem Jøder og Kristne formaar at nære af Mistænksomhed, af Beskyldninger og af værre Ting, trodser alle vore daglige Begreber. Lad mig fortælle Dem en sand Historie fra vore Dage, som jeg nylig har hørt af en Katholik fra de Lande. Jeg fortæller den, som den blev mig fortalt. En Katholik har været i Købstaden til den Torvedag, som afholdes to Gange om Ugen. Han kører hjem sammen med sin lille Datter, men opdager, at

han har glemt at købe Tændstikker. Han sender Datteren tilbage for at købe dem hos en Jøde, som har en lille Butik i Byen. Han venter. Han venter længe, men hun kommer ikke. Saa tager han selv tilbage til Byen, faar fat i Jødekøbmanden. Nej, han har ikke set hende. Ingen, han træffer, har set hende. Bekymret tager han hjem, og Bekymringen bliver til Sorg, da hun stadig ikke kommer. Men et Par Dage efter bliver Sorgen til rasende Harme og Had. Man finder den lille Pige, dræbt og mishandlet, paa en Mark. Ingen dybe Saar er der paa hendes Legeme, men der er Hundreder af Saar, hele hendes Legeme er Saar ved Saar. Da gribes Faderen og de andre kristne Bønder af et vildt Raseri. De drager ind til Byen, trænger ind i Jødernes Huse, endevender alt, ransager alle Gemmer og alle Kældre og — de finder, hvad de søger. Hos den Købmand, som Barnet gik til, finder de i Kælderen en Tønde gennemboret af mange Knive. Deri er Barnet lagt, og Tønden er blevet væltet om og rullet rundt, saa Knivene har tilføjet hende de Hundreder af Saar. De Kristne forstaar. For de har hørt, at naar der fødes et jødisk Barn, skal det rulles ind i et stort Stykke Lærred, og paa dette Lærred skal der være i hvert Fald en Draabe af et kristent Barns Blod. Ellers bliver Jødebarnet blindt. Og den samme magiske Lære foreskriver, at det Kristnbarn, hvis Blod er blevet tappet for at skaffe Blod til de nyfødte Jødebørns Svøb, skal lægges ud i det fri, saa de Kristne finder det, ellers virker Midlet ikke. — Efter Fundet af Tønden gaar Bøndernes Raseri over alle Grænser. Hvert eneste jødisk Hus i hele Byen stikkes i Brand, hver eneste Jøde findes og slæbes frem fra sit Skjulested og myrdes. Politiet er magtesløst, der sendes Bud efter Militæret, men da et Par Kompagnier kommer til Købstaden, er Hævnen fuldbyrdet, slukket og mættet. Dette i Europa, i vore Dages Europa.

Misforstaa nu ikke min Hensigt. Jeg ophidser ikke til Jødehad. Jeg siger intet om Historiens Paalidelighed. Ja, Drabene er paalidelige nok. Men naturligvis nægter Jøderne, at saadanne Misgerninger øves. Naturligvis hævder de Kristne, at de sker. Og jeg fristes til at sige, at jeg egentlig er ganske ligeglad, om den ene eller anden Part

har Ret. Rædslen er den, at Mennesker, der bor Dør om Dør, lever under saadanne Mistænksomheds Forhold, at den Slags Begivenheder naar som helst kan ske. Hvor lidt eller hvor meget hver Part har paa Samvittigheden, kan vi roligt lade være at dømme om. Det forfærdelige er, at en Jøde er rede til at tro alt ondt om en Kristen og den Kristne alt ondt om Jøden.

Ikke sandt, — De, mine Tilhørere, har ikke saa fattigt et Hjerte, at det nægter Østens Jøde sin Medlidenhed. I Trældom under Jødeloven, i Mørke, i Forbitrelse og Lidelse gaar hans Liv hen. Hvad er f. Eks. Sønderjydens Kaar under Tyskervælde mod Jødens Lod, mod den orthodoxe Jødes Lod i mange kristne Stater? Ak, Gud! Det er et Paradis.

Jeg er glad, at jeg nu kan vende et Blad i dette Foredrag og ikke længere se Sorgernes Billeder, men se paa et Billede, som kun er Lys og Haab. Jeg har allerede peget hen til det. Jeg sagde, at jeg vilde vise Dem »Davids Datter, Guds Moder, vende sig mod sine Fædres Folk med aabne Arme«. Men før jeg fortæller om dette Syn, dette Mirakel, maa De forstaa, at ogsaa det kan indeholde en Brod. Naar vi jubler over et Mirakel, fordi vi med Sanserne ligesom fornemmer Guds Vælde, saa bør det dog ikke glemmes, at meget ofte sker Miraklet kun, fordi vi ikke er gode og stærke nok til at undvære det. Ligesom den Gang Vorherre gav sin Apostel Thomas Lov til at mærke Naglegabene og Hjertevunden, saaledes hjælper han os endnu, saa tidt vi ikke er kristne nok til at tro uden at se.

Vi skulde have forstaaet vor Pligt overfor Jøderne. Den var forkyndt os tydeligt nok. »Fader, tilgiv dem,« bad han, der er vor Lærer i at bede. Vi skulde allerførst have fjernet al Bitterhed fra vort eget Hjerte og saa bedt og bedt i to kristne Aartusinder: »Fader, tilgiv dem.« Vi gjorde det ikke. Men saa viste Gud os sit Hjertes Kærlighed til Israel. Vi vilde ikke komme til Jøderne, men saa sendte Gud hende, der aldrig har mistet vor Kærlighed, hende, som en Katholik intet kan nægte.

(Fortsættes.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Andrea Rasetschnig*, Rom.

Det stadig aktuelle Thema, det romerske Spørgsmaal, er i disse Dage efter en længere Pavse atter traadt i Forgrunden. Da Fascismen var naaet til uindskrænket Herredømme i Italien, holdt det katholske Folkeparti op med at eksistere, da det ikke kunde bringe sine politiske Ideer i Overensstemmelse med Regeringspartiets, og da en Opposition ikke taaltes. En Del af Partiets Tilhængere trak sig tilbage fra al Politik og helliger sig nu ganske det social-religiøse Arbejde indenfor »Azione Cattolica«, som Paven meget har anbefalet. En mindre Kreds stiftede et nyt politisk Parti, det nationale Centrum (Centro Nazionale), som har gjort Hengivenhed for det fascistiske Regime til et Hovedpunkt paa sit Program. Dette italienske Centrumsparti har nu holdt sit første store Møde paa Kapitol. En Række Talere med Understatssekretær Mattei-Gentili i Spidsen lovprieste Fascismen og alt, hvad den hidtil har udrettet for Italien. Særlig interessant var den Deputerede Martires Tale om »Fascismens religiøse Politik«. Han omtalte, hvorledes de tidligere italienske Regeringer havde været fjendtlig sindede mod Religionen, medens Fascismen gjorde alt for at udslette Minderne om disse sørgelige Tider. Den søgte paa alle Punkter at komme til et frugtbart Samarbejde med Kirken. Frimureriet var blevet udskadeliggjort, og dermed var den politisk-religiøse Splid, som i over et halvt Aarhundrede havde pint den italienske Samvittighed, ophørt. Uberørt deraf vedbliver imidlertid Striden mellem Den hellige Stol og den italienske Regering at bestaa i den juridiske Formel af 1871. Et stort Problem bestaar i Nødvendigheden af at forene de to Ting: den italienske Stats fulde nationale og politiske Suverænitet og den fulde aandelige Suverænitet i det religiøse Embede, der maa være frit og uafhængigt. »Som troende og som Kirkens Stridsmænd,« sluttede Martire, »og som loyale Statsborgere ved vi, at vi ikke har den ringeste Kompetence ved Løsningen af dette Problem, men at kun Den hellige Stol og Staten kan dømme om, hvorledes det endelig kan løses med den Autoritet, som Gud har givet enhver af dem paa forskellig Maade. Men det er ikke forbudt vort katholske og italienske Hjerte at udtale det varmeste Ønske om, at Udsoningen snart maa blive til Virkelighed.« Ved en paafølgende Modtagelse i Ministeriet takkede Mussolini Taleren og udtalte, at det var tilladt at nære en levende

Optimisme med Hensyn til Forholdet mellem Den hellige Stol og den italienske Stat.

(Den Begivenhed, vor Korrespondent her omtaler, er Udgangspunktet for den Strid, som Dagspressen har bragt Meddelelse om. I en Tale har Den hellige Fader tydeligt udtalt sin Misbilligelse af denne Forsamling og af det katholske Centrums Stilling til Forholdet mellem Vatikanet og Fascismen. Klart og tydeligt har Paven draget Skillelinjen mellem Kirkens Opgaver, særlig i Ungdomsopdragelsen, og Statens og tilbagevist det fascistiske Regimés Overgreb med Hensyn til Ungdommens Opdragelse og Ledelsen af de katholske Foreninger. Til at begynde med tav den fascistiske Presse fuldstændig, men derefter aftrykte den den pavelige Tale in extenso uden Kommentarer. Mussolinis Svar har Bladene bragt Meddelelse om, og vi haaber i næste Nummer at kunne bringe en ny Beretning fra Rom om Forholdet. *Red.*)

Den hellige Fader har modtaget den romerske Komité der arbejder for det katholske Universitet i Milano. Ogsaa her talte Paven om Vigtigheden af katholsk Opdragelse, særlig naar den blev forbundet med Videnskab. For kort Tid siden modtog Paven »Acta Pontifici Operis a Propagatione Fidei«, som beskriver denne Virksomheds Arbejde i de sidste fem Aar efter at den er flyttet fra Lyon til Rom. I et Brev til Kardinalstatssekretæren har Paven udtalt sin Tak og det varme Ønske om, at alle troende vilde melde sig ind i Foreningen for Troens Udbredelse, thi fra den modtog alle Missioner ved en retfærdig Fordeling, hvad de behøvede til Underhold for deres Missionærer, Kateketer, Kirker, Hospitaler og Vajsenhuse.

Det har vakt Opsigt, at Paven straks efter den nye Konflikt mellem Italien og Østerrig om Sydtyrol har modtaget Ærkebiskoppen af Wien, Kardinal Piff. Det var en lang Audiens, men naturligvis er intet blevet bekendt om dens Forløb.

Buste af Pastor Ronge.

Frøken Susanne Saabye har udført denne vellignende Buste af Sakramentskirkens Sognepræst, Pastor Ronge, hvis Navn nylig har været fremme i Anledning af Pastorens Udtalelser i den Ferslewske Presse vedrørende den katholske Kirke og Mussolini, og hvilke farlige Følger denne Strid kan drage efter sig.

Det er lykkedes Frk. Saabye at forme en smuk Gengivelse af Pastor Ronges fine, noget livsfjerne og tungsindige Træk.

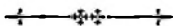
Frk. Susanne Saabye er Broderdatter af Billedhuggeren Professor August Saabye og har tilbragt det meste af sit Liv i dette gamle og ansete Kunstnerhjem, i hvis Atelier

saa mange herlige Skulpturværker skabtes. Det kan da ikke undre, at den, der har levet saa mange Aar i tæt Forbindelse med Billedhuggerkunsten føler Lerets farlige, dragende Magt — og selv om det blev Musiken som Frk. Saabye viede sit Liv, har hun dog udført adskillige Buster og flere mindre Skulpturer.

Elna Borch,
Billedhuggerinde.

Busten er udstillet i Nørre-Kunstssalon, Frederiksborg-gade 1, fra den 17. April.

For katholske Lyttere.

Mandag den 16. April Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften taler Formanden for Danske Kvinders Katholske Forbund, Hofdame A. Ulke Ramsing, i Radio om:

»Kvinden i Oldtid, Middelalder og op til Nutiden«.

Det er den anden katholske Kvinde, der af Radioraadet er opfordret til at tale, idet D. K. K. F.'s Næstformand, Fru Sekretær under Magistraten H. Tardini d. 20. Februar talte om: »Kvinden som Organisator«. —

Det er dog et Resultat, som de katholske Kvinder har Grund til at være baade glade og stolte over. —

M, L.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Der er en stor og mærkelig Forskel paa R. Hugh Bensons »Julemysterium« og *Passionsspillet* »Nadversalen«. Man skulde paa Forhaand mene, at en saa fremragende Forfatter maatte faa mere ud af det første end sidstnævnte, for der er da ingen Højtid, der har Menneskers Sind og Følelse som Julens. Men det er dog ikke blevet Tilfældet. »Nadversalen«, der atter i Aar, Palmesøndag og Tirsdag i den stille Uge, opførtes i St. Knuds Sal i Stenosgade, virker i al sin Enkelhed og sammentrængte Form langt bedre og dybere end »Julemysteriet«. Selve Stykket er udførlig omtalt i et af Ugebladets sidste Numre. Om Udførelsen er kun godt at sige, den var langt bedre, end da det opførtes sidste Aar. Jesu Hjerte Kirkes Kor ledsagede Handlingen med Korsang, der smukt uddybede Stykkets Stemning.

— Et meget stort Tab har St. Josefs Søstre og dermed Kirken herhjemme lidt ved Mère Marie Anthelmas Død den 4. ds. Hun var ved sin Død Leder af en af de største katholske Institutioner, St. Josefs Hospital i København. I denne betydelige Stilling, hvor hun havde en Mængde Mennesker under sig og skulde omgaas og forhandle med og søge at hjælpe endnu langt flere, var Mère Anthelma et Mønster paa Beskedenhed, Arbejdsomhed og Opofrelse. Hos alle, der havde med hende at gøre,

var Sorgen stor nu ved hendes Bortgang. Den afdøde Søster var 64 Aar gammel. Hun var fra Savoie, men havde nu tilbragt over 40 Aar i Danmark. Sygepleje var fra først af blevet hendes Gerning, og ret tidligt blev ogsaa ledende Stillinger betroet hende. Hun har saaledes ledet og til Dels grundlagt Hospitalerne i Aalborg, Esbjerg og Aarhus. For 12 Aar siden blev hun Forstanderinde for Hospitalet i København. Begravelsen fandt Sted fra Hospitalskirken den 9. ds. Monsignore Helmke holdt Messen, der overværedes af Hs. Højærværdighed Biskoppen og talrige Præster. Hospitalets Læger med Professorerne Schmiegelow og Edmund i Spidsen bar Kisten ud til Ligvognen, som et meget stort Følge ledsagede til Assistentens Kirkegaard, hvor den afdøde fik sin Grav paa Søstrenes store Begravelsesplads. R. I. P.

— Den 20. April fejrer Pastor Pohl 50 Aars Præstebubilæum. Den gamle Præst, som nu bor hos Biskoppen paa Bjerregaards Sidevej og hjælper med som Sekretær, har en lang Virksomhed i Provinsen bag sig. I Svendborg har han virket som Sognepræst vistnok i den læugste Tid af sit Præsteliv. I hans gamle Menighed mindes han med Kærlighed, og han er sikkert ogsaa elsket af alle andre, der er kommet i Berøring med ham. Mange vil med Glæde benytte denne Lejlighed til at vise Pastor Pohl deres Hengivenhed, men det bliver sikkert vanskeligt, thi ingen ved, hvor Jubilaren den Dag er at finde. Hans sædvanlige alt for store Beskedenhed faar ham til gemme sig godt, det har han i hvert Fald truet med. Ugebladet faar han jo dog nok i Hænde, og vi sender ham paa manges Vegne en hjertelig Hilsen og Lykønskning, en varm Tak for de 50 Aars Arbejde i Herrens Vingaard og de bedste Ønsker om en lykkelig Livsaften.

Ugens Messebønner.

15. April. Hvide Søndag (N.-M. 576, G.-M. 414).
16. April. Ferialdag. Messe som 15. April. 2. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [90], G.-M. [94]). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
17. April. Anicetus. Messe for en Martyr (N.-M. [18], G.-M. [19]; Bønnerne (N.-M. [9], G.-M. [9]). 2. og 3. som 16. April.
18. April. Ferialdag. Alt som 16. April.
19. April. Ferialdag. Alt som 16. April.
20. April. Ferialdag. Alt som 16. April.
21. April. Anselm. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]).

Sct. Michaels Klub. Mandag d. 16. April Kl. 7 festlig Sammenkomst og Modtagelse af Baronesse Rosenørn-Lehn fra Roskilde som Klubbens Ærespræsident. Foredrag af Baronessen om »*Constance Teichmann, en Kvinde i Verden — ikke af Verden.*« Medlemmerne bedes møde præcis.

Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling afholdes Søndag den. 22. April Kl. 11¹/₂ ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé. Baade aktive og bidragydende Medlemmer bedes venligst give Møde.

Elisabethforeningens Basar indbragte 2434 Kr. Gevinsterne faldt paa følgende Numre: Ur 202, Taske 56. Thebord 98. Dukkeseng 28, Babydukke 40. Biltur 51. Fyrtaarnet og Bivognen 217.

En hjertelig Tak bringes alle Elisabethforeningens Venner, som Aar efter Aar mindes Basaren. En hjertelig Tak til enhver, som ved Gaver eller Besøg har støttet Basaren og derved hjulpet til at sprede Sol paa de smaa forældreløses Vej.

Bestyrelsen.

Kunstudstilling.

Den 17. April aabnes i Nørre-Kunstsalon Frederiksborggade 1 (Hjørnet af Kultorvet) en Maleri- og Skulpturudstilling af følgende Kunstnere:

Caroline van Deurs. — *Helen Dohlmann.* — *Ane Hansen.* — *Gerhardt Heilmann.* — *Frits Kraul.* — *Susanne Saabye.* — *Leis Schelderup.*

Udstillingen holdes aaben hver Dag fra 10—4 til 1. Maj. — (Elevator forefindes.)

Musikforeningen „Stringendo“

PRIVAT-KONCERT

Søndag den 22. April 1928 Kl. 7³/₄

»BORGERNES HUS«

Rosenborggade 1 (Hjørnet af Frederiksborggade).

Solist:

Kgl. Kammermusikus

PEDER MØLLER.

Billetter à Kr. 1.50—2.00 og reserv. Plads à Kr. 2.50 faas hos samtlige Medlemmer og hos: *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega). *Augustin Husson*, Stenosgade 5 (Telf. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—7¹/₂. *St. Ansgars Boghandel*, H. C. Ørstedsvej 10 (Telf. Vester 9773).

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

15. April Hvide Søndag.	22. April 2. Søndag eft. Paaske.
16. — M. Ferialdag.	23. — M. Georg, Martyr.
17. — Ti. Anicetus, Pave og Martyr.	24. — Ti. Fidelis, Martyr.
18. — O. Ferialdag.	25. — O. Josef, Jesu Plejefader. Bededag.
19. — To. Ferialdag.	26. — To. Markus, Evangelist.
20. — F. Ferialdag.	27. — F. Petrus Canisius, Bekender og Kirkelærer.
21. — L. Anselm, Biskop og Kirkelærer.	28. — L. Paul af Korset, Bekender.

Hvide Søndag.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11 stille Messe. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Rosenkranskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8½ højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 10 stille Messe. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11½ stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

St. Knuds Kapel. Kl. 8 Sangmesse

Til 1. Kommunion og Firmelse

anbefales som *Gave* den udmærkede Familiebog »Vejledning i Katholsk Trosliv« af H. Dewald.

Faas i alle Boglader.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 20. April Kl. 7½ i St. Knuds Kapel.

A. C. (D. U. S.) Onsdag d. 18. April Kl. 8¼: Stud. med. Erik Nielsen: Den katholske studerende og Medicin. *Administratores.*

St. Ansgar Menighed.

Regnskabet for 1927 er i Henhold til Regulativets § 19 fremlagt til Eftersyn for Menighedsmedlemmerne fra Tirsdag d. 17. April til Tirsdag d. 24. April paa Menighedskontoret, Bredgade 64. Et kortere, trykt Uddrag af samme, tilstilles Bidragyderne.

Til Forældre og Værger.

Fra 1. April vil *Allerslev Kloster* ved Lejre, — hvor Cisterciensersøstrene og Klosterpræsten bor — være indrettet paa at modtage Drengene i Alderen fra 6—14 Aar til Ferie-Ophold, eller længere Rekreationsophold.

Opholdet med dagligt Tilsyn, fuld Kost, Vask og Renlighed eventuel Undervisning i Sprog og Klaverspil; Pris Kr. 2,50 pr. Dag.

Nærmere Program tilsendes paa Forlangende fra

Allerslev Kloster. Allerslev, pr. Lejre St.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaund (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 17.

Søndag den 22. April.

1928

INDHOLD: Tobias's Bog. — Kirken og Jøderne (fortsat). — Fra Vatikanet og Kurien. — Ved Genfersøens Bred. — Jesu Barndomsforening. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. Australien, — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 13.

Den gamle Tobias's Lovprisnings- og Takkebøn.

I. Herrens Veje i Fortiden.

1. Han straffede og frelste.

Den gamle Tobias oplod sin Mund, lovpriste Herren og sagde: »Stor er du, Herre, for al Tid, og din Vælde varer i al Evighed. Thi du slaar og du helbreder; du fører ned i Dødsriget og fører op igen. Der er ingen, der kan undfly din Haand.« (1—2.)

2. Israels store Mission.

»Lovpris Herren, I Israels Børn, og ophøj ham i Hedningefolkernes Paahør! Thi af den Grund har han adspiltet eder blandt de Folkefærd, der ikke kender ham, for at I skal forkynde hans Undergerninger og lære dem, at der foruden ham ikke er nogen anden almægtig Gud.

Det var ham, der tugtede os for vore Synders Skyld; og det er ham, der vil frelse os for sin Barmhertigheds Skyld.« (3—5.)

3. *Opfordring til fælles Lovprisning.*

»Saa erkend da, hvad han har gjort for os, lovsyng ham med Frygt og Bæven og ophøj Evighedens Konge ved eders Gerninger! Ogsaa jeg vil lovprise ham i min Landflygtigheds Land, fordi han har aabenbaret sin Storhed i et syndefuldt Folk. Omvend eder derfor, I Syndere, øv Retfærdighed for Guds Aasyn og vær forvissat om, at han vil vise sin Barmhertighed mod eder! Jeg og min Sjæl vil glæde os i ham. Lovsyng ham, alle hans udvalgte, højtidelighold Glædesdage og tak ham!« (6—10.)

II. *Herrens Veje i Fremtiden.*

1. *Jerusalems Straf.*

»Jerusalem, Guds Stad, Herren har straffet dig for dine Hænders Gerninger. Lovpris Herren for de Goder, du har, og ophøj Evighedens Gud, for at han igen maatte rejse sit Telt i dig og kalde alle bortførte tilbage til dig, saa du kan glæde dig for altid og bestandigt!« (11—12.)

2. *Jerusalems Genrejsning og Verdensberømmelse.*

»I straalende Lys skal du skinne, og alle Jordens Lande skal hylde dig. Nationerne vil komme til dig langvejsfra, bringe Gaver, tilbede Herren i dig og betragte dit Land som en Helligdom. Thi i dig vil de paakalde det store Navn (Guds). En Forbandelse skal være over dem, der ringeagter dig, og Straffedom ramme alle, der spotter dig, Velsignelse komme over dem, der bygger dig op! Du skal glæde dig over dine Børn, fordi alle modtager Velsignelse og skal samles til Herren. Salige er alle, der elsker dig, og som glæder sig over din Fred.« (13—18.)

3. *Beundring og Tak.*

»Min Sjæl, lovpris Herren, fordi han har udfriet Jerusalem, sin By, af alle Trængsler, han, Herren vor Gud. Lyksalig vil jeg være, hvis der er en Rest af mine Efter-

kommere, som ser Jerusalems Herlighed. Jerusalems Porte skal bygges med Safirer og Smaragder og hele Muren rundt om med ædle Stene. Med skinnende og rene Stene skal alle Torvene brolægges og i alle Gaderne synges Alleluja. Lovet være Gud, som har ophøjet den (By), og hans Herredømme over den skal vare i Evigheders Evighed! Amen.« (19—23.)

Saaledes endte Tobias's Lovord.

Leveregel: Naar Guds Børn i det gamle Testamente følte sig tilskyndet til i et og alt at lovprise og takke Gud, hvor meget mere maa da ikke Guds udvalgte i den nye Pagt gøre det. De har jo set flere af Guds Undergerninger og modtaget større Naadegaver. Derfor skriver ogsaa den h. Paulus: »Vær taknemmelige.« »Lovpris Gud med taknemmeligt Hjerte i Salmer, Hymner og aandelige Sange.« Og han tilføjer: »Alt, hvad I end gør i Ord eller Gerning, gør alt dette i den Herre Jesu Christi Navn og frembæreders Tak for Gud Fader ved ham.« (Col. 3, 15—17.)

F. K.

Kirken og Jøderne.

Vor Frue af Sion.

Foredrag i »Katholsk Højskole« d. 6—3—1928
af Fr. Dominicus.

(Sluttet.)

Det var i Aaret 1842. En ung Jøde af god Familie, født i Strassbourg, nu 27 Aar gammel, var paa Rejse i Italien, forinden han skulde vende hjem og ægte sin Broderdatter. Familien, Ratisbonne hed den, var ikke orthodox, og religiøs Opdragelse havde Alphonse, den yngste af ti Børn, ikke modtaget. Moderen var død, da Alphonse kun var fire Aar gammel, Faderen, da han var seksten. En Onkel adopterede ham og gav ham frie Tøjler. Resultatet blev en Ungdom levet for Fornøjelser alene. At han ikke henfaldt til svære Forvildelser, er ubegribeligt, hvis man ikke ser det i Sammenhæng med det, der senere skete,

Det var, med faa Ord sagt, i hvert Fald ikke hans Skyld. Religion havde han intet af, det vil sige ingen religiøs Tankeverden. At der slumrede Evner for Religion i hans Væsen, hvad der jo forresten gør i enhver, men maaske i særlig Grad i ham, det viste sig, den Gang han blev forlovet. Intet nogenlunde ufordærvet Menneske kan indgaa en ærlig Forlovelse uden at beriges ved Berøringen med den kvindelige Natur. Han sagde selv, at hans Forlovelse indgav ham en Følelse af Menneskets Værdighed, et Bevis for, at hans Karakter i Bunden var ren, for Værdighed, det er netop, hvad Mennesket har for den rene, og som den, der synder mod Renheden, ødelægger sin Evne til at se. Og Menneskeværdet ledte hans Tanker ganske naturligt til en Tro paa Sjælens Udødelighed, for der er ingen anden Værdighed ved et Menneske end den, at det ejer en uforgængelig Sjæl. Han sagde senere om den Gang: »Jeg takkede Gud for min Lykke, og dog var jeg ikke lykkelig.« Men maaske han alligevel troede det endnu.

Hvor lidt Religion han havde, ser man bedst ved hans Forhold til den næstældste Broder, Simon Théodore. Denne var 11^{1/2} Aar ældre end Alphonse og var i 1827, kort før Alphonse fyldte 13 Aar, blevet døbt. En meget smuk Konversionshistorie bragtes ved denne Daab til foreløbig Afslutning. Da Alphonse var 16 Aar og Théodore 28, læste denne som katolsk Præst sin første Messe. Den Gang havde deres Fader taget en smertelig Afsked med sin næstældste Søn, som han syntes havde begaaet et Forræderi mod sin Nation, og Faderen var død kort efter. Alphonse saa med Afsky paa sin frafaldne Broder. Ikke som Religionsbekenderen ser paa Apostaten, men som Patrioten ser paa en Desertør. Naar Théodore talte religiøse Alvorsord, kom Alphonse's Raseri paa Kogepunktet. Det kogte endda over engang, hvor Præsten vilde døbe en lille Neve til dem, der laa for Døden. Alphonse opdagede det, overfusede ham med Skældsord og kastede ham ud af Barnets Dødsværelse. Som alle religionsløse hadede han blindt den positiveste af alle Religioner, den katolske. Men hans præstelige Broder, der brændte af Begær efter at omvende sine Landsmænd, var af den Støbning, som opnaar alt af Gud. Ganske kort før de Begivenheder, jeg skal fortælle om,

lod han et Ord falde, som beviste det. Jeg beder mine Tilhørere huske det, som et gyldent Ord, der rummer al Livskunsten i sig. En anden Jøde, der ogsaa var bleven katholsk Præst, Isidore Goschler, udrød en Dag: »Jeg har i saa mange Aar bedt til den saligste Jomfru for min Familje, men uden at opnaa noget som helst, saa nu opgiver jeg i Fortvivlelse at bede mere.« Da sagde Théodore Ratisbonne: »Jeg har bedt i tyve Aar og har intet opnaaet. Det er derfor, jeg stadig haaber.«

Og nu var altsaa Alphonse 27 Aar og paa Rejse i Italien. Han havde forresten bestemt sig til ikke at ville til Rom, men til Rom kom han, som vi for øvrigt alle kommer Steder hen, hvor vi ikke vilde, blot fordi Tilfældighederne vil det, de er som Bønderne i det Skakspil, Gud spiller imod vor Lykkes Fjender. Den 6. Januar kom han til Rom. Og Resten er saa kort og saa skarpt pointeret som en Novelle. Og det er vel ogsaa nok en Mesternovelle, for Handlingen i den er digtet af Gud. Alphonse træffer en gammel Skolekammerat, en protestantisk M. Gustave de Bussières. For det gamle Bekendtskabs Skyld finder Alphonse sig i at blive forestillet for Vennens ældste Broder, Baron Théodore de Bussières. Men det er ogsaa kun for Venskabet Skyld, at Alphonse finder sig i det. Denne Théodore, hed han ikke det samme som hans egen præstelige Broder, og var ikke ogsaa han en katholsk Konvertit. Hvor Alphonse hadede den Slags Religionsvekslen, hvor var saadanne Mennesker ham inderligt imod. Men for Gustaves Skyld!

En Uges Tid efter bereder Alphonse sig til at rejse videre. Saa maa man vel ogsaa aflægge denne Baron en Afskedsvisit. Men — aah, disse Konvertitter — de virker saa irriterende paa Mennesker som Alphonse, at han benytter Lejligheden til en Time igennem at stikke til Baronens Religion og komme med alle den finere Dannelses Skoser. Da han er færdig og vil gaa, farer der en næsten forfløjen Tanke ind i Baronens. »Aah, M. Ratisbonne,« siger han, »De er jo saa fordomsfri og saa sikker i Deres Meninger, at De ikke vil nægte at bære den Ting, jeg vil give Dem.« — »Hvilken Ting, M. le Baron?« — »Kun denne Medalje,« siger de Bussières og viser et Eksemplar

af den saakaldte undergørende Maria-Medalje. — Ratisbonne studser og er paa Nippet til foragteligt at vise Medaljen fra sig, men de Bussièrers smiler og trænger paa: »Saadan som De, M. Ratisbonne, ser paa Tingene, maa det jo være en Sag aldeles uden Betydning. Og mig vil De gøre en stor Glæde.« Hvordan klarer man en saadan Situation? Med en Latter. Ratisbonne brister i Latter: »Ja, naar De stiller Sagen frem paa den Maade, saa kan jeg da i hvert Fald bevise Dem, at De gør os Jøder Uret, naar De beskylder os for Fordomme og utaalelig Stivhed og Stædighed. Desuden vil det jo blive et helt morsomt Kapitel i min Rejsedagbog.« Mere af samme Slags siger han, og de Bussièrers er slet ikke sikker paa, at han handler klogt, men han hænger dog Medaljen om den jødiske Spotters Hals. Han gør endogsaa Forsøg paa at faa ham til at benytte St. Bernhards Bøn »Ihukom, o naadefulde —«, men Alphonses Broder har netop fuldent en Bog om St. Bernhard, saa Alphonse er ikke i Humør dertil. Til sidst lover han dog, for at slippe fra en plagsom Fyr, at afskrive Bønnen og sende Baronens Afskriften, mens Forskriften skal beholdes af ham selv. Han staar og tænker, hvad Baronens mon vilde sige til det, hvis han til Gengæld skulde lære en jødisk Bøn, men det bliver ved Tanken, for Alphonse kan ikke huske nogen.

Samme Dag anbefaler de Bussièrers en Ven, Grev de la Ferronays, at bede for Alphonse Ratisbonne. To Dage efter dør Greven pludseligt den 17. Januar.

Torsdag d. 20. Januar oprinder som en ganske sædvanlig Dag. Ved Middagstid spadserer Ratisbonne til Restaurationen paa Piazza di Spagni for at læse Aviser. Han træffer en Ven, siden en anden og snakker Kunst, Politik, Bynyt, alt andet end Religion. »Hvis der i dette Øjeblik,« sagde han sidenhen, »var kommet en Mand og havde sagt til mig: Alphonse! Om et Kvarter vil du tilbede Jesus Christus, din Gud og Frelser, og du vil forlade Verden, dens Pragt og dens Glæder, du vil opgive din Formue, dine Forhaabninger, dine verdslige Maal og, om nødvendigt, endog din Forlovede og din Families Kærlighed. — Hvis en saadan Profet havde forudsagt noget saadant, jeg vilde have tænkt, at der i hele Verden kun

kunde være et Menneske af større Afsindighed, nemlig jeg selv, hvis jeg troede saadan Daarskab.«

Da Alphonse forlader Restauranten løber han paa Baron de Bussières. Baronen byder ham Plads i sin Vogn, og de kører. Baronen standser ved en Kirke. Derfra skal den afdøde Grev de la Ferronays begravnes om et Par Dage, og i den Anledning skal Baronen træffe nogle Arrangementer. Han beder Ratisbonne vente et Øjeblik.

Og Ratisbonne gaar ind i Kirken for at slaa Tiden ihjel. Faa Minutter efter vender de Bussières tilbage, søger ham i Kirken og — almægtige Gud! — foran St. Michaels og Rafaels Alter knæler Jøden, og hele hans Skikkelse røber en dyb Bevægelse, næsten en Henrykkelse. Han maa støttes, næsten bæres ud fra Kirken. »Hvor De skal føre mig hen? Hvor De vil. Efter det jeg har set, maa jeg adlyde.« Ja, han vil tale med en Præst, en Præst skal være den første, der hører om Synet, »for det jeg har set, maa jeg fortælle om paa mine Knæ«.

Nu maa De ikke vente en malende Beskrivelse af Synet. De store himmelske Syner gør Mennesket stum. Ratisbonne kunde kun fortælle om en Glans, en ». . . aah, hvor kan jeg tale om det.« Men han kyssede atter og atter sin Medalje. »Jeg har set hende! Jeg har set hende!«

Jeg maa forbigaa saa meget i dette korte Foredrag, hvor saa forskellige Ting skal siges. Allerede et Aar efter var Miraklet godkendt af Kirken, saaledes som denne godkender Privataabenbaringer. Aarsdagen for Underet, d. 20. Januar 1843, fejredes dets Minde i den samme Kirke, hvor det havde fundet Sted, og til Festen for Gudsmoders undergørende Medalje er der forfattet et Officium, hvori det berettes.

Betydningen heraf, hvori finder vi den? I det Arbejde, Alphonse Ratisbonne sammen med sin Broder Théodore optog faa Aar efter. Alphonse, der opgav Giftermaalsplanerne, traadte ind i Jesuiterordenen, men faa Aar efter skiltes han atter fra Jesuitterne — i fuldkommen Venskabelighed og med dyb Ærbødighed for denne Maalbedvidsthedens Orden, hvis Motto kunde være Søren Kierke-

gaards: »Hjertets Renhed er at ville eet« — skiltes fra dem for i Fællesskab med Broderen at starte et storstilet Arbejde for Jødernes Omvendelse. Paven, Gregor XVI, havde trykket Théodore Ratisbonne til sit Bryst, havde lagt sine Hænder paa ham og velsignet deres Foretagende med Ordene: »Gaa hellere til de fortable Faar af Israels Hus.«

»Vor Frue af Sion« — med dette Navn, hvori Vor Frues Indgriben for sit Folk er sat et Minde — med dette Navn er der ved Brødrene Ratisbonnes Arbejde fremstaaet en Kongregation, som baade omfatter Præster og Søstre, og hvis Gerning er Kærnen i den katholske Israelsmission. Først og sidst utrættelig Bøn, den der haaber stærkest, jo sortere det ser ud. Desuden Opdragelse af jødiske Børn i den kristne Tro, men forøvrigt enhver »good turn« for Israels Omvendelse. Hvilken Fornøjelse, hvis jeg havde haft Tid til at fortælle om Kongregationen, »Vor Frue af Sion«s stille Vækst, især medens Brødrene Ratisbonne levede. Bevares, det er mest Beretninger om Køb nu af det Hus, og nu af det, ogsaa om smertelige Salg og Bortflyttelser fra Steder, som var blevet kære. Beretninger om enkelte Jødebørn, ofte af saare uværdige Forældre, hvert enkelt Barns Ankomst som en straalende Sejrvinding, Beretning om Synagogens Modstand, om jødiske konkurrerende Skoler, om Skuffelser, om Frafald af dem, der vakte mest Forhaabning — den Livets Rigdom, som altid fylder en Ordens, en Kongregations Barndom. Saadan Friskhed, saadan Himmelstorm. Skønnest vilde det være at fortælle om Kongregationens Komme til det hellige Land, Købet af den Grund, hvor man mente — maaske med Urette, jeg véd det ikke — at Christus engang stod, da Statholderen pegede paa ham, ynkende: Ecce Homo, Se hvilket Menneske! De hylede: Korsfæst ham, og derfor beder nu Vor Frue af Sions Døtre deres utrættelige: Fader, tilgiv dem. Aah, den Grund blev saa dyr, den blev dyrere næsten Time for Time, eftersom Muselmændene forstod, hvor gerne disse Kristne vilde have den. Der er en sælsom Ynde ved Pengetransaktioner, naar det gælder en kristen Ordens første Skridt;

det er absolut den eneste Lejlighed, hvor der er Poesi over en Regnskabsbog og Stemning over en Kvittering.

Guds Vilje havde sejret. Den katholske Kirke havde faaet sin Israelsmission. Men det var ikke det sidste Ord i denne Sag. Der var dannet en Hær, men bag en Hær maa der staa et Land, af hvis Børn den rekruteres, som skænker Hæren moralsk Støtte, og som smeder dens Vaaben og føder den. I 1903 fik Israelsmissionen denne Støtte. I Paris henvendte nogle Mennesker sig til »Vor Frue af Sion«s Kongregation og bad om at maatte hjælpe med i Israelsmissionen ved Forbøn og fælles Forbøn for Jødernes Omvendelse. I 1905 fik dette Broderskab ærkebiskoppelig Anerkendelse, i 1909 blev det af Paven op-højet til Ærkebroderskab, i 1918 dannedes i London et Broderskab med samme Maal blot med udvidede Opgaver: »The Cath. Guild of Israel«, i Fjor gav Mons. Brems sin Tilladelse til Oprettelse af et Broderskab i Lighed med det det engelske her i Landet og i Aften tales der første Gang for Tilslutning, og i Aften melder vi os alle rede til at være med.

Der er udgivet et lille Cirkulære som fortæller om disse Ting. Derfor behøver jeg ikke at behandle dem nøjere. For jeg har ogsaa andre Ting paa Hjerte, og nu maa det ikke vare ret længe, før jeg slutter af. Jeg skal endnu tale et Par spredte Ord med dem, der er Modstandere af Arbejdet, jeg skal sige et enkelt Ord til enhver og give et Raad til de ivrige.

Den der vil bede for Israel, maa bede ret, og den der vil bede ret, maa bede med Tillid. Men for mange vil det knibe med Tilliden. De kan ikke overvinde deres Skepsis. »Nej, Jøderne omvender sig ikke. De gør det ikke. Det nytter ikke noget.« Svaret er let, efter hvad vi har sagt tidligere: St. Paulus taler om Jødernes Omvendelse, som noget, der kommer til at ske? »Ja, men først henad Dommedagen til.« Nej, ogsaa til enhver anden Tid har Gud udvalgt sig »7000 Mand, der ikke har bøjet Knæ for Baal«. — »Men saa en anden Ting. Jøderne staa saa fremmed for os, Det er umuligt for en

Jøde at træde over Svælget; maaske efter Generationers Tilnærmelser, efter Slægtleds langsomme Kristnen. Men ikke nu, han lever sig aldrig helt ind i Kristendommen. Saadan noget er en organisk Vækst.« Svaret er lige saa let: »Javist, det er organisk Vækst. Men hør saa netop St. Paulus: »Dersom du (de Hedningekristnes Efterkommer) er afhugget af det Olietræ, der er vildt af Naturen (din hedenske Æt) og imod Naturen er indpodet i det gode Olietræ (Kirken), hvor meget mere skal da disse (Jøderne), som er af Naturen Olietræets Grene (af den udvalgte Æt) indpodes i deres eget Træ (for Kirken er kun Jødedommens Opfyldelse og Fuldkommelse)«.

Kendsgerningernes Sprog er som St. Paulus'. Brødrene Ratisbonne og en hel Kreds af Jøder omkring dem er et Bevis blandt mange. Mindet om en fremragende dansk Jødekonvertit, som mange har kendt, burde faa Modstanden til at forstumme. Er det ikke Joh. Jørgensen, der har sagt noget om, at naar Jøden konverterer, saa er det en Konversion til Bunds, jeg tror, Prof. Jørgensen talte om Jødens Sans for den absolutte Handlen, Handlingen ført ud i de yderste Konsekvenser. Vore jødiske Konvertitter er vore bedste Folk. Fuldstændig Bekræftelse af St. Paulus. Ingen passer saa vel til at vokse i Olietræets Stamme, som det udvalgte Folks Børn. Jøderne er det Folk blandt alle Jordens Folk, som har den største Naturbegavelse for Religionen, derfor er deres Historie ét med deres Religions Historie.

Jeg har hørt det sige, at den rige Portion af Jøderne vist meget snarere kan vindes for Protestantismen, fordi denne er mindre krævende end vor Religion. Jeg tror, at dette er en forkert Maade at se Forholdet mellem Protestantismens og Katholicismens Missionsmuligheder paa. Naturligvis vil det have Betydning for saadanne Mennesker, der lader sig kristne af andenrangs Motiver. Folk, som kun ser paa de ydre Krav, der stilles dem ved en Omvendelse. Om et Øjeblik vil jeg faa Lejlighed til at pege paa en rigtigere Vurdering.

Alle maa forstaa, at Mission blandt de religionsløse Jøder er langt lettere end blandt de ortodokse. Overfor de ortodokse Jøder maa Missionens bedste Kræfter sæt-

tes ind paa den langsomme Heling af de slaede Saar. Men dog er der ved Missionen blandt de ortodokse den store Fordel, at vor Kirke paa tusinde Punkter aabenbarer sit Slægtskab med den gamle Jødedom. Protestanter kan finde paa at skrive, hvordan det er »Katholicismens Helgen- og Billeddyrkelse, lave moralske Niveau og Jødehad«, der er Hindringen for enhver kristen Mission blandt Jøderne. Indrømmer man Billeddyrkelsens Vanskeligheder, og erkender man ydmygt Katholikkernes Overgreb (ikke Kirkens), ja slaar vi os endda for Brystet og erkender vore (saa sandelig ikke Kirkens) moralske Brist, kan vi alligevel ikke glemme alle Berøringspunkterne. En jesuitisk Forfatter har optalt en stor Række rituelle Berøringspunkter, som enhver selv kan finde en Del af. Her er det netop, at Protestantismen maa vise ringere Missionsevne end Kirken. Hele Kirkens daglige Liv og dens Fester benytter det gamle Testamentes Tekster og Skikke, og hvor meget end 19 Aarhundreders liturgiske Udvikling har ændret, er det umuligt andet end, at Jøden langt bedre finder sig tilrette i det katholske end i det protestantiske Gudshus. De moralske Brist er ikke noget, man gaar og river hinanden i Næsen blandt ordentlige Mennesker, og Protestanterne maa være meget sikre paa sig selv, hvis de kun ser Skæven i katholske Synderes Øjne. Endelig er Kirkens Lære jødevenlig, men Luthers jødefjendsk. Og Hovedsagen er Retfærdiggørelseslæren. Hin Tro uden Gerninger er Jødens hele religiøse Tradition en umulig Tanke og vil kun drage dem, hvem Lidelsen under Jødelovens Aag har gjort desperate overfor al Lov.

Forøvrigt skal det villigt indrømmes, at i Jødemission er Protestanterne kommet et godt Stykke i Forkøbet for os. Men Handicap ved Starten, siger intet om Resultatet, naar Maallinien naas.

Ellers er det de religionsløse Jøder vi tør vente størst Resultater af straks. Trods deres Mangel paa Religion, er det dog en Jødemission, der skal øves blandt dem. De er i hele Forstands- og Affektlivet Israels Børn. Det er rigtigt set af protestantiske Forfattere, naar de hævder, at disse Jøder næppe vindes ad Argumentationens Vej. Deres Forstand er alt for trænet i abstrakte Debatter til, at saa-

danne tvinger dem med Ryggen til Væggen, saa længe Viljen er imod.

De ivrige Venner af Israelsmission har ganske særligt at vogte sig for Benyttelse af andre Midler end de reneste. Hvor fristende det end er at benytte sig af Jøders Fattigdom til at faa dem til at skille sig ved deres Børn, som saa kan opdrages kristent, betyder dette dog i det mindste Missionens Selvmord. Sjakren har Jøderne Forstand paa, men hader det i Religionen. De er inderligt overbeviste om, at det netop er paa denne Maade, Missionen arbejder, og de afskyer den derfor. De tror, at urene Spekulationer betinger Konversionerne, og enhver Uforsigtighed fra Missionens Side bekræfter denne deres Dom. Forøvrigt er det taabeligt, altid og overalt taabeligt, at benytte andre Midler for Religionen end de religiøse. Reklamebrølet, de verdslige Overtalelser, Lirkeri og Luskeri, som kan se saa bestikkende ud i Øjeblikket, alt den Slags er Forfalskning. Naar Kemikerne har faaet opløst alle Grundstoffer, saa ethvert Stof kan fremstilles af andet Stof, forbliver der dog i Evighed eet Grundstof — Religionen — som ikke kan smedes af andet end ren Religiositet. Enten er det det rene Stof, eller ogsaa er det falske Penge.

Jeg slutter i ydmyg Erkendelse af, at jeg kun har faaet sagt en ringe Del af alt det, der burde siges. Der burde være sagt saa meget, at ingen her i Salen tøvede et Øjeblik med at tilsige Israel Løftet om den Bøn, der skal bevæge Guds Hjerte til at skænke Folket Omvendelsens Naade. For hver eneste tilstedeværende, der nægter Israel denne Bøn, er der givet Bevis for, at jeg har talt Sagen slet.

Som sidste Forsøg paa at omstemme disse, der endnu ikke vil bede for Jøderne, minder jeg om, at hvert Stykke Arbejde, som gøres for Jøderne, slet ikke er spildt for os selv. Apostlen sagde: »Ved deres Fald er Retfærdiggørelsen vederfaret Hedningerne . . . men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, hvor meget mere skal deres Fylde da være det.« Fra Kristendommens første Dag til Verdens sidste Time er Kristenhedens Skæbne forbundet

med det jødiske Folks. De viser Deres Tro herpaa ved at hjælpe med i det Arbejde, hvis Beskytter er »Vor Frue« — men »Vor Frue af Sion«, vor Moder af Abrahams Gud. —

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Andrea Raselschnig*, Rom.

For Forholdet mellem Paven og Fascismen blev Pavens Tale den 25. Marts en Begivenhed af meget stor Betydning. Dens Følger er endnu ikke til at overse. For Klarhedens Skyld skal vi her gennemgaa og bedømme de forskellige Begivenheder.

Som bekendt holdt »det nationale Centrum« en Kongres paa Kapitol. Dette Parti bestaar af tidligere Medlemmer af Partito Popolare, og det er katholsk-politisk og fascistisk orienteret. Vi har allerede udførligt berettet om Kongressen og om de Taler, der blev holdt, og Mussolinis Udtalelse ved den paafølgende Modtagelse. Men nu har Den hellige Fader selv udtalt sig om denne Begivenhed paa en Maade, der ikke er til at misforstaa. Det skete ved Modtagelsen af den romerske Giunta Diocesana, den katholske Aktions Afdeling. Denne Afdeling ledes af Mgr. Guiseppe Palica, Ærkebiskop af Philippi, Mgr. Antonelli og Prof. Carrara. De var kommet for at aflægge Beretning om de to sidste Arbejdsaar og bede Paven indvie en ny Fane.

Pius XI udtalte først sin Tilfredshed med Arbejdet og anbefalede at fortsætte med samme Iver. Derpaa tog han et Manuskript frem for, som han sagde, at være sikker paa, at Ordene ogsaa virkelig kom til at svare til hans Tanker. Han udtalte derpaa:

»Vi har nogle Overvejelser at meddele eder, eller rettere sagt at betro eder, skønt det ikke skal være nogen Hemmelighed. Eders Nærværelse fremkalder disse Tanker, og I er særlig egnede til at høre, modtage og vurdere disse Tanker, og samtidig føler Vi ved eders Besøg en meget stor Trøst. Da I nu skulde afslutte eders toaarige Virksomhed, kunde I som Katholikker ikke mødes uden at føle Trang til at gaa til Apostelfyrstens Grav for at bede og til at besøge hans uværdige Efterfølger, den fælles Fader for hele den katholske Familie og særlig for dem, der lever eller samles her i dette Rom, som I paa en smuk

Maade kalder Vort, og som virkelig altid vil blive ved med at være Vort.

Men se, for nogle Dage siden skete det, at andre, der ogsaa kalder sig og vil være Katholikker, ja endog betoner denne Egenskab, fra forskellige Dele af Italien kom sammen til et Møde her i dette Vort Rom, men de kom ikke til Faderhuset, til Vatikanet, men begav sig til Kapitol. Denne Kendsgerning er allerede betegnende og betydningsfuld, og det har ogsaa alle sande og gode Katholikker i hele Verden følt. Maaske (Vi ved det ikke) har man haft en uklar Følelse af, at visse Ting ved dette Møde og dets Aand egentlig hindrede et Besøg i Faderhuset. Vilde det saa ikke have været mere katholsk enten at undlade dette Møde eller i det mindste at holde det et andet Sted.

Betydningen af dette bliver ikke mindre, men snarere større ved den Omstændighed, at man paa Kapitol mindedes den fælles Fader Paven. Han blev nemlig omtalt paa en Maade, der i en fælles Udtalelse forenede ikke blot »de teoretiske Begreber, men ogsaa de virkelige og »personlige« i Striden mellem den italienske Stat og Den hellige Stol, som den saa at sige blev fastlagt ved Garantiloven af 1871, alt blev i denne Udtalelse blandet sammen. Desværre maa man oprigtigt sige, at det vilde have været mere katholsk og menneskeligt at spare Os baade for denne Omtale og for Bifaldet.

Med denne Antydning har Vi allerede givet Os i Lag med Talerne paa denne kapitolinske Forsamling. De Raad og Forklaringer, der blev givet, er for talrige til, at Vi kan gentage dem allesammen og beskæftige Os med dem, men Vi maa nøjes med de vigtigste. Tydelig er Bestræbelsen for at vise, at Katholicismen i Italien har begyndt en sand Guldalder. Vi agter ikke at nægte, at der er gjort meget godt, og at meget ondt er ophørt, ogsaa til stor Nytte for den katholske Religion, som jo er det italienske Folks Religion. Vi har selv flere Gange nævnt forskellige Ting, og Vore Ord derom er ofte blevet gengivet, ikke uden at man har forandret deres Rækkevidde derved, at man har revet dem ud af deres Sammenhæng, Men Vi ved, og Biskopperne, der fra alle Sider kommer til os, ved det, ligesom I, der tager Del i det hierarkiske Apostolat, ved, at saare mange »Lacrimae rerum« endnu er tilbage. Det er ogsaa velkendt, at mange kristne Forældre er dybt bedrøvede, fordi de har en klar Erkendelse af, hvad den kristne Dannelse og Opdragelse betyder og maa betyde, og at kun Kirken har denne Opgave og Midlerne til at løse den. De er bedrøvede og bekymrede, fordi de ser de stadige Forsøg paa, ja en hel Plan, der tilstræber et sandt

Monopol paa Ungdommens ikke blot fysiske, men ogsaa moralske og aandelige Opdragelse. I Modsætning til de paa højere Sted afgivne Forsikringer ser de, hvorledes Vanskeligheder, Hindringer, skjulte og aabne Trusler og virkelige Fjendtligheder mange Steder, Vi siger ikke overalt eller paa de fleste Steder, søger at ødelægge den af Os umiddelbart afhængige Azione Cattolicas Arbejde og de Foreninger og Oratorier, der staar under Biskopperne. Snart griber man til Paaskud, der som Vi tidligere har udtalt, viser Ukendskab til de elementæreste, bekendteste pædagogiske Grundsætninger, snart øver man aabne og stygge Voldshandlinger.

Paa Kapitol og andre Steder er Vor Tavshed blevet falsk forklaret, fordi man ikke huskede paa, at man ofte kan tie, ja bedre maa tie, ikke fordi der ikke er noget at sige, men for ikke at gøre daarlige Tilstande endnu værre, og fordi Tavshed i Offentligheden ikke er en virkelig Tavshed.

Den Mangel paa Kompetence, som man selv indrømmede, viser, for ikke at sige mere, at man stiller den undertrykte hellige Stol paa lige Linje med Undertrykkelsen, Staten, som ogsaa en af Talerne gjorde, naar det drejer sig om at definere den bekendte Strid imellem dem.

Endnu mere forkert og farlig er, særlig i et Land som Italien, den samme Talers Skelnen mellem religiøs og kirkelig Politik. Lige saa godt kunde man skelne mellem den katholske Religion og den katholske Kirke, hvad der vilde være en Blasfemi og en Taabelighed. Det er klart, ja ligefrem indlysende, at der dermed aabnes en Vej tilbage til Frimurernes dumme Skelnen mellem Katholicisme og Klerikalisme. Det har hjulpet til saa mange Hyklerier, Uretfærdigheder og sande Forfølgelser, som en ikke fjern Fortid har vist, og som vi haaber og beder om aldrig maa vende tilbage.

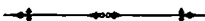
Elskede Sønner. Det, vi her har meddelt eder, er vel meget sørgeligt, men endnu sørgeligere er det, at det har fundet Bifald hos Katholikker.«

Af Den hellige Faders Ord, som indeholder en Forømmelse af det nationale Centrums Program, fremgaar tillige, at det romerske Spørgsmaal ikke er kommet et Skridt nærmere til sin Løsning. Svarende til Talens kirkepolitiske Betydning har den ogsaa gjort et uhyre Indtryk. Den fascistiske Presses først fuldstændige Tavshed fulgte en Gengivelse uden Kommentar. Derefter kom den fascistiske Presses Stilling til Talen, hvorefter hele Verden er klar over Fascismens Stilling til Kirken. Det viser sig tydeligt, at den fascistiske Statsopfattelse ikke taaler den ringeste Indskrænkning i Statsmagten og ogsaa overfor

Kirken holder paa den strengeste Statsabsolutisme, der indeholder Opdragelsesmonopolet.

Som bekendt svarede Mussolini paa Pavetalen med en Forholdsregel, der i første Øjeblik syntes at betyde en Kamp mellem Stat og Kirke. Ved nærmere Kommentar blev det dog til en Opløsning af den katholske Spejderorganisation og en Undertrykkelse af hele det katholske Foreningsliv.

Hvorledes Sagen vil udvikle sig i den nærmeste Fremtid, kan ingen sige. Men sikkert er det, at Forholdet mellem Fascismen og Vatikanet er fuldstændig forandret, at der er begyndt et nyt Afsnit i Fascismens Historie, og at dens Tilnærmelse til Vatikanet er forbi.

Ved Genfersøens Bred.

Ja, her er saa smukt, som Hjertet vil,
jeg øjner Montblanc, min Kære,
naar bare Pengene vil slaa til,
ak, saa var her godt at være.

Dette Udbrud af Studenten i »Lykkens Kalosker«, faldt mig ind, da jeg fra Kupévinduet saa ud over det skønne Svejts. Min Medrejsende, en korpulent Dame, som havde spist Frokost fra Basel til Bern — men det var kun hendes »petit déjeuner« — meddelte mig, at nu nærmede vi os Lausanne. — Lausanne, med Rette kaldet Rosen i den Krans af yndige Byer, der ligger strøet langs Genfersøens Bredder —

Hver Sommerferie gaar jeg i Kloster, der faar man den bedste Hvile og den bedste Behandling. I Aar havde jeg faaet anbefalet en Pension i Lausanne, hvis Indehavere var Søstre af den franske Orden »la présentation de Marie«. Egentlig Kloster var det nu ikke; men da Værtinderne var Nonner, herskede der klosterlig Ro, Stilhed og Précision. Jeg blev ikke skuffet i mine Forventninger. Alene Synet af de to venlige Søstre, der modtog mig, deres enkle sorte Dragt med Hue, Hagebaand og hvide Strimler var velgørende. — Da det nu tilmed viste sig, at mit Værelse vendte ud mod Genfersøen og Savoyens Alper, saa følte jeg, at jeg var vel rejst og midt inde i Eventyret. Prisen var 4 Kr. om Dagen, og Maden og Renligheden udmærket. Men Husets Orden maatte overholdes. I Værelserne var opslaaet Reglementer med vedføjte Opfordring til nøje Gennemlæsning. Rygning strengt forbudt,

Overtrædere maatte straks forlade Huset. Spisetidene maatte nøje overholdes, det elektriske Lys slukkedes Kl. 9 $\frac{1}{2}$ osv., osv. Huset ligger yndigt, i en bred Allé, Suisse de Rumine, omgivet af Villaer og udstrakte Haver med store gamle Træer og henrivende Blomsteranlæg. —

Lausanne er jo ikke nogen stor By, saa man lærer den snart at kende. Den er bygget terrasseformet op ad Bjerget. Der er dejlige Parker, smukke skyggefulde Promenader, og Kvarterer, der med de store fornemme Villæer, Trapper, Buer og Mure overvoksede med en Yppighed af blomstrende Slyngplanter virker ganske Italiensk. Overalt møder Øjet den blaa Sø og Bjergenes mægtige Konturer. Duschy, den lavestliggende Del af Lausanne, ligger umiddelbart ved Strandbredden. Havnen og Indløbspladserne frembyder et livligt og broget Skue. Uophørlig kommer og gaar de smaa gratiøse Dampskibe, der som hvide Svaner glider fra Kyst til Kyst. Paa det krystalklare Vand vugger sig elegante Kuttere, blandt hvilke én især tildrog sig Opmærksomheden med sit Silkesejl, hvorpaa var broderet en spraglet Sommerfugl med udspredte Vinger. —

Og hvilke vidunderlige Udflugter kan man ikke gøre med Lausanne som Udgangspunkt. Vevey, Montresse, Chillon, Genève, Chamonix osv. osv. Turen langs Stranden til Chillon kan næppe tænkes mere paradisisk. Den skønneste Vegetation myldrer frem, Vinbjergenes Trappeanlæg bader sig i Solen, og under det tætte Bladetag hænger de tunge glinsende Druer og vokser sig i den lange varme Dag fyldigere og skønnere. Mange Steder langs Stranden, ja helt ud paa smaa Holme i Søen staar mægtige Hængebirke, hvis slanke Bladegang svæver som Slør over Søens vidunderlige Blaa. Men naar Slottet Chillon dukker frem med sine truende Taarne og Ringmure, saa er Paradisfornemmelserne forbi, og Tanken føres hen til Bonivard og hans Brødre, hver lænket til sin Søjle i den skumle Fangehvælvning.

Saa godt havde man det hos de gode Søstre i Lausanne, og saa vel følte man sig der, at man altid glædede sig til at komme hjem. Der var altid elskværdig Interesse for at høre, hvordan Udflugten var spændt af, og Iver for at lægge nye Planer.

Det traf sig saa heldigt, at det just var Aaret, da den store Vinhøstfest afholdtes i Nabobyen Vevey, en Fest, der kun fejres hvert 25de Aar. — Det var egentlig et Festspil, en Repræsentation af Svejts's Vinavl, Landbrug og Industri, fremstillet i imponerende Optog, et nationalt Skuespil under stor og pragtfuld Udfoldelse. Aldrig vil jeg kunne glemme Slutningskoret, da Begejstringen naaede

sit Højdepunkt i Svejts's stolte Nationalhymne til Ære og Pris for det elskede Bjergenes og Flodernes Land, som for stedse skal bevare sin Frihed, Friheden for Hytterne paa Alperne, for Vinhaverne langs Søen og alle de smaa Byer opvoksede i de gamle Kirkers Skygge. Det var vidunderligt at se og høre; men det var ogsaa vidunderligt efter Støjen, Heden og Larmen atter at træde ind i Søstrenes stille svale Hus med Klosteratmosfæren, som man kommer til at elske.

Der var i vort Hus et lille Kapel, altid smykket. Desværre var der ikke hver Dag Messe; men om Aftenen mødtes man dernede til en stille Stund, hvis Højtidelighed end yderligere forhøjedes i disse vidunderlige Omgivelser. Fra Havernes Blomsterflor slørmmede en Bølge af Vellugt ind gennem de store aabne Vinduer med Udsigt til Søen, over hvis dunkle Spejl Maanen byggede sin straalende Bro helt over til Frankrigs Kyst, hvor Alperne hyllede sig i lette Taagesløv, gennem hvilke man skimtede Lysene fra smaa Byer og Hytter i Dale og paa Højder. Langt nede i Horisonten stod en blank Stjerne som en lille jagttagende Tilskuer, hvis klare Øje tittede ud over Trylleriget, Vidunderlandet, vor kære gamle Jord.

Lidt efter lidt tømmes Kapellet, den ene efter den anden glider lydløst bort. — Man mødes paa Trapperne op, der høres dæmpede »bonne nuit, bonne nuit«, det er forbudt at tale højt paa denne Tid, — lette Trin henad Gangene, — Døre aabnes og lukkes sagte — og alt er stille.

Susanne Saabye.

Jesu Barndoms Forening.

Aarsberetningen for Jesu Barndoms Forening er igen blevet til en hel lille Aarbog, der sikkert vil bringe Glæde hos de mange smaa Medlemmer. Den indeholder paa sine 20 Sider en hel Række korte Fortællinger og Beretninger, der er meget livligt skrevet. Og saa er der Regnskabet, som viser glædelig Fremgang, saa at man i Aar har kunnet sende over 20,000 Francs til Paris. Tre nye Menigheder er kommet til blandt Bidragyderne: Assens, Næstved og Slagelse. Med Interesse læser man paa sidste Side om Indtægterne i Danmark. I 1923: 1928,66 Kr.; 1924: 2632,22 Kr.; 1925: 2880,67 Kr.; 1926: 3049,58 Kr.; 1927: 3290,52 Kr.

For 1927 ser Regnskabet saaledes ud:

Medlemsbidrag i Aaret 1926.

Aalborg	36,00	
Aarhus	206,00	
Assens	7,77	
Esbjerg	125,57	
Fredericia	45,36	
Helsingør og Nivaa	60,00	
Horsens	175,00	
Kolding	50,00	
København		
<i>St. Ansgars Sogn</i>		
Drengeskolen	16,00	
Pigeskolen	51,10	
Kollekt	15,11	
Den franske Skole ...	150,00	
St. Knuds Skole	700,00	
<i>Rosenkranssognet</i>		932,21
Sct. Mariæ Dreneskole.	27,05	
Sct. Mariæ Pigeskole ..	51,00	
Kollekt	16,14	
Den franske Skole ...	150,00	
<i>Sakramentsognet</i>		222,13
Sct. Josefs Skole	8600	
Kollekt	28,05	
Gaver	33,30	
Birgittaforeningen	31,10	
Unge Piger paa St. Jo-		
sefs Hospital	13,20	
		191,65
<i>St. Anna Sogn</i>		220,00
<i>St. Andreas Sogn</i>		115,82
Køge		30,00
Maribo		27,10
Næstved		10,00
Nyborg		56,00
Nykøbing F.		30,00
Odense		
Skolen	52,11	
Børn paa Landet	21,52	
Kollekt	26,87	
Gaver	73,00	
		173,50
Randers		70,00
Ringsted		57,00
Roskilde		203,36
Silkeborg		20,00
Slagelse		42,25
Svendborg		
Skolen	30,36	
Sunnivaforeningen	40,46	
Kollekt	21,92	
Gave	5,00	
		97,74
Vejle		35,00
		<u>1alt 3288,52</u>

Regnskab.

Indtægt:

Kassebeholdning	253,16
Medlemsbidrag	3288,52
Renter	18,25
	3559,93

Udgift:

Aarsheftet for 1926	230,00
19300 Francs til Paris	3001,00
Porto	16,40
Kassebeholdning	312,53
	3559,93

Nye Bøger.

I Katholsk Boghandel kunde man forleden se et ualmindelig pragtfuldt Værk, der fortjener at kendes ogsaa herhjemme. Dets Titel er: *L'église et la bible*, Kirken og Bibelen, og det er udgivet af Mgr. M. Besson, Biskop i Lausanne. Den schweiziske Kirkefyrste har stillet sig den Opgave ved 142 overordentlig smukke Reproduktioner at vise Kirkens Syn paa den h. Skrift hovedsageligt i Middelalderen, dens Arbejde for at bringe de h. Bøger til Folks Kendskab og dens Anstrengelser for at bevare Skatten i dens oprindelige Renhed.

Den første Billedserie giver et levende Indtryk af, hvordan Kunsten har suget Næring af den h. Skrift. Den anden illustrerer dens Betydning for Bønnens Liv i Middelalderen. Baade den officielle Liturgi og den private Andagt er gennemtrængt af Guds Ord til os. De to følgende og samtidig righoldigste Serier giver et klart Billede af Bibelens Behandling i de gamle Bibliotheker og af dens Mangfoldiggørelse ved Afskrift og Bogtrykkerkunsten. Af Oversættelser ses i den femte Samling italienske, franske og tyske; her findes nogle Blade, der gengiver de oprindelige vidunderlige Farver. Til Slut er der nogle Prøver paa Skriftfortolkning og paa det Arbejde, der blev gjort for at bringe Skriften ud til Folket.

Dette enestaaende Værk er en herlig Prydelse for ethvert Bibliothek, der tilhører kirke- og kulturhistorisk interesserede Mennesker. De 54 Tekstsider behandler saa godt som alle herhenhørende Bibelproblemer. (Prisen er: 20 Kr. heftet. Eneforhandler for Danmark: Kath. Boghandel, Stenosgade 3, København V.)

København 19. Marts 1928.

F. K.

Das Anlitz des christlichen Rom. Verlag der Société Anonyme d'éditions artistiques. Genf 2, Rue du Rhône. Pris: Hæftet 40 Kr., Shirting 52 Kr, Skindbind 61 Kr.

Dette Kæmpeværk over det kristne Rom anmeldes som et »Kunstens og Troens Værk, en Begivenhed og Aabenbaring for alle Kristne«. Denne Lovtale er for en Gangs Skyld ikke overdreven. Tværtimod. Bogen giver mere, end den mest kræsnе Smag tør vente. Og der kan næppe bruges for stærke Ord om denne vidunderlige Romabog. Intet af de bekendte Billeder mangler, som man ogsaa finder i andre Bøger, og dertil kommer en Mængde nye og ejendommelige baade af den ældre og nyere Tid — navnlig af Tiden efter det 16. Aarhundrede. Alle uden Undtagelse er i en ualmindelig smuk Udførelse. Teksten staar fuldtud paa Højde med det rige Billedstof. Den stammer fra to Mestre, den ene George Goyau af det franske Akademi, den anden H. Chéramy, Professor i den kirkelige Arkæologi i Rom.

Det er en stor Fordel for Bogen frem for andre af samme Slags, at det kristne Roms Historie fortsættes til vore Dage. Den beretter udførligt om Jubelaaret 1925 og bl. a. om Helgenkaaringen af Therese af Jesusbarnet. Her gør Goyau den gode Bemærkning: »Hvis Ernest Renan havde levet 15 Aar længere, saa maatte han i sine Studier til Religionshistorien have strøget disse to ubetænkte Linjer: »Der vil ogsaa fremdeles være Helgener, som helgenkrones i Rom; men der vil ikke længer være dem, som Folket helgenkaarer.« Therese gjorde denne Spaadom til Skamme; under alle Breddegrader paakaldte man hende ved Privatandagter, ligesom man paakalder en Helgen, førend det kirkelige Hierarki havde ydet hende den ringeste Æresbevisning.« Og saa giver Forfatteren i en klassisk Fremstilling af hele denne Helgenkaarings Historie et moderne Eksempel paa en katolsk Helgens Tilblivelse, for endelig i et herligt Slutningskapitel at kaste et sidste Blik paa Roms egentlige Skønhed. Rom er skønnest i sin Omsorg og sit Arbejde for Sjælene, der skal føres til fuldendt Hellighed. »Din Skønhed, o Rom, overgaar al Verdens Skønhed.«

Bogen kan faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, København, og koster 40 Kr. — en meget billig Pris for saadant et Værk. Det er vanskeligt at finde en smukkere Gave til dem, der gerne vil høre om og se et Glimt af det evige Rom.

P. N.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. I Lighed med tidligere Aar afholdtes i Dagene fra Onsdag i den stille Uge til Paaskemorgen Eksercitier for Herrer. Foredragene blev denne Gang holdt af Pater Schalk, og det blev tre uforglemmelige Dage, Eksercitanterne kom til at opleve. At vække dyb Kærlighed til Gud og Mennesker var Prædikantens Maal. Man kan sikkert ikke bringe nogen bedre Tak end ved at lade dette Ønske gaa i Opfyldelse. Til Minde om Eksercitierne modtog alle Deltagerne et lille Billede af den h. Ignatius, bag paa hvilket han havde skrevet sit Navn. Det var Meningen hermed at give Udtryk for den smukke Tanke at knytte Eksercitanterne sammen i Bøn for hinanden. E. N.

Australien Før Verdenskrigen virkede i det Apostoliske Vikariat for Marianerne, Karolinerne og Marshall-Øerne tyske Kapucinere, men i 1921 blev Vikariatet overdraget til de spanske Jesuiter. Der fandtes dengang 7338 Katholikker. Hovedvanskelighederne ligger i de store Afstande og de mange forskellige Sprog. Alene paa Karolinerne og Marianerne findes der otte forskellige Sprog, bortset fra Dialekter. Klimaet er ret behageligt, men Landet er ofte udsat for store Storme. Vikariatet tæller over 1000 Øer med 56,293 Indbygger, hvoraf de 90 % er indfødte; desuden er der 2500 Japanere. Missionsresultaterne er forskellige; af Marianernes 4283 Indbyggere er alle, med Undtagelse af 135, Katholikker. Men paa Marshall-Øerne er den største Del Protestanter, idet Methodisterne allerede for 50 Aar siden begyndte deres Arbejde her, mens de katholske Missionærer først for faa Aar siden kunde begynde. Paa Karolinerne har man i den nyeste Tid de fleste Resultater, men af de 8338 Indbyggere er endnu kun en Tiendedel Katholikker. I hele Vikariatet er der 14,650 Katholikker, og der virker 16 Præster og 20 Brødre. Sidste Aar er der endelig kommet Søstre til Øerne. Katholikkernes Tal er i de sidste syv Aar fordoblet.

Ugens Messebønner.

22. April. 2. Søndag efter Paaske (N.-M. 580, G.-M. 419). Ihukommelse af Soter og Cajus (N.-M. [24], G.-M. [24]). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [90], G.-M. [94]).
23. April. Georg (N.-M. 880, G.-M. 714). 2. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [90], G.-M. [94]). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
24. April. Fidelis af Sigmaringen (N.-M. 881, G.-M. 714).
25. April. Josef (N.-M. 891, G.-M. 422).
26. April. Markus (N.-M. 882, G.-M. 715). Ihukommelse af Cletus og Marcellinus (N.-M. 885 og [27], G.-M. 718 og [27]).

27. April. Petrus Canisius. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]). Ihukommelse af Oktav af Josef (N.-M. 891, G.-M. 422).
28. April. Paulus af Korset (N.-M. 885, G.-M. 719). Ihukommelse af Oktaven (N.-M. 891, G.-M. 422). 3. Vitalis (N.-M. [12], G.-M. [12]).

„SOGNEPRÆSTEN FRA ARS“

PAA NØRREBRO.

Søndag d. 22. April og Mandag d. 23. April, begge Dage Kl. 7¹/₂ Aften, opfører St. Josephs Skoles Elever et religiøst Skuespil i velgørende Øjemed. Skuespillet, der er i fire Akter og hvis Personliste tæller 36 Navne, er bygget over Jean Marie Vianney, den hellige franske Sognepræsts Liv. Alle de, der i Forvejen kender denne varmhjertede, uhøjtidelige, lunerige Helgen fra Hr. Pastor Bensons Bog, vil glæde sig til at høre hans Enfoldigheds Visdom i et Barns Mund, hvor den vil passe saa godt. Alle andre vil have en ypperlig Lejlighed til at stifte Bekendtskab med »Sognepræsten fra Ars«, netop en Helgen efter en Danskers Hjerter.

Forestillingen finder Sted i St. Josephs Skole. Billetprisen er begge Dage 1 Kr. for voksne og 50 Øre for Børn. Det forhaabentlig rigelige Overskud kommer Sakramentsognets Fattige tilgode.

Musikforeningen „Stringendo“

PRIVAT-KONCERT

Søndag den 22. April 1928 Kl. 7³/₄

»BORGERNES HUS«

Rosenborggade 1 (Hjørnet af Frederiksborggade).

Solist:

Kgl. Kammermusikus

PEDER MØLLER.

Billetter à Kr. 1.50—2.00 og reserv. Plads à Kr. 2.50 faas hos samtlige Medlemmer og hos: *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega). *Augustin Husson*, Stenosgade 5 (Telf. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—7¹/₂. *St. Ansgars Boghandel*, H. C. Ørstedsvej 10 (Telf. Vester 9773).

Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling afholdes Søndag den. 22. April Kl. 11¹/₂ ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé. Baade aktive og bidragydende Medlemmer bedes venligst give Møde.

Man gøres opmærksom paa, at Højmessen i St. Annæ Kirke er Kl. 9.

A. C. Onsdag den 25. April Kl. 8¹/₄: Redaktør Harald Tandrup: Religionens Forhold til Statskunst.

Administratores.

St. Josefs Gilde af 1885. Generalmøde afholdes Mandag den 23. April Kl. 8 Aften pr. Bredgade 67² o. G.

Kirkelig Kalender.

22. April 2. Søndag eft. Paaske.	29. April 3. Søndag eft. Paaske I Messen Josef.
23. — M. Georg, Martyr.	30. — M. Katharina af Siena, Jomfru.
24. — Ti. Fidelis, Martyr.	1. Maj Ti. Fillip og Jakob, Apostle.
25. — O. Josef, Jesu Pleje- fader. Bededag.	2. — O. Oktav af Josef.
26. — To. Markus, Evangelist.	3. — To. Korsets Genfindelse.
27. — F. Petrus Canisius, Be- kender og Kirkelærer.	4. — F. Monika, Enke.
28. — L. Paul af Korset, Bekender.	5. — L. Pius V, Pave og Be- kender.

2. Søndag efter Paaske.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 11 stille Messe. Kl. 4 Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. — Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion og Fornyelsen af deres Daabsløfter. Kl. 5 Festandagt med Te Deum.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 22. April Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Kommunale Husholdningskursus.

I Lighed med hvad der har fundet Sted de foregaaende Aar er det lykkedes *Danske Kvinders katolske Forbund* at få oprettet Husholdningskursus for katolske unge Piger.

Ved disse kommunale Kursus, der finder Sted fra Oktober til April 2 Gange ugentlig, undervises der ogsaa, hvis der vindes tilstrækkelig Tilslutning, i Gymnastik og Dansk.

Forældre, som ønsker, at deres Døtre skal deltage, bedes snares sende skriftlig Meddelelse til D. K. K. F.s Sekretariat, Kastelsvej 19, Ø.

Danske Kvinders katolske Forbund lader atter i Aar afholde 2 lukkede Retraiter i »Trørødhus« pr. Vedbæk. Den første for unge Piger afholdes i Dagene 16 — 17 — 18 August, og de unge Piger, som i Tilslutning hertil har Lyst at tilbringe de følgende Dage den 19 — 20 — 21 — 22 som Ferie dage, er hjertelig velkomne.

Den anden Retraite for Husmødre og Ældre finder Sted i Dagene 24 — 25 — 26 August.

Begge Retraiter prædikes af Hr. Pastor Günther.

Opholdet betales med 1 $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Dag. Da der kun er et meget begrænset Antal Pladser, bedes man snarest sende skriftlig Anmeldelse til D. K. K. F. s Sekretariat, Kastelsvej 19, Ø.

At vor kære Søn

Leo Karl Emil Tvede

er afgaaet ved Døden, den 17. April, bekendtgøres herved.

Th. Tvede og Hustru.

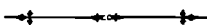
Begravelsen foregaar Søndag d. 22. Kl. 12 paa Katholsk Vestre Kirkegaard.

R. I. P.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 18.

Søndag den 29. April.

1928

INDHOLD: Tobias's Bog. — I Anledning af de nye Tanker om Jomfru Maria. — Fra Vatikanet og Kurien. — Kirkens Stilling i vore Dage. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Australien. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Tobias's Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 14.

---

1. Den gamle Tobias's sidste Levedage.

1. En from og lykkelig Livsaften.

Efter at Tobias havde faaet sit Syn igen, levede han endnu 42 Aar og saa sine Børnebørns Børn. Da han i alt havde opnaaet en Alder af 102 Aar, blev han ærefuldt begravet i Ninive. I sit 56. Aar mistede han nemlig sit Syn, og i sit 60. fik han det igen. Resten af hans Liv forløb i Glæde, og da han stadig gjorde Fremskridt i Guds frygt, blev han ved med at nyde Fred. (1-4.)

2. Oldingens Spaadom om Ninive og Jerusalem.

I sin Dødstime kaldte han sin Søn Tobias til sig og dennes syv unge Sønner, sine Sønnesønner, og sagde til dem: »Ninives Undergang er nærforestaaende. Thi Herrens Ord bliver ikke uopfyldt. Og vore Brødre, som er

bortførte fra Israels Land og adsplittede, skal vende tilbage derhen. Hele den forladte Egn (i Israel) skal befolkes igen, og Guds Hus, efter at være blevet opbrændt, skal bygges op paany. Alle gudfrygtige Mennesker skal vende hjem. Hedningefolkene vil opgive deres Afguder, komme til Jersalem og bo der, og alle Jordens Konger vil glæde sig i denne By, idet de hylder Israels Konge (= Gud). (5—9.)

3. *Opfordring til et Liv i Guds frygt og til Udvandring,*

»Saa hør da, mine Børn, eders Fader! Tjen Herren i Sandhed, og bestræb eder for at gøre, hvad der er ham velbehageligt! Paabyd eders Børn at øve Retfærdighed og give Almisse, ikke at glemme Gud, altid at lovprise ham i Sandhed og af alle deres Kræfter! Og saa hør nu paa mig og bliv ikke bosiddende her! Men den Dag, I har begravet eders Moder hos mig i samme Grav, begiv eder paa Vej og drag bort herfra! Thi jeg ser, at Byens Synder hidfører dens Undergang.« (10—13.)

II. *Den unge Tobias's sidste Levedage.*

1. *Bortflytning til Svigerforældrene.*

Efter Moderens Død drog (den unge) Tobias bort fra Ninive med sin Hustru, sine Børn og Børnebørn, og han vendte tilbage til sine Svigerforældre. Han fandt dem velbeholdne i deres høje Alder, tog sig af dem og lukkede deres Øjne. Han arvede hele Formuen i Raguels Hus og saa sine Børnebørn indtil femte Slægtled. Da han havde levet 99 Aar i Guds frygt, begravede de ham med Fortrøstning. (14—16.)

2. *Tobias's Slægt.*

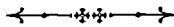
Hele hans Slægt og alle hans Efterkommere blev ved med at leve et godt Liv og føre en hellig Vandel, saa de takkedes baade Gud og Mennesker og alle, der levede i Landet. (17.)

Leveregul: Skriften kender kun en eneste Maalestok, hvorefter vi skal bedømme og afgøre, om et Menneskeliv her paa Jorden har haft Værdi eller ikke. Er Leveliden

blevet benyttet til at lovprise Gud, at ære hans ophøjede Navn og tjene ham med oprigtigt Hjerte, saa er den værdifuld i Herrens Øjne og belønnes med Lykke og Fred. Glemte Mennesket derimod sin Skaber, viste han ham ikke Ærefrygt, og forsømte han at leve efter hans hellige Vilje, saa er et saadant Liv værdiløst og slet og straffes med Undergang og Fortabelse. — Husk, at heller ikke du undtages fra denne Lov! Men husk ogsaa, at du som Kristen har en uovertræffelig Lærers Ord og Eksempel at holde dig til ved Opfyldelsen af denne tredobbelte Pligt. Thi Jesus Christus, Guds Søn, vil i alle Maader være dig »Vej, Sandhed og Liv«. Saa lad os da alle blive ligedannede med Guds Søns Billede, for at han kan være den førstefødte blandt mange Brødre. (Slg. Rom. 8, 29.)

F. K.

I Anledning af de nye Tanker

om

Jomfru Maria.

En Bemærkning i Berl. Tid. fornylig foranlediger os til at fremsætte en systematisk Redegørelse for de nye Tanker, der er oppe i Tiden med Hensyn til Jomfru Maria.

I.

Dogmatiske Definitioner staar altid som Resultatet af en Opgørelse, som Resumé af, hvad der gennem mange og lange Drøftelser og omhyggelige historiske og theologiske Undersøgelser har vist sig at være troet ned igennem Tiderne med Hensyn til et eller andet Punkt.

Dogmatiske Definitioner lader derfor altid længe vente paa sig. Undersøgelserne og Drøftelserne skal først komme i Gang, og det er tit en ren Tilfældighed, der giver Stødet dertil. Det kan ske, at en kendt Prædikant eller en kirkelig Forfatter eller en anset Lærer ved en theologisk Skole opstiller en Paastand, som giver Anledning til Strid. Røgen og maaske ogsaa Flamme staar højt imod Himlen, men

ingen tænker paa at slaa Ilden ned. Rom lægger muligvis slet ikke Mærke dertil. Saa faar en Biskop eller en lærd Præst eller en anden lærd fat i Sagen, og derved træder den ind i et nyt Stadium. Den forelægges for et Universitet, og kan hændte, at det theologiske Fakultet fordømmer den opstillede Sætning som stridende imod den kirkelige Lære. Saa gaar der igen Aar, og Rom lader stadig ikke høre fra sig. Da hænder der et eller andet, som bringer Spørgsmaalet paa Tale igen, og det forelægges nu Rom af en eller anden kirkelig Autoritet, for at Rom skal udtale sig derom. Alt imens er det blevet gennemgransket og gennemdrøftet, angrebet af Modstandere og ligesaa ivrigt forsvaret af Tilhængere, saa at det omsider staar helt klart for alle, hvad der i denne Sag maa gælde for at have været fælles Tro ned igennem Tiderne eller dog en umiddelbar og nødvendig Følgeslutning deraf. Maaske tøver Rom endda, og der gaar atter Aartier, uden at der sker noget; eller der kommer en Udtalelse, som er holdt i de mest almindelige og forsigtige Vendinger og Udtryk, saa at hele Diskussionen kan begynde forfra. Det er tit hændt, at den endelige Afgørelse først er faldet, efter at de Slægter, som med Spænding imødesaa den snarlige Afgørelse og maaske gjorde alt for at fremskynde den, længst er hensovede.

Kirkens Historie viser, at det altid er gaaet saaledes. Theodot blev banlyst for sin Vranglære om den allerhelligste Treenighed i Aaret 190; Artemon blev for det samme banlyst 235 og Paulus Samosathenos 267 eller 268. Hele det andet og tredje Aarhundrede er saaledes opfyldte af theologiske Stridigheder om Treenighedslæren. Alligevel kom den dogmatiske Afgørelse først 325, efter at Arius havde fornyet den Vranglære, for hvilken Theodot var blevet banlyst. For at nævne et andet Eksempel: den hellige Bernhard af Clairvaux angreb i sin Tid voldsomt Læren om Mariæ uplettede Undfangelse som noget nyt og helt uhørt. Thomas tilbageviste den af theologiske Grunde. Først tre hundrede Aar senere blev det af Paul V forbudt at rette offentlige Angreb paa denne Lære, og der skulde gaa endnu tre hundrede Aar, inden den blev fastslaaet som Dogme,

II.

Det turde ikke være muligt at paavise en eneste Sandhed i Aabenbaringen, som ikke i Tidens Løb har vundet i Klarhed og Bestemthed ved de troendes Granskninger og de vrangtros Angreb.

Dette gælder ogsaa Maria-Dogmerne og de forskellige Antagelser Maria angaaende, som bestaar indenfor Kirken*). Nestorii Maria-Prædikener i Konstantinopel gav Stødet til, at Mariæ Værdighed som Guds Moder blev fastslaaet som Dogme. Dogmet om Mariæ altid ukrænkede Jomfruelighed var ligledes et Svar paa Angreb. Dogmet om Mariæ uplettede Undfangelse kom som en naturlig Afslutning paa de Drøftelser, der var blevet ført indenfor Kirken imellem dens egne Theologer.

Disse forskellige Dogmer staar altsaa ikke som Resultatet af et ændret Syn paa Tingene, men som Afslutning paa lærde Granskninger og vidtløftige Stridigheder om, hvad der maa anses for apostolisk Lære. De er klarere og autoritative Udtryk for, hvad Kirken hidtil har holdt for sandt, men ikke har været sig fuldt og klart bevidst. Det har f. Eks. altid været troet, at Maria var Guds Moder, selvom det først i 431 er blevet forkyndt i Form af en dogmatisk Definition. Og Kirken har altid holdt Maria for fuldkommen syndefri, skønt der gik mere end 1800 Aar, førend denne Tro krystalliseredes til Dogmet om hendes uplettede Undfangelse. Og paa lignende Maade har det altid været troet, at Maria er i Himlen baade med Sjæl og Legeme, men det er som bekendt stadig ikke noget »Dogme«.

Det er nødvendigt at holde sig dette for Øje, naar man vil tage Stilling til de Bestræbelser, som er oppe for at faa det fastslaaet som Dogme, at Maria er vor Medforløser, *corredemptrix nostra*.

Det drejer sig her om noget, der i det mindste hidtil ikke har staaet klart for den kristne Bevidsthed. Jeg selv har ikke hørt tale derom førend 1923. Men fromme og lærde Mænd, som vi ikke har Lov til at se ned paa, me-

---

*) Se Fremstillingen af Maria-Læren i Sammenhæng i: Peter Schindler: Jomfru Maria, Schultz, 1927.

ner, at det er blevet troet formaliter implicite, som Theologerne siger, det vil sige, at det ligger i det, som hidtil er blevet troet og holdt for sandt og sikkert. Spørgsmaalet for Kirkens Læremyndighed er derfor, om disse Mænd har Ret eller ikke. Et endeligt Svar vil der derfor ikke komme fra Rom, saalænge dette ikke er fuldtud godtgjort. Bestræbelsen for at faa det gjort til et Dogme vil derfor give Stødet til fornyede historiske og theologiske Studier. Der vil blive skrevet for og imod, angrebet og atter svaret. En Tid lang vil der som Følge heraf raade almindelig Forvirring, rigtige og halvrigtige og urigtige Opfattelser vil brydes, og det vil en Tid være aldeles uvist, om der overhovedet vil komme noget ud af denne almindelige Gæring, eller hvilken Opfattelse vil gaa af med Sejren. I Løbet af Diskussionen vil nyt Lys blive kastet over den oprindelige Paastand, og Opfattelser og Synsmaader vil ophobe sig. Efter nogen Tid vil Begreberne begynde at klares, og man vil kunne skimte den endelige Opfattelse. Den er endnu ikke helt formet, men efterhaanden som den ene Overvejelse rettes ved den anden og fuldstændiggøres ved en tredje, vil Sagen træde klarere og klarere frem, saa at det til sidst vil komme til at staa klart og tydeligt for alle, hvad der er sandt og hvad ikke. Resultatet af denne lange Proces vil da være et fuldstændigere og klarere Syn paa den oprindelige Lære, et Helhedsbillede deraf, saaledes som det er blevet set med mange Øjne og udformet gennem mange Overvejelser og Drøftelser.

Først naar denne Klarhed er naaet, vil Rom give en dogmatisk Definition — eller fordømme Paastanden som falsk og stridende imod den nedarvede Lære. Saalænge Rom ikke har talt, staar det enhver frit at tro det, som han selv holder for sandt. Først naar Rom har talt, er Sagen afgjort og enhver forpligtet til at tro, hvad Rom tror.

III.

Naar et dogmatisk Spørgsmaal tages op til Drøftelse, vil der altid blandt Tilhængere og Modstandere findes en og anden, som taler i vage, lyriske og overdrevne Udtryk i Stedet for i klare Definitioner og theologiske Begreber.

I sin Tid f. Eks., da Spørgsmaalet om Pavens Ufejlbarehed var allermest brændende, led Sagen umaadeligt ved, at religiøs Lidenskab var ved at tage Magten fra religiøs Videnskab, idet Offentligheden blev aldeles forvirret af de løse og overdrevne Paastande, visse katholske Skribenter fremsatte.

Noget lignende vil let kunne ske i det foreliggende Tilfælde, hvis ikke begge Parter, Tilhængere saavel som Modstandere, holder sig klart for Øje, hvad det egentlig drejer sig om, og undgaar alt, hvad der er theologisk Tænkning uvedkommende.

Problemet er herhjemme ført Offentligheden for Øje gennem en Notits i Berl. Tid. for Søndag den 25. Marts 1928. Notitsen lyder saaledes:

Madonna og den romerske Kirke.

Katolske Biskopper plejer hvert Aar i Fasten at udsende Hyrdebrev. Disse Skrivelser fra den romersk-katolske Kirkes Ledere ud over Verden giver tilsammen et godt Udtryk for, hvad der rører sig indenfor denne Kirke. Ifølge l'Osservatore Romano skriver Ærkebiskoppen af Rossano (Calabrien) om ovenstaaende Emne:

»Kæreste Brødre! Lad os med Begejstring hilse den Bevægelse, som i disse sidste Tider er fremkommen indenfor Kirken, og som Dag for Dag vokser, den nemlig, som tilsigter, af den hellige Stol at opnaa et Dekret, som bemyndiger os til, ja, som paalægger os, ved en særlig Fest at hædre Maria under Titel af Mægleriske og Medforløserinde. Jeg har med usigelig Glæde underskrevet de katolske Biskoppers Ansøgning herom, forén nu ogsaa I Eders Ønsker med den katolske Verdens Forhaabninger og Ønsker! Ganske vist udgød Maria ikke sit Blod, skønt vel Jesu Blod ogsaa var hendes; men Hun var Moder til Ham, som udgød det, og dette er nok for at kunne sige, at ogsaa Hun ofrede sig for Menneskeslægten.«

Hyrdebrevet omtaler dernæst Protestanternes Had til den hellige Jomfru, og griber Lejligheden til at kalde de troende ud paa Vagt mod denne Sekts Propaganda.

H. G. A. J.

Til Ærkebispens Hyrdebrev vil jeg blot tillade mig tre Bemærkninger:

1. Det er rigtigt, at der bestaar en Bevægelse indenfor kirkelige Kredse gaaende ud paa at opnaa en dogmatisk Definition som den omtalte. Den har haft og har stadig Forkæmpere blandt betydelige Theologer. Afdøde Kardinal Mercier arbejdede saaledes ivrigt derfor. Men Thesen har ogsaa Modstandere, og jeg havde fundet det rigtigt, om H. G. A. J. havde bemærket det, da han jo bringer Notitsen, for at Bladets Læsere kan faa »et godt Indtryk af, hvad der rører sig indenfor denne Kirke«. En saadan Bemærk-

ning havde ladet Læseren forstaa, at det i det mindste indtil videre kun drejer sig om et Problem, der er taget op til Diskussion.

2. Naar det i Citatet hedder, at Jesu Blod ogsaa var Marias, kan det misforstaas. Forfatteren vil naturligvis kun sige, at Jesus har faaet Kød og Blod af sin Moder, og at Maria derfor kunde sige, at det var hendes eget Kød og Blod, der blev pint og udgydt, i samme Forstand som enhver anden Moder kunde have sagt det. Andet og mere maa der ikke søges i denne Vending.

3. Naar H. G. A. J. oversætter Biskoppens Ord med »Protestanternes Had til denne hellige Jomfru«, turde det skyldes hans Ukendskab til det italienske Sprog. *Odio* kan ikke udenvidere gengives med »Had«. En Italiener vilde tale om »Had« til Maria, naar han hørte en Protestant bede sig fritaget for at høre »mere om Madonna«. Det er givet, at han mener Uvilje imod Dyrkelsen og ikke noget andet.

IV.

For nu at gaa over til selve Problemet vil jeg begynde med at understrege, at Troen paa Jesus Christus som eneste Midler imellem Gud og Mennesker ikke paa nogen Maade berøres af Spørgsmaalet, om Maria kan kaldes Medforløser.

Det er og har altid været Kirkens klare Lære, at Jesus Christus og kun han »gav sig selv til Løsepenge for alle« (1. Tim. 2, 5.), og at kun han »købte os fri fra Lovens Forbandelse, idet han blev en Forbandelse for os« (Gal. 3, 13.). Kirkens Lære udelukker derfor, at Maria i denne Forstand kan kaldes »Medforløser«.

Det samme gør Skriftens klare Ord. Til Timoteus skriver Paulus: »Der er een Gud, der er ogsaa een Midler imellem Gud og Mennesker, Mennesket Jesus Christus« (1. Tim. 2, 5.). I Brevet til Romerne hedder det: »Ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de mange bleve til Syndere, saaledes skulde ogsaa ved den enes Lydighed de mange blive til relfærdige«. »Det har sig (nemlig), ligesom da Synden kom ind i Verden ved eet Menneske . . . Thi naar de mange døde ved den enes

Syndefald, saa er meget mere Guds Naade og Gaven i det ene Menneske Jesu Christi Naade blevet ovestrømmende til de mange« (5, 19; 5, 12. 15.).

Denne Jesu enestaaende Stilling som Verdens eneste Forløser, som eneste Midler imellem Gud og Mennesker, som eneste Offerlam og Ypperstepræst i det verdensforsonende Værk paa Golgatha skyldes Guds Forudbestemmelse. »Jesus Christus har ikke tillagt sig selv den Herlighed at vorde Ypperstepræst — men den, som talte til ham: »Min Søn er du, jeg har født dig i Dag,« — ligesom han ogsaa siger andetsteds: »Du er Præst i Evighed efter Melkisedeks Vis« (Hebr. 5, 5. 6).

Ingen anden kan derfor være eller kaldes »Forløser« i denne Forstand. »Der er ikke givet Menneskene Frelse i noget andet Navn end Navnet Jesus.«

Ej heller kan nogen i denne Forstand være eller kaldes »Medforløser«.

Naar Udtrykket »Medforløser« alligevel har kunnet komme op og kunnet blive Genstand for Drøftelse endog blandt Theologer, maa det altsaa være i en anden Betydning.

For at forstaa, i hvilken Betydning der nu tales om Maria som »Medforløser«, maa man først gøre sig klart i hvilken Forstand man overhovedet kan tale om Mennesker som »Medforløser«.

Efter at Forløsningen en Gang for alle og med evig Gyldighed er bragt til Veje af Christus og ham alene, staar der endnu tilbage at tilvende det enkelte Menneske Forløsningens Frugt. Forløsningsværket har saaledes to Sider: Forsoningen med Gud, som Christus tilvejebragte paa Korset — og Virkningen deraf: den enkeltes »Udfrielse af Mørkets Magt« (Kol. 1, 13). Forsoningen er sket uden vor Medvirken, ved Christus alene, men Udfrielsen af Mørkets Magt sker ikke uden vor egen Medvirken.

Vor Medvirken er paakrævet fra først til sidst. Ingen, der er naaet til Skelsaar, kan »udfries af Mørkets Magt og overflyttes i Guds Kærligheds Søns Rige« (sstds.) uden at tro, gøre Bod og lade sig døbe til Syndernes Forladelse: »Gører Bod og tror paa den gode Tidende« (Mk. 1, 15).

»Hvo, som tror og lader sig døbe, skal frelses, men hvo, der ikke tror, skal fordømmes« (Mk. 16, 16).

Efter at vi i Daaben har modtaget »Guds Aand«, »staa vi ikke mere i Gæld til Kødet, saa vi skulle leve efter Kødet. Thi hvis I leve efter Kødet, skulle I dø, men hvis I ved Aanden døde Legemets Idrætter, skulle I leve« (Rom. 8, 12, 13). Derfor skal vi »stride den gode Strid« (1. Tim. 1, 18) og »stride ved hans Virkekraft, som virker med Kraft i os« (Kol. 1, 29); kun »saafremt vi lide med ham, skulle vi ogsaa herliggøres med ham« (Rom. 8, 17).

Ved at lide og stride overvinder vi ikke blot onde Tilbøjeligheder i os, men gør os i Guds Øjne værdige til at modtage hans Gaver i rigere Maal, ja vi kan derved udvirke, at ogsaa andre modtager Gaver, som de ellers ikke havde faaet. Dette sker i Kraft af »de helliges Samfund«.

»De helliges Samfund« er ikke en Organisation, men en Organisme, et Legeme, som den hellige Skrift siger. »Med een Aand bleve vi døbte til eet Legeme« (1. Kor. 12, 12). »Vi er alle Christi Legeme og hver for sin Del Lemmer« (sstds. 12, 27). »Christus er Legemets Hoved, Kirkens« (Kol. 1, 18).

Dette Legemes, Kirkens, Livskraft kommer fra Christus, Naadens Ophav. »Christus er Legemets Hoved, idet han er sit Legemes Helliggører« (Ef. 5, 23). Derfor hedder det ogsaa: »Af hans Fylde har vi alle modtaget, Naade over Naade« (Joh. 1, 16). Dette maa vi forstaa saaledes, at Helligaanden meddeler hver især det Maal af Naade, som Jesus tilmaaler ham. »Han opfor over alle Himle for at fylde det altsammen« (Ef. 4, 10), og derfor »fik enhver af os sin Naade efter Christi Gaves Maal« (sstds. 4, 7).

Det fremgaar endvidere klart af Pauli Breve, at hele Legemet (Kirken), som »de helliges Samfund«, har Betydning for Tilmaalingen af Naade til det enkelte Lem. Han siger f. Eks.: »Vi skal vokse i alle Maader op til ham, som er Hovedet, til Christus, udaf hvem hele Legemet, som sammenføjes og sammenknyttes ved hvert hjælpende Bindeled, efter hver enkelt Dels tilmaalte Virkekraft, vokser hele Legemets Vækst til sin Opbyg-

gelse i Kærlighed« (Ef. 4, 15. 16). Vi ser altsaa, at den enkelte er »et hjælpende Bindeled« »efter den ham tilmaalte Virkekraft. Altsaa maa den enkelte som Lem paa Christi Legeme have Betydning for Tildelingen af Naade til de andre Lemmer og det hele Legeme. Dette gælder i en saadan Grad, at Øjet ikke kan sige til Haanden: Jeg har ikke Brug for dig, ej heller Hovedet til Fødderne: Jeg har ikke Brug for eder. Nej, meget mere er Lemmer nødvendige, som synes allermest kraftesløse . . . I er Christi Legeme og hver for sin Del Lemmer« (1. Kor. 12, 18. 21. 22. 27).

Ud fra dette Synspunkt ser Paulus ogsaa sine egne Lidelser: »Jeg glæder mig over mine Lidelser for eder og udfylder i mit Kød, hvad der fattes i Christi Trængsler til Bedste for hans Legeme« (Kol. 1, 24). Disse Ord lader sig ikke forklare paa anden Maade end, at Paulus ved sine Lidelser vil opnaa de troende i Kolossæ og den ganske Kirke Del i den Naade, som Christus ved sine Lidelser har aabnet dem Adgang til. Paulus betragter altsaa sine Lidelser som nødvendige, idet han ved dem, »efter den ham tilmaalte Virkekraft«, udfylder, hvad der fattes i Christi Trængsler.

Hvad Paulus siger om sig selv, maa gælde alle, der er Lemmer paa Christi Legeme. Alle maa vi være med i at udfylde, »hvad der fattes i Christi Trængsler«, ikke blot for vor egen Skyld, men »til bedste for hans Legeme, som er Kirken«. Den ene frelste kan ikke undvære den anden og sige: »Jeg har dig ikke behov.« Vi skal alle medvirke til hverandres Forløsning og skal altsaa være hverandres og hele Legemets »Medforløser«.

V.

Hvad der her er sagt, gælder alle, som er blevet knyttet til Christus ved Helligaandens Naade. Det gælder følgelig ogsaa Jesu Moder.

Enhver, der bekender sig til den katholske Tro, skal tro og bekende, at Maria er blevet frelst ved Christi Sonedød paa Korset. Men deraf følger, at hun ogsaa er Lem paa Christi mystiske Legeme og »et hjælpende Bindeled« »efter den hende tilmaalte Virkekraft« og altsaa i sit Livs

Dage har maattet »udfylde, hvad der fattes i Christi Trængsler« og det »til Bedste for Legemet, Kirken«.

Der er naturligvis heller ikke nogen, som vil bestride, at Maria har faaet en større »Virkekraft tilmaalt« end andre, eftersom det »aldrig er hørt, at nogen har taget sin Tilflugt til hende og ikke er blevet bønhørt«. Men det staar for mange som nyt og uhørt, at hendes Medvirken kan kaldes absolut nødvendig for hele Kirken og hver enkelt troende, og at hun derfor par excellence kan kaldes »vor Medforløser«.

Det er det, Tankens Forsvarere hævder. De mener, at Gud, der i sin evige Raadslutning har »sat hvert enkelt af Lemmerne i Legemet, eftersom han har villet« (1. Kor. 12, 18), har gjort det til et Led i sin Raadslutning, at Maria skulde være »al Naades Midlerinde«. De mener, at hun ved sin Lidelse under Korset mere end nogen anden har »udfyldt i sit Kød, hvad der fattes i Christi Trængsler«, og at Naaden, hvortil vi har faaet Adgang i Christus, derfor kun tilvendes den enkelte og Kirken i dens Helhed formedelst hendes Forbøn, — hvad enten den enkelte nu beder hende om hendes Forbøn eller ej. Gud, mener de, har givet hende det Hverv at frembære Forbønner for alle Mennesker, da han besluttede at gøre hende til Guds Moder, idet hun som Frelserens Moder maatte bringe Gud det største Offer, noget Menneske kan bringe ham: hans egen og hendes Søn.

Til Slut skal jeg kun gentage, hvad jeg har sagt i Begyndelsen: nemlig at det her drejer sig om noget, som i det mindste hidtil ikke har staaet klart for den kristelige Bevidsthed. Det paahviler derfor Thesens Tilhængere at paavise, at det hidtil har været troet, om ikke explicite, saa dog formaliter implicite, for at udtrykke mig theologisk, det vil sige, at det ligger i det, som hidtil er blevet troet, og at det derfor ogsaa kan udledes deraf og ikke kan bestrides uden at bestride andet, som er dogmatisk sikkert. Saalænge Bevisets Gyldighed ikke er fundet for godt af dem, der kan have en Mening om Sagen, staar det enhver frit at tro, hvad han vil; men det er givet, at

de færreste vil være i Stand til at have en personlig Mening derom.

For de fleste danske Katholikkers Vedkommende turde denne Lære være aldes ny og fremmed, selv for de mange, som har personlige Erfaringer om Naade modtaget ved Mariæ Forbøn. Det afgørende er imidlertid, om det kan paavises, at denne Lære indeholdes i en af de Sandheder, som er blevet troet overalt, altid og af alle.

Hubert Messerschmidt.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Andrea Rasetschnig*, Rom.

Paasken i Rom bevirker, at Byen faar et Præg, som ingen anden By — det skulde da være Jerusalem — har.

Byen er fuld af Rejsende fra det kolde Nord, men det egentlige Præg faar den af Paaskens liturgiske Fester; da disse er uden Prunk paa Lidelsesugens stille Dage, betyder de noget for Pilegrimmen, mens de lader Turisten kold. Rom staar helt i Andagtens og Bønnens Tegn med de mange »Besøg«, som romerske og fremmede Troende gør i de Basilikaer, der gemmer Relikvier fra Passionshistorien. Overalt holdes Korsvejsandagter og Fasteprediken paa alle Hovedsprog. —

De udenlandske Blade, hvis romerske (men saare Romukyndige) Korrespondenter ynder at bevæge sig i vatikanske Sensationer, har pustet Affæren Mussolini contra de katholske Spejdere op til et stort Nummer. Intet er mere latterligt.

Begyndelsen var, at Paven holdt en Tale, der misbilligede det katholske *Centro Nazionale's* Forhold til Regeringen; som Svar lod Mussolini det katholske Spejderforbund opløse; denne Demonstration var ikke af noget stort Format, eftersom Paven selv et Aar i Forvejen delvis havde opløst Forbundet, saa det vel eksisterede videre men uden for Rom — men af *Azione Cattolica*; i al den Tid har de katholske Spejdere hørt til Fascismens Ungdomsforbund og ført dennes Mærke i deres Standere.

Mussolini har paa ingen Maade rørt ved nogen Forening, der virkelig hører til den katholske Aktion, og der er fra Vatikanet ikke kommet nogen Protest mod Opløsningen af Spejderforbundet.

Paven har modtaget Medlemmerne af General Nobiles Polarekspedition i Audiens; Den hellige Fader har medgivet Ekspeditionen et 1½ Meter højt Egekors med en lang Metalspids, som skal nedkastes paa Polen, saa Frelsens Tegn kan rage op over al Jordens højeste Punkt; i Korsets øverste Del er der i en Metalkapsel indlagt et Pergament med en af Pave Pius selv forfattet latinsk Indskrift.

General Nobile er personlig en meget from Mand; han har bedt Den hellige Fader udpege en Præst, der kunde følge med paa Polarfærden som Kapellan. — Valget faldt paa den lærde Jesuit Pater Gianfranceschi, Præsident for det pavelige Videnskabernes Selskab og Rector magnificus for det pavelige Gregorianske Universitet.

Audiensen sluttede med en Tale fra Paven og Velsignelsen. —

Nonnerne i Sta. Prisca plejer hvert Aar paa Palmesøndag at skænke Paven en kunstfærdigt udstyret Palmegren, som han gjerne skænker en Personlighed, han vil udmærke. Iaar sendtes den til General Nobiles Hustru.

Paven rakte Palmesøndag sin verdslige Hofstat Paaskekommunionen; Skærtorsdag kom Turen til den gejstlige Hofstat. —

Skønt Rom ejer ca. 400 Kirker, gør der sig dog en følelig Kirkemangel gældende, da de fleste af Kirkerne ligger i den gamle, indre Bydel, og Byen vokser og breder sig stærkt til alle Sider. Der bygges i alle de nye Bydele store prægtige Kirker, som skal samle Tilflytterne. —

Korsvejandagten Langfredag i Kolosseum vandt iaar enorm Deltagelse; der var baade Prædiken, Sang og Procession med Fakler. —

Italiens Kronprins har nys fuldendt sin Valfart i Palæstina. Skærtorsdag modtog han i Hellig Gravs Kirke af den latinske Patriark Paaske-Kommunionen sammen med sit store Følge og med Mandskabet fra den store Krydser, han rejste paa — ialt over 1000 Personer.

Kirkens Stilling i vore Dage.

Af *Hilaire Belloc*.

Med speciel Tilladelse af Forf. ved

Holger K.-Hafstrøm.

Under denne Overskrift skriver Hilaire Belloc i denne Tid en Række Artikler i »The Universe«, som i høj Grad fortjener at læses ogsaa af danske Katholikker. Vi, som

herhjemme gerne er optagne af vore Vanskeligheder overfor det protestantiske Flertal i Landet, mister let Overblikket over, hvorledes Forholdene er ude i den store Verden, og hvilke Faktorer man dør maa regne med, derfor henledes Opmærksomheden paa disse Artikler. I det hele taget vil man baade gavne og glæde sig selv med at læse Trekløveret Chesterton-Belloc-Knox, hvor Lejlighed gives. Efter en kort Indledning gør Belloc opmærksom paa det Faktum, at der til Basis for enhver Kultur ligger Religion.

Den moderne Sædvane at diskutere, om dette eller hint vil ske, paa Grundlag af materielle Forholds Omskiften er enten spildt Ulejlighed eller i bedste Fald kun af overfladisk Betydning. Den sociale Udvikling har sin Rod i det menneskelige Sind, og dette er igen afhængigt af Religion. Hvis det var sandt, at de økonomiske Forhold var afgørende for Samfundets Skæbne, kunde vi spille vor Tid, som saa mange moderne Mennesker gør det, paa at diskutere Nutidens Tendenser, som om de var afgørende for vor Skæbne, men saaledes er det nu engang ikke. Den industrielle Kapitalisme f. Eks. fødtes af Reformationen. Hvis Reformationen ikke var kommet, havde vi ikke nu staaet overfor den Form for økonomiske Problemer. Ogsaa den bunder i Religion, og en Omvæltning indenfor Religion vilde ogsaa være katastrofal i dette Forhold.

Paa samme Maade med Hensyn til Slaveriet i Amerika. Det tog langsomt af under Indflydelse af den katolske Kirke. Der er dem, der beklager dets Ophør, men for Størstedelen er vi blevet oplærte til at sympathisere med dets Forsvinden. Et Mindretal af intellektuelle argumenterer undertiden ret krampagtigt, at det ikke var en Følge af den nye Religions Paavirkning af den hedenske Verden, der gjorde Udslaget, men at den langsomme Opløsning af Slaveriet (den tog over tusind Aar) var et Udslag af materielle Omstændigheder. Men deri tager de fejl. Det gamle hedenske Slaveri var uforeneligt med den katolske Kirkes Lære. Slaveriet blev ikke direkte fordømt, men det kunde simpelthen ikke trives udenfor den hedenske Atmosfære. Det maatte modificeres, og dette blev det første Skridt til dets fuldkomne Afskaffelse. Men hvor Hedenskaben igen vinder Overhaand, følger Slave-

riet igen i dens Spor. Hverken den rene Materialisme, som ellers nok er et virksomt Middel til at opløse Samfundet, eller økonomiske Omstændigheder er stærke nok til at skabe Politik. I sidste Instans er det Religion, der skaber Stater eller Statsgrupper.

I denne Forbindelse er det værd at lægge Mærke til den Lethed, hvormed Industrialismen trives i den ukatholske Jordbund, og hvor vanskeligt den trives under den katholske Kultur, hvor Resultatet enten bliver Ligeegyldighed eller ligefrem Revolte. Det er den stadige Anklage, som rettes mod katholsk Kultur, at der altid er voldsom Gnidningsmodstand mellem den og det industrielle System. Eller lad os se paa Forholdene paa et andet Felt. Hvis vi iagttager, hvorledes Nationerne søger sammen i vore Dage i Europa, opdager vi straks Virkningen af fælles religiøs Sympati, og sporer en lydelig Snerren mod Polakken, Italieneren, Ireren, Franskmanden. Spanien og Belgien og en tilsvarende Logren for Hollænderen, Prøjseren og Skandinaven.

Intet andet end Mode og en Tradition, der dels er hyperkritisk og dels konventionel, har tilsløret for det moderne Gennemsnitsmenneske denne elementære Sandhed at alt bunder i Religion, og at ethvert politisk eller økonomisk Hovedproblem til syvende og sidst ikke er et Race-spørgsmaal, men et Spørgsmaal om den Filosofi, som det er Udslag af.

Lad os nu se paa dette vitale Spørgsmaal fra en anden Side. Hvis det nu var saadan, at den moderne Verden var overbelastet af forskellige indbyrdes modstridende Dogmer og Religioner, som den populære Presse ynder at fremhæve, saa vilde den katholske Kirkes Stilling ikke være af den gennemgribende Betydning, som jeg tillægger den. Saa vilde denne Institution kun kunne gøre Fordring paa at være een af de mange, og vi kunde med samme højtidelige Stupiditet som mange af vore ærede samtidige diskutere om den ene, den anden eller den tredies Dogmer var af størst Værdi eller størst Chance for at overleve de andre. Men saadan er det ikke.

Der er ingen Parallel mellem den katholske Kirke og nogensomhelst anden Institution — hverken gejstlig eller

læg. Den katholske Kirke kan ikke stilles op til Sammenligning med nogen Meningsgruppe, skabt af Mennesker, for Kirken er een. Alt, hvad der ikke er af den, er imod den. Den fordrer, og dens Tilhængere støtter den i dette Krav, at være den eneste Røst i Verden, der taler med Autoritet. Dens Doktriner er ikke Følgeslutninger af et eller andet Eksperiment, ej heller Muligheder, Sandsynligheder eller Udslag af en bestemt Modeopfattelse. Dens Eenhed er ikke saadan, der taaler Tolerance eller viser Tolerance overfor modstridende Meninger — den har intet at slaa af paa. Dens Grænser er klare og skarpe. Indenfor er alt paa een Maade — udenfor paa en anden.

Kirken repræsenterer, hvad vi alle ved, en skarpt afgrænset og klart defineret Personlighed, hvad ogsaa staar de fleste klart udenfor Kirken.

Den er for at nævne et Par Eksempler det eneste urokkelige Bolværk mod Kommunismen, og ligesaa mod den moderne Panteisme og det Kaos af Doktriner, hvis Følge er Usikkerhed i moralske Spørgsmaal.

Den, som interesserer sig for Verdens Tilstand, maa først og fremmest se paa de Betingelser, hvorunder Troen lever. Hvilke er dens Fjender? Hvilke Farer truer den? Hvorledes er Betingelserne for dens Vækst? Hvor og hvorledes bliver den modarbejdet? o. s. v. Disse Spørgsmaal er af vitalere Betydning end Spørgsmaalene om Staters Fald og Bestaaen, eller de sociale og økonomiske Problemer. Den katholske Kirkes Situation er Dagens brændende Spørgsmaal!

— — Belloc fortsætter her med Omtale af Fænomenet »Antiklerikalisme« — et Fænomen, som Protestanten enten slet ikke vil tro paa som et Faktum eller ogsaa betragter som et Udslag af den samme Modvilje mod Kirken, som han kender fra sin egen Lejr. »Antiklerikalismen har sin Rod overalt, hvor Samfundene red Stormen af i det XVI Aarhundrede eller ialtfald genvandt Troen. Den varierer med Tid og Sted. Nogle Regeringer understøtter den, andre modarbejder den, men overalt findes den, i Belgien og i Spanien saavel som i Frankrig, Portugal og Italien — og ingen ved, naar og hvor den kan blusse op, om det saa var i Polen eller sely i Irland.

Særdeles mægtig er denne Bevægelse i Frankrig, der i saa lang Tid var Hovedsædet for katholsk Kultur. I over en Menneskealder har den der lagt sin Haand paa Statsroret, og de sørgelige Frugter deraf er Landet i rigt Maal begyndt at høste. Indtil for ganske nylig var den almægtig i Italien — en halv Menneskealder dominerede den Belgien og kan naar som helst faa Overmagt igen gennem Valgene.

Og hvad er da Antiklerikalisme? Ja, hvad er dette Fænomen, som Protestanter end ikke er i Stand til at opfaite, men som følger i gammel katholsk Kulturs Spor under stadig og dødelig Kamp. Den er et Produkt af den universelle Kirkes Krav, som Protestanten staar ganske fremmed overfor, at hvor en Nation for Alvor er gennemsyret af katholsk Kultur, maa Kirken enten sætte sit Stempel helt og fuldt paa Samfundet eller beherskes paa Trods af sig selv.

Katholsk Liv er ikke normalt i et katholsk kultiveret Samfund, med mindre Kirken anerkendes — anerkendes saa dens Love er Samfundets Morallove og saaledes, at Samfundet lovfæster og bekræfter deres Religion. Kirken vil aldrig taale at betragtes som en Sekt; dens Krav er fuld Indflydelse saavel paa Samfundets indre som ydre Forhold. Deraf rinder den staaende Religionskrig mellem Kirken og Antiklerikalismen.

De Antiklerikale siger saaledes: Tro paa, hvad I vil i Jeres Kirke, og indenfor visse Grænser maa I ogsaa gerne handle, som I vil, men I maa tilstaa andre, som ikke er af Jeres Tro, samme Frihed. Giv jer tilfreds med et almindeligt Moralsystem, som det findes i de almindelige Samfundslove, og forresten kan I gøre, hvad I vil, med jeres Doktriner, blot I holder den indenfor Husets fire Vægge, men prøv ikke paa at gøre jer til eet med Staten, som om det var jeres Ret at kræve Beskyttelse der mod jeres Modstandere.

Dertil svarer Kirken: Der er et Hul i jeres Logik, idet I gaar ud fra et almindeligt Moralsystem i Forbindelse med Samfundslovene. Et saadant System eksisterer nemlig slet ikke. Der findes intel fælles Moralsystem. Der er System A og B og C o.s.v., men den katolske Kirkes Moralsystem er det eneste, Menneskeheden kan leve efter,

som det skal leve. Det er det System der skabte den katolske Kultur, under hvis Indflydelse I stadig lever, selv efter at I har forladt Kirkens Dogmer. At svigte Kirken er at underminere Samfundet. I siger f. Eks. at en Del af jeres almindelige Moral er Monogami. Det fik I fra Kirken! I kan ikke paastaa, at Monogami er Fælleseje for hele Menneskeslægten. Og læg Mærke til, at jo mere I fjerner jer fra Kirken, jo svagere Ben kommer det til at staa paa. Jo mere I fjerner jer fra Kirkens specielle Standard, jo mere opløser I den Samfundstradition, hvorefter vi alle, hidtil har levet. Og det samme Forhold vil I se, hvor det drejer sig om Ejendomsretten, Familjelivet, Forældrenes Autoritet over Børnene o.s.v. — stadig Opløsning, hvor I staa Kirken imod. Og Striden bliver bitrere. Den antiklerikale siger: Siden I ikke vil leve i Fred med jeres Naboer, maa vi betvinge jer. I skal akceptere vore Skoler, og vi garanterer, at vi paa ingen Maade direkte skal modarbejde jer, men paa den anden Side vil vi overhovedet ikke nævne jer eller hvad der hører jer til. Vor Statsmoral og de bestaaende Love paa tvinger vi jer. Kan I ikke lide dem, er det værst for jer selv, at I vil gøre Oprør. Og skulde det vise sig, at vi gaar mere og mere mod jeres Anskuelse, saa bliver det vor Sag, og I maa underkaste jer.

Hertil svarer Kirken: For hvert Skridt I tager, viser I jer mere og mere fjendtlige. Under Paaskud af Neutralitet udelukker I endogsaa Nævnelser af Guds Navn af jeres Opdragelsessystem. Ægteskabet har I allerede ødelagt, i Morgen kommer Turen maaske til Ejendomsretten. Paa denne Maade nedbryder I Samfundet. Derfor vil jeg staa jer imod med al min Kraft og ved første Lejlighed gøre Modangreb og standse jeres langsomme Mord paa Kristendommen.«

Belloc skildrer herefter, hvorledes de to Partiers Kamp skærpes. Da de undervisende Ordner er de anti-klerikale farlige Fjender, forvises de — og deres konfiskerede Ejendomme giver Guld i Politikernes Lommer, og følgelig udvides Forfølgelsen ogsaa til de kontemplative Ordner, f. Eks. forjages Chartouserne fra deres Bjergklostre. Man gaar over til personlig Forfølgelse af Katholikker i Statens

Tjenesté. »Skal Statens Penge gaa til at lønne dem, som ikke vil anerkende Statens System!« Kirkens oprindelige Modstandere, der ofte var Teoretikere, der simpelthen ikke kunde se andet, end at Kirkens Krav var uretfærdige og i Strid med de civile Love, lader deres Modvilje gaa i Arv til deres Efterkommere, og Modviljen bliver til bittert Had. Nu bliver det en Kamp paa Liv og Død — de liberale, der vil søge en mindelig Overenskomst, fejles tilside — Frimurerens Hær staar overfor den katholske Hær, og enhver maa tage sit Parti. »Saaledes er de antiklerikales Udvikling, og vi maa aldrig glemme, at det er et Faktum, som vi ogsaa i Fremtiden maa regne med i de Lande, hvor den katholske Kirkes Lære er den herskende Religion i Folket efter Reformationens Katastrofe.

Men Slaget er ikke vundet endnu af nogen af Parterne. Historien er ikke afsluttet. Hvad vi maa huske paa, naar vi nu er ved at undersøge Kirkens Stilling i Dag, er, at i de Nationer, der er prægede af katholsk Kultur, er Kirken udsat for langt større Farer end i de ikke-katholske Lande, fordi det betyder Borgerkrig. I de katholske Lande vil Kirken aldrig acceptere en underordnet Stilling, eller den Fiktion, at den kun er en taalt Sekt. Skal den falde, falder den kæmpende.

I Frankrig holder Antiklerikalismen Marken, triumferende og dog i en usikker Stilling. Det gøres ved at hindre Kvindernes Valgret og Familieafstemning og endnu mere ved deres Tag i hele Statsmaskineriet: Administration af antikatholske Embedsmænd, antikatholsk Aand indenfor Skolevæsenet saavel som i de højere Undervisningsanstalter, Modstand mod Katholikkernes Forfremmelse, hvor Staten har noget at sige o.s.v., og dog er dette Parti et Mindretal indentor Staten, som kan ramle sammen naarsomhelst, men Førerne stoler paa den langsomme men udholdende Virkning af den antikatholske Skoleopdragelse i Forbindelse med det øvrige maaltbevidste Arbejde — deriblandt Forfølgelsen af de religiøse Ordner.

I Spanien og Italien er den antiklerikale Bevægelse paa Tiden standset — først i Spanien og fornylig i Italien, hvor den indre Politik har gjort Udslaget. I Polen

spiller den foreløbig ingen Rolle af Betydning, og heller ikke i Irland, men hvad Fremtiden vil bringe, kan ingen sige. Inden vi gaar videre, vil et lille historisk Tilbageblik være nødvendigt.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I St. Ansgars Kirke deltog paa Hvide Søndag 26 Dreng og 14 Piger i den første højtidelige hellige Kommunion, — og Søndagen derefter meddelte Hs. Højærværdighed Biskoppen Firmelsens h. Sakramente til 33 Dreng og 15 Piger.

— St. Vincentsforeningen for katolske Damer afholdt sin aarlige Generalforsamling Onsdag d. 11. April 1928 i St. Josefsøstrenes Skole paa Østerbro under Forsæde af Hs. Højærværdighed Biskoppen. De respektive Sognepræster havde givet Møde, og Foreningens gejstlige Leder Pastor Flynn aabnede Generalforsamlingen. Vincentsforeningen er nu oprettet i tre Sogne, St. Ansgars, Sakraments og St. Annæ Sogn, og tæller 45 aktive og 43 passive Medlemmer. Regnskabet udviser en Indtægt paa 4,411 Kr. 17 Øre og en Udgift paa 3077 Kr. 95 Øre; — Kassebeholdningen var 1. Januar 1928 1333 Kr. 22 Øre. Der gaves Decharge. Formanden, Hofdame Utke Ramsing oplæste den aarlige Beretning. Foreningen støtter med konstant Hjælp forskellige charitative Virksomheder, f. Ex. det af D. K. K. F. oprettede Feriehjem; ligesaa Fritidshjemmet, der samler og beskæftiger Børnene efter Skoletiden, og Systuerne i St. Ansgars, Sakraments og St. Annæ Sogne. Generalforsamlingen sluttede med en anerkendende og opmuntrende Tale af Biskoppen.

— Sct. Michaelsklub. Klubbens Mandagsmøde stod i belgisk Tegn. Det var Constance Teichmann, som Baronesse Rosenørn talte om. Constance Teichmann blev født 1824 som Datter af Guvernør T. i Antwerpen. Vel følte hun sig draget til Klosterlivet; men dog valgte hun at forblive i Verden og der hellige hele sit Liv til den kærligste Omsorg for Børn, Fattige og Syge. Fra den ganske beskedne Begyndelse, et Værelse og nogle Børnesenge oprettede hun et Børnehospital, det der endnu bestaar. Som tilhørende St. Franciskus III Orden, fulgte hun trofast sit store Forbilledes Eksempel og skyede intet nok saa afskrækkende og farligt, naar det gjaldt at

pleje og trøste de Syge. Under den frygteligste Kolera-epidemi var hun overalt, hvor Sygdommen rasede værst. Og med al denne store Gerning levede hun dog i Verden, tagende Del i Forældres og Søskendes Liv. Med sin betydelig musikalske Begavelse var hun en højt skattet Deltager i Antwerpens Musikliv og ved sin Koncerter skaffede hun ofte Penge til sine Velgørenhedsværker. Hun havde stor Interesse for den katholske Kirkemusik og virkede ivrigt med til dens Reform.

Michellotte.

— Onsdag d. 18. April talte stud. med. Erik Nielsen i A. C. (De Unges Sektion) om »Den katholske studerende og Polyteknik« og fremhævede de Ting, enhver medicinsk studerende og Læge maa lægge Vind paa, hvis han vil virke som Katholik. Paa N.'s Forslag besluttede de tilstedeværende Medicinere at studere sammen og mødes til regelmæssige Diskussionsaftener for at drøfte de mange Spørgsmaal, der kan volde en Katholik Vanskeligheder under det medicinske Studium.

sky.

— Hr. Pastor Schindler er blevet ansat som Præst ved Rosenkranskirken under den 15. April.

Australien. I de Apostoliske Vikariater og Præfekturer paa Samoa-Øerne, Salomon-Øerne, Tonga-Øerne, Fiji-Øerne, Ny-Kaledonien og Ny-Hebriderne virker Marist-Præsterne. Af de 503,000 Indbyggere er 76,314 Katholikker. Der er 166 Præster, hvoraf 12 indfødte, desuden er der 91 Lægbrødre. 410 Søstre tager Del i Arbejdet, og af dem er 155 indfødte. En vigtig Hjælp for Missionærerne er over 800 Kateketer. Der findes 550 katholske Skoler med 15,500 Elever. I alt er der 647 Kirker og Kapeller. Katholikkerne er ikke ligeligt fordelt over Øerne, men de fleste findes paa Ny-Kaledonien, hvor Halvdelen af Befolkningen er katholsk.

Ugens Messebønner.

29. April 3. Søndag efter Paaske (N.-M. 891, G.-M. 422). Særlig Præfation (N.-M. 523). I stille Messer Ihukommelse af Søndagens Messe (N.-M. 583, G.-M. 422); og Petrus Martyr (N.-M. 889, G.-M. 723); til Slut Søndagens Evangelium.
30. April. Katharina af Siena (N.-M. 890 og [66], G.-M. 724 og [67]). Ihukommelse af Josef (N.-M. 891, G.-M. 422). Josefs Præfation (N.-M. 523).
1. Maj. Apostlene Filip og Jakob (N.-M. 894, G.-M. 725). Apostel-Præfationen (N.-M. 524, G.-M. 42).
2. Maj. Oktav af Josef (N.-M. 891, G.-M. 422). Ihukommelse af Athanasius N.-M. [38], G.-M. [42]). Josefs Præfation (N.-M. 523).
3. Maj, Korsets Genfindelse (N.-M. 900, G.-M. 730). Ihukommelse af Alexander og hans Fæller. (sstds.). Korsets Præfation (N.-M. 517, G.-M. 37).

4. Maj. Mariæ Bebudelse (N.-M. 858 og [83] og [87], G.-M. 697 og [87] og [91]). Ihukommelse af Monica (N.-M. 904 og [73], G.-M. 734 og [73]). Gudsmoders Præfation (N.-M. 522, G.-M. 41).
5. Maj. Pius V. (N.-M. 905 og [34], G.-M. 735 og [34]).

Anm. N.-M. betyder *Nye Messebog*, G.-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder.... 3. for Kirken....« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Mariakongregationen for Mænd i Sundby afholder Fælleskommunion Søndag d. 29. April under Messen Kl. 8.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag d. 1. Maj Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggende.

St. Ansgars Kirke. Tirsdag d. 1. Maj aabnes Majandagten Kl. 8 Aften med Prædiken og Procession, i hvilken de unge Pigers Foreninger deltager.

Fredag d. 4. Maj Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Jesu Hjertes Broderskab. Det allerhelligste Sakramente er udstillet hele Dagen til Kl. 8 Aften.

Sakramentskirken. Mariæ Bebudelse: Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse og Majandagt med sakramental Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Antoni Kapel: Mariæ Bebudelse: Messe Kl. 9.

St. Josefs Gilde afholder sin aarlige Fælleskommunion i Messen Kl. 8 i St. Ansgars Kirke.

Alle Brødre bedes give Møde med Emblem.

Bestyrelsen.

S. M. D. M. Foraarsfest afholdes Torsdag den 3. Maj Kl. 8 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8A. — De Unge, der med Udgangen af dette Skoleaar forlader Skolen, er Foreningens Gæster. Talen til de Unge holder Forfatteren, Hr. Pastor *P. Schindler*. — Smørrebrød, The, varme Hveder à Kr. 1,50. *Styrelsen.*

En 50 aarig Forretningsmand, som har maatte ophøre med sin Forretning, søger Beskæftigelse som Bud, Inkassator ved Kontorarbejde, lige meget hvad, for en mindre Gage, ca. 125 Kr. om Md., da en mindre Livrente haves. Hugo Rasmussen, Holmsgade 36. Telf. Byen 1057 y.

Min hjerteligste Tak lil enhver, der har haft den Venlighed at mindes mig paa min Jubilæumsdag.

Valby 23/4 1928.

Fr. Pohl,
Præst.

Kirkelig Kalender.

29. April 3. Søndag eft. Paaske. I Messen Josef,	6. Maj 4. Søndag eft. Paaske. Johannes Evangelist Martyrium.
30. — M. Katharina af Siena. Jomfru.	7. — M. Stanislaus, Biskop og Martyr.
1. Maj Ti. Filip og Jakob, Apostle.	8. — Ti. Ærkeenglen Mikael's Aabenbarelse.
2. — O. Oktav af Josef.	9. — O. Gregor af Nazianz, Biskop, Bekender og Kirkelærer.
3. — To. Korsets Genfindelse.	10. — To. Antoninus, Biskop og Bekender.
4. — F. Monika, Enke.	11. — F. Ferialdag.
5. — L. Pius V, Pave og Be- kender.	12. — L. Nereus og Fæller. Martyrer.

3. Søndag efter Paaske.

Rosenkranskirken. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 5 Prædiken, Te deum og sakramental Velsignelse.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesldage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 $\frac{1}{2}$
Immaculatakirken	- 2 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
Rosenkranskirken	- 5	- 7 $\frac{1}{2}$
Assumptionskapellet	- 4 $\frac{1}{2}$	- 4 $\frac{1}{2}$
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 8
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Torsdag d. 3. Maj Kl. 8 $\frac{1}{2}$ (efter Majandagten) i Forsamlings-salen Bredgade 67 Møde for St. Ansgars Menighed Foredrag af Pastor De Vos »Lidt om Kristus-Spillet i Dyrehaven«.

Derefter Kaffebord og Lysbilleder. Adgangskort gratis hos Præsterne.

Trykfejl i Artiklen om Jesu Barndomsforening.

Medlemsbidrag i Aaret 1226 skal være...1927. Eshjerg 125.57 skal være 152.57. Aarsheftet 1926 skal være...1927. 19300 Francs til Paris skal være 20.339 Francs... I selve Aarbogen har der indsneget sig en Fejl paa Bagsiden: Kr. 3290,52 skal være Kr. 3288,52.

Regnskab for Rosenkranssognet ligger fremme til Gennemsyn hos Pastor Messerschmidt.

Under Redaktøren Pastor Jensens Sygdom redigeres Nord. Ugeblad af Pastor Hub. Messerschmidt Boyesg. 8².

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 19.

Søndag den 6. Maj.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Postcommunio. — Kirkens Stilling i vore Dage. — Kirke-Nyt. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

[Bogens første Del, 1, 1—7, 25: Anledningen og Begyndelsen til den Krig, som Assyrerkongen Assurbanipal førte med hele Vestasien.]

Kap. 1, 1—2, 6.

I. Arfaksads Nederlag. 655 f. Chr.

Medernes Konge, Arfaksad, havde bragt mange Folkefærd under sit Herredømme og byggede af tilhugne Kvaderstene en mægtig Stad, som han kaldte Ekbatana. Dens Mure gjorde han 70 Alen brede og 30 Alen høje, og dens Taarne gav han en Højde af 100 Alen. Taarnene dannede en Firkant, og hver Side af dem maalte over 20 Fod, og Byportene gjorde han lige saa høje som Taarnene. Han brystede sig af sin Hærs Styrke og af sine Stridsvognes Fortrinlighed. Men i sin Regeringstids 12. Aar paaførte Assyrerkongen Nabuchodonosor (= Assurbanipal), som herskede i den store By Ninive, Arfaksad Krig og besej-

rede ham paa den store Slette, som kaldes Ragan, nær ved Eufrat, Tigris og Jadason, i Elikerkongen Eriochs Sletteland. 1—6.

*II. Nabuchodonosors (= Assurbanipals, 667—626 f. Chr.)
Tanker om et Verdensrige.*

Saa blev Nabuchodonosors Kongemagt endnu større og hans Sind overmodigt. Han sendte Bud til alle, der boede i Kilikien, Damaskus og paa Libanon; og til alle Stammer, der findes paa Karmel og i Kedar, og til Beboerne af Galilæa i den store Esdrelonslette og til alle, som var i Samaria og paa denne Side Jordanfloden lige op til Jerusalem, og til hele Landet Jesse indtil Æthiopiens Grænser. Til alle dem sendte Assyrekongen Nabuchodonosor Sendebud. Men de svarede alle enstemmigt nej, bortsendte dem med tomme Hænder og afviste dem med Skam. 7—11.

III. Nabuchodonosors Hævnplan.

Da blev Kong Nabuchodonosor harmfuld paa denne Del af Jorden og svor ved sin Trone og ved sit Herredom, at han vilde hævne sig paa alle disse Lande. I Kong Nabuchodonosors 13. Regeringsaar, den 22. Dag i 1. Maa- ned spurgtes det i Assyrekongen Nabuchodonosors Hus, at han vilde hævne sig. 1, 12—2, 1.

IV, Stændermøde og Holofernes's Udnævnelse til Øverstkommanderende.

Han sammenkaldte da alle Stormænd og alle Høvdinger og sine Stridsmænd og meddelte dem sin hemmelige Beslutning, at det var hans Agt at bringe hele denne Del af Jorden under sit Herredømme. Da hans Beslutning tiltalte alle, lod Kong Nabuchodonosor sin Hærfører Holofernes kalde og sagde til ham: »Bryd op mod alle Riger i Vesterleden og navnlig mod dem, som haanede mit Herredømme. Dit Øje skal ikke skaane noget Rige, og hver Fæstning skal du underlægge mig.« 2, 2—6.

Levregel. Mennesket søger Lykke, Magt og Ære; det er en medfødt Trang i hans Natur; Gud selv har lagt den

i hans Hjerte. Derfor maa der være berettigede Former af den og en Mulighed for at tilfredsstille den. Desværre er der dem, der gaar Veje som Arfaksad. Han blev drevet frem af et umaadeligt Begær efter jordisk Rigdom, Magt og Berømmelse, men endte i dyb Fornedrelse. Næppe havde han løbet sin Bane ud, førend Nabuchodonosor blev grebet af den samme bedrageriske Aand. Ogsaa han maatte sande Skriftens Ord: »Verden forgaar og dens Lyst med« d. v. s. Kødets Lyst, Øjnenes Lyst og Livets Hof-færdighed. — Vær du da klogere og følg Skriftens Raad om »med Udholdenhed i god Gerning at søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed og Fred med evigt Liv hos Gud« (sl. K. 2, 7. 10). Lad dig endelig ikke narre af Sanselighedens Begær efter Nydelse og Vellyst; lad dig endelig ikke tyrannisere af Øjnenes Lyst til stedse at se noget nyt, smukt og behageligt; vogt dig endelig for en Livsvandel i Overmod og Selvtillid, som om du i alt var din egen Herre og ikke havde en almægtig Gud over dig. Det er altsammen for lidt til din hungrende Sjæl; det ender med Trængsel og Angst, og paa Dommedagen rammes du af Guds Vrede og Straf. F. K.

Postcommunio.

(Til Tone af Carl Nielsen: Forunderlig at sige.)

Mig lyster nu at svæve
i Herrens Himmel ind,
som Abildblomst at bæve
i Paradisets Vind.

Mig lyster did at dvæle
foruden Sang og Bøn —
blot knæle, knæle, knæle
for Guds eenbaarne Søn.

Mig lyster dybt at drukne
i Flammehavets Glar
og alle Tanker slukne
i Skuen demantklar.

Hinsides Fryd og Vaande,
 med skært og luttret Sind,
 jeg bæres paa hans Aande
 som Fnug paa Foraarsvind.

Farvel nu, Jorderige,
 med Støv og Sten og Tjørn —
 paa Vinger vil jeg stige:
 halvt Due og halvt Ørn.
 Mig lyster mer ej være,
 men svinde og forgaa —
 mit Guld-Klenod, min Ære,
 min evige Attraa!

Min blanke Ziir, mit Smykke,
 min Demant og Juvél —
 o, Lykke, Lykke, Lykke,
 er vorden mig til Del.
 Mig lyster mig at fjæle
 som Myggen i sit Rav —
 i Dig for evigt dvæle
 som Draaben dybt i Hav.

O stille, stille, stille,
 — som Pulsslag Timer gaa —
 fra Evighedens Kilde
 der drypper Draaber blaa.
 Nu ruller ud Guds Rige
 sit store Herredom —
 kom, lad os stige, stige —
 kom, Herre Jesus, kom!

Kirkens Stilling i vore Dage.

Af *Hilaire Belloc*.

Med speciel Tilladelse af Forf. ved
Holger K.-Hafstrøm.

(Fortsat.)

Belloc fortsætter med en Omtale af de katholske Landes Tilstand før den franske Revolution — hvordan Kirken og Staten stod i inderlig nøje Forbindelse med hinanden. Hvorledes Kirkens og Statens Tandhjul greb ind i hinanden og fik det hierarkiske Værk til at gaa, Revolutionen understøttede de skeptiske, kirkefjendtlige Partiers Opfattelse, at Religionen var en Privatsag — noget individuelt, hvoraf Staten var uafhængig. Striden er staaende den Dag i Dag, idet Kirken stadig kræver sin Plads i Statsstyrelsen, f. Eks. kræver den ufravigeligt, at den katholske Lære skal meddeles Børnene i Skolen, og den katholske Filosofi skal være Universiteternes. Nægtelsen deraf betegner Kirken som Tyranni og en unormal Tingenes Tilstand. I den katholske Familiefaders Øjne er den saakaldte Neutralitet (at Religion ikke maa nævnes i Skolerne) simpelthen en maskeret, modificeret Forfølgelse. Mellem de to Opfattelser er ingen Forsoning mulig, fordi de er baserede paa to hinanden modstridende Principer.

»Den katholske Stilling baseres paa det Grundprincip, at Idealet er et homogent Samfund med Kirke og Stat inderligt forbundne. Og man maa vel erindre, at dette ikke er en vag Utopi, men en Genoplivelse af historiske Forhold endda af meget sen Dato. Det er f. Eks. kun en halv Menneskealder siden, at Krucifikset blev fjernet fra Domstolene i Frankrig, — og i Italien er det for nylig blevet sat tilbage igen. I Spanien er efter gentagne Kampe Foreningen mellem Stat og Kirke genoprettet. Vi ser altsaa, at Forholdene i de katholske og ikke-katholske Lande er vidt forskellige.

Derefter følger et historisk Rundskue, som Pladsen ikke tillader at gengive. Belloc paaviser, hvorledes Bismarck dannede en protestantisk Majoritetsblok, dirigeret fra Berlin, medens England allerede i Koloniseringstiden var protestantisk. Men fra Irland strømmede Katholikker ud baade

til Storbritannien og Amerika, og Forholdet er nu det i England, at man ikke strides men diskuterer, og Kirken anerkendes i rigt Maal som en aandelig Faktor trods Medlemmernes Minoritet.

Man kan betragte Forholdet paa to Maader. Som et protestantisk Flertal, der søger at absorbere det katholske Mindretal i sig, eller som et Mindretal, der gennemsyrrer det protestantiske Flertal. Der er imidlertid en beklagelig Mangel paa Sympati mellem det katholske engelske Mindretal og de katholske Flertal i andre Lande. Man kan f. Eks. ikke paastaa, at een af ti blandt engelske Katholikker har Sympathi for den katholske Stat Polen. »Men før vi slutter Omtalen af Forholdet i England mellem Katholikker og Ikke-Katholikker maa to Fakta understreges: For det første, at Katholikkerne har Fordelen paa deres Side med Hensyn til Definition og Kundskaber. De ved meget mere om de andre, end de andre ved om dem, og hvad Definition angaar, har de en Filosofi, som staar i Kontakt med hele det praktiske Liv og som ikke forandrer sig, mens der i den Verden, der omgiver dem, ikke findes en ensartet Filosofi, ja end ikke en fast Haand, der leder Tidens aandelige Rørelser. —

»To Faktorer, som var ukendte i Fortiden, spiller nu en stor Rolle. Den ene er den tvungne Undervisning, den anden den folkelige Presse.

Hvad den førstnævnte angaar, kan den defineres som et Princip gaaende ud paa, at et vist Kvantum Undervisning af en bestemt Kategori er den første nødvendige Ting for et Menneske. Alle andre Ting kommer først i anden Række. Denne Kategori indbefatter Læsning, Skrivning, elementær Regning, en lettere Oversigt over Historien og de eksisterende Stater, deres Geografi og almindelige Karakter, alt med en let Fernis af den uomgængelige Religion: Patriotismen og en vag, almindelig Moral. Da disse Ting bliver paatvunget Barnet, bliver andre Faktorer som Religion af mindre Interesse for Undervisningens Forløb. I Modsætning hertil paastaar den katholske Kirke, at den første, nødvendigste Ting er at undervise Børnene grundigt og med alt muligt Eftertryk i den katholske Kir-

kes Dogmer og definerede Moral, baade til Rettesnor i Livets almindelige Forhold og for den evige Frelses Skyld. Intet over og intet ved Siden af dette. Det er godt at kunne læse og skrive og klare et simpelt Regnestykke, bedre at vide noget om sit Lands og Folks Fortid og have et fornuftigt Begreb om den Verden, der omgiver en. Men intet af dette kan sammenlignes med Troen. Her staar Kirken og »Verden« mod hinanden. Undervisningen maa enten være katholsk eller ikke-katholsk. En Skole, der ikke er nogen af Delene, kan ikke eksistere. Man kan ikke stille sig »neutral« overfor dette Spørgsmaal, og enhver Skole maa have sine moralske Grundsætninger, og saa kommer det afgørende Spørgsmaal straks: I hvilken Orden fremsættes disse moralske Grundsætninger?

Vil man lære Børnene, at den overdrevne Nydelse af Alkohol er Urfjenden i Menneskets Tilværelse, eller at Godhed mod sin Næste er Menneskets højeste Pligt, eller vil man indprente Børnene, at det er vigtigere at være god mod Dyrene end mod Menneskene, fordi de stakkels Dyr er saa hjælpeløse og ikke kan tale?

Ingen benægter, at Drukkenskab er en sørgelig Last, eller at Dyrplageri er ondt, eller at det er ret at være god mod sine Naboer — Spørgsmaalet er blot, i hvilken Orden man vil belære Børnene om disse Ting, og hvilken relativ Betydning de har. Tager man Tingene i een Orden, bliver det katholsk Moral, i en anden protestantisk, i en tredje hedensk o. s. v.

Med Hensyn til Skolebøgerne er det almindeligt, at alle Oplysninger, baade historiske og geografiske, er anti-katholske. F. Eks. fremstilles Holland som et rent protestantisk Land — altsaa Børnene lærer ikke Fakta, men hvad man gerne vil, at de skal tro. Under Ly af »Neutralitet« undergraves Børnenes Viden om den katholske Kirke.

Vi kommer nu til den anden betydelige Faktor: den folkelige Presse.

Pressen er født i en Tid, hvor den forkerte Opfattelse, at Religion er en Privatsag, har slaaet Rod i den almindelige Bevidsthed. Derfor udspreder den ikke en Atmosfære af Religion og vurderer ikke Tilværelsen efter den Maale-

stok, som den sande Tro kræver. Ofte gør den Ting til Hovedspørgsmaal, som end ikke tangerer Religion eller Moral. Ofte erstatter den Berømmelse med Berygtelse og samler al Interesse om rent forbigaaende Hændelser og virker i bedste Tilfælde forflygtigende, men man maa huske, at dette gør den ikke paa Grundlag af en Sammensværgelse mod Troen og Religionen, men slet og ret fordi det Samfund, den afspejler, ikke har fundet sin Religion. Blev Samfundet religionspræget, vilde det ogsaa spores i Pressen. Pressen er under Indflydelse af tre Faktorer: De averterende, af hvilke den lever, Ejerens specielle Formaal og Læsernes Gunst. Af disse tre er den sidste den vigtigste. Avertissementerne er afhængige af Publikums Efterspørgsel. Ejerens personlige Tendens kan nok spille nogen Rolle, men bliver dog aldrig det afgørende.

Pressen arbejder med to Værdier — Nyhederne og de interessante Spørgsmaal — og da religiøse Spørgsmaal i vore Dage er af stor Interesse, bliver Bladene naturlige Arenaer for de religiøse Debatter. Som Forholdene er, kan et katholsk Blad med det Formaal at udbrede Troen næppe eksistere, men ligesaa lidt vil et Blad klare sig som direkte Modstander af Troen; Bladene maa i store Træk afspejle de forskellige religiøse Strømninger i Folket. De maa f. Eks. afspejle den moderne Religion: Nationalismen, indtil denne Religion blegner. Pressen vil stadig afspejle Pøbelens Sensationshunger. Den vil overdrive Populariteten hos den populære og Upopulariteten hos den upopulære. Men i sig selv er den ikke vor Fjende, men kan kun være til Gavn for os ved at give Plads for religiøse Debatter. Der har den en Mulighed for at være os til Nytte, men dertil er det endnu ikke kommet. Grunden dertil er den almindelige Mangel paa de simpleste religiøse Grundsætninger og Folks Ulyst til et virkeligt Tankearbejde, hvorfor man i Stedet ofte faar fuldkommen indholdsløse Slagord. Hvad vi trænger til og kun har i altfor ringe Grad, er katholske Dagblade, hvor alle Dagens Begivenheder bliver belyst ud fra Kirkens Synspunkter. Lad os f. Eks. tage Spørgsmaalet om Børnebegrænsning. Pressen som Helhed stiller sig enten for denne Bevægelse eller neutral. De katholske Blade er de eneste, der staar

som et fast Bolværk derimod og bekæmper den med den Harmen, den fortjener. Paa samme Maade staar vore Blade overfor Kommunismen i Italien og Frankrig. Skade kun at dette Forsøg paa at frelse Samfundet næsten kun finder Ly i specielt kirkelige Tidsskrifter. Hvad vi mangler, er den faste Stab af katholske Journalister til at skrive lige fra de akademiske Ugeblade til den lille daglige Avis og gennemsyre Pressen med katholsk Aand.«

Belloc gaar nu over til at betragte Regeringernes Forhold til Folket og Kirken og paaviser, hvorledes man i Italien lyster den stærkt personlighedsprægede Regering, mens man i Frankrig saa vidt muligt handler mod den. I Frankrig har Regeringen lige siden Mc. Mahons Fald i 1877 været kirkefjendtlig, idet en »stærkt organiseret Frimurerklike tilvendte sig Magten over hele Vælgermaskineriet og har beholdt den siden«; men man maa ikke tro, at Regeringen afspejler Folkets Standpunkt. I 1928 var Regeringen lige ved at blive drevet ud af Parlamentsbygningen, men »Faren« drev over. Situationen er farlig, idet Regeringen fortsætter sit antikatholske Værk, medens en Stab af dygtige katholske Forfattere i høj Grad gør sig gældende, men hvor langt disse naar ned i Folket, vil de kommende tyve Aar først kunne vise. Men hvad enten Katholikkerne i det lange Løb vil sejre eller svinde ind, vil Virkningen brede sig vidt omkring ogsaa i andre Lande.

Vi maa nu kaste et Blik paa den politiske Stilling og se, hvorledes de katholske Landsdele er stedt.

»Efter Afslutningen af Religionskrigene for næsten 300 Aar siden viste der sig en tydelig Tendens i Retning af protestantiske Nationers Frigørelse fra katholsk Overherredømme, f. Eks. de hollandske Calvinister fra Spanierne o. a., men ogsaa Underkastelse af store katholske Grupper under protestantisk Herredømme og Kontrol. Saaledes forblev mere end en Tredjedel af de syv af ti nederlandske Provinser, som nu kaldes Holland, katholsk men under kalvinistisk Regering. Irland forblev katholsk men undergivet protestantisk Styre. Senere viste det samme sig ved Polens Deling, hvor det ulykkelige Land og Folk blev delt mellem to anti-katholske Magter: den russiske Despo-

tisme og den preussiske. Kun en Brøkdal blev overtaget af den katholske østerrigske Krone, og i den nye Verden gik fransk Canada over til engelsk Kontrol.

Nye Tider oprandt med store katholske Strækninger under antikatholsk Styre, hvor den protestantiske Kultur havde frit Slag. Noget tilsvarende fandtes ikke i større Grad i de modsatte Forhold. Der fandtes ikke større Kontingenter af Protestanter under katholsk Styre. I Frankrig var ca. en Tyvendedel Huguenotter, og i enkelte tyske Stater var der religiøse Blandinger, men som Helhed var Situationen den, at Katholikkerne politisk var underkastet Protestanterne, hvad der fik sit Udtryk, da Rhinlandet efter Slaget ved Waterloo blev givet til Preussen.

Følgen af denne Situation var, at den almindelige Opfattelse i Europa blev, at Katholicismen ganske givet sygnede hen i politisk Henseende. Spanien tog af i Befolkning, Rigdom og Magt; Millioner af Katholikker var under protestantisk Herredømme og ofte, som i Polen og Irland, Genstand for langvarige og grusomme Forfølgelser. I Italien, som bestod af en Række selvstændige Stater, der hver især var svage, var der ingen Enighed. Der var endnu Frankrig, men et Frankrig, hvor Antiklerikalismen satte ind med fuld Kraft efter Revolutionen.

Der var endnu det østerrigske Kejserhus, men under Kronen var en usammenhængende Masse forskellige Racer, Tyskere, Ungarer, Slaver, og senere Tider har vist, hvor vaklende Tronen var.

Men i vor Tid har vi set en betydelig Forandring i alt dette, og en ny Tid er oprunden, hvad angaar Forholdet mellem Kirke og Nationalitet. Det er underligt, at saa faa virkelig har faaet Øjnene op for denne nye Tingenes Tilstand og dens eventuelle Betydning for Fremtiden. Man er nu engang vant til at leve i de gamle Forhold og glemmer, hvad der sker for ens Øjne. Skønt Irlands Frigørelse traktatmæssigt er et Faktum, er dette Faktum ikke blevet noget reelt i England. Stadig træffer man Bemærkningen »Dette her kan ikke blive ved at vare«. Endnu mere iøjnefaldende er Forandringen med Hensyn til Polen, men ikke desto mindre tænker Størstedelen af Menneskeheden endnu paa Polen, som om det var delt og undertrykt.

Særdeles oplyste Mænd kan belære os om, at »den polske Korridor« er nødt til at forsvinde, medens de samme, hvis de talte ud fra Realiteter, snarere maatte sige, at det protestantiske Østpreussen saa ud til at svinde ind baade med Hensyn til Rigdom, Befolkning og Indflydelse.

Man har heller ikke gjort sig klart, hvad Czardømmets Sammenbrud har frigjort af katholsk Energi, og hvilken Dæmper det har lagt paa de antiklerikale Partier i de slaviske Randstater.

Ligesaa kortsynet er man m. H. t. det østerrigske Imperiums Undergang. Man ser, at et katholsk regerende Fyrstehus er blevet slaaet til Jorden, og dets nominelle Magt over forskellige Folkegrupper er tilintetgjort. Deraf slutter man, at den politiske Indflydelse i Centraleuropa er mindre katholsk. Tværtimod! Adskillige Skranker mellem Folkegrupperne er faldne, og der har været en — endnu ubenyttet — Lejlighed til at samle alle katholske tyske Partier til eet.

Ligeledes er Italiens hurtige Vækst og Styrkelse tildels undgaaet vor Opmærksomhed. For femogtyve Aar siden var Italien vel en Nation men knapt en Stormagt, og den betragtedes som lavere staaende end de gamle Stater i Vesteuropa. Dette saa man slaaende Eksempler paa ved Fredsslutningen. Forholdsvis havde Italien mistet flere Mænd end England! Italienerne havde kæmpet haardnakket siden de første Maaneders store Angreb. Trods alle Fristelser holdt de trofast fast ved de Allierede, da de blev de første Ofre for den fornyede Styrke, Fjenden fik, da Rusland faldt fra. Dog fik Italien ingen Kolonier, ikke Adriaterkysten, ja man søgte endog at forholde dem Fiume. Italen havde kæmpet og blødt, ja forblødt sig for Sejren, og Følgen var en direkte Fare for fuldstændig social Oplosning. Vi ved alle, hvad der skete. Landet handlede storslaaet. Sparkede Parlamentarikerne ud, dannede en stærkt national Regering, og fra det Øjeblik er Italien for hver Dag blevet stærkere, rigere, stoltere og bedre organiseret. Og saa er der endda dem, for hvem det ikke er gaaet op, at Italien er en livskraftig Nation i Vækst. I Spanien saa vi noget lignende, blot i mindre Maalestok. I Virkeligheden har de, der klamrer sig til den gamle Tin-

genes Tilstand, kun Frankrig at trøste sig ved. Endnu kan man der glæde sig over katholsk Underlegenhed, og antikatholske Politikere kan endnu naa at gøre meget ondt. I Virkeligheden er Forandringen i Aarene fra 1900 til i Dag slaaende, og vi gør vel i med største Agtpaaivenhed at se Fremtiden imøde.

Kirke-Nyt.

Ku-Klux-Klanernes Forvandling.

Denne berygtede hemmelige »Orden« i U. S. A., hvis Formaal var Bekæmpelse af Negere og . . . Katholikker, og hvis Midler var Voldsgærn timer og Forbrydelser, har fundet det formaalstjentligt at afkaste sin Mummedragt og fremtræde uden Hætte og Ildkors, uden hemmelig Parole og det øvrige mærkelige Udstyr; den har reddet sig fra Regeringens Haand ved at blive et blot og bart politisk Parti (med Ordrens gamle Program); selv Navnet er lavet om til noget saa skovturs-idyllisk som »Ridderen af den store Skov«.

Det tør forudses, at Ordren nu taber baade sin Interesse og sin triste Indflydelse; dens næste Forsøg (blot uden Terror) vil være at vælte Mr. Smith, New Yorks Guvernør, som Kandidat til Embedet i »Det hvide Hus« — han er nemlig Katholik.

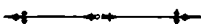
Man kan kun hilse med Glæde, at denne uhyggelige Bande nu har kastet Masken og er blevet en politisk Klub.

Sydhavsøerne.

10. Marts døde i Makogai paa Fidjiøerne Maristpatren Fr. X. Nicolau i en Alder af 62 Aar efter at have tilbragt 40 Aar af sit Liv i Sydhavet. Gennem 9 Aar var han selv spedalsk, et Offer for Arbejdet blandt de Spedalske.

Han levede som disse i en Straahytte og læste saa længe han endnu kunde det, Messe i et Hyttekapel, be-tjent af en Spedalsk, der krøb paa Resterne af sine op-ædte Ben.

Saalænge han endnu kunde røre sig, forfærdigede han kunstige Lemmer af Træ til sine stakkels Venner, der havde mistet Hænder og Fødder. Selv døde han, efter Amputation af flere Lemmer, som en sand Præste-Helt.

Nye Bøger.

Pax. The Quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Spring 1928. N° 86. 1 sh. 6 d.)

Blandt de såre læseværdige artikler i dette nummer af Benediktiner-øens smagfulde tidsskrift bør særlig fremhæves: Uniatisme, en hindring for genforening. Den er på en vis måde ingen selvstændig afhandling, men en gennemgang og refereret af en lille bog, kaldet Uniatisme, udsendt af Benediktinerne i Amay i Belgien, men forfattet af Pater Cyril Korolevskij, præst af den byzantinske ritus, ansat ved det vatikanske bibliothe og konsultor ved den orientalske kongregation og den russiske komité i Rom. I denne sin bog protesterer den lærde præst stærkt og indtrængende mod hvad han kalder uniatisme, hvorved han forstår noget helt andet end union; denne eksisterede før 1054, da det store brud fandt sted mellem den østerlandske og vesterlandske kristenhed, og det er den union eller enhed, man skal stræbe efter alle kristnes enhed i een tro under eet overhovede, men med fuldstændig ligeberettigelse mellem de forskellige autentiske riter og kanoniske love. Uniatisme er derimod et theoretisk og praktisk system af latinisering, omfattende næsten alle områder af det kirkelige liv. De østerlandske kristne, som vendte tilbage til kirken, er efterhånden derved bleven forvandlet til unitarer, medens de burde ha vedbleven at være sande østerlandske kristne og dog tro katolikker og således være bleven til apostle for yderligere enhed blandt deres landsmænd. De er derved snarere bleven en hindring for genforening, thi det fraskilte østen er kommen til at tro, at når Rom begærer union, mener den hemmelig uniatisme, hvad der jo ikke er tilfældet. Uniatisme er altså identifikation af catholicisme med den latinske ritus og theologi, og således mener de fleste katolikker af latinsk ritus, at det bør være. De ser på de østerlandske riter ikke som en pyrd for kirken, men som en slags indrømmelse til orientalsk interioritet; de mener man kan ikke være rigtige katolikker uden sakramentsandagt, rosenkrans, Jesu Hjerte, St. Josef og St. Aloysius. Ja, de fleste vesterlandske katolikker ved ikke engang af, at de har brødre i Østerland, hvis gudstjeneste og skikke er meget ulig deres, og som dog er lige så ægte katolikker som de selv. I de sidste 30 år har dog de her omtalte misforhold noget bedret sig. Pius X gjorde her som i så mange andre henseender et stort reformarbejde. Vesterlandsk og østerlandske katolikker kan fra hans tid frit og uden at spørge

øm forlov skrifte og kommunikere indbyrdes hos hinanden, medens de tidligere kun måtte det, når de ikke var nær nogen kirke af deres egen ritus. Det er ikke Rom selv, der har ført an i denne latinisering af østerlandsk, men dets ulydige børn i stolthed over deres latinske ritus og lovbog. De unerede gejstlige er ved denne udvikling kommen ud af kontakt med deres fraskilte østerlandske brødre og derved udelukket fra at virke iblandt dem. Pater Korolewskij anser dog ikke stillingen for håbløs, en reaktion er jo, som nævnt begyndt, og den er i god gang. Han råder sine østerlandske trosfæller til så meget som muligt at optage det gamle orientalske og ikke efterligne de vestlige præsters dragt og måde at være på; det eneste han anbefaler af det vesterlandske, er, at de så meget som muligt skal propagere det gejstlige coelibat.

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentskonferensernes 2. Generalmøde fandt Sted Søndag d. 22. April i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke. Paa Grund af Firmelse og Første Kommunion i flere af Sognekirkerne var kun 11 Medlemmer til Stede, ligesom ogsaa Biskoppen var forhindret i at give Møde. Formanden, Hr. A. V. Günther, ledede Mødet, der aabnedes med Bøn af Pastor Klar. Der blev derefter aflagt Beretning fra samtlige Konferenser og Lokalraadet. Som ved sidste Generalmøde drøftede man atter at søge at virke for mere Interesse for Vincentsforeningens Kærlighedsgerning og at virke for mere aktiv Deltagelse fra Vincentsbrødrenes Side. Efter den sædvanlige Kollekt sluttede Mødet med Bøn.

— Sakramentskirkekorets Opførelse af »Elverskud«. En meget stor og vanskelig Opgave blev under Ledelse af Hr. B. Husson løst paa en smuk Maade af Kirkens velsammensungne Kor — uden fremmed Assistance. Endog Solopartierne udførtes med Dygtighed af tre af Korets Medlemmer. Skulde man udtale Ønsker, maatte det være i Retning af lidt bedre Tekstudtale; endvidere bør Tenoren ikke have Lov til at dominere saa stærkt, som Tilfældet var. Fremhæves maa selvfølgelig H. Carl Vorms prægtige Akkompagnement.

— I St. Ansgars Kirken overraskedes de troende paa Langfredag med en legemsstor Fremstilling af Herrens afsjælede Legeme hvilende i Graven. Det er vistnok første

Gang, at dette sker berhjemme. Vi kender ellers kun at fremstille Julemysteriet. Det maa nu vise sig, om »den hellige Grav« vinder lige saa stor Forstaaelse hos de troende som Julekrybben.

— Onsdag den 25. April talte Redaktør Harald Tandrup i A. C. om »Religionens Forhold til Statskunst«. Foredragsholderen gik ud fra, at Statskunst bestaar i at føre Menneskene frem inod et højere Maal, og mente, at dette ikke lader sig gøre uden Religion. Ved Religion forstod Taleren en religiøs Følelse, der holder Menneskene til det gode, uden at de netop reflekterer derover. Senere kom han nærmere ind paa Spørgsmaalet, om man kan gøre Menneskene lykkelige uden Religion, hvad han mente var umuligt. Diskussionen drejede sig næsten udelukkende om det første Problem. Kaptajn Colding syntes, at Historien viser, at man kan regere uden Religion, men mente, at en Regering maa regne med Religionen, hvis Folket er religiøst. Pater Menzinger mindede om Leo XIII's berømte Encyklika, der giver en klar principiel Redegørelse for Kirkens Syn paa Spørgsmaalet. Forskellige andre deltog i Diskussionen.

—sky.

England. En Fætter til Englands Premierminister, Baldwin, den anglikanske Rev. E. T. Baldwin, er, efter 25 Aars Tjeneete som Sjælesørger i Church of England, bleven optaget i den katolske Kirke, hvilket har vakt en ikke ringe Opsigt. — Miss Helen Asquith, afdøde Lord Oxford and Asquiths Barnebarn, er fornylig konverteret; hendes Moder og yngre Broder har allerede i nogen Tid været Katholikker; Broderen er Arving til Titlen: Jarl of Oxford.

Ugens Messebønner.

6. Maj. 4. Søndag efter Paaske (N.-M. 587, G.-M. 427). Ihukommelse af Johannes Evangelist Martyrium (N.-M. 905, G.-M. 736 og [19]).
7. Maj. Stanislaus Biskop og Martyr (N.-M. 907 og [18], G.-M. 737 og [19]).
8. Maj. Ærkeenglen Mikael's Aabenbarelse (N.-M. 1089 og 907, G.-M. 931).
9. Maj. Gregor af Nazianz (N.-M. [41], G.-M. [42]).
10. Maj. Antonius, Biskop og Bekender (N.-M. 908 og [34], G.-M. 739 og [34]).
11. Maj. Ferialdag. Messen som i Søndags. 2. Sæt Bønner af den hl. Jomfrus Votivmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]). 3. Sæt for Kirken (N.-M. [123], G.-M. [107]) eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
12. Maj. Nereus, Achilleus, Domitilla og Pancratius (N.-M. 909, G.-M. 741) 2. Sæt og 3. Sæt som Dagen forud.

Kirkelig Kalender.

6. Maj 4. Søndag eft. Paaske. Johannes Evangelist Martyrium.	13. Maj 5. Søndag eft. Paaske.
7. — M. Stanislaus, Biskop og Martyr.	14. — M. Bonifatius.
8. — Ti. Ærkeenglen Mikael's Aabenbarelse.	15. — Ti. Johannes Baptist de la Salle.
9. — O. Gregor af Nazianz, Biskop, Bekender og Kirkelærer.	16. — O. Kristi Himmelfarts Vigil, Ubald.
10. — To. Antoninus, Biskop og Bekender.	17. — To. Kristi Himmelfart; Erik, Konge og Martyr; Paschalis Baylon Bekender.
11. — F. Ferialdag.	18. — F. Venantius, Martyr.
12. — L. Nereus og Fæller. Martyrer.	19. — L. Petrus Celestin, Pave og Bekender.

4. Søndag efter Paaske.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe Kl. 9 højtidelig **Prælatmesse** og Meddelelse af **Konfirmationens** hellige Sakramente. Kl. 5 Festandagt med Prædiken.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesfdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 8
Sakramentskirken	- 6 Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 6. Maj Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Mandag den 7. Maj Kl. 7¹/₂ Aften i Rosenkranskirken. Søndag den 13. Maj Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

A.C. (D. U. S.) Onsdag d. 9. Maj Kl. 8¹/₄: Stud. polit. Kjeld Olsen: Tolerance.

Gæstekort hos Pastor Menzinger, Stenosg. 4, Vester 2628, og Skolebestyrer Kinzi, Vinkelvej 6 A, Nora 532 x.

Administratores.

2 Eksemplarer af Fr. Esser »Frans af Assisi« 1 Del ønskes.
St. Ansgars Boghandel.

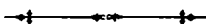
Pastor Schindlers Adresse er: Ingemannsvej 9^a V.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 B, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 20.

Søndag den 13. Maj.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — De engelske Katholikker og Jøderne. — »Økumenerne« og Pavens Encyklika. — Fra Vatikanet og Kurien. — Kirke-Nyt. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 2, 7—3, 15.

---

1. Holofernes's grusomme Krigsførelse.

1. Holofernes bryder op med en mægtig Hær.

Da sammenkaldte Holofernes Fyrsterne og Befalingsmændene i Assyrerne's Hær. Han mønstrede det Mandskab, som var udlaget til Felttoget, alt som Kongen havde budet ham det: 120,000 Mand Fodfolk og 12,000 beredne Bueskytter. Forud for hele Hærstyrken sendte han en talløs Mængde Kameler med rigeligt Forraad til Hæren samt Drifter af Hornkvæg og talløse Faarehjorder. Og han bød, at der fra hele Syrien skulde skaffes Korn til Veje for hans Gennemmarch. Og Guld og Sølv førte han med sig i store Mængder fra Kongsgaarden. Saa brød han op, han og hans Hær med Stridsvogne, Ryttere og Bueskytter, der dækkede Jorden lig Græshopper. 2, 7—11.

2. *Paa sit første Togt undertvinger han Lilleasien.*

Efter at have overskredet Assyriens Grænser kom han til det store Højdedrag Ange, der ligger Nord for Kilikien, og han trængte ind i alle deres Fæstninger og erobrede alle deres Forskansninger. Ogsaa den berømte By Melothi indtog han og udplyndrede alle Tharsiter og Ismaeliter, som boede mod Ørkenen og Syd for Gellons Land. 12—13.

3. *Paa sit andet Togt slaar han et Oprør i Mesopotamien ned.*

Derpaa drog han (tilbage) over Eufrat og kom til Mesopotamien og ødelagde alle Fæstninger, som fandtes der, lige fra Mambre Floden og ud til Havet. 14.

4. *Paa sit tredje Togt hærger han Vestasien og fylder alle med Rædsel.*

Saa besatte han hele Egnen fra Kilikien til Jafets Land, der ligger mod Syd. Han bortførte alle Madianiter og røvede alle deres Rigdomme, og med Sværdets Ægg dræbte han enhver, der gjorde Modstand. Derefter drog han ved Høstens Tid ned til Sletten omkring Damaskus, afsved alle deres Marker og lod alle deres Træer og Vinstokke omhugge. Rædsel faldt paa alle, som boede i denne Egn. 15—18.

II. *Holofernes's Krigsresultater.*

1. *De faretruede Nationer tilbyder Underkastelse.*

Da sendte Kongerne og Fyrsterne i alle Byer og Lande, nemlig de i det mesopotamiske Syrien, i Syrien omkring Sobal, i Libyen og Kilikien, Bud, som begav sig til Holofernes og sagde til ham: »Aflad med at vredes paa os! Bedre er det for os at bjerge Livet og tjene den store Konge Nabuchodonosor og være dig undergivne, end at vi dør og foruden Døden lider Trældommens Overlast. Alle vore Byer, alle Jorder, alle Bjerge og Høje og Sletter, alle Hjorder af Hornkvæg og Faar og Geder og Heste og Kameler, alt vort Gods og alle vore Familier staar for dit Aasyn: alle vore Ejendele staar dig til Raadighed. Vi og

vore Børn er dine Trælle. Kom til os som fredelig Hersker, og benyt dig af vore Tjenester, alt som dig tykkes. 3, 1—6.

2. *Men de undgaar ikke Plyndring.*

Da steg han ned fra Bjerglandet med sit Rytteri i Magt og Vælde og gjorde sig til Herre over alle Byer og alle Landets Indvaanere. I samtlige Byer udskrev han stærkt og udsøgt Mandskab som Hjælpetropper til Krigen. Saa stor en Frygt faldt da over den ganske Egn, at Indbyggerne i alle Byer, Øvrighedspersonerne og de fornemmeste sammen med Almuen drog ham imøde, der han nærmede sig, og modtog ham med Kranse og Fakler og opførte Danse til Trommernes Lyd og Fløjtespil. Uagtet de gjorde dette, kunde de dog ikke formilde hans Hjertes Grumhed. Deres Byer lagde han øde og omhuggede deres (hellige) Lunde. Det Bud havde nemlig Nabuchodonosor givet ham: at udrydde alle Jordens Guder, paa det at han selv alene maatte kaldes Gud af de Nationer, som Holofernes's Hærstyrke monne undertvinge. 7—13.

3. *Holofernes slaar Lejr ved det hellige Lands Grænser.*

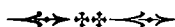
Men ved at drage gennem Syrien omkring Sobal og hele Apamea og Mesopotamien naaede han til Idumærerne (Jøderne) i Landet omkring Gaba. Han indtog deres Byer, holdt Hvil i 30 Dage og bød alle Afdelinger i Hæren at samles. 14—15.

Leveregel: Hovmod er en Last, der nok kan føre en upaaagtet Tilværelse i vort Indre som Ilden under Jordskorpen. Men der kommer Øjeblikke, hvor den blusser op med en Voldsomhed, der minder om de ødelæggende Jordskælv, vi oplever i vore Dage, og om de frygtelige Vulkanudbrud, vi kender fra Historien. Himmelhøjt slyn- ges Ildbjergets Aske, Dynd og Svovlgas i Vejret; himmelhøjt stiger Nabuchodonosors (Assurbanipals) stolte Begær: han vil være som Gud og tilbedes af sine Medmennesker som den Allerhøjeste. Uden Skaansel raser hans Grusomhed mod fremmede Nationer. Saa langt som hans Arm

rækker, er Ruiner, Lig og Nød det triste Minde, han efterlader sig. — Her ser du det anskuelige Billede af Synden og dens Virken. Thi Hovmod, d. v. s. Oprør mod Gud og Vold mod den menneskelige Natur, ligger paa Bunden af enhver Synd. Derfor maatte Guds Søn gaa den modsatte Vej, da han vilde frelse os. Han, der var i Guds Skikkelse, fornede sig selv og tog en Tjeners Skikkelse paa sig. Ja, han fornede sig selv indtil Døden paa Korset. Og til dem, der vil frelses, sagde han: »Lær af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjerter.« Saa vogt dig da for Hovmod, baade det skjulte og det aabenbare. Det er din værste Fjende. Det er Ophavet til al Ulykke.

F. K.

De engelske Katholikker og Jøderne.

Af Bede Jarrett O. P.*).

Det var St. Paulus' Profeti, at Gud ikke har forkastet sit Folk; at det vel er snublet, men ikke faldet; at det atter skal indpodes »i sit eget Olietræ« og at »hele Israel saaledes skal frelses« (Rom. XI). Nu vil ganske vist Profetierne uundgaaeligt blive opfyldt tilsidst, men vi har en tvungen Pligt at hjælpe til deres Opfyldelse, saaledes at vi viser vort Ønske om at tage Del i Guds Planers Iværksættelse. I hvert Fald var det den Tanke, der slog mig i England i 1916.

Den Gang fik jeg Lejlighed til at diskutere med en lærd Jøde, som tilfældigt havde læst en Bemærkning fra en Prædiken, jeg havde holdt og som var blevet omtalt i den katholske Presse — diskutere Troen, saaledes som den viste sig for en Mand, der stod helt udenfor Striden med Protestanterne og var i Stand til at se uhildet paa vore Bestræbelser for at omvende Sjæle til Christus. Han fortalte mig om sin egen Erfaring. Da han var kommet fra østrigsk Polen til England og var besjælet af Ønsket om om snart at komme til at tilhøre den kristne Tro, under-

*) Provincialen for de engelske Dominicanere. Pater Jarrett er Præsident for det »Israels Gilde«, denne Artikel handler om. O. A.

søgte han, hvilke Muligheder for Belæring, der frembød sig for en Jøde, som ønskede at efterfølge Christus. Han traf forskellige Selskaber, der tog sig af saadanne Tilfælde, men søgte efter et katholsk Selskab, da Katholicismen var den eneste Form for Kristendom, han havde set i sit Fødeland, og det var denne Tro, han følte sig draget mod. Han fik at vide — og det var rigtigt — at der i England ikke var noget katholsk Selskab for Jødernes Omvendelse. Saa valgte han det Selskab, der var mest bekvemt for ham. Det var et presbyteriansk Selskab, og han blev Presbyterianer. At tænke sig en Jøde, der er vant til sin traditionelle Sang, til sit Rituals Majestæt, til sine højtidelige Processioner, til sine Faster og sine Bønner for de Døde, til sine Fester: Purim, Succoth og Chanucah, og nu pludselig befinder sig sammen med den »Kortere Katekismes« trofaste Disciple, henvist til deres farveløse Gudsdyrkelse, deres Mangel paa Lys og Rigdom, deres nøgne og blege Ideer. Men hvis var Fejlen, spurgte han mig, naar han og hans Lige blev drevet derhen, hvor de ikke ønskede at gaa? Han troede, at alle Kristne var ens, og at det til syvende og sidst kun betød lidet, gennem hvilken Dør han gik ind til Christus. Senere forstod han sin Fejltagelse. Men nu var han blevet Præst, var bleven uddannet dertil paa sine presbyterianske Venners Bekostning, og han havde for megen Finfølelse til at gaa lige til dem og frasige sig sin Stilling, uden at betale dem noget tilbage.

Samme Efteraar blev jeg anmodet om at tale ved »Catholic Truth Society«s Fællesmøde, og jeg benyttede Lejligheden til at nævne, hvad denne Mand havde sagt mig, og til at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, som Selskabets Energi endnu ikke havde taget sig af. Det havde taget Stilling overfor alle Religioner og Irreligioner undtagen denne ene, den ældste Tro af dem alle. Denne Tale blev af en eller anden Grund omtalt af Bladene, og Efterretningen om mine Forslag naaede Sionsdøtrene i deres Kloster i Bayswater (London), som var blevet grundlagt af Abbé Ratisbonne, for at der her skulde bedes for Israels Omvendelse til Christus. De skrev til mig for at forklare, at de havde et Broderskab hvis For-

maal var at bede for Jøderne, men at de rigtignok endnu manglede en Skare Apostle, som kunde vie sig til at prædike for Jøderne. En saadan Skare Oprettelse havde længe været et af deres varmeste Ønsker. Men nu begyndte de straks at arbejde med Planen, samlede nogle Præster og Lægfolk og stiftede »The Guild of Israel« til at arbejde og bede for Israels Modtagelse af den allerede komne Messias. Vort første Møde blev holdt den 18. December 1917, medens et Luftangreb var i Gang over London. Vi maatte slukke det elektriske Lys og holde vort Møde ved Stearinlys og under Eksplosioner af Bomber og Larmen af nedfaldende Granater fra Forsvarsskytset.

Vort første Formaal var at interessere Katholikker for »Israels Gildet«s Idé. Læge og gejstlige Talere meldte sig frivilligt til Arbejdet og udførte Kampagnen ved at tale i Skoler, i Forsamlingssale, ved Sognesammenkomster — overalt hvor der tilbød sig Lejlighed. Naturligvis mødte vi de nærliggende Indvendinger: 1) Ingen Jøde bliver nogen Sinde Katholik af hæderlige Motiver; 2) hvis han gør det, holder han ikke fast ved Kirken; 3) at omvende Jøderne er at fremskynde Verdens Ende.

Naar vi besvarede disse Indvendinger, havde de fleste af os egen Erfaring til at lede sig, men selv om vi ikke havde haft det, vilde et Svar have været let. Hvis ingen Jøde var blevet Katholik paa ret Vis, var det saa ikke netop vor egen Fejl? Har vi gjort noget for at drage dem? Hvad den tredie Indvending angaar, kunde vi kun forbløffes ved den besynderlige Tanke, at der skulde blive sat Fart i Guds Planer ved Menneskers Energiudfoldelse, og at Verden skulde møde sin Undergang noget tidligere, end Gud allerede har planlagt. Vi svarede desuden ved at udgive Pjecer for at henvise til nogle af de Jøder, der allerede var omvendt — den lille Skare i Frankrig, Brødrene Ratisbonne, Brødrene Lehmann, Goschler og de øvrige. Vi anførte, at vore Dages Jøde af Naturen er Apostel, og at han staar bagved de fleste af de Bevægelser, som behersker vor offentlige Verden. Vi sluttede, at vi derfor sandelig vilde vinde meget for Katholicismen, hvis blot vi kunde vinde Jøden og bruge ham i Udbre-

delsen af Christi Rige. Havde ikke Herren netop valgt Jøder til sine Apostle, og var han ikke selv af deres Race?

Iblandt os var der heldigvis nogle energiske Jøder, som selv havde fundet Vejen til Kirken. En af dem, Mr. Angress, skrev en Pjece, der vandt megen Udbredelse: »Jeg er Katholik, fordi jeg er Jøde«. Det er et udmærket Overblik over den katholske Tro, som Opfyldelsen af det Gamle Testamentets Profetier, og fremstillet overbevisende og med en heldig Haand. Et af Hovedpunkterne i denne Pjeces Tankegang var dette, at den Jøde, som blev Katholik ikke var en »omvendt«, han havde ikke »vendt« sig, men var kun gaaet fremad. Der var ikke noget Brud for ham med Israels Fortid, kun Opfyldelsen af den; han skulde ikke afsværge, men fortsætte. Som Katholik var han blot den fuldkomnere Jøde.

Fra Pjecer gik vi over til Taler, og vi begyndte en Række Foredrag i Londons Eastend i en Sal, som hørte til et katholsk Sogn i det Distrikt, hvor Jøderne fortrinsvis er samlet. Trinitatis Søndag 1922 begyndte vi med et Foredrag om Treenigheden. Vi ventede, og der viste sig ikke en Sjæl. Hvad nu? Der var tydelig nok kun en Udvej. Jøderne vilde ikke komme til os! Saa maa vi gaa til Jøderne. Hurtigt blev en Talerstol stillet op. Og se, i sin dominikanske Dragt henvendte Pateren sig til Jøderne i Londons Gader, maaske for første Gang i Kirkens Historie. Først blev Børnene tiltrukket af det mærkelige Syn, saa standsede de unge Mænd og Kvinderne for at lytte, tilsidst blev Vinduerne aabnet i alle Etager, og de gamle lænede sig ud og lyttede andægtigt til, hvad der blev sagt. Den første Dag var rolig, fredelig, uden Forstyrrelser. Senere tror jeg, at der kom Forstyrrelser og organiseret Modstand, særligt da det blev bekendt, at nogle af Talerne, Messrs, Angress og Jonas, selv var Jøder, der var kommet til Christus.

Men da Arbejdet først var begyndt, blev det ikke sluppet igen. Siden da er Bevægelsen kommet i umaadelig Gæld til P. Arthur Day S. J., hans Iver, Klogskab og Uforfærdethed. Han har med Mund og Pen utrætteligt viet sig til Arbejdet. Med dyb Sympati for Jøderne er

dét lykkedes ham at vinde Folkets Hengivenhed i dette Ghetto, og han er kendt under det populære Navn »Rabbi Day«. Han har grundigt studeret meget af deres Lære, deres Traditioner, deres Haab og Stræben, og han har derfor været i Stand til at vise, hvorledes alt dette mødes i Kristus. Selvfølgelig er han bleven støttet af andre, Mænd og Kvinder, med Utrættelighed — frem for alt af Søstrene fra Zion-Klosteret. Men han har selv været Bannerbæreren, Organisatoren, den utrættede Leder; og Arbejdet har for en meget stor Del været hans Arbejde. Hvilken Type er det, som er blevet tiltrukket? Egentlig begge Typer. For det første den Jøde, som ikke har praktiseret sin Tro. At omvende ham, betyder at møde mindre Modstand fra hans Landsmænd; ved at omvende ham har vi kun gavnet Religionens Sag, mener de. For det andet bliver ogsaa den orthodoxe Jøde — vel ikke saa ofte, men dog sommetider — bragt henimod Kristus, saaledes at han ser Israels Haab opfyldt i ham.

Protestanterne i England har nu arbejdet i 100 Aar og har i den Tid vundet sig 400 kristne Præster af hebræisk Afstamning. Hvis Protestanterne kan opnaa saa meget, burde Katholikker finde Arbejdet endnu lettere, der er mange flere Tilknytningspunkter mellem os og Jøderne end mellem dem og Protestanterne, f. Eks. af ceremoniel Art, Ofre, hellige Klædninger, Røgelse, Lys og Doktriner.

»Drag Omsorg for dem, Jesus. De er af din Slægt og dit Folk«. Det var St. Ælred af Yorkshires Bøn, naar han bad for Jøderne. Ærkebroderskabet stoler selvfølgelig ogsaa paa Bønnen. Dets Betingelser for at blive Medlem er: 1) at faa sit Navn indskrevet i Medlemsfortegnelsen; 2) hver Dag at bede Bønnen »Al Godheds Gud« og tre Gange »Fader, forlad dem . . .«; 3) om muligt at tage Del i den maanedlige Messe for Jødernes Omvendelse paa det Sted, hvor Broderskabet er oprettet; 4) om muligt at ofre den hellige Kommunion eller en Messe i samme Hensigt. Broderskabet anvender saaledes Bønnens Kraft, den Energi, der ikke anser nogen Omvendelse for haabløs, ingen Fordom for umulig at besejre, ingen Sjæl for at være saa forhærdet, at den ikke kan bringes til Troen. Desuden vender »Israels Gildet« sig til den ak-

tive Side, skaffer Talere, Pjecer, en Klub, et Bibliothek, et Mødested i netop de Kvarterer af London og de andre store Byer, hvor Jøderne væsentlig bor. Menneskeligt talt skal der en Jøde til at omvende en Jøde, saaledes prædikede Petrus, saaledes skrev Matthæus i sit Evangelium og saaledes har i Fortiden enhver Apostel gjort, der vendte sig til dette, Guds udvalgte Folk. I vor Tid er Trangen til deres Omvendelse større; de er Verdens Revolutionære — i Politik, i Videnskab, i Kunst, i Handel, i Bankernes Pengetransaktioner. Ved begge Yderpunkter af den sociale Stige øver de deres mægtige Indflydelse. Som rige besidder og undertrykker de, som fattige gør de Oprør mod al Orden og ødelægger den. De er Christi fødte Apostle, som endnu ikke har fundet Vejen hjem. Naar de er blevet spændte for Kirkens Triumfvogn, vil den bevæge sig, som havde den Vinger. (Oversat af H. T. K.

„Økumenerne“ og Pavens Encyklika.

Af P. *Peter Schindler*.

Ugebladet vil i den nærmeste Fremtid bringe en Række Artikler om »Kirkelig Genforening« i Anledning af Pave Pius XI's Encyklika og de Udtalelser, den har fremkaldt. Flere af Artiklerne vil omhandle den orientalske Kirke og de Unerede i Østerland.

Vi bringer idag den første.

I.

Pave Pius XI har talt.

Ikke blot den katholske Verden lyttede — hans Ord gav Genklang helt ud til dem, der i 1927 mødtes i Stockholm til *pan-kristen* Kongres, under Navn af »økumenisk Koncil«.

Katholikkerne har kun eet Svar til Pavens Ord: Amen!

Men ogsaa de andre har villet svare. Det blev den berømte Ærkebiskop Nathan Söderblom fra Uppsala, der tog Ordet.

Han valgte den Form at skrive en Artikel, som om-sendtes til alle førende Blade i Verdenspressen, og som (paa Svensk) findes gengivet i det ansete norske Tidsskrift »Kirke og Kultur« (Marts 1928), hvis Redaktion indleder Gengivelsen med denne Introduktion:

»En udveksling af »noter« mellem de to kristne kirkeafdelinger, slik som det her skjer mellem paven og Upsala erkestol (som representant for de evangeliske enhetsgrupper), maa noteres som en kirkehistorisk begivenhed. Begge parter taler i formen til sine egne, men om hverandre og i den tanke å bli hørt av hverandre. Erkebiskoppen offentliggør sin note samtidig i europeisk presse. *Red.*«

Vi maa straks bemærke, at saa stor en Betydning kan vi ikke tillægge »Noten« fra Uppsala.

Paven taler nemlig til alle Kirkens Biskopper — og igennem dem til de Troende — idet han paalægger Biskopperne at indskærpe de Troende, at der er visse Tendenser oppe i Tiden hos ikke-katholske Kristne til at arbejde paa en kirkelig Eenhed, hvis Basis ikke er klart angivet som: den af Gud aabenbarede Tro, der er betroet Paven og Biskopperne som Apostlenes Efterfølgere — og det af Gud givne Embede, der er gaaet i Arv fra Bisp til Bisp i den katholske Kirke.

I Kraft af sit Embede paalægger Paven Biskopperne at indskærpe de Troende (hvad de allerede véd fra deres Børnelærdom), at kirkelig Enhed ikke kan genoprettes paa noget andet Grundlag — og han paalægger Biskopperne at forbyde de Troende at tage Del i Møder og Arbejder, der der sker paa anden Basis end den nævnte.

Dærimod fordømmer Encyklikaen ikke Fænomener som de berømte »Samtaler i Malines« (under Kardinal Merciers Ledelse og med Pavens Billigelse), hvad nogle mener at læse i Dokumentet. —

Paven har altsaa talt til hele Kirken og vil blive fulgt og adlydt af hele Kirken, medens Söderblom end ikke taler paa hele Sveriges Kirkes Vegne, og sletikke i alle

»Økumenernes« Navn — dertil har han ikke Mandat, og ingen virkelig *pan-protestantisk* Helhed og Enhed staa bag ham — selvom vel nok de fleste af hans Gæster fra 1927 vil lade Dokumentet staa uimodsagt.

Man gør vel i at holde sig for Øje, at der intet reelt skele i Stockholm; hverken blev de Hundreder af Landskirker og Trossamfund til en Helhed, en Enhed, ej heller antog de noget fælles Organ, der skulde være alles Tale-
rør . . . endsige da alles Lærer og Fører.

Stillingen er altsaa aldeles ikke den, at der overfor den katholske »Blok« nu kom til at staa en protestantisk »Blok« — knap engang et »Bundt«.

Der er altsaa ikke Tale om nogen Udveksling af Noter *de potence à potence*, men om et privat-polemisk Svar fra den øverste Embedsmand i den svenske Statskirke, end ikke et officielt Svar fra denne Kirke, og allermindst den samlede Protestantismes Svar til Rom.

Ud fra dette Synspunkt skal vi kaste et Blik paa »Udvekslingen af Noter«.

II.

Det er interessant at sammenligne de to Dokumenter, hvoraf Pavens er vore Læsere bekendt.

Pavens Encyklika er holdt i en kølig og intellektuel Tone, værdig og afmaalt, næsten upersonlig, formel, og theologisk og logisk bygget.

Den anerkender Modstandernes Talstørrelse og deres Hensigters Ædelhed — og gaar saa over til at paavise Fejlsyn i Tankerne om kirkelig Eenhed. Den hævder Pavens baade Ret og Pligt til at belære Kristenheden i denne aktuelle Sag.

Først gennemgaar den theologisk Aabenbarings Ud-
vikling: den naturlige Aabenbaring — Aabenbaringen i Kristus — og Kirkens Væsen.

Den gengiver loyalt Ikke-Katholikkernes Opfattelse af Kirke-Begrebet og viser saa, ud fra Evangeliet, Roms Kirke-Begreb. Den gør rede for de ikke-katholske Eenheds-
bestræbelser og paaviser, at de hviler paa et fejlagtigt Grundlag, baade historisk og dogmatisk — og den gaar

ind paa de enkelte Grupper af Anskuelse for saa at konstatere, at de taget under eet er uromerske.

Den pointerer, at en »Forhandling paa lige Fod« vil føre til et negativt Resultat, og forsvarer sig mod, at Vægningen ved Deltagelse i slige Forhandlinger (med *life and work* i Stockholm og *faith and order* i Lausanne) skulde skyldes Hovmod — den skyldes selve Kirkens Væsen, skyldes principielle Grunde, som tvinger.

Endelig gaar den over til at paavise, at det protestantiske Trosprincip er uforeneligt med det katholske, og at sand Eenhed kun kan opnaas ved Eenhed i Lære og i Embede under det øverste Embede i Rom — alt dette belagt med Argumenter.

Ærkebiskop Söderbloms Artikkel er af en ganske anden Støbning. Den er personlig, holdt snart i Jeg-Form, snart talende om »Vi Økumener«. Den er skarpt polemisk, men ikke logisk bygget, ikke organisk fremskridende, den springer, gentager og henfalder et Par Steder til Forsøg paa Vittighed.

Man kan ikke frakende den en Tilsnigelse i Udviklingen: »Alla skola tillbedja i Rom« — saadan gengiver man ikke redeligt Læren om Kirkens Romanitet!

Ejheller fremmer det en *modus vivendi* at anvende Udtryk som »berygtet Syllabus«, »Hedenskab i gudstjenstligt Liv« og »Magi« — Impulsivitet og Lidenskab bør holdes udenfor religiøs Debat og dogmatisk Drøftelse.

Söderblom hævder først, at »Økumenerne« er ægte »Katholikker«, d: altomfattende Kristne — og at vi ved vor Hævdelse af den ene katholske, romerske Kirke er blevet Sekterere, fraskilte Kristne. Han ser i Roms Hævdelse en Magtlyst, som virker forsnævrende, saa der nu staar en Gruppe Rom-Kristne overfor Helheden af Pan-Kristne. Saa gaar han over til en Analyse af Encyklikaen, som udmunder i en Anklage mod Rom for Ukærlighed — en Sammenligning med de Orthodoxes Kærlighed — og en Fremsættelse af »Økumenernes« Tanker om en kirkelig Genforening.

Paa disse tre Punkter ønsker vi at give et kort Svar.

III.

Naar Söderblom hævder, at vi har indforsnævret Begrebet »katholsk« (universel, almindelig) til kun at omfatte os selv, medens de Pan-Kristne har virkeliggjort det til at omfatte alle Kristus-Troende, skyldes hans Fejltagelse, at han har skaaret Begrebet »katholsk« midt over.

Den gamle Bekendelse, der lyder i vor Messe, siger nemlig: Jeg tror paa een, hellig, katholsk og apostolisk Kirke. . .

Begrebet »katholsk« har altid haft Betydning til to Sider: i Rummets Orden ved at omfatte alle Folkeslag og alle enkelte Sjæle — og i Tidens Orden ved at være samme Kirke fra Apostlene til os, og fra os til Verdens Ende.

Söderblom lader det kun gælde i Rummets Orden, som en alle Kristne omfattende Kirke, og tænker ikke paa, at den skal være den samme Kirke, der altid var, som er og som vil vedblive.

Dærför forstaar han ej heller, at Eenheden kun kan opnaaes paa den Maade, der gaar den historiske Vej: tilbage, hvor de fraskilte Kristne kom fra — og paa den Maade, der genopretter det gamle Princip, der fra de første Dage skabte og stadig har bevaret Eenheden. Det fælles Embede ved den apostoliske Rækkefølge, og den fælles Tro ved det ene, ufejlbare Læreembede.

Da dette Princip er hævdet i Skriften og hos de ældste Fædre (som Ignatius, Irenæus og Cyprian) kan vi ikke fravige det og se paa Adskillelsen i det XVI Aarh. som en »Reformation af guddommelig Oprindelse«.

Naar Söderblom (som Holmquist og mange andre Theologer) anser Roms idelige Hævdelse af Petri Embede som Magtlyst, fremmet ved habil Politik og verdenskløgt Diplomati, er det et Fejlsyn, vi ikke kan ændre, om vi saa prædikede os hæse om Roms rent religiøse, strængt religiøse Motiver.

Men vi kan undre os over at møde en saadan Anskuelse hos en statskirkelig Ærkebiskop, der ikke endnu har hævet sin Røst mod Statsmagtens Tvangslove, der

sætter Katholikker udenfor deres Folks Frihed og forhindrer dem i uden Tvang og Tyngde at følge deres religiøse Overbevisning.

Mon ikke den megen Tale om Sandhed og Redelighed burde vendes indad, saa Ærkebiskoppen støttede de svenske Katholikkers Andragende om Udrensning af Skolebøgernes beviselig fejlagtige Omtale af og Udfald mod den romerske Kirke.

Gjorde han det, fik hans Ord større Vægt!

Naar vor Angriber saa taler om Kærlighed, maa vi — med Paven — hævde, at Kærlighed ikke kan skilles fra Sandhed: vi skal »være Sandheden tro i Kærlighed«, (Eph. 4, 15), og vi maa ikke forveksle Kærlighed med Venlighed.

Et Trossamfund af protestantisk Støbning kan opgive Ejendommeligheder, der er dets Tilhængere et kært og dyrt Eje — men en Kirke, der ser Guds Aabenbaring i sin Dogmatik, Guds Liv i sine Sakramenter, Guds Husholdning i sit Kirkesystem, Guds Ledelse i sit Embede og Guds Vilje i sine Love . . . kan ikke »hugge en Hæl og klippe en Taa«.

Söderblom gør stadig den Fejl, ikke at skelne mellem, hvad der i den romerske Kirke er *de jure divino*, Guds Anordning — hvad der er *de jure ecclesiastico*, Kirkens Anordning — og hvad der er *de jure humano*, Menneskeværk. Gjorde han denne Distinktion, vilde han ikke med lige stor Vægt vende sig mod det, som altid var, som er og bliver i Kirken — og det, som kan ændres, om Rom fandt det formaalstjenligt.

Ærkebiskoppen fremhæver de Ortodoxes Kærlighed mod vor — de kom til Møderne, de er til at tale med . . .

Men er den Kærlighed nu endda andet end Venlighed? De har jo ikke opgivet en Tøddel af deres Eget — mindst af alt i Troen, Sakramenterne og Successionen.

Og *life and work*-Folkenes Yndlingsidé: Samarbejde i det Sociale, Ethiske og Fælleskristelige — det er vi jo da ogsaa med i som Borgere. Vi ser ikke, at det har no-

get somhelst med kirkelig Eenhed at gøre, og vi tror ikke at det kan føre til Samling, før det Adskillende er fjærnet.

IV.

Söderblom rører sluttelig ved et Punkt, hvor »Tampen brænder«, naar han angriber selve vort Trosprincip.

Han og hans Folk hævder, at »Tro« er *fiducia*, Tillid til Gud og til . . . lad os sige: »den historiske Jesus«. For dem er Tro væsentlig kun det at tro.

For os har »Tro«, *fides*, to Egenskaber: det som troes, og det at tro det.

»Økumenerne« maa hævde Tro uden Lære, da de vil omfatte baade Ortodoxe, Anglikanere, Gammeldags-troende Lutheranere, Hævdere og Fornægttere af Sakramenter, Tilhængere og alle Afskygninger af Modstandere af et kirkeligt (præsteligt og biskoppeligt) Embede, Bibelkristne og Bibelkritikere, Retroende og Rationalister . . . ja helt ud til Unitarer og kristusfarvede Theosoffer.

Vi maa hævde den Tro, de Sakramenter, den Kirke og de Bud, Herren overgav Apostlene, og som vi har arvet fra dem — hævde det med en *fides* og en *fiducia*, der ikke staar tilbage for de andres.

Og mellem de to Principper kan der ikke bygges Bro, hvis man skal være Sandheden tro; skete det ved en Opgivelse fra vor Side af noget Gud anordnet, havde Kirken solgt sin egen Sjæl.

Hvis Venlighed skulde tilraade noget saadant, maa Kærligheden afværge det.

Vi kan ikke se Værdien af et Samarbejde, endsige en Samling, hvor det Væsentlige dog adskiller — og tror ikke paa Muligheden deraf.

V.

Bægge de nævnte Dokumenter paapeger et Maal og en Vej til Maalet:

Pavens Maal er: een Kirke, med een Tro, eet Embede, fælles Sakramenter og Eenhed under det fælles Overhoved.

»Økumenernes« Maal er: een *fiducia* — een fælles Henflyen til Gud og til ... ja, nogle vil sige: den guddommelige Frelser Jesus Kristus — andre kun: den »historiske Jesus«.

Man vil altsaa se, at selve »Økumenernes« Eenheds-Maal i sig bærer Sæd til Splittelse.

Pavens Vej til Maalet er: den historisk prøvede, altid vandrede, stadig aabne: at vende tilbage til Eenheden med Rom.

»Økumenernes« Vej kan vi ikke angive; de ser Maalet saa langt ude i Haabets og Fremtidens Taager, at de ikke øjner den som Realitet.

Sluttelig maa vi paapege, at Kirke-Eenhed ikke er en moderne Drøm, men en Realitet fra Arilds Tid.

Den ene Kirke har altid været synlig; naar Enkeltmand eller Grupper skilte sig fra den i de ældste Dage, ved at føre falsk Lære eller gøre Oprør mod Embedet, har der altid været en Apostel ( ) eller en Kirkefader parat med først en Advarsel, siden (om Advarslen ikke frugtede) en Udelukkelse. .

Men Kirken har samtidig altid været den sørgende Moder, der ventede sin bortgangne Datters Hjemkomst, og har altid modtaget det hjemvendte Barn med Glæde.

Det er vort Ønske og vor Bøn, at denne Tanke maa vokse blandt Folkene: at uden Rom er kirkelig Eenhed ikke mulig, men at med Rom er den øjeblikkelig genoprettet.

Maaske Haabet om aktuel og forholdsvis snarlig Genforening nu i 1928 er blevet svagere end i Aarene lige forud; men Viljen til Eenhed, Bønnen om Eenhed og Arbejdet for at oplyse Eenhedens Betingelser vil sikkert vokse allermest, hvor de luftige Drømme svinder, og hvor Realiteten rykker nær, idet Linjerne trækkes klart op, som det er sket i de to omtalte Dokumenter.

Arbejder vi samtidig fra bægge Sider paa at fjærne Animositeten mod Modparten og paa at fjærne de verdslige Midler i Striden, vil ogsaa den Bøn om, at »alle maa vorde eet« (Jo. 17, 21), gro frem, som betinger, at en

Dag en Bølge af hellig Lidenskab efter at virkeliggøre Frelserens Afskedsønske kan fremskynde Timen, som er besluttet af Gud, og som ene han ansætter.

Peter Schindler.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Andrea Rasetschnig*, Rom.

Meddelelsen om det frygtelige Attentat-Forsøg i Milano naaede Vatikanet samme Dags Middag; den hellige Fader, som forhen var Ærkebiskop af Milano, blev dybt rystet. Paven har telegrafisk overfor Italiens Konge-nus udtrykt sin Afsky for Morddaaden. —

160 tyske Pilgrimme, hvoraf mange var Lærere, har været i Audiens; Paven holdt en Tale til dem paa Tysk. —

Nuntius i Paris, Mgr. Maglione, har haft en lang Samtale med Kardinal-Statssekretæren, hvorefter Paven modtog ham i Audiens; hans Besøg i Rom stod i Forbindelse med Affæren omkring *Action Française*.

En Gruppe af franske Kanadiere har sat sig op imod Sliftets Øvrighed og støttes i denne Adfærd af Bladet »*La Sentinella*»; Bladet er bleven forbudt, og Redaktøren med samt hans Tilhængere er exkommunicerede, fordi de har fordristet sig til — mod Kirkens Lovbog — at anlægge Sag mod deres Biskop for den verdslige Ret. — Ufficie-Kongregationen (Inkquisitionen) har ved Dekret ophævet Foreningen *Amici Israel*, som ved sit Tidsskrift *Pax super Israel* og ved sin Adfærd har vakt Autoriteternes Betænkelighed.

Man anerkender det Fortræffelige i at bede for Israel — hvad ogsaa de ikke faa Kardinaler og Biskopper, der tilhørte Foreningen, har fremmet — ligesom man fremhæver, at den hellige Stol altid har været en Modstander af Antisemitismens Had; dog er der i Foreningen kommet en Handle- og Taleform ind, som ikke kan forenes med Kirkesædrenes Aand og med Liturgien, og som er ukirkelig.

Den hellige Fader har bekræftet Ophævelsen, som selvfølgelig kun gælder den nævnte Forening. —

Den norske Professor og Universitetsbibliothekar, Dr. J. C. M. Hanssen arbejder, sammen med to amerikanske Kolleger, paa en altomfattende, moderne Katalogisering af Skattene i Vatikanets Bibliothek. Paven, der jo

selv er gammel Bibliothekar, interesserer sig stærkt for Arbejdet. —

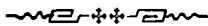
Paven har udkastet Planen til et nyt vatikansk Pinakotek (Maleri-Galleri), som for en Pris af 14 Mill. Lire skal opføres i Vatikanets Haver; det nuværende Pinakotek skal da være Arkiv. —

Der er arrangeret en *modus vivendi* mellem Den hellige Stol og Tjeko-Slovakiet; den nye Nuntius i Prag, Mgr. Ciriaci er nys bleven bispeviet af Kardinal-Statssekretær Gasparri, og en Gesandt er udnævnt ved Vatikanet.

Deres første Opgave bliver at regulere Bispedømmernes Grænser og Besiddelser i de sprogligt og nationalt blandede Egne, saa normale Tilstande atter kan indtræde. —

Kardinals-Kollegiet bestaar f. T. af 66 Kardinaler, hvoraf 33 er Italienerne. De andre fordeler sig saaledes: Frankrig 7, Spanien 5, Tyskland 4, U. S. A. 4, Østerrig, Polen og England hver 2, Ungarn, Tjeko-Slovakiet, Belgien, Holland, Kanada og Brasilien hver 1. 30 Kardinaler residerer i Rom. —

Paa Pave Pius XI's 6 Regerings-Aarsdag indviedes i Rom det pavelige Institut for kristen Arkæologi, hvis Palads er rejst paa Esquitinerhøjen. Tyskeren Prof. Dr. Peter Kirsch er blevet Direktør, og et stort Antal studerende har allerede meldt sig. —

Kirkenyt.

I Juli iaar er der hengaet 400 Aar, siden Clemens VII med en Bulle bekræftede Kapuciner-Ordrens Oprettelse.

Midt i Renaissancens Altformenneskelighed og i »Reformationens« Frafald stiftede Franciskaneren Pater Matteo af Bascio »Franciskaner-Eremitterne«, der senere er blevet en betydende Del af den franciskanske Familie, og som har gjort en mægtig Indsats i baade ydre og indre Mission, ligesom den tæller en stor Skare Helgener og Martyrer. —

Den pavelige Aar bog for 1928 melder, at Kirken ifjor gik fremad med 13 nye Bispedømmer, fem Præfekturer og tre apostoliske Vikariater. —

I Frankrig er det, ved de højere Skoler, ofte Skik, at nuværende Elever holder Paaske-Altergang sammen med de ældre, der er gaet ud.

Det drejer sig om store Skarer i Parises Kirker, i St. Etienne du Mont taltes 1100, og i Nôtre Dame 1000 Studerende; lignende Antal meldes fra Landets andre 150 Højskoler; Parises juridiske Fakultet mødte med 500 og flere Professorer, og i Hæren har 1400 Officerer og Kadetter undertegnet et Opraab om samlet Paaskealtergang. —

I Innsbruck holdt en japansk Præst, født i en buddhistisk Familie, men opdraget i katholske Skoler, sin første Messe Paaskedag; han har studeret i Propagandaen i Rom og paa Universitetet i Innsbruck. Til Sommer vender han hjem til Japan som Missionær.

Jesu-Hjærte-Nonnerne i Rom, stiftet af den sidste Aar kanoniserede Sofie Barrat, har holdt 100 Aars Ordens-Jubilæum; deres berømte Kloster *Ssma. Trinità de' monti* rummer en af Roms bedste højere Pige-skoler; Klostret selv er bygget 1494. —

Jesu-Hjærte-Patrene har haft 50 Aars Ordens-Jubilæum; de virker ikke blot i Europa, men med Held i Amerika, Indien og Afrika; Ordnen er i god Vækst. —

Gabriele d'Annunzio's Værker — desværre lige saa umoralske i Indhold som udmærkede i Stil — er næsten alle sat paa Index; nu er det paalagt de Troende ikke at overvære Opførelsen af hans Skuespil, medmindre de har indhentet speciel Tilladelse. —

Karmelitternes Missioner.

Denne Orden arbejder i Indien, Syrien, Palæstina, paa Kuba og i Amerika. Dens Mission omfatter 503 europæiske og indfødte Præster med 515 Stationer. 1126 Søstre hjælper Patrene — deraf alene 310 syriske Tertiærer. 282 vordende Missionspræster uddannes paa 6 Seminarier. 452 Skoler rummer 56,160 Elever, og 42 Vaisenhuse huser 1926 Børn. De franske Love har skadet Missionerne i Mesopotamien og Palæstina i saa høj Grad, at disse hidtil rent franske Missioner nu har maattet bede andre Nationer om Hjælp.

Flyvende Missionærer.

I Köln er der startet et Arbejde for at forsyne Missionærer i altfor store og uvejsomme Distrikter med Aero-planer, saa de kan naa alle Egne af deres Gebet.

Konversioner.

I U. S. A. er over 200,000 Mennesker konverteret paa eet Aar.

Guatemala.

I denne lille sydamerikanske Stat har der i ca. 50 Aar hersket mexikanske Tilstande, hvis uhyggelige Kulmina-

tion naaedes i 1926, da man troede at have udryddet Religionen.

Præsident Orellana's Død og Præsident Chacon's Valg har bragt Kirken Lindring; den nye Statschef har straks indledet Forhandlinger med Vatikanet, og man kan forudse, at religiøs Fred vil vende tilbage i det lille Land.

Nye Bøger.

Robert Hugh Benson: Kristi Venskab. Overs. af Sigrid Undset. 174 S. Aschehoug, Oslo.

Graver man i det Bjærg af Bøger, der hedder mystisk Litteratur, Bøger om religiøst Sjæleliv, finder man blandt Klassikere og Ukendte, lidt af al Slags — fra det Sublime til det Banale, fra det Strænge for kun de Faa, til det Jævne for de Mange.

De fleste faar sig i Tidens Løb en Bog, en Forfatter, som de følger, og som de tager til almindelig Vejleder for deres Sjæl.

Den foreliggende Bog er at anbefale alle, som endnu ikke har fundet Bogen — eller som frygter den Slags Bøger, fordi de ofte er skrevet af Helgener for Helgener og synes at have saa liden Kontakt med Hverdagen. Bensons Bog hviler helt paa Evangeliets og Pauli Mystik, ikke blot i Citaterne, men ogsaa i Indhold og Aand; og den øser videre af alle Mystikkens Klassikere i Øst, Syd og Nord, i fjerne og i vore Tider — men dens store Fortrin frem for saa mange andre lignende Bøger er: at den har formaaet at transponere disse høje Tanker og Krav, saa at de bliver brugbare for vore Dages travle Hverdags-Kristne. Han slaar ikke af, |skruer ikke ned — men han bringer nær.

Sigrid Undset, som alt tidligere har oversat »Kristus i Kirken« (og som sikkert ogsaa vil give os den tredje i Bensons mystisk-apologiske Triptychon: Katholicismens Paradoxer), fortjener Tak, fordi hun har skænket Nordens Katholikker denne Gave, hvis Norsk er saa nær Dansk, at den kan læses af alle.

Blot hun ikke havde brugt Udtrykket »Tilbedelse« (p. 85 n.), men »Hyldest« — nu maa Læseren selv rette det.

Pet. Sch.

Livet i Gud — af Søster Margrethe Marie Krohn. Oslo, 1928. 172 S, i Bønnebogsformat.

Smaa sorte Bøger med Guld paa Bindet og rødt Snit skræmmer ofte den æstetiske Læser — af Grunde, jeg ikke

behøver at anføre. Denne lille sorte Bog (som er pænt trykt, men kedeligt indbunden og af trivielt, men praktisk Format) ligner ikke den sædvanlige Genre. Den er levende, frisk og personlig, gaar lige paa, er kortfattet i sine Afsnit og griber.

Den har først tre Dele om »Kristus, Livets Kilde«, »Kristi Livs Udfoldelse i os« og »Livets Brød«, som alle prædiker Frelseren varmt, overbevist og overbevisende.

Saa følger en Del med Bønner: Messeandagter, Bønner ved Altergang, Andagter og Bønner paa Vers. Det skal siges til disse Bønners Ros, at de er bibelske og liturgiske i Tonen, rene i Sproget, klare og uden Svulst.

Og som endnu en Ros skal der peges paa, at Bogen slutter med et Afsnit Bønner fra Middelalderen (XIII—XV Aarh.).

Blandt andre Skatte rummer Bogen en Messe-Andagt, som er . . . selve Messen! Køb den og hav den i Lommen — den er god under Kirkebesøg! *Pet. Sch.*

Arne Hall Jensen Dansk-Amerikanske Portrætter. — Woels Forlag. 1928. Illustreret. 121 S. Pris 4 Kr.

En af Sankt Andreas Kollegiets gamle Elever, velkendt blandt danske Katholikker som Medarbejder ved vort Ungdomsblad: Arne Hall Jensen har udsendt ovennævnte lille Bog. Arnes gamle Kammerater vil læse den med Interesse for Bekendtskabets Skyld, enhver Læser for dens egen Skyld. — Forfatteren er Journalist og hans Bog en Frugt af Bladvirksomheden i den dansk-amerikanske Presse. Den giver os en Række godt gjorte »snap-shots« af vore udvandrede Landsmænd. Derved maa den interessere alle, der har Venner i U. S. A., ja alle, der holder af hele Danmark, ogsaa det, der lever paa anden Grund end det egentlige ved Sund og Bælt, men i Hjemlængslens Lys. A. H. J. fortæller lunt og fængslende — dog maaske af og til lidt vel journalistisk — om en Række interessante Mennesker, der hver har deres Historie. Det er mest flittige Arbejdsbier og trofaste Danske. Originaler som F. Pries med sine Luftskejsidealer, Videnskabsmænd som Niels Ebbensen Hansen, et helt Lands Velgører, »Livstykker« som H. C. Andersen-Profeten Bedstefar Moldenhawer o. s. v.

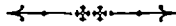
Romerrejse.

Saafrømt 10 Deltagere melder sig, agtes der arrangeret en Rejse under private Former til Rom — med Ophold i München, Firenze og Genua; i Rom 8 fulde Dage.

Færden foretages under spartanske, men fuldtud betryggende Forhold og Prisen (der ikke giver nogen For-

tjeneste) er beregnet saa lav, som det overhovedet kan ske. Der rejses paa II Kl. i Italien, ellers paa III (dog paa II Kl. om Natten). Aftejse 24. Juni, Hjemkomst 8. Juli. Pris: Kr. 550,— for alt ÷ Drikkevarer. For Statsbanernes Tillægspris, kan Rejsen gøres helt paa II Kl.

Henvendelser sker inden 1. Juni til Pastor Schindler, Ingemanns Vej 9^a, V., som tilsender Program og giver enhver Oplysning.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Sakraments Kirken har udsendt Beretning over Indtægter og Udgifter for 1927. Det fremgaar heraf, at Murermester A. V. Günther fra og med 1928 udtræder af Forvaltningsraadet efter et ti-aarigt Arbejde i Raadet. — Som Følge af, at Pastor Benzon hver Søndag holder Gudstjeneste i Brønshøj, har Biskoppen tilladt, at den nye Vikariatssekretær, Pastor N. T. Hansen har Bopæl ved Sakramentskirken, Nørrebrogade 27 C⁴.

— Meddelelse fra Katholsk Radioklub. Da Frk. Knudsen og Hr. K. Jerlev har nedlagt deres Mandater som Bestyrelsesmedlemmer af Katholsk Radioklub, er Suppleanterne indkaldt og Bestyrelsen bestaar nu af følgende Medlemmer: Hr. Organist *J. Hammermüller*, Formand, Carl Bernhardsvej 7, Vester 5685 y. Hr. Assistent *C. A. Rasmussen*, Næstformand, Otto Mallingsgade 5^a. Hr. Assistent *A. Husson*, Sekretær, Paa Bjerget 28¹, Taga 3375x. Hr. Toldassistent *Egede Andersen*, Kasserer, Under Elmene 18. Hr. Kontrolør *G. Jacobsen*, Ydunsgade 9^a. Hr. Malermester *Falck*, Gullandsgade 18^a. Sekretariatets Adresse er nu: Paa Bjerget 28¹. Tlf. Taga 3375x (bedst Kl. 5—7).

Ugens Messebønner.

13. Maj. 5. Søndag efter Paaske. Søndagsmessen (N.-M. 590, G.-M. 430). 2. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]). 3. for Kirken eller Paven (N.-M. [122]—[123], G.-M. [107]).
14. Maj. Bededag. Dagens Messe ogsaa, hvor der ikke holdes Bønprocession (N.-M. 594, G.-M. 434). 2. Ihukommelse af Bonifacius Martyr (Kirkebønnen: N.-M. 911 G.-M. 742, Stillebøn: N.-M. [15], G.-M. [15], Slutningsbøn N.-M. [8], G.-M. [8]). 3. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]).
15. Maj. Bededag. Johannes Baptist de la Salle (N.-M. 911, G.-M. 742). 2. Ihukommelse af Bededagen (N.-M. 595, G.-M. 435).
16. Maj. Bededag, Christi Himmelfarts Vigil og Ubald. Messen for en Bekender-Biskop (N.-M. 34, G.-M. 34). 2. Ihukommelse af Vigilien (Bønnerne tages af Søndagsmessen (N.-M. 590, G.-M. 430). Ihukommelse af Bededagen (N.-M. 595, G.-M. 435). Slutningsevangeliet af Messen paa Vigilien (N.-M. 598, G.-M. 438).

17. Maj. Christi Himmelfart (N.-M. 600, G.-M. 439). Særlig Præfation og Communio (N.-M. 519, G.-M. 38). Ingen Ihukommelse af Erik Konge og Paschalis.
18. Maj. Venantius. Messen for en Martyr (N.-M. [18], G.-M. [19]) undtagen Kirkebøn, stille Bøn og Slutningsbøn, der er særlige (N.-M. 914, G.-M. 748). Ihukommelse af Christi Himmelfart (N.-M. 600, G.-M. 439).
19. Maj. Petrus, Coelestinus. Messen for en Bekender (N.-M. [34], G.-M. [34]), med Undtagelse af Kirkebønnen, der er særlig (N.-M. 915, G.-M. 746) og Evangeliet (N.-M. [54], G.-M. [55]).

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke Christi Himmelfartsdag.

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi at der atter i Aar før Pintsesøndag skal holdes en ni Dages Andegt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapeller. Som fælles Bønner foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende *V.* og *Oration*, Salmebog Side 187.

2. Bønnen om den Helligaands syv Gaver, Salmebog Side 505.

Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aftenandagten. København, den 1. Maj 1928.

Josef Brems,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark.

Den sædvanlige Kirkekollekt til fordel for **Hedningmissionen** finder Sted ved Formiddags- og Aftengudstjensten paa *Christi Himmelfarts Dag* i alle Vikariatets Kirker.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 18. Maj Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel.

Conventus missionariorum Daniæ meridionalis et occidentalis erit in Esbjerg, feriâ V, 31. 5. tempore et modo assuetis.

Sommergæster modtages. Missionssøstrene af Det kostbare Blod (Lille Madsesgade 14; Rønne, Bornholm) modtager Sommergæster fra 15. Juli — 31. August.

Kath. ung Mand i 20erne, som i Juli Md. vil ligge i Telt (særligt Aflukke) med 10 Dreng og anføre deres Lege og Ture søges. Lønnen er frit Ophold og Kr. 75,00. — Lejrpladsen er i Lejre Egnen. Billet mrk. Sommerlejr bedes indlagt paa dette Blads Kontor.

St. Josefs Gilde afholder Generalmøde Mandag den 14. Maj Kl. 8¹/₂. Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

13. Maj 5. Søndag eft. Paaske.	20. Maj 6. Søndag eft. Paaske. Bernardin af Siena. Bekender.
14. — M. Bonifatius.	21. — M. Ferialdag.
15. — Ti. Johannes Baptist de la Salle.	22. — Ti. Ferialdag.
16. — O. Kristi Himmelfarts Vigil, Ubald.	23. — O. Ferialdag,
17. — To. Kristi Himmelfart; Erik, Konge og Martyr; Paschalis Baylon Bekender.	24. — To. Christi Himmelfarts Oktavdag.
18. — F. Venantius, Martyr.	25. — F. Gregor VII, Pave og Bekender.
19. — L. Petrus Celestin, Pave og Bekender.	26. — L. Beda, Bekender og Kirkelærer. Pintsens Vigil.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesldage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 8
Sakramentskirken	- 6 Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

St. Andreas Kirken, Ordrup. Søndagen den 13 Maj Kl. 6¹/₂ stille Messe, Kl. 9 Messe og *Firmelse*, Kl. 11 stille Messe. Kl 7 Aftenandagt.

Paaskekommunionen.

Christi Himmelfarts Dag udløber Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af **den hellige Paaskekommunion** for deres Vedkommende, som bor i Byer, hvor der findes en katholsk Kirke.

Conventus missionariorum Selandiæ erit die 14. maii loco et tempore consuets.

N. B. Paa Grund af Christi Himmelfartsdag udgaar næste Nummer en Dag tidligere end sædvanlig.

Priorinden og Søstrene fra Assumptionsklostret i Ordrup anbefaler til de troendes Forbøn **Søster Marie St. Augustin de la Passion** død den 8. Maj 1928 efter at have modtaget de hellige Sakramenter.

Rekviemsmesse vil finde Sted Fredag d. 11. Maj Kl. 9 paa St. Josefs Hospital, hvor hun er død.
Begravelsen foregaar paa Vestre Kirkegaard. R. I. P.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Ebb. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 21.

Søndag den 20. Maj.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Helgenbilleder af en dansk Kunstnerinde. — Fra Vatikanet og Kurien. — Den internationale katolske Kvindelige's Kongres i Haag. — Kirke-Nyt. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 4.

Holofernes støder paa Modstand i det hellige Land.

1. *Israeliterne, skønt rædselslagne som de andre, beslutter dog at gøre Modstand.*

Israeliterne, som boede i Judæa, hørte om alt dette (= om Holofernes's Grusomhed mod alle) og blev grebet af Forfærdelse over hans Fremrykning. Skræk og Rædsel greb dem ved Tanken, at han skulde forvolde Jerusalem og Herrens Tempel, hvad han havde forvoldt de andre Byer og deres Templer. De sendte da Bud til hele Samaria og den (øvrige) Omegn og besatte straks alle Bjergtoppe. De omgav deres Landsbyer med Mure og forsynede sig med Korn for at være rustet til Kampen. 1-4.

2. *Efter Ypperstepræstens Opfordring spærrer de Vejene til Jerusalem.*

Ypperstepræsten Eliakim sendte en Skrivelse til alle dem, der boede ned mod Esdrelon, ligeoverfor den store Slette ved Dothain, og til alle dem, i hvis Egn der var Tilgangsveje: at de skulde besætte de Bjergskraaninger, hvor der fandtes en Vej til Jerusalem, og holde Vagt paa de Steder, hvor der var et Pas i Bjergene. Israeliterne gjorde, hvad Herrens Præst Eliakim havde paalagt dem. 5—7.

3. *Ved Faste og Bøn forbereder de sig til Kampen.*

Og alt Folket raabte til Herren med stor Inderlighed, og de ydmygede sig ved Faste og Bøn, Mænd saavel som Kvinder. Præsterne klædte sig i Bodsdragt, og Børnene kastede sig ned foran Herrens Tempel, og de bredte et Sørgeklæde over Herrens Alter. Af een Sjæl raabte de til Herren, Israels Gud, at deres Børn ej maatte vorde et Rov, deres Kvinder ej et Bytte til Omdeling, deres Byer ikke prisgivet til Ødelæggelse og deres Helligdom ikke til Vanhelligelse og de selv ikke til Spot og Spe for Hedningefolkene.

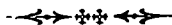
Derpaa rejste Herrens Præst Eliakim gennem hele Israels Land, holdt Taler til dem og sagde: »Vid, at Herren vil høre eders Bønner, blot I er udholdende i eders Faste og Paakaldelser for Herrens Aasyn. Kom i Hu Herrens Tjener Moses: Amalek stolede paa sin Kraft, sin Styrke, sin Hær, sine Skjolde, sine Stridsvogne og sine Ryttere: men Moses besejrede ham — ikke ved at stride med Vaaben, men ved at opsende hellige Bønner (til Gud). Saalunde vil det gaa alle Israels Fjender, blot I bliver ved at bruge de Midler, som I er begyndt med.«

Efter denne Opmuntring bønfaaldt de Herren og holdt ud (i Bøn) for hans Aasyn. Endog de, der frembar Ofre for Herren, ofrede iført Bodsdragt og med Aske strøet paa Hovedet. Af ganske Hjerte bad de alle til Gud, at han i Naade vilde besøge sit Folk. 11—17.

Leveregel: Denne Beretning lyder som en Lovsang til Ære for Guds Riges Herlighed. Hvor rager Guds Folk ikke op over alle andre Nationer rundt omkring! Hvor stort og heltemødt bliver det ikke ved sin Religion! Ja, vi har jo vidst i lang Tid, at Religionen er Jordbund og Rod til al menneskelig Kultur. Det var os heller ikke ubekendt, at Religionen til alle Tider har været den mægtigste Faktor i Nationernes og Staternes Liv og Trivsel. Vi har ogsaa hørt, at Religionens Historie ligefrem er Nøglen til Forstaaelsen af Udviklingen ikke blot hos enkelte Nationer, men for hele Menneskeslægten. Men her, ved Israeliternes Rejsning mod Holofernes, opdager vi en ny Side i denne Sag. Vi faar en levende Fornemmelse af den Overlegenhed, som den sande Religion giver frem for alle andre Religionsformer. Medens Folkelagene rundt om dem lammes af Rædsel, fylder Troen paa og Tilliden til den sande Gud og Lydigheden mod deres Ypperstepræst Jøderne med en lignende Kraft, som den lille David følte i sig, da han med sine fem Stene i Hyrdetasken stod overfor Goliaths Kæmpeskikkelse. — Saa forstaa da ogsaa du, som tilhører Guds Rige i det ny Testamente, hvad du har i din Religion! Glæd dig over den Kraft, den giver i Livets sværeste Øjeblikke, og vær taknemmelig derfor! Og navnlig skal du aldrig glemme Christi Løfte til sin Kirke: »Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke overvælde den.« (Mt. 16, 18.) Petrus og hans Efterfølger i Rom er vor Eliakim.

F. K.

Helgenbilleder af en dansk Kunstnerinde.

Blandt de mange smukke Exlibris, som den fremragende grafiske Kunstner Ebba Holm har tegnet, er der et — maaske af dem alle det mest vellykkede — hvor Motivet er laant fra den katholske Legendekreds. Man ser en godmodig og sværlemmet Sankt Kristoforus bøje sig ned mod et lille, ganske nøgent Jesusbarn, der tillidsfuldt strækker Kæmpen sine buttede Arme i Møde for at

blive løftet op paa hans Skuldre. Vandet, de to skal over, slynger sig gennem et bart Klippelandskab, hvor enkelte Tinder hæver sig over de andre og naar helt ind i de drivende Skyer. Legendens troskyldige og dog saa dybe — for ikke at sige — dybsindige Stemning kommer fuldendt til sin Ret, til Trods for at det lille Billede indenfor sin snævre Ramme rummer de stærkeste Modsætninger: det skære, yndige Jesusbarn — den jætteeagtige Kristoforus, de forrevne Bjærgtinder og de kuplede Skyer. Billedet er i sin Art et Mesterværk.

Er det da mon den Tilfældighed, at Bogsamleren, til hvem dette Exlibris er tegnet, blandt sine Fornavne ogsaa havde Kristoffernavnet — og dermed Kristoforuslegenden dukkede frem i Kunstnerindens Bevidsthed — der afgørende har vendt hendes Hu mod de katolske Helgener — som mod et nyt og frugtbart Arbejdsstof? Forholder det sig saaledes,*) da maa det siges at have været et overordentlig lykkeligt Tilfælde — at dømme efter de fire store Helgentræsnit, som netop i disse Dage pryder en af Væggene paa Charlottenborgudstillingen, og som forestiller Sankt Benedikt, Sancta Katerina af Siena, Hellig Knud Konge og Sankt Thomas af Aquino.

Er det allerede forunderligt paa den danske Foraarsudstilling pludselig at blive stillet Ansigt til Ansigt med disse fire — alle store, men vidt forskellige — Navne i Kirkehistorien (man synés en Del af den profane Kunst taber ved Sammenligning) saa er det dog endnu mere forunderligt at se, hvorledes Kunstnerinden har grebet sit Stof an fra dets allervanskeligste Side. Det var let nok for hende at vinde vor Sympati for Kristoforusbilledet — et henrivende lille Genrebillede som det jo i Virkeligheden er — men i de store Træsnit vrager hun de ydre Begivenheder — hvoraf der ellers er nok i Helgenernes saa dramatiske Liv — hun arbejder kun med Personligheden — afklædt alt andet Drama end det, der udspilles i Sjælen, ja, hun gaar endnu videre, idet hun aabenbart samler sig

---

*) Jeg erfarer senere, at Hr. Pastor Schindler har opmuntret Ebba Holm til dette Arbejde. Det skyldes ogsaa ham, at alt det ordenshistoriske er saa tiltalende korrekt.

om at skabe Helgenbilledet i snævrere Forstand: Åndagtsbilledet. Dette er af en ikke-katholsk Kunstner — og Ebba Holm er saa vidt mig bekendt ikke Katholik — overordentlig dristigt gjort. Hun kæmper saa at sige paa en dobbelt Front: til den ene Side, for at Billedet paa den Troende ikke skal virke profant, til den anden Side, for at den religiøst ligegyldige ikke skal miste Interessen for Kunstværket.

Bliver nu denne Dristighed belønnet derved, at Opgaven lykkes?

Billedet af Sankt Benedikt vil give Svaret.

For Fremstillingen af *Sanctus Pater Benedictus* foreligger der Aarhundreders ubrydelige Tradition. Vi kender ham alle: den store værdige Patriarkskikkelse, der i den ene Haand holder Regelbogen, med den anden støtter sig til Abbedstaven. For Traditionen i Fremstillingen har ogsaa Ebba Holm bøjet sig og dog bliver hendes Sankt Benedikt en Nyskabelse ved Kunstnerindens voldsomme Accentuation af alle de kendte Kvaliteter. Vel vidste vi, at der til Dragten hører de vide Kulteærmer, men af en slig umaadelig Vidde, som paa Billedet her, havde vi dog ikke forestillet os dem, det er, som kunde de skjule en hel Flok unge knælende Novicer under deres Vingers Skygge. Og saa stridt og fast, som det vældige Skæg her ligger, laa aldrig noget Patriarkskæg over en Bringe. Og vi vidste i Forvejen, at den gamle Munkefaders Aasyn maatte spejle hans Indres Ro og Styrke, men hvor parredes det forhen saa lykkeligt med Udtryk af Mildhed og menneskelig Forstaaelse?

Ora et labora var Sankt Benedikts Valgsprog, Menneskehedens, Slægternes Vej afstukket med disse livsvise Ord. Der er Fællesskab i dette Bed og arbejd. Men der er Udskillelse, Isolation, Undtagelse i de Ord, vi læser i Margen af den næste Helgen *Santa Catarina*: *La mia natura è fuoco* — Ild brænder i mig! Eller oversattes det ikke bedre med Ild brænder mig op? — Vistnok, thi den Kvinde, der her knæler i Hengivelse for den Korsfæstedes Billede, hvorfra der udgaar lynende Straaler af Lys til alle Sider, er fortæret af en indre Ild. Blodet er veget fra Legemets Overflade, Kinderne er indfaldne,

Læberne smalle, en kroget Næse kløver Ansigtet i dets to Hålvdele, hun aabner sin Favn for Korset, for Lidelsen, Hænder og Arme er strakt bagud, men Ansigtet bøjes henimod Klippe, Kors og Frelser.

I denne Fremstilling, hvor alt er lidenskabeligt, genkender vi væsentlige Træk af den Katarina, som Johannes Jørgensen har skildret os i sin Bog om denne forunderlige Helgeninde, der begynder med at skræmme os, men ender med at besejre alle, Og Figurens lidenskabelige Stemning fastholdes og forstærkes af de anvendte Symboler: af en mørk Klippegrund skyder det sorte Kors næsten himmelstræbende højt i Vejret — en flettet Tornekrone ligger for Korsets Fod og højt oppe i det ene Hjørne svæver Sienas By i al sin Stejlhed med sin Trængsel af Murtinder, Kupler og Taarne. Og som for at fuldende alt dette voldsomme Gjalder fra Billedets højre Side Helgenindens Stridsraab: Ilden brænder i mig, *la mia natura è fuoco!*

Maaske savner man i Billedet af Katerina Antydning af en Side af hendes Væsen, som alle er enige om ogsaa fandtes: mod sig selv var hun stræng indtil Fanatisme, men mod andre slog Gløden, der brændte i hende, ikke ud i en fortærende Lue men i en varmende Ild, der lod haarde Hjærter smelte og fik Syndere til at omvende sig; ellers vilde vi vel ikke Gang paa Gang høre hende tiltalt af Kredsen, hun samlede om sig, med Ord som: *nostra dolce mamma, mamma dolcissima!* Kun den Klokkeblomst, der paa Billedet klynger sig til Korsets Planke kaster et forsonende Skær over det furiose Stykke; den Tone, som lyder fra Bogens Blade, hvor det hedder — med Ord efter Eneboeren fra Leccete: »Hun stræbte aandeligt at æde hele Guds Kirke og at tygge Verden med sine Bønner som med sine Tænder« — —.

Men Ebba Holm forstaar ogsaa at skrive en Andante funebre i den brune Træplade. I Kong Knuds Død i Skt. Albani Kirke har hun neddæmpet det voldsomme Drabsmotiv; der høres ganske vist endnu Klange fra Slagtummelens Tema, men der er i Billedet mere af en begyndende Fred og Udløsning end af Gru, vistnok blandt andet fordi Kongen er den eneste Optrædende — ingen af Drabsmæn-

dene ses, end ikke antydningvis — ej heller nogen af Forsvarerne — den døende er ene. Billedet er ikke blot beundringsværdigt ved sit sjælelige Indhold, men ogsaa Kompositionen ypperlig; Billedoverfladen er velovervejet udfyldt, der er ingen døde Pletter, selv det store sorte Felt i Billedets venstre Side taler sit Sprog: fra dette uheldsvangre Mørke er jo Regnen af Spyd, Sten og Pile kommet over Kongen. De to eneste Farver, der staar til Kunstnerens Raadighed: det hvide og det sorte er saa fortrinlig udnyttet, at Billedet synes næsten farveprægtigt. Lyset, der strømmer ind ad Kirkevinduet er gyldent, Kongens Aasyn ligblegt, Blodet, der drypper fra Saarene er mørkt og levret, men vi aner, at Kongens Kappe er af farvet Stof, og det lyser rødt og grønt og sølvern fra Bæltespændet og de kostbare Stene i Læderet.

Den dræbende Pil har lige ramt Martyrkongen. Bogen med Dagtimerne er faldet ud af hans Haand og ligger paa Altertrinet mellem de Graastene, der er benyttet som Kasteskyts mod ham. Haanden, som løftede Bogen, hænger slapt ned, med den anden har Kongen grebet sig til Brystet, dèr, hvor den lange, frygtelige Pil er trængt ind. Hans Hoved er sunket forover, Læberne er skilte i et Dødssuk og om et Øjeblik vil hele Skikkelsen, som allerede er sammensunken — og dog endnu bevarer Afglans af sin kongelige Holdning, styrte. Men som et Haab om Oprejnsning, som et Pant paa en anden Krone end den jordiske, som ligger i Støvet, vælder en bred Bølge af et klart overjordisk Lys ind fra Siderne og hyller Troens kongelige Stridsmand i sit barmhjærtige Skær.

Der er Sider af disse Arbejder, som kun kan vurderes af Fagmanden: om Tekniken er fuldkommen, om Formbehandlingen opfylder de strængeste Fordringer. Der er ogsaa Mangler*) — ogsaa saadanne, som en Lægmand kan

---

*) I enkelte af Træsnittene strejfer fra Fysiognomierne det skuespilleragtige, selv om Masken fra et Scenesynspunkt i Virkeligheden er fortrinlig. Det gælder f. E. den h. Antonius af Padua. Det næsten jødiske Ansigt er overordentlig fint, yderst sensuelt, men det mangler den asketiske Beaandelse, som vilde have adlet Trækkene fuldstændigt. Til Gengæld er Jesusbarnet paa samme Billede fortryllende og S sammenspillet mellem A. og Jesusbarnet udmærket. Ogsaa

se — dog færre — i de Træsnit, der er udstillede, ingen — (ialt har Kunstneren tegnet fjorten Helgener), men, hvad et naturligt og sundt Øje ikke kan overse, er, at disse Helgener er set og gengivet med en usædvanlig religiøs-kunstnerisk Forstaaelse, saa at den danske Katholicisme ved en mærkelig Tilskikkelse ikke blot er i Besiddelse af nogle af de ypperligste Helgenbiografier — men ogsaa af et værdigt Billedstof til disse — idet Ebba Holm bl. a. har tegnet en Hellig Frans, en Santa Clara af Assisi og en Vor Frue af Lourdes.

Men der er endnu et Billede tilbage. Det er Billedet af en Helgen, som ikke umiddelbart synes at kunne fængsle en bildende Kunstner eller ægge ham til Arbejde: Sankt Thomas af Aquino. Thi hvis Liv var fattigere paa ydre Begivenheder, hvis Bane løb mere lige afstukket? I rent bogstavelig Forstand taler man om Sankt Thomas Ubevægelighed, hans eneste Gang var fra Celle til Chor og tilbage igen; han foretog saa godt som aldrig Rejser, rørte aldrig andet Værktøj end Pennen, han samlede ikke Skarer om en Prædikestol, han led intet Martyrium. Han hører ikke til de Helgener, der staar de Troende nær, hans uhyre theologiske Lærdom holder os snarere paa Afstand end den tiltrækker os, hans Ordknaphed opfordrer os ikke til at vise ham Fortrolighed og hans serafiske Renhed gør os urolige. Vi beder ogsaa ham bede for os, thi han staar blandt de andre for Guds Trone, men vi beder ham derom ligesom i Forbifarten, paa Vej til de Helgener, som vi mener staar os nærmere.

Indtil en Dag en Kunstner i Kraft af sin Evne til at skue bag Forhængene lader os se Thomas af Aquino som en af de elskeligste Figurer af alle Guds mange elskelige Helgener.

I et prægtigt byzantinsk Sæde sidder en Mand, nej, snarere en Yngling med en fornem og dog vennesæl Holdning. Skønt han troner, og skønt en mægtig Glorie omstråler ikke blot hans Hoved men hans hele Skikkelse,

---

Døberens Træk paa et andet Billede er en Kende for moderne og ved en Tegnefejl eller Distraction har Johannes Fod faaet en højst ubehagelig Lighed med en Bukkefod.

synes han dog at komme Dig i Møde. Hans Blik er klart og sløret paa samme Tid, paa eengang udforskende, saa Du maa slaa Øjnene ned; og overbærende, saa Du igen ønsker at løfte dem. Om de skønne Læber ligger et roligt Smil som hos den, der er trængt til Bunds i Troens Hemmeligheder og derfor har forstaaet, hvor de er baade dybe og enfoldige. Hovedets lette Hældning til den ene Side forlener Ansigtet med en egen Mildhed. Med en fuldkommen naturlig Gestus omfatter han Symbolet paa sit Forfatterskab, den opslaaede Bog, der hviler paa hans Knæ, og hele hans

Skikkelse er hyllet i Ordensdragtens Draperi, hvis Foldeskab er saa rigt, saa dristigt i al sin Fylde, som det sjældent ses. — Af alle de skønne Ting, Kunstnerinden har skabt, er dette Billede af Sankt Thomas det lykkeligste.

Det er ikke blot et Kunstværk, der taler til mine Sanser — det er et sandt Andagtsbillede, der ogsaa taler til mit Hjærte. Ved Siden af Dig, Du min Værnehelgen, Sankt Petrus — Herrens Fornægter og dog hans Stedfortræder, Du, i hvis Haand Kirkens og Himlens Nøgler blev lagt, skønt Du hverken var den lærdeste eller var uden Fejl — kun din Tro var uden Lyde. — ved Siden af Dig vælger

jeg Sankt Thomas til min særlige Helgen. Bed for mig, at jeg maa være baade klog og eenfoldig — baade tavs og dog talende — ved min Pen —, baade ren og dog en Kender af Menneskehjærtets Lønkroge, for Vejledningens Skyld.

Og bed sammen med Sankt Bendt, med hellig Knud og den hellige Katerina og alle Guds kære Helgen for Kunstnerinden, for hendes dygtige Hænder, hendes Værktøj, for hendes Sjæl.

Den 22.-4.-28.

P. H. P.

NB! Alle Ebba Holms Helgen-Træsnit vil blive ophængt paa en paatænkt Udstilling af katholsk Stuekultur i Kath. Højskole efter Sommerferien.

Fra Vatikanet og Kurien,

Af Prof. *Andrea Rasetschnig*, Rom.

Paven har modtaget Deltagerne i Italiens katholske Mands-Forbunds Landskongres i Audiens.

Den polske Udenrigsminister med Frue har været i Audiens.

Paven har modtaget flere tyske Biskopper og opfordret dem til at sætte alt ind paa at demonstrere kraftigt mod Rædslerne i Mexico.

Foreningen for evig Tilbedelse har sendt Den hellige Fader sin aarlige Gave af Paramenter, at fordele til fattige Kirker.

Paven holdt en Tale til Giverne over Teksten: Jeg var nøgen, og I klædte mig.

Ritus-Kongregationen har holdt Møde i Vatikanet og drøftet Gyldigheden af de forberedende Processer angaaende Helgen- og Martyr-Erklæringer.

Paa en Forespørgsel fra Ærkebisen af Prag, om det er tilladt at udsende den liturgiske Sang pr. Radio, har Det Hellige Officiums Kongregation under 17. Marts 1928 svaret Nej. Sangen ved Højmessens eller andre kirkelige Handlinger maa hverken udsendes helt eller delvis, d. v. s. med Udeladelse af de Dele, som synges af Præsten eller hans Assistenten. Naar det er sket, er det paa Trods af det Hellige Officiums Afgørelse af 26. Januar 1927.

(Forbudet taler kun om Sangen under Højmessens og andre kirkelige Handlinger. *Red.*)

Den internationale katholske Kvindelige's Kongres i Haag.

To Hundrede Kvinder af 26 forskellige Nationer, alle bærende den internationale Liga's Emblem: »*in hoc signo vinces*«, til Fællekommunion i den festlig smykkede Haager-Kathedral, den pavelige Nuntius, Ærkebiskop Msgr. L. Schioppa, celebrerende Pontifikalmessen, alle forenede i Bøn i vor hellige Kirkes internationale Sprog, dette er den højtidelige Optakt til Kongressen. —

Derpaa et summende Babel i Hotel Wittebuig's Vestibule, forinden man samles til Arbejdet i Hotellets store Sal, et Arbejde, der strækker sig over 6 Dage med 2, ofte 3 Møder pr. Dag. —

Her er det atter Nuntius, der i en begejstrende Tale aabner Kongressen. Ved hans højre Side sidder Ligaens Præsident, Hollænderinden Fru Steenberghe de Engeringh, ved hans venstre Side Ligaens aandelige Raadgiver, Msgr. J. H. G. Jansen. Saa byder Præsidenten velkommen paa egne og Hollands Vegne og bringer Hilsen og Velsignelse fra Kardinal Merry del Val. — Et Telegram afsendes til Den hellige Fader, fra hvem der senere kommer Svar med Tak og Velsignelse. —

Hovedemnet ved denne Ligaens 7de Kongres er: Højnelse af Familjemoralen.

Pater de la Brière belyste i en glimrende Tale Nødvendigheden af internationalt Samarbejde, alt eftersom Verdens-Grænsen trækker sig mere og mere sammen.

Grevinde E. Zichy, Ungarn, talte om »Kommunismen« som en Fare, der ikke alene truer Kirken, men hele Samfundet. I gribende Ord skildrede hun sine personlige Oplevelser under Bolschevismens Rædselsherredømme i Budapest. Hun henviste til den katholske Kirke som den, der ejer det bedste Opdragelses-System for folkelig og politisk Sundhed.

Frau H. Weber, Medlem af den tyske Rigsdag, talte smukt om Ægteskabets Hellighed og klarlagde Kirkens urokkelige Stilling til Skilsmissspørgsmaalet. Luther var

den første, der rokkede ved Ægteskabets Uopløselighed, og det har efterhaanden ført os derhen, hvor vi er idag. — Fruen fremhævede det Ansvar, der netop med Hensyn til Ægteskabslovgivningen hviler paa de katholske Kvinder.

Advokat M^{ll}e Moreau, Paris, talte de udenfor Ægteskabet fødte Børns Sag og opfordrede indtrængende til at øve Kristenkærlighed overfor den ugifte — som Regel forlødte — Mor og hendes Barn.

Mrs. Dr. med. Fairfield, London, og Frau Hessberger, Medlem af den tyske Landdag, talte begge alvorlige Ord om den stadig om sig gribende Neo-Malthusianisme, set fra et lægevidenskabeligt Synspunkt, og manede til Kamp mod denne Vildfarelse.

Prinsesse Bandini, Italien, som arbejder med sociale Spørgsmaal under Folkeforbundet, og endnu mange fremragende Kvinder havde Ordet.

De to sidste Dage var helliget Ungdomssektionen, som tæller ca. 4 Millioner Medlemmer. — Der er nu en international katholsk kvindelig Studenterforening under Dannelsen.

Den 24. fandt en storslaet Modtagelse Sted af Kongressens Medlemmer paa det med Flag og Blomster smykkede Raadhus. Borgmesteren bød i Byens Navn Kongressisterne velkommen og udtalte, at den internationale Kvindelige havde vist Byen Haag en stor Ære ved at holde Kongressen her, og han udtrykte sin Glæde over, at den netop havde valgt Øjeblikkets mest aktuelle Spørgsmaal, Højnelse af Familjemoralen, som Emne.

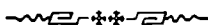
Den 26. om Aftenen gav den nederlandske Regering en stilfuld Fest i Ministeriet for offentlige Arbejder. Minister Slotemaker de Bruine hilste, i Spidsen for samtlige Ministre paa sin Regerings Vegne, i varme og hjertelige Ord Kvinderne velkomne som Mødhjælpere i det sociale Arbejde.

Begge Steder takkede Ligaens Præsident smukt og naturligt, ligesom hun ved alle Foredrag og Diskussioner viste sig som en overlegen Fører og dog helt igennem kvindelig i Ordets bedste Betydning.

De hollandske Damer, der havde paataget sig det overordentlig store Arbejde at arrangere Kongressen, magtede

det til Fuldkommenhed og fortjener Kongressisternes største Taknemmelighed.

Mange og store Maal har Kongressen sat sig, men den har ogsaa givet Deltagerne Kraft og Mod til at arbejde paa deres Virkeliggørelse. Man følte, at Enhed gør stærk, især naar der rundt omkring staar Skarer af unge, som har det rette katholske Syn paa Familie- og Samfundsmoralen og ikke er bange for at føre det ud i Livet. M. L.

Kirke-Nyt.

Pius XI er den 260'de Pave i Petri Række.

Kardinalernes Antal er p. t. 66; 11 af dem tilhører Ordner: 3 Dominikanere, 3 Benediktinere, 1 Redemptorist, 1 Salesianer, 1 Servit, 1 Jesuit og 1 Korherre.

Der findes i Verden 1125 Bispedømmer, Vikariater og Præfekturer.

I 1927 døde 7 Kardinaler, og 7 nye kreeredes.

Japan har haft en mærkelig Konversion, idet en indfødt anglikansk Gejstlig er bleven Katholik. 19 Aar gammel lod han sig døbe i den anglikanske Kirke og sporede snart Kald til gejstlig Stand; han gennemgik det theologiske Kursus og blev Kateket og Hjælpeprædikant; 7 Aar senere blev han anglikansk Præst og senere Professor i Theologi i Tokio.

Hans Studier over Nye Testamente rokkede hans theologiske Position, saa han i Jan. 1927 nedlagde sit Professorat, trak sig ud i Ensomhed og Granskning.

Han kom særlig i Tvivl om de anglikanske Vielsers Gyldighed og grebes af Læren om Pavens Primat og Traditionen. Hans Udvikling kulminerede i en klar Overbevisning, saa han Juleaften 1927 kunde lade sig optage.

I Frankrig har man begyndt et Arbejde, der smukt knytter Agerbruget og det Overnaturlige sammen, idet man i mange Distrikter har Mænd og Kvinder, som blandt Bønderne, i Høstens Tid, samler Korn ind til Forfærdigelse af Hostier. En gammel Skik er saaledes genoplivet, og Bonden ser lettere Vejen fra Marken til Tabernaklet, ligesom Offertoriet i Messen bliver ham mere levende.

Det indsamlede Korn overgives Biskoppen ved en Kirkefest i Domkirken, og disse Fester giver atter Anledning til at ære og dyrke Altrets Sakramente.

Der arbejdes paa at faa opført en katholsk Kathedral i Belgrad, saa man ikke længere behøver at staa tilbage for Skismatikerne med Hensyn til Gudstjenestens Pragt.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mødet Onsdag d. 2. Maj blev det sidste af de vellykkede og godt besøgte Møder for St. Ansgars Menighed. Pastor De Vos fortalte om Messiasspillet, der skal opføres i Dyrehaven til Sommer, især om sine Forstudier og Stykkets Tilblivelse. Planen blev lagt og Arbejdet begyndt i Skyttegravnen — naar Kanonerne tav for en Stund, og Hjertet og Hjernen søgte at samle sig om noget stort og ophøjet! — Et Nyt Testamente, som hans Mor omhyggeligt havde anbragt imellem en Pakke Chokolade og et Par Strømper, var hans eneste Hjælpekilde. Til Slut gav Pastor De Vos i store Træk en Skildring af Handlingen og oplæste enkelte Scener. Efter Kaffen vistes en Række Film, ogsaa morsomme, som vakte megen Jubel. I de ca. 125 Gæsters Navn vil jeg gerne her sige vor ivrige Vært en inderlig Tak for de hyggelige og lærerige Aftener han har beredt os i denne Vinter. Vi glæder os alle til lignende Samlingsfester i den næste. E. W.

— De unges Sektion i A. C. holdt Saisonens sidste Møde Onsdag d. 9. Maj, hvor stud. polit. Kjeld Olsen talte livligt og fornøjeligt om »Tolerance«. I Diskussionen deltog blandt andre Pater Menzinger og stud. jur. Lauritzen. Den drejede sig baade om Tolerance overfor Umoralitet, om katholske Fogeders Pligt til at forrette borgerlig Vielse, om lyriske eller videnskabelige Prædikener, Vranglæreres Uskadeliggørelse og Tyranmord og meget andet. K. Kinzi.

Ugens Messebønner.

20. Maj. 6. Søndag efter Paaske. Søndagsmessen (N.-M. 604, G.-M. 444). Ihukommelse af Bernardin af Siena (N.-M. 916 og [46], G.-M. 746 og [47]), og af Christi Himmelfart (N.-M. 600, G.-M. 439). Christi Himmelfarts Præfation (N.-M. 519, G.-M. 38).
21. Maj. Ferialdag. Søndagsmessen uden Credo. 2. af Gudsmøders Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]). 3. for Kirken

- eller Paven (N.-M. [122]—[123], G.-M. [107]). Præfationen (N.-M. 519, G.-M. 38).
22. Maj. Som Dagen forud.
23. Maj. Som om Mandagen.
24. Maj. Christi Himmelfarts Oktavdag. Som paa Festen (N.-M. 600, G.-M. 439).
25. Maj. Pave Gregor VII. Messen for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]), med Undtagelser, som er angivet (N.-M. 917, G.-M. 751). Ihukommelse af Ferialdagen (tages af Søndagens Messe: N.-M. 604, G.-M. 444), og Urban (N.-M. 917, G.-M. 751).
26. Maj. Pintsens Vigil (N.-M. 611, G.-M. 450). Præfation (N.-M. 520, G.-M. 39).

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Søndag den 20. Maj. Kl 4 Eftm.**

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi at der atter i Aar før Pintsesøndag skal holdes en ni Dages Andagt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapeller. Som fælles Bønner foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende *V.* og *Oration*, Salmebog Side 187.

2. Bønnen om *den Helligaands syv Gaver*, Salmebog Side 505.

Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aftenandagten. København, den 1. Maj 1928.

Josef Brems,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark.

Kommunale Husholdningskursus.

I Lighed med, hvad der har fundet Sted de foregaaende Aar, er det lykkedes *Danske Kvinders katolske Forbund* at faa oprettet Husholdningskursus for katolske unge Piger.

Ved disse kommunale Kursus, der finder Sted fra Oktober til April 2 Gange ugentlig, undervises der ogsaa, hvis der vindes tilstrækkelig Tilslutning, i Gymnastik og Dansk.

Forældre, som ønsker, at deres Døtre skal deltage, bedes snarest sende skriftlig Meddelelse til D. K. K. F.s Sekretariat, Kastelsvej 19, Ø.

Ædle Velgjørere bedes erindre, at **Børnehjælpsdag** har vi Katholikker ogsaa og modtager med største Taknemlighed selv de mindste Beløb, som sendes os pr. Post-Giro Nr. **6511**. Adr. Hr. Pater A Smitz, Nakskov. Porto er kun 5 Øre, og Blanketter faas paa ethvert Posthus.

Giv! og giv med Glæde — hellere lidt end intet.

Kirkelig Kalender.

20. Maj 6. Søndag eft. Paaske. Bernardin af Siena. Bekender.	27. Maj Pintsesøndag. Beda, Bekender og Kirkelærer.
21. — M. Ferialdag.	28. — M. Anden Pintsedag. Augustin, Biskop og Bekender.
22. — Ti. Ferialdag.	29. — Ti. 3. Dag i Pintseoktaven.
23. — O. Ferialdag,	30. — O. 4. Dag i Pintseoktaven. (Tamperfastedag).
24. — To. Christi Himmelfarts Oktavdag.	31. — To. Angela, Jomfru.
25. — F. Gregor VII, Pave og Bekender.	1. Juni F. 6. Dag i Pintseoktaven. (Tamperfastedag).
26. — L. Pintsens Vigil.	2. — L. 7. Dag i Pintseoktaven. (Tamperfastedag).

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesdage	Hverdage
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 $\frac{1}{2}$
Immaculatakirken	- 2 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
Rosenkranskirken	- 5	- 7 $\frac{1}{2}$
Assumptionskapellet	- 4 $\frac{1}{2}$	- 4 $\frac{1}{2}$
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 8
Sakramentskirken	- 6 Mandag, Ons- dag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Danske Kvinders katolske Forbund lader atter i Aar afholde 2 lukkede Retraiter i »Trørødhed« pr. Vedbæk. Den første for unge Piger afholdes i Dagene 16.—17.—18. August, og de unge Piger, som i Tilslutning hertil har Lyst at tilbringe de følgende Dage den 19. — 20. — 21. — 22. som Feriedage er hjertelig velkomne.

Den anden Retraite for Husmødre og Ældre finder Sted i Dagene 24. — 25. — 26. August.

Begge Retraiter prædikes af Hr. Pastor Günther.

Opholdet betales med 1 $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Dag. Da der kun er et meget begrænset Antal Pladser, bedes man snarest sende skriftlig Anmeldelse til D. K. K. F.s Sekretariat, Kastelsvej 19, Ø.

Katolsk Pressebureau's Udklipsbog Nr. 2 er laant, men ikke tilbageleveret. Laaneren anmodes om at aflevere den i A. C., Vestervoldgade 115⁴, og give Besked herom til Sekretæren, Skolebestyrer Kinzi, Vinkelvej 9 A, Telf. Nora 532 x.

A. C. Mødet d. 23. Maj er udsat til d. 30. Administratores.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 22.

Søndag den 27. Maj.

1928

INDHOLD: Pinsesalme. — Gud Helligaand. — Veni Creator. — »Arbejderen Christus«. — Fra Vatikanet og Kurien. — Tal. — Roma-Færden. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Pinsesalme.

Jerusalem (= Kirken), al Jorderigs Pryd.

47. Davidsalme.

(Efter Vulgata.)

---

1. *Guds Storhed aabenbarer sig i Jerusalems vidunderlige Redning.*

Vældig er Herren og fuldværdig at love
i Staden vor Guds, paa hans hellige Bjerg.
Til al Jorderigs Fryd ligger Zions Bjerg urokkelig fast —
Yderst mod Norden, den store Konges Stad.
Gud teer sig i dens Pauluner og tager sig af den.

2. *Guds Storhed aabenbarer sig i Fjendens ynkelige Undergang.*

Se, Jorderigs Konger tilsammen er komne,
samlet sig har de —
Staden de skued, af Undren de grebes,

de bæve i Frygt,
 Angest faldt over dem,
 Ve, som en Kvindes, der føder —
 Ved Stormvejrs Vælde du knuser
 de Skuder fra Tharsis. — 5—8.

3. *Lad os derfor lovprise Herren og sætte vor Lid til ham
 nu som før.*

De Frasnag, vi hørte, har selv nu vi sandet
 i Zebaoths Stad, Herren Vor Guds.
 Dens Grundvold har Herren lagt fast til Evigheds Old.
 Din Miskundhed, Herre, vi fanged dybt i Dit Tempel.
 Saa vidt som Dit Navn skal ogsaa
 Din Lov forkyndes til Jorderigs Grænser —
 Din Højre er fuld af Retfærd.
 Frydes skal Zions Bjerg, og Judas Døttre
 skal juble over dine Domme. 9—12.

4. *Lad os overbevise os om, at Jerusalem ved Guds Magt er
 uskadtden Dag i Dag.*

Drag rundt omkring Zion, og sku den fra alle Sider —
 lovpris den i alle dens Taarne!
 Læg Jer dens Vælde paa Sinde, se nøje paa hvert dens Palads —
 at ret I kan melde derom til Slægter, der kommer!
 Thi her bor Herren, Vor Gud i al Evighed,
 altid og idelig — han er for evig vor Drot. 13—15.

Leveregel: Pinsen er Kirkens Fødselsdag. Stedet, hvor den traadte ud i Livet, er det Bjerg, som Jødernes hellige By Jerusalem er bygget paa. Baade denne Stad og dette Bjerg er et Billede paa Kirken. Det fremgaar af det gamle og ny Testaments Bøger. Derfor har vi Lov til at anvende 47. Davidssalme paa Christi Rige i denne Verden. — Du ved, Kirken har været Genstand for Angreb til alle Tider, men den staar urokket den Dag i Dag. Herren har jo grundfæstet den for evig Tid. Ogsaa Fjendernes Skæbne kender du. Først var det Jøderne, der forfulgte Christus og hans Værk. De blev hjemsøgt af et frygteligt Storm-

vejr. Deres Hovedstad og Rige blev søndertraadt. Saa kom Hedningerne og prøvede paa med blodig Grusomhed at kvæle Kirken i dens Begyndelser. Kampen endte med Korsets Triumf; det hedenske Verdensrige gik under. Den tredje Fjende blev Vranglærerne. De var og er meget forskellige i deres Meninger, men paaaldende enige i deres Had mod Kirken. Hidtil gik det dem saaledes: efter nogen Tids Fremgang endte det i Forvirring og Opløsning. De maatte gøre Plads for andre, der efter Herrens Ord skal faa samme Skæbne som deres Forgængere. — Saa lovpris da i Dag den Helligaand, der giver Christi Kirke denne uovervindelige Livskraft! Sig Tak for hver en Sejr i Fortid og Nutid! Med Glæde i Hjertet overbevis dig om, at alle Taarne i denne By staar ranke og uskadte endnu den Dag i Dag: baade Christi Lære, Christi Naademidler, Christi Organisation er i Behold! Og har du set dette, saa gaa hen og meld det til Slægten, der kommer.

Gud Helligaand.

1.

Hvis man tænker paa al den Fromhed, der øves, al den Gudsdyrkelse og Bøn, der daglig stiger inod Himlen, og saa spørger: Hvem er det nu, alle disse fromme Sjæle dyrker, kommer Svaret til at lyde noget forskelligt, naar det gælder troende Katholikker, og naar det gælder anderledes Troende.

De andre vil vel for Størstedelen svare: Vi dyrker Jesus, Guds Søn; ham tilbeder vi, ham paakalder vi, ham gælder hovedsagelig var Andagt. Faderen i Himlen er ikke glemt blandt dem — men Helligaanden?

Den katholske Kirke dyrker i første Række den himmelske Fader, og naar den siger »Gud«, et det ham, den tænker paa og henvender sig til.

Saaledes er Kirkens officielle Gudsdyrkelse, den hellige Messe (med Undtagelse af ganske faa Stykker) henvendt til Faderen.

Vi dyrker Faderen ved Sønnen Jesus Kristus — som Kirke-Bønnernes idelige Omkvæd lyder: *per Dominum nostrum Jesum Christum* . . . og: Ved Christum, Vor Herrel!

Denne Dyrkelse af Faderen ved Sønnen sker i Helligaanden — som det stadig hedder, naar vi slutter vore Bønner: i Helligaands Eenhed — og som det flere Steder udtrykkes direkte i Messens Tekst. —

Dette er nu Kirkens Liturgi, dette er Kirken selv — men de Troende, Kirkens Børn?

Man tør sikkert hævde (i hvert Fald for de Oplystes Vedkommende), at deres Hoveddyrkelse er rettet mod Faderen, og at de er sig bevidst at dyrke ham gennem, med og ved Sønnen — men har de blot nogenlunde klar Bevidsthed om Helligaanden? Kender de ham? Elsker de ham? Tilbeder de ham? Paakalder de ham blot formelt, belært af Bønnebøger, eller har de ogsaa nemmet at bede personligt til ham?

Der er vist hær et svagt Punkt, som vi maa bede vor Pintsegæst oplyse. Maatte han selv værdiges at bruge disse Linjer i denne sin Tjeneste!

2.

Lad os først holde os for Øje, at Helligaanden er en Person, ikke et Begreb, ikke noget vagt og ubestemt.

En Person, som vi Mennesker kender det Personlige — blot guddomshøjt over, hvad vi kan fatte.

En Person, der tænker — og tænker evige Visdomstanker, tænker idel Sandhed, tænker Klarhed og gransker alle Dybder.

En Person, der føler — men føler guddommelig sublimt, føler overjordisk, ekstatisk Jubel over sig selv og over Fader og Søn, føler al Guddoms-Salighed i selve dens Ophav.

En Person, der har en Vilje — en Vilje, der ligner vor frie Vilje, men som er rettet urokkeligt mod Alhellighedens højeste Himmeltinder, fordi den er selve Helgenviljens eget Ophav.

En Person, der handler, og som handler kongelig frit, som ham tykkes bedst — ejendommelig og personlig

i sin Virken og Gærning, som den, der er idel Personlighed, er en Guddomsperson. —

Saaledes maa vi tænke os Helligaanden — og ikke som et vagt og taaget Supplement til Fader og Søn — ikke som et ubestemt Noget, der svæver ned over os fra Fader og Søn — ikke som et blot Begreb »Guds Aand«, i Lighed med, hvad vi ellers kalder »Aand« (Retfærds, Fædrelandskærligheds eller et Hjemms »Aand«*) — og ikke som en »Aands-Realitet«, der ikke har Rod i det, vi til daglig kalder Virkelighed. —

Ejheller maa vi tænke os Helligaanden som En, der er adskilt fra Fader og Søn; thi, som Sønnen er eet Væsen med Faderen, og Faderen med Sønnen, saa er Helligaanden eet Væsen med de to, og han udgaar fra de to som deres fuldgyldige Udtryk.

Alt som Faderen beskuede sin fra Evighed af avlede Søn og frydedes over at se sit udtrykte Billede og sin egen Guddomsmajestæt i en anden Person af sit eget Væsen — og alt som Sønnen beskuede og erkendte Faderens Højhed og Dybde og i ham genkendte sit eget Væsens uransagelige Herligheds-Vælde . . . og alt som denne Faderens Erkendelse af Sønnen og Sønnens Erkendelse af Faderen blev til Faderhjærtets evige Kærlighed til Sønnen og til Sønnens uudslukkelige Kærlighed til Faderen . . . tog denne deres indbyrdes Kærlighed Form og Udtryk i Helligaanden, som udgik fra dem.

Et Billede (der ikke er helt nøjagtigt) kan forklare os lidt af dette Mysterium.

En Mand elsker en Kvinde, erkender hendes Væsens Herligheder og forenes med hende — og Kvinden erkender hans Egenskaber og Væsen, elsker ham og forenes med ham; det Barn, de sammen sætter i Verden, er Udtryk for, baade hvad de har set i hinanden, og for den Kærlighed, de har nærret til hinanden — det er Væsen af deres Væsen, Kærlighedens Form og Udtryk — og dog er det en selvstændig Person, der kan tænke, føle, ville og

---

*) Vi advarer i denne Sammenhæng mod den Sprogbrug, der skriver »den Helligaand« eller endnu værre »den hellige Aand« — i Stedet for Egenavnet »Gud Helligaand«.

handle — blot sker det Tilsvarende i Guddommen ikke efter nogen Tids Beskuelse, Erkendelse og Kærlighed, men evigt, før al Tid, udenfor Tiden, thi Guds Erkendelse og Kærlighed skrider ikke frem og kan ikke vokse — for ham og i ham er alt, hvad vi kalder Tid, eet Nu, een Evighed, tidløs uden »før« og »siden«.

Holder vi dette fast, erkender vi noget af, hvad det vil sige, at Helligaanden er en Person, og at han udgaar fra Fader og fra Søn — vi forstaar ogsaa (som det siges i Credo), at han dærfør »tillige med Fader og Søn tilbedes og forherliges« — tillige med dem, fordi han er af eet Væsen med dem — for sig selv, fordi han er en Personlighed for sig.

3.

Den megen Forsømmelse af Helligaanden, som Kristne gør sig Skyld i, kommer vel af, at han er vanskeligere at opfatte, end Fader og Søn.

Faderen kan man forestille sig ved at klargøre sig vort Begreb »Personlighed«, og saa nedbryde alle Skranke, som Legeme, Tid, Sted, Afhængighed, Begrænsethed sætter og udvide Tanken til det Uendelige, det Grænseløse.

Sønnen forestiller vi os saare let, fordi han har taget vor Natur paa sig, er blevet Menneske, har levet iblandt os og har efterladt os et Minde, grundet paa saa udførlige og detaillerede Beretninger, at vi kan male os ham for Øje og klart forestille os ham.

Helligaanden har ikke, som Faderen, holdt sig guddomshøjt tilbagetrukket i sin evige Himmel-Majestæt — ej heller har han, som Sønnen; fornedret sig til os og er bleven vor Lige. Helligaanden har dærfremod teet sig for Menneskene i Duens og i Ildens Skikkelse, uden at paa tage sig Duens og Ildens Natur, men fordi han gennem disse Figurer vilde forklare os Sider af sit Væsen: Mildheden og den fortærende, lysende og varmende Lue.

Af Faderen kan vi ikke gøre os noget Billede, der blot nogenlunde tilfredsstiller. Jesus Kristus kan vi male, saa vi kommer Sandsynligheden nær — men Helligaanden er vi begrænset til kun at afbilde som Duen og som Luen

. . . og dærfør har mange, der ikke magter at trænge ind bag Figuren til Realiteten, svært ved at danne sig en Forestilling af Helligaanden, der kan sætte dem i personligt Forhold til ham.

Dærfør staar han for mange som et Begreb blot, som en Idé, der mangler Realitet.

5.

Vil vi have Vidnesbyrd for Helligaandens Realitet, kan vi gaa til Pintsedag, som vil vise os en Virken saa reel, at vi bag den faar Syn for en yderst reel Aarsag.

Tænk paa Apostlene før Pintse. Jordbundne, saa de interesserede sig mere for »Rigets Oprettelse«, for Israels Triumf, end for Guds Rige — »lidetroende«, saa de stadig maatte have Undere, naar Herrens Tale ikke var nok til at bringe dem til Tro — selvoptagne, saa de i selve Nadversalen kunde skændes om, hvem der var den største i Kredsen — lette til store Ord og slaaget paa Munden ved den paafølgende Fejghed — og af Herkomst jævne Smaafolk uden boglig Dannelse, uden Kultur, uden Kendskab til Sprog — Mænd, som, med een Undtagelse, alle forlod deres Mester og flyede, da de saa Korset . . .

Dem betror Herren en Religion, som skulde synes umulig at udbrede, fordi den var »Jøderne en Forargelse og Grækerne en Daarskab« — fordi den gik stikimod de menneskelige Lyster og Sanser — fordi den priste dem salige, som Verden ansaa for stakkels — fordi den kort sagt, vendte op og ned paa alle Begreber om Lykke, Religion og Salighed . . . Og dem sender han til en Verden, hvis ene Halvdel var Hellas' Blanding af jordisk Lystdyrkelse og Sokratiske, Platoniske Tænkning — og hvis anden Halvdel var Romas Statsbegreb, der beherskede Verden fra Eidern til Sahara og fra Britanien til Indien. —

Paa mindre end 300 Aar har de tolv Mænd og deres lidet udrustede Følge erobret denne Verden, plantet Korset paa Kapitol og erstattet Sokrates og Platon med Kirkefædrene, Cæsar med Paven og Romerriget med Romerkirken.

Det, der forklarer dette Gaadefulde er Pintsedagen med Helligaandens Komme — læs selv det II. Kap. i Apostlenes Gærninger og indrøm, at kun en Realitet over al

Realitet kan afstedkomme en saadan Revolution i Apostlenes Sjæle — og saadan Virkning af deres paafølgende Gærning.

Det er ikke Mennesker, der »besjæles« af en »hellig Aand«, men en Person, en eminent, alt dominerende Personlighed, der griber ind, som han vil, og »forny al Jordens Aasyn« — vældigt som et fremfarende Vejr, fortærende som Lue, varmende som Glød, lysende som Ild — en Person, for hvem menneskelig Skrøbelighed betyder lige saa lidt som fremmede Tungemaal, aarhundredgamle Kulturer, Landegrænser, Raceforskelle og jordisk Magt — en Person, som er Gud!

5.

Spørger vi tilsidst: Hvordan skal vi saa rettelig tilbede, dyrke og paakalde Gud Helligaand — maa der svares med baade en Advarsel og en Henvisning.

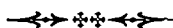
En Advarsel mod at komme ud i Lyrik og taaget Tale, og en Advarsel mod at komme ud i vrangtro Bøn, som enten ikke tager alt med, der skal med, eller som bruger forkerte Tanker; en Advarsel, fordi Sporene i Kirkehistorien skræmmer — de viser baade Kættere i Østen og Sværmere i Vesterland, der stødte an overfor Dyrkelsen af Gud Helligaand.

Og en Henvisning til en sikker Form for Dyrkelse — en Henvisning til Liturgien.

Bruger vi, til vor Dyrkelse og Paakaldelse, Kirkens egen Tekst i Messen for Pintsedag, har vi Ord, der baade er sikre og dybe. Ømmere end *Veni Sancte Spiritus*, kan ingen bede — og sikrere Belæring end Festens Epistel og Evangelium, kan ingen give.

Fordyber vi os i alle Festens Bønner — i dens særlige Præfation, i Indskuddet i »Communicantes«, i alt, hvad Messebogen giver os for den Dag, har vi nok at øse af — og vi lærer, at som Paasken for os med Aarène blev endnu herligere end Julen, saaledes bliver Pintsen den lifligste og livsaligste af alle Kirkeaarets Fester.

P. S.

Veni Creator.

Tone: Kom, Skaberaand.

O Aand, som er af Evighed,
som var og er og bliver ved,
fyld Sjælen med din Vinges Sus
som Orgelklang i Herrens Hus.

Svæv over vore Sjæle ned
med Styrkens Salve, Sindets Fred —
kom, Due blid, paa Ørneflugt
med Olieblad og moden Frugt.

I Dig faar Ordet Kraft og Klang,
gyd Lys i Sind, i Ord, i Sang —
og lad os sande, at vi smaa
i Aandens Kraft kan Prøve staa.

Tilbedet og højlovet vær,
Gud Fader, Søn og Talsmand kær,
som var og er og bliver ved:
højhellige Trefoldighed!

MDMXXI

Peter Schindler.

„Arbejderen Christus“.

For faa Aar siden stiftedes i Genève af Abbed Schuch »L'Œuvre apostolique de Jésus-Ouvrier«, en Bevægelse med det Formaal at samle Biskopperne og hele det kristne Folk om Ønsket, at Vorherre, som valgte sig Haandens Arbejde i sit jordiske Liv, paa højtidelig Maade maa blive fejret af Kirken som »Arbejderen Christus«, som den, der har hævet det legemlige Arbejde til en ganske særlig Ære og derved givet Alverdens Arbejdere en guddommelig Lære om deres Kalds Værdi og dets Pligter.

I 1923 bad Abbed Schuch Pave Pius XI i en Audiens om Indstiftelsen af en Fest for »Arbejderen Christus«. Han overgav ved samme Lejlighed Paven et Bønskrift om Festens Indstiftelse med omtrent hundrede Kardinalers og Biskoppers Underskrift. Paven bad ham fortsætte sit Arbejde og stadig samle flere og flere af Biskopperne om Tanken. Naar ogsaa efterhaanden det kristne Folk, især de katholske Arbejdere selv, sluttede sig til Ønskerne, vilde »Indstiftelsen af en Fest for »Arbejderen Christus« paa en vis Maade paatvinge sig af sig selv«.

I Juni i Fjor kunde der nu fra det Ærkebroderskab, som har taget Navnet »Arbejderen Christus«, sendes Paven et nyt Bønskrift, eller rettere tre, som tilsammen indeholdt 33 Kardinalers og 560 Biskoppers Underskrift. Det hed i Bønskriftet: »Da utallige Farer i vore Dage truer Samfundet, fordi de fleste Arbejdere fjerner sig fra deres Frelser, og forført af de vantro, rejser sig imod Kirken og den Autoritet, som er indstiftet af Gud, beder underskrevne Biskopper Deres Hellighed, at De, for lettere at føre disse vildfarne Skarer til deres Hyrde, værdiges at indstifte en særlig Fest til Ære for Arbejderen Christus, en Fest, som skulde forene alle katholske Arbejdere og Arbejdsgivere om at yde den guddommelige Arbejder deres offentlige Tak og at skænke ham Fyldestgørelse for utallige Synder, som begaas i Arbejdets Verden. Denne højtidelige Festligholdelse vilde, ved at minde Arbejderne om ham, som har helliggjort deres Gerning ved at dele den, ogsaa paa veltalende Maade tale til dem om Værdien af deres Kald og de kraftige Midler til Helliggørelse, som er dem til Raadighed i dette Kald . . .«

I Freiburg i Schweiz sluttede den kristelig-socialt Kongres i Maj i Fjor sine Bønner til Broderskabets, og 50,000 katholske Arbejdere i Montreal i Canada sendte efter eenstemmig Vedtagelse Paven et Bønskrift næsten enslydende med ovenanførte.

Den 17. August kom Svaret fra Rom. Paven havde overgivet Rituskongregationen Bønskriftet sammen med den Votivmesse for »Arbejderen Christus«, som var komponeret af en Dominikaner fra Provinsen Lyon. I samme

Provins arbejder man nu paa Redaktionen af det fuldstændige Officium til Festen.

Danske katholske Arbejdere og alle andre Katholikker, som interesserer sig for de sociale Problemer, der ofte nok hindrer »Christi Fred i Christi Rige«, vil ved deres Bøn bidrage til denne gode og gavnlige Tankes snarlige Gennemførelse: Festen for Arbejderen Christus.

H. T. K.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Andrea Rasetschnig*, Rom.

I Marts Maaned har Den hellige Stol udnævnt den indfødte Kineser, Pastor Peter Cheng til Biskop for det apostoliske Vikariat Suanhawfu; han efterfølger i dette Embede en afdød indfødt Biskop.

I Marts har den engelske Regering ansat en ny Gesandt ved Vatikanet, Mr. Henry Getty Chilton, forhen Gesandt i Washington; Mr. Chilton, som ogsaa har været Diplomat i København, er ikke Katholik.

Frankrigs gamle Minister i Danmark, Vicomte de Fontenay, er af Paven bleven modtaget i højtidelig Tiltrædelses Audiens som Frankrigs nye Gesandt ved Vatikanet. —

Af den 12000 Medlemmer omfattende hollandske St. Rafaels Forening, der bestaar af Jærnbanefolk, har 300 besøgt Rom. Den hellige Fader har modtaget dem. —

Ungarns Primas har forestillet Paven en Gruppe paa 150 Pilgrimme fra Ungarn.

Den apostoliske Nuntius fra Peru, Mgr. Cimino, er pludselig død ombord paa en Damper, der skulde føre ham til Rom. Diplomaten var oprindelig Franciskaner, før han blev Biskop. —

Paven har udnævnt Mgr. Bartoloni til apostolisk Internuntius for Lithauen, samtidig er han udnævnt til Ærkebiskop. —

Paven modtager en Gang hver Uge Medlemmerne af et af Roms Sogne; sidste Uge mødte 5000 Troende fra et Forstadsogn. —

Ledelsen af det store Selskab, der støtter Missionærerne, var i Audiens. I 1927 har de ydet 46 Mill. Lire mod 41 Mill. i 1926. —

I Anledning af Guido fra Arezzo's 400 Aars Fest læste Den hellige Fader Messe i Confessio i Peterskirken; Del-

tagerne i den store Kongres for Kirkemusik overværede Messen. —

Til det politisk vanskelige Ærkebispedømme Udine har Paven udnævnt Mgr. Nogara, hidtil ansat i Propagandaen og en af Røms kendteste Prælater; Kardinal van Rossum bispeviede ham.

Tal.

Jordens Indbyggerantal: 1 Milliard 700 Millioner. Deraf er 305 Millioner Katholikker, 378 Millioner er Skismatikere og Protestanter, mens over 1 Milliard er Hedninger.

Denne ikke-katholske Masse missioneredes i Decbr. 1927 af 412 Missioner (20 flere end i 1926), som fordeler sig saaledes (under »Propagandaen« i Rom):

1 Patriarkat (Jerusalem), 29 Ærkebispedømmer, 67 Bispedømmer, 3 Abbedier, 213 apost. Vikariater, 90 apost. Præfekturer, 1 Prælatur og 8 almindelige Missioner.

De 29 Ærkestifter fordeler sig med 9 i Europa, 3 i den nære Orient, 8 i Indien, 1 i Japan, 7 i Australien og 1 paa New Zealand.

Af de 213 Vikariater er 5 i Nordeuropa, 3 i Midt- og Østeuropa, 2 i den nære Orient, 16 i Bagindien, 62 i Kina, 2 i Japan, 2 i Korea, 65 i Afrika, 34 i Amerika, 3 i Australien, 3 paa de indiske Øer, 1 paa Filipinerne, 7 paa Sydhavsøerne og 7 i Polynesien.

Foruden de 412 Missioner under »Propagandaen«, findes der 139 under Orientalie-Kongregationen, 15 under Konsistoriet, 6 under Kongregationen for ekstraordinære kirkelige Anliggender og 52 under anden Ledelse — ialt 624 Missioner.

I Holland regner man, at 1 Mand eller Kvinde pr. 630 katholske Indbyggere er beskæftiget i Ydre Mission; det betyder, at Hollands Katholikker, som kun er 1 % af Jordens Katholikker, forsyner Ydre Mission med 10 % af dens Mandskab. Af Hollands 1220 katholske Sogne underholder de 720 en vordende Præst.

I Tyskland er Katholikkernes Antal 20,785,300 mod 42,375,500 Protestanter. Verdenspræsternes Antal er gennem 8 Aar steget med 4,84 %, Ordenspræsternes endda med 35 %, Klostrenes Antal fra 5911 til 7178, Ordensfolkene fra 73,084 til 84,338. Verdenspræsternes Antal er nu 20,226, Ordenspræsternes 3100. Der er indgaaet ca. 20,000 blandede Ægteskaber og ca. 122,000 rent katholske. Der er døbt 400,000 Børn af rent katholske Ægte-

skaber, 30,000 af blandede. De katolske Fagforeninger tæller ca. 700,000 Medlemmer.

Afrika har 48 lavere og 17 theologiske Seminarer med 1300 og 300 Studenter.

I Westminster Ærkestift, London, skete der i 1926 hele 11,714 Konversioner; siden 1911 er Konvertitternes Antal 158,679 — ikke de færreste af dem var forud troende Protestanter. I Skotland fandtes der for 100 Aar siden kun 1 Katholik pr. 30 Indbyggere, nu er hver 8. Skotte Katholik.

I U. S. A. er Antallet af Katholikker 19,689,049, hvilket er en Fremgang paa 205,753 fra ifjor. Der er 2,281,837 Elever i de katolske Kollegier. 18,298 Kirker betjenes af 23,775 Præster, og i de 136 Præsteseminarer forbereder 15,000 Studenter sig til Præsteembedet.

I de forenede Stater lever 11 Millioner Negere; af dem er ca. 250,000 Katholikker. Negerne selv arbejder paa at hæve deres Race; i 1916 var der immatrikuleret 1643 Negere, i 1927 hele 13,197 — de fordeler sig konfessionelt saaledes: 2082 Baptister, 2120 Epistopale Methodister, 1189 afrikanske Methodister, 543 Presbyterianer, og kun 38 Katholikker. Der skal nu optages et Arbejde for ogsaa at værne de katolske Negere.

Asien (Palæstina). Efter Folketællingen i 1926 findes der i Palæstina 887,000 Indbyggere, deraf 641,000 Muhamedanere, 158,000 Jøder, 78,000 Kristne og 10,000 andre. Fra Juni til Oktober 1927 indvandrede der 1604 Personer, deraf 723 Jøder, og udvandrede i samme Tidsrum 3541, deraf 1800 Jøder.

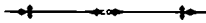
Asien har nu 4263 indfødte katolske Præster; de udgør 52 % af Missionernes Gejstlighed. Verdensdelen har 127 lavere Seminarer og 74 theologiske do. med henholdsvis ca. 6000 og ca. 3000 Elever.

Syrien. Jesuitternes Universitet i Beyruth havde i 1926—27 hele 1258 Studenter immatrikuleret. Til Anstalten er knyttet 62 Drengeskoler med 3020 og 86 Pigeskoler med 5164 Elever.

Sibirien. Dette fjærne Land har en ikke ringe katolsk Tradition, idet mange af de dertil exporterede var polske Katholikker, som joges i Exil for deres Tro. Sibirien tæller nu 150,000 romerske Katholikker paa 20 Mill. Indvaanere. De er delt i 2 apost. Vikariater, men Sovjet har ganske lammet Missionen, og de to Biskopper maa leve i Udlandet, den ene i Harbin, den anden i Shanghai.

Paaskeøerne i Stillehavet har en Udstrækning af 128 km². I 1864 kom den første Missionær dertil, 1868 blev den sidste Hedning døbt; senere blev Missionærerne chikaneret bort, saa de fra en Nabø maatte følge deres

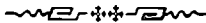
spæde Hjord. Øerne fik af og til Præste-Besøg fra Chile og Tabiti, men i de sidste Aar har ingen Præst besøgt Øerne. Ifjor var der Skibsejlighed derover, en Præst udsendtes fra Tabiti, men kunde kun blive der i 5 Dage, dog naaede han at døbe 40 Børn, slutte 5 Ægteskaber og udele over 100 Kommunioner. Han beretter, at Befolkningen, der var sunket til godt 100 Personer, atter er i Vækst, den er nu over 300, hvoraf de fleste er Hvide; Urbefolkningen paa denne i Oceanet isolerede Ø uddør.

Roma-Færden.

Program. I Dag: København, Berlin. II Dag: München, Dôme, Pinakotek, Basilika. III Dag: München—Firenze. IV Dag: Firenze, Dôme, Raadhus, Uffizierne. V Dag: Rom. I Rom: Rundfart i Vogn. Peterskirken, Krypten, Skatkamret, Vatikanermuseet, Lateranet, Scala Santa, Katakomberne, St. Knuds Kapel, Kolosseum, Forum, Pincio, Piazza del Popolo etc. Udflugt til Tivoli. XII Dag: Rom, Genua. XIII Dag: By og Havn i Genua; Basel. XIV Dag: Hjemrejse.

Indtegning snarest hos Pastor Schindler, Ingemanns Vej 9³, V. Afrejse 24. Juni. Hjemkomst 7. Juli. Pris: III Kl. i Danmark og Tyskland (dog Basel-Hamburg II) & II Kl. i Italien: Kr. 550.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Lørdag den 26. Maj viedes Frater Olaf Jan Ballin til Diakon. — Lørdag d. 2. Juni vies Frater Knud Wessely Mariboe til Præst i Domkirken i s'Hertogenbosch (Holland). Mgr. Diepen skal foretage Vielsen. »Nordisk Ugeblad« sender den nyviede Præst de hjerteligste Lykønskninger til Dagen og udtaler det Haab, at han snart maa vende hjem til sit Fædreland og virke her — Gud til Ære og mange til Velsignelse. Pater Mariboës Bopæl er: Skolastikat, Oirschot, N—B., Holland.

Rom. Paven har skænket 1 Mill. Lire til et Sanatorium for tuberkuløse franske Præster og theol. Studenter; Midlerne har Paven faaet fra St. Lukas-Fondet, til hvilket over 1000 katholske Læger bidrager. Frankrigs Katholikker har tegnet 3 Mill. Frs. til samme Formaal. Den hellige Fader har sendt $\frac{1}{2}$ Mill. Lew til de ved Jordskælvene i Bulgarien ramte.

Ugens Messebønner.

27. Maj. Pintsesøndag (N.-M. 616, G.-M. 456). Pintsens Præfation (N.-M. 520, G.-M. 39).
28. Maj. 2. Pintsedag (N.-M. 621, G.-M. 461). Pintsepræfationen.
29. Maj. 3. Pintsedag (N.-M. 624, G.-M. 465). Pintsepræfationen.
30. Maj. Tamperonsdag (N.-M. 627, G.-M. 468). 2. Ihukommelse af Pave Felix (N.-M. Kirkebøn [5], Stillebøn og Slutningsbøn [11], G.-M. [5]).
31. Maj. 5. Dag i Pintseoktaven. Alt som paa 1. Pintsedag undtagen Epistel, der er særligt (N.-M. 632, G.-M. 470) og Evangeliet (N.-M. 865, G.-M. 703). 2. Ihukommelse af Angelo Mericia (N.-M. 923, G.-M. 758). 3. Ihukommelse af Petronilla (Bønnerne tages af Messen for en Jomfru, som ikke var Martyr: (N.-M. [66], G.-M. [67]).
1. Juni Tamperfredag (N.-M. 633, G.-M. 471). 2. for Kirken eller Paven (N.-M. [122—123], G.-M. [107]).
2. Juni Tamperlørdag (N.-M. 637, G.-M. 473). Ihukommelse af Marcellinus, Petrus og Erasmus (Kirkebønnen: (N.-M. [31], G.-M. [31]; Stillebønnen: N.-M. 791, G.-M. 624; Slutningsbønnen: N.-M. 878, G.-M. 711).

Katholsk Gudstjeneste i Dragør.

I Sommermaanederne agtes der holdt katholsk Gudstjeneste i Dragør — to Gange om Maaneden. Den første Gudstjeneste finder Sted 2. Pintsedag Kl. 9 i Villa »Vesterled«, Kirkevej, — 5 Minutter fra Banegaarden.

Præsterne ved St. Annæ Kirke.

Søndag Messe Kl. 10 i **Nøddebo**. Andagt Torsdag Aften Kl. 7¹/₂.

A. C. Onsd. d. 30. Maj Kl. 8¹/₄: Lehnsgreve, Dr. polit. J. Holstein-Ledrebørg: *Bolschevismen*. Foredraget ledsages af Lysbilleder. Indbudte: Magister Henning Kehler, Forfatteren Harald og Kaptajn Colding. Gæstekort ved Henvendelse til Pastor Menzinger, Stenosgade 4 A, Vester 2628.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Pinsedagen den 27. Maj Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke. — Møderne og Fælleskommunionerne bortfalder i Juni, Juli og August.

St. Antoni Kapel. Stille Messe Kl. 8 Højmesse Kl. 10. *fra 3. Juni.*

Konto **Katholsk Litteratur**, Konto **21574** modtager ethvert, selv noksaa lille, Beløb til gratis Udbredelse af kath. Litteratur. Porto kun 5 Øre, Blanket paa ethvert Posthus.

»En katholsk ung Pige (19 Aar) søger Plads i et katholsk Hjem — al indre Husgerning. Event. Tilbud bedes sendt til Ugebladets Redaktion.«

Ældre Mand,

som i 17 Aar har været Tjener paa Andreas Kollegiet samt 8 Aar som Kirkebetjent ved Klostret paa Jagtvejen, søger Plads eller Beskæftigelse. Hermann Pütz, Sct. Kjeldsgade 28 St. t. h. Str.

Bundtvaesyerske, vandt til at reparere al Slags Skindvarer søger Arbejde. Elise Grøndahl, Dannebrogsgade 46 E St.

Sommergæster modtages. Missionsøstrene af Det kostbar eBlod (Lille Madsensgade 14; Rønne, Bornholm) modtager Sommergæster fra 15. Juli — 31. August.

Kirkelig Kalender.

27. Maj Pintsesøndag. Beda, Bekender og Kirkelærer. 28. — M. Anden Pintsedag. Augustin, Biskop og Bekender. 29. — Ti. 3. Dag i Pintseoktaven. 30. — O. 4. Dag i Pintseoktaven. (Tamperfastedag). 31. — To. Angela, Jomfru. 1. Juni F. 6. Dag i Pintseoktaven. (Tamperfastedag). 2. — L. 7. Dag i Pintseoktaven. (Tamperfastedag).	3. Juni 1. Søndag eft. Pintsé <i>H. Treenigheds Fest.</i> 4. — M. Franciscus Car- ciolo, Bekender. 5. — Ti. Bonifatius, Biskop og Martyr. 6. — O. Norbert, Bekender og Biskop. 7. — To. <i>Kristi Legems Fest,</i> Primus og Felician, Martyrer. 8. — F. 2. Dag i Oktaven. 9. — L. 3. Dag i Oktaven.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festedage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 8
Sakramentskirken	- 6 Mandag, Ons- dag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Vor kære Moder

Isidora Jensen f. Weidele

er Lørdag den 19. Maj afgaaet ved Døden,

Josef Jensen. Bernh. Jensen.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Begravelsen har fundet Sted.

Min kære Hustru, mine Børns opofrende Moder

Marie Weber f. Broghamer

er stille hensovet vel forberedt ved Kirkens Naademidler.

Den Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Paa Børn — Svigerbørn — og egne Vegne. *F. E. Weber.*

Begravelsen finder Sted fra Sct. Andreas Kirke Fredag den
25. Maj Kl. 2 til Assistentens Kirkegaard.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

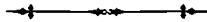
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt ved Redaktionen Tirsdag Aften, tre Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8ⁿ, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 23.

Søndag den 3. Juni.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Økumenisk Mentalitet. — Benediktinerordenen og Russerne. — Nye Bøger. — Kirke-Nyt. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Kolding. Aarhus. — Ugens Messchønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 5, 1=25.

(Ammoniten Achiors Tale.)

I. Holofernes forlanger Oplysninger om Jøderne.

Feltherren over Assyernes Hær Holofernes fik Meddelelse om, at Israeliterne rustede sig til Modstand, og at de havde spærret Bjergpasserne. Da greb en umaadelig Harme ham, og voldsom Vrede blussede op i ham. Han sammenkaldte alle Moabs Hovedsmænd og Ammons Hærførere og sagde til dem: »Sig mig, hvad er det for et Folk, der bor oppe i Bjergene? Hvilke Byer har de, hvordan og hvor store er de? Hvilken Krigsstyrke ejer de, hvor mange er de, og hvem er Konge over deres Hær? Hvorfor har de alene af alle Østerlandets Beboere ladet haant om os og kom os ikke imøde for at modtage os fredeligt? 1-4.

II. Achior giver en Fremstilling af Jødernes Historie.

Da svarede Achior, der var Anfører for alle Ammoniter, og sagde: »Min Herre, hvis du vil høre paa det, skal jeg i din Nærværelse fortælle Sandheden om dette Folk, der har hjemme i Bjergene, og der skal ikke komme nogen Løgn fra min Mund.« 5.

2. Jøderne i Ægypten.

»Dette Folk er Efterkommere af Kaldæerne. Det tog først Ophold i Mesopotamien, fordi det ikke vilde følge sine Fædres Guder i Kaldæernes Land. De opgav altsaa deres fædrene Dyrkelse, som var Flegguder, og tilbad Himlens ene Gud, der ogsaa befalede dem at drage bort derfra og bosætte sig i Kanaan.« 6—9.

1. Jødernes oprindelige Hjemstavn.

Fordi en Hungersnød hjemsøgte hele Landet, drog de ned til Ægypten, og i Løbet af 400 Aar blev de et saa talrigt Folk, at deres Hærstyrke ikke kunde tælles. Imidlertid laa Ægypterkongens Haand tungt paa dem. Han havde nemlig tvunget dem til at bygge Byen for ham af Ler og Teglstene. Da raabte de til Gud, og han slog hele Ægypten med mangehaande Plager. Saa drev Ægypterne dem bort, og Plagerne veg fra dem. Atter vilde de dog tage dem tilfange for paany at lægge dem i Trældom. Imedens aabnede Himlens Gud Havet for de flygtende (Israeliter), saaledes at Vandene paa begge Sider stod fast som en Mur, og de tørskoede kunde vandre over Havsens Bund. Da Ægypternes talløse Hær forfulgte dem did, blev den saalunde overskyldet af Vandene, at end ikke en eneste blev tilbage, som kunde melde de andre det hændte.« 9—13.

3. Jøderne ved Sinaibjerget.

»Da de var kommet op af det røde Hav, slog de sig ned i Ørkenen omkring Sinaibjerget, hvor aldrig noget Menneske ellers har kunnet bo eller noget Menneskebarn fundet Hvile. Her blev salte Kilder fersk Drikkevand, og i 40 Aar fik de deres Føde fra Himlen. Hvor de end drog

frem uden Bue og Pil, uden Skjold eller Sværd, der kæmpede deres Gud for dem og sejrede. Og ingen har nogensinde kunnet gøre dette Folk Fortræd, undtagen naar det holdt op med at tilbede sin Herre og Gud. Thi hver Gang de istedenfor deres egen Gud dyrkede en anden Gud, blev de givne til Bytte, til Offer for Sværd og til Spot. Men lige saa ofte som de angrede, at de var vegne fra Dyrkelsen af deres Gud, gav Himlens Gud dem Kraft til Modstand.« 14—19.

4. Kanaans Erobring.

»Til sidst knuste de Kanaans Konger, og Jebusiterne, Ferezæerne, Hethæerne, Hevæerne, Amorrhæerne og alle de Mægtige i Hesebon. Deres Lande og Byer tog de selv i Besiddelse.« 20.

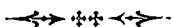
5. Den ejendommelige Lov i Jødernes Historie.

»Saa længe de altsaa ikke syndede for deres Guds Aasyn, havde de Held med sig. Deres Gud hader nemlig Synden. Da de saaledes ogsaa nu for nogle Aar siden havde forladt den Vej, som Gud havde budet dem at gaa, blev de tilintetgjort i Kampen af de mange Folkefærd, og de fleste af dem blev bortført som Krigsfanger til et fremmed Land. Men fornylig vendte de tilbage til Herren, deres Gud, og blev genforenede efter en Adskillelse, der havde spredt dem viden om, og de slog sig ned i alle disse Bjerge, og atter ejer de Jerusalem, hvor deres Helligdom er.« 21—23.

III. Achiors Forslag.

Derfor udforsk, Herre, om de har begaaet nogen Synd for deres Guds Aasyn. (Hvis saa er,) lad os da drage op imod dem, thi deres Gud vil visselig give dem i din Haand, og de vil blive underlagt din Vældes Aag. Findes der derimod ingen Synd mod deres Gud hos dette Folk, kan vi ikke staa os mod dem, thi deres Gud vil værne om dem, og vi bliver til Spot for den ganske Jord.« 24—25.

F. K.

Økumenisk Mentalitet.

Af Peter Schindler.

I Fortsættelse af vor Artikel om »Økumenerne« bringer vi idag en Analyse af deres sjælelige Baggrund.

1.

Der er en vis Sammenhæng mellem Argumenter og Mentalitet, mellem de Grunde, man fører i Marken, og det Sindelag, disse Grunde udspringer af.

Dette Sammenhæng røbes ofte gennem Formen.

En Mand, der tillægger Modstanderen uandelige Motiver, eller som i Modstanderens Bestræbelser kun ser Magtbrynde, er næppe selv helt af Aand.

En Mand, der skjuler eller omgaar Hovedsagen i Modstanderens Fremførelser, men samtidig trækker Biting, der hos Modstanderen stod i Baggrundens Halvlys, frem i overexponeret Belysning, kan ikke siges at være absolut redelig.

Og en Mand, der besvarer Argumenter med Vittigheder, Pathos med Spøg og Bekymringer med Skuldertræk, er mere let paa Traaden, mindre dyb og alvorlig, end en aandelig Sag kræver.

Staar vi overfor en saadan Mand, har vi Lov til af hans Form og Argumenter at slutte os til hans Mentalitet, til hans aandelige Indstilling, til hans Sindelag.

Vi har Lov til det og behøver ikke at frygte for at paadutte ham Motiver, han ikke har, eller at ville tillægge ham en Personlighed, der er ham fremmed.

En saadan sjælelig Analyse kan godt foretages uden Skær af Dømmesyge, Fanatisme eller Farisæisme; ingen, der fremtræder offentlig med sine Meninger, kan gaa fri for en saadan Analyse, thi: gennem hvad han siger, viser han, hvem han er — og gennem Maaden, han siger det paa, viser han, hvordan han er.

2.

Debatten om Kristenhedens Eenhed har kaldt Mænd frem paa bægge Sider — og disse Mænd har talt og skre-

vet tilstrækkeligt til, at man gennem deres Udtalelser ikke blot kan skimte deres Psyke, men til at man med Sikkerhed kan analysere deres Sindelag.

Mændene er paa den ene Side Pave Pius XI, og bag ham afdøde Kardinal Mercier og den Skare, der stod hans »Samtaler i Malines« nær — paa den anden Side er det Mændene fra Stockholm, med Ærkebiskop Söderblom i Spidsen (om ikke *de jure*, saa dog *de facto*).

Overfor Offentligheden har de to Lejre krystalliseret deres Idéer i to Dokumenter, som i sig selv er baade klare og karakteristiske nok til, at man alene af de to Aktstykker kan foretage en sjælelig Analyse af den Mentalitet, der ligger bag Ordene. Vi har i en tidligere Opsats karakteriseret den pavelige Encyklika — baade med Hensyn til de Egenskaber, der altid kendetegner et officielt Dokument fra Rom, og med Hensyn til dette Dokuments Egenart.

Vi ser i Encyklikaen den øverste Biskopsaarvaagne Opmærksomhed overfor Tidens Fænomener, og hans Pligt-opfyldelse, der paabyder ham at gøre Jordens Biskopper opmærksomme paa de Farer, der lurar for Troen i Tidens Tendenser.

Som alle saadanne Dokumenter er den affattet i et roligt, fornemt og officielt Sprog, der benytter en staaende Indlednings- og Afslutningsformel, og som bevæger sig ad Baner, man kender fra andre, lignende Aktstykker.

Den argumenterer summarisk, idet den forudsætter sine biskoppelige Adressaters Kundskab og Kendskab til Æmnet. Den gentager egentlig blot, hvad enhver kender fra sin Børnelærdom og sin Theologi.

Saa gaar den endelig i disciplinær Retning, idet den sammenholder det Fremsatte med Tiden og Situationen og udsteder et Forbud, der kun er en simpel Konklusion af de to Præmisser.

Som altid i et saadant Dokument gælder det at læse, baade hvad der staar — og hvad der ikke staar — og at afholde sig fra at ville læse mellem Linjerne, thi mellem Roms klare latinske Linjer staar der intet.

Der staar altsaa ikke i Encyklikaen nogen Misbilligelse eller Desavouering af Malines og Mændene omkring Malines.

Der staar ej heller nogen Misbilligelse af Bøn for kirkelig Eenhed, af Propaganda for kirkelig Eenhed eller af private Samtaler og Drøftelser om kirkelig Eenhed.

Men der staar et absolut Forbud mod at deltage i eller yde Støtte til ikke-katholske Bestræbelser for kirkelig Eenhed — hvadenten disse er »neutrale«, eller de udgaar fra en *pan-kristen* Kongres.

Forbudet motiveres tydeligt med den ikke nye Hævvelse, at der ikke kan være Tale om Kompromisforhandling, hvor det drejer sig om den af Gud aabenbarede Tro — om det af Gud stiftede Embede — eller den af Gud selv grundede Kirke.

Bag Encyklikaen kan man altsaa se en Mand, der bruger sin høje Myndighed til at holde Troen, Embedet og Kirken fri af Forplumring — en aarvaagen, vidtskuende, bestemt Pave, der er sig sin Pligt bevidst og udfører den, enten det behager eller ej — og en Personlighed, der køligt, roligt og intellektuelt argumenterer ud fra givne Grundsatninger.

Maaske Encyklikaen har bedrøvet en og anden religiøs Romantiker, som mente at kunne skimte Datoen for Kristenhedens Eenhed — den har i saa Fald tjent til at splitte Blændværk og Taager og til at fremme en nøgtern Realitetsbetragtning.

Læs Encyklikaen — og se bag den Pavens kendte Træk: det kloge, venlige, men bestemte Ansigt under den høje Tænkerpande.

3.

Vi har ogsaa i en foregaaende Opsats kortelig karakteriseret Söderbloms Brev til Verdenspressen.

Vi skal ikke paany gaa ind paa det, da det i høj Grad har Tilfældets og Øjeblikkets Præg.

Men vi vil prøve at samle en Del lignende Udtalelser af protestantiske Kirkemænd og lægge dem i Bunke med Brevet — og med denne Bunke som Kilde vil vi forsøge at analysere de Menneskers Sindelag. —

Lad os først nævne det Positive.

Der er et Ønske oppe om, at alle Kristne atter maa blive een Kirke; allerede det er et Gode.

For en Aarrække tilbage var en saadan Tanke utænkelig. Den lutherske Ortodoxi kunde, ud fra sit Væsen, ikke ønske Genforening med Rom. Den lutherske Pietisme var saa optaget af Personligheds-Elementet i det Religiøse, at den mistede Blikket for det Fælles, det Kirkelige, det Konfessionelle. Og det siger sig selv, at den lutherske Rationalisme ikke kunde tænke økumenisk, da Eenhedstanken er overnaturlig, og Rationalismen kun bevægede sig indenfor det Altfor-Naturlige.

I Danmark var det vel nok Grundtvig, der med det historiske Blik aabnede det lukkede Perspektiv til Oldkirken — der med Vækkelsen af Aandslivet, med Salmernes Mystik, med Sakramentshævdelsen og Andagten til Helligaanden brød Rationalismens Ahl af den danske Aandsager — og som med sin Hævdelse af Kirketanken beredte Problemet Jordbund at gro i.

Saa kom Tanken — og det vilde være interessant at efterspore, hvornaar og hvorfra den kom.

Ledende Theologers Rejser gjorde noget til. Grundtvigs Kontakt med Oxford-Bevægelsens England gjorde noget.

Genforeningstanker ude i Europa sendte Flyvefrø herop.

Den katholske Mission selv har sikkert ogsaa haft Betydning.

Stigende Dannelse blandt Theologer og Lærere forbød det evige Tagdryp af Fraser og hadske Talemaader . . .

Pludselig taltes der almindeligt om Tanken, og Pressen, der vejrede Stof, tog Sagen op.

Malines og Stockholm blev Begivenheder af europæisk, ja af Verdensrang.

Frøet er altsaa saadet — det skal anerkendes — og nu kom det Dokument, mange følte som Nattefrost, men som sikkert vil vise sig kun at være den gavnlige Frost, der dræber Ukrudtet, men som ikke skader Hvedekornet.

Lider Kornet dog Skade, betyder det, at det ikke var saadet dybt nok.

4.

Nu, det Positive er sagt, kommer vi til det Negative: Er Jordbunden en saadan, at Enheds-Tankens Frø kan gro deri?

Vi tror det ikke.

Baade frygter vi, at Frøet ikke i sig selv har Spirekraft — og vi mener, at selve Mentaliteten, det skal gro i, er en saadan, at det ikke kan spire og naa til Vækst. —

Vor første Anke mod »Økumenernes« Eenheds-Ønske er, at det ikke er absolut, men *betinget*.

Det er ikke en klar Erkendelse af, at Eenhed har været, og at Eenhed skal atter komme — for enhver Pris, hvor stort Ofret end monne blive.

Ikke en Erkendelse af, at Kristus selv har anordnet een Kirke — at denne Eenhed blev søndret — og at den atter, under Ansvar for Synd mod Gud, maa heles. Kun en saadan Erkendelse kan drive til Daad.

Det er ej heller en Bølge af hellig Lidenskab efter at hele Kristi usyede, men af Menneskehænder flængede Kjørtel, der er skyllet gennem Sjælene.

Og kun en saadan Lidenskab kan genoprette den Skade, jordisk Lidenskab har voldt paa Kirke-Eenheden.

»Økumenernes« Eenheds-Ønske savner baade den til Aktion tvingende, klare, dogmatiske, Erkendelse — og den hellige Lidenskab, der baade dybt sørger over Splittelsen, og som ubændigt vil ofre alt for at genoprette. —

Snarere maa man sige, at en Række gode Hoveder har opdaget, at Kristendommen ikke i den Grad er »Jordens Sall« og »Verdens Lys«, som den kunde være det, fordi den ikke er hel og een — og saa er de begyndt at skimte Ønskeligheden af en Eenhedens Oprettelse — uden at se tilbage i Historien til Eenheden før Splittelsen og erkende, at der ikke er Tale om at etablere noget Nyt, men at genoprette en *status ante*.

Og uden at se ud over deres egne og deres Nærnesles Grænser og se, at deres Eenheds-Tanke strander paa det Skær, der hedder Petri Klippe i Rom — fordi den forhen var Eenhedens Basis og stadig er Eenhedens Betingelse.

Resultatet er blevet, at man har fostret den Tanke: at etablere Eenhed pr. Kompromis, saa enhver skal ofre lidt af det, man anser for mindre Væsentligt, for at komme hinanden nærmere — og at etablere Eenhed *de*

jure humano, som noget, vi Mennesker ønsker og tilstræber, i Stedet for at finde den Eenhed, Gud har anordnet.

Man behøvede ingen Encyklika for at se, at dette aldrig kan give Eenhed — det kan en katolsk Katekismus og en Kirkehistorie sige En.

Følgelig reagerer »Økumenerne« paa to Sæt: de vrede paa Rom — og de spejder efter en Eenhed udenom Rom.

De bebrejder Rom Encyklikaen som et Attentat paa Eenheds-Tanken — og ser ikke, at den netop fremmer denne ved at fordømme Tanker, der aldrig kan føre til Eenhed, og som paa Forhaand dræber Muligheden for Eenhed.

Og de taler i Toner, der tyder paa, at man vil tilstræbe en Union mellem Orientens Skismatikere, Anglikanismens forskellige Grader og de lutherske Landskirkers Statsorganisationer med Tillæg af »Dissenters«, Sekterne.

Talen om *Pan-Kristendom* lyder af *Pan-Protestantisme*, Tilstræbelse af at danne en protestantisk »Blok«, der enten skulde imponere Rom . . . eller kunne klare sig uden Rom. En saadan Tanke er et aabent Attentat paa Eenheden.

Synes altsaa Eenhedstanken hos »Økumenerne« ikke at være noget spiredygtigt Frø, saa synes den Jordbund, det saaes i, ejheller at være egnet til at nære en himmelsk Plante.

Mod »Økumenernes« Mentalitet retter vi flere alvorlige Anker.

Den første gælder *mangtende Alvor*.

Læser man Söderbloms Artikkel lige efter Pavens Encyklika, faar man et klart Indtryk af, at den er mindre værdig.

Vittigheder (vellykkede som hasarderede) bør være bandlyste i denne Sag. Personlige Udbrud af Gnavenhed, Bitterhed og Stejlhed hører ikke hjemme hær. Impulsivitet, der skjuler Klarhed, Logik, Orden og Fremadskriden i Tankegangen, er beklagelig. Og den stadige Sammenblanden af Stort og Smaat, af Væsentligt og Uvæsentligt er katastrofal.

. Selvfølgelig kan Upsalas Svensk ikke være saa klart som Roms Latin — men fordi man er Nordgermaner, kan man godt udtrykke sig med romansk Stringens ... og endda føje vor Varme til. —

Den næste Anke gælder *manglende Loyalitet*.

Havde Eenhed virkelig været Alpha og Omega for Söderblom, havde han sparet paa Ordenes Rigdom, sparet sine mange Angreb paa Rom, sine Udfald og sine tilfældigt valgte Citater af Encyklikaen — og saa havde han loyalt oplyst om Roms klart fremsatte Tanke og om Argumenterne for og imod den.

Som Söderblom og mange med ham skriver og taler, maa Folket faa den Idé, at Roms Motiver er Magtbrynde, Selvgodhed, Stædighed og Forstokket- og Forstenethed — i Stedet for det *non possumus*, det »Vi kan ikke«, som Rom maa stille op mod ethvert Forslag om Kompromis i den Lære og det Embede, som Rom véd, er Guds Anordninger og Indstiftelser, og som Rom er Vogteren for.

Vi forlanger ikke, at »Økumenerne« skal fremstille Roms Idéer og Argumenter som objektivt sande — men at de skal fremstille dem sandt og objektivt, saa Folket forstaar, hvor Rhodos og det springende Punkt er.

Hærhen hører ogsaa den snart trivielle Paastand fra den Holmquist'ske Skole, om Roms politiske Motiver og Metoder, som maa give Folket den Tanke, at Paven og Kurien er raffinerede Diplomater, som ad politisk Vej naar frem, hvor aandelige Veje er ufarbare.

Det maa komme til en Ende med at skyde Katholicismen politiske Motiver i Skoene — ellers gør man sig selv til Led af Sekterernes Mistænkeliggørelses-Kampagne. —

En anden Anke gælder manglende *Koncentration*.

Hvorfor ustandselig behandle Ting, der af sig selv vil klares, naar Hovedsagen er klaret.

Hvorfor trække Tov om disciplinære, kultiske og devotionelle Fænomener, naar Hovedsagen er at gøre sig klart:

- a. Om der findes objektiv Sandhed i det Religiøse.
- b. Om der findes en afgrænset Aabenbaring, given een Gang for alle, og urørlig.

- c. Om denne Aabenbaring er nedlagt i en lærende Kirke.
- d. Om Frelsen er en Sag mellem den enkelte Sjæl og Kristus alene — eller om den tilflyder Sjælene gennem en Kirke.
- e. Om denne Kirke, dens Lære og dens Sakramenter, er afhængige af den apostoliske Succession eller ej.

Før »Økumenerne« har gjort sig baade vort og deres Standpunkt til disse Hovedproblemer klart — og før de i disse Punkter har optaget Roms Argumenter til en rolig, saglig og grundig Prøvelse, er det ørkesløst at tale om andet.

Koncentrerer man sig ikke om Hovedsagen, kommer man blot ud i forrige Tidens uciviliserede konfessionelle Polemik. —

Atter gælder en Anke manglende *Viden*.

Ikke manglende theologisk Belæsthed — men manglende positiv dogmatisk og historisk Viden.

Den Behandling, der fra »økumenisk« Side bliver Problemer som Successionen, Ufejlbarheden, Skismaet og Primatet tildel, røber, at man har sin Viden fra Kilder, der ikke af »den moderne Kritik« vilde blive anerkendt som lovlige.

Og selv, hvor man har »slaaet op« i en katholsk Dogmatik, bør man forme sit Svar konkret og argumenterende — ikke abstrakt og subjektivt. Man savner ofte i en paa-faldende Grad Skarphed, Præcision og Stringens — hint *aut est, aut non est*, som er Thomisternes Styrke.

Betegnende er det, at der endnu ikke paa noget nordisk Sprog fra nogen »Økumeners« Haand foreligger en udførlig Bog, der gør Forsøg paa at fremstille de pavelige Postulater og Argumenter og at gendrive dem paa deres egen Grund.

5.

Den næstsidste Anklage gælder manglende *Realitetssans*.

Stockholm og Lausanne har løftet »Økumenerne« op i en Romantik, der har gjort dem blinde for, at de ikke overfor Rom staar *de puissance à puissance*.

Rom hæfter for hele den katholske Kristenhed; men »Økumenernes« Førstemand (og deres Fortsættelseskomité) hæfter end ikke for deres egne Landskirker.

Hverken kanonisk eller reelt kan disse Møder eller disse Mænd være Udtryk for Kirkefolkets store Masse.

Se blot i Danmark — hvor faa, der virkelig stod bag de danske Udsendinge. —

Lige saa lidt som »Økumenerne« kan binde noget Samfund til Beslutning, kan de siges at være Udtryk for en *pan*-protestantisk Realitet.

Et Forsøg paa: i een Blok at samle Baptister og Grundtvigianere, Calvinister og eukaristisk sindede Anglikanere, Subjektivister og successionshævdende Episcopale og saa videre er ikke blot et Forsøg paa at samle kontrære Elementer, men paa at forene kontradiktoriske Elementer — og det er paa Forhaand dødsdømt, fordi det ikke kan ske. —

»Økumenerne« er saa fjærnt fra Realiteter, at de end ikke har trukket Grænser for deres Begreb af »Kristenheden«.

Man gaar gærne det længst mulige til højre og lager Orientalere, Anglikanere og (om det var muligt) Rom med — men man er ikke enige om Grænsen til venstre: skal Unitarer, Theosoffer, Kvækere o. s. v. med? Var det ikke rigtigt at begynde med at blive klar over, hvem det er, man ønsker Eenhed mellem?

— Man er ogsaa langt fra Realiteten i sine Forhaabninger angaaende Orientens skismatiske Kirker.

Nogle haaber af dem, at de vil give Protestanterne Successionen — andre anser Successionen for et tvivlsomt Gode — atter andre forbinder overhovedet ingen Forestilling om Realitet med Successionen . . . og Orientalerne kan overhovedet ikke begribe Begrebet Kirke uden Succession.

De giver den selvfølgelig kun til dem, de har Tro fælles med — og skulde man endelig faa en lille orientalsk Fraktion lokket til at give den uden Betingelser, var der intet vundet, da Skismaet da blot var blevet forværret gennem Hæresi og Sakrilegium — og Vejen til Eenhed med Rom blev dobbelt lang.

Det er Mangel paa Sans for Realitet, at man end ikke indbyrdes først bliver klar over det for store Dele af de »Pan-Kristne« vitale Problem: Successionen.

6.

Den sidste Anklage, vi vil fremføre, gælder et Komplex af Tankegang og Handlemaade, der kan samles i Betegnelsen *Uaandelighed*, og som dækker en Mængde Fænomener, hvoraf vi kun skal anføre enkelte.

Det er uaandeligt, naar f. Eks. Söderblom erklærer sig imod Ophævelsen af Love, der gør Katholikkerne i hans eget Land til II. Klasses Borgere, og som berøver dem den religiøse Frihed, han og hans Tilhængere nyder — ja, det er endda uciviliseret. Og naar hans Argument er (jeg citerer det efter en engelsk Avis) Frygt for »romersk Propaganda«, saa tyder det ikke paa nogen stærk Tro paa Sandhedens sejrende Magt — uden Potitiets Hjælp.

Det er uaandeligt, naar »Økumenerne« ikke har talt eet Ord imod Barbariet i Mexico; en Tavshed som den, hvormed Protestantismen i Aarhundredets Begyndelse fik Skær af at bifalde Kirkeren og Klosterrov i Frankrig. Naar man taler til en Verden, er det ogsaa ens Pligt at revse Forbrydelser mod Religionen.

Det er uaandeligt, at Protestantismen endnu ikke har løftet sin Røst for at hævde, at bægge Parter skal staa økonomisk lige, medens nu Staten pekuniært, bureaukratisk og socialt favoriserer den ene Part. Man maa stadig spørge, om »Økumenerne« kun mener at kunne klare sig, hvis de har alle Borgernes — de Neutrales som Katholikkernes — Skatter at tage til.

Det er uaandeligt, naar Ministre, Præster og Professorer mod bedre Vidende tolererer æreskændende og afskyelige Beskyldninger fremsat mod Katholicismen i de Skolebøger, der er det brede Folks eneste Kilde til Kundskab om den ene af Parterne i Enheds-Sagen.

Det er sluttelig uaandeligt at tie stille til Pietisternes stadige Tagdryp af polemiske Giftigheder: hvis »Økumenerne« ikke vil have Skær af at billige den Trafik at mistænkeliggøre Katholicismen, som florerer blandt baade Lægprædikanter og Theologer, maa den manifestere

sin Afstandtagen; Tavshed er hær, som overalt, Samtykke.

Rækken kunde fortsættes langt og længe og belægges med Eksempler paa Fremfærd, der praktiseres af Kristne, men som ikke burde taales i civiliserede og aandelige Kredse.

7.

Efter hvad vi har fremsat, vil det ikke undre, at vi mener, at Eenheds-Tankens i Forvejen ikke særlig spiredygtige Frø vil blive kvalt i den nordiske Protestantismes Jordbund.

Baade Tanken og den Mentalitet, den skal gro i, har Egenskaber, der ikke blot er Symptomer paa almindelig Skrøbelighed, men paa saadanne organiske Sygdomme, at kun en radikal Fornyelse kan redde Sagen.

Vi erkender aabent, at vi i »Økumenernes« Eenheds-Idé kun kan se en Tanke, der paa Forhaand er dødsdømt, og at vi i deres Mentalitet ikke mener at finde Jordbund for den ægte Eenhedstanke.

Hellere end fortsat at følge Fænomener, der ikke har hjemme i Realitetens Verden, vil vi pege paa Foreteelser, der er reelle, og som lover Resultat, idet vi i en Række Artikler vil bringe Oplysning om de orientalske Kirker og om de Bestræbelser, der udfoldes for deres Tilbagevenden til Eenhed.

Benediktinerordenen og Russerne.

Den 21. Marts 1924 sendte Pave Pius XI et Brev til Benediktinernes Primas, Dom Fidelis v. Stotzingen, hvori han udtrykte Ønsket om, at der indenfor Benediktinerordenen kunde blive dannet Grupper af Munke, som særlig vilde hellige sig et Arbejde for religiøs Enhed. Dette Brev paalagde de Munke, der blev udpeget til dette Arbejde, at virke især for Russerne, og Paven udtalte tillige Haabet om inden ret længe at se en Kongregation med slavisk Ritus opstaa indenfor Ordenen.

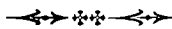
For at den hellige Stols Ønske maatte blive til Virkelighed, blev der i Abbediet Mont César i Louvain dannet

en Gruppe af Benediktinermunke og katholske orientalske Munke under Ledelse af Dom Lambert Blaudoin, der dengang var Professor i Teologi ved det internationale Benediktinerkollegium San Anselmo i Rom. Denne Gruppe slog sig ned i Arnay-sur-Meuse i Belgien og begyndte en Virksomhed, der allerede har vakt den katholske Verdens Opmærksomhed.

Et Dekret fra Kongregationen for den Orientaliske Kirke, dateret 4. Juli 1927, men først offentliggjort i Januar i Aar, omhandler Prioratet Arnays retslige Stilling. Det fastslaaer, at dets Munke helt skal vie sig Arbejdet for den russiske Nation og stiller dem deres Virksomhed direkte under den pavelige Kommission for Rusland.

I Løbet af det sidste Aar har Klostret i Arnay faaet over tyve nye Medlemmer. Baade Klostret Schootenhof ved Antwerpen og Beuronerkongregationen har stillet sig samme Opgave.

Nye Bøger.

Johannes Jørgensen: Den hellige Katerina af Siena. Ny Udgave. Gyldendal 1928.

Efter »Den hellige Frans af Assisi« som blev udsendt i anden Udgave for et Aars Tid siden følger nu Johannes Jørgensens andet Hovedværk i »anden gennemsete og rettede Udgave«. Rettelserne er hovedsagelig af videnskabelig Art — baseret paa de nyeste Kildestudier —, men desuden er den nye Udgave forsynet med et særdeles smukt Billedstof, der yderligere vil forhøje Bogens Værdi. I øvrigt turde det være overflødigt at anbefale denne Bog, der staaer alle læsende danske Katholikkers Hjerte saa nær.

H. K. H.

Johannes Jørgensen: Dantestemninger. Fire Træsnit af Ebba Holm. G. B. N. F. & Volmer Nordlund. 12 Kr.

Som en stor Mappe i graat, dekoreret Omslag foreligger et herligt Privattryk af Ebba Holm til Johannes Jørgensens fra »Bag alle de blaa Bjerge« kendte Digt.

Det haandgjorte Papir, de ædle Typer, det over al Ros hævede Arbejde med Trykket danner kun Baggrunden for Ebba Holms fire Træsnit af Dante i Livets dunkle Skov, Mødet med Beatrice paa Broen over Arno, den

Landflygtiges Længsel under Ravennas Popler (med Firenzes Taarne som et Fata morgana langt ude) — og Dantes Drømmesyn af »Beatrice fra hin Foraarsstund«.

Mer og mere kommer Ebba Holm til at staa som Dantes Kunstnerinde og som Træsnittets geniale Udøver.

De dryssende Blade, den paniske Angst i »lo selva scura« det pure Lys over Bro og Huse ved Arno — den lange Vej, der var saa træls, og Hjemveens svidende Bitterhed med det stadige Billede af Fødebyens kære, kendte

Taarne — og Lyset, Ynden, Betagetheden i Synet af Beatrice . . . hvor er det mesterligt! Men hvor tør Ebba Holm udgive sligt; hvor tør hun nedlægge Arbejde, Kunst og Bekostning i en saadan Udgivelse? Er der mon 150 Købere (ikke blot Elskere) af Skønhed til at aftage de 150 i Handlen værende Exemplarer?

Vi haaber det — baade for Købernes Skyld, fordi de gennem denne raffineret skønne Udgivelse vil faa en Perle ind i deres Hjem — og for Udgiverens, fordi han nødigt skulde straffes for sin Rundhaandethed ved at brænde inde med Værket — og for Ebba Holms egen Skyld, fordi hun gerne skulde opmuntres til at holde ud, indtil hun ser sit mægtige Dante-Værk udgivet.

Maatte denne Forsmag paa, hvad der venter os i Værket, fremme Sagen!

Ikke mindst Katholikker, der dyrker Skønhed, bør interessere sig for Dante, som er en af Hovedhjørnestenene i vor Kultur.*).

Peter Schindler.

Johannes Jørgensen: *Mit Livs Legende. Syvende Bog: Over de valske Mile.* 159 Sider. Gyldendal 1928.

»Nu har jeg al min Rigdom
beskrevet og forkyndt,
og ført min Vej tilbage
til, hvor den var begyndt.

Min Armod og min Rigdom,
det er jo samme Sag:
de Stjærner ses i Mørke
og ej om klaren Dag.«

Det er egentlig det problem, som læseren sidder og tumler med ved læsningen af dette bind: at finde rigdommen i armoden — i den form for armod. Rigdommen trods armoden er lettere at finde. Det er trækfuglelivet — fra de rige nu'ers hensynken i naturens skønhed til de store personligheders »achtungsvolle« beegnelse af M. Jørgensen. Der er det milde moderlige Reinhardske hjemshygge, der er den fine gamle herre Enid Hoskiers ven-skabelig udstrakte hånd, og der er den danske theologs ildfuldt beejstrede hyldest fra »Grundtvigs Hus«. Endvidere ligger der stor rigdom i J. J. evne til virkelig at interessere sig for mennesker. Vi ser det i det rigt facetterede billede, han har tegnet af den forunderlige Langbehn — en »digter, drømmer, visdomsugle« som Verlaine, men med en helstøbt karakter, der tillader ham at tegne sin livsvej med en lineal, og følge den uden vé og vaklen.

Når Jørgensen har ofret så mærkværdig få ord på de fleste af de store personligheder, han har mødt — ofte bliver det ligefrem menukort-stil — og saa mange på Momme Nissens sønderjyske ven Langbehn, er det måske, fordi han netop overfor denne personlighed har følt sin egen armod — splittelsens armod.

Denne armod skinner igennem næsten fra side til side. For først at tage ordet rent bogstaveligt: vi ser altså her en mand, der som en arm betler må »slå« sine gæstfri venner (for ikke at tale om forretningsforbindelserne!) for

---

*) En italiensk Gengivelse af Digtet er ikke i Handlen, men kan faas hos Kunstnerinden.

penge, for i løbet af tre måneder at sende henved firetusinde kroner hjem!! Der kan i sandhed citeres:

Min Armod og min Rigdom,
det er jo samme Sag.

Vi ser ham vende hjem til Danmark og ville være dansk, ja ligefrem nordisk, hvad en rejse til Sverige understreger, og så er et par danskeres jævne pjat om et »hol i påsen« (hul i posen) nok til at kvæle gensynsglæden over Fædrelandet. Den næste bog bliver da også — Goethebogen. Ja helt ind i det allerhelligste trænger den splittende tvivl. Jørgensen gør pave Sylvesters ord til sine (tagne fra »Verdens Herre«, som han nys havde oversat). »Han kunde gribes af så overvældende en trang til endelig at give sin tvivl ret og få fred i samfund med alle andre, at det var med angst i hjertet og med følelsen af at forskærtse både sandhed og godhed, at han holdt troen fast.« — Endnu et splittelsens Tegn gør J. J. selv opmærksom på: Misforholdet mellem linier som disse:

»Da anede jeg ej, hvad nu jeg ved
om Tysklands hjærtelag og gæstfrihed«

og den to år efter skrevne »Klokke Roland«. — —

Endelig mødes igen Ballin og Jørgensen, og Francesco taler til Gionvanni som profeterne talte til det jødiske folk. Med kærlighedens brutale klarhed river han sløret fra vennens øjne og giver ham caritas for amor. — Viser ham rigdommens muligheder og »de klare liniers« lægedom for splittelsens armod.

»Gør du det (følger Bs råd) kan jeg love dig een ting — Du kan redde dit liv, din ære, dit arbejde — din sjæl.«

Før pennen lægges bort, har Jørgensen reddet de tre første ting — og når næste bind kommer — og det bind skylder han os — vil vi se, hvorledes den fjerde ting bliver reddet — og vi vil få forklaringen på, hvorledes Guds kværn har malet — endnu ved vi kun, at den har malet — og hvorledes hans armod og rigdom blev den samme sag.

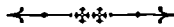
Holger K. Hafstrøm.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (21. og 22. Hæfte à 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal. København. 1928).

Med hæfte 21 er det for 12 år siden påbegyndte første bind af den store litteraturhistorie nået til side 896, og der mangler vistnok ca. 100 sider endnu, før dette kæmpebind kan være afsluttet. Det er en i almindelighed lidet kendt litteratur, den dygtige forfatter (Underbibliothekar Paulli) her fører læseren igennem: memoirer og dag-

bøger fra det syttende århundrede, hvorunder Leonorá Christina og hendes Jammersminde optager ikke mindre end 15 sider, samt begyndende studium af modersmålet, hvor det er Peder Syv, den bekendte samler af danske ordsprog, hvem det største antal sider er viet.

I hæfte 22 fortsætter og afslutter Professor Vilhelm Andersen sin gennemgang af »Halvfjerdsernes Mænd« i forrige Århundrede. Herimellem kommer mænd, som de fleste af den yngre generation godt har kendt, ja også en del, som endnu lever og er virksomme iblandt os. Det er ikke den egentlige skønlitteraturs forfattere, her gennemgås, men theologer, filosoffer, historikere og lign., deriblandt Vilhelm Thomsen, vor største sprogforsker siden Rasm. Chr. Rask, professorerne og biskopperne Peder Madsen og Fredrik Nielsen, filosoferne Hørup og Kromann, Johs. Steenstrup og Fredericia, politikerne Hørup og Pingel, endvidere A. D. Jørgensen og Troels-Lund, Evald Tang Christensen og mange andre. I slutningen af hæftet begyndes niende kapitel, »Firsernes Folk«, og heraf handler de første 16 sider om den dansk-tyske forfatter Karl Gjellerup, der »begyndte som Germanernes lærling og endte som Indernes efter i mellemtiden at have været snart Hellenernes, snart Russernes«. N. H.

Kirke-Nyt.

I Luthers Hjemland, *Sachsen*, er 350,000 Mennesker siden 1911 traadt ud af Statskirken — til ingen Religion. 7% af Befolkningen erklærer sig udenfor enhver Religion; i det øvrige Tyskland tæller denne Kategori 3,4%. — Det »evangeliske Forbund« udfolder en ivrig Agitation imod Afsluttelsen af et Konkordat mellem Rom og det tyske Rige. Et af Midlerne er en Luther-Film, om hvilken selv en religionsfjendtlig Avis skriver: Den naive Tilskuer forledes herigennem til Had mod den katolske Kirke. —

I *Paris* har ifjor ca. 9,000 studerende ved videnskabelige Anstalter undertegnet et Opraab til deres Kammerater om fælles Udøvelse af Paaskepligten. Iaar fik Opraabet 11,000 Underskrifter — og 13,000 Udøvere.

Denne samlede, organiserede Deltagelse er et talende Vidnesbyrd om, at Frankrigs intellektuelle Ungdom er ifærd med at vende hjem til Kirken.

Frankrig. Det nye Valg har ført 2 Præster ind i Kamret.

Abbé Bethléem, en af de kendteste Præster i Paris, har aabnet en Kampagne mod usædelige Blade og Bøger, idet han midt paa en af Boulevarderne sønderrev et obscønt Blad, der var udstillet i en Kiosk.

Politiretten, hvor Sagen (som Præsten netop ønskede det) blev behandlet, idømtes han 11 Frcs. i Bøde — efter en § om »den, der forsættelig skader andens Ejendom: Landsretten stadfæstede Dommen appelleredes til Højesteret, og det bliver interessant at se, hvad den siger.

I *England* fejrer Protestanterne ikke Langfredag, — dog har de nu af os lært det; i Hyde Park holdt Verdens- og Ordenspræster hver Aften i den stille Uge Prædiken over Jesu Lidelse. Exeter holdes offentlig Korsvejs-Procession i Gaderne.

Ligaen for Menneskerettighederne, den fra Frankrig udgaaede, i Genève optrædende Frimurer-Bevægelse, har med syv Stemmer mod seks afslaaet at udtale sig om Skændslerne i Mexico — og har saaledes bevist sit eget Hykleri.

England. 13.—16. Sept. 1929 vil man i Westminster Cathedral fejre en religiøs-national Kongres i Anledning af 100 Aars Dagen for den Lov der gav Katholikkerne religiøs Frihed.

I Anledning af den sørgelig berømte anglikanske Biskop Barnes (Abetheoriens Hævder) Angreb paa Altrets Sakramente har 1500 Mænd i Birmingham holdt en Sone-Altergang.

Rom. Alle Romafarere kender Italiens Frilufts-Pantheon paa Pincio med de Hundreder af Buster af Italiens Stormænd. Nu er Rækken blevet forøget med en Buste af den hellige Katerina af Siena. Afsløringen foretoges af en Understatssekretær og skete under Udfoldelse af stort nationalt Apparat. Det nye Italien er ikke bange for at hylde sine store Mænd og Kvinder, selvom deres største Storhed var Hellighed.

Kongres for Kirkemusik i Rom, April 1928. Under stor Deltagelse afholdes en saadan Kongres, i hvilken baade adskillige Kardinaler og talrige Kirkemusikere talte; der drøftedes en Række Emner angaaende Gudstjenstlig Musik og Sang.

Den nye italienske Straffelov bestemmer bl. a., at Fosterfordrivelse og Udspredelse af pornografisk Litteratur skal straffes med 2—6 Aars Strafarbejde. En Kvinde,

som begaar Ægteskabsbrud, og hendes Medskyldige faar 3 Aars Fængsel; det samme faar en Mand, der i sit Hus holder en Kankubine. —

De fire Katholske Universiteter i Louvani og Bruxelles faar af den belgiske Stat en Forhøjelse af deres Tilskud fra 3 til 5 Mill. Frs. —

I Bulgarien fandtes der 1. Jan. 1928 ialt 62,000 Katholikker, hvoraf 24,000 i Nordbulgarien, Resten i Sofia og Syden. De 14,000 tilhører den unerede slaviske Ritus, Resten er Latinere. I Nordbulgarien, hvor alle Præster ÷ 3 er Passionister, er næsten hele Gejstligheden udenlandsk; i Sydbulgarien er alle ÷ 3 nationale; et ikke ringe Antal er Kapucinere, og der er kun faa Verdenspræster. Bulgarien har intet eget Præsteseminar, Kandidaterne sendes til Gymnasier og Universiteter i Udlandet; dette føles som en stor Ulempe, idet de unge Mænd, der har tilbragt 10 Ungdomsaar borte fra Fædrelandet, ofte er blevne fremmede for deres Folk.

De unerede har siden 1927 deres egen Biskop.

I et Fængsel i Slovakiet har man begyndt at fejre Langfredags-Liturgien med Fangerne; disse Bodfærdige gaar Korsvejsprocession i Fængselsgaarden. II. Paaskedag besøger Stedets Biskop sine »forlorne Sønner« og »tabte Faar« og forkynder dem Paaskens glade Budskab.

Kina. Urolighederne i 1927 har kostet Missionen svære Tab; fra 67 af de 73 Kirkeprovinser foreligger der Melding om Ødelæggelser fra 100—125 Mill. Frs. Kina har 30,000 katholske Missionsstationer, hvoraf 5000 med 3000 Kirker ligger i de mest hærgede Egne.

Alene i det apost. Vikariat Ichang blev 118 Kirker og Kapeller plyndret og ødelagt.

I *New York* har den nyviede japanske Biskop, Mgr. Hayasaka prædiket for de talrige derboende Japanere og konfirmeret deres Børn; det samme vil han gøre i Chicago, Los Angeles, San Francisco og Seattle, paa sin Vej hjem.

I Amerika er der dannet et Konvertit-Forbund, hvis Formaal er at virke for Udbredelse af katholsk Litteratur og for et varmere Forhold mellem Konvertitter og fødte Katholikker.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Kolding. Den 27. Februar blev Grundstenen til St. Hedvigsstretnes Hospital i Kolding nedlagt. Den 15. Maj hejstes Kransen ved en Festlighed, hvor Sognepræsten, Arkitekten og Lægen talte.

Aarhus. Paa Christi Himmelfarts Dag meddelte den højærværdigste Biskop Firmelsens Sakramente til 105 Medlemmer af vor Menighed, 83 Børn og 22 voksne. Af Børnene var 49 fra Landet, nemlig 30 Drengene og 19 Piger. Til Aarhus Menighed hører f. T. 220 katolske Børn, hvoraf 115 er skolepligtige. De søger Kommuneskolerne og bliver for Størstedelen tvunget til at overvære den protestantiske Religionsundervisning, ogsaa Katekismen! Mon det ikke er nok til at vise, hvor meget vi trænger til et Børnehjem?

Ugens Messebønner.

3. Juni. 1. Søndag efter Pintse, den højhellige Treenigheds Fest. Festdagens Messe (N.-M. 645, G.-M. 477) med Ihukommelse af Søndagens Messe samme Steds. Præfationen for den højhellige Treenighed (N.-M. 520, G.-M. 40). Ved Bestænkningen med Vievand synges fra nu af altid Asperges me Domine (N.-M. 493, G.-M. 1).
4. Juni. Franciscus Caracciolo (N.-M. 928, G.-M. 760).
5. Juni. Bonifatius (N.-M. 931, G.-M. 763).
6. Juni. Norbert. Messen for en Biskop og Bekender (N.-M. [34], G.-M. [34]) med Undtagelse af Kirkebønnen (N.-M. 933, G.-M. 765).
7. Juni. Christi Legems Fest (N.-M. 652, G.-M. 483). Julepræfationen (N.-M. 514, G.-M. 35).
8. Juni 2. Dag i Christi Legems Festoktav. Messen som i Gaar. 2. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]). 3. for Kirken eller Paven (N.-M. [122—123], G.-M. [107]).
9. Juni 3. Dag i Oktaven. Messe som i Gaar. Ihukommelse af Primus og Felician (N.-M. 934, G.-M. 766). 3. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N.-M. [122]—[123], G.-M. [107]).

Hans Højærværdighed Biskoppen

meddeler Firmelsens Sakramente

3. Juni i Nykøbing (F)	1. Juli i Næstved
7. » i Mariboe	8. » i Nyborg
10. » i Nakskov	hvor Biskoppen ogsaa
17. » i Horsens	holde Kirkeindvielse.
24. » i Kolding	.

St. Michaels Klub. Mandag den 4. Juni Kl. 8 Familiefest for de Medlemmer, der blev firmet i Aar. Festligt Dessertbord. 75 Øre bedes erlagt ved Indgangen.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 3. Juni Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde med højtidelig Optagelse Mandag d. 4. Juni Kl. 8 Aften i Kapellet i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag d. 10. Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

St. Antoni Kapel. Stille Messe Kl. 8 Højmesse Kl. 10. fra 3. Juni.

Gudstjeneste i Dragør

i Juni Maaned finder Sted Søndag d. 3. og Søndag d. 24. Kl. 9 $\frac{1}{4}$ i Villa »Vesterled«, Kirkevej, — 5 Minutter fra Banegaarden.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag d. 5. Juni Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for afdøde Eru Weber.

Hr. Pastor Niels Hansen, Nørrebrogade 27 C, Telf. Nora 570 x.

Katholsk Ungdomsværn

afholder **ordinær Generalforsamling** Onsdag den 20. Juni Kl. 8 Eftermd. i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115^a. Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

NB! Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Henriksen, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 9. Juni.

Efter Generalforsamlingen Kaffeord.

A. C. Onsd. d. 6. Juni Kl. 8 $\frac{1}{4}$: **Ordinær Generalforsamling.** Dagsorden: 1. Formanden aflægger Beretning. 2. Formanden for D. U. S. aflægger Beretning. 3. Kassereren fremlægger Regnskabet. 4. Udvalgsberetninger. 5. Valg af Administratores. 6. Eventuelt. Administratores.

Pensionnat des Religieuses Ursulines à Hamont

Limbours, Belge.

Langue réhculaire: Français.

Enseignement primaire et moyen; programme officiel. —

Langues étrangères: Neerlandais, Allemand, Anglais, Espagnol.

Ouvrages manuels — Sténographie. Dactylographie. — Beaux arts: Musique; piano, violon, mandoline, chant. Dessin. Pyrographie etc. Dentelle aux fuseaux.

Ecole ménagère annexée au pensionnat.

Pension: Pensionnat: 4000 frs.

Ecole ménagère: 5000 frs.

Sommergæster modtages. Missionsøstre af Det kostbare Blod (Lille Madsensgade 14; Rønne, Bornholm) modtager Sommergæster fra 15. Juli — 31. August.

Ædle Velgjøreres Opmærksomhed henledes paa, at de fattige Hjem i Nakskov stadig trænger til gammelt Tøj og alskens allagte Sager, som med Taknemlighed afhentes af Dienaar, Skindergade 32, K., Tlf. Byen 6555, Kl. 10—2. Vi averterer mindre for at spare paa Annoncerne, og saafremt en Spejderdreng eller -Pige vil give en Haandsrækning med Afhentningen, vil det være meget kærkomment.

Under Redaktøren, Pastor Jensens Sygdom, redigeres »Nord. Ugoblad« af Pastor Messerschmidt, Boyesgade 8².

NB. Breve adresserede til Pastor Jensen personlig risikerer ikke at komme Redaktionen rettidigt i Hænde.

Kirkelig Kalender.

3. Juni	1. Søndag eft. Pintse <i>H. Treenigheds Fest.</i>	10. Juni	2. Søndag eft. Pintse. 4. Dag i Oktaven. Margrethe af Skotland, Enke
4. —	M. Franciscus Carciolo, Bekender.	11. —	M. 5. Dag i Oktaven. Barnabas, Apostel.
5. —	Ti. Bonifatius, Biskop og Martyr.	12. —	Ti. 6. Dag i Oktaven. Johannes af Fawcundo, Bekender.
6. —	O. Norbert, Bekender og Biskop.	13. —	O. 7. Dag i Oktaven. Antonius af Padua, Bekender.
7. —	To. <i>Kristi Legems Fest</i> , Primus og Felician, Martyrer.	14. —	To. Oktavdag. Basilius den Store, Bekender, Biskop, Kirkelærer.
8. —	F. 2. Dag i Oktaven.	15. —	F. <i>Jesu Hjerte Fest</i> . Vitus, Modestus og Crescentia, Martyrer.
9. —	L. 3. Dag i Oktaven.	16. —	L. Ferialdag.

Christi Legems Fest.

St. Ansgars Kirke To. d. 7. Juni Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Procession. Kl. 8 Aften Andagt. — To. den 14. Juni Kl. 8 Aften Procession.

Jesu Hjertes Kirke. To. d. 7. Juni stille Messe Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 10. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Levitmesse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Festandagt. I hele Oktaven er der Andagt Kl. 7 $\frac{1}{2}$. — Søndag d. 10. Juni Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. To. d. 7. Juni Kl. 9 Højmesse. Kl. 4 Eftm. Procession i Haven. (Udsættes i Tilfælde af daarligt Vejr til følgende Søndag paa samme Tid.)

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Højmesse Kl. 8. Andagt med Te Deum Kl. 6 Aften.

Sakramentskirken. To. d. 7. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt. — Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Højmessens (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6). — Paa Hverdage i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter 8-Messen og Aftenandagt Kl. 8.

St. Josefs Kirke. To. d. 7. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 3 Eftm. Andagt.

Rosenkranskirken. To. d. 7. Juni Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt med Prædiken. — I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ holdes Andagt.

St. Annæ Kirke. To. d. 7. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 8 Aften Andagt. — Søndag den 10. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). To. den 1. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — I hele Oktaven hver Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Andagt med sakramental Velsignelse. — Sønd. d. 10. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret og Føret tillader det; efter Processionen stille Messe.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 24.

Søndag den 10. Juni.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Kirkens Stilling i vore Dage. — Flugten fra Pintsen. — Observationer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Asien. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 5, 26—6, 9.

1. Virkningen af Achiors Tale.

Da Achior havde endt denne sin Tale, harmedes alle Holofernes's Stormænd og tænkte allerede paa at slaa ham ihjel, idet de sagde til hverandre: »Hvo er den Mand, som vover at sige, at Israels Børn skulde kunne modstaa Kong Nabuchodonosor og hans Hære — Folk uden Vaaben, uden Kraft og ukyndige i Krigskunst? Men lad os drage op i Bjergene, saa Achior faar at se, at han vildleder os. Naar de mægtige blandt dem først er taget til Fange, skal baade de og han faa Sværdet at smage, paa det at alle Nationer maa sande, at Nabuchodonosor er Jordens Gud, og foruden ham er der ingen anden.« 5, 26—29.

2. Achior dømmes til Døden tillige med Israeliterne.

Men det begav sig, da de hørte op med at tale, at Holofernes, saare gram i Hu, sagde til Achior: »Siden du nu

spaar os, at Israels Folk vil blive værget af sin Gud, saa skal ogsaa du falde for Assyernes Sværd sammen med de andre, naar vi har faaet fældet dem alle som een Mand — og det for at vise dig, at der er ingen Gud uden Nabuchodonosar — og al Israel skal omkommes og udryddes sammen med dig. Du skal blive et Bevis for, at Nabuchodonosor er Herre over den ganske Jord; mine Stridsmænds Sværd skal gennemstinge dit Bryst, og selv gennemstunget skal du falde blandt Israels Saarede, og du skal kun faa Lov at trække Vejret, til der gøres Ende paa baade dig og de andre. Men hvis du mener, at din Spaadom er rigtig, saa lad være med at se saa modfalden ud, og hvis du bilder dig ind, at disse mine Ord ikke bliver udført, saa lad den Bleghed, der falder over dit Ansigt, forsvinde! Dog nej, — for at du kan forstaa, at du skal opleve alt dette sammen med Israeliterne, skal du endnu i denne Stund udleveres til dette Folk, saa du, naar de ved mit Sværd har faaet deres fortjente Straf, ogsaa selv skal erfare min Hævn.« 6, 1—6.

3. Achior bindes til et Træ.

Derpaa gav Holofernes sine Tjenere Befaling at gribe Achior, føre ham til Bethulia og overgive ham i Israeliternes Hænder. Holofernes's Svende tog ham da og gik tværs over Sletten. Men da de nærmede sig Bjergene, rykkede Slyngekastere ud imod dem. Saa drejede Assyernerne af, gik langs med Bjerget og bandt Achior paa Hænder og Fødder fast til et Træ. Efter at de havde bundet ham med Reb, lod de ham alene og vendte tilbage til deres Herre. 6, 7—9.

Leveregel: Achior er en imponerende Skikkelse. Der bor en enestaaende Visdom og en lige saa stor Karakterstyrke i denne Mands Sjæl. Han er ganske uberørt af Assyernes Overmagt, Hovmod og Grusomhed. Uforfærdet siger han Sandheden om Guds udvalgte Folk. Derfor bliver han bundet til et Træ, ligesom vor Herre og Frelser senere blev naglet til Korsets Træ, fordi ogsaa han havde vidnet om Sandheden. — Achior er en Hedning, der er en Kristen. Lad dig da ikke overgaa af ham i Mod og

Kraft, naar det gælder om at bekende den kristne Sandhed, selv om det koster noget! Du ved, hvad vor guddommelige Frelser har sagt: »Hver den, som bekender mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg bekende for min Fader, som er i Himlen.« (Mt. 10, 32—33.) Ja, saadan har det altid været: »Med Hjertet tror man til Retfærdighed, og med Munden bekender man til Salighed.« R. 6, 10.

F. K.

Kirkens Stilling i vore Dage.

Af *Hilaire Belloc*.

Med speciel Tilladelse af Forf. ved

Holger K.-Hafstrøm.

(Fortsat.)

Under Overskriften »Tidsaanden« fortsætter Belloc med en Omtale af denne Fjende af den hellige Kirke. Han definerer den paa følgende Maade: »Vi kender alle dette Fænomen. Det er den, der bedyrer, at en Hypothese eller et Postulat maa være forkert, fordi det ikke er almindelig kendt. Det er den Aand, der i Særdeleshed tager det for givet, at en Idé maa være forkert, hvis Idéen har været almindelig udbredt i tidligere Tid. Det er den Aand, der tror, at Tiden alene gør os klogere, og at jo mere indviklet en Ting bliver, jo bedre bliver den. Det er den Aand, der altid henviser til det sidste Ord, der er sagt, som det eneste saliggørende. Det er den Aand, der kun anerkender mekaniske Beviser, for hvem al Kundskab kan maales med Tommestok, og som raat sluger Kritikens værste Nonsens om en Bog, naar blot enkelte ligegyldige Detailler kan plukkes ud og tages til Indtægt for Nedsablingen, uden Hensyn til, hvordan Bogen ellers er skrevet . . . .

Hvad er det, der har fremkaldt denne filosofiske Syge, der har bredt sig som en Farsot blandt Nutidens Mennesker? Maaske vi vil faa Øje derpaa, naar vi undersøger, hvorledes Kirken bekæmper den.

Naar vi analyserer denne saakaldte »Tidsaand«, finder vi, at den bestaar af tre Elementer: Hovmod, Uvidenhed og intellektuel Ugidelighed. Det er Hovmod, der faar

»Patienten« til at betragte sin egen Tid og dens Erfaringer plus hans personlige Erfaringer som vaskeægte Autoritet. Uvidenhed hindrer ham i med nogensomhelst Sikkerhed at vide, hvad man i gamle Dage har ment om Tingene og hvorfor — og endelig forbyder den intellektuelle Ugidelighed ham at gennemgaa hine Tiders Argumenter og forfølge Konsekvenserne af hans egen Opfattelse. Lad os antage, at man hører om et Mirakel, som har fundet Sted. Denne Aand, som jeg har nævnt, vil ikke benægte selve Foreteelsen — det har der været for mange Vidner til, men den benægter Muligheden af, at det kan være et Mirakel. Den paaberaaber sig Videnskaben, som ifølge sin Natur hverken har kunnet eller vil kunne benægte Miraklers Mulighed. Og for nu at gøre det rigtig godt, fortæller »Tidsaanden« os, at sligt er »reaktionære Ideer« og »Efterladenskaber fra en ukritisk Middelalder«, og viser samtidig sin Uvidenhed om det vældige intellektuelle Liv, der blomstrede netop paa hin Tid, og som forresten fortsattes ogsaa i vore Dage ogsaa til Forsvar for Ting som Mirakler. — Fænomenet »Tidsaanden« har optraadt spontant til forskellige Tider. I vore Dage er denne Syge slem, hvor den grasserer, men endnu er dog næppe Halvdelen af de civiliserede Nationer mellem Rusland og Atlanten angrebet deraf, og den nye verden sletikke. Hvis man tror, at den er et Udslag af »Oplysning«, kan man blot se paa et tilsvarende Fænomen i gamle Dage, f. Eks. Troen paa Hekse, der greb om sig som en Pest særligt i de protestantiske Lande i Slutningen af det sekstende og Begyndelsen af det syttende Aarhundrede. Det var haabløst at argumentere imod det. Folk tog det for givet, at deres Indbildninger var Virkelighed, og derfor fortolkede de alt som Beviser for denne Idé. Og hvad mere var, selv de anklagede Ofre blev saa stærkt paavirkede af »Tidsaanden«, at de selv undertiden pralede med deres Maskepi med den Onde.

Paa samme Maade anser »Tidsaanden« det for givet uden videre Undersøgelse, at f. Eks. den menneskelige Intelligens er vokset i Aarhundredernes Løb, at det parlamentariske Oligarki er demokratisk, at Demokrati ohne weiter er den bedste Regeringsform, og at Succes betyder

at have samlet en Masse Penge i Banken. Efter at have taget disse Ting for givet uden videre Undersøgelse, kører man løs uden smaaligt Hensyn til, at Modstanderne muligt kunde have en anden Opfattelse.

Yderligere lægger »Tidsaanden« en forbløffende Evne for Dagen til at tvivle paa, hvad den ser med egne Øjne, hvad der er typisk for Fanatismen hos den lavere Intel ligens. Den kan have et af de hæsligste Syn for Øje, som f. Eks. en af de »gode« gammeldags Industribyer, og finde den evig dejlig i Sammenligning med en af Spaniens Mid delalderbyer. Den kalder en By rig, skønt over Halvdelen af Indbyggerne sulter, og den kalder en hvilken som helst Hypothese indenfor den fysiske Videnskab for et Faktum, skønt den selv har overværet Jordfæstelsen af en halv Snes andre Hypotheser indenfor samme Omraade i Løbet af en Menneskealder. Det synes, som om dens Tro paa Hypotheser staar i omvendt Forhold til dens Tro paa, hvad vore egne Sanser kan sige os. »Tidsaandens« Mænd vil saaledes være hjertelig overbevist om, at Johannes-Evangeliet blev skrevet af en anden af samme Navn, som ikke havde Førstehaands Kendskab til, hvad han skrev om, og de negligerer ganske den lille Omstændighed, at Evangelisten understreger, at han selv er personligt Vidne. Ganske vist er dette ikke et Bevis for, at det er autentisk, men det giver det i det mindste yderligere Troværdighed. Men dette gaar de let henover, ligesom de frejdigt ignore rer 1800 Aars Tradition til Fordel for »de sidste Kilder«. At denne Tankegang er farlig for den katholske Kirke, er let at se. Den drager Menneskene bort fra Troen og ud visker deres Evne til at skelne mellem sand og falsk Au toritet. Denne Fjendtlighed overfor Troen og dens dermed følgende Farlighed synes mig ikke at have sin Rod i dens Mangel paa Kuttur (hvad der er en stadig Kilde til Ær grelse for vore Dages oplyste Hedninger!), ej heller i dens Mangel paa humoristisk Sans, men først og fremmest i Mangel paa *raison*. Troen har ingen værre Fjende end denne Slattenhed i Tænkeevnen, der lader Folk forlade sig paa nogle ubeviste Postulater, som, blot fordi de staar at læse paa Tryk, gaar i dem som varmt Brød.

Men hvad er det, der giver denne Aand en saadan

Magt — en saadan Evne til at besnære de mindre kloge til Ærgrelse for dem, der kan og vil tænke?

Jeg tror, det simpelthen ligger deri, at disse Taaber tror, at de Ting allerede er bevist, som de selv kunde undersøge og vurdere selv med et Minimum af Intelligens. Hvor vore Forfædre paa denne Maade gik i Vandet ti Gange, plumper vore samtidige i hundrede Gange, fordi de overfører det mekaniske Omraade — hvor en Regnemaskine kan eftervise en Hypotheses Rigtighed uden at stille Krav til Tænkeevnen — paa det aandelige, saa at Intelligensen ogsaa der sløves.« — —

Belloc kommer nu ind paa Patriotismen, som han ogsaa henregner under den aandelige Kategori, fordi den »i vore Dage har antaget Skikkelse af en Religion«. Ogsaa der maa Religionen indtage Førstepladsen uanset nok saa varme patriotiske Følelser. Belloc mener, at »der er ingen Tvivl om, at Patriotismen har faaet en Religions Styrke overfor Sindene, saa at den hos mange har trængt den katolske Religion ud fra sit Højsæde«. Patriotismen maa eksistere i det store som i det smaa, saalænge Mennesker lever i Samfund — uden den vilde Samfundene falde fra hinanden, og ydermere er Mangel paa Patriotisme et Degenerationstegn i et Samfund, det kommer bare an paa, om den sættes paa rette Plads eller gøres til et Maal i sig selv; i saa Fald er vi nemlig ude i Hæresi. »Dette, at hævde Nationen som en Værdi i sig selv, er en hæretisk Vildfarelse, som vi finder overalt indenfor europæisk Kultur. Denne Patriotisme bærer alle en Religions Kendemærker og dyrkes med flammende Begejstring. Man forfølger og straffer ikke en Mand, som arbejder paa at nedbryde vor fædrene Tro, men Gud naade den, der hævder en Mening, der kan skade Nationen. Hvis min Læser tvivler, saa lad ham gaa ud i en af vore offentlige Parker to Søndage i Træk. Lad ham den første Søndag bestige en af Talerstolene og holde en energisk Tale mod Tre-enheds læren. Det vil han kunne gøre i al Tryghed og Ro. Lad ham næste Søndag med ligesaa inderlig Varme og Energi tale imod den Lydighed, som Soldater og Matroser i Flaaden skylder deres overordnede — saa vil han

erfare noget ganske andet med Hensyn til Følgerne! Lad os se, hvordan det gaar i Krigens Tid. Den, der svækker de patriotiske Følelser ved at tale om Krigens Ondskab og derved hjælper Fjenderne, bliver alvorligt straffet. Det er i sin Orden, men hvis man er i Tvivl om, hvilken Religion der er den fremherskende, behøver man blot at se, hvorledes Kirkens og Troens Fjender ustraffede kan øve deres nedbrydende Værk.

Forskellen ses paa mange Maader. Naar Mennesker f. Eks. har mistet Troen, bliver de aldrig trætte af at fortælle om de Bedragerier, som Iver for Religionen medfører, men kommer en moderne Nation i Krig, vil de pæneste Gentlemen nedværdige sig til at benytte de argeste Løgne for Propagandaens Skyld, og en Mand kan fortælle en hvilkensomhelst Løgn under en hvilkensomhelst Forklædning i Egenskab af Spion uden at tilsætte den borgerlige Agtelse. Konflikten mellem Patriotisme og Katholicisme ligger ligefor. For det første støder Patriotismen an mod Kirkens Universalisme. For det andet anvendes til patriotiske Formaal Midler, som bør være Kirken forbeholdt, saasom Undervisning i Moral, Historie, Geografi, Valg af Litteratur, og last but not least den almindelige Opdragelse af Ungdommen.

Hvad det første Spørgsmaal: Patriotisme contra Universalisme angaar, ligger Konflikten skjult under Overfladen. Der er endnu Tid til at undgaa den. Selv under Verdenskrigen var der tilstaaet den universelle eller »internationale« Kirke en vis Margin. Endnu har Patriotismen ikke formaaet at bryde Kirkens Enhed, og vi maa haabe, at den heller ikke i alt Fald i vor Tid maa naa til saa tragisk et Maal.

Vi har endnu i Erindring saa sørgelige Eksempler paa, hvilke Følger et saadant Brud paa Eenheden betyder, at selv Hyperpatrioter viger tilbage for Forsøget. Men endnu bliver det Faktum tilbage, at Patriotismen har fæstnet Kirken til skarpt afgrænsede Egne. Derfor kunde det ske, at Territorier, der efter Krigen gik over paa andre Hænder, samtidig skiftede Hierarchi, som om Religionen var en Del af det erobrede Bytte. Endnu er der dog i det

store og hele ingen Fare paa Færde — saa længe det varer!

Hvad det næste. Spørgsmaal angaar, er Sagen alvorligere. Hvor der er tale om Undervisningen i Historie, Geografi og lignende, aabner der sig allerede Svælg mellem Fordringerne fra de to Sider. I England, hvor Protestantismen har haft Kulturen i Hænde i flere hundrede Aar flyder Patriotisme, Litteratur, Historie o. s. v. ud i eet, men i Italien og Frankrig er der skarp Adskillelse mellem den Opdragelse, hvis Maal er Patriotisme og det religiøse Ideal. Der er ikke blot en Adskillelse men en Konflikt.

Spørger man, om der er andre Tendenser, der modarder Patriotismen, maa vi svare ja. Der er i det mindste to stærke Bevægelser for Internationalisme: Finansens og Proletariatets Kamp mod Kapitalismen, hvis logiske Form er Kommunisme. Paa den anden Side er der eet, der styrker Patriotismen, selv i dens yderliggaaende Form, og det er selve dets ædle Maal — derfor er Konflikten med denne langt farligere end med »Tidsaanden«, der er blottet for Idealer, og kun næres af Uvidenhed og aandelig Dovenskab. Patriotismen kalder paa meget af det ædleste og bedste hos Menneskene — det er deres Ros men ogsaa deres Fare. (Fortsættes.).

Flugten fra Pintsen.

Der er adskillige troende Mennesker, som vilde føle, at de havde narret Gud for Dyrkelse og sig selv for Velsigelse, hvis de havde benyttet Paaskedag til Skovtur.

Selvom de var rejst paa *week-end* allerede Paaskelørdag og boede over en Mil borte fra en Kirke, og de saaledes var lovlig undskyldte fra at høre Messe — vilde de dog føle, at de paa denne højhellige Dag havde begaaet et Forræderi mod Religionen.

Og selvom de var gaaet til en stille Messe Kl. 6, før de tog med Toget Paaskemorgen, vilde de dog føle, at deres Plads burde have været i Højmessens, i Menighedens officielle Forsamling, i *Sognet* paa denne hellige Festdag.

Ja, de vilde endda have en saadan Fornemmelse af ikke at burde svigte deres aandelige Familie og dens Liv paa en saadan Dag, at de ikke en Gang vilde tillade sig at svigte Sognekirken for at gaa til Paaskemesse andetsteds (f. Eks. i en Kirke, der laa Skoven nærmere).

Disse Menneskers Følelser i denne Sag er baade skønne, rigtige og ægte katholske — de har forstaaet, hvad Kirken forstaaet ved *Sognet*, *Sognebarnet* og *Højmessen* som Sognebørnenes fælles, officielle, alle samhørende forenende Guds-tjeneste i *Sognekirken*.

*

Men de samme Mennesker er slagne med en uhyggelig verdslig Blindhed, saasnt det gælder *Pintsen*.

De finder det naturligt at tage bort paa *week-end* den højhellige Pintsedag — og kvittere Vorherre med den i sig selv absolut gyldige Undskyldning.

Eller de finder det naturligt at tage i Skoven paa den højhellige Pintefest — og affinde sig overfor Vorherre med en netop gyldig $\frac{3}{4}$ stille Messe, før Toget gaar.

De finder det naturligt at miste baade Kommunion (som de ikke vilde drømme om at forsømme en I. Fredag) og Prædiken (netop om Helligaanden, hvem de kender saa lidet til) paa denne Dag. Og de føler ikke, at deres Fraværelse fra Sognekirken, fra deres egen Menigheds Forsamling, virker paa den resterende Menighed og paa Præsten, som det maalte virke paa Forældre og Søskende, hvis et Familiemedlem fandt paa at benytte Juleaften til Forretningsrejse eller til at gøre Besøg hos Fremmede.

*

Det skal siges nu efter Pintse, at denne Fest er for stor, for hellig og for god til at negligeres af verdsligt Sindelag hos kristne Mennesker. Og at *Sognet* er et Hjem, et Fællesskab, en Familie, man ejheller kan negligere, uden at det krænker og saarer de andre.

Og at Katholikker ikke, med frelst Samvittighed, kan skikke sig lige med denne Verdens Børn i deres Flugt fra *Pintsen*.

Denne Flugt er den dybeste Kilde til Lunkenhed, Halvhed og Goldhed i Troen — og til hele den Mangel paa Forstaaelse, Dybde og Fasthed, der præger saa mange Troendes Kirkeliv.

PRÆST.

Observationer.

1.

Olfert Ricard, hvis mangeaarige Arbejde blandt unge har bevirket, at han aldrig selv er blevet voksen, og hvis gennem mange Aar rendyrkede Jargon ligger midt imellem Burgeoisiets Pjat og Gadens Djærvhed, har i en Prædiken diverteret Amaliegade-Publikummet med følgende Pikanterier:

Og der er da først den Tanke, som vi i Kirkebønnen her i Kirken plejer at forme i den Bøn: *at alle Kristne en Gang maa forenes til een Kirke*. Det kan jo nok til Tider synes, som om den er fjern fra sin Opfyldelse. Den kære Pave nede i Rom og hans Kontor synes ikke at skulle fremme den foreløbig; allerede under Krigen, da Kristelig Forening for unge Mænd fik Lov at gøre saa meget godt for alle unge Mænd paa Slagmarker og bag Fronten, lige meget hvad Trosbekendelse de hørte til, hævdede der sig en advarende Pegefinger dernedefra imod K. F. U. M.; og nu, da Østens gamle Kirke og den evangeliske Kristenhed, især under Sveriges Ærkebiskop Söderbloms geniale Førerskab, har gjort tydelige Fremskridt henimod Enhed i Troen og Arbejdet, har atter den gode Pave og hans Kontor prøvet at sætte Bom derfor ved deres sidste Rundskrivelse. Men det vil nu ikke lykkes Rom at hindre de Kristnes Enhed, selv om den kan sinkes og udskydes en Tid derved; thi den har Jesus og hans Aftenbøn med sig, og den maa opfyldes i hans Time. Saa en Gang vil Dagen komme, da ogsaa Sankt Luther skal nævnes mellem den katolske Kirkes Helgener, og da Jomfru Marie vil indtage en mere tilbagetrukket Stilling, som ogsaa stemmer bedre med hendes yndige Fromhed og Ydmyghed, saa ingen Bønner mere skal gaa Omvejen om ad hende, men alle gaa den lige Vej til Gud i Jesu Navn.

Vi lader Pavens Kærhed og Ærkebispens Genialitet staa lige saa ubestridt som K. F. U. M.s gode Vilje — og

angaaende Kirkernes Eenhed og Roms Stilling dertil henviser vi til, hvad vi andetsteds i vort Blad har fremsat.

Kun maa vi mobilisere vor Taalmodighed og belære Ricard om, at Kirken ikke »gaar Omvej« ad Jomfru Maria til Gud, men »gaar den lige Vej i Jesu Navn«, hvad en Gennemlæsning af Messens faste Dele kan overbevise Enhver om; at den desforuden beder Maria om Forbøn er ikke mere »Omvej«, end naar Ricard beder sine Venner om Forbøn. —

Og naar »Sankt Luther« (oh!) tilbydes os som Led i vor Helgenkæde, maa vi bede Ricard beherske sin profetiske Aand, thi dette store, men vildfarende religiøse Talent (Luther) kan ikke blive Helgen, før det bliver Hellighed at bryde Løfter, man har givet Gud, før det bliver Helgendyd at forføre en Nonne, før det bliver Helgentale at holde Tischreden«, og før Helgener begynder at kalde Synd for »kristelig Frihed« og Hor for »at drille Djæveln«.

Indtil da bør Ricard og hans »Kontor« vist forbeholde sig og sine denne »Helgen«.

2.

83 tyske Sindssygelæger og Nervalæger har i Forening udsendt en Erklæring, hvori det hedder: »Vi advarer indtrængende og alvorligt imod at lægge selv blot den ringeste Hindring i Vejen for alvorlig Kristentro hos vor Ungdom, end sige helt at forholde den denne, da denne Tro dog netop i vor Tids Storme er det faste Anker. Den kristne Religion er endnu bestandig — og vil i al Evighed vedblive med at være — den sande Filosofi, Psykologi, Etik og Socialisme«.

Men i Danmark er der en Professor, der ikke kan indse den almen-menneskelige Værdi og Nytte af Religionen — endda en Professor i Sjælelære.

3.

Der er atter — for hvilken Gang? — i lutherske Smaa-blade kolporteret en Statistik over, hvormange Bibler, Kolportører har afsat paa Irland og i Spanien. —

Kolportagen synes ikke rigtig at virke, maaske fordi de »Indfødte« ikke er saa ukendte med den Bog, som Kolportøren forudsætter.

4.

Dr. theol. A. Th. Jørgensen, som er Medarbejder ved flere Lexica, behager sig (paa sin Friplads i Berl. Tid.) i Udtrykket »katholske Rekvizitter« om mit Kirketilbehør.

Jeg skal gratis oplyse Doktoren om, at sligt i almindeligheden Sprog (selv naar det drejer sig om Genstande til en katholsk Kirke) hedder Paramenter og Kirketilbehør.

Jeg gør opmærksom paa det af to Grunde:

For at Dr. A. Th. J. ikke skal komme til at tage fejl, hvis han en Dag skal købe en Messehægel eller en Alterkalk i »Dansk Paramenthandel« — og

for at han ikke skal miste sin Siilling som Medarbejder ved »Salomonsen« p. Gr. af forkerte Oplysninger.

Hans Meddelelse om, at Belgiens Protestanter er delt i to splittede Kirker, tager vi samtidig ad notam — den undrer os mindre.

5.

Fra Køl n. De katholske Menigheders Fællesforbund i Køl n har udkastet Planen til at bygge 20 nye Kirker i Byen i de næste 10 Aar.

6.

Katholsk Mission. Norsk Missionsblad for Marts Maaned skriver følgende:

Av beretninger fra alle jordens kanter fremgaar det at den katolske mission søker at fordoble sin aktivitet. Dette opfattes vel nærmest som et mottræk mot den verdensomspændende og verdenserobrende evangeliske mission. Men det er vel ogsaa noget mere og ædlere, som her ligger under.

Mange mener at vi staar foran intel mindre end en fornyelse av den katolske missionsiver, og er dette sandt, kan der komme store ting ut av det.

Faktum er at de to sidste paver godt kan betegnes som missionspaver. Benedikt den XV's brev Maximum illud i 1919 og Pius XI's Rerum ecclesiae er dokumenter

som viser at det romerske kirkestyre har optat missionsproblemet i sin aktive politik.

De tanker som gaar igjen i begge disse pavebreve er følgende: Kirken har drevet mission i aarhundreder, git rigdom og mænd, men resultatet har været magert. Det maa derfor undersøkes om der ikke er noget galt i den maate arbeidet drives paa.

Følgende forandringer anbefales: 1. At opta nye og store felter saasnt som mulig. 2. At dele op de nye felter blandt flere kirkeordener. 3. At sørge for et bedre samarbejde (!) mellem disse forskjellige ordener. 4. At gjøre mere for at opdra indfødte til prester og biskoper. 5. Utdannelsen for indfødte prester maa omarbeides.

Pave Pius retter sin skrivelse til kirkefyrsterne og ber dem lægge sig missionens sak ganske anderledes paa hjerte. At se paa verdens nød og de forholdsvis saa missionærer. At anbefale missionen og sørge for at samle midler.

En bestemt del av den pavelige skrivelse vender sig til missionsmarkens ledere og gir ordre om missionens metoder og ledelse. Her kræves at asiatiske og afrikanske prester skal gis den samme utdanning og sættes paa like linje med europæiske. Med dette krav staar da maalet om at nationalisere de indfødte kirker i nær forening. —

At denne interesse og nye kraft fra oven i den romerske kirke har hat stor virkning, sier sig selv.

7.

I »Brødreminighedens Missionsblad« for Marts meddeles følgende:

Flere danske Salmer er oversat paa Japansk og synges i japanske Menigheder.

Javel — og saa taler man om »fremmed Væsen« og »udenlandsk Stil« i det katholske Kirkeliv i Danmark.

8.

I »Præsteforeningens Blad« offentliggør Pastor Johs. Bruun en sympatisk og interessant Artikel »Gregoriana« om Beuron og Sangen dærsteds.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ved A. C.s Møde Onsdag den 30. Maj talte Lensgreve Josef Holstein Ledreborg om »Bolsjevismen«. Foredraget, der med en kort Kaffe-pause varede fra Kl. 8¹/₂ til 12¹/₂, mindede ved sin Længde om det russiske Landskabs Uendelighed, uden dog paa mindste Maade at have noget af dets Monotoni. Det var ingenlunde Lysbillederne (efter Karlgrens Bog), men selve Formen og Indholdet, der gjorde Foredraget spændene indtil det sidste. I Stedet for at skildre Sovjets Skændselsgerninger eller andre let tilgængelige Sider af Bolsjevismen, som vi kender af Aviserne, dvælede Lensgreven ved dens nationaløkonomiske Grundlag: Bolsjevismens Forsøg paa at bygge op. Dertil kunde Proletariatets Diktatur ikke bruges. Det blev erstattet af et Mindretals Regime, Kommunistpartiet, der egentlig ikke er noget Parti, men snarere en Klub. Ved Hjælp af en vidtfortgrenet, altomspændende Organisation søger de kommunistiske Ledere at lægge hele Folkets Livsvirksomhed om efter de mest yderliggaaende Grundsætninger. Terror erstatter den faglige Dygtighed. Et ubyggeligt Eksperiment, der har styrtet det russiske Folk ned i en Elendighed og et Slaveri, der er ulige større end Czarismens! Intet andet Sted i Europa havde dette Eksperiment været gennemførligt. Paa en sørgelig Maade sandes her det gamle Ord om, at Rusland er de ubegrænsede Muligheders Land. — Diskussionen førtes paa Hjemvejen.

A. Menzinger S. J.

Asien (Palæstina). Det er blevet bestemt, at de af jordskælvet indenfor Jerusalem's mure ødelagte huse ikke må opføres påny; ejerne vil få jord anvist udenfor murene, hvor de kan opføre nye huse. Den skade, det jødiske universitet har lidt, beløber sig til henved 200,000 kroner; amerikanske jøder vil erstatte det lidte tab. Hidtil har man savnet et arkæologisk museum, der var den berømte stad værdig; nu siges John Rockefeller at have tilbudt 2 millioner dollars til at bygge et sådant for. Fra 1. November 1927 er der indført nyt møntvæsen i Palæstina; et palæstinensisk pund vil svare til et engelsk pund sterling.

(Efter *Verbum Domini.*)

Ugens Messebønner.

10. Juni. 2. Søndag efter Pintse. 4. Dag i Kristi Legems Fests Oktav. Søndagens Messe (N.-M. 658, G.-M. 490). Ihu-kommelse af Oktaven (N.-M. 652, G.-M. 484), af Margrethe

- af Skotland (N.-M. 936 og [68], G.-M. 766 og [68]). Tre-
foldighedspræfationen (N.-M. 520, G.-M. 40).
11. Juni. 5. Dag i Oktaven. Messen som paa Festdagen (N.-M. 652, G.-M. 483). Ihukommelse af Barnabas (N.-M. 936, G.-M. 767).
  12. Juni. 6. Dag i Oktaven. Ihukommelse af Johannes af St. Fa-
cundo og Martyrfæller (N.-M. 940, G.-M. 770).
  13. Juni. 7. Dag i Oktaven. Ihukommelse af Antonius af Padua
(N.-M. 941, G.-M. 772).
  14. Juni. Oktavdagen. Ihukommelse af Basilius (N.-M. 942, G.-M.
773).
  15. Juni. Jesu Hjerter Fest (N.-M. 924, G.-M. 494). Hellig Korsens
Præfation (N.-M. 517, G.-M. 37).
  16. Juni. Vor Frues Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]). 2. og
3. Sæt Bønner: se sammesteds.

Danske katholske Børn til Holland.

Som meddelt i Ugebladet i Januar 1928 har kath. hollandske Familjer indbudt danske kath. Børn som Gæster i Sommerferien 1928. Der har allerede meldt sig et Antal Deltagere, Dreng og Piger. Den yngste er en Pige paa 10 Aar. Da der endnu findes nogle Pladser beder jeg dem, der gerne vil deltage i Turen, melde sig straks, med Opgivelse af fulde Navn, Fødselsdag, Aar og Sted, Adresse, og Forældrenes Stilling, hvilken Skole Barnet besøger, hvornaar Ferien begynder og slutter.

Opholdet vil vare omtrent hele Sommerferien. Rejsen fra Gjedser til Bestemmelsesstedet i Holland og tilbage til Gjedser koster 60 Kroner.

Nakskov 4. — 6. — 28.

Pater A. Smitz.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 10. Juni Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke. Samme Dags Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Christi Legems Procession, hvori begge Kongregationer deltager. Mandag den 11. Juni Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften: *Højtidelig Afslutning* med Prædiken og Te Deum. NB. Der er Adgang for alle; særlig indbydes Kongregationens Forældre og Paarørende til at deltage i dette Møde.

Alle Slags Paramentarbejder

fra den simpleste til den kostbareste Udførelse overtages af Søstrene af den evige Tilbedelse, Sct. Kjeldsgade 3, Kbh.

Konvertitter kunne paa Forlangende faa Indsamlingsbøsser til Hjælp til sønderjydske Katholske Kirker tilsendt, ved Brevkort, Adr. Hr. Sognepræst Bernh. Jensen, Boyesgade 8, V. Det drejer sig kun om En-Ører.

St. Josefs Gilde st. 1885 afholder Møde Mandag den 11. Juni i Bredgade 67² over Gaarden Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

10. Juni 2. Søndag eft. Pintse. 4. Dag i Oktaven. Margrethe af Skotland, Enke.	17. Juni 3. Søndag eft. Pintse.
11. — M. 5. Dag i Oktaven. Barnabas, Apostel.	18. — M. Ephraem hin Syrer, Diakon, Bekender og Kirkelærer. Marcus og Marcellianus, Martyrer.
12. — Ti. 6. Dag i Oktaven. Johannes af Facundo, Bekender.	19. — Ti. Juliane af Facolnieri, Jomfru. Gervatius og Protasius, Martyrer.
13. — O. 7. Dag i Oktaven. Antonius af Padua, Bekender.	20. — O. Silverius, Pave og Martyr.
14. — To. Oktavdag. Basilius den Store, Bekender, Biskop, Kirkelærer.	21. — To. Jesu eukaristiske Hjerte. Aloysius af Gonzaga.
15. — F. <i>Jesu Hjerte Fest.</i> Vitus, Modestus og Crescentia, Martyrer.	22. — F. Paulinus, Biskop og Bekender.
16. — L. Ferialdag.	23. — L. St. Hans Aften.

Festprogram til Søndag den 10 Juni Kristi Legems Fest i Roskilde.

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Højmesse. Efter Messen Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i Sct. Mariæ Hospitals Have.

Kl. 12 Middagspause. Forsamlingsalen staar til Disposition for udenbys Deltagere; her kan medbragt Mad nydes. Sodavand, Kaffe eller The med Sukker og Fløde kan faas i Præstegaarden mod Betaling.

Kl. 13,30 Friluftsmøde ved Klosterkilden i Hospitalshaven. (Dersom Vejret er ugunstigt, bliver Mødet afholdt indendørs).

1) Foredrag af Pater Rektor *Wolfsberg* om »Mexiko«.

2) Foredrag af Lærer *Kiærulff* om »Kyskhed«.

Kl. 5 Festandagt i Kirken.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 10. Juni i Messen Kl. 8.

Kirkelig Taler.

I Anledning af Kristi Legems Fest taler Pastor *Schindler* i Rosenkranskirken om

Den hellige Messe.

Torsdag den 7. Juni om: Alter og Offer; Søndag den 10. Juni: Læsning og Lovsang; Torsdag den 14. Juni: I det Allerhelligste; Fredag den 15. Juni: Liturgi, Kirkeaar og Sogn. — Hver Gang Kl. 7¹/₂ Efterm.

NB. Tilhørene bedes medbringe Messebogen!

Valfarten til Haraldsted finder Sted Søndag d. 1. Jull.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 25.

Søndag den 17. Juni.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Kirkens Stilling i vore Dage. — Guido fra Arezzo. — Den Stigmatiserede i Konnersreuth. — Observationer. — Feriehjemmet i Trørød. — Til Landboerne. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Langeland. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 6, 10—21.

Achior i Bethulia.

1. Achior findes og afhøres af Israeliterne.

Derpaa steg Israeliterne ned fra Bethulia og kom til ham. De løste hans Baand og førte ham til Bethulia; der stillede de ham frem i Folkeforsamlingen og spurgte ham, af hvad Aarsag Assyrerne havde bundet ham og siden forladt ham. I de Dage var Machis Søn Ozias af Simeons Stamme og Charimi, der ogsaa kaldtes Gothoniel, Øverster. Midt i de ældstes Raad og for alles Aasyn fortalte Achior nu alt, hvad han havde svaret paa Holofernes's Spørgsmaal; endvidere at Holofernes's Folk havde villet dræbe ham for denne Tales Skyld — og at Holofernes i sin Vrede havde givet Ordre til, at han skulde overgives til Israeliterne, thi efter Sejren over Israeliterne vilde han nemlig byde at aflive ogsaa Achior under mangehaande

Pinsler, fordi han havde talet det Ord: Himlens Gud er deres Værge, 6, 10—13.

2. *Israeliterne tager deres Tilflugt til Gud.*

Efter at Achior havde fremført alt dette, faldt alt Folket paa sit Ansigt, tilbad Herren, og i Fællig fremførte de som een Sjæl deres Bønner under Graad og Klage for Herren, idet de sagde: »Herre, Himlens og Jordens Gud, se hines Overmod, og sku ned over vor Ringhed, agt paa dine Helliges Aasyn og vis, at du ikke forlader dem, der slaar deres Lid til dig, men at du ydmyger dem, der stoler paa sig selv og bryster sig af deres egen Kraft.« 14—15.

3. *Israeliterne hædrer Achior.*

Da deres Klage var endt, og efter at Folket havde holdt ud i Bøn hele Dagen, trøstede de Achior og sagde til ham: »Vore Fædres Gud, hvis Magt du har forkyndt, vil selv til Gengæld skænke dig, at du skal faa deres Undergang at se. Og saa snart Herren, vor Gud, har forundt sine Tjenere denne Udfrielse, være ogsaa Gud dig naadig i vor Midte, saa du, om det tykkes dig, kan slaa dig ned hos os med alle dine.« Da Forsamlingen var hævet, tog Ozias ham med hjem og gjorde et stort Gilde for ham. Han indbød alle Præster dertil, og de nød Maaltid i Fællig, eftersom Festen var omme.

Senere kaldtes hele Folket sammen, og de bad den ganske Nat i deres Gudshus, idet de paakaldte Hjælp fra Israels Gud. 16—21.

Leveregel: Lær de Ting af Sandhedsvidnet Achior. 1) Naar Gud tillader, at et Menneske for sin Retskaffenhed bliver hjemsogt af Lidelser, saa drager han ogsaa faderlig Omsorg for, at Prøvelserne holder op, inden de overstiger menneskelige Kræfter, eller ogsaa giver han rigeligere Hjælp, saa ingen behøver at bukke under i Kamp og Modgang. Prøvelser kommer, men de forsvinder ogsaa igen! 2) Som Synd aldrig er Vinding, men altid Tab og saaledes bærer Straffen i sig selv, saaledes er omvendt, — hvis du ser nøjere til — den gode Gerning altid Vinding,

aldrig Tab. Hvilken inderlig Glæde maa Achior ikke have følt ved den Modtagelse, han fik hos Israeliterne, ganske bortset fra den Ros og de Løfter om senere Løn, som hans egen Samvittighed gav ham! I denne Sag gælder den Regel, som Skriften har opstillet for Christi Disciple: »Dersom vi dør med ham (Christus), skal vi ogsaa leve med ham; dersom vi taalmodigt holder ud med ham, skal vi ogsaa herske med ham. Men dersom vi fornægter ham, skal ogsaa han fornægte os; dersom vi er utro, — forbliver han dog tro; han kan jo ikke fornægte sig selv.« (D. v. s. viser vi ham fra os, er han dog trofast baade i sine Forjættelser og Trusler.) 2. Tim. 2, 11—12.

F. K.

Kirkens Stilling i vore Dage.

Af *Hilaire Belloc*.

Med speciel Tilladelse af Forf. ved
Holger K.-Hafstrøm.

(Sluttet).

En Civilisations Litteratur er en aandelig Kraft, som, naar den bliver grundigt analyseret, viser sig at være en Virkning i højere Grad end en Aarsag, derfor har jeg sat Bogen ind paa Listen over de aandelige Indflydelser, der gør sig gældende overfor Kirken i vore Dage, og givet den Plads lige efter Patriotisme. Med »Bogen« mener jeg alle Former for det trykte Ord lige ned til Filmstekster og Flyveskrifter.

Lad mig først kort forklare, hvorfor jeg fastholder det tilsyneladende Paradoks, at et Lands Litteratur snarere er en Virkning end en Aarsag. Jeg gør det, fordi der maa være en vis Sindsstemning til Stede — ikke nødvendigvis en sympathisk, men i alt Fald en modtagelig — for at det skrevne Ord kan finde Jordbund. Naar en saadan Sindsstemning er til Stede (og den kan have sin Aarsag i Karakter, andres Eksempel o. s. v.), kan Bogen give den Form og udløse dens Energi, men i sig selv er Bogen ikke skabende. Derfor er det, at de, som gør en Bønnenbog eller Skriften til eneste Rettesnor, kommer ud af Kon-

takt med Livet, hvorimod Traditionen og Kirkens levende Organisme holder os i Kontakt der med. Imidlertid, selv om Bogen ikke absolut er en Aarsag, er den dog en Del af en saadan og maa derfor nøje holdes Øje med som Ven eller Fjende.

Som sagt: Ordet kan give Form og udløse Energi, som vi ser det f. Eks. hos Rousseau. Han slyngede ikke sine Theorier ud i en fjendtlig eller indifferent Verden — tværtimod, hans Theorier havde eksisteret længe, men hans Beherskelse af Ordet gav dem Ild og skabte en Definitionens Kraft, som man skal til den nu forglemte Calvin for at finde Magen til. Naturligvis kan Bogen ogsaa virke negativt — vi behøver blot at tænke paa den udbredte Historieforfalskning, der særlig virker ved at løsrive Enkeltheder fra deres naturlige Sammenhæng, fortie og forvrænge ved tendentiøse Understregninger.«

Belloc gaar nu ind paa en Undersøgelse af Bøgenes Art, og idet han skelner mellem Lærebøger og »opdigtede« Bøger, giver han Lærebøgerne Hovedbetydningen, idet Bøger med »digtet« Indhold alligevel altid bygger paa det Indhold, som Lærebøgerne har skabt. Staten øver nok en vis Censur over antireligiøse Bøger, for saa vidt de angriber de Rester, der er tilbage af officiel Religion, men paa dette Punkt slappes stadig Tøjlerne ligesom i saa mange andre Forhold, hvor Staten yder Kontrol. Vil man derfor denne Statens Slaphed tillivs, maa det ske ad politisk Vej, og i Øjeblikket har den sande Religion ingen politisk Indflydelse. Derfor er den ene Udvej — Censuren — udelukket, men den anden — at starte en modgaaende Bevægelse i Bogens Verden — er derimod farbar. Belloc fortsætter: »Til den Ende vil jeg lægge Vægten paa Lærebogen af to Grunde. En Lærebog definerer skarpere og klarere end den »digtede« Bog. Dertil kommer, at den officielle Lærebog i højere Grad er hævet over Kritik, hvorimod Eventyret om Hunden kun huskes, til Eventyret om Katten er fortalt. Det er forbavsende, hvor lidt Virkning Kritik mod en Lærebog har.«

(I den Forbindelse minder jeg om Pastor Schindlers Campagne mod de Uhyrligheder, som vore Skolebøger i Historie serverer — og hvorledes alle de ansvarlige, lige

op til Undervisningsministeren, smøgede Ansvaret fra sig og lod fem være lige. (*Oversætterens Anm.*)

»Foruden det negative, at protestere mod en vildledende Lærebog, er der det positive, at skabe den rigtige baseret paa beviste Positiviteter, som om den falske Lærebog slet ikke eksisterede. Foruden Protest mod Fejltagelser og Undertrykkelse af visse Kendsgerninger er der den virksomme Methode, at fremdrage de undertrykte Fakta og udelade uvæsentlige Ting, som andre har understreget. Man vil maaske dertil indvende, at en Lærebog ikke vil blive benyttet, naar den ikke er officielt anerkendt. Dertil vil jeg svare, at selvom den maaske ikke vil blive læst overalt, vil den blive læst der, hvor man frygter Kritiken mest, og den stadige Gentagelse af denne Form for Angreb skal nok gøre sin Virkning i det lange Løb. Med Hensyn til de »digtede« Bøger er de stærkeste Vaaben uden Tvivl Satirens Sværd og Ironiens dødbringende Skyts. Men ingen kan lære at anvende disse Vaaben, som kun faa mægter at anvende. Men den, der besidder et af disse Vaaben og ikke anvender det i Troens Tjeneste, fordi han er bange for at saare og foretrækker en behagelig uforstyrret Tilværelse, bærer Krysterens Stempel paa sin Pande.

— —

I det store og hele bliver man sjældent de Rørelser var, som er oppe i Tiden, saalænge Bevægelsen endnu er i sin Barndom og ikke har afsat iøjnefaldende Resultater. Over hele det civiliserede Europa er den katholske Indflydelse i støt Vækst, saa at den i Virkeligheden ikke mere er henvist til kun at staa paa Defensivens Standpunkt. Dette Faktum er i mindre Grad gaaet op for Katholikkerne, der stadig lever med tidligere Tidens Modstand og Tryk in mente — men for vore Modstandere er det ikke længere nogen Hemmelighed. Der er desuden en kedelig Opfattelse, der næres rundtomkring, at det er »bad form« at hentyde til religiøse Uoverensstemmelser — det bringer det ydre Skin af Velvilje og Forstaaelse i Ulave. Selv i den højere Intelligens' Rækker har man vænnet sig til at finde sig i Overgreb — en »vis inertiae«, som afholder dem fra frit at følge Modstandernes Fremgangsmaade: at angribe.

En meget fremragende engelsk Forfatter sagde for nylig, at den katholske Kirke var en »blødtørstig og forræderisk Institution«. Det kunde være morsomt at se, hvad Skæbne den Mand vilde faa, som svarede paa tilsvarende Maade, at Forfatteren af denne Frase var en krysteragtig, skinhellig Hykler, som kun var oprigtig i sit Had og ude af Stand til ærligt at lægge dette for Dagen. Selvom disse Udtryk er kraftige, er de dog ikke saa kraftige som hans.

Det er imidlertid interessant at lægge Mærke til, hvorledes vore Modstandere har faaet Færten af, at Styrkeforholdet er ved at ændres. I de protestantiske Lande viser Omslaget sig i en vis indestængt Forbitrelse i Angrebene, som vore Fædre ikke kendte til. Samtidig er der et Skær af Panik, som vore Fædres grove Tone ikke kendte til. I katholske Lande er Tonen præget af en vis gnaven Mumlen i Skægget, som om en Sag var tabt — og ikke tabt med Ære.

Her i England, hvor det katholske Samfunds Underlegenhed altid er blevet taget for noget givet, hvorfor man ogsaa har ment at have Raad til en vis overfladisk Høflighed, lægges en urimelig Forbitrelse for Dagen. Fornuftig Diskussion er næsten ophørt og har vejet Pladsen for Flovhed. Men det er ingen Skade til.

Skal man anvende en Maalestok for det nye Styrkeforhold, nytter det ikke at anvende en numerisk. Vi tiltager ikke hurtigt i Antal. Men den moralske Styrke er heller ikke afhængig deraf. Skulde man lægge Talmæssigheden til Grund for en Vurdering af de Kristne Aar 300, vilde man ikke have indrømmet dem Skyggen af en Chance, og dog vilde man have taget fejl. I Antal gaar Katholikerne ikke særlig frem i den moderne Verden, maaske snarere lidt tilbage. Baade paa Landet og i Arbejderskvartererne i Frankrig er der lidt store Tab, som talmæssigt nok kunde opveje Tilgangen af tænkende Mennesker. Lignende Tab kan opgøres i andre Lande som Irland og Tyskland. Men det er ikke den talmæssige men den moralske og intellektuelle Maalestok, der bør anvendes, og den taler absolut til vor Fordel. Man ved nu overalt i Europa, at der er et Sted, hvor man finder Sammen-

hæng, Fasthed og Lys i Tusmørket. Det er med stigende Styrke blevet klart for den sidste Generation (i Særdeleshed i Løbet af den sidste Snes Aar), at Troen bevarer alt det, som udenfor Troen korrumpere: Ægteskab, Familieliv, Ejendomsret, Autoritet, Ærbødighed mod Forældrene, Ret til at tænke — ja endog Kunst. Med andre Ord, man er begyndt at blive klar over den dybe Sandhed, at den katholske Kirke er den eneste Form for, hvad vi kalder »naturlig Religion«, med Undtagelse af de stakkels rare Fundamentalister med Plakaten Kentucky, for hvem vor Skaber er en gammel gentleman, eller nøjagtigere: en Mand — det er jo nu engang saadan, at de, der hidsigt angriber den katholske Kirke, sidst blandt alle kan sige, hvad de da tror paa i Stedet. Og vil man dertil sige, at de klrhodede Anti-Klerikale af den gamle Garde dog ikke hører under den Kategori, paastaar jeg, at de alligevel gør det.

For mit Vedkommende respekterer jeg dem — og det er mere, end jeg kan sige om de Pantheister, som foregiver at være Kristne — men spørger man dem, hvad de tror paa, kan de ikke give noget reelt Svar. De kan sige, hvad de ikke tror paa, og dermed forstaar vi Katholiker dem tilstrækkeligt, men det positive flyder ud i Materialisme, Rationalisme og diverse Filosofier. De er simpelthen blevet sprængt under Forsøgene paa at bekæmpe os.

— — — Den katholske Modoffensiv er, som allerede sagt, i stærk Udvikling, og intet vil kunne standse den, hverken vore egne Frygtagtighed eller Modstandernes vilde Hug i Luften. I dens Spor vil Reaktionen komme — Forsvaret mod Catholicismen. Lad os haabe, at den vil antage en saa værdig Form, som det sømmer sig i denne store Duel, og ikke blot være tomme Tønders Buldren. En af vore store engelske Observatores har for nylig skrevet, at »Pavegiganten« paa mærkelig Vis har genvundet sin Ungdomsstyrke. Men Farer ligger og lurer under flere Former. Der er Uenighedens Fare, som altid melder sig, hvor en stor Sag paany faar Vind i Sejlene. Det er saa svært at holde alle ens smaa personlige Kæpheste i Tøjlerne, naar det gaar mod Offensiv — de være sig politiske, historiske eller sociale.

Den personlige Mening er i vore Dage saa højt i Kurs, at alle Strengte vinder Genklang ligefra velklingende Nonsens til den ædleste Enthusiasme. Vi behøver blot at se, hvordan det gik vore Modstandere under de samme Omstændigheder. Vi ser den vidunderlige fornuftblottede Retning, der hedder Modernismen, og med hvilken Stædighed klyngede dens Tilhængere sig ikke til dens paradoxale Absurditeter.

Denne Form for Daarskab vil næppe komme til Live igen, men der er andre Ting, vi maa paa Vagt overfor.

Een Fare er Tendensen til at anlægge individuelle Synspunkter, som kan give Anledning til Splittelse. Det har Kirken før været ude for, specielt i det tredje Aarhundrede under en lignende Fremgang for Kirken.

En anden Fare ligger der i at anerkende Ideer, der ikke absolut behøver at være katholske som saadanne.

Hvilket Udslag den førstnævnte Fare vil give sig, kan vi ikke vide endnu, men der ligger store Muligheder i Forbindelse med Nationalisme, Demokratisme o. s. v.

Imidlertid er den sidstnævnte Fare: den at sammenblande forgængelige, omskiftende Ideer med Troens rene Væsen, nærmere ved Haanden.

For eet Menneske hænger Troen sammen med politisk Frihed (og sikkert er det, at kun de, der tror, har fuld Tænkefrihed — saadan er i alt Fald min Erfaring), saa at Demokrati maa være katholsk, og Katholicisme demokratisk. Han glemmer, at Demokrati kun er en enkelt Form for menneskeligt Styre, forbundet med sine specielle Fejl, som der klæber Fejl ved alt Menneskeværk.

For en anden indbefatter Troen retfærdig Behandling af de fattige og svage (og deri har han Ret). Men gaar han over til at identificere Troen med en bestemt Fremgangsmaade, er han inde i noget forkert.

For en tredje er Katholicisme Civilisation (og deri har han Ret). Men betragter han Troen som et Middel til at skabe civiliserede Mennesker, har han Uret — han forveksler Hovedsagen med dens Biprodukt.

Saaledes kunde jeg fortsætte, men denne Fare har man allerede faaet Øjnene op for, og Den hellige Stol har allerede reageret derved.

Mod disse Farer gives kun eet Middel: Autoritet. For mange har dette Ord tabt sin rette Betydning, saa at Sans for Autoritet er blevet ensbetydende med at bøje sig for Tyranni — altsaa simpel Fejghed. Men Sans for Autoritet er simpelthen Evnen til at anerkende den rette Autoritet paa rette Sted.

Det springende Punkt i Fremtidens Diskussioner bliver Autoriteten. Og vi er da lykkelige, at vi ved, hvor den findes, grundlagt af Gud selv.

Verdens Fremtid afhænger af, hvor godt og klogt vi fremmer Troens Udbredelse — om vi skal splittes i Partier, saa den sande Tro kun hviler i faa udvalgte Hænder — saadan som R. H. Benson udmalede det i »Verdens Herre«, eller Verden skal deles i to store Grupper — de, der er indenfor, og de, der staar udenfor Hjorden. For mit Vedkommende (men en personlig Opfattelse vejer kun saa lidt!) tror jeg nærmere paa den sidste Løsning, al den Stund jeg ikke kan tro, at menneskelig Fornuft helt skulde miste sin Kraft.

Guido fra Arezzo.

Ved de italienske Cæciliaforeningers Generalkongres i Rom agter man at mindes Nihundredeaarsdagen for Benediktinermunken Guido fra Arezzos Ankomst til Rom. Ret meget ved man ikke om denne en fjærn Tids Tonekunstner. Med Vished véd man, at han er født i det tiende Aarhundredes sidste Tiaar, men man er ikke i Stand til at tidsfæste hans Fødselsdag nøjagtigere.

Om end en gammel Indskrift i Klosteret S. Croce betegner ham som »Musikens Skaber«, er hans musikalske System dog kun et Produkt af allerede forhaandenværende Systemer. Der eksisterer ikke nogen kritisk Levnedsbeskrivelse over ham, man har kun to Breve fra hans Haand. Det ene skrev han til en Munk ved Navn Michael; det er en Afhandling over »den ukendte Musik«; i det andet tilegner han sin Beskytter, Biskop Tedaldo, sine Værker. Men af disse to Dokumenter fremgaar det til Overflod, at han

maa have været en sjælden lærd, from og ydmyg Munk, der særlig var knyttet til Klosteret Pomposa i Comacchios sumpede Lavning, der laa Havet saa nær, at Klosterets Kirketaarn gjorde Tjeneste som Fyrtaarn. Medens han i Klosterets fredelige Stilhed arbejdede paa sin Sjæls Frelse, fændt han ogsaa dér Arbejdsro til at sysle med sine kære Musikstudier. Musikken udgjorde jo — med de syv Dagtidens Korsang — en ikke uvæsentlig Del af Munkenes Dagværk. Den syv Gange daglig gentagne Kortjeneste tvang ligefrem Munkene til et Studium af Musica Sacra. »Pris af Hjærte Gud i Salmer, Hymner og aandelige Sange.«

Guido var Børnenes Lærer i Korsang. Han var betagen af den Ynde, der var over den græske Musik, noget, som den latinske manglede. Under Bøn og Faste paakaldte han Gud, at det maatte forundes ham at finde en Metode og en Rettesnor til paa en let og anskuelig Maade at betegne Tonernes Værdi. Gud hørte hans Bøn. Den Gang skrev man ikke Neumerne (Middelalderens Nodetegn) over Ordene, men angav Tonehøjden ved Hjælp af Linier; Guido anvendte nu ogsaa Mellemrummene mellem Linierne, han kunde derfor nøjes med det halve Antal Linier, og det fulgte nu af sig selv, at alle de Tegn, der stod paa samme Linie, angav samme Tone, ligesom alle de Tegn, der stod mellem samme to Linier, altid var samme Tone. I Paulus Diakonus' Hymne begynder hver Linie en Tone højere end den foregaaende, Guido anvendte samme Metode for saaledes at sætte Skel mellem Intervallernes hele og halve Toner.

Guidos Drengkor, der skulde faa saa stor Betydning for hele Kirken, blev berømt viden om; Folk strømmede til i store Skarer for at nyde disse skønne og ukendte Sange, og Roen blev fuldstændig forstyrret i det stille og strængt afsondrede Kloster. Dette kunde ikke forenes med Munkenes Regler, og Prioeren bød derfor Guido drage af Gaarde og begive sig paa Rejse til fremmede Steder og Lande. Saa vandrede Guido da rundt fra Kloster til Kloster; han kom til Frankrig, maaske har han ogsaa været i England. Der foreligger kun usikre og indbyrdes modsigende Beretninger om denne Pilgrimsfærd. Han høstede

stor Berømmelse for sin Sangmetode, men vedblev at være den samme beskedne og jævne Munk.

Langt om længe gensaa han som aldrende Mand atter Italien. Nu kappedes Biskopperne om at sikre sig Mestrens skattede og beundrede Sang for deres Bispedømmer. En særlig Velynder fandt han i Biskoppen i Arezzo. Da denne i 1027 opholdt sig i Rom ved Konrad d. 2.s Kejserkroning, henledte han Pave Johannes XIX's Opmærksomhed paa Guido og hans nye Sangsystem. Paven ønskede personlig at lære Guido og hans Sang at kende og indbød ham til Rom. Men Guido holdt sig beskeden borte. En fornyet Indbydelse var Paven ikke heldigere med, og nu tilsendte han Guido en utrykkelig Ordre om at møde. Og Guido brød op og kastede sig for den hellige Faders Fødder. Han kom til Rom paa en Tid, hvor der raadede en stærk religiøs Aand og stor Trosiver, hvor der i Klostrene dreves alvorlige videnskabelige Studier, hvor Kunsten blomstrede, og Kulturen stod højt, hvor der baade var Handlekraft og udførtes store Reformarbejder. Ogsaa hans Sang var en stor Reform, som han medbragte til Rom, og gennem Rom blev den hele Verdens Eje.

Paven blev stærkt betaget og lod straks de kirkelige Koralbøger ined Neumer inddrage og Guidos Sangsystem indføre i Stedet. Mesteren selv søgte han ved alle Midler at fornaa til at tage varigt Ophold i sin Nærhed. Men Guido elskede af hele sin Sjæl det ensomme Klosterliv og det tavse Enebo og bønfuldt indstændig den hellige Fader om at lade ham rejse, saa denne tilsidst lod ham fare. Han drog da til Abbediet Santa Croce ved Avellana paa de den Gang omtrent utilgængelige umbriske Bjerge; der levede han sine sidste Aar som Abbed og døde i Ry for Hellighed.

Selv om vort Kendskab til denne gode og geniale Munk er meget mangelfuldt, lever han dog i sit Værk for Eftertiden. Hans Aand svæver usynlig over Sangerne, naar de aabner de gamle Koralbøger og hæver Stemmen til Sang i Toner, der løfter Sind og Sjæl op over jordbundne Tanker, op mod en anelsesfuld, oversanselig Skønhed.

Ved S. Aa. R.

Den Stigmatiserede i Konnersreuth.

Ved *Holger Baadslund.*

I.

Beretninger.

Læserne vil muligvis erindre Artiklen om dette Emne i »Nordisk Ugeblad« for 26. Sept. 1926*). Siden den Tid har et Par herværende Blade venligst sammenlignet de sælsomme Tildragelser i Konnersreuth med Taskenspillerkunster i Berlin og hertil føjet Oplysning om, at Kirken har trukket sig tilbage fra »Svindelen«. At de bragte Meddelelser har været dikteret af Overfladiskhed og fuldkommen Uvidenhed, forbavser vel ingen!

I »Oberhirtliches Verordnungsblatt für die Diözese Regensburg« for 21. Okt. 1927 finder jeg følgende Konferencebeslutning: »Bayerns Biskopper, forsamlede til Konference i Freising, udtaler hermed den mest indtrængende Advarsel mod at meddele noget afgørende med Hensyn til Hændelserne i Konnersreuth, før den kirkelige Autoritet selv har afgjort Sagen, og kræver, at alle Besøg, som den stedlige Biskop fra Begyndelsen har advaret imod, undlades. Pressen anmodes om at aftrykke denne Kundgørelse.«

Jeg formoder, at det bl. a. er disse Linjer, de sensationslystne Journalister har faaet forkert i Halsen. Som det ses, tager Kirken i denne Beslutning ikke i mindste Maade Stilling til Begivenhederne, og andet — eller mere — er der endnu ikke udtalt fra Kirkens Side.

Før jeg gaar over til at omtale det foreløbige Resultat af Undersøgelseskommisionens Arbejde, vil jeg — for at genopfriske Tilfældet i Læsernes Erindring — anføre det Førstehaandsindtryk, som den norske protestantiske Theolog Dr. Kr. Schjelderup fik under sit fjorten Dage lange Besøg hos Theresia Neumann i November 1927. Jeg citerer efter det norske Dagblad »Aftenposten« for 7. Januar 1928 og senere Numre. Skildringen udfylder særdeles godt den i 1926 offentliggjorte Beretning fra Sognepræsten.

*) Trykfejlen Pag. 774 bedes rettet, 3. L. f. n.: 1920 læs: 1918,

»Jeg saa Theresia første Gang Fredag den 18. Nov. om Formiddagen. Og det Indtryk, jeg fik denne Formiddag, er uudsletteligt.

I Sengen i det lyse, venlige Værelse i Præstegaarden ligger en Skikkelse badet i Blod, tilsyneladende i dybeste Udmattelse, med lukkede Øjne og sagte stønnende. Ansigtet er voksgult og synes ældgammelt. De tynde Kinder er dækket af halvtørknet Blod, som i brede Strømme er flydt fra Øjnene og nu ligesom omkranser Ansigtets Midterparti. Fra Brystsaaet over Hjertet er friskt Blod trængt igennem Kompressen og har farvet det hvide Natlinned rødt.

Der er netop en Pause i hendes Lidelsesvisioner, som med korte Afbrydelser har varet lige siden Midnatstimen, Pausen før Korsfæstelsesvisionen. Hun har set Hudstrygningen og Tornekroningen; paa det hvide Hovedlin danner otte friske, røde Blodroser en lysende Krans. Og senest har hun fulgt Christus paa Vejen til Golgatha, har baaret Korset med ham og er sunken til Jorden under Byrden. Nu er hun fremme paa Stedet, hvor Korsene skal rejses, og venter paa Dramaets sidste Akt.

Klokken er bleven tolv. Og pludselig sætter den sidste store Ekstase ind, Korsfæstelsen, »den store Passion«. Theresia rejser sig halvt op i Sengen og strækker Armene ud, medens Ansigtet fordrejes i Smerte. I denne Stilling forbliver hun de 55 Minutter, Ekstasen varer, halvt siddende, halvt liggende. Kun nogle faa Gange lader hun de udstrakte Arme synke, vrider et Øjeblik Hænderne i Fortvivelse, rækker dem bønfoldende mod Himlen, for saa atter at lade Armene indtage den udstrakte Stilling. Paa de lange, smalle, alabasthvide, gennemsigtige Hænder lyser de røde Stigmater som funkende Smykker. Fra Øjnene trænger atter friske Blodtaarer frem.

I Theresias stumme Bevægelser og Mimik kommer Langfredagens Korsdrama, saadan som det nye Testamente beskriver det, til et fuldkommen klart Udtryk. Theresia er ikke blot Tilskuere ved Christi Lidelse og Død, hun er selv ét med Christus og oplever sammen med ham. Paa Saarene paa Hænderne synes man tydelig at se Hammer-slagene, det er, som bliver de større, idet Naglerne træn

ger ind. Fingrene vibrerer i nervøse Trækninger og krummer sig som under den ulideligste Smerte, medens Korset rejses. Ansigtudtrykket skifter ofte, men hyppigst er det angstfuld Lidelse i alle Former, som præger det. Hun aabner et Par Gange de af Blod sammenklæbede Øjne halvt; det er, som søgte hun nogen: hun ser Maria og Johannes, og hører Christus tale til dem. Saa fordrejes Ansigtet i ubeskrivelig Smerte over de spottende Ord fra Røveren paa den venstre Side, for igen at lysne i Smil, da det vender sig til ham paa den højre Side. Engang aabner hun Munden og strækker Tungen ud: Christus tørster og faar Eddike at drikke ...

Pludselig forklares det smertefortrukne og blodige Ansigt, et Smil saa skønt, som jeg aldrig saa det hos noget Menneske. Det er, som en overjordisk Skønhed breder sig over Ansigtet, Blodstrimerne kan ikke dække over den. »Den kære Frelser« — smiler Theresias Moder, som staar og græder ved Fodenden af Sengen. »Christus saa paa mig og kaldte mig lige hen til Korset«, forklarede Theresia, da jeg senere spurgte hende, hvad det var, der havde gjort hende saa glad.

Men Smilet svinder snart. Atter fortrækkes Ansigtet i Lidelse af en Smerte saa umenneskelig, at Grænsen for, hvad det er muligt at udholde, synes overskredet. Døden nærmer sig. Krampetrækninger gennemryster hele Legemet; hun vrider et Par Gange Hænderne i vild Fortvivlelse og strækker dem i Angst langt frem, som vilde hun gribe noget, hun stønner højt, begynder at ralle, bøjer Hovedet noget til Siden, en sidste voldsom Trækning, og hun falder pludselig som en Sten tilbage i Puderne. Det er fuldbragt — hendes Lidelser er tilende.

Som død ligger hun der i Sengen, ligbleg, blodig. Skøn som den Døden forklarer efter svære Lidelser.

Nogle Minutter bliver vi staaende uden at røre os, uden at sige et Ord. Saa beder Theresias Fader mig forlade Værelset. Moderen skal vaske hende.«

Efter Ekstasen vender hendes naturlige Ansigtssfarve tilbage. Hun ligger stadig med lukkede Øjne og ligger og smaasnakker. »Ved Du, Frelser«, kunde Dr. Schjelderup høre hende hviske, »hvis et Par Mennesker ved min

Lidelse kunde komme til at elske Dig, ja, saa lad mig i al Evighed hver Dag lide mange Gange mere.«

Hun kender i denne halvt ekstatiske Tilstand ikke sine Omgivelser, men har en egen Evne til at se ind i andre Menneskers Sjæleliv.

»Paa mig«, skriver Dr. S., »gjorde det et stærkt Indtryk at høre hende fortælle om mig selv og de Motiver, som havde ført mig til hende, beskrive de Indtryk, Formiddagens Oplevelse havde gjort paa mig, skildre mine Tvivl og Vanskeligheder — — —«

Vi staar her overfor ganske den samme Tildragelse, som Johannes Jørgensen har beskrevet saa betagende i »Guds Kværn« (6. Bind af »Mit Livs Legende«). Digteren skildrer her den Stund, da han er alene med Rosalie Put, den lille belgiske Stigmatiserede, »der ikke længere er Rosalie, men en Anden, en Skønnere og Større«.

Hvad Theresia fortæller Dr. S. om ham selv kan jo maaske forklares som Tankelæsning. Langt mærkeligere er det, at hun gengiver aramæiske Skældsord og andre Ord, som lyder fra Soldaterne og Skaren under Kristi Kors — Ord, som hun ikke selv forstaar. Hun fortæller saaledes, at Disciplene raaber »gannaba« efter Judas; men hun aner ikke, at det betyder Tyv.

Fortæller hun om sine Visioner fra Kristi Korsvej, har hun ikke, som man kunde vente, sit Indtryk fra Billeder, som hun ubevidst genkalder sig i Erindringen. Hun ser saaledes ikke den korsbærende Frelser med et færdigtømreret Kors, men derimod med tre løse Bjælker (den ene sagtens Navnepladen), der først senere tømres sammen.

Kammeraterne fortæller, at Theresia havde meget svært ved at lære, Dr. S. paastaar, at hun ikke engang kan tælle; man tør vel derfor betragte hende som Analfabet. Det forhindrer imidlertid ikke, at hun i sin visionære Mellemtilstand giver overordentlig kloge Svar. Doktoren rettede under en Ekstase følgende Spørgsmaal til hende: »Hvorfor maa du lide saa meget, Resl? Er det for din egen Skyld?« Svaret kommer omgaaende: »Nej, nej! det er Sonelidelse«, og hun fortsætter med Pauli Ord: »Jeg udfylder Christi Lidelser paa mit Legeme og lider for andre«. »Nu i Dag«, lægger hun lidt efter til og smiler lyk-

kelig, »liger jeg for en gammel Kone i Skærsilden. Næste Onsdag vil hun ikke være der længere!«

Senere overværede Doktoren en Ekstase under hendes Kommunion. Hun talte atter her direkte til ham: »Dette Under har Frelseren gjort for din Skyld. (Theresia plejer ikke at falde i Ekstase ved Kommunionen). Det er Kristus selv, som har ført dig den lange Vej herved . . . Du skal lære Sandheden at kende . . . Ser du ikke de Gærninger, Kristus gør? Jeg spiser ikke og drikker ikke, og alligevel lever jeg og er stærk. Jeg lever kun af Christi Legeme. Forstaar du, at dette er Beviset for den hellige Kirke? Gennem Kirken faar jeg Kristus til Næring. Uden ham vilde jeg dø«.

Ogsaa udenfor Ekstasen er Theresia clairvoyant. Hendes Sognepræst har saaledes fortalt, at hun i mindste Detaille har kunnet angive ham Indholdet af uaabnede Breve.

Er dette mærkeligt og uforstaaeligt, saa er det endnu mere uforstaaeligt, at Theresia siden Julen 1926 har levet udelukkende af Hostien, som hun daglig nyder i en halv Theskefuld Vand. I den senere Tid faar hun end ikke Hostien i Vand. Hostien er hendes eneste Næring, og Vand nyder hun overhovedet ikke. Det er en dristig Paastand, der kuldkafter alle videnskabelige Resultater med Hensyn til hvilket Minimum, der er nødvendigt for at opretholde Livet; men Undersøgelsesresultaterne viser, at den ikke er for dristig. Lad os endnu — inden vi gaar over til Undersøgelsen — høre, hvad Doktoren mener om Theresia som naturligt Menneskebarn og om hendes Visioner:

»Der er absolut intet »unormalt« ved hende. Hun virker afgjort nøgtern og forstandig og er saa naturlig, som et Menneske kan være det. I hendes Religiositet er der intet overdrevent (bortset fra Visionerne, der for hende er ganske naturlige). Hun er ingen Fanatiker, og heller ikke noget Hængehoved. Hendes Syn paa Livet og Menneskene er sundt, og hendes Sans for Naturen er sjælden stor. Hun er enkel, ligetil og beskedent, og der er intet, som tyder paa, at hun har lidt sjælelig Skade ved saa længe at have været Midtpunkt for en hel Verdens Inter-

esse. Øjnene er vidunderlig skønne, store, rene og straalende klare. Kan det være de samme Øjne, som i flere Aar var blinde, og som jeg endnu for to Dage siden saa sammenklæbet af Blod?

Jeg spurgte hende, om hun havde haft noget Ønske om at blive stigmatiseret.

»Nej, nej!« svarede hun. »Da jeg var bleven helbredet af min Lammelse og saa smaat begyndte at arbejde hjemme igen, var det mit eneste Ønske at blive rask, saa jeg kunde blive lige saa flink og stærk til at arbejde som før. Og saa kom disse Saar. Nu kan jeg næsten ingen Ting gøre med mine Hænder. Og som De selv har set, kan jeg kun gaa paa Hælene.«

»Kendte De dengang til, at der var Mennesker, der var stigmatiserede?«

»Nej! Jeg kendte den hellige Franciscus, som jeg holdt meget af, fordi han elskede Naturen. Men jeg vidste ikke noget om, at han var stigmatiseret. Det var noget, jeg ikke forstod mig paa.«

... Kendte man ikke hendes Historie, og havde man ikke set hende i hendes Ekstaser, vilde det aldrig falde En ind at sætte hende i Forbindelse med noget »unormalt« eller »overnormalt.«

Doktoren slutter med at sige: »Efter min Opfattelse kan der ingen Tvivl være om, at Theresias Stigmatisation er ægte. De Læger, som har undersøgt hende, anser Bedrageri for udelukket.«

(Fortsættes).

Observationer.

9.

»Menighedsbladet« overrasker Verden med følgende oprivende Nyhed (Redaktøren er cand. theol.):

Konfirmationen har jo været ukendt i 1700 Aar og blev indført her under Kristian den 6te, uden at den, saavidt vides, har været savnet inden den Tid; saa kunde den formentlig blive afskaffet igen under en anden Kristian eller Frederik, uden at der skete synderlig Skade.

Det maa være blandt Protestanterne, den har været ukendt i 1700 Aar, for vi har da kendt den siden »Apostlenes Gærninger«.

Forf. maa have os undskyldt, at vi ikke kan lade en Kristian eller Frederik afskaffe, hvad en Petrus og en Johannes har øvet — paa Befaling af Kristus.

10.

Morten Larsen siger om alle Kristnes Ret til Benyttelse af Sognekirkerne.

Det hænger nøje sammen med Spørgsmaalet om, hvem der — moralsk set — har Ejendomsret til Sognekirkerne, — om det er en bestemt Konfession eller Folket i sin Heilhed. Jeg ser ikke rettere, end at det er Folket; men har jeg Ret deri, er det klart, at hvis män nægter danske Mænd, der mener om sig selv, at de er Kristne, Adgang til at bruge dem, gør man Uret imod dem. Selvfølgelig bliver der visse praktiske Hensyn at tage.

Ejendomsret til et Hus har, moralsk og juridisk, den, der har bygget og betalt Huset.

Men de »visse praktiske Hensyn« (bl. a. Hensynet til Portemonixen) vil nok komme til at overveje det moralske Synspunkt.

11.

Bøn for de Døde er atter under Debat i Folkekirken, eftersom man har nedsat et Udvalg til at forberede et nyt Begravelses-Ritual.

Pastor Severinsen, som sidder i Udvalget, har i den Anledning offentliggjort en Piece, af hvilken det fremgaar, at Luther gentagne Gange skiftede Standpunkt i denne Sag, og at han ikke absolut forbød Bøn for Afdøde — blot den skete privatim i Husene og ikke smagte af Messeofret, frembaaret for de Hensovede, som det havde været Skik fra den ældste Oldkirke.

Det var Bugenhagen, der afskaffede denne Bøn i Danmark — dog at den har holdt sig i det Stille og stadig praktiseres af mange — saa man faar Venskelighed deraf i det nye Ritual.

Var det ikke en Idé at lave to — et med Forbøn og et uden, saa kan Folk selv vælge — samt et til for Ligfærd

uden Nævnelser af Gud, Dommen og Evigheden; et saadant har længe, geheime, været i Brug bl. a. i Krematoriet.

12.

»Pressens Radio« meddelte 27.-11.-27, om en Guds-tjeneste, som Biskop Ostenfeldt holdt, og som vore nor-røne Landsmænd overværede: »Gudstjenesten formede sig som en Velkomst til Færingerne«.

Vi vil dog tro, at Journalistens, og ikke Biskoppens kirkelige Sans har svigtet i denne Sag.

13.

Man har længe haft alkoholfri Vin — nu har man faaet religionsfri Salmer — Smagen er mer end flov, hvad man vil spore ved at læse dette Citat (fra »Politiken«) af en kendt Læges Baalfærd:

Højtideligheden indleddes med Salmen »Tænk naar en Gang den Taage er forsvunden«. Man lagde Mærke til, at sidste Verslinie i »Væk Jesus denne Tanke i mit Hjerte« var forandret til »Du blide Tanke, tal du til mit Hjerte.«

Derefter traadte Professor X. Y. hen ved Siden af Kisten.

14.

Blandt andre Kuriosa finder vi i vor Skuffe dette af Prof. E d v. L e h m a n n (forhen Lund):

Her talte Professor L e h m a n n om Katolicismen, som udviklede sig af Oldkirken i det 4., 5. og 6. Aarhundrede, idet Kirken for at kunne optage alle Europas Folk i sig hurtigst muligt blandedes med Hedenskab. Man omdannede de gamle Guder til Helgener. Endog Madonnadyrkelsen er en direkte Fortsættelse af Ægypternes Dyrkelse af Isis med Barnet. Hun var allerede i Ægypten Jomfrumoderen, paa en Gang Idealet af Kyskhed og Frugtbarhed.

Ogsaa Formularerne for Optagelsen i de mystiske Selskaber i den hedenske Tid gled over i den katolske Daabsformular, hvor vi genfinder Neddækning, Lyset, Saltet og Salven samt den hvide Klædning. Den, der skulde døbes, skulde sige Ja til Forsagelse af de gamle Guder, men da disse var glemt, blev det ændret til Forsagelse af Djævelen.

Disse Tillæmpelser var berettigede — ogsaa i vore Dage maa Missionærene indrette sig efter Hedningernes gode Vaner; men den katolske Kirkes Fejl var, at den blev staaende i dette og derved gled over til at blive et Sakramentinstitut, hvor Skriftemaalet lægger hele Magten over til Præster og Bisper. Skriftemaalet

hviler paa et sikkert psykologisk Grundlag, men i Skriftemaalet bindes Samvittigheden, saa den skriftende ikke har nogen Samvittighed mere. Derfor sagde den pavelige Udsending til Morten Luther i Worms: Lad Samvittigheden fare, Morten, den gælder ikke overfor Paver og Kirkemøder. Derfor er det frie Aandsliv truet, hvis Katolicismen skulde sejre. Nogle æstetiske Mennesker kan tiltales af deres Musik og Kunst, men vi vilde miste vor Aandsfrihed, saasnart vi kommer i Skriftestolen. Præstevælde Samvittighedstvang og Aandsbundethed vil sejre, hvis vi faar den Kirke, der har forbandet moderne Tænkning og videnskabelig Gransken i Bibelen. Luther har plantet Aandsfrihedens Træ, det har suget Næring af den danske Jordbund og sat Blomst og Frugt i Rationalismen og Grundtvigianismen, hos Kierkegaard, Münster og Martensen. Deres Arbejde er gjort i Aandsfrihedens Tjeneste for Samvittighedsfrihed.

Ja, blandt de Tab, vi vilde lide, hvis Katholicismen havde Magten, var Tabet af Edv. Lehmann som Professor i Religionshistorie. Han har ved Gentagelse af 20 Aar gamle Travere diskvalificeret sig som Forsker og ved sin grænseløse Overfladiskhed som alvorligt Menneske.

Jeg har bedt en Skoledreng (I Mell.) korrigere Professorens og forelægger her Resultatet:

- 1) Kirken stammer ikke fra det 4., 5. og 6. Aarhundrede, men fra Petrus.
- 2) Hvis dens Mariadyrkelse er Fortsættelse af Isis-Dyrkelsen, kan man lige saa godt sige, at dens Kristusdyrkelse er Fortsættelse af Apollodyrkelsen.
- 3) I Skriftemaalet løses Samvittigheden, den bindes ikke.
- 4) I Skriftestolen mister vi vore Synder, ikke vor Frihed. —

Personlig lykønsker jeg Edv. L. med Rationalismen som en Frugt paa det »Aandsfrihedens Træ«, som Luther plantede.

Habeant sibi!

15.

Dr. Ditlef Nielsen, som ikke har Held med sig i sine Bestræbelser for at blive anerkendt som religionshistorisk Videnskabsmand, meddeler i de Ferslewskes »Søndag« (for længere Tid siden) følgende:

Den saakaldte *Via dolorosa*, »Lidelsesvejen«, med de 14 Stationer, som enhver rettroende Katolik gennemvandrer med Knæfald for hver Station, bør helst forbigaaes her. Protestantiske Pilegrimme er ogsaa nærmest forargede over den Dyrehavsbakke,

som katolske Præster har omskabt et saa alvorligt og helligt Minde som Jesu Korsgang til. Præsterne véd selv, og indrømmer det ogsaa paa Tomandshaand, at det hele er frit opfundet.

Vi bemærker hertil to Ting:

Medmindre Dr. Nielsen opgiver os Navn — og indtil han opgiver os Navn paa en saadan katholsk Præst af blot nogenlunde Kapacitet i Sagen, betegner vi hans Paa-stand som Usandhed — og undskylder den som en Blanding af Flothed og Bornerthed. —

En Religionsforsker er ilde faren, hvis han stiller sig som »Protestant« overfor noget Fænomen i Religionens Verden; selv har vi (i 3 Verdensdele) iagttaget næppe færre, sandsynligvis flere religiøse Fænomener end Dr. N., men vi har altid holdt os Objektivitet, Neutralitet og Frigørelse for forudfattede Domme Øje — hvisaarsag vi er kommet til et Resultat, der ikke helt minder om Doktorens.

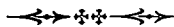
16.

Vi læser i en Avis:

Som Hospitalspræst fik X. Lejlighed til at drøfte Livets dybere Problemer med Patienterne . . .

Vi har nu altid foretrukket at absolvere og kommunikere dem, fremfor at diskutere med dem.

Observator.

Feriehjemmet i Trørød.

Nu nærmer Tiden sig, da Feriehjemmet i Trørød atter aabner sine Porte for de smaa Københavnerbørn, der trænger til i Ferien at faa Lnggerne fyldt med frisk Luft.

Det er Smaapiger fra vore Kirkeskoler, der modtages i Feriehjemmet, hvor de under hjemlige Former lever et sundt, katholsk Familieliv. Ved energisk Arbejde har Komiteen opnaaet et Tilskud fra Børnehjælpsdagen, men det strækker ikke til, og vi opfordrer derfor vore Trosfæller til at støtte dette udmærkede og opofrende Arbejde. Antallet af de Børn, der beder om at komme med, øges stadig. Det er helt trist, at man er nødt til at sætte bestemt Grænser.

L. S.

Til Landboerne.

Endnu kun 14 Dage, og Sommerferien er begyndt! Er man selv fra Landet og husker de 6 Ugers frie Liv i friske, gode Omgivelser, ønsker man uvilkaarligt, at alle

Børn kunde tilbringe deres Ferie paa samme Maade. Der gøres stadig mere og mere for at skaffe katholske Børn et Ferieophold, men der bliver dog altid en Del tilbage, som ikke kommer ud. Kære Trosfæller paa Landet eller i de smaa Byer! Husk paa, at det ikke er godt for et Barn i en saa lang Ferie at drive om i Storbyen. Del den Rigdom, De i Virkeligheden er i Besiddelse af, med et fattigt katholsk Barn. Tænk paa, hvor højt Vor Herre elsker disse smaa Mennesker, og hvor meget godt De gør mod et saadant Barn, ved at tage det til Dem i Ferien. Luk ikke Hjerter og Hjem, men skriv til mig, og jeg skal skaffe Dem et af de Børn, der trænger mest til at komme ud i Sommerens Lys og Luft.

Verner Stabehl,

Amerikavej 9, St. tv., København V.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C. afholdt sin ordinære Generalforsamling den $\frac{5}{6}$ Kl. 8 $\frac{1}{4}$. Efterat Arkivar West var valgt til Dirigent, aflagde Formanden Beretning om de afholdte Møder i det forløbne Aar. Møderne havde været jævnt godt besøgt, og adskillige kendte protestantiske Personligheder havde deltaget i Diskussionerne som Gæster. Derefter aflagde Formanden for D. U. S. Beretning. Det var lykkedes ham at sætte nyt Liv i D. U. S., saaat Delta-gelsen havde vist betydelig Fremgang. — Efter Udvalgsberetninger og Regnskabsaflæggelse gik man over til sidste Punkt paa Dagsordenen: Valg af Administratores. Efterat Pastor Messerschmidt havde givet Udtryk for Ønsket om mere specielt katholske Emner indenfor Foredragsvalget, og en Række Medlemmer havde haft Ordet, faldt Valget af Administratores paa følgende: Frk. B. West, Pastor Schindler og Hr. E. Hjorth.

Langeland. Hs. Højærværdighed Biskoppen gæstede den 5. og 6. Juni Langeland og afholdt Onsdag den 6. Konfirmation i St. Bendts Kapel i Rudkøbing. Ved Prælattessen var det skønne, lille Kapel fyldt til sidste Plads, og ikke mindre end 17 af Menighedens Medlemmer modtog Konfirmationens Sakramente. I sin Tale henvendte Biskoppen sig særlig hjerteligt til de tilstedeværende Polakker, som han opmuntrede til at forblive tro mod deres katholske Religion, og Biskoppen lovede Menigheden at ordne Forholdene for Langelands Vedkommende saaledes,

at der snart igen kan blive regelmæssig Gudstjeneste i Rudkøbing. — Det er første Gang siden 1537, at en katolsk Biskop har gæstet Langeland paa Embedsvegne.

Ugens Messebønner.

17. Juni. 3. Søndag efter Pintse. Søndagens Messe (N.-M. 662, G.-M. 497). 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. efter frit Valg.
18. Juni. Ephraem den Syrer (N.-M. 925, findes ikke i den gamle Messebog). Ihukommelse af Marcus og Marcellianus (N.-M. 946, G.-M. 776).
19. Juni. Julienne af Falconeri (N.-M. [66] og 947, G.-M. [67] og 776). Ihukommelse af Gervasius og Protasius (N.-M. [30] G.-M. [31]).
20. Juni. Silverius (af Messen for en Martyr-Biskop: N.-M. [47], G.-M. [5]). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. efter frit Valg.
21. Juni. Jesu eukaristiske Hjertes Fest (N.-M. [179]). Ihukommelse af Aloysius af Gonzaga (N.-M. 948, G.-M. 777).
22. Juni. Paulinus (N.-M. 951, findes ikke i den G.-M.).
23. Juni. Johannes Døbers Vigil (N.-M. 953, G.-M. 783). 2. af Vor Frues Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]). 3. for Kirken eller Paven (N.-M. [122]—[123], G.-M. [107]).

Valfarten til Haraldsted finder Sted Søndag d. 1. Juli.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos d. Hr. Sognepræster, i de katolske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Danske Kvinders katolske Forbund

I Medlemsbladet Nr. 6 — Pag. 3 tilhøjre — Linje 19 f. o. staar: Den gifte Kvindes Arbejde indenfor Hjemmet — skal være *udenfor* Hjemmet. Redaktionen.

Ferieophold paa Landet søges for en god Dreng paa 11 Aar. Henvendelse til Præsterne ved Rosenkranskirken.

Ung kath. Dame søger møbl. Værelse med eller uden Pension i Kvarteret omkring Stenosgade. Billet mrk. 27 med Pris modtager Bladets Kontor i Løbet af 2 Dage.

Til Salg

tilbyder jeg mit store prægtige **Lysbilledapparat** med alt Tilbehør (bl. a. metalliseret Tæppe, elektrisk Modstand, 4 store Reserverlamper paa 2000 Lys hver); alt i dertil særligt lavede Kasser. Apparatet egner sig til Projektion af Lysbilleder saavel som af almindelige Postkort (*hvoraf over Tusinde gratis medfølger i Købet*), Bøger, Blade m. m. Billedernes **STØRRELSE** bliver 325 cm. × 325 cm.

Pris: **Elleve Hundrede Kroner kontant.**

Ligeledes til Salg: en brugt, men meget god Duplicator (El-lam) for 100 Kr. og en kun 2 à 3 Gange brugt ny Cycle (engelsk Model) for 240 Kr.

Dr. M. Ravelli,
Sognepræst, Svendborg.

Kirkelig Kalender.

17. Juni 3. Søndag eft. Pintse.	24. Juni 4. Søndag eft. Pintse Johannes Døber
18. — M. Ephraem hin Syrer, Diakon, Bekender og Kirkelærer. Marcus og Marcel- lianus, Martyrer.	25. — M. Vilhelm, Abbed.
19. — Ti. Juliane af Facol- nieri, Jomfru. Gervatius og Protas- sius, Martyrer.	26. — Ti. Johannes og Paulus Martyrer.
20. — O. Silverius, Pave og Martyr.	27. — O. 4. Dag i Johannes Døbers Oktav.
21. — To. Jesu eukaristiske Hjerte. Aloysius af Gonzaga.	28. — To. Irenæus. Peter og Pauls Vigil.
22. — F. Paulinus, Biskop og Bekender.	29. — F. Peter og Paul, Apostle.
23. — L. St. Hans Aften.	30. — L. Ihukommelse af Paul.

**Pave Pius XI's Encyklika »Mortalium animos«
Om Kirkens Enhed.**

Særtryk af »Nordisk Ugeblad«. 25 Øre. Faas i de katholske Boghandeler samt paa Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64.

Katholsk Ungdomsværn.**Ordinær Generalforsamling**

afholdes Onsdag den 20. Juni Kl. 8 Eftermd. i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115^a. Adgangs- og stemmeberettigede er kun katholske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar

Dagsorden.

1. Formanden aflægger Beretning. — 2. Kassereren aflægger Regnskab. — 3. Valg af Formand og 2 Medlemmer til Bestyrelsen samt 2 Suppleanter og 2 Revisorer. 4. Eventuelt.

Efter Generalforsamlingen indbydes til Kaffeboard.

Den katholske Syge- og Begravelseskasse af 1867 meddeler, at det Forslag »om at standse Tilgang af nye Medlemmer«, som allerede blev diskuteret paa Generalforsamlingen 1927 — blev vedtaget af Generalforsamlingen 2. April 1928, saaledes at Sygekassen fra 1. Juli 1928 og indtil videre ikke modtager Indmeldelser af nye Medlemmer.

Bestyrelsen.

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 22. Juni Kl. 7^{1/2}.

Kollegianer-Samfundet

holder sin aarlige Sommerfest i Ordrup Hotel *Torsdag d. 21. Juni Kl. 8.* — Alle gamle Elever fra St. Andreas Kollegiet bedes indfinde sig.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 26.

Søndag den 24. Juni.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Miserere nobis. — Kardinal Bourne om Genforeningsbestrebelseerne. — Den Stigmatiserede i Konnersreuth. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Roskilde. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 7, 1—11.

Holofernes belejrer *Bethulia*.

1. *Israeliternes Forførdelse ved Assyernes Fremmarch.*

Den følgende Dag bød Holofernes sine Tropper at bryde op mod Bethulia. Krigsfolkene udgjorde 120,000 Mand til Fods og 22000 Ryttere, bortset fra det kampdygtige Mandskab, han havde taget til Fange, og hele det unge Mandskab, han havde udskrevet i Provinserne og Byerne. Alle til Hobe gjorde sig rede til Kamp mod Israeliterne. De marcherede langs med Bjergets Rand til den Top, der vender mod Dothain, (og de laa i Lejr) fra det Sted, der hedder Belma, til Chelmon, som ligger ligeoverfor Esdreton. Da Israeliterne fik Øje paa denne Mængde, faldt de til Jorden, strøede Aske paa deres Hoveder og bønfuldt i Fællig Israels Gud om at vise Barmhertighed overfor sit Folk. Derpaa greb de til Vaaben og besatte de Steder, der danner Adgang til de snævre Bjergpasser, og bevogtede dem Dag og Nat. 7, 1—5.

2. *Israeliterne afskæres fra al Vandtilførsel.*

Medens nu Holofernes gennemstrejfedes Omegnen, opdagede han, at en Kilde, der vældede frem, tilførte dem Vand fra Sydsiden udenfor Byen. Denne Vandledning lod han overskære. Imidlertid var der ikke langt fra Bymurene andre Kilder, hvor de hemmeligt øste Vand, tilsyneladende mere for at fortriske sig end for at drikke.

Men Ammoniterne og Moabiterne opsøgte Holofernes og sagde til ham: »Israeliterne sætter deres Lid ikke til Spyd eller Pile, men Bjergene er deres Forsvar, og de brat nedfaldende Høje deres Værn. For at du altsaa uden at indlade dig i Kamp kan undertvinge dem, bør du sætte Vagter ud ved Kilderne, saa de ikke kan øse Vand der, og du kan ombringe dem uden Sværds slag, eller de bliver saa udmattede, at de overgiver deres By, som de anser for uindtagelig, fordi den ligger oppe i Bjergene.« Dette Forslag tiltalte Holofernes og hans undergivne, og han lod Afdelinger paa hundrede Mand omringe hver enkelt Kilde.

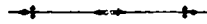
Efter at denne Bevogtning havde varet i 20 Dage, slap Vandet i Cisterner og Beholder op for alle Indbyggerne i Bethulia, saa der indenfor Bymurene ikke var saa meget Vand tilbage, at de blot for een eneste Dag kunde have faaet nok at drikke, thi Vandet blev daglig fordelt til Befolkningen efter Ration. 7, 6—11.

Levregel: Stor var Israeliternes Frygt, da Rygtet om Assyernes Fremmarch mod det hellige Land naaede dem. Endnu større, ja ligefrem overvældende bliver den, da de ved Selvsyn faar et levende Indtryk af Fjendens Overmagt og den Fare, som de svæver i. Der er kun en eneste Udvej med Ære i en saadan Situation: de begynder at bede og sætte Vagter ud. I Oliehaven har vor Herre senere anbefalet det samme Middel med de Ord: »Vaag og bed.« Gid du derfor altid maa huske disse to Ting, naar du er stedt i Fare og opfyldt af Frygt! Jeg siger de to, ikke blot den ene eller den anden af dem! Ellers bukkes du under. »Vaag«, d. v. s. vær paa din Post, klog og forsigtig, virksom og energisk; kom Fjenden i Forkøbet ved at besætte og bevogte de svageste Steder; forudse og

overvej den List og de Metoder, han vil anvende mod dig. — »Bed«, d. v. s. skaf dig Guds Hjælp; den er som et Skjold, den Almægtige holder om dig; som et Sværd, der slaar Fjenden paa Flugt; som et Forraadskammer, hvori du finder alt, hvad du trænger til. — Kan du tælle de mange, for hvem Livet ikke blev andet end en Række skammelige Nederlag? Se, de vilde alle staa og glæde sig som Sejrherrer nu, hvis de havde vaaget og bedt, medens Jordelivets Kampe stod paa! Udholdenhed bringer Sejren.

F. K.

Miserere nobis.

Vi beder dig, Vor Herre god,
udslette al vor Brøde,
og ved dit dyre Frelsens Blod
os vække op af døde.

Jomfru Maria, bed for os!

Vi fatted ej din Kærlighed,
ej Korsets rige Naade,
dog kommer stadig du herved,
o Jesus, os til Baade.

Jomfru Maria, bed for os!

Vi jog dig af dit eget Hus
og fra dit Kongesæde,
men alt omkring os sank i Grus —
kun stakket blev vor Glæde.

Jomfru Maria, bed for os!

Nu beder vi dig, Frelser god:
Luk op for vore Fædre,
os tog du, Fader, mildt imod,
endog vi er ej bedre.

Jomfru Maria, bed for os!

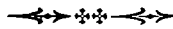
Nu beder vi dig, Jesus sød,
ved al din bitre Pine:
Ræk du os atter Naadens Brød
og tæl os iblandt dine.

Jomfru Maria, bed for os!

Gud Helligaand, vort Hjertes Tarv,
du ser de svage Kræfter:
Hjælp os at vogte vel Guds Arv
til dem, der kommer efter.

Jomfru Maria, bed for os!

Enoch Hjorth.

Kardinal Bourne om Genforeningsbestræbelserne.

Ifølge »The Universe« holdt Hans Eminence en Prædiken i »Maria og Johannes-Kirken« over Teksten »Jeg tror paa een hellig, katholsk og apostolisk Kirke«, hvori han med al ønskelig Klarhed redegjorde for Kirkens Syn paa Genforeningsforsøgene. Vi gengiver nedenfor den vigtigste Del af Prædikenen. Efter at have udtrykt sin Sorg over, at disse Bestræbelser er mislykkede for disse »gudfrygtige og Gud-søgende Mænd« fortsatte Kardinalen udfra ovenstaaende Tekt:

Disse Ord er simple og saa klare, at de skulde synes forstaaelige for enhver, som overvejer dem, og dog véd

vi, at de udenfor den katholske Kirke de fleste Steder er ophørt at have nogen afgrænset og defineret Mening. Ordene er klart udtalte, men som Følge af de Forandringer, som fandt Sted for fire Hundrede Aar siden, har man følt sig nødsaget til at forklare dem — ja bortforklare dem — saa at man vil faa højest forskellige Fortolkninger, naar man spørger Ikke-Katholikker, hvad de forstaaer ved een Kirke, en katholsk Kirke og en apostolisk Kirke. Her taler jeg om den ene Kirke som den store Organisation anordnet af vor Herre Jesus for at sikre hans Lære til evige Tider i Verden. Det er efter min Mening af stor Betydning, at vi tager dette Spørgsmaal under Overvejelse. Længselen efter religiøs Eenhed er stærkere i vore Dage end nogen Sinde siden Reformationen. For en stor Del skyldes den Krigen, som bragte Folkene nærmere sammen og gav dem en Følelse af Samhørighed, som burde kunne opretholde Freden mellem hele Verdens Nationer. Den gav Menneskene klarere Forstaaelse af hvilken Kalamitet religiøse Stridigheder er. Vi har saaledes set forskellige religiøse Samfund række Haanden ud mod hinanden for at finde Vej til gensidig Forstaaelse — bl. a. er der ført Forhandlinger med Østens ortodokse Kirker. (Husk, at der ikke er een men adskillige ortodokse Kirker!)

Der var ogsaa alvorlige Forsøg af en Gruppe Anglikanere paa at komme paa Talefod med Katholikkerne — ikke i England men i Malines.

Med Hensyn til Samtalerne i Malines vil jeg blot sige dette, at naar nogle af vore Landsmænd ikke har undset sig for at paastaa, at vi engelske Katholikker, det være sig Gejstlige eller Lægfolk, stillede os fjendtlige eller i nogen Grad modvillige overfor disse Forhandlinger, saa har de Uret — stærkere Udtryk ønsker jeg ikke at anvende . . . Med Hensyn til disse Forhandlinger eller Samtaler — man kalde dem, hvad man vil — ér de førte af gudfrygtige og Gud-søgende Mænd. Jeg har fulgt dem meget omhyggeligt, og denne Tribut har jeg ønsket at yde dem, der tog det første Skridt — og fortsatte. Men det gør det negative Resultat saa meget mere tragisk, thi jeg

tror ikke at nogen, der har fulgt disse Forhandlinger kan paapege noget som helst positivt Resultat deraf.

Ligesom mellem Church of England og Nonconformisterne her i England har der været meget Samvær, mange Diskussioner, mange venlige Ord, og mange udtrykte Ønsker om at komme til Forstaaelse, men Faktum er, at Status synes den samme nu som for otte Aar siden. De samtalende Parter har ikke formaaet at definere en fælles Tro eller andet Fællesskab.

Men Hensyn til de ortodokse Kirker synes Modsætningen endnu mere slaaende. Mine Tilhørere har maaske læst om den store Konference, som fandt Sted i Lausanne under den svenske Ærkebiskops Auspicier, med Deltagelse af forskellige Troessamfund. (Den katholske Kirke tog naturligvis ikke Del deri).

Ved denne Lejlighed gjorde de ortodokse Biskopper det fuldkommen klart, at de er ligesaa dogmatiske i deres Definition af den katholske Tro (naturligvis med Undtagelse af Anerkendelsen af den hellige Stols Overherredømme) som den katholske Kirke. En af de anglikanske Biskopper forsøgte for nylig at bortforklare eller udtvære det Meningssammenstød som uden Tvivl fandt Sted mellem de ortodokse Biskopper og de forskellige ikke katholske Samfund, men nu læser jeg en Fremstilling af en af disse ortodokse Biskopper, i hvilken han klart understreger, at de ortodokse Kirker ikke kan acceptere Anglikanernes religiøse Synspunkter.

Samtalerne i Malines er Dem sikkert ikke fremmet. Den størst mulige Kristenkærlighed og Høflighed blev udvist af min afdøde Ven Kardinal Mercier. Alt hvad der kunde gøres blev gjort for at fremme Diskussionen, men som man vil se, intet Definitivt er opnaaet udover den gensidige Kontakt og en Bønnens Aand, som uden Tvivl vil bære Frugt ved Guds Naade i Fremtiden, men den sørgelige Sandhed er, at der bogstavelig talt ingen Fremgang er at paavise i, hvad man kalder kristelig Genforening, og hvad vi kalder Hjemkomst til den katholske Kirke af dem, som er udskilt derfra.

Hvorfor er det saaledes?

Fordi man forsøger at bygge paa et andet Grundlag end det, som er lagt af Vorherre Jesus Christus selv. Man har søgt Forening ad ufarbare Veje. Og nu er vi vendt tilbage til den ene urokkelige Erklæring: Jeg tror paa een, hellig, katholsk og apostolisk Kirke.

Tager vi den hellige Skrift, siger den fuldkommen klart, at vor velsignede Frelser kom til Jorden for at bruge Sandheden, og vi véd, at for til evig Tid at lade Sandheden bo iblandt os, udsendte han nogle Mænd for at lære i hans Navn — og han oprejste sin Kirke. Den hellige Kirkes Hjerteblad er Sandheden. Hvis Løgner blev lært af Kirken, vilde Helvedes Porte have taget Overhaand over den, og Herrens Jordeliv havde været forgæves.

Husk at Eenheden, som Vor Frelser vilde den, ikke er Fremtidsmusik. Han siger »Jeg har andre Faar, som ikke er af denne Hjord. Altsaa eksisterede Hjorden allerede dengang. Fra det Øjeblik, da Kirken grundlagdes, da Helligaanden kom ned over Apostlene for at gøre dem skikkede til deres Arbejde, fra det Øjeblik Apostlene drog ud og samlede Faar til Hjorden — først i Hundreder, senere i Tusinder — eksisterede den katkolske Kirkes Eenhed allerede, og den guddommelig-konstituerede Eenhed kan ikke brydes.

For dem, som staar udenfor den katholske Kirke og dermed udenfor den af Gud oprettede Eenhed gælder det at leve efter den Tro og Naade, der er blevet dem til Del. Og skulde den Tanke melde sig, at den romerske katholske Kirke ogsaa er den ene sande katholske apostoliske Kirke, saa maa de ikke skyde den Tanke fra sig. Maaske er det deres guddommelige Mester, der rækker Haanden ud for at lede dem ind i Eenhedens Kirke — den ene Hjord.

Holger K. Hafstrøm.

Den Stigmatiserede i Konnersreuth.

Ved *Holger Baadslund.*

II.

Undersøgelsesresultater.

Landsbyen Konnersreuth sorterer under det biskoppelige Ordinariat i Regensburg. Ordinariatet tog i Sommeren 1927 Initiativet til den nu stedfundne Undersøgelse, der blev ledet af Sanitetsraad Dr. Seidl fra Waldsassen med Assistance af Psykiateren, Universitetsprofessor Dr. G. Ewald fra Erlangen (Protestant) og den fra Septuagintaforskningen kendte Hebraist, Professor Wutz. Til Sygepleje- og Observationstjeneste udtoges fire dertil særlig egnede Franciskanerinder fra Mallerisdorf (en Operationssøster, en Röntgen-søster, en Tandlægesøster og en stenografikyndig Søster). Søstrene samledes i Waldsassen, hvor Dr. Seidl instruerede dem i et to Dages Kursus.

Før Undersøgelsens Begyndelse maatte Søstrene overfor den biskoppelige Kommissær aflægge Ed paa at ville behandle deres Opgave strengt videnskabelig — og kun handle efter de ledende Lægers Anvisninger. Dr. Seidls skriftlige Instruktioner lyder som følger:

- »1. De fire Søstre skal fordeles i to Vagthold. Hvert af disse faar deres eget Hæfte, hvori føres Protokol efter hver Vagt.
2. Theresia Neumann maa ikke et Øjeblik lades alene, hverken ved Dag eller Nat, hverken hjemme eller i Kirken eller i fri Luft (ogsaa Skriftemaalet faldt bort under Undersøgelsen). Toilettet maa ikke benyttes i den Tid, Undersøgelsen varer; alle Afsondringer skal tømmes i et Bækken.
3. Søstrene skal selv vaske Theresia. De maa ikke bruge Svamp, men en opvreden, fugtig Vaskeklud.
4. Vandet, Theresia faar til at skylle Munden med, skal paa Forhaand maales. Efter Brugen skal Vandet tømmes i en Skaal og paany maales.
5. Søstrene skal ogsaa maale det Vand, Theresia faar ved den hellige Kommunion.
6. Alle Afsondringer — Urin, Opkastning, Afføring — skal opsamles, maales, vejes og øjeblikkelig sendes Lægen til Undersøgelse.

7. Der skal fortløbende foretages Legemsvejning, Temperaturmaaling og Iagttagelse af Pulsen.
8. Af Blodet om Fredagen skal der tages Prøver paa godt rensede Objektglas.
9. Begyndelsen af Blødningerne og Forløbet af de ekstatiske Tilstande om Fredagen skal paa det nøjeste iagttages, og Oplegninger gøres.«

Den her omtalte Undersøgelse fandt Sted i Dagene mellem 13. og 29. Juli 1927, og den begyndte med en fuldstændig Husundersøgelse. Lad os nu se lidt paa Resultaterne.

Theresias Blodtab blev først gjort til Genstand for Undersøgelse, og Professor G. Ewald offentliggør herom følgende i »Münchener medizinische Wochenschrift«, 1927:

- »1. Ved mikroskopisk Undersøgelse er det konstateret, at det virkelig drejer sig om Blodudtrædelse hos Theresia.
2. En Række Læger har uangribeligt, delvis med Lup, kunnet iagttage, hvorledes Blødningen spontant begynder.
3. Blodmængden er saa stor, at den ikke godt kunde fremkaldes ved et kunstigt Indgreb, uden at der ved de hyppige Gentagelser (omtrent hver Fredag i snart to Aar) var blevet tydelige Mærker tilbage (f. Eks. paa Øjelaagenes Slimhinder).
4. Fra Saaret i Siden flyder ikke rent Blod, men en blodig-serøs Vædske, som næppe vilde fremkomme ved et kunstigt bibragt Saar.
5. Der er ingen Antydning til Materiedannelse, som sikkert ikke havde kunnet undgaaes, hvis det drejede sig om en gentagne Gange foretagen kunstig Frembringelse af Blødningen.
6. Haand- og Fodstigmaterne frembyder hver Fredag et Udseende, som tyder paa en spontan somatisk Tilstandsændring*) paa disse Steder.
7. Kontrollen af Theresia var i fjorten Dage saa grundig, at det synes utænkeligt, at der i denne Tid kunde komme

---

*) D. v. s., at Afsondringen udpresses vilkaarlig fra Omdannelser.

vilkaarlige Saardannelser, uden at man havde bemærket det.«

Som vi ser, finder Professoren intetsomhelst mistænkeligt. For ikke at spænde Læserne paa Pinebænken under Læsningen af denne interessante Undersøgelserbetning, skal jeg foregribe Begivenhedernes Gang en lille Smule ved atter at give Ordet til Dr. Schjelderup selv:

»Der er mig bekendt ikke en eneste af alle de Læger og Videnskabsmænd, der har besøgt Konnersreuth for at undersøge Forholdene, som har vovet at antyde Muligheden af bevidst Svindel fra Theresias eller hendes Forældres Side. De har alle ladet sig overbevise om Theresias og hendes Omgivelsers subjektive Ærlighed. Hvis der overhovedet gøres noget Forsøg paa at forklare Sagen, hævder man, at hun maa tage Næring til sig i en ubevidst, somnambul Tilstand.«

Vi er hermed kommet til Undersøgelsens Hovedpunkt: Theresias Ernæring. Det er her af Betydning at anføre, at Theresias Seng ogsaa blev omhyggelig undersøgt før Kontrollens Begyndelse, og at den hver Gang blev redt af de ovenfor nævnte Søstre — ikke af Theresias Slægtninge.

Af Resuméet af Søstrenes Protokol fremgaar, at Theresia i Løbet af de femten Dage har nydt — og kan have nydt — følgende:

1. Ved den daglige Kommunion fik hun omtrent en Ottendedel af den hellige Hostie. Selv om man regner, at hun sammenlagt har nydt tre hele Hostier, bliver den sammenlagte Vægt heraf ikke mere end 0,39 Gram*).
2. For at kunne svælge Hostien fik Theresia hver Dag ca. 3 ccm. Vand. Sammenlagt bliver dette for den Tid, Undersøgelsen varede, 45 ccm. (d. v. s. 3 Spisekefulde) Vand.
3. Til at skylle Munden med fik Theresia Vand, som blev maalt før og efter Brugen. Kun to Gange viste Maalingen Forskel. Den 16. Juli var der en Difference paa 3 ccm. (Søstrene bemærker imidlertid, at der ved denne Lejlighed spildtes noget Vand paa

*) Efter gammel Vægt = $\frac{1}{3}$ Kvint.

Gulvet). Ligeledes var der en Difference paa 5 ccm. Natten den 17. Juli. Ved de øvrige Skylninger af Munden kunde derimod ingen Difference paavises.«

Altsaa: I Løbet af de 15 Dage har Theresia nydt mindre end et halvt Gram fast Føde og — selvom vi regner det spildte Vand og den anden Difference med — højst $3\frac{1}{2}$ Spiseskefuld Vand.

Lad os saa se lidt paa Stofskifteprodukterne.

Al den Tid, Undersøgelsen stod paa, har Theresia overhovedet ikke haft Afføring; hun har endog ikke haft Afføring hele Juli Maaned, naar undtages den 30., der falder udenfor Undersøgellesperioden og saaledes ingen Interesse har her. For ikke at gaa i Detailler skal jeg blot meddele, at: Stofskifteprodukterne i de 15 Dage indskrænker sig til 525 ccm. (= c. $\frac{1}{2}$ Liter = c. $\frac{1}{2}$ Pot) Vædske.

To Opkastninger fandt Sted, den 15. og 23. Juli; det drejede sig kun om ganske ubetydelige Mængder, mest Slim — og Blod, der sikkert er flydt fra Øjnene ned i Munden, under Ekstasen. Her fæstner man sig med størst Interesse ved en enkelt Sætning i Beretningen: »Ved den mikroskopiske Undersøgelse var det ikke muligt at paavise Madrester i Opkastningen.«

Sved- og Blodmængden var der selvfølgelig ikke Tale om at fastsætte ved Vejning.

Nu kommer vi til et meget interessant Spørgsmaal, og det er Theresias Vægt. Tænk vi paa den uhyre ringe Mængde Næring, den mange Gange større Urinmængde, desuden Sved- og Blodafsondring, maa vi nødvendigvis vente et meget betydeligt Vægttab. Men vi maa atter her afstaa fra at lægge Naturlovene til Grund for vore Slutninger, thi: »Theresia havde ved Kontrolundersøgelssens Slutning opnaaet den samme Vægt, som var konstateret paa Undersøgelssens første Dag.«

Dette er endnu mere mærkværdigt, end det lyder; thi der er ikke hermed sagt, at Vægten under Undersøgelsen var konstant. Vægtkurven ser saaledes ud:

13.	16.	20.	23.	28. Juli
110	102	108	105	110

Der er, som vi ser, én Gang Tale om et Vægttab paa 8 $\bar{\omega}$ og én Gang et paa 3 $\bar{\omega}$. Begge skyldes Fredags-ekstaserne — og begge oprettes, praktisk talt uden Næring.

Før jeg gaar over til at meddele Resultatet af den filologiske Undersøgelse, vil jeg blot pointere, at Søstrene selvfølgelig ikke var alene om Kontrol og Protokollering. Dr. Seidl aflagde i den Tid personlig ti ukontrolable Besøg om Dagen og et om Natten. Ligeledes vil jeg meddele, at Søstrene ogsaa efter Undersøgelsen blev taget i Ed.

Theresias Fredagsekstaser har allerede i længere Tid — som omtalt i forrige Artikel — været forbundet med Indtryk af Tale. Theresia selv forstod ikke, hvad hun hørte, og hendes Omgivelser interesserede sig ikke særligt for dem; men Høreindtrykkene fæstnede sig alligevel i hendes Hukommelse. I Begyndelsen af 1927 kommer saa den kendte Hebraist, Professor Wutz til Konnersreuth. Theresia gentager nu overfor ham, hvad hun har hørt under sine Visioner, og Professoren opdager til sin store Forbavselse, at det er fejlfrit Aramæisk. (Det aramæiske Sprog er beslægtet med Hebraisk og var Talesproget paa Christi Tid i Palæstina.) Professor Wutz har det sidste Aar opholdt sig i Konnersreuth til Stadighed. Om sit Møde med Professoren skriver Dr. Schjelderup:

»Jeg har talt indgaaende med ham, og han forsikrer mig, at der ingen Tvivl kan være om, at det virkelig er ægte aramæisk Tale, Theresia hører i sin ekstatiske visionære Tilstand. Han har endog kunnet konstatere de karakteristiske Forskelligheder mellem galilæisk og judæisk Dialekt. Den Methode, han anvender ved Undersøgelsen, udelukker efter hans Mening suggestiv Paavirkning... Af længere aramæiske Sætninger gengiver hun i Almindelighed Begyndelsen og Slutningen... Et Par Gange er det hændt, at Theresia har anvendt grammatiske Former, som virkede overraskende paa Wutz og efter hans Skøn ikke kunde være helt rigtige. Senere Undersøgelser har imidlertid overbevist ham om, at den

Form, Theresia brugte, netop var den oprindelige og rigtige.«

De Ord, Theresia hører, svarer ganske til Evangeliets Beretning. Christi syv Ord paa Korset gengiver hun f. Eks. paa fejlfrit Aramæisk i nøjeste Overensstemmelse med Evangelieteksterne.

En Sceptiker vil maaske her indvende: »Ja, hvad saa? Det har Videnskaben før været ude for. Det er simpelt hen Suggestion. Al Respekt for Professor Wutz; jeg insinuerer ikke, at Suggestionen er bevidst; men Ordene staar jo under Samtalen i Professorens Hjerne, og Fænomenet forklares saaledes ganske simpelt ved Tankeoverføring.«

Vor gode Sceptikers Svar ser jo meget besnærende ud; men slet saa simpel er Sagen nu ikke. Theresia hører nemlig mange andre Ord, som Evangelierne overhovedet ikke nævner, og Professor Wutz har i dem genkendt en Række meget drastiske Spottegloser.

Theresia har — som allerede nævnt i Artiklen 1926 — aldrig været udenfor Konnersreuth, og der er ikke et Menneske i Landsbyen — heller ikke Præsten, der kender nogetsomhelst til Aramæisk. Om vor Sceptiker efter denne Oplysning vil benægte, at det her drejer sig om en virkelig Opfattelse af Tale fra en anden Verden, véd ikke jeg; men jeg tvivler ikke om, at han nok finder en Udvej!

Oftest falder Syner og Opfattelse af Tale sammen. Første Pinsedag 1927 faldt Theresia i Ekstase under Messen i Kirken og saa Pinseunderet. Doktoren skriver herom:

»Medens Theresia ellers altid kun hører (for hende) uforstaaelig Tale under sine Visioner, opfattede hun i denne Vision Peters Tale paa Tysk — og kunde gengive den paa Tysk; medens allerede de næste Ord igen var uforstaaelige for hende (smlgn. Apostlenes Gærninger 2, 6—11).

»Efter to Tusind Aars Forløb skete Pinseunderet paany,« sagde Præsten Naber*), som fortalte mig denne Oplevelse. »Som alle de freimede Folk, der dengang var til Stede, forstod Peters Tale, enhver paa sit eget Maal, saaledes ogsaa Theresia idag!«

*) Theresias Sognepræst.

Professor Wutz har med stor Omhu samlet alle sine Notater i en Protokol, der imidlertid først vil blive offentliggjort efter Theresias Død.

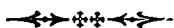
Samtlige øvrige Undersøgelsesresultater beror i det biskoppelige Ordinariat i Regensburg, og de kirkelige Myndigheder arbejder nu paa at faa Theresia isoleret paa en Nerveklinik udenfor Konnersreuth — for dér at fortsætte Undersøgelserne. Som vi ser, er Kirken ikke lettroende — ikke let at stille tilfreds, og vi skal ikke vente nogen Afgørelse fra Kirkens Side, før Theresia har lukket sine Øjne for bestandig.

Jeg skal — i Følge Kirkens Ønske — afholde mig fra enhver Kommentar; men jeg vil ikke slutte Artiklen uden at have sagt Dr. Schjelderup en oprigtig Tak for hans fordomsfrie og sandhedskærlige Behandling af de mærkelige Tildragelser i den lille By. Kirken har set mere end tre Hundrede Stigmatisationer i sine to Tusind Aar. Tilfældet er ikke nyt. Slige Tildragelser sker idag og vil ske indtil Dagenes Ende i dén Kirke, hvis Tro Vorherre selv har bedt for, da Han indsatte den hellige Petrus som sin Kirkes øverste Hyrde.

Holger Baadslund.

Alle Udhævelser af mig.

H. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Roskilde. »Roskilde Avis« bragte Mandag den 11. Juni en udførlig og meget smuk Omtale af Christi Legems Festen i Roskilde. Bladet skriver, at det blev en meget vellykket Fest trods truende Uvejrsskyer. Allerede ved 9-Tiden var Kirken fyldt til sidste Plads. Pastor Wevers læste Messen, assisteret af Patrene Hoppers og Cortenraad. Efter Højmessen snoede det brogede Optog sig først om Kirken, saa over Frederiksborgvej ind til St. Maria Hospitals Have. Toget frembød et betagende og opløftende Syn, som det skred frem fra Alter til Alter mellem Espalie'er af blomstrende Æbletræer og ærbødige Tilskuere. Først til allersidst begyndte det at regne, dog ikke mere, end at Processionen i god Orden kunde naa tilbage til Kirken. — Friluftsmødet blev holdt i Haven og

begyndte Kl. 2. Efter en Salme besteg Pater Wolfisberg S. J. Talerstolen og skildrede Mexiko som et Modsætningernes Land baade fysisk og moralsk og følgelig som et Stridighedernes Land. Dernæst gav han en Skildring af Mexikos nuværende Præsident Calles og hans Karrière. Efter nogle ubyggelige Beretninger om de Rædsler, som Calles udøver, talte Pateren om den Tavshedens Mur, som der udenfor Mexiko var blevet rejst om disse Rædsler. Til Slut manede Taleren til Bøn for de forfulgte Trosfæller. Derefter havde Lærer Kiærulff Ordet for at tale om Kampen for Renheden. Bladet betegner Foredraget som »lødigt og fint formet« og »en Kæde af Argumenter uden Gentagelser«, men bemærker, at det netop derfor ikke har været muligt at referere det. Hovedafsnittet af Talen har imidlertid været offentliggjort i Tirsdagens Morgennummer. — Mødet sluttede med Sang henved Kl. 3¹/₂.

Biskoppen har firmet:

3/6 i Nykøbing F.....	69
6/6 i Rudkøbing.....	19
7/6 i Maribo	109
a) under de danske Gudstjenester.....	69
b) » » polske Gudstjenester.....	70

Ugens Messebønner.

24. Juni. 4. Søndag efter Pintse. Johannes Døbers Fødsel (N.-M. 957, G.-M. 782). Ihukommelse af Søndagen (N.-M. 666, G.-M. 501). Søndagens Evangelium læses til Slut.
25. Juni. Abbed Vilhelm (N.-M. 961, G.-M. 785). Ihukommelse af Oktaven (N.-M. 957, G.-M. 782).
26. Juni. Johannes og Paulus (N.-M. 961, G.-M. 787). Ihukommelse af Oktaven.
27. Juni. 4. Dag i Oktaven. Som paa Festen. 2. Ihukommelse af Søndagen (N.-M. 666, G.-M. 501). 3. af Vor Frues Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]).
28. Juni. Irenæus (N.-M. 964, G.-M. 802). Ihukommelse af Peter og Pauls Vigil (N.-M. 968, G.-M. 700). Vigiliens Evangelium til Slut.
29. Juni. Peter og Paul (N.-M. 972, G.-M. 792). Apostlenes Præfation (N.-M. 524, G.-M. 42).
30. Juni. Apostlen Paulis Ihukommelse (N.-M. 976, G.-M. 796) Ihukommelse af Apostlen Peter (N.-M. 789, G.-M. 622) og Johannes Døber (N.-M. 957, G.-M. 783). Apostlenes Præfation.

Kirkelig Kalender.

24. Juni 4. Søndag eft. Pintse Johannes Døber.	1. Juli 5. Søndag eft. Pintse.
25. — M. Vilhelm, Abbed.	2. — M. Mariæ Besøgelse, Procissus og Martinus.
26. — Ti. Johannes og Paulus Martyrer.	3. — Ti. Leo II., Pave og Bekender.
27. — O. 4. Dag i Johannes Døbers Oktav.	4. — O. 6. Dag; Peter og Pauls Oktav.
28. — To. Irenæus. Peter og Pauls Vigil.	5. — To. Anton M. Zaccaria, Bekender.
29. — F. Peter og Paul, Apostle.	6. — F. Oktav af Peter og Paul.
30. — L. Ihukommelse af Paul.	7. — L. Cyrillus og Metho- dius, Biskopper og Bekender.

Valfarten til Haraldsted

finder Sted *Søndag d. 1. Juli*. Det billige Søndagstog afaar fra København Kl. 6,22. Det følgende Kl. 7,00. I Ringsted bliver der Messe ved 9-Tiden. Derefter Frokostpause i Præsternes Have, hvor man har Lejlighed til at faa de fornødne Drikkevarer. Saa sætter Valfartstoget sig i Gang. Ude i Ruinen ved Haraldsted er der som sædvanlig Messe. Derefter Hvil. Ogsaa herude kan Kaffe, Øl og Sodavand skaffes. Sct. Knuds Legere vil ogsaa i Aar opføre deres Spil.

Man opfordrer indtrængende til at anskaffe sig den lille *Valfartsangbog*, som faas i de katholske Bogsalg.

Valfarten til Haraldsted fortjener at faa stor Tilslutning. Det er vor eneste Valfart i Danmark. Af en egen gribende Virkning er det saaledes i Fællig at drage bedende og syngende frem ad Vejene. Det sker for at ære Gud og Hellig Knud Hertug, for at sone Folkets Synd og for at drage Velsignelse ned over vort Fædreland.
C. B.

St. Knuds Kapel. I Tiden fra 1. Juli — 31. August bortfalder den *tyske Gudstjeneste* og den stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$ læses kun om Fredagen og Lørdagen. Søndagsgudstjenesten Kl. 8 $\frac{1}{2}$ holdes som hidtil.

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos d. Hr. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Min kære Mand, Cand. mag.

Christian Hartmann

er afaaet ved Døden den 17. ds.

København, den 18. Juni 1928.

Anna Hartmann.

Afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

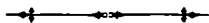
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ausgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaund (i Konvolul) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 27.

Søndag den 1. Juli.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Den apostoliske Rækkefølge. — Fra Vatikanet og Kurien. — Den nye Kirke i Nyborg. — Domkirken i Reykjavik under Opførelse. — Udkast til et Bønformular ved nationalt prægede Takkegudstjenester. — Fascismens „CREDO“. — Kirke-Nyt. — Nye Bøger. — Protest mod Forfølgelsen i Mexico. — Danske kath. Børn til Holland. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Horsens. Haderslev. Helsingborg. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 7, 12—25.

Bethulias Indbyggere Fortvivlelse nær.

1. Fæstningens Beboere fordrer Overgivelse.

Da stimlede alle Mænd og Kvinder, unge Mænd og Børn sammen om Ozias, og alle som een sagde de til ham: »Gud dømme mellem os og dig! Thi du har bragt Ulykke over os ved ikke at ville forhandle om Fred med Assyrerne, derfor har nu Gud ladet os falde i deres Hænder. Og derfor er der heller ingen, der kan komme til Hjælp, medens vi segner for deres Øjne af Tørst og stor Elende. Saa kald da nu alle Byens Beboere sammen, for at vi alle til Hobe frivilligt kan overgive os til Holofernes's Folk! Det er jo bedre, at vi beholder Livet og lovpriser Gud som Trælle, end at vi dør og bliver til Spot for alle Mennesker, naar vi har set vore Kvinder og Børn dø for vore Øjne. Ved Himmel og Jord og ved vore Fæ-

dres Gud, som hjemsøger os efter vore Synder, besværges vi Eder i Dag, at I ufortøvet overgiver Byen til Holofernes's Hær, og at vi ved Sværdets Od maa finde et hurtigt Endeligt, som ellers trækkes i Langdrag ved vor brændende Tørst. 12—17.

2. Paa ny bønfaller de Gud om Hjælp.

Efter at de havde talt saaledes, hengav hele Forsamlingen sig til heftig Graad og Jamren, og i mange Timer raabte de alle som een til Gud, idet de sagde: »Vi har syndet med vore Fædre, Uret har vi øvet, i Brøde er vi faldne. Men du, som er god, miskunde dig over os, eller straf selv vore Misgerninger med dine Tugtelse, men overgiv ikke dem, der har Lid til dig, til et Folk, som ikke kender dig, for at man ikke blandt Hedningerne skal sige: »Hvor er nu deres Gud?« 18—21.

3. Ozias kræver en fem Dages Frist.

Da de omsider, trætte af Klageraab og udmattede af Graad, tav, rejste Ozias sig, badet i Taarer, og sagde: »Brødre, vær ved godt Mod! Lad os vente endnu i fem Dage paa Guds Miskundhed: Thi maaske vil han aflægge sin Vrede og berede sit Navn Ære. Men hvis der ikke efter de fem Dages Forløb kommer Hjælp, vil vi gøre, som I har talt.« 22—25.

Leveregel: Af Kærlighed til Gud og hans Tempel havde Jøderne besluttet at sætte sig til Modværge, naar Fjenderne angreb dem. Med Bøn og Faste havde de paakaldt Himlens Værn og Hjælp. I Embeds Medfør og paa Herrens Vegne havde Ypperstepræsten sagt til dem: »Vid, at Herren vil høre eders Paakaldelse, hvis I holder ud med Faste og Bøn.« Nu vil Bethulia pludselig forlade Vejen til Sejr og Ære! Legemlige Lidelser i Øjeblikket og Frygten for Fremtiden sænker sig som en mørk Sky over Sjælene, gør dem blinde for Eliakims Tilsagn, svage og modløse og virker som en meget farlig Fristelse. Byen agter at prisgive sin egen Ære, aabne Adgangen til hele Landet, udlevere det hellige Folk samt Herrens Hus i Jerusalem til Assyrernes Grusomhed! Hvor gaadefuldt er ikke Men-

neskehjertet! Hvor lidt skal der til, for at vi alle kan gøre de værste Fejl! — Vær derfor paa din Post overfor dig selv og læg dig een Ting paa Sinde i Dag: Naar du i et helligt Øjeblik med Naadens Bistand har taget en Beslutning til Guds Ære og din egen Frelse, saa skal du aldrig forandre dit Forsæt eller din Bestemmelse, saa længe din Sjæl er i Mørke, ligemeget om det er Bedrøvelse og Frygt, der nedbøjer dig, eller om det er sanseligt Begær og Vrede, der forvirrer dit Sind! Mørkets Magt maa ikke være din Raadgiver! Kun i Tider, da der er Lys og Ro i dit Indre, skal du tage eller forandre en Beslutning.

Den apostoliske Rækkefølge.

Af *Peter Schindler.*

Som vi ofte har bemærket i Anledning af »Økumenerne«, er »kirkelig Eenhed« ikke noget helt Nyt, der skal etableres, men en tidligere Tilstand, der skal genoprettes — og det derved, at alle fraskilte igen slutter sig til den ene sande Kirke. Thi Eenhedens Fundament er Eenheden i Embedet gennem den apostoliske Rækkefølge, som vi i denne Opsats skal vise det.

Indledning.

Overfor den apostoliske Succession kan der indtages tre — og kun tre — Standpunkter:

a) At den er et historisk Faktum, og at den er nødvendig som Betingelse for det sande Embede og de sande Sakramenter.

b) At den ikke er et historisk Faktum, idet den enten er af efter-apostolisk Oprindelse, eller den er brudt i Tidens Løb — og at den saaledes ikke kan være Betingelse for Embede og Sakramenter.

c) Endelig at den er et historisk Faktum, eller den er det ikke — men den er ikke nogen nødvendig Betingelse. Den første Anskuelse hævdes af den katholske Kirke og af Østens Skismatikere.

Den anden Anskuelse hævdes af visse Kritikere.

Den tredje Anskuelse er Lutheranismens.

Anglikanerne hævder den katholske Tanke, men Katholikkerne bestrider den engelske (og den svenske) Succession som historisk Faktum.

For at se klart i Sagen, maa vi spørge:

Hvad er den apostoliske Rækkefølge?

Er den en nødvendig Betingelse for det sande Embede og de sande Sakramenter?

Hvor findes den apost. Rækkefølge?

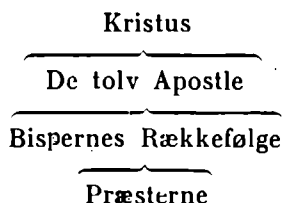
Successionen i Dogmatik og Kirkehistorie.

Hvad forstaaer man ved den apostoliske Rækkefølge?

Vi kan udtrykke det saaledes: Det historiske Faktum, at Apostlene har overdraget den dem af Kristus betroede Myndighed til de første Biskopper — disse har atter meddelt den til deres Efterfølgere — de igen til deres o. s. v. . . ., saa Biskopperne i vore Dage har taget deres Myndighed i Arv i direkte Rækkefølge fra Apostlene.

Dette Faktum medfører, at ingen er virkelig Biskop i Kristi Kirke, medmindre han har sit Embede fra denne Kilde; at ingen er virkelig Præst, medmindre han er ordineret af en saadan Biskop; og at ingen kan udføre virkelige Sakramenter, medmindre han har sin Fuldmagt fra samme Kilde.

Med andre Ord: Den apostoliske Rækkefølge er et aandeligt Stamtræ, der kan tegnes saaledes:

Der er tre Ting, vi maa bevise:

- a) At Kristus har overdraget Apostlene Noget, som kun er givet til dem, og som kun de kan give videre — endda paa en bestemt Maade.
- b) At Apostlene har forstaaet dette, hævdet det dem givne, og at de har givet det videre — ikke til alle, men til Biskopperne i deres Tid.

c) Og at Biskopperne har ladet det gaa i Arv til nye Biskopper ned gennem Tiderne.

Alle tre Forhold drejer sig om Successionen som historisk Faktum.

1. Hvilken Fuldmagt har Kristus givet sine Apostle?

Kristi Sendelse af Apostlene omfatter alt det, han selv var kommet for at øve. »Ligesom Faderen sendte mig, sender Jeg Eder« (Johs. 20, 21); de er altsaa sendt med samme Myndighed og i samme Ærinde.

Kristi Embede var et tredobbelt: at forkynde os Guds ufejlbare Sandhed — at frelse og hellige os — og at samle os til et Guds Rige.

Apostlenes Sendelse gælder samme tre Formaal. »Gaar ud og lærer alle« (Matth. 28, 19) og »Hvo som hører Eder, hører mig, hvo som foragter Eder, foragter mig« (Luk. 10, 16) viser Udsendelsen som Lærere; Forjættelsen om, at Helligaanden skal vejlede dem »til al Sandhed« (Johs. 16, 13), viser, at de skal lære med Jesu ufejlbare Autoritet.

Sit Embede som Frelser og Helliggører overdrager han dem, hvor han lægger Sakramenterne, der meddeler Naaden, i Apostlenes Hænder med Ord som »Døber dem« (Matth. 28, 19), »Gører dette til min Ihukommelse« (1. Kor. 11, 25), »Hvem I forlader Synderne, er de forladne« (Johs. 20, 23) o. s. v. Ved disse Handlinger skal de til hver enkelt Sjæl meddele den Naade, han har erhvervet paa Korset.

Endelig har han givet dem Embedet som Statholdere over og Hyrder i sit Rige, som omfatter alle de Frelste, med Ordene til Petrus: »Du er Petrus...« (Matth. 16, 18) og med de talrige Ord om Hyrderne og Hjorden (Johs. 10, 2; 10, 16; o. s. v.).

Herren har altsaa overgivet sine Apostle at fortsætte, hvad han selv havde begyndt.

Og han har kun overdraget del til Apostlene alene, hvilket hans Ord om den sande Hyrde og hine, som bryder ind i Folden (Johs. 10, 2) viser. Yderligere viser hans direkte Tiltale »Du« (til Petrus) og »I« (til de øvrige Apostle), at det er dem personligt, det gælder.

Dog kan vi ikke begrænse disse Fuldmagter til kun at have Gyldighed, saalænge Apostlene levede.

Formaalet med Læren, Sakramenterne og Kirken var jo at frelse alle Slægter.

Dærfør har Daabs-Fuldmagten til Apostlene da ogsaa Perspektiv til den yderste Dag:

»Se, jeg er med *Eder* [Apostlene] *alle Dage* indtil Verdens Ende«. I dette Ord ser vi den apostoliske Rækkefølge projiceret videre.

Ogsaa Nadver-Fuldmagten gjaldt alle Tider, som Paulus forklarer den (1. Kor. 11, 26), idet den skal bringe os Herrens Offerdød nær, »indtil han kommer igen«; og Herren selv har (Johs. 6, 53 ff.) gjort Alterens Sakramente til Opstandelses- og Salighedsvilkaar for alle (ogsaa kommende) Slægter og Individuer.

Lige saa lidt kan Meddelelsen af Syndernes Forladelse, ud fra Kristi universelle Frelsesvilje, indskrænkes til Aposteltiden, men maa gælde for alle Tider. —

Naar saaledes Fuldmagten er givet strængt personligt, men Udøvelsen skal vedvare til Dommens Dag, maa Slutningen være, at Fuldmagten skal overdrages til Efterfølgere. Men Slutningen maa ogsaa være: at den ikke kan tages, men maa overdrages af dem, der har faaet den af Kristus, og at kun de kan give den videre.

Har nu Apostlene selv forstaaet dette og hævdet det?

Ja, med al ønskelig Klarhed.

Paulus hævder med yderste Myndighed sin Lære-Autoritet, selv mod Engle fra Himlen (Gal. 1, 8). Petrus og de øvrige træffer Afgørelser med Formlen »Helligaanden og vi har bestemt« (Ap. Gærn. 15, 28), og han afviser med Afsky Tanken om en uretmæssig Overdragelse af Embedet (Ap. Gærn. 8, 20).

Vi har ogsaa Vidnesbyrd om, hvordan Overdragelsen skete. Den første supplerende Apostels Valg er os skildret i Ap. Gærn. 1. Kap., som tegner det første Led i den apostoliske Rækkefølge.

Andetsteds, hvor de 12 indsætter Efterfølgere (f. Ex. 1. Tim. 2, 22 og 2. Tim. 1, 6), ser vi, at det sker ved **H a a n d s p a a l æ g g e l s e**.

Vi ser altsaa, at Apostlene baade selv har erkendt den Fuldmagt, der var dem givet af Herren, at de har hævdet den mod hine, som vilde trænge sig ind i Embedet som

»Tyv og Røver« (Johs. 10, 2), og at de formelt og sakramentalt har givet den videre til deres Efterfølgere ved Haandspaalæggelse.

At de kun har givet den til disse Biskopper, og ikke til hele de Troendes Skare, har vi Vidnesbyrd om i Apostlenes Omtale af Bisper og Præster som de Udøvende i Menigheden (Ap. Gærn. 14, 23* og Tit. 1, 5) og i deres direkte Tiltale til disse nye Hyrder (Br. t. Titus & Timot.).

3. Det bliver nu vor Sag at paavise, at ejheller Apostlenes Efterfølgere har været i Tvivl om den apostoliske Rækkefølge — at de har hævdet deres Embede, og at de har givet det videre fra Slægt til Slægt. Særlig maa vi paavise dette for den romerske Bisperækkes Vedkommende, hvor Problemet har to Sider: Har Petrus været Biskop i Rom — og er Paverækken en uafbrudt Række af Petri lovlige Efterfølgere?

a) Kan det bevises, at Petrus har været i Rom — og at han har været Biskop i Rom?

Vi maa svare: Det vilde føre for langt at hidsætte Beviserne for »Petri Aar i Rom«, og det maa være nok at anføre, at protestantiske Theologer af saa høj Rang som Harnack, Weizsäcker og Lightfoot og katholske Forskere af saa uomtvistelig Soliditet som De Rossi og Duchesne har hævet den romerske Tradition over enhver Tvivl ved Beviser af litterær, traditionshistorisk og arkæologisk Art. Vi vil blot ridse Hovedlinjer af Beviserne op: Allerede omkring Aar 150 var Petri Martyrdød i Rom enstemmigt omtalt som historisk Faktum af Dionysius af Korinth for Grækenland, af Irenæus for Gallien, af Clemens og Origenes for Alexandria og af Tertullian for Afrika. I det III Aarhundrede paaberaaber Paverne sig Autoritet ud fra det Faktum, at de beklæder Petri Stol — og ingen siger dem imod. Ingen anden By end Rom har nogensinde paaberaabt sig at eje Petri Grav, og Orienten har aldrig i sin Konkurrence-Iver villet afdisputere Rom Petri Nærværelse og Bispedom.

---

*) Den protestantiske Overs. har »Ældste«, hvor vi i Samklang med Oldkirken oversætter det græske *presbyteros* med Præst; de »Ældste« var (1. Tim. 4, 12) ikke altid ældst af Alder.

— Man har villet hævde, at Traditionen nok er absolut sikker fra Aar ca. 150, men at det netop giver 100 Aar fra Petri Død til Traditionens Opkomst, og at »Legenden« om Petri Bispedom i Rom har dannet sig i de 100 Aar (ligesom Legenden *Quo vadis* og Legenden om Simon Mager). Vi maa altsaa gaa baglængs fra 150 til 64—66 og søge Vidnesbyrd.

Omkring 150 skriver den romerske Præst Caius til Kætteren Proclus: »Kom med til Vatikanerhøjen og Via Ostia, dær vil du finde Mindet om dem [Petrus og Paulus], som har grundlagt denne [den romerske] Kirke.«

Papias, som skriver mellem 138—150, meddeler os, at St. Markus i Rom nedskrev det Evangelium, Petrus forkyndte i Rom.

Ignatius Martyr skriver (før 117) til Romerne (paa Vej til sit Martyrium): »Jeg giver Eder ikke Befaling som Petrus og Paulus, thi de var Apostle, jeg er kun Discipel.«

Omkring 96 skriver Clemens, Pave i Rom, til de Troende i Korinth om Petrus og Paulus bl. a.: »De har lidt Martyrdøden blandt os.«

Paa samme Tid er Johannes' Evangelium skrevet; ogsaa det hentyder til Petri Martyrdød (Johs. 21, 18).

Forfatteren til I Peters Brev (sikkert Petrus selv) skriver, mens Petrus endnu sidder som Biskop i Rom (5, 13):

»Kirken i Babylon hilser Eder — saa gør og min Søn Markus«; alle antager, at »Babylon« betyder Rom, som af de fromme Jøder almindelig kaldtes saaledes — og da det er udelukket, at der kan være Tale om det virkelige Babylon.

Faa historiske Fakta kan bevises gennem en saa uafbrudt Kæde af tydelige Vidnesbyrd.

Man vil lægge Mærke til, at Kædens ene Ende er hæftet til Evangeliet, og den anden Ende til Paverækken efter 200, da ingen længere kan drage den i Tvivl. Hertil føjer sig en altovervældende Række arkæologiske Beviser fra Indskrifter i Katakomber og andetsteds.

Vi har sagt nok til at bevise, at Petrus har levet i Rom — og Teksterne siger tydelig nok, at han ikke har levet dær som privat Kristen, men som Apostel og Biskop. —

Vor næste Opgave er at belyse de ældste Led i Rækken af Petri Efterfølgere paa Roms Stol.

Før vi taler om dens ubrudte Rækkefølge, giver vi et Par Prøver paa, hvordan Embedets Indehavere opfattede deres Pave-Pligter og Pave-Rettigheder; sammenholder man dette med det Indtryk, man faar af Apostlenes Optræden paa Konciliet i Jerusalem (Ap. Gærn. 15) og med de nys citerede Texter, vil man se, at Embedets Idé uafbrudt har været den samme.

Da der i Aar 96 opkom Stridigheder i Korinth, greb den romerske Pave Clemens, Nr. II efter Petrus, uopfordret ind og tilskrev Korinthierne et Brev, der skulde mægle Fred — skønt St. Johannes endnu levede og var Biskop i det nærmere liggende Efesos.

Før 117 taler St. Ignatius i Antiokia om den romerske Kirke som den, »der lærer de andre«.

175—190 taler St. Irenæus saaledes: Med Kirken i Rom skal enhver Kirke stemme overens, paa Grund af dens større Forrang, thi i den er Traditionen fra Apostlene altid bleven bevaret.

Omkring 200 kommer alle Biskopper til Rom med Tvivl og Stridigheder for at faa dem løst, og Rom lyser alle Kirker, der afviger fra Rom, i Band.

Spørgsmaalet er endnu at løse: Kan man, ud fra sikre Kilder, rekonstruere den romerske Paverække fra Petrus op til en Dato, hvor Pavernes Historie ligger i fuldt Lys — eller er der *missing links*?

Vi maa svare, at vi ikke kan rekonstruere Listen i de ældste Tider paa Maaned og Dag, men at vi har, ikke een men flere Lister fra Oldtiden — at de stemmer nogenlunde overens, og at de i hvert Fald alle bevidner, at der faktisk var Efterfølgere paa Petri Stol uden Afbrydelse, og at de alle var lovligt bispeviede af deres Forgængere og selv viede baade Biskopper, Præster og Diakoner (selv Antallet af deres Ordinander har vi).

Vi vil kortelig antyde, hvilke og hvor gamle Kilder vi har til den ældste Del af Paverækken.

Irenæus, som selv havde været i Rom, skrev mellem Aar 175 og 190; han opregner Rækken fra Petrus til Eleutherius († 189); han giver kun Navnene, ikke Regeringstidens

Aarstal; Oplysning om Tiden finder vi f. Ex. i det »Liberianske Katalog«, et Dokument fra 354, som ender med den 36te Pave, Liberius († 366); det giver Aarstal, Længden af Embedstiden, Navne paa Kejsere og Konsuler i samme Periode, og andre Detaljer; det afviger næsten ikke fra Irenæus' Liste (kun lader de to Lister os i Tvivl om, hvorvidt to Navne gælder een og samme eller to forskellige Paver — ligesom to Navne er byttet om i Rækkefølge; disse Uoverensstemmelser kan dog lige saa godt skyldes Afskrivernes Unøjagtighed).

Et andet Vidne er Kirkehistorikeren Eusebius (325), hvis »Kirkehistorie«^{*)} og »Krønike« giver baade Navne og Data; og Oplysningerne i hans to Værker stemmer overens, naar man retter Afskrivernes tydelig paaviselige Fejl.

Eusebius meddeler os yderligere, at en Jødekristen, Hegesippus, ca. 150 var i Rom og dær havde opnoteret en Prøveliste, der næede til Anicetus († 165).

(Vi nævner ikke *Liber pontificalis*, fordi det nu er bevist, at den stammer fra Begyndelsen af det V Aarh., og at dens Liste støtter sig paa det Liberianske Katalog.)

Vanskeligheden ved at rekonstruere en sikker Liste ligger i, at man ikke ved, om Anacletus og Cletus er to Personer eller to Former for samme Navn. Selv med denne Tvivl kan det dog paavises, at man i Øst og i Vest i Oldkirken ansaa en ubrudt Rækkefølge for at eksistere lige fra den ældste Tid. —

Om Paverækken efter den ældste Oldkirke maa man sige, at den ikke frembyder store Problemer. Hist og hær kan man tvivle, om en Person var en lovlig valgt Pave, eller han var en Indtrængling, en Modpave.

En enkelt er død, før han overtog Regeringen. Johannes XX findes ikke i Rækken, som springer fra XIX til XXI, fordi »*Liber pontificalis*« anfører to Aarstal for Johannes XIV, og man saaledes føres til at tro, at det drejede sig om to Personer.

Fra Gregor VII og videre († 1085) har vi ikke blot Aarstal, men ogsaa Dato (og ofte Klokkeslet) for Pavens Valg og Død. Videre frem byder Rækken altsaa ikke paa Vanskeligheder.

*) Oversat paa Dansk af C. Høffding-Muus.

Man imponeres over, hvor god Dokumentation der er for den apostoliske Rækkefølge i Forhold til andre Oldtids-personer, hvis Eksistens og Begivenheder betragtes som beviste Fakta. Naar vi ikke har selve Dokumenterne i Original, skyldes det, at den ældste Oldkirkes Pave-Arkiv brændte under Diocletian († 306).

Vi kan altsaa hævde, at Successionen er et historisk Faktum, hvad det romerske Bispeembede angaar.

Paa lignende Maade beviser andre Patriarkater og Bispedømmer deres Rækkefølge fra en Apostel.

(Vi kommer ind paa de andre i en senere Opsats om Orientalerne.)

(Fortsættes).

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Professor *Andrea Rasetschnig*, Rom.

Hele det katholske Italien har været samlet i Bøn for den forsvundne General *Nobile* — ikke mindst har han været i Pavens Tanker. —

Den nye Gesandt for Tjeko-Slovakiet har været i Tiltrædelses-Audiens hos Paven; han blev ogsaa modtaget af Kardinal-Statssekretæren. —

Hans Hellighed har, ved Semestrets Afslutning, modtaget Roms mandlige og kvindelige Studenter i Audiens; den hellige Fader priste Studenternes Aktion for indre og ydre Mission og udtalte, at de maatte lægge Vægt paa en god katholsk Sjælsuddannelse og paa at optage charitative Opgaver i Menigheden, saa de ydede Gengæld for de Tankens Gaver, de selv havde modtaget. —

I Italiens Skoler er der kun 2 ugentlige Timer Religion, hvilket er for lidt; derfor har en Forening af læge Damer optaget et Arbejde for supplerende Undervisning i Katekismus. Denne Forenings Præsident førte 800 af Eleverne til Paven, som holdt en Tale til Børnene. —

Monsignore *Beda Cardinale* er bleven Nuntius i Portugal. —

Det dementeres officielt, at Pius XI skulde have ydet

væbnet Oprør i Mexico moralsk Støtte — en Skrøne, der har fundet Plads i flere Blade. —

Paven har personlig, i Vatikanets Have, højtidelig vel-signet Grundstenen til det nye Propaganda-Kolle-gium.

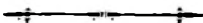

Den nye Kirke i Nyborg.

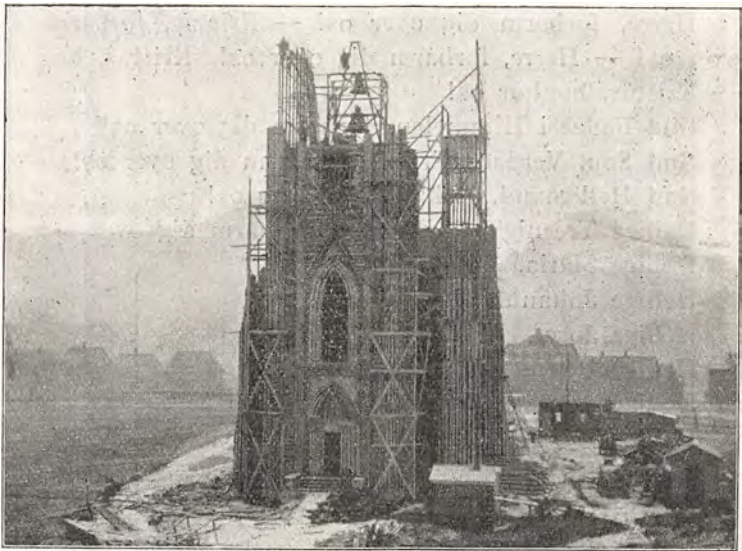
Kirken indvies Søndag den 8. Juli af Hans Højær-værdighed Biskoppen ved Højmessén Kl. 10. Om Efter-middagen Kl. 4¹/₂ er der Festandgt.

Domkirken i Reykjavik under Opførelse.

Den hellige Fader. har skænket en Kristus-Statue og 50.000 Lire.

Klokkerne vejer over 6000 kg; den største alene (uden Knebel) 1676 kg; ligesom Orglet, er ogsaa Klokkerne skænket af Protestanter.

Udkast til et Bønformular ved nationalt prægede Takkegudstjenester

saasom paa Valdemarsdagen, Grundlovsdagen og lign.

(Til Dels opbygget paa *oratio*, *secret* og *postcommunio* af
missa pro gratiarum actione.)

Gud, du hvis Barmhjertighed er uden Maal, og hvis Godheds Skat er udtømmelig, vi takker din miskundelige Herlighed for alt, hvad der af Velsignelser er faldet fra Himmelen ned over vort Fædreland baade i Medgangs og i Modgangs Dage. Og vi beder dig uafladelig for din Mildheds Skyld, at du, som opfylder deres Bønner, der paa-kalder dig, ikke vil forlade dem, men berede dem til den forestaaende Løn.

Modtag, o Herre, vor Taksigelse, og vogt dem, som du i din Naade har bønhørt og bevaret uskadte, — vogt dem for alt, hvad der vil skade dem i Fremtiden, saa at de maa kunne vokse i din Tjeneste og i din Kærlighed.

Herre, forbarm dig over os! — Kristus, forbarm dig over os! — Herre, forbarm dig over os! Kristus, hør os! — Kristus, bønhør os!

Gud Fader i Himmelen, forbarm dig over os!

Gud Søn, Verdens Frelser, forbarm dig over os!

Gud Helligaand, forbarm dig over os!

Hellige Treenighed, een Gud, forbarm dig over os!

Hellige Maria,

Hellige Johannes Døber,

Hellige Josef,

Hellige Petrus og Paulus,

Hellige Ansgar, Nordens Apostel,

Hellige Kong Knud,

Hellige Kong Olaf,

Hellige Kong Erik,

Hellige Knud Lavard,

Salige Karl den Gode,

Hellige Thøger,

Hellige Keld,

Bed for os!

Hellige Vilhelm,
 Hellige Birgitta,
 Hellige Katharina,
 Hellige Sunniva,
 Hellige Torlak,
 Alle Nordens Hellige og Salige,

Bed for os!

Lad os bede: Almægtige evige Gud, du alle Kongers Konge og alle Helgens Krone, vi beder dig, hør dine Helliges Bøn og forbarm dig over os. Velsign vor Landsfader, Kong N. N., og hele det kongelige Hus. Lad Sandheds og Retfærds Aand, Visdoms og Mildheds Aand hvile over ham. I lige Maade anbefaler vi dig, o Gud, vor Konges Raad og Regering, al vor Øvrighed, gejstlig og verdslig. Regér deres Tanker og bøj deres Hjerter, og hjælp dem til at fremme alt det, der kan blive vort Fædreland tillige med vore hjemvendte sønderjydske Brødre og Søstre til timelig og evig Gavn og Velsignelse.

Gud, du som ikke tillader, at nogen, der haaber paa dig, bliver altfor nedbøjet, men naadig laaner Øren til deres Bønner, trøst og velsiga ogsaa dem, for hvem Genforeningstimen endnu ikke er slaaet, men som foreløbig endnu er stængt ude fra Fædrenehjemmet. Hold deres Mod opret i Kampen for Sandhed og Ret, indtil Moderlandet ogsaa en Gang kan aabne sin Dør for dem og byde ogsaa dem velkommen tilbage.

Men fremfor alt beder vi dig, Herre, at føre baade dem og os alle ad Sandheds og Retfærds Vej til Salighed, formedelst Jesum Kristus, din Søn vor Herre. Amen.

Fader vor...

F. R.

Fascismens „CREDO“.

Man har tilsendt »Ugebladet« et oprørende Dokument, en fascistisk »Trosbekendelse«, hvis Form og Indhold er saa nær op ad Kirkens Credo, at ingen kan læse det uden at gyse over den infame Blasfemi... hvis man ikke forstaar den moderne italienske Mentalitet og

Udtryksform, der i nogen Maade forklarer Uhyrligheden, saa den (om man vil være velvillig) kan reduceres til en Smagløshed og Taktløshed af højeste Rang.

Vi skal ikke gengive Dokumentet, hvis baade Stil og Idé gaar over Gevind i national Selvforherligelse — blot antyde, at det er formet som en Omskrivning af *Credo*.

Men dette Dokument, der er sendt os fra agtet Haand, er offentliggjort i et adventistisk Flyveblad*), som yderligere kolporterer, at det skulde være udgivet af Biskoppen af Brescia, Mgr. Gaggia.

Vi dementerer herved, at nogen Biskop har haft eller har noget med dette »Credo« at gøre; og vi opfordrer den, der har Ansvaret for den adventistiske Piece, til at offentliggøre denne vor Dementi — eller at offentliggøre Bevis for, at Biskoppen af Brescia eller nogen anden Biskop har givet det sit Bifald. Indtil da vil vi anse den, der har rettet en saadan Anklage mod en katholsk Biskop, for at have været i god Tro; vi giver Vedkommende 14 Dage til at svare og skal til den Tid genoptage Sagen.

Vi tilføjer, at vi ikke ser nogen som helst Undskyldning for at begaa en saadan Smagløshed og Taktløshed, som denne Travesti af *Credo* — men samtidig ønsker vi at kaste lidt Lys over den Mentalitet, der findes i Italien ved Siden af de rige Sjæls-Egenskaber, der i dette Folk har skænket Guds Kirke flere Helgener og flere Stormænd, end noget andet Folk har frembragt. —

Italien har allerede i den hedenske Tid haft en vis Tendens til at personificere og deificere Fædrelandet. Ogsaa vi kender Billeder af »Danmark« og af »Modersmaalet«, som personificerer vort nationale Ideal — men vi har aldrig gjort Kvinden med Flaget eller Monumentet paa Skamling til Gudebilleder; vi har aldrig sagt »Madonna« om »den højbaarne Jomfru«, »den yndige Kongebrud«.

Nu er Smag og Takt noget, der ændres fra Folk til Folk, og man kan ikke paa Forhaand fordømme en anden Nations Udtryk for Følelser, naar de ikke krænker det Hellige.

---

*) Dr. Louis S. Bauman: Står antikrist för dörren?

Men det er en Krænkelse af det Hellige — det for alle katholske Kristne af alle Nationer Hellige — at kalde en Nation »Gudinde« og at give sine nationale Idéer og Paa-virkninger en Form, der er en nærgaaende Kopi af Tros-bekendelsen og de 10 Bud.

Fascismen har — dens Dyder ufortalt — begaaet dette i sin *Catechismo del Balilla* (»Balilla« er dens Ungdoms-bevægelse), som vel ikke direkte vil erstatte den katholske Katekismes Bekendelse og Bud — men som nemt vil faa Skær af at sætte dem i anden Række.

Det er denne Form, arvet fra det ældgamle hedenske Rom, næret af nationalistisk Selvovervurdering, og usurperende Tanker og Ord, der er hellige, som har voldt og stadig vil volde Konflikter mellem Kirke og Stat, da Kirken ikke kan tie til at se Religionen gjort til en blot Faktor i Staten, eller til at se Staten sætte sin Gudinde paa Krucifixets Plads. — Man vil forstaa, hvor latterligt det er at beskyldte en Biskop for at udgive den Slags Tekster; og man vil turde haabe, at Pavens, Biskoppernes og de Troendes Protester maa bevirke en Ændring, saa Stat og Kirke i Italien kan leve sammen uden Gnidninger.

Peter Schindler,
Præst.

Kirke-Nyt.

Polen. Et Antal hidtil ortodokse Poper er gaet til Genforening med Rom gennem Underkastelse under Biskoppen af Wilna; den ene af dem bragte hele sin Menighed med — dette er det tiende Tilfælde i Stiftet Wilna.

Frankrig. Adskillige Biskopper har paalagt Præster og Menigheder, der vil anbringe Billeder og Statuer i deres Kirker, først at forelægge Stiftets Kunst-Kommission Skizzen — for at faa en Ende paa Anbringelsen af banalt Fabriksarbejde.

Paris. De læge Kateketers Antal er steget fra to smaa Grupper i 1923 til 200 i 1928; disse 200 Lægmænd (mest Ingeniører, Lærere og Studenter) underviser i 37 af Parises Sogne.

Budapest. En jødisk Advokat har hær fornærmet Jesuitterne med Beskyldning for, at de hævder Principet: Hensigten helliger Midlet. En Proces for Injurier kostede Advokaten, der ikke kunde bevise sin Paastand, 4600 Frcs. i Bøde samt Sagens Omkostninger. Dommen afsagdes, efter at Retten havde afhørt Sagkyndige.

Islam. Der findes c. 4 Mill. Muhamedanere i Europa, næsten alle paa Balkan, og næsten alle Efterkommere efter Kristne. Albanien tæller $\frac{1}{2}$ Mill., Grækenland $\frac{1}{4}$ Mill., Rumænien $\frac{1}{4}$ Mill., Bulgarien og Tyrkiet hver ca. 700,000 og Jugoslavien $1\frac{1}{4}$ Mill. Muselmænd. Katholicismen gør Fremskridt blandt dem, ligesom den vinder sit Terræn tilbage i Bosnien-Herzegowina; hvor den næsten var fortrængt af Islam; hær talte vi i 1741 kun 5% af Befolkningen (ca. 40,000), i 1878 var der 18% (209,000), i 1922 hele 449,000, og i 1928 er der 490,000.

Canada. Ærkebispnen af Winnipeg har nylig holdt Visiats blandt Indianerne i Nord-Canada, en Rejse paa ca. 400 danske Mil, som kun kan foregaa om Vinteren, naar Floder og Søer er tilfrosne og kun kan befares med Hundeslæde, hvilket Befordringsmiddel Prælaten, der kun ledsages af een hvid Præst, benytter.

Jesuitterne agter at grunde et Universitet i Los Angeles i Californien; det aahner 1. Sept. iaar og har i sine Kæmpebygninger Plads til 10,000 Studenter, og det har kostet 5 Mill. Dollars — dog skal det om faa Aar udvides for en lignende Sum. Paa dets Grund opføres et Stadion med Plads til 60,000 Personer. —

U. S. A. I Pittsburg har man en ny katholsk Kirke, den største i Byen, under Opførelse. Forholdene har ført med sig, at man i en Fløj i Bygningen har maattet indrette Garage for Kirkegængernes« Biler. Kirken er ikke bange for at følge med Tiden. —

I New York holdtes nylig en Gudstjeneste for 1500 katholske Døvstumme, som efter Messen, paa Døvstummesproget, »afsang« Te Deum.

Paa Universitetet i *Washington* gives nu Kursus i Medicin for Præster, Søstre og Lægbrødre, der skal ud i Hedningemissionen.

Brasilien ønsker ikke længere sine Præster uddannet i Pio Latino Americano-Kollegiet i Rom, sammen med Studenter fra alle Sydamerikas andre Republikker, men Biskopperne er begyndt at samle ind til et eget Kollegium, og Paven har givet Planen sit Bifald.

Den apostoliske Vikar i Benin, Vestafrika, har i Paven's Navn overrakt en sort Lærer Ordenen »Pro Pontifice & Ecclesia«.

Abyssenien. Kardinal Lépicier har nylig foretaget en Rejse i dette æventyrlig Land, hvis Herskere er Ætlinge af Kong Salomon og Dronningen af Saba, og som fører Titlen »Løven af Juda Stamme«.

Folket blev kristnet ca. 350; senere blev de Monofysiter. Deres Metropolit er altid en kaptisk Munk, der faar sin Vielse i Ægypten. Trods sit Kætteri har Folket altid været et Bolværk mod Islam. Deres Kirke var fra 1550 til 1640 uneret med Rom, takket være portugisiske Munkes Arbejde; da Portugals Indflydelse i det XVII Aarb. dalede, løsrev Folket sig atter fra Samfund med Rom og gav sig ind under den skesmatiske kaptiske Patriark.

Kardinalen blev saare vel modtaget af Landets Hersker, der er Katholicismen velvillig, og det haabes, at Folket vil forstaa, at en ny Union med Paven ikke har til Hensigt at latinisere dem.

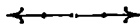

Aarets internationale Eukaristiske Kongres skal holdes i *Sidney* (Australien). Inden Festen i September fuldender man Opførelsen af Byens nye store Kathedral med tre Taarne; den har kostet 700,000 £ (13 Mill. Kr.), hvoraf de 250,000 £ er samlede af Sidneys nuværende Erkebiskop, Dr. Kelly, som nu i sit firsindstyvende Aar skal lede den første Nadver-Kongres Syd for Ækvator.

Biskop Velsen, S. J., paa Java har nys indviet en Anstalt til Uddannelse af javanesisk Gejstlighed; Studenternes Antal er 44, hvoraf de 34 er Javanesere. Det er Holland, der haade har skænket den prægtige Søjlebygning, og som betaler Fripladserne.

Den indfødte Sultan var tilstede.

Nye Bøger.

Sakramentsbogen. 103 S., Udgivernes Forlag. Trykt i Averbode. 90 Øre indb.

Hvor er det godt, at vi fik den Bog! Nu kan enhver da vide, hvad der sker, og hvad der siges, naar vi modtager Sakramenterne, naar vi berettes, naar vi begraves, og naar vore Konvertitter optages.

De tre Udgivere fortjener en varm Tak for deres Arbejde — selvom vi ikke altid kan underskrive dets sproglige og typografiske Side (Kapitel-Overskrifternes Konstellation af Tal og Ord).

Vi glæder os ogsaa over, at der er lovet os et nyt Bind med Tekster til Vielser og Velsignelser.

Dette Arbejde vil egne sig saare godt til Skolebrug, hvor det bør gennemgaas med ældste Klasse — og enhver Præst bør have det liggende i Oplag og insistere paa, at Faddere og Brudfolk, sørgende Efterladte og andre, der staar overfor Liturgi, køber det og medtager det ved den hellige Handling.

Ogsaa vil de to Bøger danne et udmærket Tekstmateriale til Pastor Schindlers »Liturgi« (hvis Udgivelse som Bog forberedes) og til den historisk-dogmatiske Redegørelse, »Sakramenterne«, han har lovet os som V og VI Bind af sit Lærebogsværk.

Vi understreger yderligere, at Prisen kun er 90 Øre (i Bind).

H. M.

Peter Schindler: Vejledning til at følge og tage Del i Højmesse i den katholske Kirke. St. Ansgars Forlag 1928. Kr. 0,25. 26 Sider.

Dette lille hefte — tilsendt fra St. Ansgars boghandel — har den fordel, at det — i modsætning til en tidligere vejledning — ogsaa kan anvendes af katolikker, og ikke blot oplyser de udenforstaaende. Forklaringen over »messens afsnit« er kort, klar og letforståelig, og hvad selve den liturgiske oversættelse angår, er den skrevet i et bibeldansk, der for vort vedkommende fortsætter den linie, der blev brudt ved reformationen, og som i sørgelig grad har været erstattet med et oversættelsessprog, som det må være vore religiøse forfattere en pligt at få rensat og restaureret. Frk. West er mester for den fint udførte omslagstegning.

Corrente del Mare.

Peter Schindler: Munkeordnerne og Ordenslivets Udvikling (Grundrids ved folkelig Universitetsundervisning Nr. 356.) 16 Sider. 20 Øre. V. Pio, 1927.

Forfatteren, som i Fjor af Universitetsudvalget blev antaget som Lærer ved Folkeuniversitetet, har som Grundrids for sin første Forelæsningsserie udgivet denne Piece, som kort og klart tegner Omridsene af Ordenslivets Principper, Oprindelse og Historie med særligt Henblik paa Benediktinerordenen og dens Forhold til den senere Historie. Skrifter af den Slags burde spredes i stort Antal, da det vilde betyde meget for den religiøse Oplysning saavel blandt Katholikker som Ikke-Katholikker.

H. M.

P. Lauritsen: Den næste Krig og Europas Undergang. Hempelske Boghandels Forlag, 1928.

I en 39 Siders Bog beskriver Forfatteren alvorligt og indtrængende en kommende Krigs Rædsler i Form af Luftbombardement med Giftgas og Pestbaciller, hvor Kvinder og Børn vil dele Skæbne med Soldaterne. Enhver, der ikke har glemt Krigens Rædsler og mener, at Afrustning er en Nødvendighed, hvis Civilisationen overhovedet skal reddes, vil have Glæde af at eje denne Bog, og til militære Kandestøbere vil den være en værdifuld Advarsel.

Corrente del Mare.

E b b a H o l m s Træsnit faas allerede nu hos F r a n d s e n og hos T r y d e.

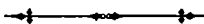
I St. Ansgars Boghandel udstiller A k s e l T h e i l m a n n i Salgsøjemed en Statue af Maria med Barnet i Moseeg.

Den unge Kunstner har gjort et ærligt og dygtigt Forsøg paa at løse den vanskelige Opgave, og det maa haabes, at hans Statue finder en Køber.

Paa Kongressen i Haag vedtoges følgende Protest mod Forfølgelsen i Mexico:

I Overensstemmelse med den Protest, der har lydt fra Kirkens Overhoved i Rom at modarbejde den Mur af Tavshed, der søger at skjule for Verden den gruopvækkende Kristenforfølgelse, der allerede i lange Tider har hersket i Mexico, og som er en Haan mod Religionen, Retfærdigheden og den menneskelige Frihed, beslutter den internationale Kvindeliga, der repræsenterer 28 Nationer og bestaar af 58 Landsforbund med 25 Millioner Medlemmer at gøre de mexikanske Katholikkers Sag til deres. De føler sig ramt i deres Sjæl og i deres Samvittighed af denne oprørende Uretfærdighed og blodige Forfølgelse og stiller sig solidariske med de mexikanske Kvinder. Ligaen erklærer, at ethvert af dens tilsluttede Forbund vil søge at gøre al sin Indflydelse gældende og bruge alle til Raadighed staaende Midler, for at paavirke den offentlige Mening og vække en retfærdig Harme mod denne Kristenforfølgelse. Denne Agitation vil ikke ophøre, før den religiøse Forfølgelse ophører.

Danske kath. Børn til Holland.

Rejsen til Holland er fastsat til den 2. Juli. Deltagerne skal møde i Gjedser senest med Ekspresen fra København, som ankommer til Gjedser Kl. 14.

Jeg stoler paa, at enhver af de unge føler sig som Repræsentant for dansk katholsk Ungdom og holder dens Fane højt.

Opførslen bør være eksemplarisk, baade paa Rejsen og under Opholdet i Holland.

For Pigernes Vedkommende tillader jeg mig at tilføje Ønsket om, at de vil rette sig efter den i Holland herskende noget strengere Opfattelse af det tilladelige i Klæde- dragten.

Altsaa, paa Gensyn i Gjedser den 2. Juli!

Nakskov 18.—6.—28.

Pater A. Smitz.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Horsens. I Anledning af Konfirmationen i Horsens bringer Horsens Avis et indgaaende og meget sympatisk Referat samt et Billede af Biskoppen.

Haderslev. Atter i Aar stævnedes Katholikker fra alle Egne af Sønderjylland til Haderslev for at deltage i »Christi Legemsfest Procession«, og snart genlød Kvarteret omkring Kirken af Dansk, Tysk og Polsk. Den højtidelige Levitmesse læstes af Pastor Wolff, assisteret af Præsterne Feichtner, Haderslev, og Cuypers, Aabenraa. Efter Messen ankom et Selskab fra Assens ledsaget af Pastor van Ryckevorsel for at deltage i Processionen, hvor Pastor van Ryckevorsel bar Alterets allerhelligste Sakramente. — Mellem 3 og 400 Mennesker deltog i Processionen, der smukt ordnet og ledet drog fra Kirken ad Byens Hovedfærdselsaare op til Domkirken og tilbage til Kirken igen gennem andre Dele af Byen. Efter Tilbagekomsten til Kirken holdtes en Andagt. Det katholske Musikkorps ledsagede som altid Processionen. Korpsen er sammensat af frivillige, der under Pastor Wolffs Ledelse først lærer at spille de forskellige Instrumenter, dernæst Sammenspillets vanskelige Kunst. Sent paa Eftermiddagen tømtes Præstegaarden for Fstedeltagerne, der som altid havde fundet Gæstfrihed der, og der lød enstemmigt »Tak for i Dag og paa Gensyn til næste Aar«.

Helsingborg. Paa Munkavången ovenover den ældre Bydel har man for faa Aar siden erhvervet sig en prægtigt beliggende og meget stor Grund til Kirke, Præstegaard og Skole. Det meste af Grunden laa endnu for kort Tid siden hen som en idyllisk Abildgaard med en lille beskedne Villa i Midten og et provisorisk Kapel lidt derfra. Det var en tidligere Stald og bærer endnu Præg af Staldens Fattigdom — mere mindende om Bellehem end om Helsingborgs glørværdige katholske Fortid, da fire prægtige Kirker skarede sig om Mariakirkens mægtige Helligdom, der endnu er Byens Hovedkirke. St. Clemens Romanus var mindet ved en af Kirkerne, en anden betjentes af Dominikanerne, som ejede udstrakte Jorder i Omegnen; en af disse Grunde, *Munkavången*, er den ovenomtalte Kirkeplads. Nu er Grundstenen imidlertid lagt til et varigere Gudshus end Stalden — St. Clemens Kapel. Danske Katholikker, som vil gøre en Søndagsudflugt til Helsingborg og Omegn, kan godt naa at komme til Højmessens Kl. 11 og muligvis ogsaa til Aftensangen Kl. 5. Ethvert saadant Besøg vil glæde de svenske Trosfæller.

Ugens Messebønner.

1. Juli 5. Søndag efter Pintse. Højtideligholdelse af Peter og Paul (N.-M. 972, G.-M. 792). Apostlenes Præfation (N.-M. 524, G.-M. 42). Ingen Ihukommelse.
2. Juli. Mariæ Besøgelse. Messen som paa Mariæ Fødsel (N.-M. 1069, G.-M. 799). Ihukommelse af Processus og Martinianus (N.-M. 982, G.-M. 801). Gudsmoders Præfation (N.-M. 522, G.-M. 41).
3. Juli. Leo II. Messen for en Bekender-Biskop (N.-M. [38], G.-M. [38]). Bønnerne som paa den hellige Gregors Fest N.-M. 850, G.-M. 688, blot at Kirkebønnen og Slutningsbønnen er hyttede om. 2. Ihukommelse af Oktaven for Peter og Paul (N.-M. 972, G.-M. 792). 3. af Vor Frues Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]). Apostlenes Præfation.
4. Juli. 6. Dag i Oktaven (N.-M. 983, G.-M. 805). 2. af den foregaaende Søndagsmesse [N.-M. 666, G.-M. 501]. 3. af Vor Frues Lørdagsmesse (N.-M. [90], G.-M. [94]). Apostlenes Præfation.
5. Juli. Antonius Maria Zaccaria (N.-M. 984, G.-M. 806). Ihukommelse af Oktaven. Apostlenes Præfation.
6. Juli. Oktavdagen for Peter og Paul (N.-M. 988, G.-M. 809). Apostlenes Præfation.
7. Juli. Cyrillus og Methodius. Messen for en Bekender-Biskop. (N.-M. og G.-M. [38]) med Undtagelse af det opgivne (N.-M. 991, G.-M. 812).

St. Annæ Kirke. Paa Søndagene i Ferietiden — fra 1. Juli til 12. August — læses Messerne Kl. 6, 8 og 10.

Dragør. Gudstjenesten i Juni Maaned finder Sted Søndag d. 8. og Søndag d. 22. Kl. 9/4 i Villa »Vesterled«, Kirkevej, Dragør

---

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 1. Juli Kl. 8 1/2 i Jesu Hjerter Kirke.

Kirkelig Kalender.

1. Juli 5. Søndag eft. Pintse. 2. — M. Mariæ Besøgelse, Procissus og Martinus. 3. — Ti. Leo II., Pave og Bekender. 4. — O. 6. Dag; Peter og Pauls Oktav. 5. — To. Anton M. Zaccaria, Bekender. 6. — F. Oktav af Peter og Paul. 7. — L. Cyrillus og Metho- dius, Biskopper og Bekender.	8. Juli 6. Søndag eft. Pintse; Elisabeth af Porugal, Enke. 9. — M. Ferialdag. 10. — Ti. De syv hellige Brødre samt den hl. Rafina og Secunda. 11. — O. Pius I. Pave og Mar- tyr. 12. — To. Johannes Gualber- tus, Abbed. 13. — F. Anaklet, Pave og Martyr. 14. — L. Bonaventura, Be- kender Kirkelærer.

800 Aars Mindet om Ærkebisop Absalon

vil blive fejret i Sankt Ansgars Kirke Søndag den 15. Juli ved en Pontificalmesse Kl. 10. Pastor Günther prædiker.

Valfarten til Haraldsted

Paa Valfartsdagen, Søndag d. 1. Juli, læses den første Messe i Ringsted Kl. 7, den anden Kl. 9. Iøvrigt vil Pilgrimme komme til at overvære en Messe ude i Ruinen ved Haraldsted.

Det billige Søndagstog fra København afgaar Kl. 6,22. Det følgende Kl. 7,00. Om Aftenen er det kun Hurtigtog, som ikke er billige Søndagstog.

Selv om Vejret ikke er helt straalende, vil Valfarten dog blive gennemført. Søg at faa saa mange med som muligt!

Husk Valfartssangbogen!

C. B.

St. Ansgars-Kirken. Tirsdag d. 3. Juli Kl. 8¹/₄ læses Messe for Mødreforeningen.

A. C. indbyder Medlemmerne til *Sommeraftenmøde* Torsdag d. 5. og 7. Juli 1928 Kl. 8 i A. *Petersens Familiehave* Pileallé Nr. 18. A. C. serverer The paa Maskine.

Efterlyses.

Da min Forgænger har udlaant **Katholsk Pressebureau's** Udklipzbog Nr. 2 og ikke mere ved til hvem, anmodes den, der maatte være i Besiddelse af den, om at give Besked herom til

Knud Kinzi, Skolebestyrer,
Vinkelvej 9 A, V.
Telf. Nora 532 x.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

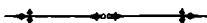
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 28.

Søndag den 8. Juli.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Kristus og de umælende Dyr. — Den apostoliske Rækkefølge (sluttet). — Fra Vatikanet og Kurien. — Kirkeskat. — Kirke-Nyt. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 8, 1—20.

Hjælp i den yderste Nød.

1. *Judiths Slægt.*

Da skete det, at Judith, en Enke, hørte disse Ord. — Hun var en Datter af Merari, en Søn af Idoks, en Søn af Josef, en Søn af Ozias, en Søn af Elai, en Søn af Jannor, en Søn af Gedeon, en Søn af Raphaim, en Søn af Achitob, en Søn af Malchias, en Søn af Enan, en Søn af Nathanas, en Søn af Salathiel, en Søn af Simeon, en Søn af Ruben. — Hendes Mand var Manasses, der døde i Byghøstens Dage. Da han nemlig førte Tilsyn paa Marken med Høstfolkene, der bandt Neg, ramtes han af Solstik, og han døde i sin By Bethulia, hvor han ogsaa blev begravet hos sine Forfædre. Og havde Judith alt været Enke efter ham i tre Aar og seks Maaneder.

2. *Judiths Dyd og Anseelse.*

I sit Hus's øvre Stokværk havde hun indrettet sig et Kammers, hvor hun boede i Løndom med sine Terner. Hun omgjordede sine Lænder med Bodsklæder og fastede alle sine Levedage, undtagen Sabbaten, Nymaanedagen og paa Israels Folks Højtider. Hun var saare skøn at skue, og hendes Mand havde efterladt hende stor Rigdom, talrigt Tyende og Jordejendomme fulde af Kvægdrifter og Faarehjorder. Hun nød stor Anseelse hos alle, fordi hun var saare gudfrygtig, og der var ingen, der sagde et ondt Ord om hende. 5—8.

3. *Judiths Indsigelse mod Byens Beslutning.*

Da hun nu havde hørt om Ozias's Løfte: at ville overgive Byen efter fem Dages Forløb, sendte hun Bud efter de Ældste Chabri og Charmi. De kom til hende, og hun sagde til dem: »Hvad er det for noget, at Ozias samtykker i at prisgive Byen, hvis I ikke faar Hjælp inden fem Dage? Og hvem er I, at I frister Herren? Det er ikke en Maade at vinde hans Medlidenhed paa, men snarere til at vække hans Vrede og optænde hans Harne. I sætter Frist for Herrens Miskundhed og foreskriver ham Dag og Time efter eget Tykke! 9—13.

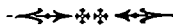
4. *Judiths Opfordring til Anger og Tillid.*

Men saasom Herren er langmodig, lad os gøre Bod for dette og under Taarer bønfalde ham om Tilgivelse! Gud ruger jo ikke over Hævn som et Menneske og opflattes ikke til Vrede som et Menneskebarn. Thi vil vi da ydmyge os for ham og tjene ham, idet vi kommer vor Ringhed ihu. Med Taarer vil vi sige Herren, at han maa øve Barmhertighed mod os efter sin egen Vilje — saa vi, hvis Hjærter nu bæver for deres Hovmod, maa faa Lov ogsaa at rose os i vor Ringhed. Vi har jo ikke fulgt i vore Fædres Synders Spor, de, som forlod deres Gud og tilbad fremmede Guder — for hvilken Brødes Skyld de blev overantvortede til Fjendens Sværd, Plyndring og Skændsel. Men vi kender ikke nogen anden Gud foruden ham. Lad os altsaa ydmygt bie paa hans Husvalelse! Han skal nok hævne vort Blod paa vore Fjender, der

hjem søger os, og han skal nok knuge de Folkefærd, der rejser sig mod os, til Jorden, og han skal vist føre dem til Spot og Spe — han, Herren vor Gud. 14—20.

Leveregel: Inde i Bethulia har Nøden naaet sit Højdepunkt. Udenfor er Fjenden sin Triumf nær. Nogle faa Dage endnu, og Assurs Konge skal udraabes som Gud over Israels Gud. Da griber den Almægtige ind. Men, »o Dyb af hans Rigdom og Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige er hans Domme og hans Veje usporlige!« Han udvælger det, som er svagt for Verden — Judith, en Kvinde, en Enke — for at beskæmme det stærke; det ringeagtede for at tilintetgøre det, som vil være større end den Allershøjeste. — Forstaa og føl dybt i Dag, hvor Herren afskyr og fornedrer alt, der hovmoder sig, og hvor han elsker og ophøjer de ydmyge af Hjerte, de stærke i Troen og de, som har Tilliden til ham; dem, der er strenge mod sig selv og ivrige for, at Synden, som er begaaet, sones ved Anger og Bod. Til hvilken af de to Menneskeklasser hører du?

F. K.

Kristus og de umælende Dyr.

Et ældgammelt Bibelhaandskrift i Pariser Universitetsbibliotheket indeholder følgende:

Og det begav sig, at HERREN drog ud af Staden og gik over Bjergene med sine Disciple. Og de kom til et Bjerg med en stejl Vej. Der fandt de en Mand med et Lastdyr. Men hans Dyr var styrtet, thi han havde overlæstet det, og han slog det, saa det blødte.

Og JESUS traadte hen til ham og sagde: „Menneske, hvorfor slaar du dit Dyr; ser du ikke, at det er for svagt til det store Læs, og ved du ikke, at det føler Smerte?“

Men Manden svarede: „Hvad angaar det jer? Jeg har Ret til at slaa det, saa meget jeg vil, efterjom det er min Ejendom, og jeg har købt det for en god Slump Penge. Spørg dine egne Ledfagere; de kender mig og ved derom.“ Og nogle af Discip-

Iene sagde: „Ja, Herre, det er, som han siger. Vi har set, at han har købt det.“

Men JESUS tog atter Ordet: „Ser da heller ikke I, hvor

det bløder, og hører heller ikke I, hvor det jamrer og skriger?“
Men de svarede og sagde: „Nej, Herre, at det jamrer og skriger,
hører vi ikke.“

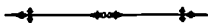
Men da blev Herren bedrøvet og udraabte: „Dee eder, som ikke hører, hvor det klager og sfriger til den himmelske Skaber om forbarmelse; tredobbelt Dee over den, som det anklager ved sit Smertenssfrig!“

Og han traadte til og rørte ved det. Og Dyret stod op, og dets Saar var lægte. Men til Manden sagde han: „Drag saa videre, men slaa det nu ikke mere, paa det at ogsaa du maa finde forbarmelse!“

Efter Wienerbladet »Die Folter« Nr. 3, 1927.

Om det ovenfor gengivne gamle Bibelhaandskrift er ægte eller uægte, kan for saa vidt være lige meget. I hvert Tilfælde viser det, at de første Kristne fra den Tid, hvor Haandskriftet stammer fra, havde Forstaaelse for Dyret og dets Lidelser — og at man altsaa ikke kan kalde det nyere Tidens Blødsødenhed og Blødagtighed at have Medlidenhed med Dyrenes Lidelser. — Nej, det hører sandelig med til den rette Kristendomsaand at have Medlidenhed ogsaa med de umælende Dyr og søge at forhindre Grusomhed imod de tilsyneladende retsløse Væsener, der ikke kan forsvare sig selv og ikke kan anklage deres hjerteløse Bødler.

N. N.

Den apostoliske Rækkefølge.

Af *Peter Schindler*.

Brud paa Rækkefølgen.

(Sluttet).

Der er kristne Trossamfund, der har et Embede; de kalder »Biskop«, men som ikke har og ikke bryder sig om at have Succession.

Saaledes har de tyske Landskirker og de nordiske Folkekirker ombyttet Titlen »General-Superintendent« med »Biskop«, men de har brudt Rækkefølgen ved, at den første lutherske »Biskop« (Superintendent) ikke var viet af en Biskop, der havde Succession.

Konsekvent nok har de forkastet Troen paa, at Embedet er betinget af Successionen. —

Der er andre Trossamfund, der har bevaret Samfundet med Petri Stol — Skismatikerne i Orienten — om hvem vi skal tale i en særlig Opsats. —

Der er atter andre — baade Trossamfund som Høj-anglikanerne, og Enkeltpersoner indenfor Lands- og Folkekirkene (ikke mindst den svenske) — som hævder, at Succession er nødvendig, og at deres Trossamfund ikke har brudt Rækkefølgen.

Dette giver i Praxis tre Problemer:

Er Successionen i den engelske Kirke gyldig?

Er der Succession i Sverrig?

Og: Hvorledes har det sig med Bispevielser, der stammer fra jansenistiske og lignende Biskopper?

1. Anglikanerne forsvare deres Position med disse Argumenter:

Den anglikanske Kirke har fortsat den førreformatoriske Kirke i England, som kun ved »Reformationen« har »vadsket sit Ansigt«.

Hæertil er at svare, at i 1411 fordømte de engelske Biskoppers Synode i London Wycliffes Sætning: »Det er ikke nødvendigt til Frelse at hævde, at den romerske Kirke har Myndighed over de andre« — og i 1535 led Rochester-Bispen John Fisher Martyrdøden, fordi han hævdede det modsatte: Roms Myndighed over den engelske Kirke; der er altsaa tydelig sket en Ændring i Troen paa Kirken.

Naar John Fishers Banemænds kirkelige Ætlinge dog vil hævde, at Church of England er lovlig Successor af de førreformatoriske Bisper, grunder de deres Paastand paa en ny Paastand om, at de første reformerte Bisper var lovligt viede, — saa, selvom man havde faaet en ny Lære om Retfærdiggørelsen og havde forkastet Troen paa Skærsheden, fem af Sakramenterne, Messen og Pavens Primat, havde man dog reddet det ægte Embede fra Apostlene og Kristus gennem Rækkefølgen.

Hvorledes forholder det sig saa med den første reformatoriske Bispevielse i England? Er det saaledes, at den ordinerende Biskop opfylder de to nødvendige Betingelser: selv at være gyldigt bispeviet — og at bruge en Ritus, der dækker det Væsentlige af, hvad Kristus har indstiftet?

Vi véd, at den Formel, hvormed frafaldne katholske

Biskopper viede de nye, ikke-katholske Præster, lød: »Modtag Helligaanden; hvem Du tilgiver Synd, er den tilgivet, og hvem Du beholder Synd, er den beholden — og vær en trofast Husholder over Guds Ord og hans hellige Sakramenter« (ved Haandspaalæggelsen) og — (ved Overrækkelsen af Biblen): »Modtag Myndighed til at prædike Guds Ord og til at forvalte de hellige Sakramenter i den Menighed, hvor Du skal ansættes.«

Ved Bispevielsen lød Formlen: »Modtag Helligaanden — og kom i Hu, at Du opvækker i Dig den Naade, Du har ved vore Hænders Paalæggelse, thi Gud har ikke givet os en Frygtens Aand, men en Kraftens, Kærlighedens og Maadeholds Aand« (ved Haandspaalæggelsen) — og (ved Biblens Overrækkelse): »Læg Vind paa Læsning, Formaning og Belæring. Tænk paa de Ting, som staar i denne Bog, vær for Kristi Hjord en Hyrde, ikke en Ulv, ernær den og svigt den ikke, ophold de Svage, læg de Syge, bestyrk det Brudte, bring de Udstødte tilbage og opsøg det Tabte . . .« [Ordinalet af 1552; det fra 1550 fik aldrig Betydning]. De Reformerte følte selv, at denne Formel var for vag; i 1662 tilføjedes (efter »Helligaanden«) for Præsten: »til Embede og Gærning som Præst i Guds Kirke, som nu betroes Dig ved vore Hænders Paalæggelse« — og or Biskopper: »til Embede og Gærning som Biskop i Guds Kirke . . .«. Spørgsmaalet bliver nu: Udtrykker disse Formler det Væsentlige i Kristi Indstiftelse? Og gør de det i deres Form fra 1552, thi ellers er jo Rækken brudt mellem 1553 og 1662.

Vi maa se paa den første Biskop, der benyttede Formlen, og spørge, hvad han mente med den.

Kardinal Pole af Canterbury var død, og alle Englands andre Bispestole (med en enkelt Undtagelse) var ledige, idet Bisperne enten var døde eller afsat af Dronning Elisabeth.

Hun ønskede at skabe et nyt Hierarki (Bispe- og Præstedømme) ved at gøre Dr. Parker til Ærkebiskop af Englands Hovedsæde; var han først gyldigt bispeviet, kunde han jo bispevie de andre Nyudnævnte — men hvor skulde man skaffe ham Vielsen fra? Ingen af de faa endnu levende katholske Stiftsbiskopper vilde vie ham, fordi han var fæl-

den fra Troen. Saa fik hun fire andre Bisper af ikke allfor godt Rygte (de tre var blevne afsat af Dronning Marie) med W. Barlow i Spidsen til 17. Dec. 1559 at konsekrere Parker, som selv, faa Dage senere, konsekrede fire andre; disse fire er Stamfædrene i det anglikanske Hierarki.

Men blev Parker selv gyldigt viet?

Barlow, der viede ham, mentes selv; at være Biskop det er ikke bevist, at han ikke var det, ejheller er det bevist, at han var det — i hvert Fald er Gyldigheden omtvistelig, hvis Vielsen, han udførte, ikke ad anden Vej er gjort sikker.

Men den benyttede Formel gør Sagen yderligere tvivlsom; selvom Englands Kirke havde Ret til at ændre Ritus, blot det Væsentlige i Kristi Indstiftelse bibeholdtes (en Ret, der ikke kan bevises), er det dog umuligt at hævde, at den foran citerede Formel rummer det Minimum af Væsentligt, der fandtes i den ældste romerske og i Østerlands kortfattede Riter, thi den engelske Formel fra 1552 siger ikke et Ord om, hvad Helligaanden skal virke i den nye Biskop, eller hvilket Embede han ordineres til (det tilføjedes først i Formlen af 1662). Præstevielses-Formlen har dog Nævnelser af Embedets Art, men Bisper-Formlen er saa vag og løs, at man ikke kan siges at udtrykke nogen Hensigt om at bispevie en Mand med de Ord. Vil man saa endelig hævde, at vel siger Ordene det ikke klart, men Hensigten var der dog stiltiende, maa der svares, at Barlow ikke havde nogen Hensigt at vie en katholsk Biskop i førreformatorisk Forstand. Sammenligner man den førreformatoriske Formel for Bispevielse i England med Formlen fra 1552, viser Forskellen tydelig nok, at man havde forladt Idéen om det katholske Bisper- og Præsteembede — et Faktum, man 400 Aar efter kan beklage, men ikke ændre.

Det er altsaa selve den Handling, hvormed Barlow »bispevier« Parker, der bryder Successionen i England; Mangler ved Handlingen (som Undladelse af denne og hin Ceremoni) fælder ikke Gyldigheden, men den manglende baade stiltiende og aabenbarede Hensigt om at vie en Biskop af samme Slags som forhen. —

2. Vi vender os nu til Sverrig, hvor nogle — baade Svenskere og Udlændinge — hævder, at Successionen bestaar*)

I 1524 brød Gustav Vasa Forbindelsen mellem Sverrig og Rom og gav Olavus Petri Lov at prædike Lutherdom i Stockholm; Tilhængere af den gamle Tro henrettedes som Landsforrædere, uden Proces. Tre Aar senere lykkedes det Kongen at faa Rigsdagen i Västerås til at give Love, der satte ham i Spidsen for Kirken. For ikke at ophidse Folket, beholdt man det Ydre ved Gudstjenesten (katholske Paramenter og Ceremonier) — først efter de katholske Dalkarles mislykkede Opstand afskaffede den anden Rigsdag i Västerås endogsaa det Udvortes, der var bleven bevaret.

I en vis Henseende — nemlig rent materielt — er Successionen bevaret, idet Upsalas første lutherske Biskop, Laurentius Petri, var bispeviet af den katholske *electus* (udvalgte Biskop, til Västerås, Petrus Magni; dennes Bispevielse er ikke uigendrivelig bevist, men anses (selv af den katholske Historiker Martin) for sikker.

Naar vi dog maa forkaste Successionen i Sverrig, skyldes det, at Succession ikke er en blot materiel Sag, men at dens Overdragelse afhænger af den viende Biskops Hensigt (Intention) — og Petrus Magni havde beviselig ikke til Hensigt at bispevie Laurentius Petri.

I en Skrivelse af 10. Aug. 1531 protesterer baade han selv og den Biskop, der hjalp ham med Vielsen (Magnus Sommar), mod dens Gyldighed og erklærer, at de har forrettet den blot af Frygt for Kongen; de erklærer den udtrykkelig med Underskrift og Segl at være »magtesløs og ugyldig«.

Det er altsaa tydeligt, at Intentionen er ophævet ved *metus & fraus*, Frygt og Svig.

Rom har aldrig været spurgt om den svenske Successions Gyldighed og har dærfor aldrig forkastet den — hvilket ej heller behøves, da den saa aabenlys er ugyldig. (De hærhen hørende Dokumenter kan findes i: Thyselius: Handlingar, II, 21 — særlig Dok. af 10. VIII. 1531).

*) Oplysningerne til dette Afsnit skylder jeg Mgr. Assarson, min Kollega i Helsingborg, til hvem jeg retter min Tak.

Vi ser altsaa, at en manglende Intention ophæver den materielle Succession i baade England og Sverrig.

Princippet er dette:

En Handlings Gyldighed afhænger (foruden af andre Omstændigheder) af, om jeg har til Hensigt at udføre den — eller om jeg blot (af et eller andet Motiv: Frygt, Svig, Vinding, Magtskyge...) udfører den *pro forma*, rent materielt, mens jeg har den Idé: med Handlingen at udøve noget ganske andet, end det ser ud til. — Hvad man end vil sige om de to Bisper, der i England og i Sverrig har »bispeviet« de første ikke-katholske Bisper — eet kan man hævde: de har ikke haft til Intention at vie katholske Biskopper, saa der ingen Forskel skulde være mellem før og nu.

Og dærmed falder Hensigten.

3. Der findes Biskopper, som udleder deres Vielse fra Jansenisterne — Mænd, som fungerer blandt Theosoffer, i »Stjernen fra Øst«, i »Den liberal-katholske« eller »Den gammel-katholske Kirke« — samt enkelte, der ikke fungerer nogetsteds, fordi de har gjort sig umulige i selv de mindst kræsne Trossamfund.

Hvorledes har det sig med deres Vielse?

Vi kan ikke hær beskæftige os med Jansenismen som System i Theologien og i Fromhedslivet, vi maa nøjes at betragte den som Organisation, som Sekt.

Sekten opstod ca. 1640 af hine Gejstlige og Lægfolk, som nægtede at underkaste sig Roms Forkastelse af Jansenius' theologiske Idéer; de hævder stadig at være Katholikker, men har mellem 1704 og 1723 dannet et Skisma i Holland, med Hovedsæde i Utrecht, hvor de nu gaar under Navnet »Den gammel-katholske Kirke«.

Holland styredes efter Reformationen, i katholsk Henseende, af apostoliske Vikarer; et Par af dem støttede hemmeligt og aabent Jansenisternes Idéer; den sidste af dem maatte Paven afsætte i 1704; da han døde (1710), nægtede hans Tilhængere at underkaste sig den nye apostoliske Vikar, ligesom de ikke vilde anerkende Pavens Nuntius; de holdt sig til de af den afsatte Biskop udnævnte Generalvikarer og til en Gruppe paa syv Gejstlige, der paastod at være det lovlige Kapitel ved Domkirken i

Utrecht (skønt dette allerede var ophørt under Reformationen).

Dette irregulære Kapitel foretager 1723 et Skisma, idet de udvælger Cornelius Steenoven til Ærkebiskop af Utrecht. Han finder en Biskop, der vil vie ham, i Dominikus Varlet, en med Jansenisme befængt, suspenderet Missions-Biskop; denne konsekreerer ogsaa Steenovens Eftersølgere i 1725, 1734 og 1739. Den sidste af dem opretter (paa egen Autoritet) Bispesæderne i Haarlem og Deventer; dette sidste erklærer Paven dog for Nul og Intet, idet ingen Biskop paa egen Haand kan oprette nye Stole — men Successionen var ubestridelig i Vielsen fra Utrecht, idet Sekten paa det bestemteste fralægger sig at være kættersk eller skismatisk. Efter 1870 sluttede de sig sammen med »Gammel-Katholikerne« og blev aabenbare Kættere.

M. H. t. deres Bispeembede, kan man ikke nægte, at det stammer fra en rettidig viet Biskop, og at baade han og Modtageren havde til Hensigt: at fortsætte den ægte romersk-katholske Bispefølge — Embedet er altsaa gyldigt (omend ulovligt).

Naar det dærimod drejer sig om de Vielser til »Biskop«, de har givet til frafaldne katholske Præster, til Theosoffer (som ønsker at føje denne *initiation* til lignende fra andre, oftest asiatiske Religioner) eller til Sekterere, da maa man stille sig tvivlende og undersøge Intentionen hos Giver og Modtager i hvert enkelt Tilfælde. —

Af det foran Fremførte vil det ses, at Successionen er sikker i alle romersk-katholske Embeder — at den ikke eksisterer i England og Sverrig — og at den maa behandles med Kritik, hvor den stammer fra Jansenismen.

Vi skal i en anden Opsats vise, at den eksisterer i Østen.

Succession og kirkelig Eenhed.

Baade historisk og dogmatisk er det givet, at Kirken forplantes gennem Embedet — og at den sande Kirke kun forplantes gennem det sande Embede i den apostoliske Rækkefølge.

Vil man dærfør tilbage til Kirke-Eenhed, er der kun

een Vej at gaa: at vende tilbage til det ene Embede: ti Rækkefølgen.

Det er ørkesløst at debattere Dogmer, Andagtsformer, Sakramenter og kanonisk Styrelse, Liturgi samt *life & work* med de Fraskilte, før disse har klargjort sig deres Stilling til Successionen.

Bliver den et: Nej — er al Vej til Eenhed spærret.

Bliver den et: Vi har den — er Vejen aaben til en historisk Debat om dens Ægthed.

Bliver det et Forsøg paa Omvej: et Forsøg paa at hente sig Succession i Østen eller i Holland, udenom Rom — er Vejen atter spærret, idet der saaledes jo nok etableres formel Eenhed, men ikke reel Eenhed.

Desuden er denne Vej spærret ved Østerlændingenes absolutte Afslag paa at give Embedet til Personer og Samfund, der afviger i Troen.

Vilde Jansenisterne gøre det (og deres Iver for at bispevie tvivlsomme Personer kan tyde i den Retning), vilde Intentionen i de fleste Tilfælde næppe være den rette, og Rækkefølgen blev ikke forplantet.

Vi maa altsaa henvise vore fraskilte Medkristne til at forlade de almindelige Udtalelser om Succession, og i Stedet gøre sig klart:

o m den er nødvendig —

h v a d den beror paa —

o m den er et historisk F a k t u m —

o g h v o r den er at finde.

Saa først faar Talen om »kirkelig Genforening« den rette Retning og flyttes fra Drømmens, Haabets og Ønskets Verden over i Realitetens.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Professor *Andrea Rasetschnig*, Rom.

En fransk Avis har fundet en god »And« til Agurketiden — og den blev optaget af et lille hensygnende Middagsblad i Rom: Paven er alvorlig syg af Aareforkalkning, og i Vatikanet frygter man det værste!

Dementiet kom prompte, idet den italienske Regering omgaaende beslaglagde Bladet.

Den hellige Fader er rask nok — naar han har syntes de Audienshavende noget træt, skyldes det Klimaet, der fra Kulde faldt over i 40° Cels. —

Paven har modtaget 1000 Børn og Unge fra det af Kolumbus-Ridderne opretholdt St. Peters Oratorium (Fritids-Asyl); Hs. Hellighed besaa med Glæde deres Sløjd-Arbejder. —

Ogsaa en anden Ungdoms-Kreds var i Audiens, La Scaletta, som holder til i St. Aloysius' Kapel i Jesuiternes Kirke Sant' Ignazio. Paven roste, at Medlemmerne havde været flittige til Fattigbesøg i de lavere Kvarterer i Rom og udtalte sig om det Gode ved, at troende Ungdom lærte at øve *charitas*. —

100 Deltagere fra den katholske Højskole i Genua sluttede Skoleaaret med en Valfart til Rom; de blev modtagne i Audiens og fik en Tale. —

Den lille By Rubi i Spanien, som kun tæller 5000 Indvaanere, sendte et Pilgrimstog paa 50 Personer til Hs. Hellighed. —

Jesu-Hjærte-Festen fejredes i Rom med offentlige Hyldest-Processioner, i hvilke Statens og Kommunens Autoriteter tog officiel Del. Kardinaler bar Sakramentet, og hele Kvarterets Indbyggere var samlede paa Torvene til Indvielse. —

En Ungdomsven af Paven, Biskop Taneggia i Dinajpur i Indien, er død efter 46 Aars Missionsvirksomhed. —

Den hellige Fader har betegnet Den katholske Aktion som intet ringere end »Lægfolkets Deltagelse i Præstedømmets Apostolat«; ifølge sin Natur er »Aktionen« Præst og Biskop underlagt i Henseende til Opgaver og Metoder, Program og Midler, idet Gejstligheden er ansvarlig for den — den kan kun have Kontakt med Politik, naar Politikken kommer i Berøring med Altret.

Katakombeforskernes Selskab, »Collegium cultorum Martyrum«, holder 6. Jan. 1929 sit 50 Aars Jubilæum med en Fest i St. Callixtus' Katakombe og senere med et Festmøde; der vil blive holdt arkæologiske Udflugter til de vigtigste Martyrsteder — under Ledelse af Præsidenten, den berømte Dr. Marucchi. —

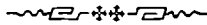
Opførelsen af det Tjekoslovakiske Collegium i Rom skrider stærkt frem. Paven har skænket 1 Mill. Lire til det; det ligger nær Lateranet og skal indvies paa St. Johannes Nepomuks 200 Aars Fest i 1929. —

Rom har haft sin Eukaristiske Stifts-Kongres. Der var Fester i Sta. Maria Maggiore og i alle de ældgamle Basilikaer paa Esquiliner-Højen. Mægtige Fælles-

altergange afholdtes, Kardinaler og berømte Talere prædikede, og der holdtes vedvarende Tilbedelse.

Af Beretningerne fremgaar som Eksempel paa Iveren for Altrens Sakramente, at Børnene i »Kristi Legems Kors-tog« i Rom i Juni Maaned blot har opofret 6402 Messer, 10,476 Kommunioner, 8761 Besøg ved Tabernaklet — alt til Ære for Gud i Sakramentet.

Festen sluttede med Velsignelse fra et Alter.

Kirkeskat.

Forvaltningsraadet for den katholske Kirke i Fredericia, Ad St. Canutum, har i smuk Udstyrelse udsendt Aarsberetning over Indtægter og Udgifter ved Kirke, Skole og Kirkegaard m. m. for Regnskabsaaret $\frac{1}{4}$ 1927 — $\frac{2}{3}$ 1928. Regnskab for Kirke og Skole balancerer med Kr. 14973,67 Øre. I Kirkeskat er indgaaet Kr. 1002.

Beretningen indeholder en meget interessant Oplysning. Forvaltningsraadet har nemlig truffet Overenskomst med Kommunen om at denne herefterdags sammen med Kommuneskatten opkræver Menighedens Kirkeskat. Ligningskommissionen har sat Kirkeskatten til 0,7% for Aaret 1928—1929.

Det er sikkert den rigtige Vej, Forvaltningsraadet her betræder, naar den lader de kommunale Myndigheder opkræve Kirkeskatten. Thi saa indgaar den da, og i passende Forhold til Indtægterne. Den katholske Kirke i Danmark burde nu med sine 25,000 Medlemmer kunne staa paa egne Ben, f. Eks. lønne sine Præster tidsvarende, uden at skulde ty til Udlandets Godgørelse. Men dette sker ikke, saalænge Kirken benyttes som Skattely.

Det var nok Overvejelse værd for Landets øvrige Forvaltningsraad, om ikke de burde følge i det Fredericia-Raads Fodspor.

S. Aa. R.

Kirke-Nyt.

Irland. I Cork deltog 30,000 Mænd og Drenge i Kristi-Legems-Processionen; Dublins Domkirke var aaben Dag og Nat for stadig Tilbedelse; mange Steder smykkede selv Protestanterne deres Huse for Festen.

100-Aarsfesten for Irlands religiøse Frihed skal fejres med et Festskrift i 250,000 Expl.

Frimurerne i Irland gør sig store Anstrængelser for at faa Fremgang — og ikke uden Held, de støttes af Samfundets Spidser, saaledes deltog Hertugen af Abercorn Pintsedag i en Frimurergudstjeneste i . . . Synagogen.

Bøhmen. I dette, Sekternes klassiske Land, har den frafaldne »Nationalkirke« delte sig i to, idet den mindre Del har forenet sig med de Ortodoxe.

Polen. De Ortodoxe i Østpolen stiller sig skarpt overfor de Unerede, idet de har sluttet sig sammen med Kommunerne mod Katholikerne, hvem de angreb under en Ligfærd paa en Kirkegaard.

Frankrig. En Kommune havde forbudt Processioner, men Præsten indankede Sagen for Regeringen, der har erklæret Forbudet for ulovligt.

Spanien. Der er holdt en stor Fest i Anledning af Landets Indvielse til Jesu Hjærte. Spaniens Primas læste Messe i fri Luft paa et Bjærg, nær Foden af en kolossal Kristus-Statue.

Statistik. Det er bevist, at Missionærer gennemsnitligt lever 14 Aar kortere end andre Ordensfolk — dærfør lægger man nu Vægt paa at give Kursus i Missions-Medicin til de Udsendte.

Ugens Messebønner.

8. Juli 6. Søndag efter Pintse. Søndagens Messe (N.-M. 673 G.-M. 508). 2. Ihukommelse af Elisabeth af Portugal (N.-M. 992 og [73], G.-M. 813 og [73]). 3. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]).
9. Juli. Ferialdag. Søndagens Messe uden Gloria og Credo. 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]). 4. efter frit Valg.
10. Juli. De syv hellige Brødre samt d. h. Rufina og Secunda. (N.-M. 993, G.-M. 766). 2. om de helliges Forbøn. 3. efter frit Valg.
11. Juli. Pius I. Messen for en Martyr-Biskop (N.-M. [43], G.-M. [5]). 2. om de helliges Forbøn. 3. efter frit Valg.
12. Juli. Johannes Gualcertus. Messen for en Abbed (N.-M. [53], G.-M. [53]) med de opgivne Undtagelser (N.-M. 994, G.-M. 816). Ihukommelse af Nabor og Felix (samme Sted).
13. Juli. Anacletus. Messen for en Martyr-Biskop (N.-M. [8], Evangeliet [6], G.-M. [9], Evangeliet [7]). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. frit.
14. Juli. Bonaventura (jvf. N.-M. 996, G.-M. 818).

Kirkelig Kalender.

8. Juli 6. Søndag eft. Pintse; Elisabeth af Portugal, Enke.	15. Juli 7. Søndag eft. Pintse. Kejser Henrik, Bekender.
9. — M. Ferialdag.	16. — M. Vor Frue af Karmel.
10. — Ti. De syv hellige Brødre samt den hl. Rafina og Secunda.	17. — Ti. Alexis, Bekender.
11. — O. Pius I. Pave og Mar- tyr.	18. — O. Camillus af Lellis, Bekender.
12. — To. Johannes Gualber- tus, Abbed.	19. — To. Vincents af Paul, Bekender.
13. — F. Anaklet, Pave og Martyr.	19. — F. Hieronymus Æmi- lianus, Bekender.
14. — L. Bonaventura, Be- kender Kirkelærer.	21. — L. Praxedis, Jomfru.

800 Aars Mindet om Ærkebisp Absalon

vil blive fejret i Sankt Ansgars Kirke Søndag den 15. Juli ved en Pontificalmesse Kl. 10. Pastor Günther prædiker.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen, i Stedet for meddeles sakramental Velsignelse efter Højmessen.

Hver Torsdag Morgen meddeles som sædvanlig sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

Tilbedelsen foran det udstillede Sakramente 1. Søndag i Maanednen bortfalder i Juli og August, men 1. Fredag i disse to Maaneder udstilles det Allerhelligste fra Kl. 5½ til Aftenandagten Kl. 8.

St. Annæ Kirke. Paa Søndagene i Ferietiden — fra 1. Juli til 12. August — læses Messerne Kl. 6, 8 og 10.

Dragør. Gudstjenesten i Juli Maaned finder Sted Søndag d. 8. og Søndag d. 22. Kl. 9¼ i Villa »Vesterled«, Kirkevej, Dragør

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos d. Hr. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 29.

Søndag den 15. Juli.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — »Vogt eder for de falske Profeter«. Kirkeindvielse i Nyborg. — »Menneskesønnen«. — Pastor Johs. Wijnen, S. M., Holbæk. — »Omvendelse« fra Kristentro til Hinduisme. — Katholske og protestantiske Missioner i Kina. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Næstved. Sverige. Helsingborg. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 8, 21—34.

Judith kender en Vej til Redning.

1. *Judith opmuntrer til at drage Lære af Forlidens Eksempler.*

»Og nu, mine Brødre, siden I er Guds Folks Øverster, og siden dets Liv afhænger af Eder, sæt Mod i dem ved eders Ord og mind dem om, at vore Fædre blev prøvet, for at man kunde se, om de i Sandhed tjente deres Gud! De skal erindre, hvorledes vor Fader Abraham blev fristet, og hvorledes han, prøvet ved mangfoldige Hjem søgelser, blev Guds Ven. Paa samme Maade maatte Isak, Jakob, Moses og alle de, som tækkedes Gud, gaa gennem mange Prøvelser, og de holdt trofast ud.

Men de, som ikke vilde finde sig i disse Prøvelser med gudfrygtigt Sind og gav deres Utaalmodighed og deres fornærmelige Klager mod Herren aabenlyst til Kende, ramtes af Ødelæggelse og mistede deres Liv ved Slangers. Lad os

altsaa ikke (ved Utaalmodighed og Knurren) tage Hævni for det, som vi lider. Men lad os forstaa, at disse Hjem-søgelse er mindre end vore Synder og er en Svøbe, hvor-med vi tugtes af Herren som hans Tjenere, der skal blive bedre! Lad os være forvisset om, at de ikke kom over os for at ødelægge os!« 21—27.

2. *Byens Øverster bifalder Judiths Syn paa Tingene.*

Da svarede Ozias og Øversterne hende: »Alt, hvad du har sagt, er sandt, og der er ikke noget at udsætte paa dine Ord. Saa gaa i Forbøn for os, thi du er en hellig og gudfrygtig Kvinde!« 28—29.

3. *Judith antyder sin Plan og beder om at støtte den.*

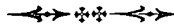
Derpaa sagde Judith til dem: »Siden I indser, at hvad jeg kunde sige, er fra Gud, saa prøv nu, om ogsaa det, jeg har besluttet at gøre, kommer fra ham, og bed om, at Gud maatte give mig Kraft til (at udføre) min Plan. Kom i Aften til Byens Port, at jeg kan gaa ud med min Led-sagerske. Bed om, at Herren i Løbet af de fem Dage, som I har sagt, maa forbarme sig over sit israelitiske Folk. Men jeg ønsker ikke, at I skal udforske, hvad jeg vil foretage mig. Indtil jeg vender tilbage med Efterret-ninger til eder, skal man ikke gøre andet end bønfalde Herren vor Gud for mig.« Derpaa sagde Ozias, en Stor-mand i Juda, til hende: »Gaa i Fred, og Herren være med dig for at fuldbyrde Straffen paa vore Fjender!« Saa for-lod de hende og gik igen. 30—34.

Levregel: »Lad være med at forandre dine Beslutnin-ger, saa længe din Sjæl er i Mørke, og Fristelsen staar paa!« Det var denne Kampregel, som vi forleden kunde slaa fast. I Dag skal vi imidlertid tilføje en anden, som er lige saa vigtig som den første. Den lyder saaledes: »Der er ikke noget i Vejen for, at du i tunge Timer for-andler dine Kampmetoder lige overfor dine Fjender ved at skærpe dem. Judith opfordrer i Farens Stund til for-øget Bøn, til grundigere Samvittighedsransagelse, til stren-gere Bod, og selv giver hun et herligt Eksempel paa en

en ny og heroisk Kraftanstrengelse, der skal bringe Befrielsen for Byen og hele det israelitiske Folk. — Det er det, som du — foruden meget andet — kan lære i Dag, hvis du vil sikre dig mod Nederlag i din aandelige Kamp.

F. K.

„Vogt eder for de falske Profeter“.

I Nadversalen — efter Paaskelammets rituelle Nydelse, efter Indstiftelsen af Alterets Sakramente — sad vor Frelser endnu længe sammen med sine Disciple, idet han holdt en lang, trøstefuld Afskedstale til dem og endte den med hin vidunderlig smukke Bøn, som kaldes »Jesu ypperstepræstelige Bøn«.

I denne Bøn til sin himmelske Fader beder vor Frelser bl. a. og ganske særlig om Enhed og Enighed mellem hans troende, at ikke blot hans Apostle, men ogsaa de, som gennem dem vilde komme til Troen paa ham, dog »alle maatte være ét, ligesom du, Fader er i mig, og jeg i dig, at ogsaa de maa være ét i os, for at Verden maa tro, at du har udsendt mig.«

Og ved tidligere Lejligheder havde vor Herre og Frelser ogsaa fremhævet Enighedens Nødvendighed: »Ethvert Rige, som er splidagligt med sig selv, vil blive øde, og Hus vil falde over Hus« (Luc. 11, 17) — samt sit Ønske og sin Vilje angaaende Enigheden blandt alle den gode Hyrdes Faar: »Jeg har andre Faar, som ikke er af denne Sti; ogsaa dem bør det mig at føre hid, og de skal høre min Røst, og der skal blive én Hjord og én Hyrde.«

Skulde man nu ikke efter alt dette vente, at alle, som tror paa og elsker vor Frelser (eller som siger, at de tror paa ham og elsker ham), at de vilde gøre sig al tænkelig Umage for at bevare denne Enhed, som ligger vor Frelser saa meget paa Hjerte, og at de omhyggelig vilde undgaa alt, hvad der kunde sprænge denne Enhed eller blot bringe den i Fare?

Alligevel — allerede siden Apostlenes Dage har der

været Vranglærere, Kætttere og Sekterere, som tværtimod har gjort alt for at sprænge denne Enhed. Nogle af disse Sekter er atter forsvundne, andre er opstaaet i deres Sted, og nogle af dem har atter delt sig i mange andre hverandre sig modsigende Smaasekter; alle mulige Slags har der været og er der, undertiden med de uhyggeligste Forvrængninger af Kristendommens Lære, af vor Herres Ord.

At det var saaledes allerede paa Apostlenes Tid, ser vi af Apostlen Paulus's Brev til Timotheus, hvor han formaner ham med disse Ord: »O, Timotheus, bevar det dig betroede, og vogt dig for de vanhellige nye Lærdomme og Stridigheder af den falske saakaldte Videnskab, som nogle bekendte sig til og faldt fra Troen.«

Vor Frelser forudsaa alt dette med sit alvidende og be-
drøvede Blik. Det var derfor ikke uden Grund, at han, som vi læser i Evangeliet, advarer imod saadanne falske Profeter: »Vogt eder for de falske Profeter, som kommer til eder i Faareklæder, men indvortes er glubende Ulve; af deres Frugter skal I kende dem.«

Men hvorledes kan det da kendes, om deres Frugter er gode eller slette, om deres Lærdomme er sande og heldbringende eller falske og fordærvelige?

Nogle af Kendetegnene derpaa skal her i Korthed fremdrages:

I. For det første maa det siges, at enhver ny op-
dukkende Lære, som før har været ganske uhørt, og som er i Modstrid med den gamle Kirkes Lære og med Apostlenes Lære — den maa stemples som falsk.

Naar Apostlene og den katholske Kirke til alle Tider har holdt paa Læren om Kristus, vor Frelser, som sand Gud og sandt Menneske, saa maa enhver ny Lære, som nægter enten det ene eller det andet heraf, være falsk, og Stifterne og Forkynderne af saadanne nye Lærdomme maa være falske Profeter, saasom Arianerne, Monofysiterne, Monoteliterne og hvad de alle hedder, de forskellige Vranglærere allerede i de første Aarhundreder efter Kristus.

Naar Apostlene og den katholske Kirke til alle Tider har lært, at en af de vigtigste Betingelser for Menneskets Frelse er Troen, men at denne Tro ogsaa maa vise sig i

Gerningen, i Livet, saa maa den Lære være falsk, som opstod i det 16. Aarhundrede paa den saakaldte Reformationstid — den Lære nemlig, at Mennesket frelses ved Troen alene, uden gode Gerninger.

Naar Apostlene og den katholske Kirke til alle Tider har lært, at vor Herre og Frelser har indstiftet syv hellige Sakramenter eller Naademidler, saa maa det være falske Lærere, falske Profeter, som kaster det ene Sakramente bort efter det andet.

Naar Apostlene og den katholske Kirke til alle Tider har lært og troet paa Jesu sande Nærværelse i Alterets helligste Sakramente, ikke blot i Nydelsens Øjeblik og i Følge af eller i Kraft af den kommunicerendes Tro, men i Kraft af Jesu almægtige Ord, som den retmæssigt viede Præst udtaler over Brød og Vin, saa maa det være falske Profeter, de, som lærer noget andet, noget, der er i Modstrid hermed.

Kirkefædrene har paa samme Maade altid forkastet enhver Lære, som var i Modstrid med den katholske Kirkes Lære.

Bekendt er ogsaa Tertullians Udtalelse: »Enhver Lære, som stemmer med den katholske Kirkes Tro, har Sandhedens Præg, men enhver Lære, som ikke stemmer med den, har Løgnens Præg.«

Og endnu kraftigere er selve Apostlen Paulus's Udtalelse herom: »... om endog ... en Engel fra Himmelen forkyndte eder et andet Evangelium, end vi har forkyndt eder, han være en Forbandelse.« — Dette samme kan endnu den Dag i Dag den katholske Kirke sige, og den alene vover ogsaa at sige det, fordi den alene er Kristi egen Kirke, den alene har Jesu Løfte om hans og den Helligaands Vejledning til al Sandhed, Forjættelsen om Ufejlbarhedens Gave.

Men her kunde maaske en eller anden være fristet til at indvende: »Aa, stop lidt! Ikke saa kæphøj! Du talte om, at enhver ny opdukkende Lære maa anses for falsk. Hvorledes er det da med jeres ny Dogmer, som f. Eks. dem om den ubesmittede Undfangelse og den pavelige Ufejlbarhed?«

Men denne Indvending er det meget let at svare paa:

Et nyt Dogme er ikke det samme som en ny Lære. Et Dogme er nemlig blot en nøjagtig Formulering og bestemtere Hævdelse af en allerede længe kendt Troeslære. Saaledes er det ogsaa med de to nævnte nyere Dogmer; de er paa samme Maade blot en nøjagtigere Udformning og bestemtere Hævdelse af to fra ældgammel Tid kendte Troeslærdomme. Det forholder sig hermed ganske som f. Eks. med Dogmet om Kristi Guddom, som forkyndtes paa Conciliet i Nicæa (325); det vil ikke sige, at man før den Tid ikke kendte til Læren om Kristi Guddom, at det skulde være en ny paa den Tid opdukkende Lære, men at denne ældgamle apostolske Troeslære paa den Tid trængte til nøjagtigere at formuleres og bestemtere at hævdes.

II. For det andet maa det siges, at enhver Lære, som smigrer for det sanselige Menneske og ikke stiller de samme strænge og alvorlige Krav til Menneskene, som vor Frelser gjorde, enhver saadan Lære maa være mistænkelig, ja maa stemples som falsk.

1) Kristus forlangte Tro, d. v. s. Forstandens ydmyge Underkastelse selv under saadanne Trossandheder, som er ufattelige, saasom Treenighedens Hemmelighed, Alterens Sakramente ...; han fordrede Tro ogsaa paa saadanne Lærdomme, som er ubehagelige for os: Læren om Helvedes evige Straffe, om Livets og Dødens Alvor, at vi kun lever én Gang her paa Jorden og kun har én Sjæl, saa at, naar den tabes, alt er tabt: »Det er beskikket Mennesket én Gang at dø og derefter Dommen.«

Derfor er Unitarerne falske Profeter, idet de nægter Treenigheden, Menneskevordelsen, Kristi Guddom.

Derfor er Theosofien og lignende Lærdomme falske Lærdomme, falske Profeter, naar de forkynder Reinkarnationen, d. v. s. at vi skulde faa Lejlighed til flere Gange at komme tilbage til Jorden og begynde et nyt og bedre Liv end det første, vi levede.

»Nej!« siger vor Frelser, »som Træet falder, saaledes bliver det liggende«; »der kommer en Nat, hvor ingen mere kan arbejde«; og hans Apostel forsikrer os som sagt: »Det er beskikket Mennesket én Gang at dø, og derefter Dommen.«

2) Kristus fordrer, at vi skal fornægte os selv og holde Budene: »Vil du indgaa til Livet, saa hold Budene,« siger han. — Enhver anden Lære, som gør den Port vid og den Vej bred og behagelig, som skulde føre til Livet, — enhver saadan Lære stempler sig selv som falsk.

3) Den sande kristne Kirke, den hellige almindelige eller katholske Kirke har til alle Tider øvet Bodsgerninger og krævet Faste og Selvfornægtelse, — den har altid strængt holdt paa Søndagens pligtmæssige Helligholdelse, paa Ægteskabets Uopløselighed og i det hele taget stillet Krav og Fordringer til Mennesket, som ingenlunde smigrer Sanseligheden; — derfor maa da ogsaa saadanne nye Lærdomme, som afryster alle disse heldbringende Aag fra de troendes Skuldre, de maa straks forekomme os mistænkelige, de bærer Falskhedens Stempel paa deres Pande.

Og det nytter ikke noget at besnykke sin Handlemaade og sine Lærdomme med Udtryk som »evangelisk Frihed«; — det er og bliver en falsk Frihed, falske Lærdomme og falske Profeter, som afryster Herrens eget Aag. Og de maa ofte (saaledes som Luther) selv indrømme, at Følgerne deraf er sørgelige. »Verden bliver (skriver Morten Luther) under vor evangeliske Frihed fra Dag til Dag værre og værre.«

Ja, siger vor Frelser, af deres Frugter skal I kende dem!

III. Endelig kan man sige, at enhver Lære maa anses for falsk eller i alt Fald for mistænkelig, naar den forkyndes af saadanne, som ikke har nogen virkelig højere Sendelse.

Det er hverken Rigsdag eller Ministre, hverken Konge eller Kejser, som har Ret til eller Fuldmagt til at give Mennesker aandelig Myndighed, at give dem præstelig eller biskoppelig Fuldmagt, at give dem med ét Ord: den rette Sendelse.

Det er der kun én, som har, nemlig ham, som har sagt: »Mig er al Magt given i Himmels og paa Jord, gaa derfor ud i al Verden og forkynd Evangeliet for al Skabningen, og jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.«

Kun dem, hvem vor Frelser selv har givet Fuldmagten

hertil og dem, som paa retmæssig Vis har nedarvet samme Magt fra disse igen, — kun dem gælder vor Frelzers Løfte og Forjættelse om Sandhedens Aand som Vejleder til al Sandhed.

De, som ikke har faaet den rette Sendelse og Fuldmagt, den rette Vielse af Apostlenes retmæssige Efterfølgere (som kun findes i den katholske Kirke) — de har da egentlig heller ikke nogensomhelst Ret til at forkynde Guds Ord. — Og de, som lytter til deres Forkyndelse, har ingensomhelst Garanti for, at det er Sandhedens Ord, Guds Ord, som forkyndes dem.

Og vi, som ved og forstaar dette, har derfor heller ikke Lov til at lytte til deres Forkyndelse; vi begaar en Synd, dersom vi gør det*); thi de er falske Profeter, om de end ikke selv forstaar dette; selv om de mener det nok saa godt og maaske ogsaa mangan Gang kan sige adskilligt godt og sandt, saa er og bliver de dog falske Profeter. Thi om dem gælder Vorherres Ord, som er talet til os gennem Profeten Jeremias:

»Lad eder ikke forføre af dem, thi falskelig forkyn-
der de i mit Navn; jeg har ikke sendt dem!«

* * *

Enhver, som deler vor Frelzers Ønske om Enhed og Enighed blandt hans troende, burde ofte bede for sig selv og for alle sine Medkristne om Fasthed i Troen, om Trofasthed imod vor Frelzers egen hellige katholske Kirke — bede ogsaa for alle dem, som staar udenfor den store, men ene og enige hellige katholske eller almindelige Kirke, at ogsaa de maa faa Øjet op for, at Enigheden i Følge vor Frelzers eget Udsagn skal være Kendetegnet paa Sandheden, — at ogsaa de maa gøre deres til, at vor Frelzers Ønske maa gaa i Opfyldelse om den ene Hjord og den ene Hyrde.

F. R.

*) d. v. s. naar vi overværer deres »Tjeneste«, deres »Forkyndelse« med den Tanke, at det kan vel være lige saa godt som at høre Kirkens egne virkelige Præster. — Derimod kan vi nok have Lov til for uundgaaelig Høfligheds Skyld at overvære protestantiske Bryllupper (naar ingen af de to Brudfolk er katholsk) og Begravelser, naar vi blot som sagt ikke betragter den fungerende »Præst« som virkelig Præst med retmæssig højere Sendelse, men kun som Statsembedsmand.

Kirkeindvielse i Nyborg

Søndag d. 8. Juli.

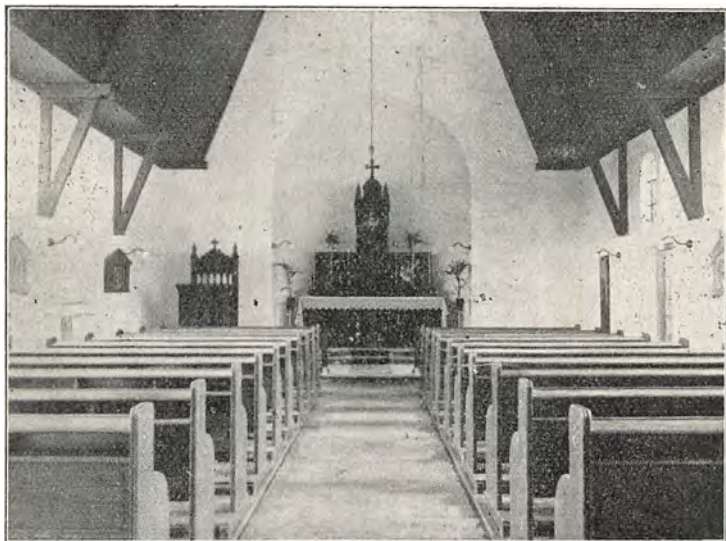
Fra den lille midtfynske By Ringe tager jeg tidlig Morgen til Nyborg for at overvære Indvielsen af den nye katolske Kirke. Nyborg er i Dag Midtpunktet for den danske katolske Kirke. Da jeg drejer ned ad Vindingevej, ser jeg den skønne nye Kirke, og jeg ser Flag ved Flag. Hans Højærværdighed Biskoppen og Præster fra alle Dele af Landet er i Dag stævnet til Nyborg. I det stille »Stella maris« er der Liv og Fest. Mariasøstrene kan i Dag være stolte, de har igennem mange Aars Arbejde og Forsagelse skabt en Kirkebygning, som enhver dansk Katholik kan glæde sig over.

»Fyens Venstreblad« for i Dag, Søndag, skriver følgende om den nye Kirke i Nyborg:

»Kirken er bygget Øst-Vest, og dens nydelige Spir rager højt op over de omkringliggende Villaer. Indgangen til Kirken er fra Vindingevej, og over den smukke Indgang findes et Relief, der forestiller Havets Stjerne, »Stella maris«. Dette Relief, der er udført i imiteret Sandsten, er hugget af den 19-aarige Svendborgenser Theilmann. Til højre i Relieffet findes en Engel, der forestiller den barske Nordenvind, medens den venstre Del af Relieffet forestiller den milde Søndenvind i Form af en Kvinde. Straks man kommer ind i Kirken, har man paa højre Haand Daabsrummet og til venstre Skrifterummet. Det store Kirkerum er iøvrigt enkelt og stilfuldt udstyret. Alle Vinduerne er af belgisk Glas, og de er udført af den belgiske Glarmester og Kunstner van Doorne, der selv har skænket et af Vinduerne. I de to øverste Vinduer oppe over Alteret er udført meget smukke Billeder forestillende Hellig Josef med Duerne i Templet, den hellige Augustinus, Frelseren og hans Moder og i Rosetten over Alteret den gode Hyrde. Rosetten over Indgangsdøren er skænket af et af Menighedens Medlemmer, Hans Peter Hansen, hvis Navnetræk findes paa Glasset.

Midlerne til Kirkens Opførelse er tilvejebragt ved Gaver, der væsentlig er modtaget fra Belgien. Det er ikke

fra selve den officielle Menighed, at man har modtaget disse Gaver, men derimod fra private. Alteret er saaledes en Gave fra Byen Clarvous i Luxemburg. Det er 2—300 Aar gammelt, hvilket bl. a. fremgaar deraf, at det var besat med mange Forgyldninger, som dog nu er taget af. Dette Arbejde er udført af Snedker Johansen, Nyborg. Kirkens Præst, Hr. Op de Coul, udtaler, at det tjener denne Haandværker til Ære, at Alteret er blevet saa nydeligt, som Tilfældet er. Det er helt igennem af Eg med pragtfulde Udskæringer. I Midten af Alteret er anbragt

en Altersten, der er en Relikvi hentet fra Katakomberne i Rom. Kirkens Prædikestol er helt ny. I den findes en meget veludrørt Figur af St. Ansgar. Alle Kirkens Balustre og Knæfald er udført i Eg, bejstet i ens Farve, saaledes, at det hele virker roligt og stille. Paa Kirkevæggene findes 14 Billeder, der forestiller Christi Lidelseshistorie. Kirkens Gulv er af Granitarten »Arduin«, som er hentet fra Ardennerne. Denne Granitart anvendes overalt i de belgiske Kirker, og da denne Kirke jo væsentlig er opført ved Hjælp af belgiske Gaver, har det ogsaa været naturligt, at den har faaet sit Præg fra den belgiske Kirkearkitektur. Dog er der den Forskel, at Alteret her er an-

bragt i en Niche mod Syd, medens andre Kirker ellers er orienteret mod Øst. Men af Hensyn til Pladsforholdene har man maattet foretage denne Afvigelse.

I Kirkens Klokketaarn findes en mindre Klokke, der er hentet i den belgiske By Loewen, og paa Klokken findes følgende Inskription: Ave Maris Stella.

Kirkens Bygmester er Arkitekt Tidemann Dahl, Næstved, der tidligere har bygget katholske Kirker i Assens og Næstved samt Biskoppens Kapel i Valby. Arbejdet er udført af Nyborghaandværkere, nemlig Murermester A. Andersen & Søn, Tømrermester Otto Rasmussen, Snedker Vilh. Johansen, Blikkenslager Larsen, Gottorp & Schrøder Hansen, Installatørerne Christiansen & Hansen, Maskinfabrikant N. P. Petersen, Strandvejens Maskinfabrik, og Malermester Bernh. Sørensen.«

Den officielle Kirkeindvielse med Indbydelse af Pressen o. a. var i Dag Kl. 4^{1/2}, men i Morges Kl. 10 begyndte den store Højtidsdag med Levitmesse, der overværedes af Biskoppen samt af Præster og Katholikker fra alle Steder i Landet. Kirkens Præst, Præmonstratenserpateren Op de Coul, læste Messen, assisteret af Sognepræsterne Hoppers fra Slagelse og Quadvlieg fra Roskilde.

Kirken var fyldt, da den højtidelige Messe begyndte. Endnu mangler et Orgel, det lille Harmonium blev fuldstændig overdøvet af Menighedens Sang, der blev baaret frem af den store Feststemning. Sognepræsten fra Odense, P. Resch, stod paa Prædikestolen for at holde Festprædiken, ingen mere end han havde fortjent dette Hverv, og ingen kunde gøre det bedre. Hans Prædiken var præget af en Varme og Kærlighed til Alterets Sakramente. Der kan enhver finde Trøst, dér kan enhver finde Naade og Barmhertighed. P. Resch talte med en Kraft og Inderlighed om at søge vor Frelser i Tabernaklet, thi dér er han altid at finde, ingen vil gaa forgæves. Han henrev alle ved sine jævne og fromme Ord, og alle vidste, at der bag disse Ord stod en Sjælesørger, der til daglig ofrer sig for sin Menighed. Da Pastor Resch efter en kort og inderlig Bøn gik ned fra Prædikestolen, da var denne Prædikestol i den nye skønne Kirke indviet paa den smukkeste Maade.

Levitmessen endte med »Store Gud vi love dig«.

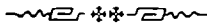
Den officielle Indvielse var Kl. 4^{1/2}, ved en Festandagt, hvortil var indbudt Pressen, Borgmesteren, Fængselsinspektøren og Haandværksmestrene.

I Procession gik det ind i Kirken med Biskoppen og 13 Præster. Pastor Quadvlieg fra Roskilde holdt her Festprædikenen, idet han gik ud fra Kirken som Livets Træ for Menigheden. Derefter var der Velsignelse og en Tale af Biskoppen, der bragte en Tak til alle, særlig til Søstrene, der havde rejst denne nye Kirke.

Efter Festandagten var der en kort Sammenkomst med Byens Borgmester og de forskellige Haandværksmestre.

Biskoppen holdt her en lille Tale for Borgmesteren, idet han glædede sig over det gode Forhold, der var mellem Byens Øvrighed og Virksomheden paa »Stella maris«. Borgmesteren takkede og svarede, at vi alle arbejder for det fælles Vel. Dagen sluttede med Menighedsfest med fælles Kaffebord. Kl. 10 var denne Højtidsdag for Nyborg Menighed og for Mariasøstrene tilende.

En ny Tid er begyndt for Nyborg Menighed, gid den maa bringe Lykke og Velsignelse. *Alf. Silcowitz.*

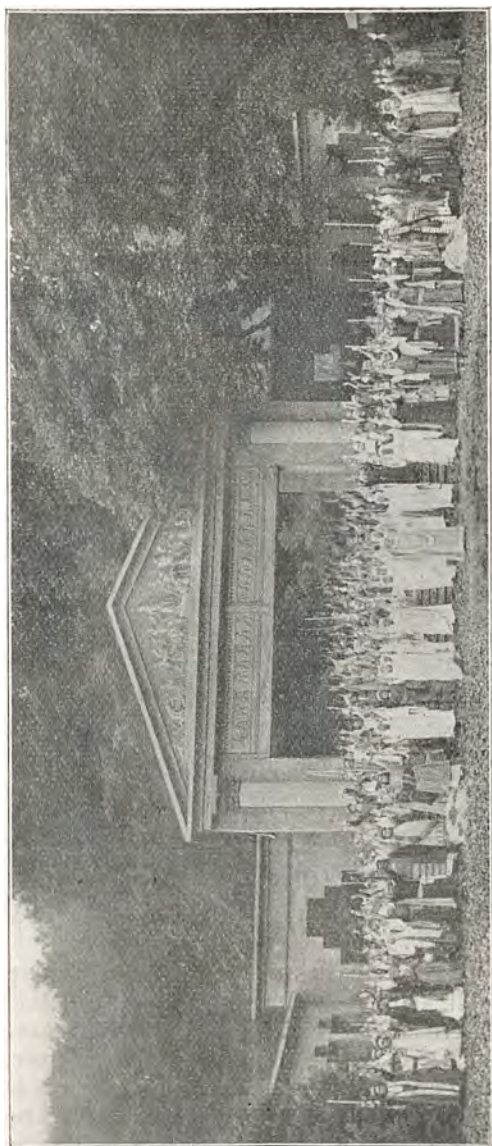

„Menneskesønnen“.

Medens der adskillige Steder, og navnlig ved de berømte Oberammergau-Spil, opføres Scener af Christi Lidelses-historie, er den Del af Herrens Liv, der ligger forud for Passionstiden, saa vidt vides, indtil nu aldrig blevet dramatisk fremstillet. Det var derfor et lykkeligt Fund, da Pastor De Vos under Krigen, i de belgiske og franske Skyttegrave, fik den Tanke at gøre et saadant Forsøg.

Tanken med dette Christusspil, der fik Navnet »Menneskesønnen«, er den at vise Christi Liv og Færden blandt Mennesker og at fremdrage de lyse Sider af Herrens Liv i Modsætning til Passionspillenes dødstunge Alvor. Dette er kommet meget smukt frem gennem Billederne af Bryllupet i Kana, Bispisningen af de 5000, den store Løvsalsfest og Palmesøndagens Triumftog. Konflikten i Christi Liv og Virke, der førte til Golgatha, antydes ved Farisæerne, som med deres Mistro, Spot og ophidsende Modarbejde følger Herren paa al hans Vej. Dette giver en dramatisk Stigning, som naar sit Højdepunkt, da Jerusalems

højeste Raad efter Lazarus's Opvækkelse beslutter at undlive Messias. Imidlertid er det dog ikke dette, der er det

bærende i Spillet, men Tanken om, at Christus, saaledes som han selv siger det under den straalende Lys-Fest i Templet, er Verdens sande Lys. Lyset der skinner i Sjælemørket og gør vel ogsaa mod dem, der lever paa Livets

Skyggeside i Sygdom og Nød. De Ord, Frelseren og de øvrige bibelske Skikkelser taler, er udelukkende og ordret Evangeliets Tale, medens Fremstillingen af de Begivenheder, der kun antydes i Evangelierne, er Pastor De Vos's egen kunstneriske Bearbejdelse, foretaget paa Grundlag af omfattende Studier af Liv og Skikke i det hellige Land paa Christi Tid.

Resultatet er blevet overordentligt smukt. Med lykkelig Haand er de forskellige Billeder samlet saaledes, at de danner et afstemt Hele og giver et Indtryk af Herrens Liv

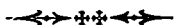
paa Jord. Dertil har Pastor de Vos selv skrevet en fremragende Musik, som endmere uddyber Spillet's Indhold og Stemning. At fremføre et Arbejde af denne Art som Skuespil vil altid være et meget farligt Foretegende, men det skal siges, at Forsøget i Dyrehaven er lykkedes fuldtud. Fremførelsen paa Friluftstheatrets skønne Scene, som det siges Verdens smukkeste, er i enhver Henseende Emnet værdig. Christus fremstilles saa smukt, med en saa mandig og ophøjet Værdighed, at næppe nogen anden vil kunne give et bedre Billede af Menneskesønnen. De store Optrin er sat op med festlig Pragt i Farver og Lys, og Læren om Jesu Tale med sin Moder ved Bryllupsfesten,

Mødet med Maria Magdalena, Judas hos Farisæerne og den blinde Piges Helbredelse er dybt gribende.

Med alt dette er denne enestaaende Forestilling blevet en Ære for Friluftsteatret, en Oplevelse af sjælden Art, en betagende Skønhedsaaftenbaring og en sjælelig Berigelse. Et Par Aftentimer der bliver mere end en flygtig Stemning, og hvori de Ord, Begivenheder Skikkelser, der prædikkes og læres, og som fylder kristne Menneskers Tilværelse fra de tidligste Barneaar, for en Stund træder lyslevende frem for vore Øjne.

Johs. H.

Pastor Johs. Wijnen, S. M., Holbæk.

1903 -- 13. Juli -- 1928.

Fredag den 13. Juli var det 25 Aar siden, at Sognepræsten for »St. Lucii« Menighed i Holbæk, Pastor Johs. Wijnen, indviedes til sin Gerning som Gartner i Herrens Vingaard. Mange er de Blomster, der har nydt godt af denne Gartneres Omsorg i de mange Aar, Pastor Wijnen har været Sjælesørger i vort Land, dels i Roskilde og som Sognepræst i Ringsted og Holbæk, sidste Sted fra Foråret 1917.

Pastor Wijnen, der er født i Holland d. 5. Septbr. 1877, helligede sig tidligt til Herrens Tjeneste, men haard Sygdom skulde være en af de Prøvestene, hvormed den store Mester vilde øve sin Tjener; efter nogle Aars Prøvetid kunde dog Længslen opfyldes og Pastor Wijnen indrulledes i den Hyrdeskare, der i Troskab og under Selvforsørelse vogter Herrens Faar.

Efter et Studieophold i Frankrig og Canada ansattes Pastor Wijnen i 1903 som Lærer ved Præsteskolens i Schimmert, Holland. I 1906 blev den unge Præst sendt til Danmark, hvor Jubilaren nu har tilbragt den største Del af de forløbne 25 Aar. Indtil 1906 var han i Roskilde for at sætte sig ind i det danske Sprog. I 1908 blev han ansat som Sognepræst i Ringsted.

I ca. 9 Aar var Pastor Wijnen Sognepræst ved Sct. Knuds Kirke i Ringsted, og det var en Sorg for Menigheden der, da Pastoren i 1917 forlod Ringsted for at vare-

tage Gerningen som Sognepræst for den nyoprettede Menighed i Holbæk.

Det var kun smaa Forhold, Pastor Wijnen her fik at virke under; Menigheden var lille og Kapellet havde til Huse i en lejet Villa. Men netop derfor var der en Virksomhed at tage op, og det var en stor Festdag, da der c. 2 Aar efter første Gang kunde holdes Messe i »vor egen Kirke« paa Kastanievej.

Men dette var ikke nok for Pastor Wijnen; han vilde, at den erhvervede Bygning ikke blot indvendig, men ogsaa udvendig skulde være en Gud værdig Bolig, og ved sin gennemførte Nøjsomhed og sit ihærdige Arbejde for Sagen lykkedes det Pastor Wijnen at indsamle det nødvendige Beløb til en gennemgribende Ombygning af Ejendommen, saaledes at den nu staaende Kirkebygning virkelig fortjener dette Navn og tilmed nok kan bære Prisen som en af de smukkeste blandt de smaa katholske Kirker, der er spredt over vort Fædreland.

Alt dette skyldes — næst Guds Forsyn — Pastor Wijnen og hans opofrende Sind og Arbejde, og det er derfor ret og rimeligt, at Holbæk katholske Menighed vil bevise ham sin Taknemmelighed.

Pastor Wijnen har ønsket at fejre Jubilæumsdagen i sit Fædreland, hvor en nær Slægtning af ham netop modtager en af de første Vielser til det præstelige Embede. Paa Festdagen deltog alle Menighedens Medlemmer i en Fælleskommunion, der ofredes for den fraværende Sognepræst og for at nedbede Guds Velsignelse over ham og hans Gerning.

Efter Pastor Wijnens Hjemkomst vil der Søndag d. 5. August blive holdt en højtidelig Gudstjeneste Kl. 10, hvor nogle af Pastorens Confratres vil dellage, og om Aftenen Kl. 7 fejres Jubilæet ved en festlig Sammenkomst paa Højskolehjemmet »Dannevirke«.

De Trosfæller fra andre Menigheder, der maatte ønske at deltage i Aftenfesten, bedes snarest henvende sig til Bogholder A. Christiansen, Labæk 30 C, Holbæk, eventuelt med Opgivelse af belejligt Telefonnummer.

„Omvendelse“ fra Kristentro til Hinduisme.

Der er i den senere Tid gaaet Mission i Hinduismen, som ikke tidligere befattede sig med de Dele. Først og fremmest lægger den an paa Indiens Urbefolkning med dens Aandelro, og da Hinduismens Krav er overkommelige, og da den aabner Adgang til højere social Position, krones deres Bestræbelser med Held, hvor Kristendommen ikke forekommer den. Men Hinduismen forsøger yderligere de sidste ti Aar at bringe de kristne Indfødte til Frafald. Dens sidste — og største Bedrift i den Retning er »Omvendelsen« af 3000 katholske Landarbejdere i Eggen ved Goa.

Disse jævne Smaakaarsfolk stikker stadig dybt i nedarvet Skik og Brug, som de har fælles med deres hinduiske Standsfæller og Naboer. De holder saaledes haardnakket fast ved Indgaaelse af Ægteskab i meget tidlig Alder. Naar Smaapigerne var tolv Aar eller endda yngre og Drengene fjorten Aar eller derunder blev de gift. Skønt der i den ny Kirkelov er bestemt en højere Mindstealder, kan der dog dispenseres for denne. Og der blev dispenseret over en lav Sko, saa Skikken holdt sig. Men nu har Staten sidste Aar fastsat den laveste Alder for Ægteskabets Indgaaelse blandt Kristne til fjorten Aar for Brudden og seksten for Manden. De kristne Indfødte er herved kommet i en Tvangssituation, da de ikke vil opgive deres nedarvede Sædvaner. Dette blev udnyttet af indflydelsesrige Hedninger. Der indkaldtes Hindumissionærer fra det britiske Omraade. Og det lykkedes let disse at gøre de kristne Hinduer det indlysende, at Loven kun galdt de Kristne, og at de slap ud over alle Vanskeligheder ved at gaa over til Hinduismen. Hedenske Jordrotter hjalp til med Trusler eller Bestikkelser, og saa kom Frafaldet.

For sent ophævede Regeringen Loven for disse Landarbejders Vedkommende. Hindumissionærerne blev anholdt; fordi de havde gjort Brug af ulovlige Midler ved

deres Propaganda, og nogle, der var politisk mistænkelige, blev sendt over Grænsen. Indsigtsfulde Hinduer, der i Aarevis havde modarbejdet de tidlige Ægteskaber, fordi de ansaa dem for en Forbandelse for Indien, tog Afstand fra disse »Omvendelser«, som var bragt i Stand udelukkende ved at knæsette en landsskadelig Uskik. Men den store Masse jublede over denne berømmelige Fangst.

For første Gang i den nyere Historie bar Hinduismen i disse Dage optaget en Hvid i sit Skød, Tidligere var det en væsentlig Betingelse for at kunne tilhøre Hinduismen, at man var født i en indisk Kaste. En Fremmed regnedes aldrig for ægte Hindu, om han saa svor aldrig saa meget til dens Lære.

Eks-Maharaja Tukorji Rao af Indore vilde giftes med en Amerikanerinde, Miss Nancy Miller. Det kunde ikke lade sig gøre i Amerika, da han i Forvejen havde to Korer hjemme i Indien. Men giftes vilde Miss Miller, men da de ikke vilde straffes for Bigami, maatte Vielsen ske i Indien. Men i Indien kan en Maharaja kun gifte sig med en Hindukvinde, og derfor var Miss Miller straks parat til at gaa over til hans Religion. Men Maharajaens Kaste var ikke slet saa forhippet som Damen paa at optage hende, alligevel lykkedes det snart at bryde denne Modstand, takket være Maharajaens Indflydelse og Rigdom.

Ved et Hindukloster nær ved Byen Nasih fandt hendes højtidelige Optagelse i Hinduismen Sted d. 13. Marts 1928 i Overværelse af 50.000 Tilskuere. Før Optagelsen aflagde den amerikanske Dame Ed paa, at hun gjorde dette Skridt af fuld Overbevisning og efter alvorlig Overvejelse. Efter en længere Ceremoni kastede hun sig paa Hindu-Vis ned for Ypperstepræstens Fødder og modtog hans og de andre Præsternes Velsignelse. Saa var hun Hindukvinde og bærer Navnet Devi Sharmishta.

Fire Dage senere, d. 17. Marts, fandt saa Formælingen Sted i Indore under Udfoldelsen af en æventyrlig Pragt. To festlige Optog, der aabnedes af hundrede Elefanter, førte Brudeparret, der var oversaaet med Smykker og Ædelstene, til et festlig pyntet Telt. Hundredetusinder af Nysgærrige overværede dette Skuespil. I en stiv Klokke-

time stod de begge barfodede — Bruden med svære Guld-
ringe paa Fodfingrene — foran de syngende Præster. Der var
hængt et Tæppe som Skillevæg imellem dem. Astrolo-
gerne havde nøje gransket Tiden, naar Tæppet maatte
falde, naar de maatte ses for første Gang. Nu fulgte de
vigtigste Ceremonier. De knyttede sig sammen med Bom-
ulds-Skærf og skred under Aflæggelse af Troskabseden
rundt om den hellige Ild. Derpaa lagde Brudgommen et
Guldbaand med sorte Kærner om Brudens Hals, det saa-
kaldte Taly — den gifte Kvindes Kendetegn, som hun
skal bære som Troskabstegn til Ægtefællernes Død. Til
Slut tog de Sol, Maane og Stjærner til Vidne paa Pagtens
Ubrødelighed.

Dette Bryllup passer godt ind i vor Tids Shejk-Hysteri
og Biograf-Sentimentalitet. En hvid Kvinde daares af In-
diens Films-Romantik og falder for Fristelsen til at føre
et Prinsesseliv i et yppigt Feepalads uden at lade sig
skræmme af to Medhustruers Eksistens eller af den bru-
tale Voldsdaad, Maharajaen to Aar forinden havde udøvet
mod en tidligere Hustru.

Han havde behandlet denne unge Hindukvinde saa
slet, at hun flygtede til Bombay, hvor den britiske Rege-
ring tog hende under sin Beskyttelse. Desuagtet lykkedes
det Maharajaens Udsendinge at overfalde hende, da hun
var paa en Automobiludflugt, og skamsere hendes Ansigt
paa det frygteligste. Dette raa Overfald kommenteredes
i hele Verdenspressen og foranledigede den engelske Gu-
vernør til at landsforvise Rahajaen i 2 Aar. Han tog saa
til Amerika, hvor han traf Miss Miller.

Den Fremtid, der venter denne hans nuværende Ynd-
lingshustru, bliver næppe misundelsesværdig, naar den
første Glædesrus er ovre, og hun skal trækkes med sine
to Medhustruer og sin Mands Brutalitet.

Det, der er sket i Nasik og Indore, har skadet den
hvide Races Anseelse i Indien uhyre meget. Der er kun
faa Indere, som oprigtigt beklager det, fordi de gennem-
skuer Motiverne. Ellers jubler hele Landet. Og man maa
være belavet paa Gentagelser i Fremtiden, da der nu er
skabt et Præcedens for Ikke-Inderens Optagelse i den in-
diske Religion.

Og de beskæmmende Begivenheder, der har fundet Sted i Goa og Indore, kan meget let faa betænelige Følger for det kristne Missionsarbejde.

Ved S. Aa. R.

Katholske og protestantiske Missioner i Kina

I *Journal des Missions Évangéliques* finder vi en Opsats, af hvilken vi hidsætter ndgle interessante Uddrag. —

For Tiden vokser Catholicismens Indflydelse i Kina, man kan forudse, at de katholske Missioner vil overgaa de protestantiske, da de nu faar rigelig Støtte fra Katholikker i U. S. A., og da de lægger deres Metoder over i moderne Retning.

Man har saaledes, for at give Arbejdet en solid Basis, lagt stor Vægt paa den første Undervisning — ikke mindst af de Kristnes Bøn; paa dette Felt overgaaer Katholikkerne os.

Med samme Omhu arbejder de paa at uddanne en indfødt Gejstlighed, hvilket er saare klogt. Siden det XVII Aarh. har man arbejdet i denne Retning, saa de indfødte katholske Præster i Kina har faaet en højere Undervisning, der langt overgaaer de protestantiskes. Selvfølgelig dannes en indfødt Gejstlighed kun langsomt, men det har taget Fart nu; siden 1926 har Kina 6 indfødte katholske Bisper, hvilket er $\frac{1}{10}$ at Kinas Bisper. Dette er saare klogt, thi de Indfødte indentificerer Kirken med deres Gejstlighed, som nu har givet Kirken i Kina lige Rang med gamle kristne Lande — og man behøver ikke, hos Katholikkerne i Kina, at frygte et Skisma mellem Indfødte og Europæere.

Hos os er vi endnu ikke naaet saa vidt. — Protestanterne anlægger den saa vigtige Undervisning helt anderledes end Katholikkerne — vi benytter Engelsk og lægger særlig an paa den højere Undervisning, ja endog paa Universiteter, hvilket giver stor Indflydelse, naar man véd hvor meget Studenterne betyder i Kina; og saa holder man disse Anstalter aabne for baade Kristne og Hedninger. Men samtidig maa det tilstaaes, at Protestanterne har forsømt det jævne Folks religiøse Opdragelse.

Katholikkerne har lagt Hovedvægten paa Opdragelsen af deres Kristne — særlig da paa at give de indfødte Præster en lang og grundig Uddannelse.

Hos os er det for meget Specialer (f. Ex. Medicin) der dyrkes — og vi mangler Folk, der over en bred Front er opdraget til at forstaa Dybderne i kinisisk Aandsliv. Ogsaa gaar de mange sociale Arbejders Behov for meget ud over den egentlige Mission.

Hvad angaar Metoderne, har Katholikerne undgaaet at sprede deres Kræfter; de graver mere i Dybden og opnaar ofte overraskende Resultater — medens vi, ved vor Prædiken og Bibel-Kolportage, nok naar længere ud, men vor Paavirkning bliver overfladisk; hvad vi vinder i Udstrækning, taber vi i Dybde.

Vi maa lære af Katholikkernes Metoder selv om vi ikke helt kan følge dem — thi de arbejder paa det, der ikke kan undværes i deres Kirke: at danne Sogne og Bispedømmer under Rom. Lad os studere de katholske Metoder — det er ogsaa en Vej til bedre at forstaa og mere at elske de katholske Missioner, som bag sig har en stor, heroisk og taalmodig Forgangenhed.

Ved P. S.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mellem de mange Navne, hvis Indehavere i denne Sommer har taget Studentereksamen, og mellem de faa, der har hentet sig en Udmærkelse, finder vi Navnet Josef Sadl. Josef Sadl er identisk med Broder Ludvig af Marist-Brødrenes Kongregation. Broder Ludvig, der er født 25. Marts 1896 i Syd-Tyskland, kom 17 Aar gammel til Danmark. Hans første Ophold her i Landet blev dog ikke af lang Varighed, idet han i 1915 blev indkaldt som Soldat og i 3 Aar deltog i Verdenskrigen. Efter Fredsslutningen vendte han tilbage til Danmark, og i 1925 tog han den danske Skolelærereksamen, endog med bedste Karakter — i Dansk. Samme Aar blev han ansat som Overlærer ved Skolen i Bredgade, og Aaret efter tog han fat paa at læse til Studentereksamen for i Aar at slutte med ovennævnte Resultat. — Det er, kort fortalt, Broder Ludwigs Karrière; men man vil forstaa, at der bag dette ligger et Arbejde, et Opbud af Viljekraft og Energi, der vel nok kan aftvinge Respekt. — Om Broder Ludvig standser eller fortsætter med sine Studier, har det været umuligt at faa opklaret, men hvad enten det ene eller det andet er Tilfældet, ønsker vi ham alt godt i Fremtiden og ønsker samtidig, at vore Børn og Unge i mange Aar maa nyde godt af hans rige Evner — og Held og Lykke med de gode Resultater.

L. A.

Næstved. Søndag den 17. Juni fik vor Menighed et kærkomment Besøg: 10 Brødre af St. Josefs Gilde i København lagde deres Skovtur herved. Men det var ikke kun til deres Fornøjelse, de søgte ned til »Gildernes« klassiske By, hvor endnu det gamle Gildehus vidner om gamle Tiders fælles Fromheds- og Kærlighedsliv; denne Tur skulde ogsaa virke som Propaganda. Der skulde gøres et første Forsøg paa at omplante St. Josefs Gilde til Provinsen. Derfor samledes Brødrene efter Højmessen med Præsterne og flere af Menighedens Herrer og drøftede de Spørgsmaal, som laa dem mest paa Hjerte: Oprettelsen af et lille St. Josefs-Gilde i Næstved. Enkelte af Brødrene redegjorde for Gildets Maal og Midler og svarede paa de forskellige Spørgsmaal, de interesserede Tilhørere stillede. Med Af-syngelsen af St. Josefs Gildets Festsang og med de bedste Forhaabninger og Ønsker sluttede dette Møde. Om Eftermiddagen gik Brødrene under kyndigt Førerskab af Menighedens Herrer til »Herlufsholm«, hvor de besøgte Kirken og Museet og tilsidst landede i »Kaffehuset«. Den for St. Josefs Gilde særegne gemytlige Stemning var snart til Stede. Dermed er det første Skridt gjort til at udvide Gildets Virkekreds, og der er stille Kræfter paa Arbejde for snart at kalde Provinsens første St. Josefs Gilde til Live.

W.

Sverige. Mgr. Assarsson i Helsingborg har meddelt os, at der i Juli Maaned ikke holdes Gudstjeneste i Helsingborg, men i Arild. Der er om Søndagen Højmesse Kl. 11 og Aftensang Kl. 5. Paa Hverdagene er der stille Messe Kl. 9 og Andagt om Aftenen Kl. 9. Ved Højmessen og ved Aftengudstjenester medvirker den berømte Sanger Augustin Kock og hans Elever.

Helsingborg. Paa Munkavången ovenover den ældre Bydel har man for faa Aar siden erhvervet sig en prægtigt beliggende og meget stor Grund til Kirke, Præstegaard og Skole. Det meste af Grunden laa endnu for kort Tid siden hen som en idyllisk Abildgaard med en lille beskedne Villa i Midten og et provisorisk Kapel lidt derfra. Det var en tidligere Stald og bærer endnu Præg af Staldens Fattigdom — mere mindende om Betlehem end om Helsingborgs glørværdige katholske Fortid, da fire prægtige Kirker skarede sig om Mariakirkens mægtige Helligdom, der endnu er Byens Hovedkirke. St. Clemens Romanus var mindet ved en af Kirkerne, en anden betjentes af Dominikanerne, som ejede udstrakte Jorder i Omegnen; en af disse Grunde, *Munkavången*, er den ovenomtalte Kirkeplads. Nu er Grundstenen imidlertid lagt til et varigere Gudshus end Stalden — St. Clemens Kapel. Danske Katholikker, som vil gøre en Søndagsudflugt til Helsing-

borg og Omegn, kan godt naa at komme til Højmesseri Kl. 11 og muligvis ogsaa til Aftensangen Kl. 5. Ethvert saadant Besøg vil glæde de svenske Trosfæller.

Ugens Messebønner.

15. Juli 7. Søndag efter Pintse. (N.-M. 677, G.-M. 512). Ihukommelse af Henrik (N.-M. 996, G.-M. 830 og [49]), 3. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]).
16. Juli. Vor Frue af Karmel (N.-M. 997, G.-M. 819).
17. Juli. Alexius. Messen for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. 47; Epistel og Evangelium (N.-M. 1000, G.-M. 822 og [55]). 2. som 3. den 8. 3. efter frit Valg.
18. Juli. Kamillus af Lellis (N.-M. 1001, G.-M. 823). Ihukommelse af Symphorosa og hendes Sønner (N.-M. [27], G.-M. [28]).
19. Juli. Vincents af Paul. Messen for en Bekender (N.-M. [50], G.-M. [50]; Oration og Evangelium N.-M. 1003, G.-M. 825 og 716).
20. Juli. Hieronymus Æmiliani N.-M. 1003, G.-M. 825). Ihukommelse af Margarethe N.-M. [60], G.-M. [61]).
21. Juli. Guds Moders Messe (N.-M. [90], G.-M. [94]). Ihukommelse af Praxedes (N.-M. [69], G.-M. [67]). 3. om den Helligaand N.-M. [120], G.-M. 456).
-

800 Aars Mindet om Ærkebisp Absalon

vil blive fejret i Sankt Ansgars Kirke Søndag den 15. Juli ved en Pontificalmesse Kl. 10. Pastor Günther prædiker.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen, i Stedet for meddeles sakramental Velsignelse efter Højmesseri.

Hver Torsdag Morgen meddeles som sædvanlig sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

Tilbedelsen foran det udstillede Sakramente 1. Søndag i Maanednen bortfalder i Juli og August, men 1. Fredag i disse to Maaneder udstilles det Allerseligste fra Kl. 5½ til Aftenandagten Kl. 8.

St. Annæ Kirke. Paa Søndagene i Ferietiden — fra 1. Juli til 12. August — læses Messerne Kl. 6, 8 og 10.

Dragør. Gudstjenesten i Juli Maaned finder Sted Søndag d. 8. og Søndag d. 22. Kl. 9¼, i Villa »Vesterled«, Kirkevej, Dragør

Mariakongregationen for Mænd i Sundby afholder Fælleskommunion Søndag den 7/16 under Messen Kl. 8.

Sekretæren.

Pastor Bernh. Jensen er vendt hjem og har atter overtaget Redaktionen.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Hr. Sognepræster, i de katolske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Kirkelig Kalender.

15. Juli 7. Søndag eft. Pintse. Kejser Henrik, Bekender.	22. Juli 8. Søndag eft. Pintse;
16. — M. Vor Frue af Karmel.	23. — M. Apollinaris, Biskop og Martyr.
17. — Ti. Alexis, Bekender.	24. — Ti. Vigilie.
18. — O. Camillus af Lellis, Bekender.	25. — O. Jakob den Ældre,
19. — To. Vincents af Paul, Bekender.	26. — To. Anna, Jomfru Ma- rias Moder.
19. — F. Hieronymus Æmi- lianus, Bekender.	27. — F. Pantaleon, Martyr.
21. — L. Praxedis, Jomfru.	28. — L. Nazarius og Lidel- sesfæller, Martyrer.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ⁸ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryegsgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Øtergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» -
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlund 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 30.

Søndag den 22. Juli.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Ved Biskop Absalons 800 Aars Fødselsdag. — Fra Vatikanet og Kurien. — Østerlands Kirker. — Kristusspillet. — Kirke-Nyt. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 9.

Judiths Bøn til Gud.

1. *Judith gaar ind i sit Bedekammer.*

Medens disse nu gik bort, begav Judith sig til sit Bedekammer, tog sine Bodsklæder paa, strøede Aske paa sit Hoved, kastede sig ned for Herren og raable til Herren, idet hun sagde: 1.

2. *Judith mindes Guds store Gerninger.*

a) *paa Patriarkernes Tid.*

»Herre, min Fader Simeons Gud! Ham gav du Sværdet til Forsvar mod fremmede, som i deres urene Begær øvede Vold mod en ung Pige og blottede hendes Lænd til Vanære. Deres (de fremmedes) Kvinder gav du hen som Rov og deres Døtre som Fanger og alt Bytte til Delling blandt dine Tjenere, som var opfyldt af Iver for dig! Jeg beder dig, Herre, min Gud, kom mig, en Enke, til

Hjælp! Thi du har virket, hvad der skete i gamle Tider, og du har udtænkt, hvad der hændte siden, og der fuldbyrdedes, hvad du vilde. Alle dine Veje er jo forberedte og dine Domme fastsatte af dit Forsyn.« 2—5.

b) ved Udgangen af Ægypten.

»Kast nu dit Blik paa Assyernes Hær, som du for-dum værdigedes at kaste dit Blik paa Ægypternes Hær, da de krigsrustede satte efter dine Tjenere i Tillid til deres Krigsvogne, Rytteri og Krigernes Mængde. Men du saa blot hen paa deres Lejr, og Mørke gjorde dem ukampdygtige. En Afgrund (ligesom) greb deres Fødder, og Bølger overskyllede dem.« 6—8.

3. Judith beder om

a) at Assyrekongen maa blive ydmyget.

»Gid det nu ogsaa maa gaa disse saaledes, Herrel! De sætter jo deres Lid til deres talrige Krigsmagt, deres Stridsvogne, deres Spyd og Skjolde og Pile, og bryster sig med deres Stødvaaben. De ved ikke, at du er vor Gud, der fra Begyndelsen af har slaaet Hærstyrker ned, og at Herren er dit Navn. Løft din Arm som i gammel Tid og sønderknus deres Vælde i din Vældel! Lad deres Styrke bryde sammen i din Vredel! De lover jo sig selv at vanhellige din Helligdom, besudle dit Navns Bolig og afhugge dit Alters Horn med deres Sværd. Forund, Herre, at hans Hovmod bliver afhugget ved hans eget Sværd! 9—12.

b) gennem hendes Haand.

»Lad ham gaa i Garnet ved sine Øjnes Blik paa mig, og lad ham gennembøres (som af en Pil) ved mine Læbers bedaaende Ord! Gør mit Hjerte standhaftigt, at jeg ringeagter ham, og stærkt, at jeg tilintetgør ham! Thi det skal blive et Mindesmærke for dit Navn, at en Kvindes Haand har fældet ham. Din Styrke, Herre, beror jo ikke paa Mængden, ej heller din Vilje paa Hestenes Kraft, og fra Begyndelsen af syntes du ikke om hovmodige, men du fandt altid Velbehag i de ydmyges og sagtmødiges Bøn. Himlens Gud, Vandenes Ophavsmand og Herre over hele Skabningen, bønhør mig Stakkel, som paakalder dig og

sætter sin Lid til din Miskundhed! Ihukom din Pagt, læg du (de rette) Ord i min Mund og bestyrk mig i min Plan, for at dit Hus maa blive bevaret i din Hellighed, og lad alle Hedningefolk erkende, at du er Gud og ingen anden foruden dig.« 13—19.

Leveregel: Giv dig ikke i Lag med noget vigtigt Foretagende, før du har indviet det til Gud og inderlig bedt ham om Hjælp dertil. Det er jo ham, der maa bevirke i os baade det at ville og at fuldbyrde. Lær det af Judiths Eksempel og Ord.

F. K.

Ved Biskop Absalons 800 Aars Fødselsdag.

Prædiken af Pastor Günther ved Pontifikalmessen
i St. Ansgars Kirke 15.-7.-1928.

Højærværdigste Biskop!
Højærværdige Præster!
Højtelskede i Herren!

Kristi Kirke beder for alle sine afdøde, men »lovpriser« dem ikke iflæng.

Kun, naar Guds Tegn er set, og naar hans Mirakelord har lydt over en Kristens Grav, da mindes Kirken den afdøde ved sin Gudstjeneste, og fremstiller den hans fromme Levned til Efterfølgelse for Mennesker og til Forherligelse af Gud, der er stor i sine Hellige.

Dog, ét er Lovprisning, et andet er Taksigelse.

Ligesom Guds andre Velgerninger mod et Folk kan drages frem under Taksigelse, naar Folket er samlet til Gudsdyrkelse i Herrens Hus, saaledes ogsaa Mindet om de store Personligheder, Gud har opvakt, især naar disse Personligheder, Mænd eller Kvinder, har virket for Gud og hans Ære.

Da det danske Folk for en Snes Aar siden mindedes sin Hovedstads Frelse i 1659, da sang vi Guds Pris herinde i Kirken....

Da Valdemarsdagen indførtes i Landet, samledes vi atter i Guds Hus for at takke Gud for vort elskede Flag, det rød-hvide Korsbanner.

Da Genforeningen af Moderlandet og det table Land mod Syd glædede alle danske Hjerter, da mødtes vi paany for Herrens Alter for at sige ham Tak...

Og saaledes fylder vi da ogsaa i Dag denne Helligdom for at vise Gud vor Taknemlighed for, hvad han har skænket Danmarks Rige i Biskop Absalon, der fødtes for otte Aarhundreder siden.

Vi er komne for at takke, og der skal nu nævnes, hvad der er at takke for.

Vi kender vel alle, nogenlunde da, Biskop Absalons Liv.

De kæreste Navne kommer frem paa vore Læber, naar vi taler derom:

Fjenneslev er hans Fødested, Asser Rig hans Fader af Skjalm Hvides Æt, Fru Inge hans Moder, Esbern Snare hans Tvillingbroder, Ærkebiskop Eskild hans Frænde.

Hellig Knud Lavards Søn, Kong Valdemar, er Absalons Barndomsven og Hjertensven for Livet; Østersøen hedder den Valplads, paa hvilken han sejrer over Danmarks Fjender; Roskilde og Lund er Navnene paa de Byer, hvor han havde sit Bispesæde, og Sorø den Stad, der ser ham dø og endnu ejer hans Legeme.

Hvor er ikke disse hjemligt sødt klingende Navne som en skøn og duftende Mindernes Krans om Bisp Absalons Navn!

Sammen med Paris, Navnet paa den lærde By ved Seinen, hvor han studerer, og Sainte Genevièves Kloster udenfor denne By, hvor han bor, rummer disse Navne hele hans Historie.

Hans Historie! Den strækker sig over lidt mere end 70 Aar; de første 30 er Forberedelsen til hans Gerning, hans Livs Foraar, de sidste 40 hans Sommer og Høst.

Sit Foraar tilbringer han i Fjenneslev og Paris; paa sin Faders Gaard lærer han at hvæsse og svinge et Sværd; i Frankrigs Hovedstad er det Aanden, han skærper og beriger.

Da han som ung Præst vender hjem fra det fremmede og betræder sit Fædrelands Jord, ser han det hærgtet af

Strid mellem Brødre, plettet i Borgerkrig af egne Sønners Blod.

Absalon er ikke længe om at finde, hvor hans Plads er.

Han stiller sig ved Valdemars Side, og det er da ogsaa Valdemar, der sejrer.

Da Fjenden indenfor Danmarks Grænser er overvunden vender Absalon sig mod Fjenden udefra; det tager ti fulde Aar at besejre Venderne, men Sejren er saa til Gengæld ogsaa fuldstændig.

I Mellemtiden er den unge Præst bleven Biskop af Roskilde, og det er nu Fredens Sysler, Arbejdet for Landsmændenes aandelige Vel gennem Kirken og dens Naademidler, der optager Absalon.

En Udvidelse af dette Arbejde sker i det tiende Aar efter Venderlogenens Ophør, idet Biskoppen af Roskilde, skønt meget mod sin Villie, ogsaa bliver indviet til Ærkebiskop i Lund, hvor Eskild, tyngt af Sorger, nedlægger sin Værdighed.

Denne Forøgelse af Ansvar og Arbejde blev en tung Byrde for Biskop Absalon, og det skete stundom, at han maatte ty til sit gode gamle Sværd for at væрге sig mod den Modstand, han mødte.

Han blev ogsaa nødsaget til endnu en Gang at drage i Leding over Østersøen, der ogsaa denne Gang saa ham vende hjem som Sejrherr.

Paa det Tidspunkt havde Kong Valdemar lukket sine Øjne, efterfulgt af den fromme Kong Knud den Sjette.

Den unge Konge havde Absalon ved sin Side som Ven og Raadgiver, og de fulgtes ad i en lang Aarrække, indtil Absalon døde i 1201 som 73aarig Mand.

Aaret efter døde Kong Knud, og dermed slutter et af de lyseste og skønneste Afsnit i vort Folks Historie.

Som ethvert Menneske har Biskop Absalon sit ydre og sit indre Fysiognomi, og vi maa se paa dem begge for at blive klare over, hvad det er, vi skal takke Gud for paa denne Dag.

Efter Levningerne i hans Grav at dømme var Absalon en høj og stærkt bygget Mand, og (hvordan hans Ansigtstræk nu end har været, var det et stolt Skue at se ham

enten sidde til Hest eller føre an paa et Skibsdæk eller staa for Alteret i en af sine Biskopskirker.

Med Myndighed faldt Ordene fra hans Læber, baade naar det var en Almuesmand og naar det var Kongen, han talte med; han har næppe været en Mand af overflødige Ord, men, hvad han sagde, var bestemt, betænksomt og klogt; det fremhæves om ham, at han forstod at beherske sig — han vovede sig aldrig længere ud, end han kunde bunde; derfor stolede ogsaa baade Ven og Fjende paa hans Ord.

Absalon var en »Mand«, en »dansk« Mand i Ordets bedste Mening.

Hvor Talen er om Ens Samtidige, ved man ofte bedre Besked om det ydre end om det indre.

Ved historiske Personligheder, hvis Liv og Gerning er kendt i Enkeltheder, og hvem man kan bedømme paa lang Afstand, er Forholdet omvendt.

Hos dem kender man ad Slutningernes Vej bedst det indre.

Saaledes ogsaa hos Biskop Absalon.

Hans aandelige Fysiognomi staar klart for os.

Han var baade højtbegavet og kundskabsrig.

Han forstod sig baade paa denne Verden og den anden Verden.

Absalons Sjæl skuede vidt og favnede vidt, og hans Aands Blik naaede utvivlsomt baade dybere ned og længere ud end hos de fleste andre.

En Mand er det, han vil, og Absalons Villie gav ikke hans Blik og Forstand noget efter.

Absalons Villie og Planer gik langt ud over et Menneskes almindelige Maal.

Da han ser sit Fædrelands Nød, beslutter han inde i sin stærke Sjæl, at den skal have en Ende, og han helmer ikke, trods Modstand fra alle Sider, før Maalet er naaet.

For Mennesker i Biskop Absalons Format er Modstand kun til for at blive overvundet, og netop derved bliver saadanne Mennesker Forbilleder for dem, der er tilbøjelige til at give efter og standse paa Halvvejen.

Er der endnu mere at sige om Absalons Indreliv?

Har den Art Mennesker, hvortil han hørte, overhovedet andet end den kolde Kløgt og den haarde Villie.

Biskop Absalon havde det.

Han var et lyst Hovede og havde en ukuelig Energi, men ogsaa et fromt og følsomt Hjerter.

Han kom fra et religiøst Hjem, som var den Jordbund, hvoraf hans Længsel efter at blive Præst voksede frem.

Hans Tog mod Venderne bæres af to Motiver: Fædrelandskærlighed og Næstekærlighed: sit eget Folk vilde han skaffe Fred, det fjendtlige Folk ønskede han at besejre for at kristne det.

Danmark var for ham det første, Guds Ære og Sjæles Frelse det største.

Derfor er ogsaa det Billede af Absalon, jeg elsker højest, ikke Rytteren ved Højbro, ejheller Bispen paa Raadhusemuren, men Billedet af Biskop Absalon i sin Kiste med Sølvkalken mellem sine Hænder.

Man burde have ladet ham beholde den Kalk.

Den staar nu i et Skab i Kirkemuren tillige med hans Ring og Stav og Resterne af hans Bispedragt; men den burde være blevet i hans Hænder.

Vi, som er Absalons Trosfæller, hans eneste helt aandsbeslægtede i dette Land, vi tænker os med dyb Rørelse i Sjælen, hvorledes han staar højet over sin Kalk under Forvandlingen i den hl. Messe, og hvorledes han løfter den med Jesu Blod i sin stærke Haand til Menighedens Tilbedelse.

Med Herrens Legeme og Blod foran sig under den hl. Offerhandling beder den fromme Biskop for de levende og de døde, for sit Fædreland og dets Fjender, for den hele Kirke.

Som den harmoniske Aand, Absalon er, staar han helt paa Troens og Kirkens Grund, og den store Glæde for os er det, at vi kan sige dette: Danmarks største Mand i alle Tider er vor.

Sammen med os, med Kirkens Børn dengang og nu, bekender Biskop Absalon den samme Tro, bruger han de samme Sakramenter, og anerkender han det samme Overhoved over den hele Kirke.

Det er da ikke vanskeligt at se, hvem der i Danmarks Rige har mest Grund til at fejre hans Minde.

Som Borgere i denne By hilser vi ham, som den, der ved at bygge sin Borg ved »Havn« paa en Maade er bleven dens Grundlægger.

Som Sønner og Døtre af vort Fædreland hilser vi ham som den, der frelste det i Nødens Stund og kastede en Glans over dets Navn, der aldrig har været større.

Men (og det er det, der gaar dybest) som Børn af den hellige romersk-katholske Kirke hylder vi den store Biskop for hans faste kristne Tro, for hans fromme nidkære Liv som Præst og Overhyrde og for hans Troskab mod Kirken i en vanskelig Tid, da Værdigheden som Petri Efterfølger søgtes gjort gjældende af en Mand, der var kommen ind i Faarestien ikke gennem dens Dør, men over dens Mur.

Dog — det, vi ser i Absalon, det er ogsaa netop det, vi takker Gud for i Dag.

En Tak til Gud for det store, at vi har kunnet stille en katholsk Biskops Billede op over Porten paa Københavns Raadhus.

En Tak til den Allershøjeste, fordi det blev en af Christi sande Kirkes Biskopper, der skænkede vort Land dets eneste virkelige Storhedstid.

Og en Tak til vor Fader i Himlen, fordi denne samme Biskop var en Mand, som ogsaa den katholske Kirke med Stolthed kan vedkende sig som en af sine Store paa Grund af hans Tro, hans Nidkærhed som Præst og hans Troskab mod Jesu Christi Statholder paa Jorden.

Derefter bliver der saa kun det tilbage ogsaa at sige det guddommelige Forsyn Tak for det Eksempel, Absalon har givet os som Menneske.

Som overalt i Verden trænger vi ogsaa herhjemme til karakterfulde Mennesker, der saa hurtigt og saa varigt som muligt slaar ind paa Veje, hvor de kan gavne sig selv, deres Familie og deres Land for Tid og Evighed.

Ikke enhver kan vinde sig et Navn, der er paa alles Læber, men enhver kan og skal hæderligt udfylde sin Stilling for Guds Aasyn, og det vil han naa til, hvis han gaar i Biskop Absalons Spor, d. v. s. hvis han véd, hvad han skal, vil, hvad han skal, og handler, som han skal.

Til vor Taksigelse i Dag føjer vi da ogsaa et Forsæt og en Bøn: en Bøn om Guds Naade til efter Evne at ligne den Mand, vi hylder i Dag.

Gid navnlig de Unge iblandt os vil fatte Forsættet og bede Bønnen; men

Dertil knytter sig ogsaa et brændende Ønske om, at der i vore kristelige Familier maa findes Fædre som Asser Rig og Mødre som Fru Inge, der opdrager deres Børn til først og fremmest, fremfor noget som helst andet at være fromme, gudfrygtige, gudelskende Mennesker, til Mennesker, der er dygtige, fordi de er gode.

Jeg stod i Tirsdags ved Absalons Grav i Sorø Kirke.

Der laa Blomster paa Graven, og jeg blev ked af, at jeg ikke selv havde tænkt paa at bringe Blomster med.

Men jeg bad en Bøn i mine Landsmænds og Trosfællers Navn og i mit eget Navn, og Bønnen var denne:

Gud i Himlen, bevar Danmark og det danske Folk!

Gud i Himlen, velsign din Kirke i alle Lande og ikke mindst herhjemme i vort Fædreland.

Skænk baade vort Land og vor Kirke store, fromme og gudfrygtige Mennesker som Biskop Absalon, der synlige for alle, beundrede af alle, gaar i Spidsen til Kamp mod det onde og for det gode og bærer Sejren hjem. Amen.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Professor *Andrea Raselschnig*, Rom.

Med sædvanlig Højtidelighed har man fejret Festen for Roms og hele Kirkens Værnehelgener. Siden Kirkestaten er ophørt at eksistere, deltager Paven selv ikke i Festen i Peterskirken, men gaar Aftenen i Forvejen ned i Kirken for at dvæle i Stilhed i Bøn ved Apostelfyrstens Grav. Men paa selve Fstedagen er der en mægtig Tilstrømning til Kirken, og ingen Romer undlader den fromme Skik, der har forplantet sig fra Slægt til Slægt fra de første Aarhundreder. Kæmpekirkens Midterskib er smykket med rødt guldfrynset Damask, som giver den kolde Marmorpragt en intim festlig Karakter. Confessionen med Graven forsvinder næsten under Blomster, hvoraf de hundrede Guldlampers Flamme skælvende lyser frem. Pave-

alterets Forside er smykket med Benedikt XIVs kostbare broderede Tæppe, paa Alteret staar Korset med Michelangelos Lyseslager og mellem dem Apostelfyrsternes forgyldte Statuer, Altertrinene er dækkede af Napoleons kostbare Tæppe. Til Pontifikalmessen, der holdes af Ærkepræsten, Kardinal Merry del Val, er der opstillet et lille forgyldt Alter, en Gave fra den tidligere Ærkepræst, Kardinal Rampolla. Den gamle Broncestatue af St. Peder er i Dagens Anledning smykket med pavelig Dragt, den bærer en tredobbelt Krone og et Brystkors, der er en Gave fra Alfons XII af Spanien. Saaledes gentages hvert Aar Festen for Christi første Efterfølger, og det er tillige en Fest for den regerende Pave, thi aldrig føler man som paa denne Dag det snævre Baand mellem Petrus og hans Efterfølgere. »Ubi Petrus, ibi Ecclesia«, sagde allerede Ambrosius, og de troende, som fra alle Verdens Kanter kommer til den evige Stad, er det bedste Bevis for denne Udtalelses Rigtighed. Det vatikanske Tempel, der viser sig for dem i al sin Glans, og hvis Hovedport i Dag er smykket med et Net af Grangrene, tilraaber Verden, at her skal alle de træde ind, som vil have Del i Frelsen, thi om Petrus kan man ogsaa sige: »Ubi Petrus, ibi salus. Hvor Petrus er, der er Frelsen.«

Søndag Aften modtog Den hellige Fader 700 Repræsentanter for Monte Marios Sogn, som blev oprettet af Clemens XI for Campagnens Bønder. Nu ligger Sognet inde i Byen og tæller over 30 000 Sjæle; det er Eremiterne af S. Gerolamo, der udøver Sjælesorgen i Sognet. I en kort Tale udtrykte Paven sin Glæde over det blomstrende religiøse Liv og meddelte alle sin Velsignelse.

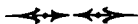
Kardinal Gasparri blev modtaget i Privataudiens sammen med Direktøren for det pavelige Møntkabinet Serafini og Billedhuggeren Mistruzzi. De overrakte Paven nogle Eksemplarer af den Medalje, der er blevet præget i Aar i Anledning af Peter og Pauls Fest. Hvert Aar paa denne Festdag præges der en saadan Medalje i Guld, Sølv og Bronze, og Paven sender den til forskellige Personligheder, som han ønsker at vise sit særlige Venskab. Dette Aars Medalje bærer paa den ene Side Pavens Billede og Navnetræk, og paa Bagsiden er der et Billede af det nye russiske Seminarium i Rom.

Der bliver ved med at komme mange Pilgrimme til Rom trods Sommervarmen. Af særlige Audienser kan nævnes, at Paven modtog 50 Kanadiere fra Montreal og 10 nyviiede Præster fra det irske Kollegium. Statssekretæren Kardinal Gasparri modtog i Anledning af sin Navnedag en kostbar Gave fra Paven, et Krucifiks af Elfenben og Perlemor.

Den tyske Kardinal Frühwirth har fejret sit 60 Aars Præstebubilæum. I den Anledning har Paven sendt ham et Brev med Tak for hans Livs store Arbejde i Kirkens Tjeneste. Brevet blev oplæst ved den højtidelige Jubilæumsmesse i Animakirken, hvor hele den tyske Koloni var til Stede.

Det armenske Bispemøde har afsluttet sit Arbejde. I to Maaneder har man daglig holdt Møde i det armenske Kollegiums Synodesal under Ledelse af Kardinal Sincero. Den 1. Juli holdtes i Jesu hellige Navns Kirke en højtidelig Takkegudstjeneste, hvor den tidligere Ærkebiskop af Trebisonda prædikede, og efter Te Deum meddelte Kardinal Sincero den sakramentale Velsignelse. Efter Synodens Ønsker har den armenske Patriark for Libanon igen faaet det gamle Patriarksæde Beyrouth anvist til Residens, og Konstantinopel er blevet et Ærkebispedømme. Desuden er der udnævnt en Række nye Biskopper, saa at Organisationen af det armenske Hierarki passer til de nye Forhold.

I Pavens Nærværelse har Rituskongregationen holdt Møde i Vatikanet for at forhandle om Kanonisationen af den ærværdige Paola Frassinetti, Stifter af St. Dorotheas Søstre, død i Rom 1882.

Østerlands Kirker — de »Ortodoxe« og de »Unerede«.

Af *Peter Schindler*.

I Fortsættelse af vore Artikler om kirkelig Eenhed bringer vi nu en Række Oplysninger om Orientens kirkelige Forhold til Rom.

Problemet.

Det Problem, vi i det følgende skal udrede, er ganske ukendt Land for de fleste baade Katholikker og Ikke-Katholikker.

De fleste har nok en Anelse om, at der er et større eller mindre Antal østerlandske Kristne og Kirker, der paa en Maade er Katholikker — »græsk-katholske« eller »Ortodoxe« — men hvis Forhold til Rom ikke er, som det bør være.

Og andre har vagt hørt om »Unerede«, som har eget Sprog i Gudstjenesten, egne og sære Dragter og Ceremonier, gifte Præster og et Forhold til Rom, der ikke er ganske som vort, men som er bedre end »Skismatikernes«.

Mange vil ogsaa have hørt, at der baade fra Rom og fra Canterburys Side ses hen til Orientalerne, naar Talen er om kirkelig Genforening — og at Orientalernes Succession spiller en ikke lille Rolle i »Økumenernes« og »de pan-Kristnes« Betragtninger.

Naar dette er sagt, har man vist udtømt det, der i Almindelighed vides om Østens Kristne — og man har samtidig givet den bedst mulige Motivering for Fremkomsten af denne korte Redegørelse. —

Hvad vi i det Følgende vil behandle, er:

1. De østerlandske Kirkers Oprindelse.
2. Deres oprindelige Forhold til Rom.
3. Deres Adskillelse fra Rom.
4. Forsøgene paa Genforening.
5. De Uneredes Stilling til bægge Sider.
6. Selve Skismaets Begreb — og
7. Den øjeblikkelige Stilling og Fremtiden.

Det siger sig selv, at vi kun kan behandle disse store Æmner ganske summarisk. Vil nogen vide dybere Besked, maa vi henvise til, hvad der i Fremtiden kan bringes om samme Æmner, og til de første Haands Skrifter, der foreligger fra Æmnets største Kender, Dr. Aidan Fortescue.

1. De østerlandske Kirkers Oprindelse.

Geografi og Historie tillader os at dele den kristne Verden i to Dele: Østerleden og Vesterland — en Inddeling, der gaar saa langt tilbage som til det romerske Riges Deling ved Diocletian (284—305) og ved Theodosius I's Sønner, Arcadius i Østen (395—408) og Honorius (395—423) i Vesten — en Inddeling, der blev gjort bestandig, da Karl den Store skabte sit Rige i Vesten (800).

Oprindelig gik Skillelinjen mellem østerlandske og vesterlandske Kirker sammesteds.

De vesterlandske er hine, som skarede sig om Rom, samt hine, som i »Reformationen« brød med Rom.

De østerlandske er saadanne, som fandt deres Centrum i Konstantinopel (efter Centralisationen i det IV Aarh.)

og hørte ind under denne Bys Patriarkat — og saadanne, som oprandt af Skismaer, hvis Rod var i Konstantinopel.—

Man kan ogsaa (men mindre klart) sige: at de vesterlandske Kirker er de latinske (thi selv Protestanterne har Spor af latinsk Fortid), — og de østerlandske er de græske (om ikke i Kirkesprog, saa dog i Tradition).

Bægge Parter tæller i deres Historie en Række Mænd, der saa at sige har bygget dem op, og som er den anden Part ukendte og uvedkommende — Mænd som St. Augustin og St. Thomas af Akvin, der er Piller i den vesterlandske Kirke, er ganske ukendte for de fleste Østerlændere, selv for de Lærde. Delingslinjen kendes ogsaa i Kirkens klassiske Skrifter, idet man taler om »Østens store Kirkefædre« og om »Vestens store Kirkefædre«; blot maa det tilføjes, at vi i Vesten baade kender og bygger paa de store Østerlændere. —

Alle disse Inddelinger lider dog af Unøjagtighed, og for at vi kan faa det klareste Billede, maa vi vende os til det rent Kirkelige og se paa Patriarkaterne.

Paa Nicæa-Konciliets Tid (325) var der i hele Verden tre Patriarkater: i Rom, i Alexandria og i Antiochia. Nogen Tid senere udstykkedes der fra Antiochia to nye: Konstantinopel (381 og 451) og Jerusalem (451).

Roms Patriarkat var stadig det største og betydeligste, det overgik uhyre de andre.

»Vesterlands Kirker« er altsaa de Kirker, der hørte og hører til Patriarkatet Rom, eller som har brudt med dette Patriarkat.

Og »Østerlands Kirker« er de andre Patriarkater og de Kirker, der enten er Aflæggere af dem, eller som har brudt med dem.

Nu maa man ikke forestille sig, at hverken Østerlands eller Vesterlands Kristendom var hele og udelte Kirker.

Patriarkatet Rom forblev en Eenhed, en Helhed — paa ganske faa og ubetydelige Skismer nær — indtil Reformationen, da flere Grupper brød med Patriarkatet og dannede »Landskirker«.

I Østen har Eenhed og Helhed ikke eksisteret siden før Konciliet i Efesos (431); siden da har Grupper skilt

sig ud i stadig stigende Tal og har dannet skismatiske (fraskilte) Kirker.

Vil vi altsaa, gaaende ud fra Patriarkaterne, drage en Grænselinje mellem Østerlands og Vesterlands Kirker, maa vi paa Kortet følge Weichselfloden over Donau til Adriaterhavet og videre gennem Middelhavet og Vesten om Ægypten — alt paa den ene Side er Patriarkatet Rom, alt paa den anden Side er de orientalske Patriarkater.

Linjen har ikke altid været klar; oprindeligt hørte Illyrien (Macedonien og Grækenland) til Patriarkatet Rom, medens Magna Græcia (Syditalien og Sicilien) var under Byzants, men bægge slugtes af det omliggende Patriarkat, saa Illyrien blev græsk og Magna Græcia latinsk (med faa Undtagelser). —

Lad os nu se lidt paa Patriarkaterne og deres Historie.

Som kirkelig Titel er »Patriark« laant fra Israel, hvor den brugtes om Stamme-Øversterne.

Oprindeligt kaldte man adskillige fremragende Biskopper for Patriarker, som man prydede Diakonerne med Navnet »Levitter«.

Længe før Patriark-Titlen gaves til specielle Biskopper, var der faktisk i Kirken Mænd med Myndighed som »Patriarker«; vi finder dem gennem alle Kristenhedens første tre Aarhundreder.

Som Æres-Titel bruges »Patriark« først af Theodosius II (408—450) til Pave Leo I. Paa samme Tid anvender Biskopperne i Østen det paa deres Ærkebiskop i Byzants, dog er det stadig kun som Prydord — og denne Brug holder sig op til det VI og VII Aarh.

Men fra det VIII og IX Aarh. begynder »Patriark« at blive en kanonisk Titel, som betegner en Biskop, der som Over-Ærkebiskop regerer over Ærkebisper (Metropoliter), som de regerer over simple Biskopper — selv er Patriarkerne dog Undersaatter under Patriarken af Rom, Paven.

I Middelalderen optoges Titlen af og til af simple Ærkebisper, og senere Tidens Skismaer har skabt en Række

Patriarker, saa der hersker nogen Forvirring m. H. t. Navnet.

Man kan dog sige, at i en østerlandsk Kirke er Patriarken Bispenses (og Ærkebispenses) Overbiskop, Kirkens øverste Styrer — mens Patriarker i den katholske Kirke altid er under Patriarken af Rom.

»Patriarkat« er da = Patriark-Dømme — en Patriarks Sæde, Rang, Embede og Landomraade.

— — —

Oprindeligt havde kun tre Biskopper Navn, Rang og Myndighed som Patriarker: Rom, Alexandria og Antiochia. Petri Efterfølger i Rom havde den højeste Plads blandt dem, og han indehavde alle Titler, al Rang — han var Biskop (af Rom), Metropolit (af det suburbikariske Ærkestift), Primas (for Italien), Patriark (over Vesterleden) og Pave (over hele Verden).

Næppe etableredes der Hierarki (Rangfølge) mellem Kristenhedens Biskopper, før den romerske tog Forrangen og med rette.

Som Pave er han hele Verdens øverste Hyrde, og alle Kristne paa Jorden falder ind under hans Jurisdiktion. Som Biskop af Rom drejer hans Jurisdiktion sig kun om Byen, *Urbs*. Som Metropolit er han Overhoved for Roms Omegn, og som Italiens Primas har han Forrang for Halvøens andre Bisper. Men som Patriark styrer han kun Vesterleden. Som saadan har han fra Begyndelsen af styret det Distrikt, hvor Latin engang var de Dannedes Sprog og stadig er Liturgiens, hvor Romersk Ritus (næsten uden Undtagelse) bruges, og hvor den romerske kanoniske Lovbog gælder: Vesterleden.

Over Østerlændingene er Den hellige Fader Pave — men han er hverken deres Biskop, Metropolit, Primas eller Patriark.

Der har dærfør altid været et nærere Forhold mellem Vesterlands Bisper og Paven end mellem Østerlands Bisper og Paven.

Mange af de Love, vi adlyder — Cølibat, visse Fasteordninger og Festordninger — er ikke Love, givne af Paven for hele Kirken i Vest og Øst — men er Love, givne af Vesterlands Patriark for hans eget Patriarkat.

Før 325 (Nicæa) havde Patriarkerne i Alexandria og Antiokia samme Myndighed over deres Patriarkater, som Paven havde over sit; hvordan de fik denne Ret, skjuler sig i Fortidens Taager.

Men saa meget kan siges, at da Diocletian organiserede Romerriget, var Øjeblikket kommet til at organisere ogsaa Romerkirken, at dele den i Provinser under Metropoliter (Ærkebisper) og Provinserne i Bispedømmer.

I Diocletians vældige Rige var Østens to vigtigste Byer Alexandria i Ægypten og Antiokia i Syrien.

Saaledes blev den, der sad paa Alexandrias Stol, ret naturligt Overhoved over alle Ægyptens Metropoliter og Bisper — og det samme gjaldt Sædet i Antiokia, over Syrien, Lilleasien, Balkan og det øvrige Østen.

Diocletians Inddeling af Romerriget omfattede fire vældige Præfekturer; tre af dem: Italien, Gallien og Illyrien, dannede i kirkelig Henseende det romerske Patriarkat.

Det fjerde, »Østen«, delte han i fem Provinser: Thra-kien, Asien, Pontus, Orienten og Ægypten; den ene af disse Provinser blev i kirkelig Henseende til Patriarkatet Alexandria (Ægypten); et andet af dem (Orienten) blev til Patriarkatet Antiokia; de tre tiloversblevne verdslige Provinser havde uden Tvivl i kirkelig Henseende konstitueret sig som tre selvstændige Patriarkater, hvis ikke Konstantinopel havde grebet ind og optaget dem i sig.

Hvadenten det nu skyldtes en fornuftig kirkelig Benyttelse af politiske og administrative Delingslinjer — eller det skyldtes Hensynet til Petri Minde, fordi han havde haft sit Sæde i Antiokia og Rom og han selv havde grundet Sædet i Alexandria gennem Markus — Konciliet i Nicæa (325) anerkender disse tre store Patriarkater og deres Patriarker ud fra, at de sad der »med gammel Sæd og Hævd« (can. VI). Var Tilstanden forblevet en saadan, havde Linjerne i Historien været klarere, men ...

De mange og stadig flere Valfarter til det hellige Land begyndte at kaste Glans over Jerusalem og over Bi-

skoppen af denne Stad, som jo var Vogteren af de hellige Steder. Kanonisk set var han blot en simpel lokal Biskop under Ærkestolen i Cæsarea — men efterhaanden be-
tragtedes han som en større Rangsperson.

Nicæa-Konciliet, som fastslaar de tre store Patriarkers Ret til Titel og Myndighed, skænker da Biskoppen af Jerusalem et Æres-Primat, men hævder dog stadig Cæsareas Overordnethed (*can.* VII). Jerusalems Biskopper arbejdede ihærdigt paa at naa større Glans og Myndighed for deres Stol, og det lykkes omsider Biskop Juvenal at faa Sædet ophøjet til Patriarkat, idet Conciliet i Kalkedon 451 udskilte Palæstina og Arabien (Sinai) fra Patriarkatet Antiokia og gjorde Jerusalem til selvstændigt Patriarkat (*sess.* VII og VIII). Siden da har Jerusalem altid været Patriarkat — omend det mindste og yngste.

Nok havde Jerusalems Ophøjelse til Patriarkat kostet Strid og Arbejde — men endnu større blev Modstanden, da man begyndte at arbejde for, at ogsaa Byzants skulde være Patriarkat.

Konstantin, som ønskede at gøre »Ny-Rom« (Konstantinopel) til Roms Lige, var utilfreds med, at dens Biskop var simpel Suffragan under Heraclæa Ærkesæde — han ønskede dens Biskop som den romerske Biskops Lige-
mand, i mildeste Fald som den, der kom ham næst.

Gennem Aarhundreder mødte denne Tanke Modstand hos Paverne — ikke mest fordi de frygtede en Konkurrent i Myndigheden (hvilket var udelukket af dogmatiske Grunde), men fordi de ikke holdt af at gribe ind i den ældgamle Inddeling, hvilket kunde sætte ondt Blod.

Konciliet i Konstantinopel erklærede (i *can.* III), at Biskoppen af Konstantinopel skulde havde Æres-Primat næst Biskoppen af Rom, fordi Konstantinopel er Ny-Rom, men baade Pave Damasus og Gregor den Store nægtede at bekræfte den Kánon. Imidlertid voksede Byzants i Magt og Ære, og Kejserens Bestræbelser for at hæve Byen fandt villig Hjælp i Hof-Bisperne.

Konciliet i Kalkedon (451) ophøjede Konstantinopel til Patriarkat og lagde Lilleasien og Trakien ind under det og gav det Rang næst Rom (*can.* XXVIII); men Pave

Leo I (440—461) nægtede at bekræfte denne Kánon, som ulovligt var vedtaget i hans Legats Fraværelse.

Først det IV Lateran-Koncil (1215) gav den latinske Patriark af Konstantinopel Rang lige efter Paven; og i 1439 gav Konciliet i Firenze samme Rang til Stadens græske Patriark.

Selvom Paverne modsatte sig at anerkende Konstantinopel som Patriarkat, var dog Kejserens Magt stor nok til: i Østen at faa Patriarkatet anerkendt; og fra og med Kalkedon (451) maa vi praktisk regne med Konstantinopel som Kristenhedens næsthøjeste Patriarkat — selvom Lovligheden er tvivlsom.

Saaledes naar vi frem til en Tilstand, hvor Kristenheden er delt i fem Patriarkater: Rom, Konstantinopel, Alexandria, Antiokia og Jerusalem. —

Begrebet »Patriark« og »Patriarkat« bliver i den Grad Kød og Blod i Kristenheden, at enhver Fraktion af Kætere eller Skismatikere, der skilte sig ud fra de lovlige Patriarkater skyndte sig at gøre sin oprørske Biskop til Patriark — og da der var mange saadanne kirkelige Udskillelser i Østen, føjedes der i Tidens Løb adskillige Patriarker til de feins Tal.

Senere griber ogsaa Fyrsterne (selv de muhamedanske!) ind og gør de Bisper, de vil støtte, til »Patriarker« — og vi kommer ud i den Forvirring, at »Patriark« bliver en Titel, ikke et Embede.

Vi har nu sagt tilstrækkeligt til at give et Billede af de østerlandske Kirkers Oprindelse — den er identisk med Patriarkaternes Historie.

2. *De østerlandske Kirkers oprindelige Forhold til Rom.*

Af det, vi har sagt, fremgaar det, at baade Antiokia og Alexandria havde nært Forhold til Petrus og til Petri Stol — det første var hans gamle Stift, det sidste hans egen Plantning (ved Markus).

Det kan dærfør ikke undre os, at de bægge i Begyndelsen har haft det bedste Forhold til Patriarken i Rom, idet de anerkendte ham som Ligemand i Egenskab af Patriark og som Overmand i Egenskab af Pave.

Patriarkatet Jerusalem skylder et Koncil, ledet af en Pave, sin Oprindelse og havde altsaa ogsaa al god Grund til at indtage en lydige Holdning overfor Pavestolen.

Hvad Konstantinopel angaar, har vi sagt nok til at vise, at Kejserens og Biskoppens Ambition og Pavens Vægning maatte ophobe Sprængstof, som kun ventede paa en Gnist for at eksplodere. —

Lad os først se de andre Patriarkers Forhold til Rom, før Krisen kom.

Alle de Udtalelser, vi har om kirkelig Eenhed i Kraft af Samhørighed med Rom, er Udtryk for de andre Patriarkaters Forhold til . . . ikke Patriarken af Rom, men til den fælles Pave, som tillige er Roms Patriark.

Man opfattede aldeles ikke Paven som umiddelbar eller middelbar Styre af de andre Patriarkaters indre Forhold, men man ansaa sin egen Patriark for autonom i disse, naar han blot var i Fred og Forening (*communio*) med den romerske Stol, som tillige var øverste Lærer og øverste Dommer for alle Patriarkater.

Og man opfattede Lydighedspligten som en Pligt mod Petri Efterfølger, hvem de andre Apostles Efterfølgere havde at underordne sig, som de Elleve underordnede sig Petrus. Forholdet mellem Rom og de andre Patriarkater var altsaa blot en Forlængelse af Forholdet mellem Petrus og hans Medapostle.

Saa godt som alle betydende Kirkemænd i Østen har de skønneste Udtryk for deres Underkastelse under Rom — fra St. Irenæus (175) og op til Skismaet.

Selve det Faktum, at Konstantinopels Ophøjelse til Patriarkat søges hos Paven, viser, at de orientalske Patriarkater var i Fred og Forening med og i Afhængighed af og Lydighed under Paven — skønt man bejlede til lige Rang med ham som Patriark. (Fortsættes.)

Kristusspillet.

I »Dagens Nyheder« for 14. Juli har Forfatteren Kaj Munk skrevet en Artikel om Kristusspillet, som vi tillader os at gengive for de mange af Ugebladets Læsere, der ikke kender den, og for at bevare den for Fremtiden:

Og saa siger man, Kunsten er uddød i Danmark. Og saa staar en Mand midt i Dyrehaven og spiller Kristus for Tusinder Tilrejsende, Forsamlede. Og disse Forsamlede sidder i Timer paa Træbænke, mens Aftendug falder, og lytter og lytter og lytter. Og Manden selv, der har haft det Mod at tage en saadan Opgave paa sig i en Tid, der ikke længer tager til Takke med det blot naive eller lader sig kritikbaste af Religionens gamle Myndighed, ja, Manden selv sætter det Mægtige i Scene med en Kraft og Vilje og Fantasi, der tvinger til Beundring, og spiller selv Hovedrollen, saa man ikke blot tror paa ham, Aktøren, men — ja, jeg havde nær sagt paa den fremstillede selv; forstaaet derhen, at Adam Poulsens Værk og Person i Stykket ikke blot er en kunstnerisk Stordaad, men ogsaa en religiøs Bedrift. Dette var en Prædiken ikke blot om Aand, hvad Kunst jo altid er, men ogsaa om Kristus. Det var hans egne Ord, der lød og lød gengivet saadan, at kun sjældent igennem 20 Aarhundreder kan Myndighed og Mildhed have gjort det bedre paa Prædikestolene.

Og mens man igen og igen beundrede Farvevirkninger, Gruppeoptrin, Toner, Sammenstillinger, vaagnede ogsaa de store, dybe Livsspørgsmaal i Sindet, sart berørt og rigtigt antydet af Kunstneren og Kunstnerne deroppe. Forudbestemmelse og fri Vilje — hvem ved ud eller ind? Men den Judas, der kom frem der — det isneede en gennem Sjælen ved første Øjekast.

Naar Eksprestøjet er passeret sidste Blokhus, uadvaret om det paa Linien holdende Tog kan ingen jordisk Magt forhindre Sammenstødet. Og den Judas — ak, det saa man straks, han maatte løbe Linen ud, han vilde ende med at forraade. Og dernæst — som han lidt efter stod hjælpeløs mellem Mændene med Mønten skottende efter Pungen, hvor grebes man der af dette: »Det er Synd for Menneskene«. En anden Ting: den Discipel, der straks farer op og gør Mesteren opmærksom paa, man krænker ham, hvem kan det være andet end Peder; og den, der ikke ved andet at svare end blot se paa ham og klappe ham paa Skulderen, hvem kan det være andet end Ham selv? Saadan er Mildhed og Sejr.

Hvad er imod saadant de Smaating, Ens altid rede-bonne Kritik hænger sig i? Aftenen var fuld af store Oplevelser i fine Enkeltheder og i ægte Helhed. Og befriende var det, at man bevaredes baade for den stillestaaende Glans og den sødladne Glans. Denne Mand har sit Hoved rankt.

Kunde en Mand af andet Kirkesamfund end det katholske have lagt en saadan Opførelse til Rette? At imponere Masse og imponere med Masse læres jo godt i Rom. Og-

saa at imponere i god Forstand. Ogsaa i allerbedste. I den sidste Forstand imponerede den katholske Abbed og den danske Storkunstner i disse Aftener. Religion og Kunst har atter fundet hinanden for at hjælpe Mennesker frem til Tilbedelsen.

Naar Kunsten har Vilje til at gribe efter det Største, er den rent religiøs, og har den Evne, forgriber den sig ikke. Og dette Friluftsspil er gennempræget af Evne og Vilje. Som de sang ved Brylluppet om Duens Kurren, og Skovduerne i den danske Bøgeskov i det samme lod sig høre, kunde man tro sig hensat til Stedet, hvor det skete, og som Kunstneren der stod i Skumringen med Stemmens stolte Ro og med de opløftede Årme, kunde man næsten tro, det var Ham selv.

Ja, Mester, større end alle Mestre, saadan var du. Du kyssede det fattige Barns Øjne, saa de saa, og brugte Svøben mod Synden. »Øjenskalke og kalkede Grave« var vrede Ord i samme Mund, som smille: »Ophøjet vil jeg drage alle til mig.« Din er Æren i Evighed.

Men Ære være ogsaa det København, der søger en saadan Oplevelse, og den Kunstner der har faaet Evne til at skænke den.

Kaj Munk.

Kirke-Nyt.

Monte Cassino. Man forbereder paa det hellige Bjærg St. Benedikts 1400 Aars Fest. Der vil bl. a. blive afholdt en O. S. B.-Udstilling. Som i Assisi 1925, ventes der paa Mte. Cassino en stor Pilgrimsstrøm.

Afrika. Der er oprettet et nyt Tidsskrift for Missionen i »Det mørke Fastland«; det skal udkomme hvert Kvar- tal og kaste Lys over geografiske og sproglige Problemer. I den øvrige Hedningeverden har de katholske Missionæ- rer altid været de førende Etnografer — kun i Afrika har de staaet tilbage for Protestanterne, dette skal der nu bødes paa ved det nye »Afrikanske Bibliothek«.

Asien. Pariser-Oversømissionen har 8 Distrikter i det østlige Asien. De har udsendt en Statistik, hvoraf vi hid- sætter følgende: Omraadet tæller over 200 Mill. Sjæle, hvoraf ca. 2 Mill. er Katholikker. Der er 46 Biskopper, 1046 Missionærer, 1414 indfødte Præster, 3500 indfødte Kateketer, 572 Ordensbrødre, 5973 Søstre i 217 Klostre, 6496 Kirker og Kapeller, 57 Præsteseminarer med 2766

Studenter; de 2663 Skoler har 141,438 Elever; de 319 Børnehjem har 18,733 Børn, og de 90 Hændværkerskoler tæller 3364 Lærlinge. Man har 517 Apotheker, Sygehuse, Polykliniker og Spedalskhedshjem. Sidste Aars Høst var 30,654 døbte Voksne, 99,607 døbte Hedningebørn og 67,229 døbte Børn af kristne Familier. —

Palæstina. Der har atter, Skærtorsdag, været Skærmydsler paa de hellige Steder mellem Latinere og Orientalere. Nu har Latinerne bedt Folkenes Forbund om at afgøre, hvilke Steder der tilhører hvem, saa Forargelsen kan op-høre paa det hellige Sted.

Indokina. Den apostoliske Delegat for Bagindien, Kardinal Aiuti, har forlagt sin Residens fra Tonking, som ligger i en Udkant af hans Distrikt, til Hue, hvor Annamitterne har opført ham et Palæ. I samme By har de franske Redemptorister omsider kunnet opføre et Kloster.

Filipinerne. I den lille By Momola læstes for første Gang i 30 Aar den hellige Messe. Landet, der er helt dækket af Kokuspalmer, blev kristnet for 300 Aar siden, men for 30 Aar siden maatte Missionen paa Grund af uhyre Vanskeligheder opgives. Franciskanerinderne har genoptaget Arbejdet; nu er der 5 Stationer.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Søndags fejredes i St. Ansgars Kirke 800 Aars Mindedagen for Biskop Absalons Fødsel. Højtideligheden formede sig som en Pontifikalmesse med Prædiken af Pastor L. Günther. Det skønne Kirkerum stod helt i de danske Farvers Tegn. Allrene var smykket med Egeløv og røde og hvide Blomster, og paa hver Side af Koret var anbragt store Dannebrogsslag. — I sin Prædiken, der findes gengivet i dette Nummer af Ugebladet, fandt P. Günther i jævne Ord særlig den Tone, der passede ved denne Lejlighed. — Der er god Mening for os Danske i al Almindelighed i at fejre Landets største Søn. Der er særlig god Mening i, at vi Katholikker mindedes ham ved en Gudstjeneste af samme Art, som han selv saa ofte havde holdt under Kirkehvelv i Roskilde, Ringsted og Sorø.

Ugens Messebønner.

22. Juli 8. Søndag efter Pintse. (N.-M. 680, G.-M. 515). Ihukommelse af Maria Magdalena (N.-M. 1008, G.-M. 831). Slutningsevangeliet som paa Maria Magdalenas Fest (N.-M. 307, G.-M. 832).
23. Juli. Apollinaris (N.-M. 1011, G.-M. 835). Ihukommelse af Liborius (N.-M. [34], G.-M. [34]).
24. Juli. Vigilie til St. Jakobs Fest (N.-M. [1], G.-M. [1]). Ihukommelse af Christine (N.-M. [60], G.-M. [61]). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [90], G.-M. [94]).
25. Juli. Jakob den Ældre (N.-M. 1015, G.-M. 839). Ihukommelse af Christopher (N.-M. [12], G.-M. [12]).
26. Juli. Anna (N.-M. 1017, G.-M. 841).
27. Juli. Pantaleon. Messen for en Martyr (N.-M. [15], G.-M. [16]). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
28. Juli. Nazarius og Lidelsesfæller (N.-M. 1018, G.-M. 843). 2. og 3. som 27. Juli.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provisen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkcby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Øtergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» -
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Kirkelig Kalender.

22. Juli 8. Søndag eft. Pintse.	29. Juli 9. Søndag eft. Pintse.
23. — M. Apollinaris, Biskop og Martyr.	30. — M. Abdon og Sennen, Martyrer.
24. — Ti. Vigilie.	31. — Ti. Ignatius af Loyola,
25. — O. Jakob den Ældre,	1. Aug. O. Petri Lænkers Fest.
26. — To. Anna, Jomfru Marias Moder.	2. — To. Alfons af Liguori, Biskop og Kirkelærer.
27. — F. Pantaleon, Martyr.	3. — F. Genfindelse af Stefans Relikvier.
28. — L. Nazarius og Lidelsesfæller, Martyrer.	4. — L. Dominikus, Beken-der.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen, i Stedet for meddeles sakramental Velsignelse efter Højmessen.

Hver Torsdag Morgen meddeles som sædvanlig sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

Tilbedelsen foran det udstillede Sakramente 1. Søndag i Maanednen bortfalder i Juli og August, men 1. Fredag i disse to Maaneder udstilles det Allerhelligste fra Kl. 5½ til Aftenandagten Kl 8.

St. Annæ Kirke. Paa Søndagene i Ferietiden — fra 1. Juli til 12. August — læses Messerne Kl. 6, 8 og 10.

Dragør. Gudstjenesten i Juli Maaned finder Sted Søndag d. 8. og Søndag d. 22. Kl. 9¼ i Villa »Vesterled«, Kirkevej, Dragør

A. C. indbyder Medlemmerne til *Sommeraftenmøde* Torsdag d. 26. Juli 1928 Kl. 8 i *Krøgers Familiehave*, Pileallé Nr. 18. A. C. serverer The paa Maskine.

Administratores.

Rettelse.

I forrige Nummer S. 582 sidste Linje »Læren om« læs: Scenerne med Jesu Tale.

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

R. I. P.

Vor inderlig kære Mand, Fader og Svigerfader
Faktor **Valdemar René Lassen**
døde stille efter store Lidelser d. 11. ds.

Augusta René Lassen,
Døtre og Svigersønner.

Jordfæstelsen har fundet Sted. Den kære afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Aasgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 31.

Søndag den 29. Juli.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Østerlands Kirker. — Jubelaarets Historie. — Skt. Josefs Gilde. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Norge. Frankrig. Rom. Nordamerika. Brasilien. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10, 1—10.

Judith forlader Fæstningen Bethulia.

1. De sidste Forberedelser.

Da Judith var færdig med sin Bøn til Herren, rejste hun sig fra det Sted, hvor hun havde ligget for Herren med Ansigtet mod Jorden. Hun kaldte paa sin Yndlings-terne, steg ned i sit Hus, borttog sine Bodsklæder, aflagde sin Enkedragt, badede sit Legeme, salvede sig med den fineste Salveolje, ordnede sit Haar, lagde et Baand om sit Hoved, iførte sig sine Festdagsklæder, bandt Sandaler paa sine Fødder, tog Armbaand og Liljer (af Guld), Øren- og Fingerringe, (kort sagt) hun pyntede sig med alle sine Smykker.

Dertil gav Herren hende et straalende Udseende; thi al denne Pynten havde ikke sin Grund i sanselig Lyst, men i et fromt Sindelag. Derfor forøgede Herren hendes Skønhed saa meget, at hun stod for alles Øjne i uforlignelig Dejlighed.

Derpaa gav hun sin Terne en Læderflaske med Vin,

en Krukke med Olje, ristet Mel, tørret Frugt, Brød og Ost. Saa brød hun op. 1—5.

2. Afskeden ved Byporten.

Da de var kommet hen til Byens Port, traf de der Ozias og Byens Ældste, som stod og ventede. Næppe havde de faaet Øje paa hende, før de blev opfyldt af stor Beundring for hendes Skønhed. Men de spurgte hende ikke om noget og lod hende gaa forbi, idet de sagde: »Gid vore Fædres Gud maa give dig sin Naade og bestyrke dig i dit Forehavende med sin Kraft, for at Jerusalem kan rose sig af dig, og dit Navn være blandt de helliges og retfærdiges!« Og alle, som var til Stede, sagde som med een Stemme: »Ja, gid dette maa ske; gid dette maa ske!«

Men Judith gik under Bøn til Herren ud af Byporten, hun og hendes Terne. 6—10.

Leveregel: En hemmelighedsfuld Kraft udgaar fra den Helteskikkelse, som saa stille og dog saa stærkt søger ud gennem Byporten i Bethulia. Først var det Medborgerne, der følte den, medens de stod og med Beundring i Hjerterne og en Velsignelse paa Lærerne tog Afsked med hende. — Saa blev det Kirkens Mænd, baade i det gamle og ny Testamente, som ligefrem overvældedes af hellig Begejstring for Judith, Israels Blomst og Ære. De kappedes om at lovprise den Fromhed og Kyskhed, der gjorde hende saa yndefuld og stærk; den glødende Kærlighed til sit eget Folk og Land, der gav hende en enestaaende Uforfærdethed og Selvforglemmelse. — Nu kommer Turen til dig. Ja, gid ogsaa du maatte blive grebet af denne hellige Skønhed og Kraft! En saadan vilde være en udmærket Hjælp til dybere Forstaaelse af en anden Kvindes Betydning, som Judith skulde være et Forbillede paa: Maria, den saligste Jomfru og Guds Søns Moder. Du véd jo, at Gud udvalgte Maria til at søndertræde Hovedet paa Menneskeslægtens værste Fjende og til ved sin uplettede Renhed, overnaturlige Skønhed og uovervindelige Kraft at være Guds Folks Ære, Glæde og Hæder. Saa læs altsaa og forstaa den egentlige Mening med dette Stykke! F. K.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Professor *Andrea Rasetschnig*, Rom.

I mange Aar har Rom ikke haft en saadan Varme som i Sommer. Byen begynder at blive mennesketom, og enhver, der blot kan, flygter til Havet eller op i Bjergene. Men i Vatikanet gaar det daglige Arbejde sin normale Gang, og Den hellige Fader under sig ikke nogen audiensfri Dag. Særlig højtidelig og gribende var Modtagelsen af det armenske Episkopat, der var som en Stadfæstelse af Synoden. Først underholdt Paven sig med Kardinal Sincero, Patriarken og Biskopperne i den lille Tronsal, hvor enhver af de tilstedeværende fik overrakt en af dette Aars Erindringsmedaljer. Derefter begav Paven sig tilligemed Biskopperne ind i den store Tronsal, hvor alle de Præster, der havde deltaget i Synoden tilligemed det armenske Kollegiums Alumner, var forsamlede. Hans Hellighed besteg Tronen, og Patriarken Pietro Paolo XIII Terzian holdt en Tale, hvori han takkede Paven for hans Hjælp og Interesse ved Synoden og bad om hans Velsignelse for det armenske Folk. Til Bevis paa, at den armenske Kirke altid havde vist Hengivenhed og Lydighed mod den romerske Pave, citerede Kirkefyrsten forskellige Udtalelser, bl. a. de armenske Fædres Bøn til Eugen IV paa Konciliet i Florens: »Du, Christi Vikar paa Apostlenes Sæde, er Indehaver af Christi eget Sæde. Vi er kommet til vort Hoved, til vor Hyrde. Du er Kirkens Fundament: de Lemmer, der fjernede sig fra dig, fjernede sig fra Gud, og den Hjord, som skilte sig fra dig, blev sønderrevet af de vilde Dyr. Den Kirke, der ikke har fulgt dig, blev fuldstændig kastet over Ende. Du, som er Hovedet, deler alle Lemmernes Smertes, du samler som Fader Hjorden, du giver som Fundament Kirken dens Kraft. Du, som har Himmelrigets Nøglers Magt, aabn for os Portene til det evige Liv, og lær os Sandheden, hvis vi har Fejl i os.« Den hellige Fader hørte med synlig Glæde paa Patriarkens begejstrede Ord og svarede, at det beredte ham usigelig Glæde at kunne hilse paa de ærværdige Brødre i det fælles Faderhus og at kunne meddele dem den apostoliske Velsignelse. Bag dem saa han hele det armenske Folk. Gennem Kardinalen var han stadig blevet holdt underrettet om Synodens Forløb, og han ventede af den en ny Blomstringstid for den armenske Kirke. Han takkede dem, fordi deres sønlige Følelse havde vist dem Rom som det mest passende Samlingssted, hvorved de havde givet hele Verden et herligt Eksempel, værdigt de mange Helgener

og Martyrer, der havde beklædt deres Embeder. Med Øn-
sket om, at Herren vilde lade deres Arbejde bære rige
Frugter, nedbad han Himmels Velsignelse over dem og
deres Folk.

I Anledning af Kapucinerordenens 400 Aars Jubilæum
mødte 200 Medlemmer af de romerske Kapucinerklostre
under Ledelse af Generalministeren, P. Melchiorre da Benisa,
hos Paven i Konsistoriesalen. Hans Hellighed rakte alle
Haanden til Kys og holdt derefter en Tale, hvori han be-
tonede, at 400 Aar jo var et betydeligt Afsnit i et Folks
Liv, og saa meget mere i en beskeden franciskansk Fa-
milje. Man kunde deri se Guds Hensigt at bringe sit Pro-
gram »exaltavit humiles« til Udførelse. Til at begynde
med havde denne lille Familie bedt Clemens VII om Lov
til at leve deres Liv som Enøboere fjernt fra Verden til
Guds Ære, men Forsynet havde efterhaanden ladet dem
virke midt iblandt Verdens Børn. Uendelig meget godt
havde Ordenen i dette lange Tidsrum udført baade for de
enkeltes Helliggørelse indtil Askesens og Mystikkens høje-
ste Tinder og for Massernes, ja, for hele Folkeslags Om-
vendelse. Hvor har Kapucinerne ikke vist sig? Særlig
naar der var stor Nød paa Færde, og paa Steder, hvor
ingen andre vilde gaa hen, var Brødrene altid paa Pletten.
Til stor Trøst var det statelige Tal paa mere end 11,000
Ordensmedlemmer, som i sig søgte at forny Patriarken
Franciskus's Liv. Han takkede Gud for at kunne fejre
dette Jubilæum med dem. Idet han fra Fortiden saa ind
i Fremtiden, vilde han med den Helligaand gentage: »Quod
est quod erit? Id quod fuit. Hvad vil det blive til? Det,
som det har været.« Den beundringsværdige Fortid ga-
ranterer for Fremtiden.

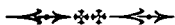
Generallederen af Bønnens Apostolat i Italien, P. Ma-
sella S. J., forestillede 500 af Apostolatets arbejdende Da-
mer for Paven tilligemed en Del Børn, Medlemmer af
Børnenes Korstog. Man overrakte Paven et Album med
Titelen Thesaurus spiritualis Apostolatus Orationis 1928,
som indeholdt en Fortegnelse over Bønner, Messer og Kom-
munioner, der er blevet ofret i Den hellige Faders Mening,
ialt 731,657,845. Desuden overrakte man Paven et Guld-
hjerte med Indskriften: Roms smaa eukaristiske Korsrid-
dere, som i særlig Grad føler den fælles Faders Godhed. Hans
Hellighed takkede for Gaverne og betegnede i en længere
Tale Bønnens Apostolat baade som det mægtigste og som
det letteste af alle Apostolater, thi det kunde alle uden
Vanskelighed tage Del i. En Tanke, en Følelse, ja, blot
Viljen til Bøn var tilstrækkelig. Hvor meget af alt det
gode, der fuldbringes i den aandelige Verden, i Missio-
nerne, i den stadige Kamp mellem Godt og Ondt, skyldes

Bønnens Apostolat! Men Den hellige Fader vidste, at Medlemmerne ikke nøjedes med Bønnen, men ogsaa, hvor det var muligt, søgte at virke ved det gode Eksempel, ved et sandt kristeligt Liv. Hele deres Liv skulde være et Apostolat.

Søndagen efter Peter og Pauls Fest holdtes i Vatikanets Haver Palatinergårdens aarlige Fest. Foran Lourdesgrotten læste Mgr. Antonelli den hellige Messe for Bataillonet og holdt en Tale til den. Derefter foretog Kommandanten, Oberst Tabanelli, Uddelingen af Dekorationer for lang og tro Tjeneste. Tilsidst defilerede Garden forbi det pavelige Hofs ledende Personer.

Rituskongregationen har holdt et Møde i Vatikanet og forhandlet om den ærværdige Alice Le Clerc, Stifter af Vor Frues Institut, hvis Beatifikation er under Forberedelse.

Ved Dekret af 8. Maj 1911 havde det hellige Officium sat en Del af Digteren d'Annunzios Værker paa Indeks. Forbudet er nu udvidet til ogsaa at gælde de senere udkomne Værker af samme Forfatter, dog ikke alle, men dem, »der indeholder Krænkelser af den katholske Kirkes Tro og Moral«.

Østerlands Kirker — de »Ortodoxe« og de »Unerede«.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

3. De østerlandske Kirkers Adskillelse fra Rom.

Vi véd, at denne Tingenes Tilstand ikke hersker den Dag idag — vi vil nu undersøge Grundene til Bruddet, og vi maa da dele vort Afsnit i to:

- a. Skismaer før Fotios og
- b. Det store Skisma under Fotios og Mikael Cæularius.

a. De ældste Skismaer.

Allerede i Apostlenes Dage var der Kristne, der lavede Skisma paa personlige Spørgsmaal (1. Kor. 3, 3 ff.) og paa Lærespørgsmaal. De fik den mest energiske Afvisning fra Apostlenes Side (Gal. 1, 8 og 1. Kor. 11, 16 ff.). Siden da er det Gang paa Gang sket — ikke mindst i Østen — at større eller mindre Grupper har skilt sig fra Kirke-Eenheden.

Som Regel er disse ældre Skismaer fra det I—IV Aarh. — skønt store i Omfang — ret snart uddøde.

Vi nævner et Par af de kendteste.

Gnosticis men stammer fra Aposteltiden; den voldte store Bryderier mellem 100 og 200 — men inden 300 er den ganske uddød.

Montanisme og Novatianisme dør før det III Aarhundrede.

Donatismen i Afrika opstaar 311 men omkommer (sammen med den afrikanske Kristendom) ved Vandalerne's Togt 429.

Manikæismen opstaar i det III Aarh. og er glemt efter det VI; Pelagianismen flourer sidst i det IV Aarh. og forsvandt 529.

Arianismen triumferede omkring 300 og var større i Omfang end Protestantismen, støttet af de fleste verdslige Stormænd — og 381 er den udryddet af Romerriget; aller rejser den Hovedet, denne Gang blandt Barbarerne — men 586 udryddes den. . . .

Man vil altsaa se, at Skismaer ikke varer evigt — at Rom har Tid til at vente — og at den ægte Kirke altid gaar af med Sejren.

Der er visse Tegn og visse Typer, som altid gaar igen i de ældste Skismaer: Problemet om Godt og Ondt, der gror Side om Side (Gnostikere og Manikæere) — Vanskeligheder angaaende Treenigheden og Menneskevordelsen (Arianere og Pelagianere) — forloren Aandighed og Subjektivisme (Montanisme) — Oprør mod Autoriteten (Donatisme og Novatianisme) — Nationalisme og Indblanden fra Statens Side (Arianisme), og det viser os, at selv Nutidens Skismaer og Hæresier blot er »Gengangere«, og at Adskillelse fra Rom altid fører ind paa disse Vildspor.

Alle disse Skismaer er forsvundne — men vi maa nævne to, som lever endnu: Nestorianismen og Monofysitismen.

Nestorius fordømtes paa Konciliet i Efesos 431 for sin Idé om, at der i Kristus ikke blot var to Naturer, men to Personer. Nestorius selv forvistes, først til sit Kloster, siden til Ørkenen i Ægypten og tabte snart sin Ind-

flydelse, men hans Idéer holdt sig og fandt stor Yndest i Patriarkatet Orienten (Antiokia), hvorfra de bredte sig til Persien, hvis Konge mente at kunne bruge dette Skisma til at skille sine kristne Undersaatter fra Byzants. Nestorianerne var store Missionærer og drog vidt Øst paa med deres Lære, som de naaede at propagere helt inde i Kina og paa Malabarkysten af Indien. Den Nestorianske Kirke naar sin største Højde i det XI Aarh., men Mongolernes Indfald i det XIII og XIV lagde Kirken øde, og store Dele af dens Tilhængere opslugtes af Muhamedanismen.

I vore Dage findes den (ringe i Antal) inde i Kurdistan; den er ikke særlig civiliseret og har saa godt som glemt sin oprindelige Idé — det, der holder den oppe, er national Selvbevidsthed. En lille Gruppe af dem, som bor i Eufrat-Tigrisdalen har genforenet sig med Rom, men i 1870 faldt deres »Katholikos« (Biskop) fra af rent personlige Grunde — dog genforenede de sig paany syv Aar senere; de kaldes efter deres Ritus: Unerede Kaldæere. —

Monofysiternes Skisma havde endnu alvorligere Følger. Kætteri, som opstod i Konstantinopel og Alexandria, og som fordømtes paa Konkiliet i Kalkedon 451, var lige Modstykket til Nestorianismen, idet man hævdede, at Gud og Mennesket i Jesus Christus ikke blot var samme Person, men ogsaa samme Natur.

Dog var det, der gav Skismaet Omfang, ikke saa meget Uenighed om Læren, men langt mere et Racespørgsmaal — det var Ægyptens og Syriens Modstand mod Romerne og Makedonierne. Da Muhamedanerne trængte ind, støttede Kaliferne Skismaet for at sprænge dets Tilhængere løs fra det romerske Rige.

Patriarkaterne Antiokia, Jerusalem og Alexandria faldt snart fra til Monofysiternes Kætteri, som nu omfatter de skismatiske Koptere (i Ægypten), Æthiopiære (i Abyssinien), Jacobiter (i Syrien), de Thomas-Kristne (paa Malabarkysten af Indien) og Armenierne. De fleste af disse Kirker har dog Fraktioner, der er vendt tilbage til Eenhed med Rom som Unerede.

Det er værd at lære af bægge de nævnte endnu eksisterende hæretiske Skismaer, at Raceforskellen og Uviljen

mod de politiske Herrer spiller en ikke mindre Rolle i Adskillelsen end den, der tilkommer det adskillende dogmatiske Lærepunkt — ja, man kan sige, at det store Fler-tal end ikke aner, at der er nogen dogmatisk Divergens, de skiller sig blot ud af nationale og politiske Grunde. —

Der kunde nævnes en Række andre, større og mindre Skismaer, som alle enten er forsvundne og uddøde, eller som tæller et mikroskopisk Antal Tilhængere.

Vi skal nu gaa over til »det store Skisma« — del, der slog den dybeste Revne i Kristenheden, idet det adskilte »den ortodoxe Kirke« fra Rom.

b. Fotios' Skisma.

For at faa Sagen klart for Øje, maa vi betragte følgende Punkter:

- α) De fjærnere Aarsager til Skismaet.
- β) Fotios' og Cærularius' Aktion.
- γ) Virkningerne af denne.

α) Som et Lyn fra en klar Himmel sprængte een Mand og een akut Strid Kristenheden i to Dele, men det skete ikke, uden at der længe i Forvejen — gennem flere fredelige Aarhundreder forud — var opsamlet Sprængstof; ellers havde ikke Hundreder af Biskopper og Bispedømmer paa een Gang brudt med deres Overhoved.

Ejheller er det store Skisma eet Øjeblikks Værk — det begyndte ganske vist i 867, og Fotios og Cærularius var dets Anstiftere, men det fuldbyrdedes først i 1472, da Østen afslog at bøje sig for Konciliet i Firenze.

Den fjærneste og ikke mindst dybe Grund var, at Østen og Vesten var blevet fremmede for hinanden, at hver grupperede sig om sit sproglige og liturgiske Centrum: Rom og Byzants.

Kristenhedens Idé den Gang var, at Patriarkerne var Kristenhedens Overhoveder, hver i sit Patriarkat — og at Roms Patriark tillige var hele Kristenhedens Overhoved — men man havde ikke vore Dages klare Idé om Pavens Stilling som hver enkelt Biskops og Patriarks umiddelbare Overhoved; ejheller havde man vore Dages hyppige Kontakt med ham.

For Østerlændere stod Paven altsaa i en dobbelt Stilling: han var Roms Patriark og som saadan de andre Patriarkers Ligemand, omend »den første blandt sine Lige« — og han var hele Kirkens fjærne Overhoved, til hvem man i sjældne og yderst alvorlige Tilfælde appellerede som til den højeste Myndighed, naar ens egne Patriarker ikke formaaede at løse Problemet.

For Vesterlændingene var Paven ikke blot Kirkens øverste Myndighed, men han var ogsaa deres egen Patriark, og deres Biskoppers umiddelbare Overhoved, til hvem man stadig appellerede (som Orientalerne til deres Patriarker).

Orientalernes kirkelige Bevidsthed var centraliseret i Rom *via* deres eget Patriarkat — Vesterlændingenes direkte i Rom.

Hvis en vesterlandsk Biskop kom i Strid med Paven, vilde hans Folk let holde med Paven mod den ham direkte undergivne Biskop — medens Østerlændingen stod i Fare for at foretrække den ham racemæssigt, sprogligt og liturgisk nærmere staaende Patriark for den fjærne, latinske Pave.

Ud fra dette forstaar man, at faldt blot to eller tre Patriarker i Orienten fra Paven, var der stor Fare for, at Hundreder af Biskopper og Millioner af Troende fulgte dem.

Ogsaa er det let at forstaa, at racemæssige Hensyn let vilde kunne forene fire orientalske Patriarker mod deres latinske overordnede Broder.

Da man ikke endnu havde tilegnet sig senere Tidens klare Kirke-Begreb (som først blev helt klart, da Eenheden anfægtedes), kunde Forskellene i Liturgi ogsaa virke spaltende, hvor de nu blot virker som Variation.

Ægyptere, Syrere og Grækere, der saa en latinsk Biskop eller Præst celebrere, maatte føle hans Gudstjeneste som noget Fremmed.

Ydermere havde i Vesten den romerske Ritus ganske besejret alle andre, saa hele Patriarkatet Rom dannede een liturgisk Eenhed, medens i Østen den byzantinske Ritus var ved at besejre den syriske og den ægyptiske, saa skulde der ske et Brud, maatte det ske langs en Linje

mellem Rom og Konstantinopel, saa de to Brudstykker grupperede sig om disse to Centrere, og saa der dannedes to Eenheder i Stedet for een.

Denne Mangel paa Mulighed for at dyrke Gud efter een fælles Ritus kom til at spille en stor Rolle i Skismaet, idet en ikke ringe Del af Orientens Opposition gjaldt det rent Rituelle.

Ogsaa Sprogene spillede en Rolle.

Vesten blev, gennem den Eenhed, der fik sit Udtryk i Karl den Stores samlede Rige, ganske latiniseret; Østen blev paa samme Maade, omend i mindre høj Grad, helleniseret og byzantineret. Græsk kom til at staa overfor Latin; paa Koncilierne talte det ene Patriarkats Bisper Latin, de fire andre Patriarkaters kun Græsk — og utallige Misforstaaelser opstod, fordi man ikke fuldtud forstod hinanden — selv de største Paver (Gregor I) kunde ikke Græsk, og selv Tidens største græske Lærde (Fotios) forstod ikke Latin; da Leo IX (ca. 1050) skrev til Peter III af Antiokia paa Latin, maatte denne sende Brevet til Konstantinopel for at faa det oversat.

Paa Koncilierne udtrykte Legaten Pavens Tanker paa Latin — ingen forstod ham — og Konciliet udtrykte sine Bestemmelser paa Græsk ... man maatte bruge Tolke, men dette fremmede hverken Tillid eller Sainfølelse, særlig havde Latinerne ofte de snu Grækere mistænkt for Fiksfakserier af sproglig Art.

Der var altsaa en Bevidsthed om, at den kristne Verden faktisk var delt i to Halvdele, omend de kirkeligt var eet — men uden en Gnist udefra var dette ikke Sprængstof nok til et Attentat paa Verdens kirkelig Eenhed. — Gnisten, der langsomt glødede op fra Emme til Lue, var af politisk Art.

Havde de fem Patriarkater stadig været saaledes indbyrdes stillet, at de stod lige med Rom som »den første blandt Ligemænd« og med Roms Patriark som fælles Overhoved, var alt gaaet roligt; men langsomt voksede Konstantinopel frem til at indtage en politisk og kulturel Position, der rivaliserede med Verdens gamle Hovedstad.

Konstantinopel ikke blot voksede omkap med Rom,

men den blev Fører i Østen og blev snart hele Østens Centrum, som Rom var Vestens.

Kejserens Ambition gik over paa Hof-Patriarken, der tilstræbte at blive for Østen, hvad Paven var for Vesten. Hæri ligger det, der bragte Eksplosionen, naar alt kommer til alt.

Det eneste, der hindrede Patriarken af Byzants i at gøre sig til de tre andre orientalske Patriarkers Overhoved, var Paven; havde han ikke stadig opponeret, havde Byzantineren haft let Spil, thi evige Monofysitiske Stridigheder svækkede de tre andre Patriarkater, som yderligere led frygteligt under Islams Indhug — i en Grad, at de sletikke var farlige som Konkurrenter for Konstantinopel.

Til sidst blev de tre andre østerlandske Patriarker blotte Vasaller under ham i Byzants.

Konstantinopel elskede ikke Rom altfor højt — thi i 381, paa det II Koncil, havde Rom (der ikke var repræsenteret) nægtet at anerkende Forsamlingens Beslutning om at gøre Byzants til Patriarkat; da Kalkedon i 451 endelig gav Sædet denne Rang, nægtede baade Legat og Pave at anerkende Beslutningen og forbød Bispem af Parvenu-Byen, der indtil da var blot Suffragan under Heraclea, at kalde sig »økumenisk Patriark«.

Med andre Ord: i Konstantinopels Stilling som Rigets nye, fabelagtig hastigt voksende Hovedstad maa vi se den sande Aarsag til Skismaet. Det var dog ikke et samlet Østen, der stod mod et samlet Vesten — men een Mand, Kejseren, og hans Vasal-Patriark, der vilde hævde deres Stad som Roms Lige, helst Roms Overmand — og de spurgte ikke, om Prisen blev Kirkens Søndring.

Havde nu Konstantinopel staaet alene, kunde de andre tre østlige Patriarker have holdt fast ved Rom, og Skismaet var blevet begrænset til eet fraskilt Patriarkat; men Konstantinopels Magt i Østen var saa stor, og dens Betydning for Østen var en saadan, at Syrien, Palæstina og Ægypten valgte at følge den for Rom. —

(Fortsættes.)

Jubelaarets Historie.

Det vatikanske Bibliotek har udgivet et stort Bind paa 1260 Sider, *Cronistoria dell' Anno Santo MCMXXV*. Dette store Værk, der er redigeret af Det hellige Aars utrættelige Organisator, Mgr. *Nogara*, er som Dokument et Mesterværk. Det indeholder tre Dele; en historisk, en statistisk og en officiel. En af Embedsmændene ved det vatikanske Arkiv, Professor *Perali*, har udarbejdet et bibliografisk Tillæg. Deri findes en Liste over den vigtigste Literatur, der behandler Aaret 1925, samt et Overblik over det bibliografiske Materiale for de foregaaende Jubelaar, 1300 og 1900; endelig er der et Par historiske Studier af Mgr. *Mercati* og Prof. *Perali* om Jubelaarene.

Blandt de statistiske Meddelelser er følgende af særlig Interesse: Der kom 1071 Pilegrimstog til Rom med 434,882 Pilegrimme, og dertil maa endnu regnes 147,352 enkelte Pilegrimme, saa at det samlede Tal bliver 582,234. Desuden er der naturligvis kommet en Mængde Besøgende til Rom, som slet ikke har søgt Komitéens Assistance. Alle Lande undtagen Sovjet-Rusland var repræsenterede mellem Pilegrimme. Naturligvis var Italienerne i Flertal med 594 Pilegrimstog, der havde 301,889 Deltagere, og desuden kom der 100,000 Pilegrimme enkeltvis. Af de øvrige Lande indtager Tyskland Førstepladsen med 42,352 Pilegrimme, derefter følger Spanien med 25,986 og Frankrig med 23,279. Det største af alle Pilgrimstog var Italiens katolske Ungdoms, der talte 30,000 Deltagere, derefter følger de engelske Spejdere med 8000 Deltagere og de lombardiske Arbejdere ligeledes med 8000, dernæst et jugoslavisk Tog med 4300 Deltagere. Missionsudstillingen i Vatikanet blev besøgt af 750,000 Mennesker.

Et særligt Afsnit af denne *Cronistoria* er helliget de Pilegrimme, der kom til Fods. Der var mange Mennesker af alle Slags, fra den franske Forfatter, *André Mabile* fra *Poncheville* til en 86-aarig Ungarer, der kom fra *Jerusalem*. En fattig Kone kom fra *Marokko* med tre Børn i Alderen 2—6 Aar.

Et andet Kapitel er helliget Pavens apostolske Arbejde i Det hellige Aar. Hver Dag maatte Paven holde en Tale, ofte flere Gange om Dagen. Han saa den halve Million Pilegrimme defilere forbi sig, thi ingen vilde forlade Rom uden at have modtaget Den hellige Faders Velsignelse. Mange Tusinder fik Lov at kysse han Ring. Den vidunderlige Udholdenhed, hvormed *Pius XI* bar disse uhyre

Anstrengelser uden nogen Sinde at lide af den mindste Indisposition, hører ikke til de mindste Undere i Det hellige Aar, og man forstaar, at Forfatteren slutter dette Kapitel med Ordene: »Her er Guds Finger!«

Skt. Josefs Gilde.

Under denne Overskrift vil der komme 10 smaa Artikler, som det lægges alle, især katholske Mænd, paa Sinde at følge med i fra Begyndelsen.

S. J. G. blev stiftet i Aaret 1885 og er saaledes en af de ældste Lægmandssammenslutninger indenfor den katholske Kirke i Daumark.

G. Wsfd.

I. Hvad er Skt. Josefs Gilde?

S. J. G. er et Broderskab, som er dannet efter Middelalderens Gilders Mønster.

Det er en S sammenslutning af katholske Mænd i Danmark, som arbejder hen til at forene alle i sand broderlig Kærlighed og at yde al mulig Hjælp i saavel aandelig som legemlig Nød, saavidt Kræfter og Midler tillader det. For Gildet gælder Mottoet: »Vi forlader aldrig vore Brødre!« Ligeledes: »Hjælp din Broder, saa hjælper du dig selv!«

Gildet staar under særlig Protektion af Hans Højærværdighed Biskop Josef Brems, og dets nuværende Præsident er Hr. Pastor v. d. Kettenburg.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Efter hvad vi erfarer, fylder et af vor Menigheds virksomste Medlemmer, Fru Alma Osterhammel, den 4. September 70 Aar. Hendes Kærlighed til de smaa i Samfundet, til forældrelose og ulykkeligt stille Børn, er kendt af alle, og 70 Aarsdagen vil sikkert vise, at den lange og opofrende Virksomhed har erhvervet Fru Osterhammel mange Venner.

Norge. Det sidst udkomne Nummer af »St. Olav« meddeler, at St. Elisabethssøstrene er ved at indrette et nyt Hospital i Tønsberg. Hospitalet vil til at be-

gynde med faa Plads til 24 Patienter, men senere blive udvidet. I den store Hall bliver der Kapel baade for Søstrene og for Menigheden i Tønsberg. Det er Meningen, at baade Hospital og Kapel skal tages i Brug i Midten af Oktober Maaned.

Frankrig. I Diöceset Arras har Komitéen til Genopbygning af de i Krigen ødelagte Kirker nylig holdt Møde. Af de 240 Kirker, det drejer sig om i dette Stift, er 125 for Øjeblikket atter taget i Brug, og 31 er under Bygning; af dem vil 23 blive færdige i Løbet af Aaret. I Løbet af næste Aar haaber man at blive saa godt som færdig, saa at alle Kirker kan være i Brug. Det er et stort Arbejde, der er blevet udrettet i de ti Aar, At Interessen har været meget stor og almindelig, viser ogsaa den Kendsgerning, at ikke mindre end 180 Borgmestre deltog i Komitémødet. — Diöceset Nancy er det første Stift, som er blevet færdig med Genopbygningen. Den pavelige Nuntius i Paris, Mgr. Maglione, har indviet den sidste genopbyggede Kirke, i Landsbyen Nomeny, 14 Mil fra Nancy.

Rom. Det Gravmæle, som Pave Benedikt XV vilde rejse sin elskede Lærer og Ven, Kardinal Rampolla, i Kirken Santa Caecilia in Trastevere, nærmer sig nu sin Fuldendelse. Den store Diplomat, hvis Valg til Pave blev forhindret ved Kejser Frants Josefs Veto, er fremstillet staaende med Blikket rettet mod den af ham restaurerede Krypt, som en Engel viser ham. Statuen er meget stor, og det meget talende og veltalende Ansigt giver et langt bedre Indtryk af denne store Præst end Laslos berømte Maleri, thi Maleren vilde give sin Model et diplomatisk Udseende og har saa at sige dækket den virkelige Person bag en Maske. Den Slags Snuhed fandtes slet ikke hos Rampolla, hvis alvorlige Ansigtstræk kun talte om trofast og ivrigt Arbejde for Kirken.

Nordamerika. Efter »Annuaire officiel catholique« er Katholikkernes Tal i De forenede Stater for Øjeblikket 19 689 049, en Stigning i Løbet af det sidste Aar paa 206 000. Præsternes Tal er 25 773, en Stigning paa 783, og der er 18 283 Kirker, en Stigning paa 642. Stærkest er den katolske Befolkning vokset i Stifterne Philadelphia og Detroit.

Brasilien. Den 9.—26. September vil Brasiliens katolske Ungdom afholde sin første Kongres i Rio de Janeiro. Man arbejder paa Opstillingen af en Jesu-Hjerte-Statue paa Toppen af Carcovado over Bugten ved Rio. Statuen bliver 38 Meter høj, og Christi udbredte Arme faar en Bredde af 30 Meter. I Soklen bliver der bygget et Kapel med Plads til 500 Mennesker.

Ugens Messebønner.

29. Juli 9. Søndag efter Pintse. (N.-M. 684, G.-M. 519). Ihukommelse af Olaf (N.-M. 1021 og [15], G.-M. 844 og [15]). 3. Martha (N.-M. [67], G.-M. [67]). 4. Felix II og Lidelsesfæller (N.-M. 1020, G.-M. 845). Slutningsevangeliet af St. Marthas Messe (N.-M. 1046, G.-M. 871).
30. Juli. Abdon og Sennen (N.-M. 1021, G.-M. 845.) 2. om de helles Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
31. Juli. Ignatius af Loyola (N.-M. 1023, G.-M. 845).
1. Aug. Petri Fængsel (N.-M. 1024, G.-M. 847). Ihukommelse af Paulus (N.-M. 1024, G.-M. 847). 3. De Machabæiske Brødre (N.-M. 1024, G.-M. 847).
2. Aug. Alfons Maria Liguori (N.-M. 1026, G.-M. 849). Ihukommelse af Stefan I (N.-M. [9], G.-M. [9]).
3. Aug. Genfindelse af Stefans Relikvier (N.-M. 45 med Ændringen 1029, G.-M. 82 med Ændringen 852). 2. og 3. som 30. Juli.
4. Aug. Dominicus (N.-M. 1029, G.-M. 852).

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen, i Stedet for meddeles sakramental Velsignelse efter Højmessens.

Hver Torsdag Morgen meddeles som sædvanlig sakramental Velsignelse efter Ottemessens.

Tilbedelsen foran det udstillede Sakramente 1. Søndag i Maanedten bortfalder i Juli og August, men 1. Fredag i disse to Maaneder udstilles det Allerhelligste fra Kl. 5 $\frac{1}{2}$ til Aftenandagten Kl 8.

St. Annæ Kirke. Paa Søndagene i Ferietiden — fra 1. Juli til 12. August — læses Messerne Kl. 6, 8 og 10.

Ungdomsbasaren

finder — efter Traditionen — Sted til Efteraaret (i Efteraarsferien) i Sct. Knuds Skoles Lokaler. Vi bringer Meddelelsen allerede nu, for at de mange, der plejer at skænke os Haandflidsarbejder, allerede nu kan sætte Naal og Traad i Gang. Paa Forhaand hjærtelig Tak! Bidrag til Basaren kan indleveres hos Portneren i Stenosgade og hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27.

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

God Gerning. Skulde der findes et katholsk Ægtepar, som vilde adoptere et lille sundt 10 Mdrs. Drengbarn, hvis Fader er Enkemand efter sin Hustrus altfor tidlige Bortgang, da bedes de indlægge Billet mrk. »God Gerning« paa Ekspeditions-kontoret, Bredgade 64.

Holland—Danmark.

Afrejsen fra Holland er fastsat saaledes, at Børnene kommer til Gjedser Fredag d. 10. August med Eftermiddagsfærgen. Forældrene bedes meddele Børnene Togtiderne og Rejseruten fra Gjedser til deres Hjem. Pater A. Smiltz.

Rettelse:

I forrige Nr. (29) S. 573 L. 12 f. o. skal og rettes til *eller*, da Sætningen ellers kan misforstaas: ikke blot i Nydelsens Øjeblik *eller* i Følge af . . .

Kirkelig Kalender.

29. Juli 9. Søndag eft. Pintse.	5. Aug. 10. Søndag eft. Pintse.
30. — M. Abdon og Sennen, Martyrer.	6. — M. Jesu Forklarelse.
31. — Ti. Ignatius af Loyola,	7. — Ti. Cajetan, Bekender.
1. Aug. O. Petri Lænkens Fest.	8. — O. Cyriacus og Lidel- sesfæller, Martyrer.
2. — To. Alfons af Liguori, Biskop og Kirkelærer.	9. — To. Vigilie.
3. — F. Genfindelse af Ste- fans Relikvier.	10. — F. Laurentius, Martyr.
4. — L. Dominikus, Beken- der.	11. — L. Marias Officium.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provensen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ^h / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Nøddebo.....		» 10	
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» -
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned		Kl. 10.	
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Yngre Dame kan dele moderne mindre Lejlighed med en anden Dame. Adr. Frk. Grason, Østerportsgade 3, Malmø.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 32.

Søndag den 5. August.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Den Eukaristiske Kongres i Sidney. — Mordet paa General Obregon. — Østerlands Kirker. — Skt. Josefs Gilde. — Alderdomshjem. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Haderslev. Irland. Rom. Indien. Korea. Kina. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10, 11—11, 3.

Judith i Assyernes Lejr.

1. *Judith gribes og forhøres af Fjendernes Forposter.*

Medens Judith steg ned ad Bjerget, skete det henimod Morgenstunden, at Assyernes Forposter mødte og anholdt hende, idet de sagde: »Hvor kommer du fra, og hvor skal du hen?« Hun svarede: »Jeg er en af Hebræernes Døtre. Jeg er flygtet bort fra dem, da jeg indsaa, at de vil blive eders Bytte, fordi de undervurderede eder og ikke frivillig vilde overgive sig for at finde Naade for eders Øjne. Derfor tænkte og sagde jeg ved mig selv: Jeg opsøger Stormanden Holofernes for at sætte ham ind i deres hemmelige Planer og vise ham en Vej, ad hvilken han kan faa dem i sin Haand uden at miste en eneste Mand af sin Hær.« 11—13.

Da disse Mænd havde hørt hendes Ord, saa de paa hendes Ansigt, og Betagethed viste sig i deres Øjne, fordi de følte stor Beundring for hendes Dejlighed. De sagde

til hende: »Du har reddet dit Liv, fordi du tog den Beslutning at komme herved til vor Herre. Og du skal vide, at naar du faar Foretræde hos ham, vil han handle vel mod dig, og du vil være ham meget kærkommen.« Saa førte de hende til Holofernes's Telt og meldte hende hos ham. 14—16.

2. Judith forhøres af Holofernes.

Da hun var kommet indenfor, gik Holofernes straks i Garnet ved sine Øjnes Blik, Ogsaa hans Officerer sagde til ham: »Hvem kan ringeagte Hebræernes Folk, siden de har saa smukke Kvinder? Skulde vi ikke allerede for deres Skyld føre Krig mod dem?« Saa snart Judith saa Holofernes sidde under Sengehjælmen, der var tilvirket af Purpur og Guld og prydet med Smaragder og (andre) Ædelstene, kastede hun et Blik paa hans Ansigt og hyldede ham ved at bøje sig til Jorden for ham. Men Holofernes's Tjenere rejste hende op igen paa deres Herres Befaling. 17—20.

Derpaa sagde Holofernes til hende: »Vær ved godt Mod og nær ingen Frygt i dit Hjerte! Jeg har endnu aldrig gjort nogen Fortræd, der vilde tjene Kong Nabuchodonosor. Og heller ikke mod dit Folk vilde jeg have løftet mit Kastespyd, hvis det ikke havde ringeagtet mig. Men sig mig nu, af hvad Grund har du forladt dem, og hvorfor vil du komme til os?« 11, 1—3.

Leveregel: Af Bjergprædikenen kan du se, at den kristne Moral paa en vis Maade danner en Modsætning til den gamle jødiske. Dette beror paa, at det gamle Testamente kun er et Trin i Guds Aabenbaring og derfor godt kan have Uklarheder og Ufuldkommenheder. Et lærerigt Eksempel i saa Henseende er Judiths Ord til Assyrerne. At Holofernes farer med Løgn, forstaar man. Han er Hedning, der ikke kender Moseloven. Men at den gudfrygtige, heltemodige Judith tilsidesætter det ottende Guds Bud, maa undre os. Dog er Forklaringen ikke saa vanskelig. Som saa mange andre i gamle Dage tror hun, at hun ikke skylder Guds Folks Fjender hverken Retfærdighed eller Kær-

lighed, og hun mener, at, naar det gælder Landets Befrielse og Templets Bevarelse, var ogsaa en Usandhed tilladelig. Det er en uforskyldt Fejltagelse fra hendes Side. — Vi tilhører den nye Pagt og vandrer i det fulde Lys. Glem derfor aldrig, hvad Christus baade ved sit Ord og sit Eksempel har lært os om Kærligheden til vore Fjender, og husk altid, at det efter det ny Testamente er strafværdigt at gøre ondt, for at der kan komme noget godt ud af det! (R. 3, 8).

F. K.

Den Eukaristiske Kongres i Sidney.

Som tidligere omtalt afholdes der i Aar international eukaristisk Kongres i Sidney i Australien den 6.—9. September. Forberedelserne er nu i fuld Gang.

Antikatholske Kredse har anmodet Regeringen i Ny-Syd-Wales om at forbyde offentlige Processioner i denne Anledning, som det blev forbudt i London i 1908. Kongressens Sekretær har imidlertid kunnet vise hen til, at Forholdene i England ganske har forandret sig siden 1908, og at der i det sidste Aar er blevet afholdt 21 offentlige Processioner med det hellige Sakramente i England. Regeringen har derfor besluttet ikke at lægge den planlagte Procession nogen Hindring i Vejen.

Rejserne til Kongressen er allerede begyndt. I Lørdags forlod den 20 000 Tons store Dampers »Orama« af Orientlinien England paa Vej til Australien. Ombord var bl. a. Ærkebiskoppen af Tuam og Biskoppen af Galway, begge fra Irland. I Mandags skulde »Orama« i Neapel tage den pavelige Legat Kardinal Cerretti om Bord. Kardinalen ledsages af Pavens Maestro di Camera, Mgr. Caccia Dominioni, som medfører en kostbar Guldkalk, en Gave fra Paven til Domkirken i Sidney. Ogsaa to andre af Vatikanets højeste Gejstlige ledsager Kardinalen, nemlig Mgr. Arborio Mella di Sant'Elia og den pavelige Ceremonimester, Mgr. Respighi, og desuden naturligvis Sekretærer og Kammerherrer. Med samme Skib sejler ogsaa Karmeliternes Gene-

ralforstander Pater Magennis og en Del italienske Pilegrimme.

Fra Spanien har Biskoppen af Orihuela, Dr. Irastorza, begivet sig paa Vej. Han skal repræsentere baade det spanske Hierarki og den spanske Regering. Et kanadisk Pilegrimstog har forladt Vancouver for over Honolulu og Ny-Zealand at naa til Sidney. Samme Vej rejser en større Skare fra de forenede Stater, medens 250 har lagt Vejen over Europa og rundt om Jorden. Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Dubois, er den mest prominente af de fran-Deltagere, medens Belgien, hvor den permanente Kongreskomité har sit Sæde, som sædvanlig er rigt repræsenteret. Fra Polen kommer Biskoppen af Siedlic, Mgr. Pzedezliciecki, og Mgr. Klos, ledsaget af Fyrst Sapieta.

Kina vil blive repræsenteret af i det mindste en af de indfødte Biskopper, og fra Japan kommer den eneste indfødte japanske Biskop, Mgr. Hayasaka, sammen med Ærkebiskoppen af Tokio. Fra Philippinerne deltager to Ærkebiskopper og fire Biskopper i Kongressen.

Blandt Talerne paa Kongressen skulde ogsaa være den berømte engelske Jesuit, Father C. C. Martindale, men om det bliver til noget, er tvivlsomt, da han er kommet til Skade ved en Automobilulykke paa Ny-Zealand. Ved sin Ankomst til Wellington blev han højtidelig modtaget af katholske Delegationer og af Biskoppen af Auckland, Dr. Cleary. Han skulde i nogen Tid være Biskoppens Gæst, og paa en Automobiltur skete Ulykken. Biskoppen brækkede et Ben og fik Ansigtet forskaaret af Glasstumper; Fr. Martindales Saar synes ikke at være saa alvorlige, men dem begge venter et længere Sygeleje.

Mordet paa General Obregon.

Mordet paa den nyvalgte Præsident i Meksiko, General Obregon, har vakt betydelig Opsigt rundt omkring i Verden. Ogsaa vor hjemlige Presse har for engangs Skyld maattet beskæftige sig med den mellemamerikanske Republik, skønt dette Lands mærkelige Begivenheder jo

ellers ikke plejer at interessere danske Aviser synderligt. Det har da ogsaa vist sig, at Kendskabet til de virkelige Forhold i Meksiko er meget ringe, og man har kritikløst aftrykt Præsident Calles's sædvanlige Beskyldninger mod Katholikerne, Paastanden om, at det var konstateret, at Manden var en religiøs Fanatiker, og at klerikale Kredse stod bag denne Udaad.

Enhver, der havde fulgt blot en lille Smule med i Efterretningerne fra Meksiko i de sidste Aar, havde ventet, at disse Beskyldninger vilde komme. Men uforstaaeligt blev det, at en af Ministrene maatte gaa af som Følge af Mordet. Man saa derfor ogsaa hele Pressen baade her og i Udlandet staa uforstaaende overfor hele denne Begivenhed. Ogsaa katholske Blade maatte til at begynde med afholde sig fra enhver Kommentar; thi ingen kunde give nogen Forklaring. Sammenholdt med de for nylig fremkomne Efterretninger om, at en Fredsslutning mellem Kirken og Meksiko var nærforestaaende, syntes det hele endnu mærkeligere.

I det engelske Blad »The Universe« af 27. Juli kommer der nu nogle Meddelelser af stor Interesse. Bladet skriver:

»Den pavelige Statssekretær Kardinal Gasparri har udsendt en Fordømmelse af Mordet paa General Obregon.

Det meddeles, at Den hellige Fader paa Grundlag af Forhandlinger med den mexikanske Ærkebiskop Florez havde udarbejdet et Fredsforslag, som General Obregon vilde antage og dermed ende Religionsforfølgelsen.

General Calles har fulgt sin sædvanlige Taktik og standset alle Efterretninger, der ikke er censurerede af Regeringen, og han fortsætter sin Propaganda med at erklære, at »religiøs Fanatisme« og »klerikal Aktion« er ansvarlige for Forbrydelsen. Det ikke-katholske Blad Daily Express skriver imidlertid: »Præsidenten tog øjeblikkelig Skridt til at forhindre mulige Beskyldninger for, at han havde noget at gøre med Attentatet . . . Der er ingen Sandsynlighed for, at det var planlagt af Katholikker.«

Meksikanerne selv synes at give Regeringen Skyld for Mordet. 1500 af Obregons Tilhængere, Medlemmer af Agrarpartiet og de revolutionære Partiers Union demon-

strerede i Meksiko Citys Gader og truede med en ny Revolution, dersom »de psykologiske Ophavsmænd«, der var ansvarlige for Mordet, ikke blev straffede. De forlangte, at General Obregons Hovedmodstander, Arbejdsministeren Luis Morones, øjeblikkelig blev afskediget og straffet tilligemed en Del af hans Embedsmænd. De paastod, at det var de ansvarlige, og Morones gik af og siges nu at holde sig skjult.

The Times meddeler, at tre Regimenter i Staten Oaxaca har gjort Oprør mod Regeringen under Raabet »Ned med Calles og Morones«. I Regeringskredse hersker der ogsaa nogen Uro over General Escobars Adfærd, idet han ikke har svaret paa et Telegram fra Krigsministeriet og har foretaget Troppeforskydninger imod Krigsministerens Ordre. Til Trods for Calles's Meddelelse om, at der hersker uforstyrret Ro, høres der dog om Oprør fra mange Steder i Landet.

Reuters Bureau meddeler, at Chefen for Politiet i Meksiko City, General Zertuche, erklærer, at Morderen José de Leon Toral har aflagt fuldstændig Tilstaaelse; Politiet vil dog endnu ikke offentliggøre Tilstaaelsens Detaljer. Politichefen har tillige udtalt, at den katholske Gejstlighed arbejdede sammen med Politiet paa Mordets Opklaring. Han tilføjer, at den afgaaede Handelsminister holder sig skjult, og at den Mand, der har forsynet Morderen med Vaaben, er flygtet til De forenede Stater.«

Dette er Artiklen i »The Universe«, og den giver jo unægtelig et noget andet Indtryk af Forholdene i Meksiko end det, der sædvanligvis meddeles, selv om endnu meget er uklart og usikkert.

Østerlands Kirker — de »Ortodoxe« og de »Unerede«.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

Man maa ikke tro, at Konstantinopels Aspirationer føltes som noget Naturligt — langtifra; den var ikke grundlagt af nogen Apostel, den havde ingen aarhundredgamle

Traditioner, den havde ingen kirkelig Patina . . . den havde blot politisk og økonomisk Magt — dens Tilstræbelser maatte i de Tider føles, som det i vore Dage vilde føles, hvis New York vilde gøre sig til Roms kirkelige Lige i Kraft af at være Verdens førende By.

Maaske det var Roms Fejl: ikke at give Rigets nye politiske Hovedstads Biskop nogen mere Indflydelse — som Rom i vore Dage har givet U. S. A. fem Kardinaler?

Og dog — Rom saa altfor vel, at Patriarken i Konstantinopel mere og mere blev Kejserens Hofkapellan og følgagtige Redskab; i en saadan Kirkefyrstes Haand kunde man ikke lægge altfor stor Indflydelse.

Ikke mindst maatte Rom bestemt fordømme den Idé: at som Cæsars Efterfølger kunde opslaa sin Residens, hvor han vilde, kunde han ogsaa give sine Bisper den kirkelige Rang, ham lystede.

Hær gjaldt det at protestere mod, at man gav Kejseren, hvad Guds er.

Og skulde Byzants' Principper anerkendes, maatte dens Lyststage nu i 1928 brænde i Paris, London og New York — ja, den maatte flyttes for hvert Aarhundrede.

Ogsaa havde Paverne den Pligt at værne Patriarkerne af Antiokia, Jerusalem og Alexandrias Ret mod det altædende Konstantinopels Gridskhed. —

Længe før Fotios havde Spændingen givet sig Udslag i Skismaer mellem Konstantinopel og Rom — men de var alle blevne helede paa forholdsvis kort Tid; dog efterlod de tilsammen en usynlig Brudlinje.

Vi hidsætter en Liste over midlertidige Skismaer, deres Aarsag og Varighed:

343—398: Arianerne, 55 Aar.

404—415: St. Johannes Krysostomos Afsættelse, 11½ Aar.

484—519: Akacias Skisma, 35 Aar. .

640—681: Monotheleterne, 41 Aar.

Senere: Ikonoklasterne, 61 Aar.

Af Patriarkatets 544 Aar (323—867) tilbragtes de 203 i Skisma — en trist Rekord for et Patriarkat!

Altid var Konstantinopel paa den gale Side — selv Nutidens Ortodoxe indrømmer, at Rom havde Ret i alle disse Stridigheder.

Altid stod Kejseren bag sin Patriark, og altid tilskynkede han Rigets andre Bisper til en antiromersk mod Byzants vendt Holdning.

Da saa det store Skisma udbrød i 867, stod Sagen saadan, at det begyndte med Konstantinopels Anstiftelse af Skilsmissen — og ingen af Østens andre Biskopper havde nogen anden end politisk Grund til at følge Byzants mod Rom.

β) Gnisten, der falder i Sprængstoffet, er denne: Ignatios var, uanfægtet, den lovlige Biskop af Konstantinopel; gennem 11 Aar havde han styret sit Stift i Fred, da han i 857 maatte nægte en Mand, der levede i aabenbar Blodskam, Kommunion. Denne Mand var Børdas, Regenten, og hans Hævn blev: at faa Regeringen til at afsætte Ignatios og indsætte Fotios.

Pave Nicolaus I havde hverken Strid med Østen i Helhed eller med Konstantinopels Stol i Særdeleshed, men han havde den Pligt at væрге den lovlige Biskop mod en politisk Indtrængling.

Baade Ignatios og Fotios havde appelleret til ham. Fotios tabte sin Sag, og da han ikke vilde underkaste sig Roms Afgørelse, foretrak han (867) at gøre Oprør ved at skyde sig om bagved den politiske Myndighed.

Endnu var der intet Skisma, thi paa det Koncil, der genindsatte Ignatios, erklærede Østens andre Patriarker, at de bifaldt Roms Afgørelse.

Imidlertid havde Fotios faaet Held til at opagilere et antiromersk Parti, der vedblev at bestaa, selv da baade han og Ignatios laa i Graven — og hans rent personlige Strid blev Aarsag til, at Utilfredsheden i Østen grupperede sig i Konstantinopel, og at den blev, fra at være latent, akut.

Fotios koncentrerede i sin Person og i sin slette Sag hele Østens Følelse mod Rom, og han gav Østen et helt nyt og overraskende Vaaben i Hænde: en Anklage mod Rom og mod hele Vesten for Kætteri!

Nok havde der i de Dage ofte lydt Kætler-Raab, men aldrig var det bleven rettet mod hele det vestlige Patriarkat.

Fotios rejste fem Anklager mod Rom — Anklager af en Art, der ikke var ham værdige som Tidens maaske største Lærde.

Hans Anklager ændrede Stillingen — nu kviede man sig ikke blot, som ofte før, ved at bøje sig for sin højeste Myndighed, Paven — man opgav den defensive Linje og gik over til Angreb og kaldte alle Latinerne »Løgnere, Fjender af Gud og Antikrists Forløbere« — man var pludselig blevet — de »Ortodoxe« (Retroende) mod Kættterne i Rom.

Anklagerne lød paa: at Latinerne fastede om Lørdagen — at de begyndte Fasten paa Aske-Onsdag (i Østen begyndte den Søndagen forud) — at de beordrede Cølibat for Præsterne — at de ikke tillod Præster at konfirmere — og at de havde føjet *filioque* (at Helligaanden udgaar fra Faderen og fra Sønnen) til Credo.

Striden endte med, at Ignatius døde, og at Fotios paa Grund af sine ypperlige Ævner og mægtige Lærdom blev saa populær, at hele Byzants med Kejseren i Spidsen forlangte ham som Patriark.

Da Bispestolen nu var ledig, føjede den nye Pave, Johannes VIII, Østerlænderne og bekræftede Valget i 878; Fotios blev løst af Bandet og kom atter i Fred med Rom — og Sagen syntes at skulle indgaa i Historiens Række af midlertidige Skismaer.

Den Fred, der indtraadte, var dog kun paa Overfladen.

150 Aar senere brød Striden op igen under Patriarken Mikael Cærularius (1043—1058).

Denne Gang var der end ikke Skygge af Paaskud til et Brud. Ingen bestred Mikael's Ret som Patriark, Paven havde ikke den mindste Hensigt at gribe ind overfor ham.

Pludselig i 1053 sender Mikael Cærularius Paven en Krigserklæring, lukker de latinske Kirker i Konstantinopel og rejser en Storm af Anklager, af Fotios' Art og værre, mod Rom — alt med det ene tilsyneladende Formaal: at bryde Kirke-Eenheden med Rom og Vesten.

Uden Lige i Kirkehistorien var hans Angreb, baade i Art og Styrke, og han endte med at stryge Bønnen for Paven i »Diptykos« (i Messens Cánon). Svaret blev, at Rom lyste ham i Band, 16. Juli 1054 — ham alene, hverken Patriarkatet eller hele Østerleden, som Legaterne omhyggelig udtrykte det i deres Bulle.

Havde Mikael Cærularius staaet alene som Fotios, var ogsaa dette Skisma endt med hans Død — men det tragiske sker, at næsten hele Østen følger ham.

Patriarkerne i baade Antiokia, Jerusalem og Alexandria strøg ogsaa Pavens Navn i Diptykos, og saaledes brød de med Rom.

Det var Konstantinopels alt overvældende Indflydelse, der gjorde sig gældende, og det var Kejsserens Bud, der fulgtes.

Man lærte Fotios Kunsten af: at kalde Latinerne Kættere — og denne Gang blev Listen med Anklager paa mere end fem Punkter; Mikael glemte Beskyldningen for *filioque*, men opfandt en mod Brugen af usyret Brød i Nadveren.

Man ønskede ikke mere at forhandle med Rom og Latinerne — de var Kættere, og man selv var Forsvarere af den sande Tro.

Skismaet var en Kendsgærning.

γ) Virkningerne af Mikael Cærularius' Aktion var katastrofale.

Den prægtige gamle Eenhedskirke, der altid saa sejrrigt havde overvundet Kætterier og Skismaer, var nu sprængt i to Dele. Det skete ikke øjeblikkelig; f. Eks. nægtede Johannes III af Antiokia først at følge Mikael ud i Skismaet — men Vanen: at se hen til Konstantinopel for Direktiver og til Kejsseren for Ordre i baade verdslige og aandelige Ting, var bleven for stærk — man faldt fra og stod Last og Brast med Byzants.

Indtil 1928 har de forskellige Forsøg paa Genforening ikke ført til noget positivt Resultat — fire Patriarkater af Ælde og Værdighed lever i Splid med det femte, hvis Patriark skulde være det fælles Overhoved for hele Kirken, som før Skismaet.

Der har været Skismaer før Fotios, og der har været Genforening efter Cæularius, men Unionsbestræbelserne har ikke sat varig Frugt.

En efter en sluttede Østens Kirker sig til Skismaet, skønt Slaverne (Russere, Serbere og Bulgarer) ikke i Begyndelsen ansaa et personligt Vredesudbrud fra Byzants mod Paven for tilstrækkelig Grund til at bryde Kirkens Enhed . . . Kejserens og Konstantinopels Indflydelse var for stærk, »Ny-Rom« opslugte hele Østen i sig, saa selv de Nationer af orientalsk Præg og Ritus, der boede i Europa, skiltes fra os. —

Led Vesten eller Østen det største Tab?

Østens Tab blev, foruden Tabet af Samfund med det stringent og skolastisk tænkende Vesten og med de nyere Aands-Strømninger i Vesten (Maria-Dogmet af 1854, Pave-Dogmet af 1870, Jesu-Hjerte-Andagten, den eukaristiske Renaissance i det XIX og den liturgiske Vækkelse i det XX Aarh.), et baade talmæssigt Tab og en Nedgang i Betydning.

Længe fik jo nemlig Kejseren i Byzants ikke Lov at sidde og inspirere Patriarken til at give Cæsar, hvad Guds er — thi i det XV Aarh. kom Tyrkerne og tog, hvad Kejserens var, og nu sad Sultanen paa Byzants' Trone. Han saa sin Regning i at dirigere Patriarkerne i sit Land mod Rom, idet han tilsyneladende gav dem større Magt: han gjorde dem til baade kirkelige og politiske Statholdere over alle Kristne i det tyrkiske Landomraade . . . men samtidig ansatte, afsatte og skiftede han, Kristenhedens Fjende, Patriarkerne efter sit Hoved — havde de før været Kejserens, blev de nu Stortyrkens Hofkapellaner.

Dette bevirkede yderligere, at Enheden selv i den østlige Kirke brast.

Czar Iwan IV forlangte i 1589, at Konstantinopels Patriark Jeremias skulde anerkende Metropoliten (Ærkebisp) af Moskva som Patriark over alle Russere — eftersom Moskva nu var ved at faa samme Betydning som tidligere Byzants.

Peter den Store gik videre: for at lægge Kirken ind under Kronen tog han Magten fra Patriarken i Moskva og gav den til en Synode, bestaaende af tre kirke-valgte

og et større Antal kejserlig udnævnte Medlemmer — med en Lægmand i Spidsen som Kejsereus General-Prokurør (Legat og Formand).

Saalænge Sultanen endnu havde Magt, hindrede han andre Lande end Rusland i at falde fra, men de pønsede paa det efter Ruslands Eksempel.

Langsomt oprettede de alle hver sin Synode og sagde sig løs fra Patriarken i Konstantinopel, skønt de stadig delte hans Tro og brugte hans Liturgi — og alle gav de sig ind under Statsmagten som øverste Styrer — udøvet gennem en Synode med en læg (eller sjældent en gejstlig) Prokurør.

Da Sultanens Magt dalede, kunde Skismaerne i Skismaet ikke længere afværges; i 1833 faldt Grækenland fra, siden fulgte Rumænien, Serbien og Bulgarien efter, saa der nu ikke overfor Rom staar een hel og samlet østerlandsk Kirke, men hele 17 indbyrdes adskilte østerlandske Kirker, som intet Fælles har i Retning af Styrelse, men som har fælles Ritus (omend paa forskellige Sprog) og fælles Tro (trods smaa Forskelligheder).

Det er disse Smaakirker, den højirkelige Protestantisme frier til for at faa den apostoliske Succession.

(Fortsættes.)

Skt. Josefs Gilde.

II. Hvad vil Skt. Josefs Gilde?

S. J. G. vil arbejde hen til at forene alle katholske Mænd i Danmark for derigennem at opnaa det, som for den enkelte vilde være en Umulighed at opnaa. Som Punkt eet har Gildet paa sit Program Oprettelsen af en »Skt. Josefs Gildes Stiftelse« for gamle og trængende Brødre samt deres evt. Enker. Dog skulde ogsaa andre gamle Trosfæller kunne faa Adgang hertil, saafremt Midlerne og Omstændighederne tillader det. Gildet vil danne en fast Stab af katholske Mænd i hele Landet, som har det Maal at arbejde for den katholske Sag i Danmark. Ordet »Gilde« stammer fra det gamle nordiske »Gjalda« d. v. s. at gælde for noget, betyde noget, for vor Kirke, vor Skytspatron d. hl. Josef, vort Fædreland, vore Brødre,

Alderdomshjem.

Efter en Vincensprædiken for nylig her i St. Andreas Kirken, hvori der bl. a. taltes om Nødvendigheden af et katolsk Alderdomshjem og om Børnehjemmene, der er oprettet og skal holdes i Live, indkom fra en Tilhører 500 Kr. til Alderdomshjemmet og 500 Kr. til Bestridelse af Udgifterne ved Anbringelse af katolske Børn fra Landet i Ordrup Sogn. Den betænksomme, ædle Giver bringes her en hjertelig Tak. Beløbene er indsat paa Sparekassebøger og forvaltes af den stedlige Vincenskonferens. Hvad Alderdomshjemmet angaar, saa maa det jo engang komme, de 500 Kr. skulde derfor gerne drage flere til.

Ordrup 28.-7.-1928.

Ludv. Günther,
Sognepræst.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Haderslev. Lige ved Redaktionens Slutning erfarer vi, at Haderslevs ivrige Sognepræst, Pastor Wolff, Søndag den 5. August fejrer sit 25 Aars Præstetjubilæum. Vi sender Jubilaren vor hjerteligste Lykønskning.

Irland. Irland har faaet en ny Primas, idet Biskoppen af Down og Connor, Dr. Mac Rory, er blevet udnævnt til Ærkebiskop af Armagh, en Udnævnelse, der har vakt stor Glæde i hele Landet. I sin trettenaarige Virksomhed som Biskop i Belfast, under de største politiske og nationale Vanskeligheder, har Dr. Mac Rory givet talrige Beviser paa sin Kærlighed til det irske Folk. Hans Mod og hans Iver har gjort ham afholdt i alle Kredse. Det skyldes ikke mindst hans Klogskab og Takt, at Enigheden er blevet bevaret blandt Katholikkerne. Utrættelig har han virket for Oprettelsen af Skoler, som i Reglen blev overdraget til Lazaristerne. I den nye Ærkebiskop ser man ogsaa en af Pionererne i det katolske Ungdomsforbund, og de Ord, hvormed han for faa Uger siden indviede Belfast-Gruppens Faner, gik hele Landet rundt. Dr. Mac Rory var oprindeligt Videnskabsmand; han var en af Stifterne af det theologiske Tidsskrift »Theological Quarterly«, og hans Kommentarer til Korintherbrevene er meget skattede. Hans Forfremmelse fra Belfast til Armagh opfattes som et godt Varsel for den nationale Enhed.

— Hs. Eminence Kardinal van Rossum gæster for Tiden Irland, hvor han har deltaget i store Højtideligheder i Limerick. I denne By holdt Den hellige Familjes Ærkebroderskab 60 Aars Jubilæum. Fra alle Dele af Irland strømmede Tusinder til Limerick for at deltage i Festen, som fik en særlig Højtidelighed ved Kardinalens Nærværelse og Deltagelse. Broderskabet ledes af Redemptoristerne, der for 75 Aar siden kom til Limerick. I Festen deltog ogsaa Redemptoristernes Generalforstander, Dr. Murray. Kardinalen og Generalen blev modtaget med stormende Jubel, da de ankom til Byen, som i Anledning af deres Besøg udnævnte dem til Æresborgere. I den store Procession deltog foruden Kardinalen syv Biskopper.

Rom. I Brevet fra Rom i forrige Nummer omtaltes Kapucinerordenens 800 Aars Jubilæum. I den Anledning kan det have sin Interesse at se Ordenens øjeblikkelige Tilstand. Den har 53 Provinser med 908 Huse og 11,104 Medlemmer. Der er 95 Skoler med 4,213 Elever, 61 Novitiater og 9010 Kongregationer af Den tredje Orden med 1,141,450 Brødre. 47 Missionsdistrikter staar under Ordenens Ledelse.

Indien. Søstrene af Vor Frue af de syv Smerter er en af de ældste kvindelige Kongregationer for indfødte. Den blev stiftet for omtrent 70 Aar siden af Jesuiten, Pater Pietro Meccati. Til at begynde med var Søstrene delt i to Afdelinger; Søstrene i Trichinopoly arbejdede for de højere Kaster, og Søstrene fra Tuticorin for de kasteløse. I 1908 blev de to Grene forenede, i 1923 talte Kongregationen 252 Medlemmer. Indtil for kort Tid siden arbejdede Søstrene kun i Forindien, men for nylig har fem indiske Søstre forladt Moderhuset i Trichinopoly for at grunde et nyt Kloster i Bagindien i Vikariatet Sydbirma.

Korea. I Aaret 1909 drog de første Benediktinermissionærer fra St. Ottilien i Bayern til Koreas Hovedstad Seoul. Der grundede de et lille Kloster, som efter fire Aars Forløb blev et Abbedi. Hele Missionen i Korea lededes af Parisermissionærerne, men da de efter Krigen ikke havde Folk nok, blev det store Distrikt delt, og Nordøstkorea blev til et selvstændigt apostolisk Vikariat, som overgaves til Benediktinerne. Det skete i 1920, men nu laa selve Abbediet udenfor sit Vikariat. Først i Fjor lykkedes det at faa bygget et nyt Kloster i Tokwon. Kirken mangler endnu, men man maa nøjes med et Kapel. Samtidigt med Klosteret er der ogsaa bygget et Præsteseminarium, og fra Klosteret udøves Sjælesorgen i det omliggende Distrikt.

Kina. I Shanghai har den apostoliske Vikar for Nanking Mgr. Paris for nylig meddelt otte kinesiske Seminarister Præstevielsen. De indfødte Præsters Tal er dermed steget til 37. Man venter, at der i Aar vil blive ordineret endnu 60 nye Præster.

Ugens Messebønner.

5. Aug. 10. Søndag efter Pintse (N.-M. 687, G.-M. 522). Ihukommelse af Maria i Sne (N.-M. [90], G.-M. [94]).
6. Aug. Jesu Forklarelse (N.-M. 1030, G.-M. 854.) Ihukommelse af Xystos og Lidelsesfæller (N.-M. [28], G.-M. [28]).
7. Aug. Cajetan (N.-M. 1033, G.-M. 857). Ihukommelse af Donat (N.-M. 1033, G.-M. 857).
8. Aug. Cyriacus og Lidelsesfæller (N.-M. 1034, G.-M. 858). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
9. Aug. Vigilie (N.-M. 1037, G.-M. 859). Ihukommelse af Romanus (N.-M. [15] og [52], G.-M. [16] og [53]). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [90], G.-M. [94]).
10. Aug. Laurentius (N.-M. 1038, G.-M. 860).
11. Aug. Guds Moders Messe (N.-M. [90], G.-M. [94]). Ihukommelse af Tiburtius og Susanne (N.-M. 1041, G.-M. 863). 3. om den Helligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]).

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen, i Stedet for meddeles sakramental Velsignelse efter Højmissen.

Hver Torsdag Morgen meddeles som sædvanlig sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

St. Annæ Kirke. Paa Søndagene i Ferietiden — fra 1. Juli til 12. August — læses Messerne Kl. 6, 8 og 10.

Vincentiskonferensernes 3. Generalforsamling

(Sommermødet)

finder Sted Søndag den 12. August Kl. 5 $\frac{1}{2}$ Em. i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Alle aktive og passive Medlemmer indbydes.

A.C. indbyder Medlemmerne til *Sommeraftenmøde* Torsdag d. 9. August 1928 Kl. 8 i *Krøyers Familiehøve*, Pileallé Nr. 18. A. C. serverer The paa Maskine. Administratores.

Ungdomsbasaren

finder — efter Traditionen — Sted til Efteraaret (i Efteraarsferien) i Sct. Knuds Skoles Lokaler. Vi bringer Meddelelsen allerede nu, for at de mange, der plejer at skænke os Haandflidsarbejder, allerede nu kan sætte Naal og Traad i Gang. Paa Forhaand hjærtelig Tak! Bidrag til Basaren kan indleveres hos Portneren i Stenosgade og hos Pastor Benzou, Nørrebrogade 27.

Basar til Fordel for syge og fattige i **Helsingør** afholdes af St. Vincents Søstrene Søndag den 5. og Mandag d. 6. August. Gaver modtages med Tak af Søstrene, Nygade 8.

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Kirkelig Kalender.

5. Aug. 10. Søndag eft. Pintse.	12. Aug. 11. Søndag eft. Pintse.
6. — M. Jesu Forklarelse.	13. — M. Hippolyt o. Cassian, Martyrer.
7. — Ti. Cajetan, Bekender.	14. — Ti. Vigilie.
8. — O. Cyriacus og Lidelsesfæller, Martyrer.	15. — O. Marias Optagelse i Himlen.
9. — To. Vigilie.	16. — To. Joachim, Jomfru Marias Fader.
10. — F. Laurentius, Martyr.	17. — F. Hyacinthus, Bekender.
11. — L. Marias Officium.	18. — L. Oktavdag. Vigiliefastedag.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinzen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	» 3
Aarhus (Rysegade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke) ..	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej) ..	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke) ..	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Nøddebo		» 10	
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 8	» 10	»
Rønne (Østergade 59)	»	» 10	» -
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Stubbebo, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn holder ikke Møde August Maaned.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 Ø, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 33.

Søndag den 12. August.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Østerlands Kirker. — Mit Besøg hos Therese Neumann. — Italiens katholske Kvindeforenings Kongres i Rom. — Sofie Holten. — Skt. Josefs Gilde. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Italien. Kina. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 11, 4—21.

Judiths Tale i Holofernes's Telt.

I. Judiths smigrende Løfte.

Judith sagde til Holofernes: »Tag imod din Tjenerindes Ord! Thi hvis du skænker din Tjenerindes Tale Tiltro, vil Herren fuldføre et Storværk med dig. Saa sandt Nabuchodonosor, Jordens Konge, lever og hans Vælde lever, (den Vælde,) som er givet dig til at tugte alle vildfarende, vil ikke blot alle Mennesker underkaste sig ham ved din Hjælp, men ogsaa Markens Dyr adlyde ham. Thi Rygtet om din Aands Kraft er naaet til alle Folkefærd, og det er hele Verden vittlerligt, at du alene er dygtig og formaaende i hele hans Rige, og din Krigskunst roses i alle Lande.«
4—6.

II. Judith begrundør sit Løfte.

1. Israeliterne er strafværdige for deres gamle Synders Skyld.

»Det er heller ikke skjult, hvad Achior har sagt, og man ved ogsaa godt, hvilken Straf han fik paa din Befaling. Thi det er sikkert, at vor Gud i den Grad er blevet krænkede ved Synder, at han bød sine Profeter sige til Folket, at han vilde prisgive dem for deres Synders Skyld. Og fordi Israeliterne ved, at de har fornærmet deres Gud, har Rædsel for dig grebet dem.« 7—9.

2. Israeliternes nyeste Forseelser.

»Endvidere har ogsaa Hungersnød hjemsøgt dem, og da Vandet er sluppet op, kan man alt nu regne dem blandt de døde. De har endogsaa besluttet at slagte deres Kvæg og drikke dets Blod, og Fødemidler, som er indviet til Herren, deres Gud, og som Gud har forbudt dem at røre ved, saasom Korn, Vin og Olje, dem har de i Sinde at anvende til deres eget Brug, og de vil spise, hvad de ikke engang har Lov til at føle paa med deres Hænder. Siden de altsaa gør den Slags Ting, er det sikkert, at de er fortable.« 10—12.

3. Judiths gudbefalede Hverv.

»Da nu jeg, din Tjenerinde, blev dette var, undveg jeg fra dem, og Herren sendte mig for at melde dig dette. Thi jeg, din Tjenerinde, dyrker Gud ogsaa nu hos dig, og din Tjenerinde skal gaa udenfor (Lejren) og bønfaalde Gud. Og han vil aabenbare mig, hvornaar han vil straffe dem for deres Synder. Saa kommer jeg igen og melder dig det. Da kan jeg føre dig midt igennem Jerusalem, og du skal faa hele det israelitiske Folk i din Haand som Faar, der ingen Hyrde har, og ikke en eneste Hund skal gø ad dig. Alt dette er nemlig blevet aabenbaret mig ved Guds Forsyn. Og da Gud er vred paa dem, sendte han mig for at kundgøre dig det.« 13—17.

III. Talens Virkning.

Alle disse Ord behagede jo Holofernes og hans Tjenestemænd. De beundrede hendes Kløgt og sagde til hverandre:

»Der findes ikke nogen Kvinde paa Jorden, der ligner hende i Skikkelse, Dejlighed og Visdomstale.« Holofernes sagde til hende: »Gud har gjort vel i at sende dig forud for Folket, for at du skal overgive det i vore Hænder. Dit Løfte er godt. Hvis din Gud gør saaledes mod mig, skal han ogsaa være min Gud. Du selv skal være anset i Nabuchodonosors Hus, og dit Navn skal høres over hele Jorden.« 18—21.

Leveregel: Assyrerne beundrede Judiths Kløgt. Ja, hun var klog, og hvis hun ikke havde ejet denne Dyd, havde baade hendes Mod og Kraft været til ingen Nytte. Klogskab skal jo vise Vej i et og alt, ellers virker de menneskelige Kræfter i Blinde. »Vær kloge som Slinger og enfoldige som Duer,« siger Herren til sine Disciple, og i Lignelsen om de ti Jomfruer kan man se, at hvem der ikke er blandt de kloge, hører til Daarerne, som han ikke vil kendes ved. Skaf dig derfor Klogskab ved Bøn. Øs dens Vande i Guds Aabenbaring og Lov, som Judith gjorde. Lær af andre, der er klogere end du. Overvej godt, før du begynder noget, og lad dig ikke bestemme af dine Følelser og pludselige Indskydelser, men af din Fornuft og din Tro. Saa bliver du klog. F. K.

Østerlands Kirker — de »Ortodoxe« og de »Unerede«.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

4. Forsøgene paa Genforening.

Østen selv har aldrig for Alvor erkendt Skismaets Uværdighed, Forargelse og Ulykke og har aldrig gjort et alvorligt Forsøg paa Genforening. Alle Bestræbelser i saa Henseende er udgaaet fra Vesten, fra Rom.

Korstogene (særlig Urban II's Aktion) havde ikke til højeste Motiv at generobre de hellige Steder i Palestina, men ved Vesterlands Arm at bringe de af Tyrken betrængte Brødre i Østen Hjælp. Menneskelig Lidenskab og en dadelværdig Stejlhed hos baade Østerlændere og Latinere fik

dette Forsøg paa fælles Aktion (det første Arbejde for *life & work!*) til at strande. Ejheller har Vesten altid vist et Sindelag og en Adfærd, der kunde være egnet til at drage Østen tilbage til Enhed — ogsaa hos os spillede Nationalismen ofte en katastrofal Rolle; men Paverne selv stod udenfor Folkenes Rivaliseren og holdt Genforeningsønsket vaagent — fra Gregor VII til Pius XI har de arbejdet paa at hele Skismaet, idet de snart selv har taget Initiativ, og snart har de støttet Bestræbelser, der gav blot det mindste Haab.

Kun to Gange har Østens Kejsere selv gjort Forsøg — bægge Gange uden den Vilje, der bringer Held.

Bægge Gange holdt man Koncilium om Sagen — i Lyon og i Firenze.

Mikael VIII Palæologus, som var en snu Politiker, erklærede sig selv og sit Folk for Katholikker (Lyon 1274) for at redde sit Rige fra Karl af Anjou's Angreb.

Johannes VII Palæologus saa sin Hovedstad truet af Sultanen og bad (i Firenze 1439) Latinerne om Hjælp — ogsaa han lovede Underkastelse.

Næppe var Mikael død (1282), før hans Søn, Andronicus, opløste Forholdet og endda nægtede sin Fader kirkelig Begravelse, fordi han var »Forræder mod Orthodoxien«.

Og Johannes vovede end ikke at proklamere den oprettede Union i sin Hovedstad. Det var en latinsk Kardinal, der, da Kejseren tøvede, maatte proklamere Genforeningen i Hagia Sophia — men seks Maaneder efter drog Tyrkerne ind i Byen.

Kejserens Motiv var ikke at genoprette den brudte Enhed, men at faa Vestens Hjælp mod Islam — en Hjælp, man saa betalte med en Genforening paa Skrømt — idet man atter faldt fra, naar Faren var ovre.

Skismaet var i en saadan Grad blevet selve Religionen for Østerlænderne, at det religiøse Motiv: Genforening for Guds Æres og Kristi Kirkes Skyld, for dem var Hebraisk, og det var saa ofte gentaget: Hellere under Turbanen end under Tiaraen! — at det var blevet Kød og Blod hos dem.

Naar Østens Bisper kom hjem fra Konciliet efter at

have underskrevet Dekretet om Underkastelse, modtog Folket dem med Vrede som Forrædere af den ortodoxe Tro.

De satte Kronen paa Værket, da Patriarken Dionysios I af Konstantinopel i 1472 samlede en Synode og lod den omstøde det vedtagne Dekret om Genforening.

Efter den Tid har man stadig anerkendt Paven som Vesterledens Patriark og, fordi han beklæder det fornemste Sæde, som den første blandt Ligemænd, men man har nægtet at anerkende ham som fælles Pave, og man har brudt Forbindelsen med ham, med Rom og med hele Vesterleden. —

Et andet, isoleret Forsøg maa nævnes.

I 1596 mødtes en Del ruthenske Bisper i Brest og lod sig genforene med Rom, med dem fulgte en stor Del af det russiske Riges Urindvaanere, og Resten af Ruthenerne vandtes langsomt, efter en rasende Opposition; men da de først alle var forenede med Rom, holdt de ogsaa fast, til de splittedes ved Polens Deling. Halvdelen af dem kom under Østerrig, den anden Halvdel under Rusland; de første blev godt behandlede og fik fuld liturgisk Frihed og holdt fast ved Rom — de sidste blev ved vilde Forfølgelser atter tvunget over i Skismaet og gik op i den russiske Kirke.

5. De Uneredes Stilling til bægge Sider.

Næsten alle Afskygninger af »den ortodoxe Kirke« har en tilsvarende uneret Kirke: en Menighed med Gejstlighed og Overhoved, der hører ind under Rom i Lydighed mod den fælles Pave, men som samtidig dog har beholdt sin egen Liturgi, sine gifte Præster og sine historiske Ejendommeligheder.

Det samlede Antal af unerede Kristne er godt 7 Millioner, som fordeler sig paa følgende Kirker:

- a: Rene Grækere er ca. 1000 med 12 Præster; de er endnu ikke organiserede hierarkisk, men hører ind under apostoliske Delegater i Konstantinopel og Athen. Deres Kirke er i Udvikling.
- b: Den italo-græske Kirke stammer fra Grækere og Albanere, den bruger byzantinsk Ritus og findes paa Sicilien, Calabrien og Malta; den tæller 50,000

Sjæle. Kirkesproget er Græsk, og Præsterne ordineres af italo-græske Biskopper.

- c: Den georgiske Kirke er russisk og tæller 35,000 Sjæle. Af politiske Grunde kan den ikke organiseres i selve Rusland men har et Overhoved i Konstantinopel. 8000 af dem følger den armeniske Ritus. Resten har optaget den latinske.
- d: Melkiternes (de græsk-arabiskes) Kirke styres af en Patriark, der har Titel af baade Antiokia, Alexandria og Jerusalem, og som har Jurisdiktion over alle Melkiter i hele det gamle tyrkiske Rige; de tæller 140,000 Sjæle under 12 Metropoliter og Biskopper. I Liturgien har de enten græsk eller arabisk Sprog.
- e: Ruthenernes Kirke, som vi foran har omtalt, er undertrykt i Rusland, hvor dens to sidste Bispedømmer opløstes 1869 og 1875. Dog har den oplevet en Fornyelse efter 1905, og samtidig har den antaget latinsk Ritus. I det tidligere Østerrig har den stadig sin gamle Ritus. Den tæller over 4 Millioner Sjæle, hvoraf de fleste i Galicien og Ungarn; den styres af Biskopper og Ærkebisper.
- f: Bulgariens unerede Kirke skylder sin Oprindelse en Genforenings-Strømning fra 1860; politisk Tryk hindrede dog et større Resultat; Kirken tæller ca. 10,000 Sjæle under to apostoliske Vikarer i Trakien og Makedonien.
- g: Rumæniens unerede Kirke bruger byzantinsk Ritus men med Rumænsk som Sprog. Den tæller 1½ Mill. Sjæle under en Ærkebiskop og fire Bisper i det tidligere Ungarn.

Desuden er følgende Kirker i Union med Rom:

- h: Patriarkatet Kilikien i Armenien med armenisk Ritus, armenisk Kirkesprog, 3 Ærkebisper, 14 Biskopper og 80,000 Sjæle. Spredt i hele Verden, men med egne Sogne, lever 53,000 Sjæle, der hører til den armeniske Kirke og Ritus — og i Polen ligeledes 2500.
- i: Patriarkatet Antiokia i Lilleasien med syrisk

- Ritus, syriakisk eller arabisk Kirkesprog, 6 Ærkebisper, 4 Biskopper og 160,000 Sjæle.
- j: Patriarkatet Babylon i Mesopotamien, med kaldæisk Ritus og Kirkesprog, 4 Ærkebisper, 8 Biskopper og 100,000 Sjæle.
- k: Den malabariske Kirke i Indien, som har kaldæisk Ritus, malabarisk Kirkesprog og $\frac{1}{2}$ Mill. Sjæle under 4 apostoliske Vikarer.
- l: Patriarkatet Alexandria i Ægypten, med koptisk og arabisk Kirkesprog, koptisk Ritus og 25,000 Sjæle under 1 Ærkebisp og 3 Biskopper.
- m: Den ætiopiske Kirke i Abyssinien, med ætiopisk Kirkesprog (samt det uddøde Sprog fra Tigrisdalen) og 20,000 Sjæle under latinske Bisper.
- n: Den maronitiske Kirke fra Syrien, under en maronitisk Patriark af Antiokia, tæller 300,000 Sjæle i Syrien og 130,000 andetsteds; den har syriakisk og arabisk Kirkesprog.

Disse 7 Millioner østerlandske Kristne stammer alle fra Skismaet, men er nu alle forenede med Rom. De har et ejendommeligt Forhold baade til de Ortodoxe og til Latinerne.

Med de Ortodoxe deler de Ritus og Kirkesprog, liturgiske Ejendommeligheder og gifte Præster, historisk Samhørighed og østerlandsk Præg, Tankegang, Teologi og Fromhedsliv foruden politisk og national Samhørighed.

Med Rom deler de Kirke-Eenhed og Fællesskab under Vesterlands og Østerlands fælles aandelige Fader, Paven.

De har indset, at denne Eenhed maa genoprettes, og de har sluttet sig til Rom.

Rom har glædet sig over deres Genkomst og har ladet dem beholde den Fortidsarv og de Ejendommeligheder, der var dem kære og kostbare.

Saaledes staar de som Vidnesbyrd om, at østerlandske Kristne kan komme tilbage kirkevis til Enheden — og som Garanti for, at Rom ikke vil latinisere dem, men katholisere dem.

Nogle af disse Kirker kom tilbage til Enheden fra baade Skisma og Hæresi, andre blot fra Skisma — alle er de Katholikker som vi, Den hellige Faders fuldgode Børn, en Gang fraskilte, men $\frac{1}{2}$ vendt hjem gennem

800 Aar. Alle viser de os det gamle Kirke-Ideal: ikke en Kirke, der er *eens*, men en Kirke, der er *eet*; ikke det lælinske Patriarkats aandelige Herredømme over Kristne af orientalske Patriarkater — men selvstændige, hver i sig selv ejendommelige Kirker, der bliver til een Verdenskirke ved »Fred og Forening« med den hellige Stol, ved Lydighed mod og Underkastelse under Vestens Patriark, ikke som Vestens Patriark, men som fælles Pave for alle Katholikker.

Dag for Dag faar disse unerede Kirker en større »Plads i Solen« i Rom; Vesterlændernes Opmærksomhed overfor dem vokser; deres Gudstjenester i Rom besøges af Latinere, og Pius X har givet Latinere og Unerede Lov at kommunikere hos hinanden, selv om Formen (syret Brød og Kalken for Lægfolk) ikke er den samme hos bægge.

Jo mere vi Latinere faar at vide om og ser til vore unerede Brødre, des bedre forstaar vi ogsaa Skismalikerne, og desto mere vokser Ønsket om og Arbejdet for alle Østerlænderes Genforening med os.

(Fortsættes.)

Mit Besøg hos Therese Neumann

(19.—21. Juli).

Af *Friedrich Ritter von Lama*.

For Konnersreuth synes en ny Tid at være begyndt: Biskopperne kommer. Det kan nu meddeles, at allerede i Fjor var Kardinal Piffl fra Wien i Konnersreuth. I den sidste Tid har der været Besøg af Biskop Schreiber af Meissen (for anden Gang), Biskop Grosz af Leitmeritz, Ærkebiskop Grev Zichy af Kalocza i Ungarn, Biskop Dr. Waitz af Feldkirch og af Biskop Kilian af Limburg. Man kan sige, at Sagen nu staar saaledes, at Biskoppernes Anseelse ikke er i Fare for at lide derved; tværtimod har de to sidstnævnte Kirkefyrster ikke lagt Skjul paa deres store Tilfredshed med det, de havde oplevet. At de var blevet grebet af det, behøvede de ikke at fremhæve, det stod med Taarer skrevet paa deres Ansigter.

Mine Ledsagere var Domdekanen fra Speyer, Prælat Molz, og Thereses Ven, Dr. Mut. Undervejs traf vi sam-

men med Biskoppen af Feldkirch, og Oplevelserne var sælles for os alle. Henved hundrede Besøgende opholdt sig denne Gang i Konnersreuth, deriblandt flere amerikanske, tjekiske og jugoslaviske Præster, ogsaa Brasilien var repræsenteret.

Torsdag Eftermiddag talte vi i flere Timer med Therese. Hun er i det ydre blevet modnere, hun ser nu ud som en trediveaarig, i Fjor saa hun mere spinkel og svagelig ud. Hendes sunde, runde Ansigt viste ofte Tegn paa Lidelsen. Indtil Fredag Nat Kl. 11 havde hun paataget sig at lide for en afdød Præst. Fredag Eftermiddag var Lidelsen blevet saa stærk, at hun ikke mere kendte os. Vi fik mange Enkeltheder af hendes Visioner at vide; men hun kunde kun fortælle om, hvad hun saa; de Ord paa fremmede Sprog, som hun hører, forstaar hun ikke. Om de Meddelelser, hun giver i ekstatisk Tilstand, kan hun bagefter ikke sige noget nærmere, ja, hun kan ikke engang huske dem.

Hendes Passionsekstase er ikke blevet mindre i Styrke. Virkningen paa den Besøgende er ogsaa stadig den samme, dybt gribende, selv hos Verdensmennesker, der troede at være sikre derimod. Tidligt om Morgenen bragte Biskop Waitz den stigmatiserede den hellige Kommunion, og i Tilslutning dertil modtog han vigtige Meddelelser af hende. Biskoppen blev ved hendes Seng i lang Tid, og jeg kunde selv iagttage, hvorledes hendes lidende Ansigt lyste op, hver Gang han i det skjulte gav hende den biskoppelige Velsignelse. Henved Kl. 12½ om Middagen indtraadte den mystiske Død, men Lidelsen varede indtil Kl. 11 om Aftenen. Den følgende Morgen bragte Prælat Molz hende den hellige Kommunion, som hun modtog paa vidunderlig Maade; hun føler da Christi virkelige Nærværelse indtil kort før den næste Kommunion. Naar den hellige Kommunion bringes hende, ser hun hverken den hellige Hostie eller Præsten, men Herren selv. Hele hendes Skikkelse viste overjordisk Glæde, Ansigtet straaled af Lykke, saa at Præsten var saa grebet, at han næsten ikke kunde udtale de liturgiske Ord. Therese gav ogsaa mig en glædelig Meddelelse og bad os komme Kl. 3 om Eftermiddagen til Præstegaarden. Der indfandt vi os da for at tage Afsked. Af den legemligt ødelagte Pige, der lignede et Lig, var der intet mere at se; Therese havde igen fulde Kinder og saa sund ud.

Af en lang Samtale, jeg havde med Sognepræsten, Pastor Naber, kunde jeg ønske at nævne, at i Thereses «Meddelelser» fremhæves det stedse, at to Slags Mennesker er Gud imod: de hovmodige og de, der ikke har Tillid til ham. Jo større Tillid, desto større er Guds Godhed.

Italiens katolske Kvindeforenings Kongres i Rom.

Den 16.—19. Juli har Italiens katolske Kvindeforening holdt Kongres i den evige Stad. I Kongressen deltog Repræsentanter for de katolske Kvindeorganisationer i Tyskland, Østerrig, Polen, Frankrig, Spanien og Belgien. Over 10 000 Kvinder var kommet til Rom fra alle Italiens Provinser for tillige at fejre Tyveaarsdagen for Kvindeforeningens Stiftelse. I 1908 bad en lille Kreds af Kvinder Pius X om hans Velsignelse til dette Værk, og skønt de til at begynde med mest var Genstand for Spot, har dette Værk i de tyve Aar haft en mægtig Udvikling. I 1918 grundedes en Datterforening for den kvindelige Ungdom, og efter Pavens personlige Ønske er der i den sidste Tid ogsaa blevet dannet en Forening for Børn.

Organisationen blev stiftet ud fra det Synspunkt, at den katolske Kvinde skulde have Hjælp til Forsvar for sine Idealer, i Kampen for Kristentro i det offentlige og sociale Liv. Kirken gav Foreningen sin moderlige Velsignelse og styrede den ved sine Biskopper og Præster. I nøje Tilknytning til Kirken uddyber disse Kvinder deres Kristendom og danner selv i Familie og Omgangskreds kristne Sjæle for Kirken. Derfor er baade deres aandelige og sociale Liv knyttet til det katolske Livs Centrere, Stifterne og Sognene. Der er 4000 Sognegrupper, der holder Møder hver for sig i det mindste een Gang om Maanedens. Over 5000 af de Kvinder, der leder Foreningerne, har gennemgaaet religiøse og sociale Kursus. Maanedesbladet »Il solco« (Plovfuren) har meget stor Udbredelse.

Denne Kvindehærs første Opgave er Opdragelsen af deres egne Børn, og her virker Foreningen først og fremmest, men det paa en Maade, der ikke kan kontrolleres eller statistisk fastslaaes. Den anden Opgave er det kirkelige Arbejde. Derom vidner Tusinder af Eksercitiiekursus, 5000 kvindelige Kateketer, Hjælpearbejdet for Missionerne og alle de Bønner, Kommunioner og Messer, som ofres for Guds Riges Udbredelse. Hvert Aar holder man Moderens Dag, som begynder ved Alterets Fod og samler baade Mødre og Børn til særlige Foredrag. I mange Grupper holder man en saadan Dag to Gange om Aaret. Kampen mod Umoralen og for en passende Mode har sin Hovedstøtte i de katolske Kvinders Rækker. Mange Ægteskaber har Foreningens Medlemmer bragt i Orden, og talrige er de baade moralsk og materielt understøttede Per-

soner. Selv om Foreningens egentlige Opgave ikke er Velgørenhed, deltager Kvinderne dog i Vincentskonferenserne og gør et stort Arbejde for Alderdomshjem og for Vajsenhuse, ligesom de tager sig af ulykkeligt stillede Kvinder.

Mgr. Olgiati har i disse Dage udgivet en lille Bog med Titlen »Et Aartis Blomster. Italiens kvindelige katolske Ungdoms Idealer og Erobringer.« Den handler om Ungdomsorganisationen, som nu i 296 Stifter og 7554 Sogne tæller en halv Million Medlemmer. Af dem er 82 634 Medlemmer af Mariakongregationer, 24 807 af Tredje Orden, 76 778 af Bønnens Apostolat og 2 672 deltager i Vincentskonferensernes Arbejde. De har indsamlet store Pengesummer til kirkeligt Arbejde, saaledes $\frac{1}{2}$ Mill. Lire til Præsteseminarier, 700,000 til Velgørenhed, $4\frac{1}{2}$ Mill. til Missionerne og 4 Mill. til det katolske Universitet.

Kongressen begyndte med en Højmesse, som holdtes af Kardinal Merry del Val, i Peterskirken. Efter Messen begav man sig under Sang i højtidelig Procession ind i Vatikanet, hvor Kongressen aabnedes i Beatifikationssalen. Den første Taler var Pavens Statssekretær, Kardinal Gasparri, der paa Pavens Vegne bød Forsamlingen Velkommen og meddelte den Pavens Velsignelse. Derefter holdtes Taler af forskellige af Organisationens Ledere, og Aabningsmødet sluttede med Bøn.

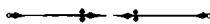
Samme Eftermiddag Kl. 5 modtog Paven den kvindelige Ungdom i Audiens, og det blev en af Kongressens største Begivenheder. Damasusgaarden var fyldt af Tusinder af hvidklædte unge Piger, om Pavens Trone stod 500 Bannere. Paa særlige Tribuner sad Kardinaler, Prælater og andre ledende Personer. Da Paven viser sig, istemmer Gardens Orkester Pavehymnen, men den forsvinder helt i de jublende Leveraab, der hilser Christi Stedfortræder, medens de hvide Slør svinges til Hilsen. I flere Minutter varer Hyldesten, som Paven staaende modtager. Da han har taget Plads paa Tronen, synger et Kor »Christus vincit«. Derefter holder Organisationens Præsident, Frk. Barelli, en kort Tale til Den hellige Fader, og tre unge Piger overrækker ham Gaver, en Bog, der handler om Foreningens Virksomhed, Peterspenge og Blomster. Saa uddeler Paven Præmier til dem, der har været de første i de kateketiske og liturgiske Kursus. Paven holder derefter en Tale, og det blev vist den længste Tale, han har holdt i Vatikanet. Den varede i to Timer, og flere Gange afbrødes han af Tusinders jublende Tilraab, derfor blev han ved, da han følte, at han helt havde den store Forsamling med. Paven talte om alle de Dyder, der skulde

smykke de unge Piger: Fromhed, Renhed, Ydmyghed og Iver for Guds Rige.

Andre betydelige Audienser fandt ogsaa Sted i Forbindelse med Kongressen, dog ingen saa stor, som Undommens. En Dag modtog Paven 2000 Medlemmer af Kvindeforeningen med deres Børn. De 400 Præster, der arbejder i Foreningen, blev modtaget i en særlig Audiens, og ligeledes 900 af de ledende Kvinder.

Iøvrigt havde Kongressen et righoldigt Program, som bestod i Gudstjenester, Foredrag og Besøg ved Roms hellige Steder. Af Foredragstitlerne kan nævnes: Den katolske Moder, Enke og Jomfru i Nutidens Liv; Liturgisk-religiøs Kultur; Den moralske Aktion; Maria og det indre Liv; Den hellige Jomfru som Forbillede paa apostolisk Virksomhed.

Paa Kongressens Slutningsdag, den 19., fandt der en højtidelig Pavemesse Sted i Peterskirken. Om Eftermiddagen holdtes Slutningsmødet i Vatikanet, og tilsidst samledes man ved Apostelfyrstens Grav og sang Te Deum.

Sofie Holten.

1858 — 12. August — 1928.

Disse Data betyder, at Frk. Sofie Holten snart passerer et af de Hjørner, som det nu engang er Skik og Brug at markere med Hilsener og Hyldest. Den beskedne Kunstnerinde vil denne Gang have vanskeligt ved at undrage sig den obligate Fest. Dertil har Offentligheden været alt for interesseret i disse henrundne 70 Aar. Med sine mangfoldige Evner har Frk. Holten virket. I kunstnerisk, social og religiøs Henseende har hendes Indsats været en saadan, at Virkningerne deraf endnu længe vil kunne ses.

Født i Skuldelev Præstegaard, hvor hendes Far var Kapellan hos hendes Farfar, gamle Provst Chr. Holten, valgte hun den trange Kunstnerbane, dengang, særligt for Kvinder, nærmest ufremkommelig. Frk. Sofie Holten var den første, som herhjemme malede de senere saa yndede Billeder ved Lampelys. Blandt hendes betydeligste Værker

skal her kun nævnes hendes Strindberg-Portræt, som for nogle Aar siden erhvervedes af Nationalgalleriet i Stockholm, samt hendes Arkitekturbillede, »Grønnegaarden i Vartov«, som erhvervedes af Københavns Bymuseum.

Jubilarens sociale Interesser kom mest Kvindesagen til gode. Foruden, at hun i 1895 tog virksom Del i »Kvindernes Udstilling« i København, lykkedes det hende i 1900 ved Tilskud og Støtte fra forskellig Side at oprette »Kvindernes Køkken«. Det var tænkt som selvejende Institution. Men desværre gled det ud af Hænderne paa den overanstrengte Stifterinde og kom saaledes som privat Institution til at forfejle sit oprindelige Maal.

Efter sin Overgang til den katholske Kirke viede Frk. Holten uforbeholdent sig selv og alt sit eget til den Kirke, som hun havde skænket sin Kærlighed. Kunstner talent i Pagt med grænseløs Offervillighed skulde sætte Frugt i det store Baldakinbillede og i det Vor Frue Alter, som pryder Sct. Laurentii Kirke i Roskilde.

I en Artikel, som Frk. Holten skrev i Historisk Samfunds Aarbog (f. 1925), fortæller hun om sin Oldefar, Gehejmekonferensraad Nikolai Abraham Holten, der fik et Statslaan i Stand ved at garantere for det med alt, hvad han ejede, da selve Landet ikke havde Spor af Kredit. Hun anfører det Svar, som Kabinetssekretær Bluhme gav en, der spurgte, hvad Holten ellers havde udrettet: »Pris enhver lykkelig, selv om han kun har haft een *champ de bataille*, paa hvilken han har gavnet sit Fædreland.« Og den gamle Statsmand føjede til: »Det falder ikke i alles Lod.«

Hvor meget mere maa man da ikke prise gamle N. A. Holtens Oldebarn lykkeligt, i hvis Lod det faldt at gavne Samfund og Kirke paa tre forskellige Felter!

Og saa er Jubilaren dog endnu mere misundelsesværdig, fordi hun paa Grund af sit stilfærdige og venlige Væsen i sin sædvanlige Omgangskreds — ligesom forøvrigt i den lokale Presse — kun bliver kaldt »den elskelige Frk. Holten«.

S. W.

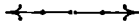
Skt. Josefs Gilde.

III. Hvorledes arbejder Skt. Josefs Gilde?

For at naa sine Maal arbejder G. baade gennem Møder, Fællesmøder og lokale Møder, gennem Tale og Skrift, gennem gemyttlig Selskabelighed og alvorlige Sammenkomster. Gildet er inddelt i 4 Grader, som hver har sine Rettigheder og Pligter. De lokale Afdelinger arbejder først for deres lokale Omraade, men i Lighed med alle Grader under en fælles Ledelse, som har Sæde i København.

(Fortsættes.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Italien. Om den kendte liberale Politiker Giovanni Giolittis Død meddeles, at han paa Dødslejet lod en Præst kalde og erklærede, at han vilde dø som Katholik. Med stor Andagt modtog han Dødssakramenterne, og Den hellige Fader sendte ham sin særlige Velsignelse.

Kina. Om en glad Martyr fortælles fra Kina. Tsang A-Dschiao hed han, men de italienske Missionærer kaldte ham Gioia, Glæden. Han var Søn af en Høvding i Bjergene i Kwanglung og blev selv tidligt Fører for en Bande. Allerede som Hedning var han kendt for sit muntre Sind og for sin Godgørenhed mod fattige og syge. For ti Aar siden blev han Kristen, og han blev en ivrig Kristen. Glæden var altid hans Følgesvend; hvor han viste sig, forsvandt al Sørgmodighed. Under det kommunistiske Herredømme blev han paa Missionsstationen. Da han endelig besluttede sig til Flugt, var det for sent, og han blev grebet. Man opfordrede ham til at raabe: Leve Kommunismen; Ti tusinde Aar for det kommunistiske Parti! Men i Stedet for raabte han af alle Kræfter: »Leve den katholske Religion! Titusinde Aar for Jesus Christus!« Man skar et af hans Ører af som Straf. Men foran Kirken gentog sig den samme Scene, og da han ofte gjorde Korsets Tegn, skar man Fingrene af ham. For tredje Gang raabte han: »Leve Jesus Christus!« Saa blev Hovedet hugget af ham, og glad som altid gik den tresindstyveaarige i Døden.

Ugens Messebønner.

12. Aug. 11. Søndag efter Pintse (N.-M. 691, G.-M. 521.) I Ihukommelse af Clara (N.-M. [67], G.-M. [67]).
13. Aug. Hippolyt og Cassian. Messe for flere Martyrer (N.-M. [30], G.-M. [31]; Bønnerne N.-M. 1042, G.-M. 865). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
14. Aug. Vigilien til Marias Optagelse (N.-M. 1043, G.-M. 868). Ihukommelse af Eusebius (N.-M. [47], G.-M. [47]). 3. om den Helligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]).
15. Aug. Marias Optagelse i Himlen (N.-M. 1044, G.-M. 869).
16. Aug. Joachim (N.-M. 1047, G.-M. 872).
17. Aug. Hyacinthus. Messe for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. [47]). Ihukommelse af Marias Optagelse (N.-M. 1044, G.-M. 869). 3. Oktav af Laurentius (N.-M. 1049, G.-M. 875).
18. Aug. Oktavdag. Samme Messe som 15. Aug. Ihukommelse af Agapitus (N.-M. 1050, G.-M. 876). 3. om den Helligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]).

St. Annæ Kirke. Fra og med Søndag den 19. August læses Messerne om Søndagen igen Kl. 6, 8, 9 og 10. Aftenandagten Kl. 6.

Dragør. Gudstjenesten i August Maaned finder Sted Søndag den 12. og Søndag den 26. Kl. 9^{1/4} i Villa Vesterled, Kirkevej.

Mariakongregationen for Mænd i Sundby genoptager sine Møder Torsdag den 16. Augst Kl. 8. Sekretæren.

Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling (Sommermødet)

finder Sted Søndag den 12. August Kl. 5^{1/2} Em. i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Alle aktive og passive Medlemmer indbydes.

St. Josefs Gilde st. 1885 afholder Møde den 13. August Kl. 8 Aften Bredgade 67² o. G. Bestyrelsen.

Dresden — Saksisk Schweiz.

Missionssøstrene i Dresden, Grosse Plauenschestrasse 16, modtager Pensionærer for kortere og længere Tid. Værelser uden Kost kan ogsaa faaes. Nærm. Oplysninger meddeler Frk. Schmidt Faxegade 16¹, Telefon 5132 ml. 9—4.

Ungdomsbasaren

finder — efter Traditionen — Sted til Efteraaret (i Efteraarsferien) i Sct. Knuds Skoles Lokaler. Vi bringer Meddelelsen allerede nu, for at de mange, der plejer at skænke os Haandflidsarbejder, allerede nu kan sætte Naal og Traad i Gang. Paa Forhaand hjærtelig Tak! Bidrag til Basaren kan indleveres hos Portneren i Stenosgade og hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Kirkelig Kalender.

12. Aug. 11. Søndag eft. Pintse.	19. Aug. 12. Søndag eft. Pintse. Marias Optagelse.
13. — M. Hippolyt o. Cassian, Martyrer.	20. — M. Bernhard, Abbed og Kirkelærer.
14. — Ti. Vigilie.	21. — Ti. Johanna Franciska, Enke.
15. — O. Marias Opta- gelse i Himlen.	22. — O. Oktav af Marias Op- tagelse.
16. — To. Joachim, Jomfru Marias Fader.	23. — To. Philip Benitius, Be- kender.
17. — F. Hyacinthus, Beken- der.	24. — F. Bartholomæus, Apostel.
18. — L. Oktavdag. Vigiliefastedag.	25. — L. Kong Ludvig, Be- kender.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	» 3
Aarhus (Ryegade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambrevej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Nøddebo.....		» 10	
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	»
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» -
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ausgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions-kontor (Bredgade 64 St. Ekh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 34.

Søndag den 19. August.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Rathenaus Død og Skriftemaalshemmeligheden. — Østerlands Kirker. — To Jubilæer. — Skt. Josefs Gilde. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Vejle. Horsens. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 12.

Fire Dage i Assyernes Lejr.

1. Judith kræver Jødernes Abstinensbud respekteret.

Derpaa bød Holofernes at lade Judith gaa ind (i hans Spisetelt), hvor hans Kostbarheder var opstillet. Han befalede hende at blive der og bestemte, hvad der skulde gives hende fra hans Bord. Men Judith svarede ham og sagde: Nu kan jeg ikke spise af det, som efter dit Bud skal rækkes mig, for at ikke Guds Vrede skal komme over mig. Men jeg nyder det, som jeg selv har bragt med.« Holofernes sagde da til hende: »Men naar nu den Føde, du har med, er sluppet op, hvad skal vi saa gøre for dig?« Judith svarede: »Saa sandt din Sjæl lever, min Herre, din Tjenerinde vil ikke have forlæret alt dette, før Gud ved min Haand udfører den Plan, som jeg har udtænkt.« 1—4.

2. *Judith kræver Frihed til Bøn uden for Lejren.*

Derpaa førte hans Tjenere hende hen til det Telt, som han havde bestemt. Medens hun gik derind, bad hun om Lov til ved Nattetid og Daggry at gaa ud af Lejren til Bøn og Paakaldelse af Herren. Han paabød da sine Tjenere at lade hende efter Behag gaa ud og ind i tre Dage for at tilbede Gud. Hver Nat gik hun ud til Dalen ved Betulia og tvættede sig i en Vandkilde. Og naar hun steg op, bønfaaldt hun Herren Israels Gud om at bane Vej for hende til hendes Folks Frelse. Saa gik hun ind i sit Telt og forblev der ren, indtil hun om Aftenen tog sin Føde. 4—9.

3. *Judith bliver indbudt til et Gilde hos Holofernes.*

Paa den fjerde Dag skete det, at Holofernes gjorde et Gæstebud for sine Tjenere og sagde til sin Gilding Vagao: »Gaa og overtal den hebraiske Kvinde til, at hun af sig selv gaar med til at bo hos mig.« Hos Assyrerne er det nemlig en Skam for en Mand, naar en Kvinde spotter ham ved at gaa bort uden at have føjet sig efter hans Ønske. 10—11.

Vagao gik da hen til Judith og sagde: »Den gode Pige skulde ikke være bange for at gaa ind til min Herre for at hædres af ham og spise og drikke med ham i Glæde.« Judith svarede: »Hvem er jeg, at jeg skulde modsætte mig min Herres Vilje? Jeg skal gøre alt, hvad der er godt og ret i hans Øjne. Thi hvad der behager ham, skal være min største Lykke alle mine Levedage.« Saa stod hun op, pyntede sig med Klæder, traadte ind og viste sig for ham. 13—15.

Da blev Holofernes's Hjerte henrykt. Han følte nemlig en brændende Lidenskab for hende og sagde: »Drik nu, og sæt dig til os i Glæde; thi du har fundet Naade hos mig.« Og Judith svarede: »Ja, Herre, jeg skal drikke; jeg oplever jo i Dag større Hæder end ellers i hele mit Liv.« Saa tog hun og spiste og drak foran ham af, hvad hendes Terne havde tilberedt. Holofernes frydede sig over hende, han drak en umaadelig Mængde Vin, mere end han nogen Sinde før i sit Liv havde drukket. 16—20.

Leveregel: Det afgørende Øjeblik rykker stadig nærmere. Kun en lille Stund endnu, og det skal vise sig, hvem der er den stærkeste: Holofernes med sin Kæmpehær eller Guds Folks Repræsentant, den svage Kvinde. Nationens og Religionens Skæbne er lagt i Judiths Haand. Hendes Vaaben, ogsaa i Lejren, er Bøn om Natten, Faste om Dagen, Omsorg for at bevare sin Sjæls Renhed, urokkelig Tillid til Gud og en Kløgt og Forsigtighed, der afventer det rette Øjeblik til Handling. Paa den anden Side staar ganske vist en umaadelig stor Hærstyrke og en verdensberømt Feltherres Dygtighed. Men i Dag bliver her endnu andre, ganske uhyggelige, næsten dæmoniske Kræfter synlige, som er stærkere end Holofernes med al hans Kløgt og Viljekraft. Brutale, dyriske Lidenskaber af den modbydeligste Art behersker ham fuldstændig, gør ham blind og uforsigtig og faar ham til at anse det for den største Nydelse og Lykke, som netop skulde bringe ham selv skammelig Død og hans Hær Undergang. — Husk endelig, at de to Veje eksisterer endnu den Dag i Dag: Judiths Vej eller Troens og Dydens Vej, og Holofernes's Vej eller Drifternes Vej. Ogsaa du maa bestemme dig. Vælg endelig den, der fører til Sejrens Ære, Jubel og Fred?

Rathenaus Død og Skriftemaalshemmeligheden.

Mindst seks danske Aviser bragte for nogen Tid siden en Meddelelse om, Grev *Kessler* i sin *Levnedbeskrivelse* af *Rathenau* fortæller, at en katholsk Præst overfor daværende Rigskansler *Wirth* har røbet, at en Mand i Skriftestolen havde skriftet for ham, at han var udset til at myrde Rathenau. Denne Grev *Kesslers* Fremstilling viser sig nu at være forkert. *Wirths* Tidsskrift »Die Deutsche Republik« bringer et Brev fra *Wirth* til *Kessler* og dennes Svar. *Wirth* skriver bl. a.:

»Paa Side 354 staar: »Efter hans [Rathenaus] Tilbagekomst til Berlin forøgedes Tegnene paa, at hans Liv var truet.

En katholsk Præst kom til Rigskansler Wirth og aabenbarede ham bævende, med Brud paa Skriftemaalshemmeligheden, at en Mand i Skriftestolen havde tilstaaet, at han var udset til at myrde Rathenau.«... Med et Brud paa Skriftemaalshemmeligheden, hvilket, som De ved, hos Katholikkerne maatte vække alvorlig Uro, har hele Sagen intet at gøre. Det er vel bedst, at jeg for første Gang forelægger Offentligheden selve Omstændighedernes Beskaffenhed. Det er rigtigt, at en katholsk Præst i hine skæbnesvangre Dage i Tysklands Historie, da vi var yderst bekymrede for Vedligeholdelsen af vort Fædrelands Enhed, og da indre Opløsning og Borgerkrig syntes truende at sænke sig ned over os, kom til Rigskanslerpalaadset og slet og ret med faa Ord og tillige i alvorlig Form aabenbarede mig, at Minister Rathenaus Liv var truet. Fra min Side blev der begribeligvis ikke stillet Modspørgsmaal. Det hele foregik kun mellem den katholske gejstlige og mig. Jeg var godt klar over denne Meddelses Alvor og gav ogsaa selv Meddelelse herom paa det passende Sted i Rigskanselliet. Saa blev Rathenau selv kaldt til. Jeg besvor ham indtrængende om endelig at opgive sin Modstand mod en stærk Sikkerhedstjeneste. Paa sin bekendte Maade, som mange af hans Venner var godt fortrolige med, afslog han dette bestemt. Jeg fortalte ham derpaa den overfor skildrede Tildragelse og spurgte ham, om han kunde indse, at den katholske Præsts Skridt var en højst alvorlig Sag. Min Meddelelse gjorde et dybt Indtryk paa Minister Rathenau. Bleg stod han vel et Par Minutter foran mig uden at røre sig. — Ingen af os vovede med et eneste Ord at afbryde Stilheden. Rathenaus Øjne var som rettede mod et fjernt Land. Han kæmpede tydeligt længe nok med sig selv. Pludselig antog hans Ansigt og hans Øjne et Udtryk af uendelig Godhed og Mildhed. Med en Sjelero, som jeg aldrig havde set hos ham til Trods for at jeg under Omtalen af mangt alvorligt Spørgsmaal af saglig og personlig Art havde lært hans indre Beherskelse at kende, nærmede han sig mig, lagde begge Hænder paa mine Skuldre og sagde: »Kære Ven, det betyder intet. Hvem skulde dog gøre mig noget?« Vor Samtale var ikke afsluttet dermed. Efter at jeg endnu engang havde betonet det

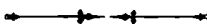
alvorlige i den gjorte Meddelelse og den absolute Nødvendighed af Beskyttelse, forlod han roligt og sagtmødt Rigs-kancelliet med et Udtryk af en mig uforstaaelig Følen sig sikker. Desværre har Rathenau, som jeg senere maatte høre, endnu engang udtrykkelig frabedt sig Beskyttelse. — Det er, meget ærede Herr Greve, Sagens nøjagtige Forløb. De forstaar, at den i Deres Bog bragte korte Meddelelse ikke er forenelig med den ovenanførte Fremstilling. *Om et »Brud paa Skriftemaalshemmeligheden« kan der ikke være Tale.* Ingen ved, og heller ikke jeg kan sige, hvorfra vedkommende katholske Præst havde sin Viden. Det stemte uden Tvivl overens med hans Embedsmyndighed at give mig denne Meddelelse. Og naar en katholsk Præst giver sig paa Vej til Rigs-kancelliet for at give en saadan Meddelelse, er han sig sikkert det forsvarlige i sin Handling fuldt bevidst. Jeg vilde derfor, meget ærede Herr Greve, i den historiske Sandheds Interesse være Dem meget forbunden, om De vilde tage min Fremstilling til Efterretning, og om De var beredt til at rette Deres korte Meddelelse i Deres Bog, som jeg iøvrigt værdsætter højt. . . .«

Grev Kessler svarer Wirth: »Meget ærede Herr Rigs-kansler! For Deres Brev, der bidrager til at klarlægge en Episode fra Rathenaus sidste tragiske, skæbnesvangre Dage, vil alle, der interesserer sig for den nyeste tyske Historie, være Dem taknemmelige. Jeg beklager, at vi ikke udførligt har drøftet denne Tildragelse, og jeg derfor ved min Fremstilling benyttede en anden Kilde, som jeg havde Grund til at anse for ubetinget paalidelig. Af Deres Brev ser man nu med overbevisende Tydelighed Sagens virkelige Forløb og den katholske gejstliges store Samvittighedsfuldhed, idet han uden at overskride de Grænser, der er draget ved de kirkelige Forskrifter, har gjort sit yderste for at forhindre den skæbnesvangre Gerning. . . .«

Det fyrstbiskoppelige Delegatur i Berlins Pressebureau skriver i denne Anledning flg. om Tilfældets kirkeretlige Stil-ling: Skriftemaalsseglet (*sigillum sacramentale*) be-
staar i, at Skriftefaderen »omhyggeligt skal vogte sig for ved Ord eller Tegn eller paa nogen anden Maade og af nogen som helst Grund at røbe den skriftende. (*Codex juris canonici* Kanon 889 §§ 1 & 2.) *Sigillum*

sacramentale tilsigter at beskytte den skriftende, for at ikke Frygten for, at Ting, man betror i Skriftestolen (det behøver ikke netop at være en Synd), skulde blive bekendt, skal afholde Menneskene fra Bodens Sakramente. I Kanon 890 bliver denne Pligt udvidet til, at Skriftefaderen heller ikke, uden at røbe Skriftemaalets Indhold, maa gøre en saadan Brug af den i Skriftestolen indhentede Viden, at det er forbundet med nogen Ulempe for den skriftende (cum gravamine poenitentis). Der maa ikke engang gives den skriftende noget Paaskud til i Fremtiden at være mindre oprigtig i Skriftemaalet, hvortil han kunde blive forledt, hvis han saa, at f. Eks. Skriftefaderen, der tillige var hans Foresatte, behandlede ham med mindre Agtelse eller Fortrolighed, forbigik ham ved en Forfremmelse el. lign. Den skriftende selv er naturligvis ikke bunden til denne Pligt, der jo kun tilsigter hans Beskyttelse. Han kan derfor ogsaa befuldmægtige sin Skriftefader til paa en eller anden Maade at meddele en eller anden det ham betroede. — I det foreliggende Tilfælde kan man ikke se, om den gejstlige har faaet Kendskab til den Fare, der truede Rathenau, gennem Skriftemaalet, *om der altsaa overhovedet er Tale om Skriftemaalshemmeligheden.*

Indsendt af F. K.

Østerlands Kirker — de »Ortodoxe« og de »Unerede«.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

6. Skismaets Begreb.

Mange vil spørge: Hvori bestaar Forskellen mellem Protestanternes og de Ortodoxes Forhold til Rom?

Vi vil svare, at Forskellen er Forskellen mellem Hæresi og Skisma.

Hæresi er baade Brud paa Tro og paa Kirkeenhed — Skisma er kun Rettroendes Brud paa det kirkelige Fællesskab.

Hæresi (Kætteri) er næsten altid fulgt af Skisma, hvor-

imod Skisma kan tænkes uden Kætteri, som et blot Udslag af Oprør, Ulydighed eller Separatisme.

Det vil altsaa forstaaes, at selvom et Skisma kan volde større Bitterhed end en Hæresi, kan det lettere hæves, end et Kætteri kan udryddes.

Dette gælder ikke blot i Theori, men ogsaa i Praxis; ser man paa det lutherske Hæresi og paa det orientalske Skisma, vil man forstaa, at Kristne, der har beholdt det oprindelige Begreb af en Kirke med Patriark, Biskop og Præster — som har beholdt gyldige Vielser og dærmed den apostoliske Succession — som har beholdt Troen paa Messe-Ofret — som har beholdt Dyrkelsen af Guds Moder og Paakaldelsen af Helgener — som har beholdt Brugen af Billeder og udvortes Dyrkelse — som har beholdt de syv Sakramenter — som har beholdt Traditionen og en lærende Kirke . . . at de staar Rom nærmere end Kristne, der foruden at skille sig fra Lydigheden ogsaa har kastet Troen paa alle disse Ting overbord.

Skismaets Synd er altsaa hovedsagelig en Synd mod Lydigheden — ikke (som Hæresiets) en Synd mod Troen.

Man forstaar ogsaa, at for Skismatikere (som for Katholikker) er Hæresi en Vederstyggelighed — saaledes forkaster de Ortodoxe i lige saa høj Grad som vi Nestorianernes og Monofysiternes Hæresi — blot anser de det som Hæresi alene, vi anser det som Skisma og Hæresi paa een Gang.

Orientalerne staar os altsaa nærmere end Protestanterne, fordi de har bevaret den fælles Tro i Hovedsagen, fordi de har bevaret det fælles Embede, og fordi de har bevaret de samme Sakramenter — og det, der fjærner dem fra os, er kun en lille Del af alt det, der fjærner Protestanterne fra os, endskønt disse rent naturligt staar os nær af race-mæssige og geografiske Grunde. —

Vi skal nu slutte med at opridse Skismatikernes aktuelle Stilling — det, der skiller — det, der gøres for at forene — og Haabet for Fremtiden.

7. *Den øjeblikkelige Stilling og Fremtiden.*

(a: Skismatisk Statistik. b: Skismatisk Grundlag i Nutiden. c: Betingelser for Union. d: Haab om Union.)

a. Den største af alle Østerlands Kirker er »Den ortodoxe Kirke«, som tæller over 100 Millioner Sjæle. Da Nestorianisme og Monofysitisme besatte Patriarkaterne Alexandria og Antiokia og skilte Syrien og Ægypten fra Kirken, forblev den ortodoxe Kirke tro mod de Afgørelser, der blev truffet paa Koncilierne i Efesus og Kalkedon; den forblev i Union med Vesten til Fotios og Cærularius, kom atter for kort Tid i Union ved Møderne i Lyon og Firenze, men faldt (som fortalt) atter fra, og siden har den været i Skisma.

Den ortodoxe Kirke bestod oprindelig af fire Patriarkater: Alexandria, Antiokia, Konstantinopel og Jerusalem.

Som vi har fortalt, skilte dens forskellige Nationaliteter sig ud og dannede autokefale Kirker (o: med eget Overhoved), og den mistede utalte Skarer af sine Børn til Islam, saa Patriarkaterne i Lilleasien og Ægypten tabte deres Betydning.

Denne Kirke er ikke kæltersk, kun skismatisk, og den har (mer end nogen Statskirke i Europa) kastet sig i Armene paa den verdslige Magt, saa Nationalkirkernes Synoder er blevet rene Statsdepartementer.

Disse Udskillelser fra Konstantinopels Patriarkat begyndte altid som Skismaer indenfor Skismaet, men snart efter har Patriarken anerkendt Tilstanden og hilser den nye Kirke som en »Søster i Kristus«; kun Bulgariens Adskillelse blev et virkeligt og varigt Skisma fra Byzants.

I vore Dage bestaar »Den ortodoxe Kirke« af 16 uafhængige National- og Lokalkirker, der alle (undtagen Bulgariens) er anerkendte af og i Kirke-Enhed med hinanden og med Konstantinopels »økumeniske Patriark«.

Vi nævner de enkelte:

1. Den store Kirke — eller Patriarkatet Konstantinopel, som er Hovedsædet; den dækker det gamle Tyrki og Lilleasien (undtagen Bulgarien). Under dens »økumeniske Patriark« styrer 74 Metropoliter og 20 Biskopper.
2. Alexandria dækker det ortodoxe Ægypten og har 4 Metropoliter.
3. Antiokia dækker Syrien fra Middelhavet til Eu-

- frat og har 12 Metropoliter + 3 Bisper i Patriarkens Kurie.
4. Jerusalem dækker Palæstina fra Haifa til Ægypten og har 13 Metropoliter.
  5. Cypern er autokefal under en Ærkebiskop og 3 Bisper.
  6. Rusland (uafhængig siden 1589). Den hellige Synode bestaar (bestod før Sovjet) af Metropoliterne af Kiew, Moskva og Petrograd, Exarken af Georgien og 6 Arkimandriter. Der er 86 Stifter og et stort Antal Missioner.
  7. Carlowitz (siden 1765), bestaaende af ortodoxe Serbere, bosat i Ungarn — 6 Bisper.
  8. Czernagora (1765) er et enestaaende, autokefalt Stift i Montenegro.
  9. Sinai Kirke, bestaar af 1 Kloster, der i 1782 erklæredes uafhængigt af Jerusalem; dets Hegumenos (Abbed) er Ærkebiskop.
  10. Den græske Kirke (1850) har 32 Biskopper under en Synode; den dækker Grækenland.
  11. Hermannstadt, ortodox Kirke i Ungarn med 3 Stifter.
  12. Den bulgarske Kirke, hvis Exark residerer i Konstantinopel, har 11 Stifter under en Synode.
  13. Czernowitz har 4 Stifter for de Ortodoxe i det gamle Østerrig.
  14. Serbiens Kirke (1879), fem Bisper under en Synode.
  15. Rumæniens Kirke (1885), en Synode med 8 Bisper.
  16. Bosnien-Herzegovina har 4 Bisper, der kun vagt anerkender Konstantinopel som Overhoved.

Alle disse Kirker, tilsammen »Den ortodoxe Kirke«, er altsaa ortodoxe, retroende, men skismatiske.

Til Rækken af Østerlands Kirker maa saa føjes hine, som ikke blot er skismatiske, men ogsaa hæretiske — og som de Ortodoxe ogsaa anser for Kættere.

1. Nestorianerne er nu kun en ynkelig Rest af en en Gang stor Kirke i Kaldæa og Mesopotamien. De var oprindelig under Patriarken af Antiokia, men styredes

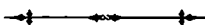
af en egen Katholikos i Babylon — i det XI Aarh. adlødes han af 25 Metropoliter og sendte sine Missionærer helt ind til Kina; men fra henimod det XV Aarh. gik det nedad, baade p. Gr. af Mongolernes Forfølgelser og p. Gr. af indre Stridigheder og Skismaer, hvoraf et ledede til den fraskilte Dels Union med Rom.

I Øjeblikket er der 150,000 skismatiske Nestorianere tilbage. Patriarkatet gaar (kuriøst nok!) i Arv fra Onkel til Nevø eller fra ældre til yngre Broder i en bestemt Slægt.

Man anerkender kun Koncilierne til Nicæa og har et eget Credo, der dog ikke bærer Spor af Nestorianisme.

Patriarken residerer i Kurdistan og er ogsaa politisk Guvernør; han skal holde livsvarig Abstinens — denne og andre sære Skikke skiller dem lige saa meget fra de andre Østerlændere som fra Latinerne. Klosterlivet er meget udbredt blandt dem. —

Alle de andre kættersk-skismatiske Kirker i Østen skylder Monofysitismen deres Hæresi.

(Fortsættes.)

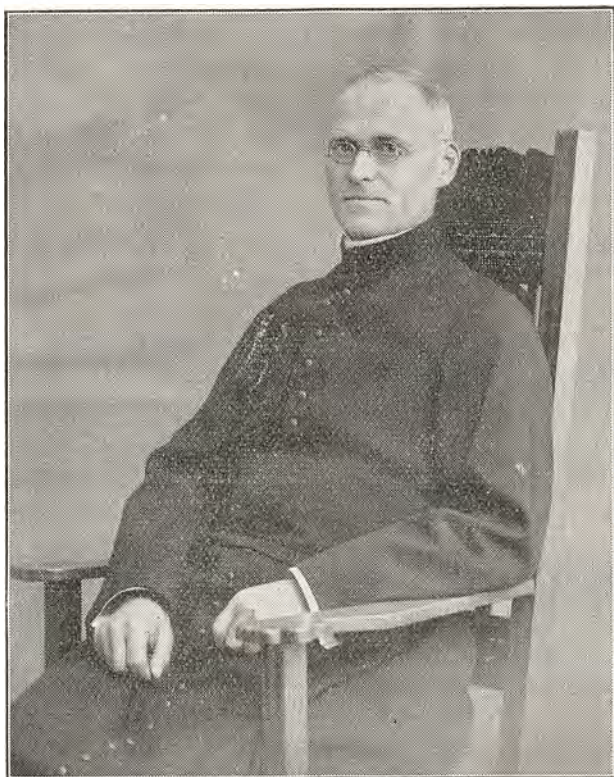
To Jubilæer.

Pastor Wolff, Haderslev.

Søndag den 5. August fejrede Haderslev Menighed sammen med tilrejsende Katholikker Pastor Wolff's 25-aarige Præstjubilæum.

Pastor Louis Wolff er født 9. Juni 1877 i Holland, studerede i Holland, Tyskland og Luxemburg, indtraadte i Jesu Hjertes Kongregation og præstevedes i Luxemburg i 1903 for derefter straks at blive sendt til Brasilien, hvor han virkede til 1910. Fra 1910—14 var han i Holland, England og Tyskland; efter Krigens Udbrud arbejdede Pastoren, der var hollandsk Undersaat, med den hollandske Regerings Tilladelse under Armébiskoppen i Berlin og sendtes allerede i 1915 til Nordslesvig, hvor han skulde virke som Præst for de katholske Krigsfanger i Fangelejrene der og for de tyske, katholske Soldater, saa at Pastor Wolff allerede inden Genforeningen blev fortrolig med

Forholdene i Nordslesvig og havde tilegnet sig et stort Lokalkendskab. Den 1. Januar 1920 kom Pastor Wolff til Haderslev som Sognepræst efter Pastor Hellmann, der rejste til Flensborg, og siden da har han med stor Iver arbejdet for den katolske Kirke i Sønderjylland. Til at begynde med maatte Sognepræsten i Haderslev læse Messe i alle de sønderjydske Købstæder, saa at han de fleste

Søndage først læste Messe i Haderslev og derefter rejste til Tønder, Sønderborg eller Aabenraa. I 1924 lettedes saa Arbejdet for Pastor Wolff, idet der kom en Præst til Sønderborg, og i 1926 begyndtes der i Aabenraa, idet St. Hedvigssøstrene aabnede St. Ansgars Klinik der.

I Haderslev aabnedes i 1921 St. Hedvigssøstrenes Børnehjem, der allerede har faaet Tilladelse til at tage flere Børn end oprindelig bestemt.

Baade ved Grundlæggelsen af Børnehjemmet i Haders-

lev og ved Købet af Klinikken i Aabenraa gjorde Pastor Wolff et meget stort Forarbejde.

I 1925 begyndte Pastor Wolff med den offentlige »Kristi Legemsfest-Procession«, der Aar for Aar har vundet større Tilslutning, og som sidst i Aar gik gennem Haderslev Hovedgade.

1. April 1928 er der begyndt Skole i Haderslev med 8 Børn, som Præsten selv underviser.

Endvidere har Pastor Wolff grundlagt »St. Ansgars Orkester«, der ved alle festlige Lejligheder glæder Menigheden med Hornmusik.

Af denne korte Beretning vil det ses, hvor initiativrig Pastor Wolff altid har været, og i hvor stor Taknemlighedsgæld Katholikerne i Sønderjylland staar til Pastoren, en Taknemlighedsgæld, som de forsøger at afbetale ved ved alle Lejligheder at fylkes om deres Præst.

Saaledes var den smukt pyntede Kirke paa Jubilæumsdagen fyldt med en Skare andægtige Tilhørere, da den højtidelige Levitmesse holdtes. Msgr. Olrik, Kolding, der var kommet til Stede som Biskoppens officielle Repræsentant, holdt Prædikenen, Pastor Wolff læste Messen bistaet af Pastor Feichtner, Haderslev, og Pastor Cuppers, Aabenraa.

Efter Messen var der Gratulation i Præstegaarden, hvor det strømmede ind med Blomster, Telegrammer og Gaver. Præster fra »Nabosognene«, Pastor Cornelissen, Esbjerg, og Pastor Hellmann, Flensborg, havde indfundet sig for at hilse og gratulere Jubilaren. Under Gratulationen muciserede St. Ansgars Orkester — denne Gang uden sin Dirigent —, og der samledes mange Tilhørere udenfor. Koncerten sluttede med den polske Nationalsang og »Kong Kristian stod ved højen Mast«.

Efterhaanden tømtes Præstegaarden, og den snævrere Kreds, deriblandt Pastorens Slægtninge, blev tilbage til et Festmaaltid, hvor Msgr. Olrik overbragte Biskoppens Hilsen og Lykønskning.

E — v.

Pastor Wijnen, Holbæk.

Ogsaa Pastor Wijnen i Holbæk har holdt Jubilæum. Om Jubilaren selv har vi tidligere fortalt, her skal kun

bringes et kort Referat af Jubilæumsfesten, som ligeledes fejredes Søndag den 5. August.

Til Levitmessen om Formiddagen i den lille nydelige Kirke var der ikke en tom Plads. Jubilaren blev assisteret af Pastor Quaedvlieg, Roskilde, og Pastor Hoppers, Slagelse. Pastor Quaedvlieg talte i Dagens Anledning smukt om Præsteværdigheden. Aftenens Fest var henlagt til Høj-

skolehjemmet »Dannevirke«; dér var alt det til Stede, som skal til til en vellykket Fest: mange Mennesker, mange Blomster, Taler, Lejlighedssange, en illumineret Have osv. Foruden den katholske Menighed var ogsaa mange Ikke-Katholikker mødt. En ikke-katholsk Taler kaldte sig Medlem af Pastor Wijnens »anden Menighed«. Alt i alt en vellykket Aften, der bekræftede, hvad Pastor Wevers sagde i sin Festtale nemlig, at Pastor Wijnen altid har været i Besiddelse af en Slags magnetisk Evne. *Sira.*

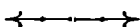

Skt. Josefs Gilde.

IV. Hvem kan være Medlem af Skt. Josefs Gilde?

Enhver katholsk Mand, som er fyldt 21 Aar, kan lade sig indskrive i Gildet. Vi har Brug for alle, for saavel de højtstaaende i Samfundet som for den mindre Haandværker og Arbejder, baade for Aandens og for Haandens Arbejdere. Gejstlige saavel som Lægsmænd har deres Mission at opfylde i Gildet, thi for Gildet er intet Maal for stort; men heller ingen Kraft bør undværes. I Middelalderen var det Gilderne, som skabte ordnede Samfundsforhold, lad vort Gilde være med til at genskabe Kirken i Danmark.

(Fortsættes.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentskonferensernes 3. Generalmøde (Sommermødet) fandt Sted Søndag den 12. August i Ordrup og havde samlet 20 Deltagere. Biskoppen var forhindret i at komme til Stede. Formanden, A. V. Günther, ledede Mødet, der aabnedes med Bøn af Pastor L. Günther. Efter Oplæsning af Protokollen for sidste Generalmøde blev der aflagt Beretning og Regnskab fra samtlige fem Konferenser og Lokalraadet. Formanden berettede om Feriekolonien ved Allerslev Kloster, hvortil et Par af Konferenserne havde givet Bidrag. Man disponerede for Tiden kun over eet Telt (til ca. 10—12 Børn), havde man et Telt til, kunde Virksomheden forøges. Anskaffelsen af endnu et Telt med Tilbehør (ca. 4—500 Kr.) var jo ikke uoverkommelig for een eller flere Velgørere. Endvidere berørtes den i Ugebladet Nr. 32 omtalte Gave paa 500 Kr. til et Alderdomshjem. Pengene forvaltedes indtil videre af St. Andreas Konferens. Pastor Günther henvendte til Slut et Par opmuntrende Ord til Vincentsbrødrene om stadig at øve Kærlighedsbudet mod Næsten. Efter den sædvanlige Kollekt sluttedes Mødet med Bøn.

Vejle. Iflg. Vejle Amts Avis blev Kransen paa St. Maria Hospitals nye Tilbygning hejst i Torsdags den 9. Aug.

Horsens. Som det maaske vil være en Del af Ugebladets Læsere bekendt, er en nedlagt Vejr mølle i Nærheden af Landsbyen Skjold i Bjerre Herred bleven indrettet til Sommerkoloni for Horsens-Menighedens Ungdom. Den gamle, men solide og grundmurede Mølle er paa Hr. og Fru Doktor Krages Initiativ og for en stor

Del ved deres Offervillighed foreløbigt lejet for 2 Aar og istandsat og monteret saaledes, at det er bleven et særdeles tiltalende Sommeropholdssted. Møllen hedder Skævlund Mølle og er beliggende i en smuk og frugtbar Egn, med Adgang til Havet ved As Vig. Af Møllens fire Etagere er den nederste indrettet til Kapel og benyttes af de unge til Morgen og Aftenandagt. Imidlertid varede det ikke ret længe inden Ønsket om, at den hellige Messe kunde læses derude, meldte sig, og Søndag den 22. Juli blev dette Ønske opfyldt, idet Pastor Schreiber efter Højmessens i Horsens tog derud og for en Forsamling bestaaende af de unge, som paa det Tidspunkt var i Kolonien, enkelte af Menigheden i Horsens og omkringboende Katholiker læste den hellige Messe. Der var en egen gribende Stemning over den hellige Handling i det primitive tætfyldte Rum.

L. M.

Ugens Messebønner.

19. Aug. Marias Optagelse i Himlen (N.-M. 1044, G.-M. 869). Ihukommelse af 12. Søndag efter Pintse (N.-M. 695, G.-M. 530). Slutningsevangeliet er Søndagens (N.-M. 696, G.-M. 532).
20. Aug. Bernhard. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]; Læsningen N.-M. [45], G.-M. [46]). Ihukommelse af Oktaven af Marias Optagelse (N.-M. 1044, G.-M. 869).
21. Aug. Johanne Franciska. Messe for en hellig Kvinde (N.-M. [73], G.-M. [73]); Bønnerne N.-M. 1051, G.-M. 879). Ihukommelse af Oktaven som 20. Aug.
22. Aug. Oktav af Marias Optagelse. Samme Messe som 19. Aug. Ihukommelse af Timotheus og Lidelsesfæller (N.-M. 1052, G.-M. 880).
23. Aug. Filip Benitius. Messe for en Bekender (N.-M. [50], G.-M. [50]; Oratio N.-M. 1053, G.-M. 883). Ihukommelse af Vigilien til Bartholomæus (N.-M. [1], G.-M. [1]). Slutningsevangeliet er Vigiliens (N.-M. [3], G.-M. [3]).
24. Aug. Bartholomæus (N.-M. 1053, G.-M. 884).
25. Aug. Ludvig (N.-M. 1056, G.-M. 887). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.

St. Annæ Kirke. Fra og med Søndag den 19. August læses Messerne om Søndagen igen Kl. 6, 8, 9 og 10. Aftenandagten Kl. 6.

Mariakongregationen for Mænd i Sundby afholder Fælleskommunion Søndag d. 19. under Messen Kl. 8. *Sekretæren.*

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Søndag d. 26. August Kl. 11^{1/2} i Forsamlingsalen, Bredgade 67² o. G. — Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 4) Eventuelt.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 19. August holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne Ansgarius-Bonifacius Kollekt i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

A.C. indbyder Medlemmerne til *Sommeraftenmøde* Torsdag d. 23. August 1928 Kl. 8 i *Krøyers Familiehave*, Pileallé Nr. 18. A. C. serverer The paa Maskine. Administratores.

Kirkelig Kalender.

19. Aug. 12. Søndag eft. Pintse.	26. Aug. 13. Søndag eft. Pintse.
Marias Optagelse.	
20. — M. Bernhard, Abbed og	27. — M. Josef af Calasanz,
Kirkelærer.	Bekender.
21. — Ti. Johanna Franciska,	28. — Ti. Augustin, Biskop
Enke.	og Kirkelærer.
22. — O. Oktav af Marias Op-	29. — O. Johannes Døberens
tagelse.	Halshuggelse.
23. — To. Philip Benitius, Be-	30. — To. Rosa af Lima,
kender.	Jomfru.
24. — F. Bartholomæus,	31. — F. Raymund Nonnatus,
Apostel.	Bekender.
25. — L. Kong Ludvig, Be-	1. Sept. L. Marias Officium.
kender.	

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ⁸ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	» 3
Aarhus (Ryegade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Nøddebo.....		» 10	
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 8	» 10	»
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» -
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)...	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned Kl. 10.			
Vejele (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jeusen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 35.

Søndag den 26. August.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — En Bog om Niels Steensen. — Østerlands Kirker. — I St. Arilds Hus. — Udvidelsen af St. Maria Hospital i Vejle. — Den katolske Ungdomslitteratur. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 13, 1-13.

Judith dræber den berusede Holofernes.

1. Drikkegildets Afslutning.

Da det var blevet sent, skyndte Holofernes's Tjenere sig hver til sit Hvilested; Vagao lukkede Døren til Sovværelset og gik. De var nemlig alle meget trætte af Vinen. Saa var Judith alene tilbage i Teltet. Holofernes laa paa sit Leje og var faldet i Søvn som Følge af alt for stor Fuldskab. Judith havde (forinden) sagt til sin Terne, at hun skulde staa udenfor og passe paa. 1-5.

2. Judiths angstfulde Bøn.

Nu stod Judith altsaa foran Sengestedet, bad under Taarer og bevægede tavs sine Læber, idet hun sagde: »Styrk mig, Israels Gud, og se i denne Stund til mine Hænders Gerning! Efter dit Løfte sæt igen Mod i din By

Jerusalem, og lad mig fuldføre, hvad jeg tillidsfuld mente at kunne gøre med din Hjælp!« Da hun havde sagt dette, traadte hun hen til Stolpen ved Sengens Hoved og løsnede hans Sværd, der var gjort fast og ophængt dør. 6—7.

3. *Holofernes's forsmædelige Død.*

Saa trak hun det ud af Skeden, greb fat i hans Hovedhaar og sagde (igen): »Styrk mig, Herre Gud, i denne Stund!« To Gange huggede hun over hans Nakke og skilte Hovedet fra Kroppen. Saa tog hun hans Myggenet fra Stolperne og væltede Kroppen ned fra Lejet. 8—10.

4. *Judith paa Hjemvejen.*

Nogle Øjeblikke efter gik hun ud, gav Holofernes's Hoved til sin Terne og sagde, at hun skulde gemme det i Vadsækken. Derpaa gik de begge to efter Sædvane bort, som om de skulde holde Bøn, vandrede gennem Lejren, gik udenom Dalen og naaede til Byens Port. 11—13.

Leveregel: For os er Begivenhedernes Gang i det afgørende Øjeblik yderst spændende. Judith derimod har ganske andre Følelser. Hun græder, kan kun hviske og beder Gud to Gange om Bistand. Hvad er der sket? Jo, indtil nu var hun blevet baaret frem af Kærlighed til sin Religion og sit Land. Hun havde følt dyb Afsky for Guds og Israels Fjende. Hun fulgte en indre Stemme uden Anfægtelser og var fast besluttet paa at anvende alle i en Forsvarskrig tilladelige Midler. Fæstningens Øverster havde jo bemyndiget hende dertil, og den Stemme, hun hørte, var Guds Røst. Nu paa een Gang i Livets største Øjeblik erkender hun med overvældende Styrke Kvindens Kald og Kvindens Svaghed. Hun staar paa et Sted, hvor en Mand burde være. Hun skal bruge Sværdet, hvad der ellers er Mandens Bestilling. Hun skal hugge Hovedet af en anden Goliath, hvortil Gud dog tidligere valgte en David. Hun føler et usigelig stort Misforhold mellem den Daad, der skal ske, og det Redskab, der skal udføre den. Kun Guds Naade kan slaa en Bro over denne Afgrund. Hun beder, og hendes Bøn høres i Himlen. Den Almæg-

tige vil bruge denne Svaghed og fuldbyrde et Storværk derved. — Forstaa og husk, at Gud gør den Slags Undtagelser, naar han vil vise, hvor velbehageligt det er i hans Øjne, at et Menneske strider mod den sande Religions Fjender; at et Menneske i den yderste Nød sætter al sin Lid til hans Magt og Godhed, og at man gør sig værdig til hans Hjælp ved en saa stor Renhed og Fromhed, som Judith udmærker sig ved. F. K.

En Bog om Niels Steensen.

Johannes Metzler: Niels Steensen. En stor Naturforsker og Biskop
Kbh. 1928. I Kommission hos St. Ansgars Boghandel. VI + 81 S.

Mon danske Katholikker i Almindelighed kender ret meget til vor store Landsmand og Trosfælle Niels Steensen? Navnet kender ganske vist alle, men desværre er det vist ofte ikke ret meget mere, der er kendt. Den ældre Generation ved nok lidt mere om ham, thi de husker baade A. D. Jørgensens og Pater Plenkers interessante og smukke Bøger, de husker ogsaa Mindefesterne i 1886, 200 Aar efter hans Død. Men jeg har det Indtryk, at Niels Steensen atter er kommet lidt paa Afstand for den yngre Slægt. Det er derfor med Glæde, man tager det Skrift i Haanden, Pater Metzler nu har udsendt, og som kan give alle et Billede af denne Stormand.

Pater Metzler er velkendt i Danmark fra de Aar, han tilbragte her. Allerede dengang studerede han Niels Steensens Liv og offentliggjorde forskellige Afhandlinger om ham. Og Pateren har ikke svigtet denne Kærlighed; det er jo ogsaa vanskeligt for den, der først har lært denne Mand at kende. I en lille Bog paa 80 Sider giver Forfatteren os et kort Livsbillede af den store Naturforsker og Biskop.

Bogens første Kapitel skildrer »Steno som Forsker og Opdager« indtil hans Konversion. Man faar et godt Billede af hans store Aand, af det geniale Arbejde, der har sikret hans Navn i Videnskaben for stedse. »Saaledes virkede Stenos utrættelige Skaberevne og hans lykkelige

Opdagergeni opklarende og oplysende paa ethvert Omraade, han tilegnede sig. Næppe 30 Aar gammel kunde han opvise Præstationer, der sikrede ham Udødelighed i Videnskabernes Historie. Da hændte pludselig noget, som snart skulde give hans Tænken og Følen en helt ny Ret-

Billedet i Kirurgisk Akademi.

ning.« Dette noget, Stenos Konversion, og Aarene derefter skildrer det andet Kapitel, »Selvfordybelse og Omvendelse«. Et indgaaende Studium førte Videnskabsmanden til den katholske Kirke, som han mødte ude i Verden og særlig i Italien blev grebet af. Han søgte Sandheden uden noget Forbehold. Det viser den Bøn, han i denne Tid stadig bad: »Du, uden hvis Vilje der ikke falder et Haar fra vort

Hoved eller et Blad fra Træet eller en Fugl fra Himlen, du, uden hvis Vilje hverken Aandens Tanker eller Tungens Tale eller Haandens Bevægelser ophører, du har hidtil ført mig ad ukendte Veje, før mig nu Naadens Vej, enten seende eller blind. For dig er det jo lettere at føre mig did, hvorhen du vil, end det er for mig at fjerne mig fra hint Maal, hvorhen min Længsel kalder og drager mig.«

»Gennem Kors til Lyset« hedder det tredje Kapitel, som fortæller om Stenos Liv som Præst og Biskop og slutter med hans Død. Dette sidste Afsnit af Stormandens Liv gør altid et dybt Indtryk; baade Katholikker, Protestanter og vantro har vidnet om, hvorledes dette Liv har grebet dem. Det er jo ogsaa et helligt Liv, og med Rette gik Pastor Schmal i sin Ligtale over den døde Biskop ud fra Ordene i Matthæusevangeliet: »Kom, følg mig efter; jeg vil gøre eder til Menneskefiskere.« Af Interesse i dette Afsnit er ogsaa det meget nye, Pater Metzler har fremdraget i danske, tyske og italienske Arkiver, særlig fra Propagandakongregationen i Rom. Derved gives her ogsaa et betydningsfuldt Bidrag til den katholske Kirkes Historie i Danmark i det syttende Aarhundrede.

I et kort fjerde Kapitel om »Niels Stensens Eftermæle« behandles Litteratur og Billeder. Bogen er illustreret med de betydeligste af disse Billeder.

Gid nu denne lille Bog maatte læses af enhver Katholik i Danmark og af mange andre ogsaa. Alle vil have Glæde og aandeligt Udbytte deraf. B. J.

Østerlands Kirker — de »Ortodoxe« og de »Unerede«.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

2. Kopterne er Ægyptens Kirke, og Ægypten var Monofysitismens Eldorado.

Først skilte dette Kætteri Kopterne fra Kirken, saa rasede Islam blandt dem, og det gik rask tilbage for dem.

Patriarken bor i Kairo og styrer 13 Stifter med $\frac{1}{2}$ Mill. Sjæle — de fleste er Fellaher og lever i Usselhed og Uvidenhed, men der er nylig opstaaet en intellektuel Bevægelse i Gejstligheden. De er fanatiske Monofysiter.

3. Abyssiniens Kirke eller Ætioperne var oprindeligt under Patriarken af Alexandria og fulgte ham ud i Kætteriet; de er stadig Monofysiter og anerkender stadig den koptiske Patriark.

Der er nu kun 1 Biskop, som altid er en koptisk Munk; han konsekkreres af Patriarken, der imidlertid ikke har megen Kontakt med Ætiopiens 3 Mill. Sjæle. Antallet af Munke og Præster er enormt, de ordineres næsten uden Forberedelse.

Folket, der er halvt barbarisk, har iblandet deres primitive, hæretiske Kristendom et stort Element af magiske Forestillinger fra Hedenskabet og af Elementer fra Jødedommen.

4. Jacobiterne er Syriens Monofysiter; de udskille sig i Hæresi, fordi de stod i politisk Opposition til Hoffet i Byzants; Kejseren forsøgte at stoppe deres Succession ved at spærre de kætterske Bisper inde i Klostre, men den monofysitiske Kejserrinde fik listet to Bispevielser af Kættere igennem, og fra den ene af dem, Jacobus Zanzalos Bardai, fik Sekten Navn.

De staar under en »Patriark af Antiokia og hele Østen«; tidligere var der ogsaa en Jacobitisk Patriark i Jerusalem.

Medens Kopterne staar som een Mand samlede om deres »Kristne Farao« i Alexandria, er Syrerne ofte splittede af politiske, theologiske og hierarkiske Stridigheder.

Nu er Jacobiterne et Mindretal paa 80,000 mellem Melkitterne, de Unerede i Syrien, Mesopotamien og Kurdistan.

Patriarken hedder altid Ignatios og residerer i Mesopotamien. Under ham staar en Prælat, der tidligere var hans Stedfortræder i den østlige Del og Konkurrent til Nestorianernes Katholikos; under Patriarken og denne »Mafrian og Katholikos af hele Østen« staar atter 7 Metropolitter og 3 Bisper. Bisperne tages altid blandt Munkene, som er uhyre talrige.

I Mordin (i Mesopotamien) boede et lille Folk af

Sol-Dyrkere (Shamsieyh = Solfolket), som for at undgaa at blive tvunget ind i Islam, i 1762 lod sig døbe af Jacobiterne og *pro forma* antog baade Tro, Sakramenter og Sæder — dets endnu levende ca. 100 Familier gifter sig udelukkende indbyrdes, og det er en offentlig Hemmelighed, at de ved Siden af Jacobitisk Kristendom stadig i det Skjulte driver Sol-Dyrkelse.

5. De Malabar-Kristne har den særeste Historie blandt alle Østens Kirker.

Disse Indiere var først Nestorianere, nu er de Monofysitter. Vi finder dem i det VI Aarh. under Navnet: Thomas-Kristne, og de paastaar at være grundlagt af Apostlen Thomas.

I den ældste Tid afgang de af Seleukias Katholikos og var som han Nestorianere. I det XVI Aarh. lykkedes det Portugiserne at forene en Del af dem med Rom. Da disse Unerede atter faldt i Skisma, sendte Jacobiternes Patriark dem en Biskop fra den Jacobitiske Malabar-Kirke, saa der opstod tre Partier: Nestorianere, Jacobiter og Unerede.

Nestorianernes Succession uddøde (den er senere genopvækket), og de fleste gik enten til Jacobiterne eller til Union med Rom.

Dog synes det, at den Jacobitiske Patriark havde glemt disse fjærne Indiere, og i 1751 oprettede de deres eget Hierarki og blev en uafhængig Kirke. Da de blev genopdagede af Englænderne i det XIX Aarh., kom Syrerne i Tanker om dem og sendte dem en Metropolit, der skulde styre Malabar. Denne (Athanasius) frembragte stor Forvirring, idet han bandlyste Malabarernes Hierarki og forsøgte at føre Kirken tilbage under Patriarken af Antiokia — men Rajahen af Travancore tog sig af Folkets Sag og fordrev Athanasius.

Siden da har Malabarkirken været uafhængig og i blot theoretisk Forening med Syrien. De tæller 70,000 Sjæle under Titlen en Metropolit af »Al Indiens Port og Biskop«.

6. Armeniens Kirke er det vigtigste Samfund blandt Monofysitterne.

De har Tro fælles med Kopter og Syrere, men de er ikke i Samfund med dem (trods et Forsøg i 726),

Alle Armeniere, der ikke hører til den ret store Unerede armeniske Kirke og ejheller slutter sig til de smaa protestantiske Samfund, hører til denne Kirke; den tæller ingen Ikke-Armeniere, saa den er en ren national Kirke.

Oprindelig var Kirken (grundlagt 295 af den katholske Gregorios Illuminator, forenet med Rom) under Patriarken i Cæsarea; de led Forfølgelser af Perserne, men var tro mod Enheden op til det VI Aarh.

Monofysitismen kom til dem fra Syrien, og deres Metropolit faldt fra i 527, da han nægtede at følge Konciliet i Kalkedon; hans Efterfølger, Abraham I, lyste Kalkedons Tilhængere i Band og fuldbyrdede Skismaet. Nu skiltes Armenien fra Kristenheden, og katholske Missionærers Forsøg paa at genforene dem førte til Dannelsen af Armeniens Unerede.

Hvor Armenierne spredes i Levanten, Europa og U.S.A., tager de deres Kirke med sig, og i Antal og Betydning kommer de lige efter de Ortodoxe; de tæller 3 Millioner; fire af deres Bisper har Titel af Patriark, den øverste af dem er hele Kirkens Katholikos. Deres højere Gejstlige (Vartapede) lever i Cølibat, blandt dem vælges Bisperne.

Den armeniske Kirke har modtaget megen Indflydelse fra Rom og er den eneste af Østens Kirker, der i nogen Maade er latiniseret (den bruger usyret Brød i Nadveren og Mitra som vore Bispers i Stedet for Bispe-Krone som de andre Bisper i Østen); den er sikkert den østerlandske Kirke, der staar nærmest ved Genforening — ogsaa fordi det monofysitiske Kætteri ikke spiller nogen afgørende Rolle for den.

Disse nævnte Kirker hører alle til Monofysiternes Skisma og Hæresi. —

Monoteleternes Skisma er forlængst ophævet, idet Tilhængerne nu alle er unerede med Rom under Navn af Maronitter; de har samtidig opgivet deres Vranglære. —

Vi kan opstille følgende Skema over

Østerlands Kirker.

<i>Skismatiske</i> (men ikke hæretiske)	<i>Hæretiske</i> (og skismatiske)	<i>Unerede</i> med Rom
<i>Den ortodoxe Kirke:</i> 1. »Den store Kirke.« 2. Alexandria. 3. Antiokia. 4. Jerusalem. 5. Cypern. 6. Ruslands Kirke. 7. Carlowitz. 8. Czernagora. 9. Sinai Kirke. 10. Grækenlands Kirke. 11. Hermannsladt. 12. Bulgarien. 13. Czernowitz. 14. Serbiens Kirke. 15. Rumænien. 16. Bosnien-Herzeg.	<i>Nestorianerne:</i> Patriarkatet Babylon. <i>Monofysitterne:</i> 1. Kopternes Kirke. 2. Ætiopernes Kirke. 3. Jacobiterne. 4. Malabar-Kirken. 5. Armeniens Kirke. <i>Monoteleterne:</i> forhen Skismatikere — nu:	Uneret græsk Kirke. Italo-græsk Kirke. Melkitisk Kirke. Georgisk Kirke. Ruthensk Kirke. Uneret bulgarsk Kirke. Uneret rumænsk Kirke Patriarkatet Babylon. Uneret koptisk Kirke. Uneret ætiopisk Kirke. Patriarkatet Antiokia. Uneret Malabar-Kirke. Unerede Armeniere. Unerede Maronitiske Kirke.
ca. 150 Millioner Sjæle.	ca. 7 Millioner Sjæle.	ca. 8 Milloner Sjæle.

(Fortsættes).

I St. Arilds Hus.

Højt oppe over Skeldervikens blaa Vand, i en Have fuld af Blomster, ligger »Hellig Arilds Hus«, et lille hvidkalket Kapel, hvis Vægge er smykket med Freskobilleder, der gengiver Hellig Arilds Historie. Om den fortælles i et meget fint udstyret Hefte: »En Bok om Hellig Arilds Läge«, udkommet 1922 paa »Credo«s Forlag i Stockholm. Heftet slutter med en gammel Folkevis: »Hr. David og hans Stedsønner«, hvortil Helgenlegenden knytter sig.

Den beretter om, hvorlunde Hr. David af Skinsyge over sin Hustrus, Stolt Ingers, Kærlighed til to smaa Søner, lader disse sætte ud paa Havet i et Fartøj fyldt med Kul, der af Skipperen antændes om Natten. De to Børn vaagner i Luerne, og da Arild ingen Frelse ser, gør han Korsets Tegn over Bølgerne, som bærer hans Lig tilbage til Hjemmets Kyst, mens Broderen Tores afsjælede Legeme driver i Land, hvor det nuværende Torekov ligger. Fru Inger finder sin Søns Lig ved Stranden. Hun lader ham bære til Brunby Kirke; men paa Vejen bliver Baaren saa tung, at ingen magter at flytte den. Da forstaar den sorgfulde Moder, at hun paa dette Sted skal bygge en Kirke: »Der at synge ottesång och högmäsze udi«.

Ikke langt fra Arildslejes Havn, halvt gemt under store skyggefulde Træer, ligger det gamle Kapel, et Minde om svundne katholske Tider. I et paveligt Brev af 8. Maj 1475 nævnes det som et af »de Gudshuse i Skåne, hvilke af Fru Barbara Brahe til Bollerup stiftedes og doteredes af hende selv eller hendes Slægt og nu af den Hellige Fader bevilges med Indulgens for de Troende, som besøgte dem paa bestemte Dage.« »Item pro capella sanctz Arvidj prope Krapperope dicte diocesis in nativitatis beate Marie virginis et sanctj Michaelis.«

Kapellets katholske Historie er forlængst ude. Tomt og trist forekommer det den katholske Besøgende, der med Vemod betragter de som et Kuriosum fremviste Relikvier fra den skaanske Helgens Tid.

Men gaar man videre gennem det maleriske Fiskerleje, hvis velplejede Haver hæver sig terrasseformigt op mod

Vejen til Kullen, saa kommer man til Arilds nye katolske Gudshus, et yndigt Sanctuarium, bygget lig det gamle Kapel, kun af mindre Dimensioner. Her læstes den hellige Messe første Gang 7. Juli 1921, og faa Dage efter — paa Vor Frue af Carmels Fest — ringede Kapellets lille Klokke »Angelus« ud over Arild.

Vi var i denne Juli Maaned en lille Skare tilrejsende Katholikker, hvem den Lykke blev til Del hver Morgen at kunne fejre Messen i St. Arilds Kapel. Messen læstes af Mgr. Assarsson, den katolske Præst i Helsingborg, der

tilbragte sin »Ferie« i den lille Præstebolig ved Kapellet. Hver Aften holdt Monsignore Kl. 9 en Prædiken, og til den sluttede sig en meget smuk Sang af den bekendte Konvertit, Digteren og Koncertsangeren Augustinus Kock, assisteret af sine Elever. Med særlig Interesse hørtes en Jule-Sekvents og et »Salve Regina«, fordum sunget i St. Birgittas Kloster i Vadstena.

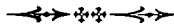
Ved disse Aftenandagter var Kapellet fyldt til sidste Plads, saavel af Katholikker som Protestanter. Konsulinde Gisela Trap, der har Æren af i sin Have at have bygget og smykket St. Arilds Kapel, nøjedes ofte med en beskeden Plads — sammen med adskillige Tilhørere — udenfor Kapellets aabne Dør.

Festlig og smuk var Søndagens stærkt besøgte Høj-

messe, hvis musikalske Del blev sunget fortræffeligt af de nævnte Kunstnere. Ikke mindst Indtryk gjorde Augustinus Kocks fromme Recitation af Messens »Proprium«.

Og endelig skal ikke glemmes Guds Moders Litani, der før den sakramentale Velsignelse i det lille skaanske Kapel blev sunget paa Latin, hvad vi Katholikker i Norden alt for sjældent oplever.

For højtidsfulde Timer i St. Arilds Hus skrives disse Linjer kun som en beskeden Tak. A. E.

Udvidelsen af St. Maria Hospital i Vejle.

Ved en Højtidelighed den 9. ds. blev Kransen hejst paa Tilbygningen til St. Maria Hospital i Vejle. Derom fortæller Vejle Amts Avis:

Til Stede var Pastor Brems, Priorinden, Søstrene, Overlæge Just Poulsen, Speciallægerne ved Hospitalet, Haandværkerne m. fl.

Pastor Brems oplæste følgende Dokument:

I den allerhelligste Treenigheds, Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, i Herrens Aar 1928 den 9. August, da Pave Pius den Elvte styrede den katholske Kirke, da Hans Majestæt Kristian den Tiende var Konge i Danmark, og Hans biskoppelige Højærværdighed Joseph Brems var apostolisk Vikar for Danmark, da hans Højærværdighed L. A. Brems var Sognepræst for den katholske Menighed i Vejle, da Kammerherre Knud Valløe var Amtmand over Vejle Amt, Frederik Poulsen var Borgmester i Vejle, den højærværdige Hr. A. Lambo var Direktør for Mariasøstrene i Berlaer (Belgien), Søster Eugenia var Generalforstanderinde for Mariasøstrene, Søster Bernadette var Forstanderinde for St. Maria Hospital og Just Poulsen var Overlæge, samme Dag, da Kransen blev hejst, blev dette Dokument indmuret i Stueetagen af denne Udvidelse til Hospitalet.

Bygningens Architect er S. M. Alrøe.

Den første Pæl blev nedrammet den 15. December 1927 af højærværdige Hr. Pastor Brems, Søster Bernadette og Søster Borromea.

Piloteringen foretoges af Tømrermester H. Kaltoft.

Murerarbejdet udføres af Murermestrene N. A. Christensen og J. Nisgaard.

Tømrerarbejdet af Tømrermester H. Kaltoft.

Snedkerarbejdet af N. C. Jørgensen.

Blikkenslagerarbejdet af Hans Glud.

De sanitære Anlæg af M. Poulsen & Søn.
 Elektrikerarbejdet af Installatør L. Skov.
 Varme anlæget af C. M. Hess' Fabrikker.
 Glarmesterarbejdet af Glarmester A. M. Hansen.
 Linoleumsleverandør er Steffen Lundings Efterfølger, alle
 af Vejle.

Maatte dette Hospital altid tjene Gud til Ære og de syge til
 Lindring, Helbredelse og evig Frelse.

Vejle, den 9. August 1928.

Pastor *L. A. Brems.*

Søster *Bernadette.*

Dokumentet blev indmuret, idet den første Sten mure-
 des af Pastor Brems, de følgende af Priorinden, Overlægen,
 Læge Sørensen, Øjenlæge Bjarning, Arkitekt Alrøe, Murer-
 mestrene og Murerformand Jørgensen.

Pastor Brems takkede Søster Bernadette. Det var hende,
 der havde taget Initiativet til Udvidelsen, og skønt hun
 stadig var stødt paa Vanskeligheder, var Planen dog ble-
 vet lykkeligt gennemført. Pastoren takkede endvidere Ar-
 kitekt Alrøe for den smukke Plan, Søstrene, Tømrermester
 Kaltoft, som det altid var en Glæde at samarbejde med,
 Murermestrene N. A. Christensen og J. Nisgaard for deres
 dygtige Arbejde og Arbejderne for den smukke Tone og
 den gode Forstaaelse, der havde hersket under Arbejdet.
 Pastoren sluttede med Ønsket om, at Hospitalet maatte
 blive til Guds Ære og Menneskenes Vel

Arkitekt Alrøe takkede Søster Bernadette for den over-
 ordentlige Forstaaelse, hun havde udvist for Arbejdet, og
 Arbejderne for det udførte Arbejde, og udtalte Ønsket om,
 at de Forventninger, man nærrede til Bygningen, maatte
 gaa i Opfyldelse.

— — —
 Ved Udvidelsen bliver St. Maria Hospital omtrent dob-
 belt saa stort, som det er nu.

I Stueetagen bliver der et stort Røntgenværelse med
 Mørkkammer og Rekvisitrum, desuden Lysbade- og Mas-
 sagerum samt Opholdsstue for Søstrene, Linnedrum etc.

Paa. 1. Sal bliver der en lys, moderne Operationsstue,
 den nuværende Operationsstue bliver for Speciallægerne.
 Endvidere bliver der 2 Sygestuer og et Taleværelse samt
 Lægeværelse og Laboratorium.

Paa 2. Sal indrettes der 4 Sygestuer og 2 aabne og 1

lukket Veranda samt et Fordelingsrum til det elektriske Maskineri.

Paa 3. Sal bliver der 7 Værelser for Pensionærer og en lukket Veranda.

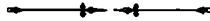
I Tagetagen faar Søstrene deres Værelser.

Ialt indrettes der 19 Sengepladser og 7 til Pensionærer.

Det gamle Køkken bibeholdes, men forsynes med moderne Kogekar etc., og med dette Formaal for Øje har Repræsentanter for Hospitalet fornylig været nede paa Købestævnet.

Udgiften ved Opførelsen af Tilbygningen er kalkuleret til 142,000 Kr., hvortil kommer Udgiften til Inventar, Maskiner m. v.

Arbejdet paabegyndtes den 5. December i Fjor og ventes fuldført i Februar næste Aar.

Den katholske Ungdomslitteratur.

Vi har endnu kun ganske faa katholske Ungdomsbøger. Der er et stort Hul, som efterhaanden maa udfyldes. Ingen kan være blind for Litteraturens store Betydning. Vel nok den største Del af, hvad der findes i Landet af Ungdomslitteratur er saa temmelig blottet for Lødighed. Vi maa kunne give vore unge Bøger, som samtidigt er livligt skrevne og virkelig berigende. Havde vi dog bare en hel Del Bøger i Smag med Erikk Rosenørn-Lehns »*Glentholm*«.

Det maa komme. Sagen er af saa stor Betydning, at man bør kunne regne med almindelig Interesse.

Ungdomsbasaren, som finder Sted i Oktober Maaned i Sct. Knuds Skoles Lokaler i Stenosgade har netop som et af sine vigtigste Maal at forøge vor katholske Ungdomslitteratur.

Foreløbig opfordres man til *at sende Gaver til Basaren*. De sendes til Portneren, Stenosgade 4. Angaaende alt, vedrørende Basaren, henvender man sig til Hr. *Pater Nøsen*, samme Adresse.

Ugens Messebønner.

26. Aug. 13. Søndag efter Pintse (N.-M. 699, G.-M. 534). Ihukommelse af Zephyrinus (N.-M. 1059 og [11], G.-M. 888 og [11]). 3. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]).
27. Aug. Josef af Calasanz (N.-M. 1059, G.-M. 889).
28. Aug. Augustin. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], med Undtagelserne 1061, G.-M. [42] m. U. 890). Ihukommelse af Hermes (N.-M. 1061. G.-M. 891).
29. Aug. Johannes Døberens Halshuggelse (N.-M. 1062, G.-M. 892). Ihukommelse af Sabina (N.-M. [56] og [63], G.-M. [56] og [63]).
30. Aug. Rosa af Lima. Messe for en Jomfru (N.-M. [66]; Oratio 1066, G.-M. [67]; Oratio 895). Ihukommelse af Felix og Adauctus (N.-M. 1066, G.-M. 896).
31. Aug. Raymund Nonnatus. Messe for en Bekender (N.-M. [46]; Oratio 1067, G.-M. [47]; Oratio 897).
1. Sept. Guds Moders Messe (N.-M. [90], G.-M. [94]). Ihukommelse af Ægidius (N.-M. [53], G.-M. [53]). 3. Tolv Brødre (N.-M. 1024, G.-M. 847).

Anm. N.-M. betyder *Nye Messebog*, G.-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder. . . 3. for Kirken. . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

St. Knuds Kapel.

Den tyske Gudstjeneste begynder igen Søndag d. 2. Septbr. Kl. 10 og holdes herefter som før hver første og tredje Søndag. Fra 1. Septbr. læses den stille hl. Messe igen hver Dag Kl. 6¹/₂.

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Søndag d. 26. August Kl. 11¹/₂ i Forsamlingssalen, Bredgade 67² o. G. — Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 4) Eventuelt.

St. Josefs Gilde. Ekstraordinær Generalforsamling Onsdag den 29. August Bredgade 67 Kl. 20.

Bestyrelsen.

En ung Pige,

16 Aar, ønsker Plads i Huset, eventuelt Forretning. Billet mrkt. P. N. modtager Bladets Ekspedition Bredgade 64.

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D' Hr. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Kirkelig Kalender.

26. Aug. 13. Søndag eft. Pintse.	2. Sept. 14. Søndag eft. Pintse.
27. — M. Jøsef af Calasanz, Bekender.	3. — M. Ferialdag.
28. — Ti. Augustin, Biskop og Kirkelærer.	4. — Ti. Ferialdag.
29. — O. Johannes Døberens Halshuggelse.	5. — O. Laurentius Justini- ani, Biskop og Bekender.
30. — To. Rosa af Lima, Jomfru.	6. — To. Ferialdag.
31. — F. Raymund Nonnatus, Bekender.	7. — F. Ferialdag.
1. Sept. L. Marias Officium.	8. — L. Marias Fødsel.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkchej (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Øtergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Nøddebo.....		» 10	
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	» -
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» -
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned		Kl. 10.	
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

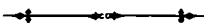
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 36.

Søndag den 2. September.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Beretning om Ansgarius-Foreningens Virksomhed i 1927. — Et paveligt Budskab til Kina. — Østerlands Kirker (Sluttet). — Fru Alma Osterhammel 70 Aar. — Om at bygge. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Sverige. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 13, 13—31.

Judiths begejstrede Modtagelse i Bethulia.

1. *Det første Gensyn.*

Der (ved Byens Port) raabte Judith allerede i nogen Afstand til Vagtposterne oppe paa Muren: »Luk Portene op! Thi Gud er med os, og han har vist sin Styrke i Israel!« Da Mændene havde hørt hendes Røst, skete det, at de tilkaldte Byens Ældste. Men alle kom løbende til hende fra den mindste til den største, thi de havde ikke ventet, at hun vilde komme tilbage igen. De tændte nogle Fakler og omringede hende alle til Hobe. 13, 13—16.

2. *Judiths Beretning.*

Men hun gik op paa en Forhøjning og paabød Tavshed. Da de alle var blevet stille, sagde Judith: »Lovpris Herren vor Gud, som ikke har svigtet dem, der satte deres

Lid til ham, og som gennem mig, hans Tjenerinde, har øvet den Barmhjertighed, han har tilsagt Israels Hus! Ved min Haand har han i Nat dræbt sit Folks Fjende.« Saa tog hun Holofernes's Hoved ud af Vadsækken, viste dem det og sagde: »Se her Holofernes's Hoved, Assyrernes Hærfører, og se hans Myggenet, hvorunder han laa i sin Rus, og hvor Herren vor Gud har ramt ham ved en Kvin- des Haand!«

»Saa sandt Herren lever, hans Engel har beskyttet mig, baade da jeg gik herfra, medens jeg opholdt mig dernede, og da jeg siden vendte tilbage hertil. Herren tillod ikke, at jeg, hans Tjenerinde, vanæredes, men uden Syndens Besmittelse førte han mig tilbage til eder med Glæde i Hjertet over hans Sejr, min Undvigelse og eders Befrielse. Tak og lovpris ham alle! Thi han er god, og hans Barm- hjertighed varer til evig Tid!« 16—21.

3. *Folkets Hyldest.*

Da tilbad alle Herren og sagde til hende: »Herren har velsignet dig med sin Kraft. Gennem dig har han tilintet- gjort vore Fjender!« Derefter talte Ozias, en af det israe- litiske Folks Stormænd, til hende: »Velsignet er du, min Datter, af Herren, den højeste Gud, frem for alle Kvinder paa Jorden. Velsignet være Herren, der skabte Himmel og Jord, der vejledede dig til at afhugge Hovedet paa vore Fjenders Anfører! Thi i Dag har han gjort dit Navn saa stort, at de Mennesker, som mindes Herrens Magt i al Fremtid, aldrig vil glemme at rose dig, fordi du ikke har skaanet dig selv for deres Skyld, da du saa dit Folks Angest og Nød, og fordi du har afværget dets Undergang for Herrens Aasyn.« Da svarede hele Folket: »Det ske, det ske!«

4. *Møde med Achior.*

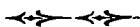
Derpaa tilkaldtes Achior. Da han kom, sagde Judith til ham: »Israels Gud, som du har givet det Vidnesbyrd, at han straffer sine Fjender, har i denne Nat ved min Haand fældet alle de vantros Hoved. For at du kan over- bevise dig om, at det er saaledes, saa se her Holofernes's Hoved, ham, som i sit umaadelige Hovmod foragtede Israels

Gud og truede dig med Døden ved at sige: »Naar Israels Folk er undertvunget, vil jeg lade dit Bryst gennembore med et Sværd.«

Da Achior saa Holofernes's Hoved, blev han grebet af Angest og Rædsel, han faldt med Ansigtet mod Jorden og besvimede. Efter at han havde faaet sin Bevidsthed igen og var kommet sig, kastede han sig for hendes Fødder, hyldede hende og sagde: »Velsignet er du af din Gud i alle Jakobs Boliger; thi blandt alle Folkefærd, som hører dit Navn, vil Israels Gud blive forherliget for din Skyld.« 27—31.

Leveregel: Sejren er vundet. Judith er lykkelig. De faa Dages Anstrengelser belønnes med Ærens uvisnelige Krans for evig Tid. Hvilken stor Forandring! Kun paa et Punkt er alting som før. Judith er tro mod Gud i Lykken, som hun var i Nøden. Hun giver Gud Æren og tilskriver sig selv ikke noget af, hvad der er Guds Værk. — Vogt ogsaa du dig for den ikke sjældne Fejl ved Forfængelighed bagefter at skæmme en god Gerning, som du med Guds Hjælp har gjort i en ren Hensigt! Bed med Salmisten: »Ikke os, o Herre, ikke os, men dit Navn, det give du Ære!« (Ps. 113, 9). F. K.

Beretning om Ansgarius-Foreningens Virksomhed i 1927.

»Nordisk Ugeblad for katholske Kristne« har med 1927 fuldeadt sin 75. Aargang, dog kan Jubilæet ikke fejres før i Efteraaret 1928, da det første Nummer af Bladet, som dengang kaldtes »Skandinavisk Kirketidende«, udkom den 2. Oktober 1853; Oktober Kvartal 1853 er nemlig altid blevet regnet som den første Aargang, saaledes at anden Aargang begyndte i Januar 1854. Af »Nordisk Ugeblad« udkom i 1927 ialt 52 Numre med et Sidetal paa 1040 + X. 65 Billeder har været optaget i Teksten, 48 af Klichéerne var nyanskaffede. Abonnementsprisen har været uforandret

3 Kr. Kvartalet (deri Porto indbefattet). Satsen til Pastor Peter Schindlers: »Jomfru Maria« er stillet til Raadighed for Udgiveren, J. H. Schultz'es Forlag. Annonce-Tillægene, som er bortforpagtede til Direktør Alfred Silcowitz, har givet en Indtægt af 2230 Kr.

Kalenderen for 1927 blev trykt i et Oplag paa ca. 1500. Den har været redigeret af Pastor H. Lucas, Stenosgade. Den gav et foreløbigt Overskud af ca. 90 Kr., idet der endnu udestaar nogle Restancer. Ved Salg af Forlagets Skrifter er der indkommet 192 Kr. 29 Øre.

Antallet af Udhængsskabe er 20. De er fordelt saaledes: et i hver af Byerne Aalborg, Aarhus, Esbjerg, Helsingør, Køge, Nykøbing F., Næstved, Odense, Randers, Ringsted, Rudkøbing, Rønne og Vejle, endvidere syv i København og Omegn, nemlig ved følgende Kirker: St. Ansgar, St. Annæ, Jesu Hjerte, St. Josefs, Rosenkrans, Sakraments og St. Andreas.

Antallet af Foreningens Medlemmer er omtrent uforandret.

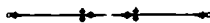
Der har været sendt et Frieksemplar af »Nordisk Ugeblad« til Statsbibliotheket i Aarhus og til Folkebibliothekerne i Aalborg, Esbjerg, Fredericia, Frederikshavn, Gentofte, Hellerup, Helsingør, Holbæk, Lyngby, Odense, Svendborg og Vejle, samt to Eksemplarer til St. Nikolaj Kirkesal i København. Endvidere faar Askov Højskole, Studenterhjemmet, Studentersamfundet og Universitetsbibliothekets Læsesal hver et Eksemplar tilstillet. Dagbladene: Berlingske Tidende, København, Nationaltidende, Politiken, Aalborg Stiftstidende, Aarhus Stiftstidende, Fredericia Avis, Fredericia Dagblad, Kolding Avis, Kolding Folkeblad, Randers Amts Avis, Østsjællands Folkeblad og Venstres Pressebureau samt de kirkelige Ugeskrifter: Folkerøsten, Kristelig Talsmand, Menighedsbladet, Nordisk Missionstidende, Præsteforeningens Blad og Vort Samfund, samt »America«, der udkommer paa Engelsk i New York, og som er meget skandinavisk interesseret, faar ligeledes »Nordisk Ugeblad« tilsendt.

Ugebladet har bragt to vigtige pavelige Rundskrivelser, nemlig: Missionsencyklikaen og Encyklikaen om Christi

Kongefest, samt Biskoppens Hyrdebrev, som ledsagede Fastemandatet.

I Aarets Løb er to kendte Trosfæller døde: Kammerherreinde Frederikke Louise Krag, der i mange Aar har været Medlem af Ansgarius-Foreningen, og Billedhugger Chresten Skikkild, hvis Kunstværker ofte har været gen-givne i Ugebladet.

75 Aarsdagen for Ansgarius-Foreningens Stiftelse falder paa Søndag den 23. September i Aar.

Et paveligt Budskab til Kina.

Den pavelige Statssekretær, Kardinal Gasparri, har telegrafisk sendt den Apostoliske Delegat i Kina, Mgr. Costantino, følgende Budskab fra Den hellige Fader til Kinas Biskopper og Præster:

»Med levende Interesse har Den hellige Fader fulgt Be-givenhederne i Kina, og han har været den første til ikke blot at behandle Kina paa fuldstændig samme Maade som andre Lande, men ogsaa med oprigtig Sympati, idet han selv i St. Peter i Rom konsekreerede de første kinesiske Biskopper. Han glæder sig nu meget over, at Borgerkri-gen er endt, og idet han takker den Allershøjeste, ønsker han af ganske Hjerte, at en paa Næstekærlighedens og Retfærdighedens Principper hvilende indre og ydre Fred maa blive genoprettet. For at dette kan opnaas, maa de legitime Bestræbelser og Rettigheder hos denne Verdens talrigeste Kulturfolk, som før har haft straalende Storheds-perioder, fuldkomment anerkendes, saa at det kan gaa en stor Fremtid i Møde, naar man vandrer videre ad Ret-færdighedens og Ordenens Veje. Det er Den hellige Fa-ders Vilje, at de katholske Misioner skal yde deres Bi-drag til Kinas Fred, Velvære og Fremskridt, og han gen-tager endnu engang, hvad han allerede skrev i sit Brev til Rigets Biskopper den 15. Juni 1926, at den katholske Kirke anerkender, lærer og prædiker Ærefrygt og Lydighed overfor den lovlige Autoritet, men ogsaa forlanger Frihed

og Sikkerhed for sine Missionærer og Troende. For at gøre Evangeliets Forkyndelse mere fuldstændig anbefaler Paven Biskopperne Organisation og Udvikling af Den katolske Aktion, for at ogsaa de Troende af begge Køn og særlig den kære Ungdom ved Bøn, gode Ord og Gerninger kan yde deres Bidrag til deres Fædrelands Fred, sociale Fremskridt og Storhed, idet de gør Evangeliets hellige og frelsebringende Grundsætninger mere kendte og hjælper Biskopperne og Præsterne i Udbredelsen af den kristelige Ide og i Udøvelsen af den kristelige Barmhjertheds baade individuelle og sociale Velgninger.«

Den Apostoliske Delegat har straks sendt Den hellige Faders Budskab til Biskopperne og til Pressen og anordnet, at det højtideligt skal oplæses i alle katolske Kirker. Alle Blade har bragt Budskabet og udtrykt deres Glæde over, at Verdens højeste moralske Autoritet saa tydeligt tilkender det kinesiske Folk Ret til at regere sig selv. Paa Hedningerne og særlig paa Nationalisterne har den Sætning gjort det største Indtryk, hvori Paven udtaler Ønsket om, at det kinesiske Folks legitime Bestræbelser og Rettigheder fuldstændig maa blive anerkendt.

I mange kinesiske Kirker, — ikke i alle, thi i nogle Egne af det umaadelige Rige er Samfærdelsesmidlerne daarlige — er Pavens Budskab allerede blevet læst op ved Søndagsgudtjenesten. De ophøjede Ord fremkaldte en ubeskrivelig Glæde hos Katholikkerne, der jo føler, at deres Fædreland oplever historiske Timer, og som er lykkelige over, at alle Kristnes fælles Fader er dem nær og søger at opmuntre dem ved sit Ord og ved sine Sendebuds Gerninger. Omend det er for tidligt at forudsige noget om Virkningen af Pavens Handling paa Regeringen og det kinesiske Folk, saa har dog Pavens Ord faaet en saadan Modtagelse baade hos Katholikker og hos Hedninger, at man kan nære det bedste Haab om, at det vil gavne den katolske Kirke og Evangeliets Udbredelse i Kina. Situationen er endnu ikke fuldstændig klar, og det kan endnu vare noget, inden den Fred, Paven saa inderlig ønsker, er herskende; men Budskabet har styrket Haabet om og Længselen efter Freden. Derfor tør man haabe, at det pavelige Budskab vil faa historisk Betydning.

»Times« i London mener, at Pavens Budskab vil faa vidtrækkende diplomatiske Følger. Bladet skriver, at i moralsk og religiøs Henseende betyder dette Budskab kun den logiske Udvikling af den Holdning, Hans Hellighed altid indtager. I diplomatisk Henseende er Vatikanet her som altid yderst forsigtigt. »Naar det var besluttet at foretage et saa vigtigt Skridt som en Opgivelse af særlige Privilegier og i Stedet kun at forlange »den traditionelle Frihed og Sikkerhed« for Missionærerne og deres Hjælpere, saa maa Vatikanet i Forvejen ved sikre Kilder have forvissat sig om den kinesiske Nationalregerings Fasthed, og det maa være Kilder, som kun Vatikanet kender, medens de er ubekendte for det diplomatiske Korps i Almindelighed. Man kan altsaa antage, at Vatikanet er blevet tilfredsstillet ikke blot med Hensyn til den kinesiske Nationalregerings Fasthed, men ogsaa med Hensyn til den Stilling, denne Regering agter at indtage overfor Udlændinge og særlig overfor de katholske Missioner, hvis Betydning for Italien Mussolini nylig har fremhævet. Paa den anden Side maa man antage, at Pavens Budskab i høj Grad har vakt Tilfredshed hos den kinesiske Nationalregering, og at den atter vil beskæftige sig med Spørgsmaalet om en diplomatisk Repræsentation for Vatikanet i Kina, som Frankrig tidligere har modsat sig.«

Østerlands Kirker — de »Ortodoxe« og de »Unerede«.

Af *Peter Schindler*.

(Sluttet.)

b. Hvorledes staar det til med de bærende skismatiske Idéer i Nutiden — hvilken Kraft har de?

Man kan roligt sige, at Nationalisme og Konservatisme bidrager langt mere til at opretholde Skismaet, end dogmatiske Idéer.

Nationalismen maa forstaas om hele Racen i Østen; thi skønt de enkelte skismatiske Kirker ikke har megen Forbindelse indbyrdes, ja ofte ligger i bitter Strid, føler de dog alle Opposition mod Vesten, og dæri forenes

de. Indenfor hver enkelt af disse Kirker er endda Religion og Nation eet.

Fra Oldtiden af har Levanten og Ægypten set Rom og Konstantinopel som Undertrykkere, og først har man da ved Hjælp af Byzants gjort sig fri fra Rom — siden har man udskilt sig som Nationalkirke fra Byzants, og stadig bruger man Kirken som Middel i den nationale Selv-hævdelse.

Tyrkernes Herredømme har yderligere skærpet dette Forhold, idet de lagde den politiske Myndighed i hver Folkegruppe i Hænderne paa Patriarken; Tyrkerne anerkendte hver Sekt som en *millet*, en Nation; alle Ortodoxe blev *Rum millet* (»det romerske Folk«) under den økumeniske Patriark i Konstantinopel, alle Armeniere *Ermeni millet* under deres Patriark, enten de saa fra Fødslen hørte til det ene eller det andet Folk...

Levantineerne har faaet denne Idé saa dybt i Blodet, at romerske Katholikker er *Frankisk millet*, og Protestanter er *Engelsk millet* — man bruger Begrebet og Ordet »Nation« i Stedet for »Religion«, »Kirke«.

Man forstaar heraf, at der næsten aldrig sker Konversioner fra den ene Kirke til den anden — Dogme og Konfession er underordnet, og den, der skifter Tro, er en Forræder — en Jacobit bliver ikke mere Ortodox, end en Franskmand bliver Tysker.

Hæretikere som Nestorianere og Monofysitter har kun liden Idé om, hvad deres specielle Dogmer er.

Biskopperne og den højere Gejstlighed har en vag Idé om deres Sekts specielle Theologi; Nestorianernes Theologer mener, at alle andre Kristne i Grunden nægter Kristi Menneskelighed; og Monofysitterne beskylder alle andre for at »dele Kristus«.

Men det, der bærer dem oppe, er ikke den theologiske Idé — det er den Bevidsthed: at for denne Tro har vore Fædre kæmpet, og vore store Mænd har lidt Overlast og Forfølgelser fra andre *milâl* (Flertal af *millet*).

Dærfor vender de sig mod alle andre *milâl* — men samtidig vender de sig mod Folkene fra *Frengistan*, Europa og Amerika, som frister deres Ungdom til Frafald

gennem de talrige *frengi* Skoler, og som drager de ubefæstede Sjæle gennem glimrende Prædikener i *frengi* Kirker.

Man beundrer disse *Frengi*, man lærer dem Kunsten af i deres Skoler — men man svigter ikke sin *millet*; gør dens Ledere en Bevægelse henimod en anden *millet*, følger alle ham (som da Nestorianerne nærmede sig Russerne); man gaar altid en bloc. —

Konservatismen viser sig i en Fastholden af theologiske Idéer og af Detaljer i Ritus, som nærmer sig Fanatisme — og som hævdes, fordi det nu altid har været saadan i vor *millet*.

De Ortodoxe paa Balkan har alle byzantinsk Ritus med det gamle Nationalsprog til Kirkesprog, eftersom de er delt i *milâl*; man gør Revolution, man kæmper med blanke Vaaben i selve Kirken, hvis nogen ændrer Sproget, som Serberne gjorde det i Uskub i 1896, fordi Patriarken celebrerede paa Græsk i Stedet for paa Oldserbisk... man skulde ikke have Brud paa den serbiske *millet's* Sædvaner!

Det er hverken *Filioque*, Spørgsmaalet om Natur og Person i Kristus, Cølibat, usyret Brød i Nadveren eller noget andet saadant, der er Aarsagen til Skismaets stadige Opretholdelse — men dette: vi vil ikke være *Frengi*.

Heraf forstaar man, hvor meget de Unerede betyder for Enhedstanken.

Ejheller de vil være *Frengi*, og de er ikke blevet latiniserede ved deres Genforening med Rom. Rom ser blot paa, om de har den katholske Tro og Viljen til Enhed; er det tilstede, lader man deres *millet* ordne sig selv under egen Patriark eller Metropolit, med egen Ritus og deres eget Sprog.

c. Hvilke Betingelser stiller Rom for, at en skismatisk Kirke kan blive uneret?

Hvor det drejer sig om Enkeltpersoner i en skismatisk Kirke, forbyder man ham at gaa over til latinsk Ritus; han skal gaa ind i den unerede Kirke, der svarer til hans.

Naar det drejer sig om hele Bispedømmer eller Patriarkater, gaar de ogsaa ind under den unerede

Kirke i deres egen *millet* og beholder saaledes deres egen Ritus og Kirkesproget.

Men drejer det sig om hele Kirker, ønsker Rom heller ikke Latinisering eller vesterlandsk Tilsnit. Man vil ikke, at de skal antage vore Andagter, vor Ritus, vor Filosofi og Theologi, vor kanoniske Lov — alt dette kan en saadan Kirke ordne indenfor sine egne Mure, naar det blot ikke støder an mod hele Kirkens Tro og Sæder eller mod Roms Primat.

Konciliet i Firenze (1438—39) har klarlagt disse Principper; det siger i den Formel, hvorved Østerland skal anerkende Roms Primat: »Paven styrer hele Kirken, dog med Forbehold af de Rettigheder og Privilegier, der tilkommer de andre Patriarker.«

Man paabyder dem hverken Cølibat, Nadver under Brød alene, usyret Brød, Brugen af Statuer (i Stedet for Østens flade Iconer) eller at indsætte vort *Filioque* i deres Credo.

Naar visse Unerede (f. Eks. Maronitterne) har antaget vore Paramenter og vor Nadverskik, skyldes det ikke Pres fra Rom, men vedkommende Kirkes eget Ønske.

Man kan nævne en lang Række pavelige Udtalelser for disse Principper — fra Benedikt XIV i 1755 til Leo XIII i 1894 (de to berømteste) og videre op til Pius XI.

Dét, der fordres, er: at de anerkender alt, der af Paven er antaget og forkyndt som katholsk Tro (det betyder særlig Dogmet fra 1854 om Mariæ ubesmittede Undfangelse og Dogmet af 1870 om Pavens Ufejlbarhed) og at de, med Forbehold af deres egne Patriarkers Rettigheder, anerkender Paven, ikke blot som Patriark over Vesterland, men tillige som hele Kirkens øverste Styrrer og ufejlbare Lærer.

Praktisk talt vil det sige, at de maa undertegne Dekretet fra Conciliet i Firenze, som de har svigtet.

NB! Betragter vi Protestantismen som et Skisma fra det vesterlandske Patriarkat, forstaar vi let, hvor langt den staar fra Rom og fra Enheden. Den har ikke alene brudt Lydigheden under hele Verdens øverste Biskop og Pave — den har yderligere brudt med sin egen Patriark — den har brudt med Embedet og ladet simple Præster foretage ugyldige Ordinationer; og, det værste af

alt, den har forkastet Størstedelen af Sakramenterne, hele Traditionen og de fleste Dogmer.

Som de Ortodoxe har Protestanterne lagt den kirkelige Jurisdiktion i Statens Haand, splittet sig i nationale Kirker og antaget »Synoder« (Kirkeministerier), der ikke giver nogen religiøs Garanti.

Rituellet set har de brudt med alle Kirker, idet de har forkastet Troen paa den nye Pagts Offer og ændret Messen til en Sang- og Prædiketjeneste — Modersmaalets Anvendelse staar til venstre for Orientens Skik: at anvende et Oldsprog.

Man vil let se, at skal hær tales om Enhed, er der meget at rette: Anerkendelse af Kirkens Dogmer — Genoptagelse af Rækkefølgen, Embedet og Sakramenterne — Jurisdiktionen atter lagt i Kirkens Haand — Anerkendelse af Paven som ufejlbar Lærer og Kirkeøverste — Anerkendelse af Traditionen som Troskilde — Lydighed mod den vesterlandske Patriark — og rituelle Rettelser.

Man vil ogsaa forstaa, at en Union mellem Østens Kirker og Protestantismen er utænkelig.

d. Er der noget Haab om Østens Genforening?

Allerede det Faktum, at der er unerede Kirker, viser det.

Roms mægtige Bestræbelser i Nutiden forøger Haabet, idet Institutioner som Det orientalske Institut i Rom og den nye, orientalsk-orienterede Gren af Benediktinerordenen vil skabe Kontakt mellem Øst og Vest, og Kontakten vil føre til gensidig Tillid og til den indbyrdes Kærlighed, der fremkalder Bevægelsen mod Enhed.

De sjældne Konversioner af Enkeltpersoner og Konversioner hær og dær af hele Kirker eller Provinser tyder paa, at Unionen vil ske *millet-vis* og ikke (som fra Protestantismen) enkeltvis.

De fleste af de Stater, der stod bag de skismatiske Kirker, er knust eller har mistet deres Betydning efter Verdenskrigen — og saaledes er Orientens Kirker blevet løst fra en væsentlig Hindring.

Det, der nu skal til, og som tilstræbes fra Rom, er:

at vi Latinere lærer Østerlænderne at kende — baade vore unerede Trosfæller og vore fraskilte Brødre —

at vi lærer at agte og ære Østens høje Værd og store Traditioner —

at vi lærer, at Østen ikke skal latiniseres og gøres vesterlandsk, men gøres katholsk — at vi ikke ansér Kristendomsformen i Østen for ringere end vor, fordi den ikke giver sig Udslag i de samme Andagter —

at vi forstaa, at Kirke-Enhed ikke bestaar i Latin, Cølibat, Nadver under een Skikkelse, Jesu-Hjærte-Andagt, gothiske Kirker, Statuer og vor Form for Kirkeliv... men i eet Overhoved, Paven — i eet Embede, Successionen — een Gudstjeneste, Messen — een Tro. den fælles.

Begynder vi at forstaa, at Kirken i Øst og Vest ikke skal være eens, men eet, nærmer sig Dagen, da der ud af de spredte Flokke kan blive een Hjord under een Hyrde.

Fru Alma Osterhammel 70 Aar.

Alle Københavns Katholikker kender den Dame, hvis Billede staar ved disse Linjer. De kender hende, fordi de har truffet hende overalt, hvor man har kaldt paa de københavnske Katholikkers Offervilje. Fru Osterhammel hører til dem, der ofte har kaldt, men hun hører ogsaa til dem, som andre aldrig har kaldt forgæves paa. Naar hun med Energi atter og atter har appelleret til alle Trosfællers Hjælp til mange

forskellige Ting, har Fru Osterhammel altid kunnet gøre det med en god Samvittighed, fordi hun selv har ofret mere end de fleste.

Fru Alma Osterhammel er Enke efter Direktør Carl Adolf Osterhammel, der døde i 1912. Om ham skrev Ugebladet dengang, at han »fattede til Bunds, at han kun var Husholder over de jordiske Goder, Gud havde skæn-

ket ham, hvorfor han ogsaa idelig takkede Gud for hans Godhed imod ham og forvaltede sin Formue til Guds Ære«. I dette har den afdøde Direktør været eet med sin Ægtefælle, som har fortsat Livet efter dette Synspunkt, og naar Fru Osterhammel nu den 4. September fylder 70 Aar, vil mange ønske hende til Lykke, mange, der takker hende for hendes Gavmildhed, og mange, der takker hende for hendes utrættelige Iver i det godes Tjeneste. Hun hører jo til dem, der ikke blot giver af sit eget, men som uden i mange Aar har gjort et meget stort personligt Arbejde. Og det er først og fremmest dette Arbejde, vi med Tak vil tænke paa nu paa 70-Aarsdagen.

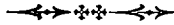
Elisabethforeningen er det første, der falder en ind, naar Fru Osterhammel nævnes. Saa vidt jeg af gamle Ugeblade kan se, blev Fruen allerede den 28. Oktober 1884 valgt til Elisabethforeningens Sekretær, og siden den Tid, altsaa i 44 Aar, har hun siddet i Bestyrelsen, nu i mange Aar som Foreningens Formand. Og dette Arbejde har haft hendes Hjerte, selv har hun virket, og hun har forstaaet at faa andre til at virke med for at hjælpe forældreløse og ulykkeligt stillede Børn. En stor Skare Mennesker skylder denne Forening deres katholske Opdragelse, og noget bedre kan jo ikke gives dem.

Elisabeth-Vincentsforeningen, der understøtter de fattige, er Fru Osterhammels andet store Virkefelt. Her er det jo først og fremmest Sakraments sognet, der har nydt godt af hendes Arbejde. Syforeningen har hun været i fra dens Begyndelse i 1896, og i de senere Aar har hun ledet Systuen paa Nørrebro. For de gamle har hun gjort et stort Arbejde. Det ser man ved de Fælleskommunioner, der af og til afholdes, og ved de Fester, de gamle samles til, der er Fru Osterhammel en af de førende baade i Alvoren og i Munterheden.

Det er Hovedsagen af Fru Osterhammels Virksomhed; der er meget andet, der holdes jo ikke en Basar til Fordel for noget katholsk Arbejde, uden at Fruen er med, og som Regel som en af de ledende.

Der er da god Grund til at ønske Fru Osterhammel til Lykke paa denne Fødselsdag. Der er Grund til at

sig hende Tak for alt hendes Arbejde og al hendes Godhed. Maatte hun faa Lønnen baade nu i Livets Aften, og naar Livet engang er forbi.

Om at bygge.

Vi skal bygge Kirker, Skoler, Hospitaler, Børnehjem, Alderdomshjem o. s. v. Men samtidig maa vi ikke forsømme et andet Bygningsarbejde. *Der maa ogsaa bygges op indefra.* Det er den katholske Tanke, som skal bygges op, det katholske Livssyn. Dertil er det ikke nok, at man kan sin Katekismus. Der skal langt mere til. Den katholske Tankeverden er ikke noget, man kan lære udenad. *Den er et Liv, som maa leves.* Og dette Liv maa have stadig ny Næring. Aandelig Næring modtager vi blandt andet af vor *katholske Presse og vore katholske Bøger.* Det skal nok sætte sit Spor paa ens Liv, naar man til Stadighed beskæftiger sig med katholsk Litteratur.

Den her fremsatte Tanke gælder os alle, men ikke mindst Ungdommen. Det er imidlertid langt fra al vor katholske Litteratur, som er tilgængelig for de unge. En Ungdomsbog skal nu en Gang have sit eget Snit.

Det er i denne Forbindelse, vi anbefaler Ungdomsbasaren, som i Særdeleshed har til Maal at forøge vor Ungdomslitteratur.

Basaren finder Sted den 14. og 15. Oktober i Sct. Knuds Skoles Lokaler i Stenosgade. Gaverne sendes til Hr. Pater Nøsen, Stenosgade 4, København, V.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hans Højærværdighed Biskoppen meddelte Firmelsens Sakramente i Kolding Søndag den 26. August.

Sverige. Om Kirkeindvielse i Helsingborg meddeler Bladet »Nordsjælland« den 20. Aug.: I Gaar indviedes det i Helsingborg opførte St. Clemens Kapel, der ligger i den gamle Henkelske Have ved Munkavängen paa Højdeplateauet bag den gamle Bydel. Indvielsen foretoges af den katholske Biskop i Sverige, Johannes Müller, der assisteredes af den katholske Præst i Malmø, von Heugten, og af Pastor Kelly fra Helsingør. Arkitekt Valdemar Schmidt, København, har været Arkitekt ved Kapellets Opførelse, der paabegyndtes November i Fjor. Den katholske Menighed i Helsingborg tæller ca. 200 Medlemmer.

Ugens Messebønner.

2. Sept. 14. Søndag efter Pintse (N.-M. 702, G.-M. 538). Ihukommelse af Stefan af Ungarn (N.-M. 1068, G.-M. 903). 3. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]).
3. Sept. Ferialdag. Samme Messe som om Søndagen. 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. for de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. [113]). 4. efter frit Valg.
4. Sept. Ferialdag. Messen og 2. som Dagen før. 3. efter frit Valg.
5. Sept. Laurentius Justiniani. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]). 2. og 3. som Dagen før.
6. Sept. Ferialdag. Alt som 4. Sept.
7. Sept. Ferialdag. Alt som 4. Sept.
8. Sept. Marias Fødsel (N.-M. 1069, G.-M. 904). Ihukommelse af Adrian (N.-M. [12], G.-M. [12]).

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 7. Septbr.)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse
Kl. 8 Aften Andagt.
- Rosenkranskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- Sakramentskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.
- St. Annæ Kirke:** Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.
- Jesu Hjertes Kirke:** Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- St. Josefs Kirke:** Sakramentet er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂
Aften Andagt.

St. Knuds Kapel.

Den tyske Gudstjeneste begynder igen Søndag d. 2. Septbr. Kl. 10 og holdes herefter som for hver første og tredje Søndag. Fra 1. Septbr. læses den stille hl. Messe igen hver Dag Kl. 6¹/₂.

Mariakongregationen for Mænd genoptager sine ugentlige Møder Torsdag den 6. September Kl. 8.

Søndag den 2. September Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8¹/₂.

Mariakongregationen for unge Mænd genoptager sine ugentlige Møder Mandag den 3. September Kl. 8 i Jesu Hjerter Kirke. Søndag den 9. Sept. Fælleskommunion Kl. 8¹/₂.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen genoptager sine Møder Mandag d. 3. September. Kl. 8 Aften i Kapellet i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag d. 9. September Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Immaculatakongregationen begynder sine Møder i Jesu Hjerter Kirke Tirsdag d. 4. ds. Kl. 4¹/₂.

Mødeforeningen i St. Ansgars Sogn holder ikke Møde i September Maaned.

I Kirkebøssen i Rosenkranskirken er modtaget 5 Kr. i »Tiende«, hvorfor takkes.

Husbestyrerindeplads søges af en husvant Dame, helst hos en Præst i Provinsen, eller en enig Herre eller Dame. Billet mrkt. A. S. til Ekspeditionen.

Kirkelig Kalender.

2. Sept. 14. Søndag eft. Pintse.	9. Sept. 15. Søndag eft. Pintse.
3. — M. Ferialdag.	10. — M. Nicolaus af Tolentino, Bekender.
4. — Ti. Ferialdag.	11. — Ti. Protus og Hyacinthus, Martyrer.
5. — O. Laurentius Justiniani, Biskop og Bekender.	12. — O. Marias Navnefest.
6. — To. Ferialdag.	13. — To. Ferialdag.
7. — F. Ferialdag.	14. — F. Korsets Ophøjelse.
8. — L. Marias Fødsel.	15. — L. Marias syv Smarter.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Nøddebo.....		» 10	
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	» -
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» -
Slikeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned		Kl. 10.	
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 37.

Søndag den 9. September.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Det Gamle Testamentes uforgængelige Værdi. — Obregons Mord. — Fra Historikerkongressen i Oslo. — Kirkeskat. — Holland—Danmark. — D. K. K. F. — Om at være træt af Basarer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Kolding. Australien, — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 15.

Judiths fuldstændige Triumf over Fjenderne.

1. Assyernes skammelige Flugt.

Efter at hele Hæren havde faaet at vide, at Holofernes var blevet halshugget, gik den helt fra Sans og Samling, lod sig kun bestemme af Frygt og Bæven og søgte Frelse i Flugt. Ingen kunde tale med sin Sidemand, men med sænket Hoved løb de fra alt, skyndte sig for at slippe bort fra Hebræerne, som efter Sigende vilde kaste sig over dem, og flygtede ad Slettens Veje og Bjerglandets Stier. 1—2.

2. Assyrerhærens Undergang.

Da Israeliterne saa deres Flugt, satte de efter dem. Under Trompetskrald og Hyl løb de ned og faldt over dem bagfra. Da Assyrerne greb Flugten uden Orden og

styrte de af Sted over Hals og Hoved, medens Israeliterne forfulgte dem i ordnede Rækker, kunde disse gøre det af med alle dem, de indhentede. Samtidig sendte Ozias Bud til alle Byer og Egne i Israel. Enhver Landsdel og enhver By bevæbnede et udsøgt Mandskab af unge og sendte det efter dem. De forfulgte (Fjenderne) med Sværdets Od, indtil de naaede til Landets yderste Grænser. 3—6.

3. *Det efterladte Bytte.*

De øvrige, som endnu var tilbage i Bethulia, trængte ind i Assyernes Lejr og tog det Bytte, som de flygtende Assyreere havde efterladt sig. Deres Læs blev meget tungt. Den anden Del, der som Sejrherrer vendte tilbage til Bethulia, bragte Fjendernes samtlige Ejendele med. Det var umuligt at tælle Slagtekvæget eller Trækdyrene og alt det rørlige Gods, saa at alle blev rige ved Plyndringen fra den mindste til den største. 7—8.

4. *Judith hylde af Ypperstepræsten.*

Ypperstepræsten Joakim (= Eliakim) kom fra Jerusalem til Bethulia med hele sit Ældsteraad for at se Judith. Da hun var kommet ud til ham, lovpriste alle hende med een Røst, idet de sagde: »Du er Jerusalems Ære, du er Israels Glæde, du er vort Folks Hæder! Thi du har handlet med mandigt Mod, og dit Hjerte var stærkt, fordi du elskede Kyskhed og efter din Mands Død ikke tænkte paa nogen anden. Derfor har Herrens Haand gjort dig stærk, og derfor skal du være velsignet til evig Tid!« Da svarede hele Folket: »Det ske, det ske!« 9—12.

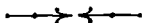
5. *Judiths Del af Byttet.*

Tredive Dage var knapt tilstrækkelige til, at Assyernes Bytte kunde samles af det israelitiske Folk. Men alt det, som viste sig at være Holofernes's personlige Ejendom, gav de Judith: baade Guld og Sølv og Klæder og Ædelstene samt hele Udstyret. Alt dette overlodes af Folket til hende. Og hele Folket med Kvinder og unge Piger og Drengene glædede sig ved Harpe- og Citarpspil. 13—15.

Leveregel: Der er noget ejendommeligt i det israelitiske Folks Historie. Naar dets Nød er størst, griber pludselig en usynlig Haand ind og bringer Frelse ad uventede Veje. Lige saa ejendommeligt er det, at den Allerhøjeste i disse kritiske Øjeblikke gentagne Gange benytter sig af det svage Køn og giver Kvinden den mest fremskudte Plads ved Folkets Redning. Tænk — foruden Judith — f. E. paa Esther! Det er Ting, som maatte gøre et dybt Indtryk paa Guds Folk og stadig minde det om Herrens Ord i Paradiset: »Jeg vil sætte Fjendskab mellem dig og Kvinden.« Samtidig maatte de pege ud i Fremtiden og vække Længsel efter den Kvinde, der ved at blive Frelserens Moder skulde knuse Slangens Hoved. — Forsøg at forstaa Guds Tanker i denne Sag! Væn dig til at hilse Maria med de herlige Ord: »Du er Jerusalems Ære, du er Israels Glæde, du er vort Folks Hæder!« Gør det med endnu dybere Overbevisning og endnu større Inderlighed, end det skete, da de blev henvendt til Judith i Bethulia, efter at en overmægtig Fjende var slaaet og uhyre Rigdomme var vundet ved hendes Kyskhed, Ydmyghed og Mod.

F. K.

Det Gamle Testaments uforgængelige Værdi.

Af Dom *Athanasius Miller*. Beuron-Rom.

Autoriseret Oversættelse ved S. Aa. R.

Jødedommen og det Gamle Testamente — i Aartusindernes Løb har de, fristes man til at sige, delt Lod med hinanden, dog ikke under lige Kaar eller med lige Ret. Hvad Sangeren med hellig national Stolthed fordem kvad om sit Folk, gælder imidlertid paa samme Viis og med samme Ret ogsaa om den gamle Pagts hellige Skrifter, om hans Folk og Religions hellige Bog. »De trængte mig fra min Ungdom af . . . de trængte mig fra min Ungdom af, men overvældet mig har de ikke« (Ps. 128, 1—2). Skulde man skildre alle Angreb paa det gamle Testamente lige fra de ældste Tider op til Friedrich Delitzsch i vore Dage, vilde det i Sandhed blive en baade lang og

afvekslende Fortælling. Men just efter Delitzsch, en af Gamle Testamentes seneste og farligste Modstandere, gør der sig i Almindelighed atter en forstandig Reaktion gældende, som man vel nok kan opfatte som den heldigste Frugt af disse uværdige og ubeføjede Angreb. Ligesom i sin Tid ved den opsigtsvækkende Bibel-Babel-Strid, saaledes fik man ogsaa nu ved Debatten med Delitzsch i alvorlige og objektivt dømmende Kredse Øjnene op for, hvilken kostelig og ærværdig Skat vi ejer i Gamle Testamente. Man tog paa det bestemteste Afstand fra, at Gamle Testamente i Grunden kun var »et Foster af djævelsk Vildfarelse«. Den Slags Angreb blev man ikke Svar skyldig — vægtige og uigendrivelige Svar —, og et af de tydeligste var vel nok Resolutionen paa de gammeltestamentlige Forskeres Kongres i Leipzig d. 29. Septbr. 1921. Den gør aldeles bestemt Front mod alle, der i vore Dage tager til Orde for en Indskrænkning af det hebraiske og gammeltestamentlige Studium. Forsamlingen opfordrer alvorligt Undervisningsministeriet til ikke at give efter for den Slags Bestræbelser¹⁾.

Der er selvfølgelig ingen Grund til at spille Tid paa de Angreb paa Gamle Testamente, som er dikteret af dumt Jødehad, eller som bunder i fuldstændig Ukendskab til eller Misforstaaelse af visse Sider ved den gammeltestamentlige Religion, som f. Eks. dens jordbundne Gengældelseslære eller dens tilsyneladende sneverhøjtede, nationalt-prægede Syn paa Frelsen. Ganske vist er der Angrebspunkter nok for en overfladisk og forudindtaget Betragter af Gamle Testamente, og Jødedommen er i sin livagtige Form, saaledes som det allerede ofte nok var Tilfældet i Oldtiden, desværre heller ikke synderlig egnet til at afvinde os Sympati for sin Religion. Men den Form for Jødedom er ikke et Foster af den gammeltestamentlige Religions Aand, men derimod af Egennyttens, Selviskhedens, Materialismens, med andre Ord: Farisæismens Aand med dens afguderiske Lovkultur og overfladiske Skriftudlægning. Lige saa lidt er Talmud i Stand til at vække Forstaaelse og Interesse for Gamle Testamente. Den er og

Anm. ¹⁾ se Zeitschrift für alttestamentliche Wissenschaft 39 (1921) 112.

bliver for baade Jøder og Ikke-Jøder mindre en Nøgle til end en Hængelaas for den rette Forstaaelse af de gammeltestamentlige Skrifter.

Trods »det falske Skin af Hellighed«, man tidligere omgav det gamle Testamente med, og trods Uformuenhed til længere at kunne opfatte det som »en paalidelig Fører til sand Religion og Sædelighed«, mener H. Gunkel alligevel i sin kendte Bog: »Hvad bliver der til Rest af det gamle Testamente?«¹⁾ at maatte holde fast ved dets uforgængelige Værdi. En Mængde gammeltestamentlige Værdier, som Læren om de ti Bud, om den ene sande Gud, om Gengældelsen, om den sande Gudsyndyrkelses Væsen, om Bønslivet og en Fortrøstning, der bygger paa dyb Tro og Sædelighed, og Læren om de sidste Ting, har ogsaa blivende Værdi for det Ny Testamente. De danner det »Evide« saavel i den gamle som i den ny Pagt. Dertil kommer selvsagt yderligere den udvortes, profane Side af det Gamle Testamente: »den uoverskuelige Fylde af kunstnerisk Inspiration«, det Gamle Testamentes »uforglemmelige« — rettere sagt uerstattelige — »Værdi som historisk Værk«, den store Skat af gammel-orientalsk Sprogrigdom og gammel-orientalsk Kultur i det Hele taget, som direkte og indirekte er os overleveret gennem det Gamle Testamente. Og endelig maa vi heller ikke glemme den store pædagogiske Værdi, der knytter sig til de gammeltestamentlige Fortællinger og Belæringer.

Alle disse Fortrin, som man understreger, betegner ganske vist et velmenende Syn paa det Gamle Testamente, men vedkommer ikke dets dybeste Væsen og dermed dets højeste Værdi. Denne beror ikke i første Linie paa historiske eller kulturhistoriske Fortrin eller kunstneriske Initiativer, heller ikke paa viise Lovparagrafer og literært set fremragende Psalmer og Hymner eller paa pan-religiøse Egenskaber. Nej, det Gamle Testamentes overordentlig store, evigt uforgængelige Betydning ligger i første Linie i dets uløselige Sammenhæng med det Ny Testamente, med Messias, med Kristus og hans Kirke. Det Gamle Testamente er et helt Stykke »Jesu Liv«, et helt Stykke »Kirke-

---

Anm. ¹⁾ H. Gunkel: Was bleibt vom Alten Testament? (1916).

historie«, og i denne Sammenhæng saaledes ogsaa et helt Stykke »kristen Dogmehistorie«.

Det gamle Testamente er Historien om Messias, er Jesu Historie, begyndende ved Ur-Evangeliet, Frelserens første Bebudelse, og fortsat lige til Skriflens sidste Bøger. Hver af den gammeltestamentlige Aabenbarings tre Perioder tegner med fin Pædagogik hans Billede for os i en stigende Kurve. I den første Periode ser vi mest hans **Menneskeskikkelse**, **Menneskesønnen**, »Kvindens Sæd« (1. Mos. 3, 15), ganske vist kaldet til et Hyerv, der langt overstiger almindelige Dødeliges Evner. Dernæst møder vi **Menneskesønnen** som »Abrahams Ætling« (1. Mos. 22, 18) og senere som den »lysende Hersker«, som »Jakobs skinnende Stjerne« (1. Mos. 49, 10; 4. Mos. 24, 17), hvem Septeret ene tilkommer; og endelig som »Davids Søn, siddende paa hans Riges Stol evindeligt« (2. Sam. 7, 12 f. f.; 23, 2 f. f.).

Og nu fremtræder i den anden Periode, i de store Profeters Tid, hans **Frelser-skikkelse**. Ganske vist peges der allerede i første Periode, særlig i Ur-Evangeliet — efter Syndefaldet — og i Forjættelserne til Abraham tydeligt hen til hans Frelsergærning. Det er dog først Profeterne, der ret drager denne aandelige Side ved Messias, hans Frelserkald, frem i Forgrunden. Han er »Verdens Lys« (Es. 9, 2), »den gode Hyrde« (Ez. 34, 23); han bringer Frelse til Fattige og Syndere og aftøer al Sjælens Urenhed (Es. 4, 4). Han er Midler mellem Gud og Mennesker og grunder sit aandelige Rige ved sin Lidelse og Død (Es. 53).

Endelig ser vi i den tredje Periode, de saakaldte Lærebøgers Tidsrum, hans **Guddomsskikkelse**, som Profeterne ganske vist ogsaa har fremhævet tydeligt men dog ikke skildret i dens dybeste Væsen og Udspring. »Han er Guds Magts Aande, en klar Straale af den Almægtiges Herlighed; han er en Afglans af det evige Lys, Guds virkende Krafts pletfri Spejl og hans Godheds Billede (Visd. 7, 25 f. f.).«

Saaledes gror Gudmennesket, Frelserens Skikkelse paa underskøn Maade frem af det Gamle Testamente, lige fra hans Fornedrelse i Tjeners Skikkelse op til de mest uudgrundelige Højder, hans Udspring af Faderens Skød.

Kristus er Nøglen til det Gamle Testamente, Grundlaget for, Marven i dets Historie, dets Eksistens, dets Udvikling. Som i Menneskeslægtens store Skæbnetime efter Syndefaldet (1. Mos. 3, 15), saaledes fremtræder Messias ogsaa ved alle vigtige Vendepunkter i Guds Ejendomsfolks Historie paa en afgørende Viis: ved Erobringen af det hellige Land (4. Mos. 24, 17 f. f.), ved Kongedømmets Oprettelse og Udfoldelse under David (2. Sam. 7, 12 f. f.; 23, 2 f. f.); i den store religiøse Krise under Akas (Es. 7, 10 f. f.), og frem for alt ved Folkets Genrejsning og Fornyelse under og efter Fangenskabet (sml. Profetien Es. 40 f. f.). Vi kan ikke forstaa det Gamle Testamente, end ikke rent historisk, uden en Messias, uden Kristus. Men vi vil heller aldrig helt kunne forstaa Jesu Liv i det Ny Testamente, hvis vi ikke kender det Billede, som det Gamle Testamente har tegnet for os af ham. Kirken har altid regnet med det Gamle Testaments Undergærninger og Profetier som nogle af de vigtigste Vidnesbyrd om Kristi Guddom, og Frelseren henviste selv Gang paa Gang Folk og Disciple til det Gamle Testamente til Forstaaelse af hans Person, hans Liv og hans Frelserkald. Den samme Fremgangsmaade bruger Kirken ogsaa i sin Liturgi. Evangeliet giver os ofte kun den historiske Ramme om selv de vigtigste Begivenheder i og Hemmeligheder ved Jesu Liv. Men Kirken fylder denne Ramme med profetiske og forbilledlige Skildringer fra det Gamle Testamente. Tænk saaledes blot paa Korsets Gaade. Hvor kort og fyndig er ikke Evangelisternes Beretninger om Jesu Lidelseshistorie. Ofte er det kun en ganske jævn historisk Skildring af Begivenhederne, der ikke giver os noget Indblik i de indre Følelser, der bevægede Frelserens Sjæl i hine kvalfulde Timer. Men Salmerne, Esaias og Jeremias giver os indtil Enkeltheder den mest gribende Fortælling om Herrens Lidelseshistorie.

Det er betegnende, at Forstaaelsen af det Gamle Testaments Betydning i Reglen glipper dér, hvor Troen paa Kristi Guddom er sejlet i Sænk. Isolering og Undergravning af Gamle Testamente er i Virkeligheden kun et indirekte Stød mod selve det Ny Testamente, mod Kristus og sand Kristentro. Kristus er det Gamle Testaments

Fylde, og saalænge vi holder fast ved Kristi Guddom, ved hans Guddoms-Liv paa Jord og hans Frelserkald af Gud, maa vi derfor konsekvent holde paa det Gamle Testamente og dermed ogsaa paa dets uforgængelige Værdi.

Det gamle Testamente er et Stykke Kristi-Liv og derfor ogsaa et Stykke Kirkehistorie. Kristi Kirke begynder ikke først med Kristi Menneskevordelse; den har fulgt ham fra hans første Tilsyneladelse i Protoevangeliet, fra den gamle Pagts første Retfærdige til den sidste, Johannes Døberen, der højtidelig overdrog den gammeltestamentlige Kirke til Frelseren, saa dens egentlige, organiske Fuldendelse i Kristus fuldbyrdedes. Den gammeltestamentlige Kirke var ganske vist kun en Skygge af den kommende nytestamentlige, paa mange Maader gold i sine Institutioner og sukkende efter Fuldendelse. Men den var der stadig og var helt og fuldstændig medinddraget i Guds Frelses Plan, og, forsaavidt den var skikket dertil, i Kristi Genløsningsnaade. Hvor sælsomt kan denne Kirke ikke følges fra Adam og Abel helt op til Kristus. Hvor sælsomt har Gud dog ikke i Menneskeslægtens ældste Historie Gang paa Gang friet den lille Flok ud af Fortabelsens Malstrøm, til han paa Sinai Bjerg sluttede en hellig Pagt med dem. Og om end Ejendomsfolket, som det fra nu af kaldes, i mange Henseender vandrede ad vildsomme Stier, kunde det dog ikke frigøre sig for sin Bestemmelse, sit Kald som Synagoge, som »Kristi Kirke« i den gamle Pagt, og der blev altid en »hellig Rest« tilbage, og denne hellige Rest frelste Gud Gang paa Gang fra fysisk og moralsk Tilintetgørelse. Af den gammeltestamentlige Kirke er den nytestamentlige skudt frem, som Blomst af Rod, som Aks af Straa. Til den, til Synagogen, har Gud knyttet den messianske Tids herligste Fremtidsbilleder; dens Bestaaen og Opretholdelse er det tydeligste Bevis paa Guds absolute Vilje til Frelsen.

Af det samlede Gamle Testamentes fundamentale Indstilling paa Kristus giver sig ogsaa dets typiske Karakter, en Kendsgærning, som netop nutildags ofte paaagtes for lidt i Skriftkritiken. Og dog var »det israelitiske Folk«, som den hl. Augustin saa smukt siger, »allerede som Folk en mægtig Profet og en Mægtigs Profet« (*contra*

Faust. 22, 14). Ved Studiet af Gamle Testamente virker næppe noget mere skønt og løftende end det at følge dette Typiske, denne dybe Pragmatik, der ligger til Grund for dets Institutioner og hele Gangen i Begivenhederne, der bereder Vejen for Kristus. Livets Træ paa Godt og Ondt i Paradisets Have, Syndfloden og Noas Ark, Vandringen gennem det Røde Hav, Mannaregnen, mange af de historiske Optrin, for ikke at sige hele Israels Historie, Formen for Gudstjenesten, Ofrene, Tvætningerne — alt er Forbilleder, som for alle Tider gør os Rigdommen, Skønheden og Fylden i Kristi naadefyldte Nytid anskuelig og hjemlig. Hvor gør Kirken ikke netop i denne Henseende rig Brug af det Gamle Testamente i Ritus, Bønner, Læsning og Belæring. Den højtidsfulde Frembærelse af Frelsens hemmelighedsfulde Offer, Sakramenternes Forvaltning og Virkninger, Indholdet af dens Indvielser og Velsignelser, dens Rigdom af aandelige Skatte og Naademidler — alt anskueliggør og forklarer Kirken paa Baggrund af gammeltestamentlige Forbilleder. Og Kirken staar her paa fast Grund. Den kan holde sig til Paulus, der skrev en stor Del af sin Teologi i Lys af denne det gamle Testaments forbilledlige Betydning. Den kan beraabe sig paa Kirkefædrene. Hvor forstod disse dog det Gamle Testaments Tankeverden, hvor beherskede og udnyttede de den dog til Bunds! Og hvor er det dog gribende at vandre gennem Katakombernes milelange Gange og mange Kapeller og overalt møde de Fremstillinger fra det Gamle Testamente, som er os velkendte fra vor tidligste Barndom! Maa vi end her tage Arkandisciplinen med i Betragtning — en Bestræbelse for at formumme de kristne Hemmeligheder i gammeltestamentligt Klædebon — saa belæres vi dog ogsaa tydeligt om de første Kristnes sikre Sans i Valg af Billeder og Fremstillinger for paa træffende Maade at udtrykke deres Troshemmeligheder, deres Evighedshaab, deres klippefaste Fortrøstning til Gud gennem alle Trængsler og blodige Forfølgelser.

Den sidste Grund til det Gamle Testaments uforgængelige Værdi ligger ligefrem i dets religiøse Indhold. Guds Eksistens, en personlig Gud, en Gud, som er Aand, Guds Skabermagt, Guds Herskervælde over Alskabningen,

Menneskeslægtens Enhed, dens Paradislykke og Fald — det er Sandheder, der som Kæmpeledelyr skinner gennem alle Aartusinder og giver Svar paa saa mange Livsspørgsmaal, som Menneskene forgæves har søgt en tilfredsstillende Løsning paa.

De ti Bud, den sande Gudsdyrkelses Væsen, Sædelighed og Gengældelse, som Profeter og Lærebøger forkyndte det, er Sandheder, der ligeledes har Evighedsværdi og heller ikke har sat deres Værd til i den ny Pagt. Men selv disse fundamentale Sandheder, der væsentlig udgør Gamle Testamentes religiøse Indhold, maa vi paa den anden Side ikke løsrive fra deres messianske Helhedsinstilling. Den dybe guddommelige Pragmatik, der ligger til Grund for hele det Gamle Testamente, udstrækker sig ikke blot til dets historiske Forløb, men ogsaa til dets Læruddfoldelse og Læreudvikling. Ogsaa den peger dybest inde hen mod Kristus, baner Hjærternes Vej til Kristus. Det Gamle Testamente er helt igennem af samme Støbning og — fra Adam til Kristus — bygget over samme Frelseplan. Alt tager i sidste Instans Sigte paa Ham, der er Grundvold og Kærne i saavel den gamle som den ny Pagts Aabenbaring. Stiller de vældige Begivenheder i Testamentets første Begyndelse paa den ene Side Guds Tilværelse, Almagt, Visdom og Godhed i den stærkeste Belysning, saa fremtræder de paa den anden Side efter Syndefaldet som fornødent Grundlag og Forudsætning for og uløselig sammenknyttet med Kristi store Frelsergærning, og den videre Udvikling og Udfoldelse af disse Sandheder, som i det Hele den gammeltestamentlige Religion, holder nøje Trit med Aabenbaringen og Udfoldelsen af Messiasidéen selv. Det vilde være et smukt og taknemligt Arbejde at efterspore de nærmere Forbindelser og Vekselvirkninger paa dette Feldt. Tydeligst lader det sig paavise i Aandeliggørelsen af Gudsbegrebet og Gudsdyrkelsen, i Udvidelsen af det israelitiske Syn paa Frelsen, i en aandfuldere Opfattelse af den oprindelig meget materielle Gengældelseslære og i Udformningen af Læren om de sidste Ting. Ja, man kan sige: hele den gammeltestamentlige Opdragelse af Ejendomsfolket er betinget af Messiasidéens Aabenbaring og Udfoldelse. Den, der ikke ser den israe-

litiske Religion og dens Udvikling i dette Lys, fatter aldrig dens inderste Væsen,

I Forklarelsens højtidskønne Stund paa Tabor viser Frelserens straalende Guddomsskikkelse sig midt mellem Moses, Lovens Repræsentant, og Elias, Profetiens Repræsentant. Saa skønt og enkelt dette Billede er, saa skøn og enkel er ogsaa den Idé, det giver Udtryk for: den uløselige Forbindelse mellem Gamle og Ny Testamente. Loven er Grundvolden for den israelitiske Religion, Profetien dens højeste Aands-Løftelse; men begges Maal og Fylde er Messias, Kristus. E. Kautzsch peger i sit Skrift »Det Gamle Testaments uforgængelige Værdi«¹⁾ udtrykkelig paa denne messianske Sammenhæng mellem det Gamle og det Ny Testamente, om end han fremsætter dette paa sin egen Façon og ikke tilfulde forstaar at værdsætte den. Og ogsaa han kommer til den Slutning: »Ingen naar til virkelig udtømmende Forstaaelse af det Ny Testamente uden de Forudsætninger, som man kun har, naar man er fuldstændig hjemme i Gamle Testamente.« Men saa maa man rigtignok heller ikke gøre Hundekunster og »hale« det gamle Testamente »ned fra Himlen«, d. v. s. ribbe det for dets inspirerede Karakter. Thi det vilde være det samme som at rive Sjælen ud af det og dermed Grundlaget for hele dets skønne Samklang. Det gaar Rationalismen som den i sin Stolt-hed og Materialisme blinde Jødedom, der den Dag i Dag stadig har Bind for Øjnene under Læsning af det Gamle Testamente (2. Kor. 3, 14).

Det Gamle Testaments Indhold, Maal og Fylde er Kristus (Rom. 10, 4). Fastholdes denne fundamentale Sandhed, følger deraf ogsaa det Gamle Testaments uforgængelige Værdi. Selvfølgelig kan man gøre et skønsomt Udvalg til Brug i Skole og paa Prædikestol, til Undervisning og Studium; men den theologiske Vurdering i al Almindelighed indlader sig i det væsentlige ikke paa nogen Beskæring. Alle Forsøg paa principielt at beskære, at reformere, bunder i Uvidenhed eller Misforstaaelse. Kirken har

¹⁾ Die bleibende Bedeutung des Alten Testaments, E. Kautzsch. Tübingen, 2. Opl. 1903. Prof. L. Dürr's nye Bog; Religiöse Lebenswerte des Alten Testaments (Freiburg 1928, Herder) vil faa en særlig Omtale.

altid hævdedet det Gamle Testaments Ukrænkelighed og gjort videst mulig Brug af samtlige Bøger uden Undtagelse. Det gaar den heller aldrig bort fra; thi derved vilde den kun slippe sit Fodfæste i Historien og bryde med sin egen Arvelære. Kirken har altid forstaaet det Gamle Testaments Sprog og Indhold og anvendt det paa Ham, om hvem Apostlen vidner:

»Kristus er i Gaar og i Dag og til evig Tid.«

Obregons Mord.

»Osservatore Romano« Nr. 193 for 20—21. August bringer betydningsfulde Efterretninger om Meksiko, særlig om Mordet paa General Obregon. Bladet skriver:

Baggrunden for Præsidentmordet i Meksiko begynder nu tydeligere at vise sig. Efter et forgæves Forsøg paa at give Tilbedelsessøstre Skylden for Komplottet mod Obregon begynder Calles selv at blive Hovedpersonen i den anden Del af den retslige Undersøgelse. Et dramatisk og sensationelt Kapitel er under Forberedelse: Processen mod Præsidenten. For nogle Dage siden er der kommet to Efterretninger, der paany dokumenterer det, der blev paastaaet fra katholsk Side for en Maaned siden, og som i deres Konsekvens skjuler den Sandhed, som Calles paa alle Maader, selv under de kunstigste Løgne, søger at skjule.

Det drejer sig for det første om et Brev fra Morderen til hans Familje, hvori hans korte Tilstaaelse gør et overbevisende Indtryk af fuld Oprigtighed: »Den romersk-katholske Kirke har intet med Obregons Mord at gøre, og Manifestet fra Biskop Miguel de Moa taler i denne Henseende Sandhed. Jeg stoler paa, at Præsident Calles og Førerne for Obregons Parti vil anerkende denne Sandhed.«

Overfor Præsident Calles har den fængslede Morder naturligvis afgivet de samme Erklæringer, men alligevel meddelte Præsidenten, at der forelaa en fuldstændig Tilstaaelse om en katholsk Sammensværgelse. Førerne for Obregons Parti troede ham ikke, og deres Presse talte

pludselig om en Forbrydelse, der var fremkaldt af politisk Lidenskab og politisk Had, og ikke om et Attentat af religiøse Grunde, og det samme stadfæstede Antonio Diaz i »Excelsior« efter Agrarernes store Protest. Derimod vilde Calles netop derved, at Toral, Morderen, 24 Timer senere skulde gaa i Døden, »vække Tillid«, thi da Obregons Tilhængere hurtigt begyndte deres Kampagne, mærkede Calles, at det var nødvendig hurtigt at gøre det af med den, der i et offentligt Retsmøde kunde gentage det, han havde sagt hemmeligt, og som han ogsaa virkeligt gentog: »Den romersk-katholske Kirke har intet med Obregons Mord at gøre. Biskopperne har Ret i at bestride det.«

Den afskyelige Løgn viser sig igen i hele sin Ondskab. Morderen siger Sandheden, hvorfor han skal henrettes og det straks, thi ellers kan Præsidenten ikke lyve videre.

Og saa Anklagen. Calles erklærede, at der var et katolsk Komplot. Ingen havde aabenbaret ham det. Han lod Søstrene fra Guadalupe fængsle. Ingen havde anklaget dem, de blev endda slæbt i Fængsel under et andet Paaskud.

Men Calles har ikke blot søgt at komme bort fra en fuldbragt Forbrydelse, men han har ogsaa selv forberedt Forbrydelsen. Og naar han har forberedt den, saa vidste han ogsaa, hvorfor han havde forberedt den, og at det var nødvendigt at lede Mistanken bort. I Stedet for at sætte al Kraft ind paa at hindre Mordet, viser Calles's Manifest, hvori han kalder Obregon »Meksikos største Statsmand«, at han anstregte sig for at vælte Forbrydelsen over paa Katholikkerne. Det gjorde Calles personlig, ikke Morones eller Gasca eller nogen anden af Førerne, der havde travlt med andre Ting. De havde frem for alt travlt med at sørge for, at Skudene faldt paa et Tidspunkt, da de kunde bevise deres Alibi. Ikke før, ikke een Dag før, saa havde alt været tabt. Og Signalet blev givet, da Søstrene fra Guadalupe, som ingen før havde tænkt paa, kunde anklages for at have talt med Toral og meddelt ham den mærkelige Sandhed, at Kirken vilde blive forfulgt, saa længe Kirkens Forfølgere var ved Styret.

Hvem har givet Signalet saaledes, at Præsidenten faa Øjeblikke efter Forbrydelsen, ja omtrent samtidig med den, styrtede til Politikontoret og af egen Magtfuldkommenhed afsondrede den fængslede? Herom har — og det er den anden vigtige Efterretning — en tidligere meksikansk Minister, der nu bor i Frankrig, i et Interview givet interessante Oplysninger. Han skildrer den politiske Situation i Meksiko og særlig det langsomt voksende Fjendskab mellem Calles og Obregon, og derefter fortæller han om de politiske Kampmetoder i Meksiko, der forekommer en Europæer næsten utrolige. Da Calles ikke mere saa noget andet Middel til at hindre Obregons politiske Indflydelse, greb han til det Middel, der har gjort Ende paa saa mange politiske Førere i Meksiko: han lod Obregon snigmyrde.

Den tidligere meksikanske Minister har til forskellige franske Blade udtalt sig paa følgende Maade:

»Allerede forrige Aar, da det nye Valg nærmede sig, vidste i Meksiko enhver, at Calles ikke var begejstret over Udsigten til at maatte opgive sit Embede; saa meget mere som Arbejderpartiet, der gennem Calles havde opnaaet stor Magt, var rede til at anmode Parlamentet om en Ændring af den Artikel i Forfatningen, der forbyder at vælge den samme Præsident to Gange i Træk.

Muligheden for denne Forfatningsforandring blev undersøgt, og Parlamentets Flertal syntes tilbøjeligt dertil. Men Obregon viste ved den første Antydning deraf, at han var besluttet paa at forhindre denne Forandring. Udadtil syntes Calles da at falde til Ro.

Ingen vil kunne bebrejde ham at have foretaget et eneste aabent Skridt for at hindre Obregons Valg. Naar man har vænnet sig til at løse politiske Spørgsmaal ved fremskyndende Midler — Revolver eller Dolk f. Eks. — vilde det være taabeligt at forsøge andre Midler. Diskussioner, Folkemøder, Avispolemik er værdiløse Midler, naar det drejer sig om at fjerne en nægtlig Konkurrent i en saa glødende Atmosfære som Meksikos for Øjeblikket.

Da de la Huerta var dømt til Uvirksomhed i sit Eksil (De forenede Stater har for at tækkes Calles forbudt den forviste og hans Agenter enhver Vaabenanskaffelse over

nordamerikansk Territorium), var Obregon den eneste Mand, der var i Stand til at faa Magten i Meksiko. Hvorfor skulde hans »Ven« have skaanet ham for den samme Behandling, som Obregon i sin Tid lod vederfares Carranza, og som ogsaa de la Huerta var nærved at hjemfalde til?

Dette er de Spørgsmaal, som nogle af Obregons Venner straks efter Mordet stillede, og som de besvarede, idet de gjorde Calles's Parti, det syndikalistiske Parti, ansvarligt for Mordet. For at tale tydeligere ikke saa meget Partiet som dets Hoved.

Calles's ualmindelige Optræden straks efter Mordet, den febrilske Hast, hvormed han søgte selv at tage Ledelsen af den retslige Undersøgelse i sin Haand, Udnævnelsen af en ny Politidirektør, og endelig den rasende Iver, hvormed han gav sig til at udsende Proklamationer og Opraab, endog et Manifest om, at Morderen ikke tilhørte hans Parti, men at Forbrydelsen var organiseret af »det katholske Parti«, skønt der ikke eksisterer nogen politisk Organisation af Katholikerne i Meksiko, alt det vilde være tilstrækkeligt til at opklare Hemmeligheden. Enhver kunde forstaa, med hvor mistænkelige Midler Anklagen opretholdtes, Midler, der er uforstaaelige for europæiske Læsere, men som derovre hører til Dagens Orden.

Imidlertid taler de første Aviser, som efter Mordet er kommet fra Meksiko, vel om Morderen, om hans Forklaringer og hans Personlighed, men kommer ikke med Hentydninger til kæmpende Katholikker, men til Medlemmer af Arbejderpartiet. Arbejderpartiets Førere er Ministeren Luigi Morones, som straks efter Mordet forsvandt fra sit Ministerium, og Calles selv. De, der kender dette Partis Organisation, ved, at der sker intet uden dets store Førers Billigelse.«

Fra Historikerkongressen i Oslo.

Til den internationale Historikerkongres, der nylig er blevet afholdt i Oslo, var ogsaa Paven blevet indbudt, og han havde sendt flere Repræsentanter til Kongressen. »Tidens Tegn« skriver derom:

Det er ingen tilfeldighet at der i det brokete skue av lærde menn på denne virkelig første og største internasjonale historikerkongress befinner sig representanter fra den mektigste internasjonale organisasjon som eksisterer, pavestolen, hint rike, hvis makt ikke er av denne verden. Videnskapen og de skjønne kunster har alltid funnet en hedersplass innenfor moderkirkens rummelige armer og det har alltid hørt til dens store og sympatiske trekk at den har forstått å være lydhør for og assimilere det beste av samtidens kultur. Det er en meget representativ delegasjon som pave Pius XI. har sendt til kongressen. Den mest kjente av dem er kanskje monsignore Battifol, som er prest ved Notre-Dame i Paris. Han er forfatter til en hel rekke bøker om kristendommens opprinnelse, som har vakt berettiget opsikt. Man vet også at mgr. Battifol blev opnevnt av kardinal Mercier til å ta del i de berømte forhandlinger i Malines, hvor som bekjent, en tilnærming mellom den anglikanske og katolske kirke drøftedes. — Vi treffer mgr. Battifol, som bærer disse fine, beåndede trekk, som det later til er et særkjenne for katolske prelater, i et rum på Vår Frue Hospital, hvor monsignoren jo er på »egen grunn«. Med megen elskverdighet uttaler han: Pave Pius XI. har med glede mottatt innbydelsen fra organisasjonskomiteens formann, den eminente professor Koht, og han har foruten mig opnevnt som sine særlige delegerte følgende: jesuiterpateren Delehaye som er president for de belgiske »Bollandister« og som redigerer Acta Sanctorum. Pater Delehaye er spesialist i den gamle helgenhistorie og en av de mest kjente historikere i den antikke kristendom. Benediktinerpater Dom Berlière er ikke mindre kjent for sine arbeider om det antikke og middelalderlige munkevesen. Mgr. Grabmann som er professor ved universitetet i München er berømt for sine publikasjoner og opdagelser av middelalderens scolastiske historie. Mgr. Baudrillart som er en spesiell kjenner av Fillip V. av Spanias historie, er kanskje mere kjent som en blendende taler og Mr. Goyau er særlig kjent for sitt historiske verk om det katolske Tyskland på Bismarcks tid. — Vi føler oss meget stolte over

å representere den hellige stol på historikerkongressen og vi er meget rørt over den vennlige mottagelse vi har fått. Norge og den hellige stol hadde i middelalderen faste relasjoner som var av den høieste interesse og betydning. Er ikke den hellige stol blandet inn i hele occidentens religions- og sivilisasjonshistorie i middelalderen? — Det forekommer oss at ved å komme til Oslo som pavens utsendinger gjenopliver vi den historie som var felles for Rom som for deres ærerike land før reformasjonen. — For mig, fortsetter mgr. Battifol, som med den største oppmerksomhet har fulgt hvad der er gjort og da særlig i Stockholm for de kirkelige enhetsbestrebelse, er jeg overbevist om at historien om vår religiøse fellesoprinnelse (naturligvis behandlet med den største objektivitet) er den veien som best av alle fører til forståelse og tilnærmede. Men jeg og mine ledsagere er ikke her som teologer. Vi er her først og fremst som historikere og som sådanne føler vi oss lykkelige ved å være her i eders vakre Oslo. — Der har gått rykter om at statssekretær Gasparri er demisjonert? Er det tilfelle? — Mgr. Battifol ler en god latter. Nei, svarer han, det er bare tøis og tull. Disse rykter har jeg nu hørt gjenta sig hver sommer i femten år når hans eminence skal til badested. Nei, kardinalen har det utmerket, han rider sin tur hver morgen, han spiser godt, sover godt — og har såvisst ikke tenkt på å være syk eller forlate sin stilling. — Men eksisterer der ikke divergenser mellem statssekretæren og paven? — Absolut ikke! Det er også rykter, som naturligvis særlig l'Action Francaise-kretsen, der hater Gasparri, har vært flinke til å sette ut. Nei, jeg kan forsikre Dem, min herre, at pavens og statssekretærens synspunkter faller fullstendig sammen. — Etterat vi har mottatt denne forsikring, tar vi avsked med den sympatiske monsignore, som er en verdig representant for den gamle kulturkirke.

J. S. J.

Kirkeskat.

I Ugebladet for 8. Juli d. A. findes en Artikel, betitlet »Kirkeskat«, forfattet af S. Aa. R. Artiklen meddeler, at Forvaltningsraadet for Kirken i Fredericia har opnået en Overenskomst med Kommunen om, at denne opkræver Menighedens Kirkeskat, og Artiklens Forfatter opfordrer Landets øvrige F/R til her at følge Fredericia.

Som Medlem af F/R for Rosenkranskirken og økonomisk Forstander ønsker jeg gerne at fremføre nogle Bemærkninger til denne Artikel.

Kirkeskattens Idé: at opretholde Institutionen ved egne Bidrag, lignede paa Menighedens Medlemmer, er et Ideal, der forholder sig som alle Idealer — jo skønnere, desto fjernere.

Amerikanerne har — med den for den nye Verdens Indvaanere saa karakteristiske brutale Idealisme — gjort Betaling af Kirkeskat til et etisk Krav i Form af et nyt Kirkebud.

Den amerikanske Ordning er saaledes baseret paa Samvittigheden, den jydsk paa Loven med alle dens Udøvere lige til Pantefogeden.

Det amerikanske System vil herhjemme være uanvendeligt, da det kræver en executiv Basis. Hvis min Samvittighed tillader mig at anse 10 Kr. for at være det yderste, jeg evner at betale, nytter det lidt, at F/R er overbevist om, at jeg kan og skal yde 20 Kr.

Det jydsk System er ikke bedre. Hvis jeg betaler det paalignede Bidrag, har Kirken intet yderligere Krav paa mig, og jeg behøver herefter ikke at yde andet til Kirken end Bidrag til de fattige — Almisse — og den Mønt, jeg finder passende, til Offerpungen. Betaler jeg derimod ikke, transporterer Kirken sit Krav til en verdslig Myndighed, der med Lovens Alen maaler — ikke min Ydeevne, men min Ejendom, hvori der kan gøres Udlæg til Dækning af det samlede Krav. Ejer jeg intet til Dækning, erklæres Kejserens Ret tabt og dermed Kirkens. Med god Samvittighed faar jeg Statens Attest for ikke at skyldte Kirken noget — selv om jeg forbruger alt og blot sørger for ikke at opspare Kapital eller besidde noget af Værdi.

Noget andet er, at man ganske sikkert ikke vil kunne formaa Københavns eller Frederiksbergs Kommune til at indgaa paa en saadan Ordning.

Af de meget velhavende vilde man maaske faa noget mere, men hvormange Velhavere findes der, som ikke paa utallige Maader blokkes for Bidrag, der meget ofte faar

Karakter af Kirkeskat, i hvert Fald dækker Kirkeskattens Formaal.

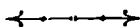
Alt i alt synes den frivillige Beskatning at være den mest tiltalende. Fraterniseringen med den verdslige Skattemyndighed giver i bedste Fald Ligningens Resultat, ikke Garanti for Dækning af Udgifterne.

Det turde være et Spørgsmaal, om tvungne Bidrag fra ikke praktiserende Katholikker er saa ønskværdige.

Jeg for mit Vedkommende vil ikke medvirke til en Ordning som den jydsk, og den amerikanske synes mig ikke at være af større praktisk Værd end den frivillige Beskatning.

Valby, den 29. Juli 1925.

Karl V. Olsen.

Holland—Danmark.

Som allerede meddelt er den danske Ungdom, som har tilbragt sin Sommerferie i Holland, vendt tilbage. Der var 19 Deltagere, 13 Drengene og 6 Piger i Alderen fra 12 til 16 Aar. Rejsen foregik over Warnemünde, Hamborg, Osnabrück og Oldenzaal. Den første Dag blev der overnattet i Warnemünde, hvor Børnene nød det smukke Vejr ved den dejlige Østersstrand, til de Kl. 10 om Aftenen gik til Ro. Pigerne blev indkvarterede i det saakaldte »Jugendherberg«, som er indrettet paa Skolens Loft, og hvis Formaal er at kunne modtage Skoleungdom, som er paa Udflugt. For denne i og for sig gode Ordning var vor Ungdom mindre begejstret paa Grund af, at Herberget allerede var overfyldt, og Kl. 3¹/₂ var Pigerne ved Stranden for i Strandkurvene at tage sig en lille Lur efter den lidt urolige Nat.

Drengene maatte nøjes med at overnatte i Gymnastiksalen, hvor de lagde sig til Ro paa Maatter, men da de var forsynede med Hovedpude og Tæppe, fandt de hurtigt den søde Søvn efter den første Dags Rejse og den muntre Leg paa Stranden.

Næste Morgen Kl. 8³/₄ blev Rejsen fortsat, og i Hamborg var en Afdeling i Toget med 40 Pladser reserveret til vore Deltagere. Efter en Times Ophold i Osnabrück bragte Toget os Kl. 10³/₄ til den hollandske Grænseby Oldenzaal. Her overnattede Børnene paa Hoteller, saa at alle næste Morgen til den aftalte Tid mødte friske og vel tilpas paa Banegaarden.

Kl. 10 blev Rejsen fortsat, stadig under Ledsagelse, til

de forskellige Byer, hvor Værterne tog imod deres smaa Gæster, og de sidste kom Kl. 18 til det Hjem, hvor de skulde tilbringe de første 5 Uger.

Den lille Smule Tysk, man havde lært paa Skolen, blev udnyttet saa godt som muligt. Opmærksomt hørte man paa de mange Spørgsmaal i et fremmed Sprog, hvorpaa man maatte nøjes med at svare »ja« eller »nein«. Men da man først havde fundet sig jævnaldrende Venner eller Veninder, gik Snakken paa dansk, hollandsk og tysk, og Hjemveen, den væmmelige Sygdom, forsvandt.

Fra nu af nød man sin Ferie — saa paa alt det fremmedartede — forbavsedes over meget, — over det rige katholske Liv, som udfolder sig i Hjem og Kirke, over de mange store og smukke Kirker, de mangfoldige Klostre, over de imponerende Skolebygninger, Realskoler og Gymnasier, over de mægtige Foreningsbygninger, som alle vokser op i Kirkens Skygge. — De unge overværede Processioner og andre katholske Manifestationer, saa at Kirken voksede i deres Øjne fra Dag til Dag. Tiden gik hurtigt, alt for hurtigt, men Indtrykkene fæstnede sig, og sammen med de Baand, som blev knyttet med en katholsk Omgangskreds, vil det for vor Ungdom være en værdifuld Støtte i Kampen for Bevarelse af den katholske Tro. Opholdet har formet sig som en rigtig Ferie, baade lærerigt og gavnligt, saa at vi fast har besluttet at gentage Turen til næste Aar.

Forhaabentlig vil et endnu større Antal melde sig, men udelukkende saadanne, som gør dansk katholsk Ungdom Ære. Undtagelsesvis kan ogsaa ligesom i Aar Protestanter melde sig, som paa en eller anden Maade, f. Eks. ved Besøg af en katholsk Skole, har Tilknytning til os.

Tilbagereisen foregik ad den samme Vej. I Oldenzaal var der Tid til en lille Aftentur, som afsluttedes ved Leg og Idræt. I Hamborg var der tre Timers Ophold, saa at Ungdommen fik Lejlighed til at se den travle Handelsby. I Bad Kleinen blev der overnattet, og før det endnu var rigtig lyst, rejste man sig fra den haarde Bænk i Ventesalen for at foretage en lille Tur til Søen.

Ogsaa i Warnemünde besøgte vi igen Stranden og saa paa de mange Lystfiskere paa Havnemolen, — for derefter med Middagsfærger at vende tilbage til det altid smilende og venlige Danmark.

Nakskov, 18. 8. 28.

Pater A. Smitz.

D. K. K. F.

Retraiten for Damer i Trørød.

Som sidste Hold for i Aar rykkede d. 23. Aug. 14 Damer ind i Trørødhus for dør i de skønne Naturomgivelser og i den fuldkomne Ro og Isolerethed — baade Mundens og Øjnenes Tavshed — at leve i 3 $\frac{1}{2}$ Døgn med Gud, som i Tabernaklet boede iblandt os, og hvis Tanker med os Mennesker vi i Pastor Günthers klare og varmtføjte Foredrag hver Dag blev gjort bekendte med, for derefter med os selv at leve i disse Tanker og omsætte dem forhaabentlig frugbringende for Fremtiden. Det var dejlige Dage — skønne, fredfyldte Dage, hvor alle Livets Sorger og Bekymringer blev holdt borte fra os, idet Forbundets Formand og hendes trofaste Medhjælpereske samt to unge Piger, der var blevet fra deres Retraite, sørgede for alle vore legemlige Fornødenheder paa den mest opofrende Maade, der ret i Praksis lærte os Søsterkærlighedens Aand. Ja, dybt taknemmelige er vi overfor Forbundet, overfor disse Damer og ikke mindst overfor Pastor Günther for det store Arbejde og alle de Kræfter, han ydede os igennem sine Foredrag og sine Samtaler med de forskellige Damer Dagen igennem. Kl. 7 $\frac{3}{4}$ kom Pastor Günther for at læse den hl. Messe for os, og langt ud paa Aftenen blev han, blot der var een, der ønskede Raad. Hvor var der ikke Fest og Lykke over det hele Hus og over hver eneste af os, da vi Mandag Morgen samledes ved det flag- og blomstersmykkede Morgenbord efter alle — som for Resten hver Dag — at have modtaget den hl. Kommunion, men nu ogsaa den pavelige Velsignelse og sakramental Velsignelse samt bedet P. Orlriks skønne Taksigelseslitanier.

Ja, der var nok at takke for, gid det maa bære Frugt for hver enkelt, for alle, der har skabt det, for Forbundet — og lad os haabe og ønske, at dette Arbejde maa vedblive og vokse i Fremtiden. *En takn. Deltager.*

Om at være træt af Basarer.

»Saa, nu trækker det op til Basar igen! Det var dog en uhyggelig Tanke! Kan man da aldrig være i Fred for disse paatrængende Basarer? Lad os faa lidt Basar-Ferie« . . . o. s. v., o. s. v.

Saaledes er der stakkels lidt skrøbelige Sjæle, som vridder sig og vaander sig, naar der er Tale om Basar. Vi har en dyb Medynk med disse Sjæle. Ikke fordi de lider under Basarernes »voldelige« Angreb. Men fordi de i en Basar kun ser Basaren. Ja, det maa sandelig være trist.

Ganske anderledes former Sagen sig, naar man bag Basaren faar Øje paa den udmærkede Sag, der holdes Basar for.

Maaske er vi mindre opfindsomme, end vi har Lov til at være. Jeg ved det ikke. Men skal der skaffes Penge til et godt Formaal, da er man i mange Tilfælde kun henvist til at holde Basar.

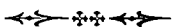
Forøvrigt finder mange, at det netop er en meget fornøjelig Maade at skaffe Indtægterne paa. *Hovedsagen er, at man har sat sig et Maal, og det er dette Maal, der bør lyse lige lukt igennem Basaren og lige ind i Øjnene paa dem, der synes, at Basarer er noget kedeligt noget.*

Naar disse Tanker er blevet taget under Overvejelse, sender man Gaver til Ungdomsbasaren;

Adresse: Pater Nøsen, Stenosgade 4.

Paa Forhaand: Hjærtelig Tak!

C. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Kolding. Om Firmelsen i Kolding fortæller et lokalt Blad bl. a.: Biskop Bremis ankom til Kolding Lørdag Eftermiddag. Til Aftenbønnen i Kirken Kl. 7^{1/2}, som Biskoppen overværede, havde der samlet sig en stor Skare. I Gaar Formiddags Kl. 9 blev Biskoppen afhentet ved Præsteboligen af en Procession Dreng og hvidklædte Piger med Korset i Spidsen; 4 unge Mænd bar Baldakinen over Biskoppen, medens han holdt sit Indtog i Kirken. Kirkens Kor sang »Ecce sacerdos magnus« af Hammermøller. Efter Messen talte Biskoppen iført Mitra og med Bispestaven i Haanden til den tætpakkede Forsamling i Kirken. Derefter meddelte Biskoppen Firmelsens Sakramente ved Haandspaalæggelse, Salvelse og Bøn til 70 Personer, baade voksne og Børn. Om Eftermiddagen gav Biskoppen først Firmelsens Sakramente i Arresthuset og paa Julemærkesanatoriet og overværede derefter Eftermiddagsandagten, under hvilken Sognepræsten prædikede. Ved Aftenfesten var den nye forgyldte og med rødt Silkedamask betrukne Bispestol anbragt midt i St. Michaels Skoles Sal. — Børnene sang og holdt Taler baade paa Latin og Dansk, og tre Piger overrakte hver Biskoppen en Buket Margueriter, men det gule i Margueriterne var Guldtikroner. Festen sluttede med et Kaffebord med Taler, Sang og Hurraraab.

Australien. Den pavelige Delegation til den eukaristiske Kongres i Sidney, der ledes af Legaten Kardinal Cerretti, ankom til Melbourne den 27. August og blev højtideligt modtaget paa Raadhuset. Til Stede var bl. a. Mi-

nisterpræsidenten Edward Hogan, Ærkebiskop Mannix og som Repræsentant for den anglikanske Ærkebiskop Provst Aicken. Torsdag den 30. Aug. ankom Delegationen til Sidney, hvor Kardinalen i Søndags aabnede den nye store Domkirke. Onsdag den 5. ds. aabnede Kongressen, der varer til Søndag den 9. Fr. Martindale, om hvis Uheld vi for nylig bragte Meddelelse, har tilbragt den sidste Tid paa et Hospital i Sidney, men det menes, at han vil være rask nok til at kunne deltage i Kongressen. Man har sørget for Logi til 35000 Besøgende i Sidney. Torsdag den 6. ds. vil Kardinalen oplæse et Budskab fra Den hellige Fader, som vil blive transmitteret pr. Radio.

Academicum Catholicum.

Efteraarsemestret 1298.

Tid	Emne	Taler
Onsdag d. 12. Septbr.	Rusmodtagelse ¹⁾	
Onsdag d. 26. Septbr.	Rusgilde. ²⁾	Rustaler: Mgr. B. D. Assarsson.
Onsdag d. 3. Oktobr.	Kammeratægteskab.	Læge Peter Perch.
Onsdag d. 17. Oktobr.	Problemer i katolsk Skoleundervisning og Ungdomsarbejde.	Lærer cand. phil. E. Rønnow.
Onsdag d. 31. Oktobr.	Undere og historisk Forskning.	Pastor Hubert Messerschmidt.
Onsdag d. 14. Novbr.	Dante. (Med Fremvisning af Træsnit.)	Pastor Peter Schindler og Kunstmalerinden Frk. Ebba Holm.
Onsdag d. 28. Novbr.	Religionsfrihed og Folkeskole.	Forstander for Statens Lærerhøjskole Vilhelm Rasmussen.
Onsdag d. 12. Decbr.	Arvelighedslæren i Øjeblikket.	stud. mag. Svend Heding.

Møderne holdes i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115⁴ og begynder Kl. 8. Gæstekort ved Henvendelse til Formanden, cand. phil. Enoch Hjorth, Fiskedamsgade 21⁴.

1) Samtlige Aarets katolske Russer indbydes.

2) *Program for Rusgildet.* Formanden byder Velkommen. Koldt Bord m. v. Rustalen. Panchesold. Kunstnerisk Underholdning og frit Samvær.

Administratores.

Enhver katolsk Akademiker bør være Medlem af A. C.

Kirkelig Kalender.

9. Sept. 15. Søndag eft. Pintse.	16. Sept. 16. Søndag eft. Pintse.
10. — M. Nicolaus af Tolentino, Bekender.	17. — M. Frans af Assisis Saarmærker.
11. — Ti. Protus og Hyacinthus, Martyrer.	18. — Ti. Josef af Cupertino, Bekender.
12. — O. Marias Navnefest.	19. — O. Januarius og Lidel-sesfæller, Martyrer.
13. — To. Ferialdag.	20. — To. Eustachius og Li-delsesfæller, Martyrer.
14. — F. Korsets Ophøjelse.	21. — F. Matthæus, Apostel og Evangelist.
15. — L. Marias syv Smerter.	22. — L. Thomas af Villanova, Biskop og Bekender
	<i>Tamperdag.</i>

Ugens Messebønner.

9. Sept. 15. Søndag efter Pintse (N.-M. 706, G.-M. 542). Ihukommelse af Gorgonius (N.-M. 1072, G.-M. 908). 3. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]).
10. Sept. Nicolaus af Tolentino. Messe for en Bekender (N.-M. [50], G.-M. [50]).
11. Sept. Protus og Hyacinthus. Messe for flere Martyrer (N.-M. [30], G.-M. [31]; Bønnerne N.-M. 1073, G.-M. 912). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
12. Sept. Marias Navnefest (N.-M. 1074, G.-M. 907).
13. Sept. Ferialdag. Samme Messe som den foregaaende Søndag. 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
14. Sept. Korsets Ophøjelse (N.-M. 1074, G.-M. 912).
15. Sept. Marias syv Smerter (N.-M. 1077, G.-M. 916). Ihukommelse af Nicomedes (N.-M. 1077, G.-M. 915).

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 9. September i Messen Kl. 8.

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag d. 21. September Kl. 7 $\frac{1}{2}$. (Generabsolution).

St. Josefs Gilde afholder Maanedsmøde i Bredgade 67. Mandag d. 10. ds. Kl. 20.

En ung Pige fra Provinsen

ønsker Plads som Stuepige eller Barnestuepige.

Billet mrkt. S. B. modtager Bladets Ekspedition. Bredgade 64.

Dreng 2 $\frac{1}{2}$ Aar ønskes anbragt i Pleje hos gode Katholikker.

Billet mrkt. »Pleje« modtager Redaktionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansargariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 38.

Søndag den 16. Septøember.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Høstpassiar under et Æbletræ. — Før Prædiken. — Hvem er Skyld i Obregons Mord? — Fest i Donremy. — Fra Vatikanet og Kurien. — Pastor Schreiber 70 Aar. — Kirkeskat. — Katholske Friskoledrengss Ferieophold paa »Allerslev Kloster«. — Nye Bøger. — Om at ransage sine Gemmer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Faaborg. Horsens. England. Rusland. Australien. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 16, 1—21.

Judiths Lovsang til Gud.

1. Indbydelse til fælles Lovsang.

Derpaa sang Judith denne Lovsang for Herren: »Stemmer i for Herrem med Pauker, spiller for Herren med Cymbler, synger en ny Sang for ham, priser ham og paa-kalder hans Navn. Herren gør Ende paa Krigene, »Herren« er hans Navn. Han opslog sin Lejr midt i sit Folk for at udrive os af alle vore Fjenders Haand.« 1—4.

2. Fjendernes Overfald.

»Fra Nordens Bjerge kom Assur i sin Magts Fylde. Hans Mængde tilstoppede Strømmene, og hans Heste fyldte Dalene. Han sagde, at han vilde brænde mit Land, dræbe mine unge med Sværdet, gøre mine Børn til Bytte og føre mine Døtre bort i Fangenskab.« 5—6.

3. *Judiths Triumf over Assyrerne.*

»Men Herren den almægtige har ramt ham, givet ham i en Kvindes Haand og gennemboret ham. Thi deres Høvding faldt ikke for unge Mænd, heller ikke var det Titans Sønner, der dræbte ham, ej heller rejste vældige Kæmper sig imod ham. Nej, det var Judith, Meraris Datter, der overvandt ham ved sit Ansigts Skønhed. Hun tog sin Enkedragt af og sine Festdagsklæder paa til Israeliternes Glæde. Hun salvede sit Ansigt med vellugtende Salveolje, satte Haarlokkerne op under et Baand og pynkede sig med en ny Dragt for at bedaare ham. Hendes Sandaler hildede hans Øjne, hendes Dejlighed tog hans Sind til Fange, og med et Sværd gennemskar hun hans Hals.«

»Perserne forfærdedes ved hendes Mod og Mederne ved hendes Dristighed. Assyernes Lejr hylede op, da mine forkuede (Landsmænd) viste sig, vansmægtende af Tørst. Unge Mødres Sønner gennemstingede og dræbte dem, medens de flygtede som Børn. De omkom i Kampen for min Herres Aasyn.«

4. *Takkesang til Gud, den almægtige Beskytter.*

»Lad os synge en Sang for Herren, en ny Sang for vor Gud! Almægtige Herre, du er stor, og navnkundig er din Vælde, og ingen kan overgaa dig. Alle Skabninger skal tjene dig! Thi du kaldte, og de blev til. Du udsendte din Aand, og de blev skabt. Din Røst kan ingen modstaa. Bjergene skælver i Grundvoldene sammen med Vandene. Som Voks smelter Klipperne for dit Aasyn! Men de, som frygter dig, skal være store hos dig i alt.« 15—18.

5. *Trusel mod det israelitiske Folks Fjender.*

»Vé det Folk, der rejser sig mod mit Folk! Thi den almægtige Herre skal tugte dem og hjem søge dem paa Herrens Dag. Han sender Ild og Orme i deres Kød, saa de brænder og føler Smerte evindeligt.« 19—21.

Leveregel: Der er næppe nogen større Glæde her i Livet, næppe noget, der mætter og tilfredsstiller Hjerte og Sind i

den Grad, som det at kunne se Ting og Begivenheder i deres rette Sammenhæng og faa Øje paa deres dybere Aarsag og deres Mening og Maal. Denne Glæde føler Judith og Israeliterne ved igen at opleve og erkende, at den Allershøjeste aldrig svigter sit Folk, end ikke i den største Fare, naar blot Israel ikke svigter ham, idet det glemmer ham og foragter hans hellige Bud. Ja, selv naar Mennesker har gjort sig uværdige til Guds Beskyttelse og Hjælp ved Troløshed mod ham, erfarer de alligevel hans Godhed og Magt, saa snart de vender tilbage til ham med virkelig Anger i Hjertet, oprigtig Bekendelse paa Læberne og alvorlig Bod i Livsførelsen. — Dette er noget, som ogsaa du altid vil sande i dine Levedage, og vel at mærke i endnu højere Grad end Jøderne, fordi du tilhører den nye Pagt, som er Naadens og Barmhjertighedens Pagt ved Christi Blod. Glæd dig over det, sig Tak for det og drag Nytte af det!

F. K.

Høstpassiar under et Æbletræ.

En Del gulbrune Blade, som har begyndt at danne et Kludetæppe under et af Havens Æbletræer, faar mig til at standse og studse. Een Svale gør ingen Sommer . . . og et Par visne Blade gør heller intet Efteraar, men de bebuder dog, at det er nær. Iøvrigt begynder ogsaa Avnbøg-hækken at faa Løv af et mistænkeligt gult og rødt. Alt det tyder dog paa, at det nok snart er forbi med Sommeren, med den kranke danske Sommer . . .

Endnu husker jeg, med hvilken Begejstring jeg for kun faa Maaneder siden i min Dagbog noterede Foraarets Indtog. Fra Dag til Dag fulgte jeg Termometrets stigende Kviksløvsøjle. Det drejede sig rigtig nok kun om en tolv, tretten Grader. Men der var noget i Luften, der fik den til at dirre. Det gærede i Jorden og brast i Hække og Buske. Havens Frugttræer bar Hætter af hvidt og lyserødt. Foraaret var lutter smilende Skønhed. Og i den berusende Foraarsstemning greb jeg mig atter i at tro, at nu vilde vi aldrig mere faa Vinter.

Og nu er det snart forbi med den lyse Aarstid. Megen Sommer har vi ikke haft. Barometret har aldrig vovet sig ret langt ud over »Foranderligt«, og Termometret har sandelig heller ikke gjort sig skyldigt i Udskejelser eller Ekscesser. Vi har i alle disse Sommermaaneder maattet holde os selv hen med Haabet om et Omslag, som dog aldrig kom. Og nu begynder Løvfaldet at bebude Efteraaret med dets tidlige Skumring og dets Taager og Slud. Paa vore Breddegrader plejer Efteraaret at vise sig mere trofast end Sommeren. Saa er der nok ikke meget Haab om, at Sommeren er skindød og muligvis kan oplives. Lad os derfor hellere gøre kort Proces og skrinlægge vore sidste Illusioner. Storken er allerede draget mod Syd, og Svalen er rejsefærdig.

Der er dog en Trøst. Det siges, at Høsten er god. Jeg var idag ude paa Marken. Der saa jeg uoverskuelige Rækker af Kornhobe. Og endnu kørte Selvbinderne frem og sænkede deres Vinger i den topsvære Hvede. Høsten lader til at være overordentlig god. I mange Aar har der ikke været saa mange og saa gode Kartoffler. Og sjældent har Frugtræerne trængt til saa mange Stivere som i Aar.

Aaret 1928 har som faa været fattigt paa Sol, men har vi virkelig saa meget Grund til at klage, naar der var Varme nok til, at Rugen kunde gaa i Dræ, og naar den Smule Sol, som vi fik, kom lige tilpas til Kærne- og Frugtsætning? Foraarets Romantik og Sommerens Tropicidyl kan jo dog ikke vare ved, og dem kan vi heller ikke leve paa. Meningen baade med Foraar og Sommer er vel at forberede og modne den Høst, der fylder vore Lader til den kommende Vinter. Naar Enden er god, er alting godt. Derfor har vi ikke Lov til at surmule og at lade være med at sige Tak.

Nu bæres det mig pludseligt for, at denne Moral let kan udvides. Af dette Aar, der var fattigt paa Sol, men rigt paa Frugter, kan vi uddrage en mere almindelig Lære.

Saadan som det gik med dette Aar, kan det komme til at gaa med vort Liv. —

Var der ikke fuldt op af fantastiske Drømme i din

Barndom og af sværmeriske Planer i din Ungdom? Var der vel Grænser for, hvad du som Barn vilde være, naar du blev stor? Og har vi i den gærende Ungdomstid ikke gaaet og fabledt om alt det store, vi engang vilde udføre? Det er nu nogle Aar siden, vi har traadt vore Børnesko og aflagt alt det barnagtige. Men vi har været, hvad alle Tidens Børn er, Optimister og Idealister. Naar Børn maler deres Fremtids Billede, anvender de kun lys og blød Pastel. Naar de tegner deres Livsbillede, glemmer de, at der hører Skygger til hvert Virkelighedsbillede. Ogsaa vi har opført vore Luftslotte af himmelblaat og tænkt os vort Livs Dage som de Kranse, vi flettede af Blomster uden Torne.

Det var vildt, men dog var det i sin Orden. Børn skal drømme, og det vilde være abnormt, om unge Mennesker ikke fantaserede. Det vilde være taabeligt om Foraaret at rive en Del Blomster af Træerne, fordi de dog ikke alle kan blive til Frugter.

Men dersom det nu i Virkeligheden blev mindre romantisk, end vi havde drømt, og mere skyggefuldt, end vi havde haabet — dersom det, som vi udrettede, er saa lidt og saa almindeligt, at det ikke er værd at tale om . . . mon vi skal hænge med Hovedet og sørge over vort forfejlede Liv?

Nej, det er der ikke Grund til, blot vi kan give os selv det Vidnesbyrd, at Høsten er god. . .

Ja, blot Høsten er god. For det var Meningen med det hele—ogsaa med Barndommens Drømme og Ungdommens Begejstring—at vi skulde sætte Frugt i gode Gerninger. Men jeg tog Fejl, da jeg sagde, at det kom an paa vort eget Vidnesbyrd. Jeg skulde hellere have sagt, at vort Liv ikke er forfejlet, dersom *Gud* giver os det Vidnesbyrd, at Høsten er god.

For omend vi selv synes, at det er saa lidt, det, vi har udrettet, kan det jo godt være, at Gud har udrettet en hel Del ved os og i os. Vi Mennesker er jo dog altid tilbøjelige til at lægge alt for megen Vægt paa de haandgribelige Resultater og til at dømme Høsten efter Halmens Længde og Løvet's Frodighed. Gud alene ved, om Kærnesætningen har fundet Sted, denne underfulde Kærnesæt-

ning, der foregaar, naar hans Naade befrugter vor Vilje. Gud alene ved, hvor meget Kærne der vil blive tilbage af vore Gerninger, naar Tærskemaskinen engang skærer Halmen væk, og Vinden tager Avnerne.

Blot Høsten er god, saa er der ingen Grund til at klynke og klage over bristede Idealer og skuffede Forhaabninger, for saa er det opnaaet, der var Guds Mening med vor Tilværelse.

Men hvordan Høsten er, derom kan vi nok have en Anelse, men fuld Vished faar vi først, naar alt er kommet i Lade og er bleven vejet paa Retfærdighedens Guldvægt. . . . .

Jeg havde tænkt mig at skrive en Høstprædiken. Det blev ikke til mere end en Passiar under et Æbletræ med vissent Løv.

Inden vi skilles, vil jeg endnu henlede din Opmærksomhed paa den Septembersol, »der gaar i sit Guldslet ind« og »skinner i Purpurklæder«.

Nej, vel er der ingen Grund til at klage. Høsten er god, og saa kan Aaret da vel ikke have været helt daarligt.

Lad derfor være med at se saa sort paa Tilværelsen.

End blomstrer Asters og de skønneste Roser.

Roskilde, September 1928.

Steph. Wevers.

Før Prædiken —

(Tone: Sin Vogn han gør af Skyer blaa —).

*Skin for os, Lys af Evighed,
trods Kødeligheds Mørke,
og lædsk os med Din Liflighed
i Verdens bitre Tørke —
kom, Due blid, i Ravneplok,
kom, Lovens Aand, i Ragnarok —
kom, Kildevæld, som svaler!*

*Ja, kom — paa een Gang stærk og mild,
 som Dommer og som Læge —
 retled den Sjæl, som vandrer vild,
 aad Ild i sluknet Væge,
 bind sammen blidt det brudte Rør,
 slaa Kristi Kors for Helveds Dør
 og vis os Vej til Himlen!*

*Os alle samle, danne Du,
 vor Talsmand og vor Trøster.
 til samme Tro og samme Hu,
 trods mangelunde Røster.
 Gør eet os med Guds Helgenhær,
 byg Kirken prægtig fjærn og nær
 paa Romas faste Klippe!*

Salzburg, Aug. 28.

Peter Schindler.

Hvem er Skyld i Obregons Mord?

Det saa en Tid ud, som om det ikke skulde lykkes Præsident Calles at give Katholikker Skylden for General Obregons Mord. Men nu lader det til, at man alligevel har fundet et Offer, den omtalte Priorinde for Kapucinerinderne i Guadalupe anklages for at have anstiftet Forbrydelsen. Det er atter en uskyldig, der er i Fare for at miste sit Liv, uden at Verden bryder sig det ringeste om det, for hun er jo ikke Anarkist, men kun en Nonne. Vi skal gengive, hvad »Osservatore Romano« skriver om denne Anklage den 24. August:

Det mexsikanske Politi har offentliggjort Resultatet af sine Undersøgelser om Obregons Mord. De falder ganske sammen med Præsident Calles's Theori, at Morderen nemlig er blevet inspireret af katholske Elementer. Politiet afviser enhver Anklage mod Arbejderpartiet, som af Obregons Tilhængere blev anklaget for at være Skyld i Forbrydelsen. Grundene til, at en Del betydelige Personer af dette Parti har taget Flugten, undersøges ikke. Politiet har ladet sig nøje med at fastslaa, at en Nonne har An-

svaret. Tolv Personer, deraf syv Kvinder, er blevet fængslede. Politiet erklærer, at efter de fængsledes Udsagn er Priorinden Maria Concepcion den egentlig skyldige i Forbrydelsen. Desuden paastaas det, at der i et Kloster er blevet afholdt et Møde, hvor man raadslog om Midler til at faa en Ende paa Striden mellem Kirke og Stat i Meksiko, og at det der blev fastslaaet, at det simpleste og grundigste Middel var at myrde det nuværende Styres førende Personer. I Politiets Beretning siges det endvidere, at denne Nonne ikke har været uerfaren i forbryderske Sammensværgelser, idet hun nemlig selv har hjulpet med til at fabrikere de Bomber, der blev brugt til at sprænge Rigsdagens Garderobe i Luften. Ophavsmændene til dette Attentat var Manuel Trejo og Carlos Castro; denne sidste, der blev hjulpet af Eulogio Gonzales, kastede ogsaa en Bombe mod Obregons Vogn. Politiet paastaar, at disse Attentater nu ved Castros og Gonzales's Fængsling er fuldt opklarede. Manuel Trejo er det ikke lykkedes at fængsle, han er undsluppet til De forenede Stater. Politiet søger endnu efter to skyldige. Den ene af dem er katolsk Præst, Pater Jimenez. Hos ham har Morderen Toral skrevet kort før Forbrydelsen, men han har rigtignok erklæret, at han ikke har sagt Præsten et Ord om sin Hensigt.

Kommunisten Castro har beskyldt Søster Concepcion for at have anstiftet Forbrydelsen den 17. Juli og for med egne Hænder at have fabrikeret de Bomber, der blev brugt ved Attentatet mod Rigsdagen. Ogsaa nogle af de andre fængslede har afgivet lignende Erklæringer.

For Calles syntes Spillet tabt. Det sidste Forsøg paa at vælte Ansvarret bort fra Arbejderpartiet var strandet, Toral var ikke straks blevet henrettet, de ansvarlige Førere var flygtede, Søstrenes Uskyld var anerkendt, det katolske Komplot opgivet, den aandssvage Morder havde erklæret, at Søster Concepcion var uskyldig, men stærkt var Mistanken mod Bagvaskeren vokset, thi hans Løgne var aabenbare.

Da viser Castro sig.

Priorinden fra Guadalupe, der var fængslet for at have overtraadt »Religionslovene«, blev ikke løsladt. Man ventede paa en ny Anklager og en ny Anklage. Man vendte

tilbage til det gamle: Søster Concepcion som Forbrydelsens Ophavsmand. Vi ved jo, at hun har sagt, at Kirken ikke vilde faa Fred, saa længe dens Forfølgere sad ved Styret. Vi ved ogsaa, at Toral ikke havde sagt hende et Ord om sine Hensigter, og at Søsteren aldrig havde tænkt sig, at denne rolige unge Mand vilde begaa et Mord. Med en ligefrem latterlig Beskyldning sluttede den første Del af Retssagen. Dertil kommer nu: Søsteren skal ogsaa have fabrikeret de Bomber, Castro arbejdede med ved et andet Attentat. Trejo og Castro, der er fuldblods Kommuniste, vover altsaa ikke at handle selvstændigt. De trænger til at ophidses og hjælpes. Af hvem? Af en Kapucinernonne. Trejo og Castro, der har et Ammunitionsværksted til deres Raadighed, banker paa et Klosters Port for at faa Mordvaaben til deres forbryderske Planer, og en Kapucinerinde maa skaffe dem!

General Nieto indrømmer ganske vist, at man ved en Husundersøgelse i Klosteret ikke har fundet noget, saa at man maa holde sig til en Køkkenkniv med Christusmonogram for deraf at konstruere en hemmelig S sammensværgelse.

Anklagen mod den katholske Kirke bliver saa meget værre, jo mere det viser sig, at det er Calles's Hensigt at bringe Attentaterne mod Obregon i Sammenhæng. Trejo viser sig den 13. November, hvor der kastes nogle Bomber mod Generalens Vogn; Trejo og Castro overraskes ved Bombeattentatet i Rigsdagen; og Trejo og Castro blandes endelig ind i Attentatet den 17. Juli. Forbrydelsens første Kilde, den Aand og Kraft, som befaler og styrer, skal være en eneste: den katholske Aktivitet fra Pater Pro til Søster Concepcion.

En elendig Frugt af Religionshad og Løgn!

I Virkeligheden betegner Attentatet i Rigsdagen Højdepunktet af Kampen mellem »Cromen«, Arbejderpartiet, og Obregon, den er det frygtelige Ekko af de Brandtaler, som Morones genoptager i sin Tale den 1. Maj. Det hører til de Ting, som gjorde, at Obregon stadig mere kom til den Overbevisning, at hans Liv truedes af de politiske Fjender, til Trods for Pater Pros og hans Fællers Henrettelse, og derfor fattede Calles den Plan at sætte de »katholske

Sammensværgelser« i Scene. Det er som en vild Bjergstrøm, som, efter at den første Plan er strandet — at skaffe Toral af Vejen og opfinde hans »Afsløringer« af Katholikkerne —, stadig breder sig videre. Anklagerne maa være nøjagtige, detaillerede, fornuftige, det er derfor stadig vanskeligere at give dem Sandhedens simple, naturlige Udseende. Bagvaskelsen viser sig overalt, mister sin Brod i Modsigelserne, skinner igennem i Usandsynlighederne, »straaler« i Dementierne.

Efter Resultatet af Undersøgelserne mod Søster Concepcion kan man aller sige, som Advokat Orci sagde før Pater Pros Henrettelse: Det er en Politiberetning, det er et Anklageskrift. Men Beviserne, Dokumenterne, Vidnerne?

Ja, hvem er Vidnerne?

Castro og de andre fængslede, som »afslører«.

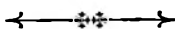
For sent. Man ved allerede, hvorledes Vidneudsagnene bearbejdes, hvor Calles leder Retten, og man ser, hvad den nye Politichef Zertuche maa taale: Calles's Fremgangsmaade er den samme, og han har ikke ladet Traadene glide ud af sin Haand. Aanden i det mexikanske Polit nu er den saume, som da den Calles hengivne Roberto Crux stod i Spidsen for det. Derfor forstaar man, at for de fængslede — særlig for Castro og Gonzales — var der kun een Udvej: at vælte Skylden over paa Katholikkerne.

Man kunde nu spørge, om det er sandt, at Politiet den 23. Juli erklærede, at Arbejderpartiets Ansvar var fastslaaet. Hvilke Beviser havde man for denne Paastand, som stemmede med den offentlige Mening? Det har man endnu ikke faaet at vide, ingen taler mere derom, alt er begravet i Tavshed, og man søger i Stedet efter den katholske Sammensværgelse, som senere begrænsedes til »nogle« Katholikkers Sammensværgelse og endelig koncentrerede sig om en eneste Søster! Og Morones's og Gascos Flugt, som kun kunde opfattes som en Tilstaaelse og som et sikkert Bevis for, at Mordet havde politisk-revolutionære og ikke religiøse Motiver? Alt det har man i Tavshed ladet falde, og i Stedet for har man styrtet sig over en Søsters »kemiske Laboratorium«.

Nej: Obregon er blevet Offer for en Sammensværgelse

fra Arbejderpartiets Side. Det er sikkert, og alt andet er Bagvaskelse. Her er Gaadens Løsning.

Man kan blive ved med at anklage Søsteren uden at bringe Beviser, man kan føre falske Vidner, man kan sige, at alt er bevist — Sandheden skal nok engang vise sig, selv om den nu bliver kneblet i Meksiko.

Fest i Donremy.

Der er blevet afholdt Fester i Donremy, og dermed begynder de forskellige Højtideligheder, som de kommende Aar vil bringe til Minde om, at 500 Aar er forløbet, siden Jeanne af Lorraine, den hellige Jeanne d'Arcs guddommelige Sendelse.

I Gaar var det 500 Aar, siden Jeanne forlod sin Fader Jacques d'Arc og sin Moder Isabelle Romées Hus og adlød Engles og Helgeners Stemmer, der havde lydt til hende i Bois Chenu. Hos Ridderen af Baudricourt foretog hun sine første Skridt, som senere skulde føre hende til Chignon, derefter til Bourges, til Poitiers og til Orléans, til Reims og til Compiègne og til Retterstedet i Rouen, hvor hendes Mission ender med Martyriet.

I Domkirken i Bois-Chenu holdt den Apostoliske Vikar for Suez, Mgr. Dreyer, i Gaar en højtidelig Messe, medens Biskoppen af Saint Dié holdt Messe i Sognekirken i Vaucouleurs. Om Eftermiddagen drog et historisk Optog fra Donremy til Vaucouleurs for paa den mest slaaende Maade at mindes Jeannes første Rejse.

Hidtil havde hun levet som en fornuftig og tilbage-

Statue paa Institut.
Jeanne d'Arcs Façade.
Efter en Model af Præs. Marie.

trukken ung Pige hos sin Moder i Donremy, hvor hun hjalp til med Husvæsenet og med at passe Dyrene. Under tiden kom der ogsaa ud til hendes Provins væbnede Bander, der plyndrede og brændte, og saaledes lærte Jeanne den store Elendighed at kende, som herskede i Kongeriget Frankrig. Af sine Forældre havde Jeanne lært hver Dag at bede for Kongen og om, at Freden maatte vende tilbage til Frankrig og Guds Straf komme over disse Englændere, der var Skyld i al Ulykken. Og medens hun vogtede Faarene paa Marken og i Skovbrynet, gik hendes Tanker ofte til de fjerne Lande, hvor Krigen rasede, og hun bad Gud om at hjælpe. Da hun en Dag bad med stor Inderlighed, hørte hun en blid Stemme kalde paa sig og sige: »Jeanne, Jomfru, Guds Datter, vær klog og god, gaa ofte i Kirke, sæt din Lid til Herren: Jeanne, du skal gaa til Frankrig.« Det var i Sommeren 1425. Karl VI var sindssyg, hans Hustru Isabeau af Bayern, usikker med Hensyn til sin egen Søns Legitimitet, udleverer Frankrig til Englænderne, idet hun lader sin Datter, som hun anser for Rigets Arving, ægte den unge Konge af England, Henrik V. Og betragtet som en Bastard, forladt af alle, er Karl Dauphin flygtet til Chinon, hvor han i Fornøjelser søger at glemme sine Sorger og sine Pligter.

Aarene gaar. Stemmerne lyder til Jeanne, der nu er sytten Aar. Timen er kommen til at frelse det franske Rige. Den Tid er kommen, da i Følge en gammel Spaadom Riget, der er tabt ved en Kvinde, skal frelses ved en Jomfru fra Lorraine. Dagen før St. Johannes's Fest i 1428 befaler Stemmerne Jeanne at bryde op og gaa til Vaucouleurs, hvor hun skal bede Ridderen af Baudricourt om at føre hende til Kongen af Frankrig, thi hun har af Himmelens Konge faaet den Opgave at opsøge Karl Dauphin og føre ham til Reims, for at han kan blive kronet der som Frankrigs eneste lovlige Konge. To Gange skal Baudricourt vise hende tilbage, men den tredje Gang skal han give hende Ledsagere.

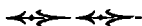
Jeanne søger Hjælp hos en af sine Onkler, hun kommer til Baudricourt, der er en rigtig Type paa en Krieger, han ler af den unge Pige og morer sig. Hun kommer igen i Tillid til sine Stemmer. Endnu engang sender

Baudricourt hende bort, men hans Folk begynder allerede at vakle. En af dem, Bertrand de Poulengi, tror paa Pigen. Og da Jeanne kommer for tredje Gang, giver Baudricourt efter. »Gaa,« siger han, og lad der ske, hvad der vil.«

Jeanne drager af Sted, hun er traadt ind i Historien.

Paris i August 1928.

Victor Bucaille.

Fra Vatikanet og Kurien.

I Vatikanet er der nu Ferie for de saakaldte udiense d'ufficio, Embedsaudienser, d. v. s. saadanne Audienser, som Paven giver med bestemte Mellemlum, hver Maaned, hver fjortende Dag eller hver Uge, til Kardinaler, Prælater, Præfekter og Sekretærer i de kirkelige Kongregationer og Ledere af Den hellige Stols forskellige Embeder. Alle disse Audienser ophører i to Maaneder, fra Midten af August til Midten af Oktober. Kongregationerne og de øvrige Kontorer holdes dog stadigt aabne, men med formindsket Personale og kun til Behandling af uopsættelige Sager. Ogsaa alle øvrige Audienser er indskrænket til det mindst mulige, for at Den hellige Fader kan hvile saa meget som muligt i den stærke Varme.

Paven har modtaget over tusinde Italienere, der skulde paa Valfart til Lourdes. Mange Biskopper og Prælater var med. I Sala Clementina holdt Paven en kort Tale til dem, hvori han ønskede dem god Rejse og lovede at ledsage dem med sine Bønner. 150 Syge følger med i et af Røde Kors indrettet Hospitalstog under Ledelse af Pavens Livlæge, Dr. Amici. Paa Vejen slutter endnu mange andre sig til Pilgrimstoget, saa at det i alt bliver paa henvend 7000 Personer.

Barnabiterordenens Generalkapitel har til General valgt Pater Benedetto Fraccalvieri, og til Generalprokurator valgt Pater Ricotti. Paven modtog hele Kapitlet i Audiens og udtrykte særlig sin Glæde over, at Ordenen har overtaget Missionen i Gurupi i Brasilien.

Den Apostoliske Nuntius i Belgrad, Mgr. Pellegrinetti, er efter sin Ferie i Lucca kommet til Rom, hvor han vil opholde sig i nogen Tid, da den urolige Situation i Jugoslavien muligvis vil kræve nøjere Oplysninger om det kroatisk Episkopat og Gejstlighedens Holdning; de synes

nemlig ikke at ville forholde sig passive i Kampen mellem Belgrad og Agram. Ærkebiskoppen af Agram, Mgr. Bauer, har vakt stor Opsigt ved følgende Erklæring: »Som Kroat og som Præst føler jeg det som min Pligt at staa sammen med det Folk, hvis Overhyrde jeg er.« Denne Udtalelse har foranlediget den jugoslaviske Ministerpræsident, som ogsaa er en katholsk Præst, Mgr. Koroscez, til at anmode om en nærmere Forklaring, men Mgr. Bauer erklærede, at han aldeles ikke agtede at slutte sig til Modstanderne af Koroscez, hvis Politik som Fører for det slovenske Folkeparti han i høj Grad satte Pris paa. Ærkebiskoppen af Agrams Ord er af stor Betydning for Vatikanet, som ikke vil have, at der skal være Partier blandt Gejstligheden, særlig ikke i et Land, hvor den repræsenterer den intellektuelle Del af Befolkningen og nødvendigvis maa gribe ind i Nationens Liv. I et Brev til Litauens Biskopper har Paven netop fremhævet, at Gejstligheden skal sørge for hele Folkets religiøse Interesser og derfor ikke tilhøre noget politisk Parti. Her i Jugoslavien gælder det om at samles til Forsvar for Religionens Frihed og Uafhængighed imod ethvert Overgreb fra den orthodoxe Kirkes Side, som Befolkningens Flertal tilhører.

Ogsaa Nuntius fra Bukarest, Mgr. Dolci, opholder sig i Rom og er blevet modtaget af Paven i en længere Audiens. Man antager, at Mgr. Dolci har aflagt Beretning om det nye Konkordat, der nu er undertegnet af begge Parter og kun venter paa Ratifikation i det rumænske Kammer. Afslutningen af dette Konkordat vil sikkert fremme Forhandlingerne med de øvrige Balkanstater.

I Pavens Navn har Kardinal Gasparri sendt en Skrivelse til Præsidenten for den italienske Azione Cattolica, Caco Colombo, hvori Paven giver Udtryk for sin Glæde over Programmet for den kommende sociale Uge i Milano. Den hellige Fader glæder sig over, at dette Møde holdes i hans kære Milano under Ledelse af Ærkebiskoppen. Det er alle Katholikkers Pligt at optage det kristelige Liv i hele sin Fylde i sig og tage Del i Kirkens hierarkiske Apostolat, og derfor skal man ogsaa i de pavelige Udtalelser, som er det sikreste Udtryk for det guddommelige Læreembede, søge Kundskab om de Ting, der passer til Samfundets nyeste Forhold. Under Paaskud af en Kærlighed og Enhed, som ikke er kristelig, er der i den sidste Tid blevet udbredt mange nye forkerte Theorier om den religiøse Enhed, og derfor har Udvalget gjort vel i at sørge for at belyse den sande religiøse Enhed, de Farer, der truer den, og de Midler, der er nødvendige til dens Bevarelse. Et saadant ordnet Studium maa føre til et bedre Kendskab til og en større Agtelse for Troens kostbare

Lære, og der vil deraf opstaa større Længsel efter at bevare Troen uforfalsket og forsvare den, uden at lade sig forføre af dem, der hylder en falsk Enhed. Deraf vil følge brændende Bønner om, at den sande religiøse Enhed ikke blot maa bevares i vort Land, men ogsaa genopstaa paa de Steder, hvor den sørgeligt er brudt.

Pastor Schreiber 70 Aar.

I Statens Tjeneste er 70 Aar Aldersgrænsen, saa skal Virksomheden indstilles. En saadan Grænse kender man ikke i Kirkens Tjeneste, og det vilde jo ogsaa være mærkeligt, om nu Pastor Schreiber skulde indstille sin Virksomhed. Han føler sig sikkert ikke svækket eller tynget af Alderen, men i fuld Kraft kan han fejre sin 70 Aars Fødselsdag paa Mandag den 17. September.

Katholikker rundt omkring baade i Danmark og paa Island vil med Taknemmelighed tænke paa ham, og mange vil sende ham deres Hilsen og gode Ønsker. Mange Steder har Pastor Schreiber udøvet præstelig Virksomhed. Han begyndte som Kapellan i Odense, efter at han den 8. Marts 1884 var blevet præsteviet i Laterankirken i Rom. Senere har han virket som Kapellan i Kolding, Randers, Svendborg og Fredericia og atter i Odense. I omtrent fire Aar 1900—1904, var han Sognepræst i Reykjavik. I et Aar var han derefter Sognepræst i Kolding, og fra 1906—1924 i Fredericia, de sidste fire Aar har Pastor Schreiber været Sognepræst i Horsens.

I alle disse forskellige Menigheder mindes man med

Glæde den gode Præst og det elskværdige Menneske, som alle holdt af. Han hører til de stille, der har gjort sin Gerning beskedent og udholdende, uden at søge noget for sig selv, men en god Præst har han været for mange Mennesker.

Peder Schreiber er født 17. September 1858 i Ozas i Nedre-Schlesien. Ikke desto mindre er han dansk i Sind og Skind, men hans Moder var ogsaa dansk, og Forældrene havde fast Bopæl i København; de opholdt sig kun paa Besøg i Schlesien, da Sønnen fødtes. I 1879 hørte han til Andreas-Kollegiets første Hold Studenter.

Vi ønsker ham til Lykke med de 70 Aar og haaber, at det maa forundes ham endnu længe at fortsætte sin Virksomhed til Gavn for saa mange Sjæle. De samme Ønsker deler alle, der har lært ham at kende og ganske særlig hans nuværende Menighed.

Kirkeskat.

Efterhaanden som antallet af den katolske kirkes medlemmer her i landet tager til, trænger spørgsmaalet om en definitiv ordning af den danske kirkes økonomiske basis sig mere og mere frem til en planmæssig afgørelse. Det er ikke et spørgsmaal om materialisme contra idealisme, men først og fremmest et spørgsmaal om ære og værdighed. Det er simpelthen spørgsmaalet, om vi endnu kan være bekendt at gaa tiggergang i udlandet og leve af de fremmedes naade, blot fordi vi er for sløje og egoistiske til selv at bringe de nødvendige ofre selv. Jøder og irvingianere klarer sig stolt for egne midler, men katolikkerne, der tæller 5 gange saa mange som disse 2 religionssamfund tilsammen, de er saa »idealistiske«, at de foretrækker at spise naadsens brød frem for at paalægge sig selv en lille tvang.

For udenom tvangen kommer vi nu ikke, hvis der skal være alvor i sagerne. Det kan lyde meget smukt med frivilligheden, men til gengæld lyder det betydelig mindre smukt med tiggeriet, og om frivilligheden vil jeg tillade mig at bruge Hr. Karl V. Olsens egne ord, at det er »et ideal — jo skønnere, desto fjernere«. Menneskene

er nu en gang ikke saa gode, som de burde være. End ikke katolikker.

Ganske vist vil jeg give Hr. Olsen ret i, at opkrævningen gennem de offentlige skattemyndigheder næppe er den rigtige vej. Ikke fordi jeg i et og alt kan slutte mig til Hr. Olsens argumentation i denne forbindelse, men fordi denne metode, som forholdene nu engang ligger, er praktisk uigennemførlig. Hermed er alt sagt. Derimod kan jeg ikke indse, hvad der kan være at indvende imod det amerikanske system. At bidrage til sin kirkes underhold er enhver katoliks utvivlsomme, moralske pligt, og det vilde derfor være fuldkommen logisk og fornuftsmæssig, om denne pligt fik udtryk gennem et positivt og konkret kirkebud. Og naar Hr. Olsen mener, at et saadant kirkebud vilde savne »eksekutiv basis«, saa vil jeg indvende, at det kan man med lige saa megen eller lige saa lidt ret sige om alle de andre kirkebud. Naar det for ex. staar i et af kirkebudene, at De skal gaa i messen hver søndag, saa nytter det Dem ikke, at Deres samvittighed siger Dem, at De kan nøjes med at gaa hver anden. Den eksekutive basis ligger simpelt hen i, at De ikke kan faa absolutionen, hvis De vedblivende vil hævde det standpunkt, og det turde vel nok være værst for Dem selv.

De mener, at amerikanernes metode er brutal idealisme. Jeg vil nu nøjes med at kalde den praktisk idealisme og tilføje, at jeg ikke giver en sur sild for den idealisme, der ikke giver sig udslag i praxis. Og praxis vilde i dette tilfælde være, at Biskoppen af Roskilde fik Pavens samtykke til at udstede et kirkebud for vikariatet Danmark om, at det var enhver katoliks alvorlige pligt at svare kirkeskat i forhold til sine midler. Og dette kirkebud burde følges af en eksekutiv forordning, der paalagde enhver katolik, der var skatteyder til stat og kommune, at svare en kirkeskat af f. ex. 1°/₁₀₀ af sin indtægt. Det vil altsaa sige 10 Øre af hver Tikrone. Hvis der saa var en og anden, som paa grund af forholdenes magt mente ikke at være istand til at svare det paalagte beløb, saa skulde der ikke være noget i vejen for, at han henvendte sig til sin sognepræst, og med bilag af fornuftige grunde ansøgte om hel eller delvis dispensation, der lige saa lidt vilde blive ham nægtet, som man vilde nægte ham dispensation fra fastebudet, naar de tistrækkelige grunde foreligger.

Jeg savner paalideligt materiale til at bedømme, hvor meget en saadan skatteligning vilde indbringe i praxis. Men man kan maaske danne sig et omtrentlig skøn ved at benytte den officielle statistik for hele befolkningen. Ifølge Statistisk Aarvog for 1926 fandtes der her i landet

godt og vel en million skatteydere af en samlet befolkning paa 3 og en halv million. Skatteydernes samlede indtægt beløb sig til henved 3 milliarder 500 millioner, det vil altsaa sige ca. 3.500 Kr. pr. skatteyder i gennemsnit. Overfører man disse tal paa antallet af katolikker her i landet, nemlig henved 30.000, faar man et antal af ca. 7.500 skatteydere med en samlet indtægt af 26 millioner 250.000 Kr. Heraf udgør 1% Kr. 262.500. Jeg ved ganske vist ikke, hvor meget der betales i kirkeskat landet over, men jeg er sikker paa ikke at komme i konflikt med det 8. bud, naar jeg paastaar, at det er en sum, der ligger langt under det nævnte beløb.

Hvis en familiefader med 3.500 Kr. i aarlig indtægt vilde paastaa, at han ikke havde raad til at afse 35 Kr. om aaret til sin kirke, saa vil jeg blot gøre opmærksom paa, at summen kan indvindes ved at ryge een cigar — af de billige — mindre hver anden dag, bortset fra søndagen, hvor han kan ryge sit sædvanlige kvantum.

Til slut vil jeg gjerne nævne endnu en ting. Vi ønsker sikkert alle, at den katolske kirke maa genvinde sin administrative uafhængighed, som den havde det før Reformationen, saa »Titular-Biskoppen« af Roskilde kan blive virkelig Biskop af Roskilde, foruden, at vi maaske kan faa et eller to af de andre gamle bispedømmer genoprettede, saa vi kan naa ud af den i grunden ydmygende stilling som blot og bart vikariat. Men en betingelse herfor — og vist nok den eneste betingelse, — er det, at vi kan ernære os selv og ikke behøver at gaa rundt med tallerknen. Og det kan vi, hvis vi vil. Og som sagt, hvad irvingianere og jøder kan gøre, skulde katolikker ogsaa kunne gøre. Og helst lidt til!

Chr. H. Løvenørn.

Katholske Friskoledrenges Ferieophold paa „Allerslev Kloster“.

Ogsaa i Aar har der været Feriekoloni paa Allerslev Kloster. Der har været 21 Drenge derude i to Hold, og Tropsfører Lorentzen har været Tilsynshavende. Drengene har ligget i det nye i Aar anskaffede Telt. Teltet har Bræddegulv og et særligt Aflukke for Tilsynet.

Det har været en god Ferie for Drengene, og det smukke

Arbejde, der her gøres paa Vincentsforeningernes Initiativ, fortjener i høj Grad Paaskønnelse og ogsaa Støtte i de kommende Aar. Vi har faaet følgende Regnskab tilsendt.

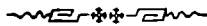
Bidrag fra Private	Kr.	507,00
Skoleforeningen S.M.D.M	»	50,00
Vincentsforen. St. Ansgar Konf. »	»	100,00
» » Anna » »	»	70,00
» » Joseph » »	»	100,00
Ved Maristbrødrene	»	10,00
Katholsk Ungdomsværn.....	»	150,00
Renter i Banken	»	16,61
Overført fra 1927.....	»	389,77

Iflg. Regning Lembcke for et Telt med Opstilling m. m.	Kr.	501,42
» Regning 11 Madrasser	»	77,25
» » 11 Soveposer	»	130,50
» » Vaskefade, Kander, Lygte, Bord etc...	»	42,00
Tilsynet med Drengene	»	76,60
Iflg. Regning Allerslev Kloster .	»	550,00
Assurancepræmie for et Telt med Inventar (Teltet m. m. assure- ret for 900,00)	»	11,00
Porto	»	1,00
Overført til 1929 ...	»	3,61

Kr. 1,393,38   Kr. 1,393,38

7. 9. 1928.

A. V. Günther.

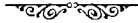
Nye Bøger.

A. Husson: *L'ABC du Français*. Kbh. 1928.

Paa Hassings Forlag er udkommet *l'ABC du Français* ved A. Husson, élève de la Faculté de Nancy — et nyt og meget interessant System til Undervisning i det franske Sprog. Systemet, der er Resultatet af de Erfaringer, som Forfatteren har indhøstet ved Undervisning i sit Modersmaal i ca. 20 Aar her i Landet, vil sikkert være en kærkommen Nyhed for franskstuderende. Den fremragende Egenskab ved Systemet er, at Eleven paa en interessant og fornøjelig Maade straks fra Begyndelsen tvinges til paa egen Haand at danne Sætninger paa det franske Sprog, og da udmærkede Resultater vil kunne opnaas i Dagligsproget

indenfor et ret begrænset Tidsrum, er det indlysende, at Systemet ikke mindst egner sig til Rejseforberedelse. De let overskuelige Tabeller, som Systemet hovedsagelig bestaar af, gør, at selv viderekomne i Sproget stadig vil vende tilbage til disse i Tvivlsspørgsmaal.

Bogen er trykt i Fremmedsprogtrykkeriet »Athene«, og Forfatteren er fuld af Lovord over Arbejdet. Det har heller ikke været helt let, da det for en stor Del er Tabeller, men det er fortræffeligt gjort.

Om at ransage sine Gemmer.

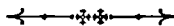
Det hænder meget ofte, at man har liggende en hel Del Ting, som man i Virkeligheden ikke har Brug for. Jeg tænker ikke her paa værdiløse Ting, men paa de virkelige gode Sager, som Aar efter Aar faar Lov til at »hvile i Fred« i en eller anden Kommodeskuffe eller paa Bunden af et Skab.

Der findes Mennesker, der har en næsten sygelig Angst for at skille sig af med, hvad de engang har faaet.

Modtag da et godt Raad. *Alle disse Sager drages frem for Dagens Lys og sendes til Ungdomsbasaren, Stenosgade 4.* Det giver god Plads. Tænk hvor dejligt at blive af med disse Ting! Og hvor er det ikke ogsaa en glædelig Tanke, at det, som laa unyttigt hen, nu paa én Gang har faaet en Mission her i Livet!

De meget ærede Læsere bedes »staa paa Hovedet« i Skuffer, Skabe, Chatoller og Puffer. Naar man søger, saa finder man.

C. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Fru Alma Osterhammel, der i Forvejen er Indehaver af Fortjenstkorset »Pro Ecclesia et Pontifice«, er i Anledning af sin 70 Aars Fødselsdag blevet dekoreret med den pavelige Orden »Bene merenti«. — En Kreds af Damer havde foretaget en Indsamling til Stiftelse af et Legat med Fru Osterhammels Navn til Fordel for Elisabethforeningen. Der var indkommet ca. 250 Bidrag paa tilsammen 3300 Kroner. Hofdame Utke Ramsing, Frk. F. Stratbøcker og Frk. Ulla Andersen overrakte paa Fødselsdagen Gaven tilligemed en

Liste over Bidragyderne. Vi har fra Fru Osterhammel modtaget følgende: En inderlig og dybtfølt Tak sendes en og hver, som sluttede sig til den smukke Tanke at stifte et Legat til Fordel for Elisabethforeningen. — En saa stor Glæde, som denne Kærlighedsgave har beredt mig paa min 70-aarige Fødselsdag, kan jeg ikke beskrive. — Guds rige Velsignelse ønsker jeg alle dem, der har været med til at strø Roser paa de smaa Børns Vej.

Alma Osterhammel,

Espergærde, 8. Septbr. 1928.

Faaborg. Søndag d. 27. August 1928 blev en uforglemmelig Dag for den katholske Menighed i Faaborg, idet der for første Gang siden Reformationen holdtes offentlig Messe. Pastor Ravelli fra Svendborg læste Messe i Borgerforeningens lille Sal, hvor et smukt interimistisk Alter var rejst. Pastor Ravelli holdt en meget smuk og gribende Tale til Menigheden. Det er Meningen, at Pastoren vil fortsætte med at læse Messe i Faaborg hver 6. Søndag, ligesom Pastoren vil komme 2 Gange om Maaneden og give Børnene Religionsundervisning.

Horsens. Fredag d. 31. August holdt Fru Tardini Foredrag for Medlemmerne af den herværende Birgittaforening. Fruen, der kom fra Aarhus, blev paa Bane gaarden modtaget og budt velkommen af Foreningens Formand, Fru Wolff, Næstformand, Fru Møller, og Kasserer, Fru Andersen. Foredraget, som blev holdt i vor Forsamlingsaal, blev fulgt af de 50 mødte Medlemmer med stor Opmærksomhed. Fruen skildrede Kvindens Stilling i Fortid og Nutid. I tidligere Tid tilvirkedes de forskellige Livsfornødenheder i Hjemmet og gav baade Husmoderen og de voksne Døtre nok at tage Vare paa. De forandrede Forhold i vor Tid har gjort Kvinden mere fri, saa hun ogsaa kan følge Foreteelserne ude i det offentlige Liv. Og ganske naturlig følte ogsaa Kvinderne Trang til at slutte sig sammen i Forbund. Taleren havde selv tilhørt et saadant Forbund. Saa udgik fra vor h. Fader Opfordring til de katholske Kvinder Verden over ogsaa at slutte sig sammen. Lydhøre som vi Katholiker er overfor vor fælles Faders Ord, dannedes der hurtigt overalt særlig katholske Kvindeforbund, der nu allerede tæller over 20 Millioner Medlemmer, alle forenede ved vor fælles Religions Baand. Ogsaa vi danske katholske Kvinder har fulgt vor h. Faders Anvisning og har dannet et Forbund, der er tilsluttet som et Led i den store verdensomspændende katholske Kvindeliga. Vel er vi her i Landet endnu forholdsvist kun faa; men staar vi fast sammen og løfter i Flok, kan vi dog allerede gøre os gældende, saaledes som det fornylig har vist sig, idet vi fik standset Udbredelsen

af et umoralsk Skrift. Pastor Schreiber takkede paa Foreningens Vegne for det interessante og opildnende Foredrag, hvorefter Fru Tardini endnu havde et lille hyggeligt Samvær med Bestyrelsen.

England. Et engelsk Blad — »Westminster Gazette« — havde forleden en Serie af Artikler under Titlen: »Der- som Christus kom til London«. En katholsk Præst i Farmstreet Sogn, Francis Woodlock, valgte samme Emne til en af sine Prædikener. Ovennævnte Blad refererer Ta- len. Der findes i denne Prædiken Sandheder, der ikke blot finder Anvendelse paa London, men ogsaa paa andre Byer: Christus vilde græde, som han har grædt over Jeru- salem; men ikke saa meget over de stakkels Mennesker, som af en Dommer er bleven dømt til Fængselsstraf, men frem for alt over de »højere« Klassers Frivolitet og sæde- lige Forfald, som i deres Moralitet staar meget lavere end den store Mængde. Moderne Theatre og Kinos, Balnætter og store Fester, usædelig Læsning og skamløs Klædedragt vilde drage forbi Herrens Øjne og faa ham til at græde. Mange Slags Synder vilde han i sin Barmhjertighed til- give; men vore Dages ryggesløse Synder vilde minde ham om Sodoma og Gomorrha. (Ved J. R.)

Rusland. Fra Riga meddeles til »Times«, at Sovjet- regeringen har offentliggjort en ny Lov, der har til Hen- sigt at bekæmpe Religionens Indflydelse i Rus- land. Loven forbyder enhver Sammenslutning og enhver Forsamling af Kvinder, Børn og unge Mennesker, der har Religion til Formaal. Religiøse Bibliotheker eller Læse- stuer forbydes. Ingen rituel Gudstjeneste maa holdes i noget privat Hus men kun i Hospitaler og Fængsler og der kun, naar de døende beder derom. Præster og andre Medlemmer af religiøse S sammenslutninger skal indregistre- res. Alle Kultusgenstande erklæres for Nationalejendom, men udlaanes til de religiøse Foreninger. Al kirkelig Ejen- dom skal udleveres til Regeringen, og alle Kunstværker skal afleveres til Musæerne. Desuden forbydes al Guds- tjeneste paa offentlige Pladser. Den nye Lov skyldes Klager fra de antireligiøse Foreninger, som paastaar, at der i Sovjetrepublikken endnu findes 205 religiøse Sekter, som alene i Leningrad skal være i Besiddelse af 200 Opdragelses- anstalter.

Australien. Om den store internationale eukaristiske Kongres, der er blevet afholdt i Sidney 5.—9. September er de første Efterretninger nu indløbet. Søndagen før fandt Indvielsen af Sidneys nye Domkirke Sted, som fore- toges af den pavelige Legat, Kardinal Cerretti. Ærkebi- skop Hanna af San Francisco prædikede, og 90 Præla-

ter deltog i Ceremonien. Efter tre Dages Bøn aabnedes Kongressen officielt om Onsdagen. Det store Tal af Prælater, Præster og privilegerede Deltagere fra alle Verdens Lande fyldte næsten Domkirken, saa at der kun blev Plads til 2000 almindelige Deltagere. De øvrige Titusinder samledes omkring Kirken, og lyttede til Taler og Sang, som ved Højtaler sendtes ud. Om Søndagen skulde Kongressen naa sit Højdepunkt med den afsluttende Procession. Processionen skulde foregaa baade til Lands og til Vands, idet man vilde bringe Sakramentet om Bord i et blomstersmykket Skib og sejle med det gennem Sidneys berømte Havn.

Eksercitier ved St. Annæ Kirke.

For Menighedens Mænd: fra Mandag d. 17. September — Søndag d. 23. September.

For Menighedens ugifte Damer og unge Piger: fra Mandag d. 24. September — Søndag d. 30. September.

For Menighedens Husmødre: Mandag d. 1. Oktober — Søndag d. 7. Oktober.

Foredragene holdes hver Aften Kl. 8 af Hr. Pastor Resch fra Odense.

N.B. Adgang til Foredragene i hver Uge kun for nævnte Stænder særskilt.

SNDM Stiftelsesfest afholdes Onsdag den 26. September Kl. 7¹/₂ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Wienerpølser, Kartoffelsalat, Ost, Øl, Kaffe à Kr. 1,50 for Medlemmer, Kr. 2. for Gæster. — Improvisatoren *Louis Halberstadt* vil komme til Stede og fortælle Historier samt improvisere. — Alle forhenværende Elever er hjertelig velkomne.

Styrelsen.

St. Josefs Gilde.

Mandag d. 17. September Kl. 7¹/₂ pr. i Forsamlingssalen Bredgade 67² o. G.

Foredrag af Hr. cand. Kiærulff om »De gamle Gilder«.

Før og efter Foredraget forskellig Underholdning derefter fælles Kaffebord.

Alle saavel Damer som Herrer er hjertelig velkomne.

Undervisning i Tysk hos Fru Kayser, Nordborgg. 6²; træffes bedst 1—3.

Økonom.

Pladsen for en gift Økonom ved Sct. Josefs Gildes Ejendom i Nøddebo opslaaes ledig.

Gildebrødre har Fortrinsret. Kun skriftlig Henvendelse ønskes.

Billet mrkt. Sct. Josefs Gilde til dette Blads Ekspedition.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Hr. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Kirkelig Kalender.

16. Sept. 16. Søndag eft. Pintse.	23. Sept. 17. Søndag eft. Pintse.
17. — M. Frans af Assisis Saarmærker.	24. — M. Maria, de fangnes Befrielse.
18. — Ti. Josef af Cupertin, Bekender.	25. — Ti. Ferialdag.
19. — O. Januarius og Lidels- sesfæller, Martyrer. <i>Tamperdag.</i>	26. — O. Kirkevielse.
20. — To. Eustachius og Li- delsesfæller, Martyrer.	27. — To. Cosmas og Damian, Martyrer.
21. — F. Matthæus, Apostel og Evangelist. <i>Tamperdag.</i>	28. — F. Wenceslaus, Martyr.
22. — L. Thomas af Villan- nova, Biskop og Bekender. <i>Tamperdag.</i>	29. — L. Michael, Ærke- engel.

Ugens Messebønner.

16. Sept. 16. Søndag efter Pintse (N.-M. 710, G.-M. 545). Ihukommelse af Cornelius og Cyprian (N.-M. [24], G.-M. [24]). 3. Euphemia og Lidelsesfæller (N.-M. 1078, G.-M. 917).
17. Sept. Frans af Assisis Saarmærker (N.-M. 1079, G.-M. 917).
18. Sept. Josef af Cupertin (N.-M. 1080, G.-M. 918).
19. Sept. Januarius og Lidelsesfæller. Messe for flere Martyrer. (N.-M. [30], G.-M. [31]). Ihukommelse af Tamperdagen (N.-M. 717, G.-M. 553). Slutningsevangeliet er Tamperdagens (N.-M. 720, G.-M. 555). Der kan ogsaa læses Tamperdagens Messe med Ihukommelse af Januarius og Lidelsesfæller.
20. Sept. Eustachius og Lidelsesfæller. Messe for flere Martyrer (N.-M. [27], Evangeliet 1082; G.-M. [28]. Ev. 920). Ihukommelse af Vigilien til Matthæus (N.-M. [1], G.-M. [1]). Slutningsevangeliet er Vigiliens (N.-M. [3], G.-M. [3]). Der kan ogsaa læses Vigiliens Messe med Ihukommelse af Eustachius og Lidelsesfæller.
21. Sept. Matthæus (N.-M. 1083, G.-M. 920). Ihukommelse af Tamperdagen (N.-M. 723, G.-M. 556). Slutningsevangeliet er Tamperdagens (N.-M. 307, G.-M. 831).
22. Sept. Thomas af Villanova. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], Bønnerne 1085 og [38]; G.-M. [34], B. 928 og [41]). Ihukommelse af Tamperdagen (N.-M. 725, G.-M. 558). 3. Mauritius og Lidelsesfæller (N.-M. 1085, G.-M. 928). Slutningsevangeliet er Tamperdagens (N.-M. 732, G.-M. 561). — Der kan ogsaa læses Tamperdagens Messe med Ihukommelse af 2. Thomas af Villanova, 3. Mauritius og Lidelsesfæller.

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag d. 21. September Kl. 7^{1/2}. (Generabsolution).

En dannet ung Pige, som er optaget nogle Timer ude om Dagen med Læsning, Kursus etc., kan hos en lille rolig Familie faa et mindre møbl. Værelse tilleje i pænt Villa-Kvarter (Valby) til Oktober Flyttedag. Faml. Stilling, Piano forefindes. Bill. mrkt. »Værelse« modtager Redaktionen, Boyesgade 8.

FREMMEPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) III Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 B, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 39.

Søndag den 23. September.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Nogle Efterretninger om Ansgarius-Foreningens Stiftelse. — Ansgariusforeningen 75 Aar. — Katholsk Aktion. — Katholische Sonderschau. — Holland-Danmark. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 16, 22—31.

Slutningen af Judiths Livshistorie.

1. En Taksigelsesfest i Jerusalem.

Derpaa skete det, at hele Folket efter Sejren drog op til Jerusalem for at tilbede Herren. Saa snart de havde rensset sig, frembar de Brændofre, og hvad de (ellers) havde lovet og tilsagt. Men Judith bragte hele Holofernes's Krigsudstyr, som Folket havde skænket hende, og det Myggenet, hun selv havde taget fra hans Soveværelse, som en Forglemmelsens Helliggave. 22—24.

2. Judiths sidste Leveaar og Død.

Folket hengav sig til Glæde paa det hellige Sted, og tre Maaneder igennem fejredes denne Jubelfest for Sejren sammen med Judith. Efter denne Tid vendte alle tilbage

til deres Hjem, og Judith blev meget anset i Bethulia og berømt over hele Israels Land. Til hendes modige Daad kom nemlig desuden hendes Kyskhed, saa hun ikke kendte nogen (anden) Mand alle sine Levedage, efter at Manasses, hendes Ægtefælle, var død. Paa Højtidsdagene udfoldede hun en stor Pragt. Hun forblev i sin Mands Hus i 105 Aar, skænkede sin Terne Friheden, og efter Døden blev hun begravet ved Siden af sin Mand i Bethulia. Hele Folket sørgede over hende i 7 Dage. I hele hendes Levetid og endnu mange Aar efter hendes Bortgang var der ingen, der forstyrrede Israeliternes Fred. 25—30.

3. Den jødiske Mindefest.

Men Dagen, paa hvilken denne Sejrsfest fejres, regnes af Hebræerne blandt Helligdagene, og den har været højtideligholdt af Jøderne fra denne Tid til den Dag i Dag. 31.

Leveregel: Den hellige Skrifts Beretning om Judith er til Ende. Vi maa tage Afsked med den beundringsværdige Helteskikkelse. Men før vi gør det, tager vi tre Ting næd og gemmer dem godt. De har nemlig Betydning for hele vort Liv: 1. En vigtig Sandhed. Guds Folk i det gamle Testamente maatte gaa igennem mange Trængsler. Bethulias Lidelser er et slaaende Bevis paa dette. Det er ikke anderledes med Guds Kirke i den nye Pagt. Bliv ikke ked af det, naar Kampens Tummel engang imellem ogsaa naar dig, og du kommer til at føle Krigstjenestens tunge Byrde! Ingen kan jo modtage Sejrskransen, dersom han ikke forinden har kæmpet lovmæssigt (2. Tim. 2, 5). — 2. En gylden Regel. Ønsker du at komme hjem fra din Slagmark med Ære og Hæder som Judith, saa følg hendes Eksempel! Tag Kampen op med fromt Mod som hun, og vær ikke bange som de fleste! Vær klog og tænk dig om, før du bestemmer, hvilke Midler du vil bruge! Hengiv dig saa med ukuelig Energi til den Kamp og det Arbejde, der ligger for, og stol hele Tiden urokkeligt paa Guds Bistand! Hvis du desuden elsker Kyskhed paa Legeme og Sjæl, er ligefrem og beskeden i hele din Færd og bliver ved med at bede til Gud, saa krones og.

saa din Livsgerning med en Sejrsfest. — 3. En stor Trøst: Israeliterne glædede sig over at eje en Judith. Hun var deres Stolthed og Ære. Vi har ogsaa en Judith i den nye Pagt. Det er den saligste Jomfru Maria, Guds Moder og vor Moder. Hun overgaar i Renhed, Skønhed og Kraft sit Forbillede i usigelig høj Grad. Derfor kan og skal din Glæde være meget større end Jødernes. Tænk paa dette navnlig, naar du føler den Hygge og Varme og Trøst, som findes i den katholske Kirke, medens andre klager over et Savn og en vis Kulde i deres aandelige Hus. Fordi vi har en saa uforlignelig Moder i vort Hjem, derfor er vi saa lykkelige, og derfor udsjunger vi vor Glæde med de Ord: »Velsignet er du, Jomfru Maria, af Herren, den store Gud, fremfor alle Kvinder« (Judith 13, 23) og: »Du er Jerusalems Ære, du er Israels Glæde, du er vort Folks Hæder« (Judith 15, 10). Slip aldrig dette Privilegl

F. K.

Nogle Efterretninger om Ansgarius- Foreningens Stiftelse.

Ved *Fritz Jürgensen West*.

Paa en Tid, da Koleraen rasede i København — i Midten af Juli Maaned 1853 — blev en af de her værende katholske Præster syg. Da Sjælesorgen under disse Forhold krævede flere Kræfter end til enhver anden Tid, fik Menighedens daværende Overhyrde, Biskoppen af Osnabrück Dr. Lüpke, herfra Anmodning om hurtigst muligt at sende en anden Præst til Medhjælp ved Sjælesorgen. To Medlemmer af Jesu Selskab, P. Fidelis Depozzo og Lægbroderen Gabriel Lerner i Münster, hvor Ordenen havde en Residens, modtog da Søndag den 24. Juli, Kl. 8 om Formiddagen, den biskoppelige Befaling til at afrejse til København, og Kl. 9^{1/2} sad de allerede i Postvognen. Ved deres Ankomst her til var Epidemien allerede i Aftagende; den havde i det mindste ophørt at kræve Ofre i den katholske Menighed; men da de erfarede, at der hist og her i selve Byen og især paa Amager endnu

fandtes mange Kolerasyge uden den fornødne Hjælp og Pleje, tilbød de to Ordensmænd den overordentlige Sundhedskommission uden Vederlag at pleje de syge, enten paa Amager eller her i Byen, uden Hensyn til Patienternes Trosbekendelse. Der indløb imidlertid intet Svar paa dette Tilbud. P. Depozzo prædikede da i St. Ansgars Kirke og gjorde sig snart bekendt ved sine fortræffelige Taler. Lægbroderen Lerner, som Aaret i Forvejen, under en Epidemii i Rhinlandene ved Hollands Grænse, havde vist en beundringsværdig Udholdenhed og en usædvanlig Duelighed i de syges Pleje og Opvartning, tilbragte de første Dage paa sit ensomme Værelse. Efterhaanden kaldte man ham til enkelte Patienter, og næppe var hans kærlige Omhu for de ham betroede syge bleven kendt i videre Krese, før han blev søgt fra alle Sider, og jo større Arbejdet blev for ham, des større var hans Glæde. Da Koleraepidemien var forbi, drog de fremmede Ordensmænd bort, en stor Del af den katholske Menigheds Medlemmer var mødt paa Toldboden, den 18. Oktober, for at tage Afsked.

Under Opholdet her i København var Pater Depozzo*) med til at stifte Ansgarius-Foreningen, og det var ham, som affattede Foreningens første Love. Dette fremgaar tydeligt af Mødeprotokollen, hvoraf vi her skal meddele nogle Uddrag.

I Ansgarius Foreningens Forsamling, Fredag d. 2. Decbr. 1853, i hvilken følgende Herrer vare tilstede, nemlig: Pastor G. Schürhoff, Pastor H. Grüder, Grosserer J. Menne, Fabrikant W. F. Bauer, Capitain Muurmester Erlewein, Studiosus D. van Becelaere fra Belgien, Naalemager J. Hoffmann, Lærer K. Sander, Lærer I. Karup, Navigationshandler C. A. Blankensteiner og Krigsassessor F. W. Blankensteiner, bleve de fremlagte, af P. Depozzo i sin Tid forfat-

---

*) Fidelis Depozzo (eller: Depuoz) er født den 22. Januar 1817 i Jeth i Kanton Graubünden i Schweiz. I 1840 traadte han ind i Jesuiterordenen; han blev præsteviet i 1851 og var i Aarene 1852—55 Missionær i Münster. Depozzo var derefter i Aarene 1856—60 Lærer i Tysk i Ordenens venetianske Provins. Traadte den 24. December 1860 ud af Ordenen og blev Sognepræst i sin Hjemstavn. Han skal her, i Dissentis, have stiftet en kvindelig Kongregation. (Velvillig Meddelelse fra Dr. phil. & theol. P. Johs. Metzler.)

tede, Statuter oplæste og vedtagne, hvorefter der foretoges Valg paa Forstanderskabet, som havde følgende Udfald:

Til Præsident valgtes	Hr. Grosserer J. Menne,
1ste Vice Do »	» C. A. Blankensteiner,
2den Do Do »	» W. F. Bauer,
Kasserer »	» Capt. Erlewein,
Secretaire »	» Krigsass. Blankensteiner,
1ste Assistent »	» Pastor Schürhoff,
2den Do »	» Pastor Grüder,

der tilligemed de øvrige Medlemmer forsynede Statuterne med deres Underskrift.

Ansgariusforeningens første Formand:
Grosserer J. Menne. 1853—1875.

Statuter for Ansgarius Foreningen.

Da undertegnede Mænd, da de om Aftenen d. 23. Sept., og derefter om Aftenen d. 7. Octbr. 1853, traf sammen i den katholske Menigheds Kirkebygning i Kjøbenhavn, vare besjælede af Ønsket om, ved den christelige Troes Forherligelse i Norden at befordre Guds altid større Ære og Men-

neskehedens sande Lykke: saa sammentraadte de i en snævrere Forening, for med større Kræfter og sejerrigere at fuldføre det Gode. Til Erindring om den hellige Ansgarius og af Taknemmelighed imod denne Nordens første Apostel, saa og af Kjærlighed til hans Efterligning, og for ved denne Helliges Forbønner at nedkalde Guds særdeles Beskyttelse over denne Forening: faaer denne Forening Navn af »Ansgarius-Forening«.

Omendskjøndt den senere Erfaring, og Kundskaben om senere indtrædende Mangler kunne fuldstændig- og fuldkommengjøre Ansgarius-Foreningens Lovgivning, bleve dog følgende, kun ved en Generalforsamlings Majoritet forandrende Love for Ansgarius-Foreningen, antagne:

§ 1.

Almindelige Statuter.

1. Ansgarius-Foreningens Formaal er: ved at befordre det christelige Liv efter bedste Evne at bidrage til Menneskehedens aandelige og legemlige Vel i Danmark.
2. Til Opnaelsen af dette Formaal staaer alle lovlige og Gud velbehagelige Midler til Foreningens Raadighed. Saadanne ere fornemmelig: Befordringen af christelig Undervisning og af Videnskaberne i christelig Aand, Udbredelse af gode Bøger og Skrifter, Næstekærligheds Anstalter o. s. v., o. s. v.
3. Foreningen ledes ved et af dens Medlemmer valgt Forstanderskab. Dette Forstanderskab bestaar af: 1) Præsidenten for Forstanderskabet; 2) 1ste og 2den Vicepræsident, 3) Secretairen, 4) Kassereren, 5) 2 Assisterter.
4. Valget af det hele Forstanderskab samt af Suppleanterne foretages i en ordentlig Generalforsamling, af denne selv, ved Vælgernes absolutte Stemmesfleerhed, paa 3 Aar.
5. Den ordentlige Generalforsamling er Foreningens øverste Magt. Hele Forstanderskabet er undergivet den ordentlige Generalforsamling. Ved Stemmesfleerhed kan den forandre Statuterne og tilføie nye.
6. Een Gang hvert Aar sammenkaldes den ordentlige Generalforsamling, nemlig d. 23. September, som er Foreningens Stiftelsesdag.

.....

§ 4.

Statuter for alle Medlemmer af Ansgariusforeningen.

1. Enhver kan blive Medlem af Ansgarius-Foreningen, naar han er nyttig og ikke snarere til Skade for Foreningens skønne Øjemed. Selv Børn og Fruentimmer og i religiøs Henseende anderledes tænkende Mennesker ere ikke udelukkede derfra, undtagen ved Forsamlinger og Valg, ved hvilke de paa ingen Maade tør være tilstede som Deeltagere, og da ikkun med og efter Forstanderskabets Samtykke. Hvo, som ønsker at optages som Medlem, har at henvende sig til een af Forstanderne; denne meddeler i den næste Forstander-Forsamling den Anmeldtes Navn og hvad han ellers veed om Sammes Forhold, og i den derpaa følgende Forsamling bliver Optagelsen afgjort ved Stemme fleerhed. Stemmeberettigede ved Generalforsamlinger og Valg ere katolske Mænd, som have fyldt 24 Aar.
.....
4. Den 1ste Onsdag i hver Maaned bringes Gud et helligt Messeoffer ved Ansgarius-Alteret for at nedkalde Himmelens Velsignelse over alle sande Medlemmer af Foreningen og over deres Arbeider. Efter Messen bliver Litaniet til den hl. Ansgarius bedet.
5. I samme Øjemed og til Erindring om den hl. Ansgarius Forenings Stiftelsesdag bliver aarligen, d. 23. Septbr. bragt Gud et høitideligt Messeoffer med Udstillelsen af det høihellige Sakramente.
6. I samme Øjemed skal den hl. Ansgarius' Festdag feires d. 3. Febr. ved en Høimesse.
7. I samme Øjemed skal d. 1. Mai feires en høitidelig Høimesse.
8. Eengang om Aaret, d. 3. Novbr., skal holdes en høitidelig Sjælemesse for Foreningens afdøde Medlemmer.
9. For at være et sandt Medlem af Ansgarius-Foreningen og for at have Deel i Sammes gode Gerninger og aandelige Goder, maa man:
  - a. være optaget af Forstanderskabet og indskreven i Fortegnelsen over Medlemmerne;
  - b. ere de Indlemmede forpligtede til: daglig at bede et Fader vor, et Hil Dig Maria, og Bønnen: »Hellige

Ansgarius bed for os« andægtigen til Opnaelsen af Ansgariusforeningens Øjemed; og ugentlig: at betale et Pengebidrag af 2 Skilling til Ansgariusforeningens Øjemed. Dette Bidrag kan ogsaa betales aarligt, halv- eller fjerdingaarligt. En »Offerblok for Ansgarius-Foreningen« bliver placeret i Kirken. Større Bidrag og milde Gaver modtages imidlertid med Taknemmelighed.

- c. skulle Medlemmerne søge flittigt at bivaane Foreningens fælleds Andagtsøvelser d. 23. Sept., d. 3. Novbr., d. 3. Febr. og d. 1. Mai.
10. Ansgarius-Foreningens Hoved- og Titularfest er d. 3. Febr., paa hvilken Dag den hl. Kirke feirer den hl. Ansgarius' Fest.
11. Ingen af de foranstaaende Betingelser, Forpligtelser og Raad forbinde Foreningens Medlemmer under Synd, heller ikke en tilgivelig Synd; heller ikke ophører Nogen at være Medlem af Foreningen, fordi han undlader dem; men i ham er ikke Ansgarius-Foreningens Liv forhanden, og han gaar Glip af Ansgarius-Foreningens Naadegaver og aandelige Fordele.

.....
I Mødet d. 4. Jan. 1854:

1. fremlagde Hr. Pastor Grüder Oversigt over de i Octbr. Kvartal 1853 havde Indtægt og Udgift i Anledning af Skandinavisk Kirketidende for katholske Christne. Beholdningen: 24 Rd. 92 Sk. modtoges af Foreningens Kasserer.
2. bestemtes, at 2 Bøsser foranstaltedes anskaffede, hvori Foreningens Medlemmer kunde nedlægge deres Contingenter, samt at disse Bøsser med Overskrift: For Ansgarius-Foreningen placeredes i Kirken paa passende Steder.
3. vedtages, at et Circulaire udfærdiges til Menighedens Medlemmer om at komme Udgivelsen af Skandinavisk Kirketidende imøde ved Subskription eller ved anden Understøttelse. Af Forstanderskabet tegnede sig:

Herr Grosserer Menne	12 Expl.
» Pastor Schürhoff	12 »
» » Grüder	12 »

Herr Capitain Erlewein	6	Expl.
» Fabrikant Bauer	6	»
» Krigsassessor Blankensteiner..	3	»
» Becelaere	3	»

Antallet af Subscriberterne paa »Skandinavisk Kirke-tidende« var 159.

I Mødet d. 1. Febr. 1854, ved hvilket hele Forstanderskabet var tilstede, vedtoges:

1. Anskaffelsen af et Signet med Indskrift: Hellige Ansgarius bed for os. Den 23de Sept. 1953.« I Midten anbringes Emblemerne: Tro, Haab og Kjærlighed og underneden: »Ansgariusforeningen«.
2. At 500 Expl. af Foreningens Statuter trykkes i det danske Sprog.
3. Medlemmerne betale Statuterne med 8 Rbsk., som ved Optagelsen i Foreningen tilstilles dem tillige med et Adgangskort lydende paa Vedkommendes Navn og forsynet med Foreningens Segl.
4. Af nye Medlemmer anmeldtes og optoges i Selskabet fra 1. Febr. at regne: Jomfru L. Frey, Veterinair L. Becker, Væver Lund, Mademoiselle Rudelnick, Frue Nielsen, Jomfrue Wilhelmine Blankensteiner, Frue Erlewein, I. G. Heinlein, Mdm. Heimlein, Mdm. C. Blankensteiner, Mdm. Bauer, Jomfrue Platz, Jomfrue Olsen.

Angaaende de nærmere Omstændigheder ved Ansgarius-Foreningens Stiftelse skriver *Wilhelm Karup*¹⁾ i sine Erindringer følgende:

»I Efteraaret 1853 stiftede jeg Bekjendtskab med en Præst af Jesu Selskab, Pater Depozzo, som i nogen Tid opholdt sig i Kjøbenhavn for at assistere Hr. Pastor Grüder under Choleraepidemien. Med denne talentfulde Mand underholdt jeg mig daglig om de Skridt, der burde gjøres for at fremme de christelige Interesser i Skandinavien. Resultatet af disse Samtaler blev, at Pastor Grüder, Pater Depozzo og endeel Lægfolk stiftede »Ansgariusforeningen«

1) Jvfr. Thomas Hansen Erslew: Supplement til »Almindeligt Forfatter-Lexicon for Kongeriget Danmark med tilhørende Bllande« Kbhvn, 1864, S. 14—16.

til christelige Interessers Fremme i Norden. I det første Møde, som denne Forening holdt, blev Stiftelsen af en Kirketidende besluttet, og Udgivelsen af samme blev eenstemmigt overdraget mig. Men da man forkastede en Indbydelsesskrivelse, som jeg havde forfattet til Bladet, og desuden ikke vilde yde mig noget Honorar for mit Arbejde, kunde jeg ikke overtage Redaktionen eller Udgivelsen, som da gik over i andre Hænder.«

Karup blev saaledes ikke Redaktør af »Skandinavisk Kirketidende«, men han leverede senere mange Bidrag til Bladet.

Præf. Herm. Grüder.

Man tager næppe meget fejl, naar man som den egentlige Stifter af Ansgarius-Foreningen betegner daværende Pastor Hermann Grüder, den senere apostoliske Præfekt. Tilskyndet hertil blev han af den litterært interesserede Karup og den nidkære Præst Fidelis Depozzo. Stifterne af Foreningen har ønsket, at den 23. September 1853 skulde betragtes som Stiftelsesdagen, og det maa respekteres, selv om Foreningen i Virkeligheden først blev konstitueret som saadan den 2. December 1853.

Kilder: Ansgarius-Foreningens Forhandlings-Protocol 1853—98, S. 3—19. Fabrikant, cand. phil. Jos. Hoffmanns Optegnelser.

P. Johs. Metzlers Meddelelser ang. P. Fidelis Depozzo.

Skandinavisk Kirketidende. Første Aargang (Oktober Kvartal 1853), S. 29. W. I. Karup: Mit Livs Roman. Kbhvn. 1864, S. 97 f.

Ansgariusforeningen 75 Aar.

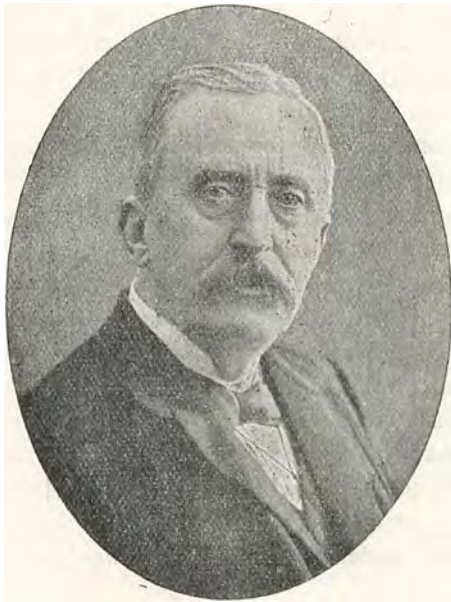
Den ældste af alle vore katolske Foreninger, Ansgariusforeningen, fylder nu 75 Aar. Foreningens Formand, Arkivar West, fortæller i Dag her i Bladet om Foreningens Stiftelse den 23. September 1853.

Ansgariusforeningen fører en stille Tilværelse, den samler ikke sine Medlemmer til Møder, den træder ikke frem for Offentligheden med mange Planer, men den har fra sin Begyndelse af haft en stor Plan, Udgivelsen af et katolsk Blad, og denne Plan er det lykkedes Foreningen i alle 75 Aar at føre ud i Livet, saa at Udebladet nu til Oktober kan begynde sin virkelige 76. Aargang. 75 Bind er da nu Resultatet af denne Forenings Virksomhed, og dertil kommer alt det gode, dette Blad har stiftet. Uden at være ubeskeden tør man jo nok sige, at vort Blad har været og er et af de betydningsfulde kirkelige Arbejder herhjemme, og at det paa mange Punkter har været og er Grundlaget for anden Virksomhed, som uden det vilde være umulig.

Ansgariusforeningen havde i Begyndelsen ogsaa anden

Lensgreve J. L. Holstein-Ledreborg.
Formand 1875—1891.

Observator C. F. Pechüle.
Formand 1891—1899.

Betydning for den daværende Menighed. Foreningens Formaal var til at begynde med meget vidtspændende, og derfor blev ogsaa Sager, der i og for sig ikke hørte ind under Foreningens Omraade, men havde Betydning for den katholske Menighed, drøftet paa Foreningens Generalforsamlinger. Beretning om Vincentsforeningens og Elisabethforeningens Virksomhed blev saaledes i mange Aar fremlagt for Ansgariusforeningens Generalforsamlinger. I Anledning af 1000 Aars Mindet om St. Ansgars Død i 1865, afholdtes der en større Fest, og her var Ansgariusforeningen ledende.

Hvor omfattende man havde tænkt sig Foreningens Virksomhed, viser Forhandlinger paa Generalforsamlingen i 1865, hvor der stilledes Forslag om Afholdelse af Foredrag samt om faste Lokaler til selskabelige Sammenkomster. Ved denne Generalforsamling optraadte ogsaa den nystiftede Sangforening »Gregoriana«. Paa det følgende Aars Generalforsamling fremsatte Pastor Grüder Forslag om Stiftelse af en Forening med tre Formaal: Selskabelighed, Oprettelse af en Sygekasse og Oprettelse af en Ligkasse. Dette Forslag blev senere delvis realiseret i Stiftelsen af Den katholske Syge- og Ligkasse af 1867, og den katholske selskabelige Casino-Klub, i hvis Lokaler i Admiralgade 12 flere af Ansgariusforeningens Generalforsamlinger blev afholdt.

Foreningens Hovedopgave var dog fra først af Udgivelsen af et katholsk Tidsskrift, som allerede saa Lyset den 2. Oktober 1853. I 1880 blev Lovene ændrede, og Foreningens Formaal blev nu udelukkende: ved Udgivelse af et Tidsskrift samt andre Skrifter og Bøger at fremme den kristelige Oplysning i de nordiske Lande.

Man maa ikke tro, at det har været en ganske let Opgave, Ansgariusforeningen her har haft. Den har kun kunnet løses derved, at vor Menigheds bedste Mænd i disse 75 Aar har sluttet sig sammen og ydet et betydeligt Arbejde i denne Sags Tjeneste. For selve Foreningen — vi taler her ikke om Bladet og dets Arbejdere — har først og fremmest Formændene haft deres store Betydning.

Cand. mag. H. Kejser.
Formand 1899 1916.

Arkivar F. J. West.
Formand fra 1916.

Den første Formand var Grosserer Jos. Menne, som nu kun huskes af de ældste i vor Menighed. Han var i 37 Aar Medlem af Menighedens Forstanderskab, fra 1835—1872, og Ansgariusforeningens Formand 1853—1875. Den anden Formand var en af Landets kendteste Mænd, Lensgreve J. L. Holstein Ledreborg, 1875—1891. Derefter fulgte Observator C. F. Pechüle 1891—1899 og cand. mag. H. Kejser 1899—1916; han efterfulgtes af den nuværende Formand Arkivar ved Rigsarkivet F. J. West. Foruden Formændene kunde nævnes mange andre, der har gjort en Indsats for Foreningen, særlig de andre Bestyrelsesmedlemmer og Ugebladets Hovedkommissionærer. De sidste er dog saa nær knyttet til selve Bladet, at en Omtale af deres Virksomhed mere er paa sin Plads ved en Skildring af selve Bladets Historie. Men vi kan ikke undlade at nævne Foreningens eneste nulevende Æresmedlem, Fabrikant Jos. L. M. Hoffmann, der i mange Aar som Foreningens Kasserer udrettede et Arbejde af den største Betydning, og som endnu virker som en af Revisorerne.

Ved Siden af Udgivelsen af Bladet har Foreningen udgivet en lang Række Skrifter, til Dels som Særtryk af Bladet. Denne Virksomhed har naturligvis altid været begrænset af Hovedhensynet, at ikke Bladet kom i økonomiske Vanskeligheder. Foreningens Medlemsantal har været stigende og dalende. For de sidste Aartier ser det saaledes ud: 1898 133 M., 1908 225, 1918 591 og 1928 341 Medlemmer. Foreningen trænger altsaa atter til Fremgang ved nye Medlemmer. Jo flere Medlemmer der er, desto bedre kan Foreningen varetage sine Opgaver, baade udgive Bladet og andre Skrifter. Mon der ikke skulde være mange blandt de yngre og blandt de nye Katholikker, der baade kunde og vilde betale de fem Kroner om Aaret for at fremme denne Sag. Det vilde være en god Jubilæums-gave til Foreningen at melde sig ind i den, og det vilde være et Bidrag til Løsningen af de katholske Opgaver.

Katholsk Aktion.

Tale af den pavelige Nuntius Pacelli ved det tyske
Katholikmøde i Magdeburg 5. 9. 28.

(Efter »Germania« ved Knud Kinzi.)

Ved Aabningsmødet ved »Der Magdeburger Katholiken-
tag 1928« holdt den pavelige Nuntius Pacelli en meget
betydelig Tale, der klart trækker Linjerne op for Katholsk
Aktion«, den Bevægelse, der vinder stadig større Tilslut-
ning i snart alle Verdens Lande, og som i Øjeblikket præ-
ger det meste katholske Liv. Her et Referat:

Katholsk Aktions Idé.

Efter vor Hellige Faders Mening skal Katholsk Aktion
være Lægmands Deltagelse i det katholske
Apostolat. Dette Ord omfatter dens to Grundelementer.

Første Element: et virksomt og kraftigt Lægmands-
apostolat i Overensstemmelse med hver enkelt's Stand og
Evner, altsaa frem for alt deres Apostolat, som ved deres
Uddannelse og Stilling i særlig Grad formaar at fremme
Christi og Kirkens Sag. Kirkens Opgaver er, som jeg ikke
behøver at udvikle, nu til Dags saa store og mægtige, at
Præsterne paa ingen Maade kan undvære Lægmands Med-
apostolat.

Andet Element: Lægapostolatets Indlemmelse i Kirkens
Forfatning, som Christus har villet den, glad Beredvillig-
hed overfor de Føreres Anvisninger, som Christus har givet
den. Katholsk Aktion vil føje Lægmands apo-
stoliske Virksomhed til Præsternes og gøre
deres sluttede Rækker til en mægtig Falanks,
til en *acies bene ordinata* til Raadighed for
Biskopperne og Christi Stedfortræder paa
Jorden. Saaledes tilraaber Den hellige Fader Katholsk
Aktion. Saaledes fremstiller han den i sin herlige En-
cyklika *Ubi arcano* som baade Hyrdernes og de troendes
hellige Pligt.

Katholsk Aktions Organisation.

Katholsk Aktion kender ingen almengyldig ydre Form. Den skaffer sig sin Form efter hvert enkelt Lands og Folks religiøse og kirkelige Stilling, dog ifølge sine Grundsætninger altid indordnet i det hierarkiske System. Organisationen er det ydre. Hvad Katholsk Aktion frem for alt andet vil give hele det katholske Livs organiske Opbygning, er Sjælen: katholsk Selvbevidsthed, Troskab mod de katholske Grundsætninger, konsekvent katholsk Tænken, Villen og Virken.

Katholsk Aktion vil altsaa paa ingen Maade ødelægge og skade værdifulde og livskraftige katholske Organisationer med religiøst Formaal, som det katholske Tyskland er saa rigt paa. Disse Organisationer skal alle med Bibeholdelse af deres Egenart og særlige Virksomhed indlemmes i Katholsk Aktion, modtagende Aand og Impulser fra den og paa den anden Side berigende dens Liv.

Katholsk Aktions Virkefelt.

Katholsk Aktion vil heller ikke benægte Kulturomraaernes relative Ret til egne Love. Den lader derfor de katholske Organisationer med rent kulturelt Formaal beholde deres Selvstændighed, idet den overlader til dem at træde i Arbejdsfællesskab med den. Den er lige saa lidt Politik. Den vil altsaa ikke paatvinge Katholikkerne en bestemt Anskuelse i rent politiske eller økonomiske Spørgsmaal. Men det vil og maa den opnaa: at give det katholske Folk Førere, som overalt, hvor Kultur, Økonomi og Politik berører det religiøse, klart og sikkert hævder den katholske Verdensanskuelse. Langt fra at splitte Katholikkerne vil den derfor skaffe Samling og Enhed, hvor de katholske Interesser fordrer det.

Katholsk Aktions Formaal.

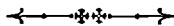
En inderlig Forbindelse mellem Præster og Lægfolk ud fra Tanken om det almindelige Apostolat for Christus, de katholske Organisationers Løften i Fællig, hentende Kraft

fra forenede, uselvisk kristelig Kærlighed, samstemmende Ledelse af Katholikerne i alle det religiøse og sædelige Livs Spørgsmaal efter vor Tros Grundsætninger og de af Christus indsatte Læreres og Hyrders Anvisninger, det er den umiddelbare Opgave, i hvis Tjeneste Katholsk Aktion træder. Udbredelse af Christi Rige, Anerkendelse og stigende Udvikling af Guds Orden paa alle Livets Omraader, det naturliges og overnaturliges, det er det endelige, høje Maal, den tilstræber.

Katholsk Aktions Sindelag.

Det Sindelag, med hvilket Katholsk Aktion vil arbejde, er den overnaturlige Optimisme, med hvilken Tysklands Katholikker har opbygget den katholske Kirkes store Tempel i Diasporaen. Samarbejde mellem Apostolatets Bekennermod og den almægtige Guds vidunderlige Hjælp har ladet denne Kæmpedôm opstaa. Med det Sindelag, med hvilket Generationer har bygget paa den, skal De vie Deres Hjerter og Deres Kræfter til Katholsk Aktion. De har Gud og Sandheden paa Deres Side, De kæmper for Kristus og Hans Kirke. Sejren vil være Dem vis, naar De vil give Dem ind under deres Ledelse, ved hvem Kristus vil lede Dem.

For at Diasporakirkens guddommelige Bygning maa udvides og fuldkommes, for at Katholsk Aktions stærke og hellige Baand maa omspænde hele Deres Land som Værn mod Vildfarelse og Tvedragt og om Enhed i Tænken og Handlen, giver jeg Dem alle i vor Hellige Fader Pave Pius XI's Navn af ganske Hjerter den apostoliske Velsignelse.

Katholische Sonderschau paa „Pressa“.

Om »Underet i Köln«, den store internationale Presseudstilling, har der i danske Blade været fremsat meget delte Meninger. Fra nogle Sider er det blevet hævdet, at

en Udstilling af noget uhaandgribeligt — som Præsset maaske kan siges at være — er en Umulighed og Forsøget i Köln en Misforstaaelse, medens andre i høje Toner har rost det Resultat, man er kommet til efter Anvendelse af 18 Millioner Mark og to Aars Arbejde for en Anskueliggørelse af den moderne Presses Udvikling og dens Arbejde i Dag. Imidlertid — en Kendsgerning er det, at »Pressa« er et af de mest imponerende Skuer, der nogen Sinde har været foranstaltet, og det er saa prisværdig alsidigt, at der bliver i hvert Fald noget af Interesse for enhver Besøgende.

Som totusindaarig Journalist er det naturligt, at Kirken ogsaa har faaet sin Afdeling paa Udstillingen, og »Katholische Sonderschau«, som denne betegnes, er indrettet i det gamle Benediktiner-Abbedi Deutz der ligger paa »Pressa's« Terrain ved Rhinen; den ydre Ramme er saaledes den allerbedste. Udstillingen er foranstaltet af en nedsat Internationales, katholisches Comite für die Pressa med Cardinal-Ærkebiskoppen af Köln som Æresprotector og Fyrst Alois af Löwenstein som Præsident. Hele den storlaaede Omdannelse af det gamle Abbedi til Udstillingshus er foretaget af den kendte, moderne Kölner-Arkitekt, Professor Dominikus Böhm, der som Kirkebygger navnlig har vakt Interesse ved sine Cementbeton-Kirker, til hvilke der paa Udstillingen findes flere originale Modeller.

I Fremstillingen af Kirkens Anvendelse af det skrevne og trykte Ord gennem de to Aartusinder er man gaaet ud fra Bøgenes Bog, den hellige Skrift, der staar som Bogtrykkerkunstens Udgangspunkt. En rekonstrueret gotisk Skrivestue giver een et Begreb om, hvorfor »Herrens Ord var lagt i Lænker«. Paa Bordet ligger den mægtige Vulgata, som Klosterbroderen er i Færd med at afskrive. Det er Aars Arbejde at komme igennem. Naturligt derfor, at en færdig Afskrift ligger i aflaset Indbinding og lænket til Cellens Væg med »ubrydelige« Jernkæder. En Bibel var en større Skat, end at Hvermand kunde besidde den. Imidlertid fører det stigende Begær fra Kirkens og Folkets Side efter at faa Bibelen udbredt til ogsaa at kunne være Privatejendom til, at Bogtrykkerkunsten med Anvendelse

af Typer omkring 1450 kommer frem flere Steder, omtrent samtidigt. De ældste trykte Udgaver af den hellige Skrift — af hvilke der findes flere paa Udstillingen — ligner ganske Haandskrifterne fra samme Tid. Den første samlede Udgave kom 1455 fra Gutenberg og Johannes Fusts Bogtrykkerværksted i Mainz. Denne er paa Latin, men i de følgende Aar kommer talrige forskellige tyske Udgaver — den ældste af disse er trykt i Strassburg 1466; altsaa over 50 Aar før Luther lavede sin Bibeloversættelse. Kort Tid efter de første trykte Bibeludgaver begynder man at illustrere Bøgerne, og saavel Bibelerne som de liturgiske Bøger faar de skønneste Billeder, dels i Træsnit, dels i Farver. De sidste, saa fine som Akvareller, gøres ikke bedre af Bogtrykkerkunstens Mestre i vore Dage. Meget interessant er det i de gamle Missaler at iagttage, hvorledes det store T i Canons Indledning (*Te igitur clementissime Pater, . . .*) har udviklet sig. I de endnu ikke illustrerede Missaler staar det omslynget af Ornamentter, men saa snart der er kommet Illustrationer ind i Bogen, er det udnyttet til et Crucifix. Dette bliver større og større, Maria og Johannes kommer med, og i et saa tidligt fremstillet Missale som Missale Augustanum fra Augsburg 1496 er det oprindelige T blevet til en Korsfæstelses-Gruppe paa venstre Blad i Missalet, medens T'et i »*Te igitur*« paa højre Side atter staar som et ornamentomslynget Bogstav.

De tre store Ordensstiftere, Sct. Bendt, Sct. Franciskus og Sct. Dominicus har hver faaet en særlig Afdeling. Den omfangsrigeste og sikkert ogsaa værdifuldeste af disse er »Die Regel des heiligen Benedikt«, som en af Patrene fra Maria Laach har samlet Materialet til og indrettet. Udstillingen omfatter Haandskrifter, Bøger og Dokumenter fra talrige Bibliotheker i Tyskland og Østrig, og den giver et Billede af Udviklingen af Regula Sct. Benedicti, den Lov, man i de germanske Lande modtog og antog sammen med Troen, og som saaledes var mere end en Leveregel blot for Sct. Bendts Sønner.

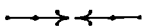
En Vandring gennem »Katholische Sonderschau« er en Gennemgang af hele Kirkens Historie, thi hvornaar

har ikke det skrevne eller trykte Ord spillet en stor Rolle? Den tager derfor Dage, om man vil have alt med. Her har kun været fremdraget et Par Enkeltheder. Fra det tyvende Aarhundrede er det bemærkelsesværdigste Eksemplerne paa moderne og fuldkommen realistisk Kunsts Anvendelse i Kirken (bl. a. Plastik af den tyske Billedhugger Maria Eulenbruch og Malerkunst af Schöllgen) og den katholske Verdenspresses særlige Afdeling. Som Motto over denne som over hele »Katholische Sonderschau« staar Pius den XI's Ord: Aldrig kan man gøre nok for den gode Presses Fremme. I lige saa høj Grad som Bogtrykkerkunsten har hjulpet til Udbredelse af Vildfarelser, bør den anvendes til Udbredelse af Sandheden!

Paa »Pressa« findes ogsaa et »Evangelische Schau« foranstaltet af »Evangelischer Dienst 1928«. Det er som »Katholische Sonderschau« smukt tilrettelagt, men ikke saa omfangsrigt og værdifuldt som dette. Dets Midtpunkt er en stor »Verehrungshalle der Reformation«, i hvilken Vægdekorationen er en Kæmpe-Bibel og Billeder i overnaturlig Størrelse af de fem store »Protestanter«: Luther, Zwingli, Calvin, Joh. Huss og — Sct. Paulus!

Beuron, September 1928.

R. O.

Holland—Danmark.

Efter den første heldige Prøve har vi besluttet at fortsætte med danske Børns Fællesrejser til Holland.

Allerede nu kan Forældrene anmelde deres Børn til Deltagelse i Turen i Sommerferien 1929.

Betingelserne er væsentlig de samme som i 1928.

Opholdet varer omtrent hele Sommerferien, og Rejsedgifterne er 60 Kroner for Rejsen fra Gjedser til Bestemmelsesstedet i Holland og tilbage til Gjedser (forudsat at Tariffen paa de tyske Baner ikke bliver forhøjet).

I Rejsen kan deltage:

- a) danske katholske Børn indtil det fyldte 16. Aar og undtagelsesvis ældre.

b) protestantiske Børn, som besøger en katholsk Skole eller anbefales af en katholsk Præst.

Forældrene skal ved Anmeldelsen opgive deres Adresse og Stilling samt Børnens fulde Navn, Fødselsdag, — Aar og Sted — og den Skole, de besøger.

Grunden til, at man imødeser Anmeldelsen paa et saa tidligt Tidspunkt er for det første den, at give Børnene Lejlighed til at spare sammen til Rejsen; og for det andet, for at de kan dygtiggøre sig i det tyske Sprog (hvad der vel ikke er en absolut Betingelse, men meget tilraadeligt). Desuden kan jeg da lettere paa en belejlig Tid sætte mig i Forbindelse med katholske hollandske Familier.

Nakskov 15.-9.-28.

Pater A. Smitz

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Efter hvad vi erfarer, agter Hans Højærværdighed Biskoppen i denne Uge at begive sig ud paa en længere Udenlandsrejse. Først rejser Biskoppen til Averbode i Belgien, hvor han den 29. September vil ordinere den danske Præmonstratenserklerk Jan Ballin til Præst. Senere gaar Rejsen til Rom, hvor Biskoppen skal aflægge det i Kirkeloven foreskrevne Besøg, der finder Sted hvert femte Aar.

— Rusmodtagelsen i A. C. d. 12. ds. forenede sig som et smukt og værdigt Velkommen til Aarets katholske Russer. Formanden indledede med nogle praktiske Bemærkninger om A. C.'s Virksomhed og Programmet for den kommende Tid. Derefter talte Pastor Schindler, idet han gik ud fra Foreningens Navn: *Academicum Catholicum* og gav en Analysering af, hvad dette Navn er Udtrykket for. Efter Talen samledes man i de hyggelige Dagligstuer til Kaffe, — og Passiaren gik fornøjeligt til henad Kl. 12. N.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Eksercitier ved St. Annæ Kirke.

For Menighedens Mænd: Afslutning med Fælleskommunion
Søndag d. 23. September Kl. 8.

For Menighedens ugifte Damer og unge Piger: fra Mandag
d. 24. September — Søndag d. 30. September.

For Menighedens Husmødre: Mandag d. 1. Oktober — Søndag
d. 7. Oktober.

Foredragene holdes hver Aften Kl. 8 af Hr. Pastor Resch fra Odense.

N.B. Adgang til Foredragene i hver Uge kun for nævnte Stænder særskilt.

A. C. afholder Rusgilde

Onsdag d. 26. September 1928 Kl. 8 pr.

PROGRAM:

Formanden byder Velkommen.

Koldt Bord, Øl m. v.

Rustalen, — ved Mgr. B. D. Assarsson.

Punchesold.

Kunstnerisk Underholdning ved Hr. Organist

Carl Worm og frit Samvær.

Prisen pr. Deltager er 4,00 Kr., som erlægges selve Aftenen. Man bedes indtegne sig ved at sende Meddelelse til Frk. Birgitte West, Ordrupvej Nr. 96 — senest Mandag d. 24. September 1928.

Samtlige Aarets katholske Russer indbydes.

Administratores.

UNGDOMSBASAREN.

Søndag den 14. Oktober og Mandag den 15. Oktober holdes der Basar til Fordel for Ungdomssagen i Sct. Knuds Skoles Lokaler i Stenosgade. Der bliver Restaurant, Tom-bola, Boder, forskellig Underholdning, Auktion o. s. v., o. s. v.

Man opfordres indtrængende til at sende Gaver til Basaren. Selv det mindste Bidrag modtages med Taknemlighed.

Gaverne sendes til Hr. Pater Nøsen, Stenosgade 4, Kbhvn. N.

SUND Stiftelsesfest afholdes Onsdag den 26. September Kl. 7½ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Wienerpølser, Kartoffelsalat, Ost, Øl, Kaffe à Kr. 1,50 for Medlemmer, Kr. 2. for Gæster. — Improvisatoren *Louis Halberstadt* vil komme til Stede og fortælle Historier samt improvisere. — Alle forhenværende Elever er hjertelig velkomne.

Slyrelsen.

Elever i **Tyskundervisning** søger Fru Kayser, Nordborgg. 6^a tv. Fruen træffes bedst daglig 1—3.

Kirkelig Kalender.

23. Sept. 17. Søndag eft. Pintse.	30. Sept. 18. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.
24. — M. Maria, de fangnes Befrielse.	1. Okt. M. Remigius, Biskop og Bekender
25. — Ti. Ferialdag.	2. — Ti. Værneenglene.
26. — O. Kirkevielse.	3. — O. Therese af Jesubar- net, Jomfru.
27. — To. Cosmas og Damian, Martyrer.	4. — To. Frans af Assisi, Be- kender.
28. — F. Wenceslaus, Martyr.	5. — F. Placidus og Lidel- sesfæller, Martyrer.
29. — L. Michael, Ærke- engel.	6. — L. Bruno, Bekender.

Ugens Messebønner.

23. Sept. 17. Søndag efter Pintse (N.-M. 714, G.-M. 549). Ihukommelse af Linus (N.-M. [9], G.-M. [9]). 3. Thekla (N.-M. 1086 og [60], G.-M. 929 og [60]).
24. Sept. Maria, de fangnes Befrielse. Guds Moders Messe (N.-M. [90], Oratio 1087; G.-M. [94], Oratio 930).
25. Sept. Ferialdag. Samme Messe som 23. Sept. 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
26. Sept. Cyprian og Justina. Messe for flere Martyrer. (N.-M. [30], Bønnerne 1041 og [30]; G.-M. [31], Bønnerne 863 og [30]). 2. og 3. som den foregaaende Dag.
I konsekrerede Kirker: Kirkevielse (N.-M. [77], G.-M. 923).
27. Sept. Cosmas og Damian (N.-M. 1088, G.-M. 930). 2. og 3. som 25. Sept.
I kons. Kirker: 2. Kirkevielse (N.-M. [77], G.-M. 923). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [90], G.-M. [94]).
28. Sept. Wenceslaus. Messe for en Martyr (N.-M. [12], Oratio 1089 G.-M. [12], Oratio 931). 2. og 3. som 25. Sept.
I kons. Kirker: 2. og 3. som 27. Sept.
29. Sept. Michael (N.-M. 1089, G.-M. 931).

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d.

23. September Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Nøddebo. Messen bortfalder paa Søndag den 23. Sept. og den 30. Sept.

Conventus missionariorum Daniæ meridionalis et occidentalis erit in Haderslev, feria V. 20. Sept. tempore et modo assuetis.

R. I. P.

Min kære lille Hustru

Ida Mariboe

er i Dag indgaaet til den evige Hvile styrket ved Kirkens rige Naademidler.

København d. 12. Sept. 1928.

Ludvig Mariboe.

Begravelsen har fundet Sted.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Ekh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffen bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 40.

Søndag den 30. September.

1928

INDHOLD: Judiths Bog. — Ny pavelig Encyklika. — Indgangs-Salme. — Et Sankt Andreas Relikvieskrin. — Vulgatarevisionen. — En Protest mod Ærkebiskop Söderblom. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aarhus. Horsens. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Judiths Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 14, 1-18.

Assyrerhærens Forfærdelse.

1. Judith opfordrer til et Skinangreb.

Derpaa sagde Judith til hele Folket: »Hør paa mig, mine Brødre, ophæng dette Hoved paa vore Mure. Og naar Solen er gaaet op, saa skal enhver tage sine Vaaben. Ryk skyndsomst ud, ikke for virkeligt at gaa ned i Dalen, men for tilsyneladende at gøre et Angreb. Saa er Forposterne nødte til at flygte til deres Overfeltherre og vække ham til Kampen. Naar deres Anførere løber til Holofernes's Telt og finder ham uden Hoved, badet i hans eget Blod, vil Forfærdelse komme over dem. Og saa snart I ser dem flygte, sæt da dristigt efter dem. Thi Herren vil knuse dem under eders Fødder!« 1-5.

2. Achior bliver Jøde.

Da nu Achior saa den Stordaad, som Israels Gud havde fuldført, opgav han sin hedenske Religion, troede paa Gud,

lod sig omskære og blev indlemmet i det israelitiske Folk, han og hans Efterkommere til den Dag i Dag. 6.

3. Jøderne gør et Udfald fra Fæstningen.

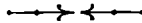
Men næppe brød Dagen frem, før de hængte Holofernes's Hoved ud paa Muren. Hver Mand tog sine Vaaben, og de forlod Byen med stor Støj og høje Raab. 7.

4. Assyrerne opdager Holofernes's Drab.

Da Forposterne mærkede dette, skyndte de sig hen til Holofernes's Telt. De, som befandt sig i Teltet, gik og gjorde Støj ved Indgangen til Soveværelset for at vække ham, og med Vilje fremkaldte de den Uro, for at Holofernes skulde vaagne, ikke saa meget ved at blive vækket, men fordi der var Støj. Ingen turde nemlig banke paa Døren til Assyernes mægtigste Mand eller aabne den og gaa ind. Men efter at hans Undergeneraler, Officerer og (i det hele taget) alle Befalingsmændene i Assyrerkongens Hær var kommet til Stede, sagde de til Kammertjenerne: »Gaa ind, væk ham, for Musene er krøbet frem af deres Huller og har vovet at udæske os til Kamp.«

Saa gik Vagao ind i Soveværelset, stod stille foran Forhænget og klappede i Hænderne. Han gik jo ud fra, at Holofernes og Judith sov. Han lyttede, men kunde ikke høre nogen Bevægelse af et Menneske, der ligger og sover. Saa gik han helt hen til Forhænget og løftede det. Da saa han Holofernes's Krop henstrakt paa Jorden, uden Hoved og vædet i hans eget Blod. Han udstødte et højt Skrig, græd og sønderrev sine Klæder. Saa gik han ind i Judiths Telt, men fandt hende ikke. I en Fart kom han ud til Mængden og sagde: »En eneste hebraisk Kvinde har bragt Ulykke og Vanære over Kong Nabuchodonosors Hus! Se, Holofernes ligger paa Jorden, og Hovedet mangler paa ham!« Da Befalingsmændene i den assyriske Hær hørte dette, sønderrev de alle deres Klæder, en uimodstaaelig Frygt og Rædsel kom over dem, og de blev helt ude af sig selv. Der opstod en Larm uden Lige i Lejren. 8—18.

Leveregel: Læg Mærke til den bratte Forandring! I det ene Øjeblik haaner Assyrerne meget overlegent, og i det næste er de ganske ude af sig selv af Fortvivlelse. Kun en eneste Sætning har de hørt, og saa maatte de sande Skriftens Ord: »Trængsel og Angst kommer over hver Menneskesjæl, som øver det onde.« Vent lidt endnu, og de bliver som Avner, der vejres bort af Vinden. — Læg ogsaa Mærke til Forskellen i den anden Lejr! Der staar Judith omgivet af Guds Folk. Hun er som et Træ, der er plantet ved et Vandløb, og som giver sin Frugt i rette Tid, og hvis Blade ikke visner. Alt, hvad hun gør, lykkes for hende. — Forstaa og glem aldrig: Dette er et Billede paa de frommes og de ugudeliges Skæbne til alle Tider, ogsaa i Herrens Aar 1928.*) F. K.

Ny pavelig Encyklika.

I en ny Encyklika retter Pave Pius en indtrængende Appel, særlig til Gejstligheden, om at fremme de orientalske Studier. Paven begynder med at sige:

»At fremme Studiet af de orientalske Videnskaber og Kendskabet til dem blandt de troende og endnu mere blandt Præsterne har været et inderligt Ønske hos vore Forgængere i mange Aarhundreder. Det vil enhver kunne overbevise sig om ved blot at kaste et flygtigt Blik paa den katholske Kirkes Historie.

De var vel vidende om, at mange af Fortidens Ulykker og særlig den sørgelige Uenighed, som har løsrevet mange engang blomstrende Kirker fra Enheden, hovedsagelig var en Følge af gensidig Uvidenhed og Foragt og af de Fordomme, som udgik derfra. De indsaa ogsaa, at ingen Hjælp var mulig, saa længe ikke disse Hindringer var ryddet af Vejen.«

---

*) Ved en beklagelig Fejltagelse er dette Kapitel af Judiths Bog ikke kommet ind paa rette Sted. Det hører hjemme mellem Afsnittene i Bladets Nr. 36 og 37. *Red.*

Den hellige Fader omtaler derefter i Enkeltheder en Række Pavers, Kirkefyrsters og Theologers Arbejde paa dette Omraade. Han nævner f. Eks., hvorledes den hellige Anselm gjorde Indtryk paa alle ved sin Lærdom og sin Hellighed, og hvorledes store Lærde har fordybet sig i Orientens Sprog og Videnskaber. Derefter omtaler Paven det pavelige Institut for orientalske Videnskaber, som blev grundlagt af Benedikt XV og i 1922 overdraget til Jesu Selskabs Omsorg. Nu, seks Aar efter, sender det i stadig større Tal sine Elever ud, der vil være til stor Hjælp for de orientalske Kirker.

Derefter omtaler Encyklikaen de Anstrengelser, der er blevet gjort for at hidføre en Genforening mellem Østens og Vestens Kirker. »Hvem ved ikke, hvor ofte man har stræbt efter en Art af Enhed mellem de Kristne, der er ganske fremmed for Christi Aand, og hvem har ikke hørt om de vigtige Diskussioner, der er ført baade i Europa og i Amerika, om Orientalerne, baade om dem, der er forenede med den romerske Kirke, og om dem, der er skilt fra den! I vore Seminarier har Studenterne ganske vist faaet et godt Kendskab til Sekter og Hæresier af senere Dato, saa at intet af det er dem ukendt, men de er i Almindelighed ikke uddannede i den særlige Videnskab, der vilde gøre det muligt for dem at danne sig en sikker Dom om Orienten og dens Skikke.«

Det orientalske Institut har et omfattende Arbejde. Alt, hvad der har Forbindelse med orientalsk Civilisation, særlig alt kirkeligt, er Genstand for dets Studier.

Paven vender sig til Biskopperne med en alvorlig Opfordring til at slutte sig til hans Anstrengelser for at fremme de orientalske Studier. »Naar saaledes alle Hindringer er ryddet af Vejen, vil den ubesmittede Jomfru og Guds Moder og Østens og Vestens hellige Fædre og Lærere opnaa os, at vi engang igen i vore Fædres Hus kan modtage disse vore Brødre og Sønner, der saa længe har været skilt fra os, da vil vi blive forenede igen i en Kærlighed, der hviler paa Sandhedens faste Grundvold og og paa den fuldstændige Bekendelse af den kristne Tro.«

Indgangs-Salme

*Hvad vil Du, Due, hær hos os,
som slappe er og sløve —
byg heller Bo paa Bjærgetind
hos Ørnen i den vilde Vind
og hos den stærke Løve.*

*Hvad vil Du, Due, dog i Dal,
hvor Grænserne er trange —
Du, som er vant at flyve kækt,
ser, hvor vi basker vingestækt,
hvor Skyggerne er lange.*

*O, Du som sejler under Sol
paa gylden Straalevinge
med Genskin af Gud Faders Glans,
med Genskin og af Sønnen hans —
lad dog vor Bøn Dig tvinge;*

*Flyv over Sletten ganske lavt
— der Luer fra Dig daler —
beaad os med Dit Vingeslag,
bo hos os hver en Herrens Dag,
Du, som Guds-Ordet taler!*

*Byg Rede i vort Kirkehus
ved Font og Stol og Alter —
vær selv vor Præst, Du hvide Gæst,
da fejrer ret vi Kirkefest
med Sakrament og Psalter.*

Tyrol, 27. 8. 28.

Peter Schindler

Et Sankt Andreas Relikvieskrin.

Søndag d. 23. September forevistes for Menigheden i Ordrup et nyt Skrin til Opbevarelse af de to Relikvier, St. Andreaskirken herude ejer af sin Navnehelgen; et

Stykke af den hellige Apostels Legme og en Partikel af det Kors, han døde paa. Skrinet er en Gave til Kirken af nogle faa Velgørere. Relikvien har tilhørt Jesu Selskab, men blev d. 10. Februar d. A. skænket af dette til Kirken i Ordrup. Dokumentet, der godtgør Relikviernes Ægthed, er udstedt af Kardinal Constantinus Patrizi og er dateret d. 8. Februar 1876.

Det smukke Skrin er c. 37 cm. langt, 32 cm. højt og 18 cm. bredt og udført i forgyldt gammel Ahorn, altsaa i et andet Materiale end de Relikvieskrin, der findes paa

Nationalmuseet (Kobberplader med Grubeemalje). Forsiden er delt i et større Midtfeldt og to mindre Sidelletter; i disse sidste lægger der sig en Slyngning i romansk 3 Linie System som en Knipling omkring seks smaa Sølvrelieffer, der foruden en bøjet Vinranke fremstiller i Symboler paa venstre Side Tro, Haab og Kærlighed (Kalk, Ankerfane og Rose), paa højre Side Faltigdom, Lydighed og Kyskhed (knælende Mand, Mand under Aag, Fugl Føniks paa Baalet). Midtfeltet udfyldes af et stort Relief i Sølv, omgivet af fire store og tyve smaa Ædelstene, fremstillende den hl. Apostel som ung og skægløs Mand; hans

Hænder er løftede til Bøn (Orantestilling). I Feltets fire Hjørner ses øverst til højre Kristus, der kalder («Venite post me» — »kom efter mig«), og til venstre Sankt Andreas, der gaar Herren i Møde («Invenimus Messiam, — vi har fundet Messias«); nederst til venstre velsigner Herren Brødene og Fiskene, hvilke Andreas til højre ses dele ud til Folket. Skrinets Gavle, af hvilke den højre er en Dør, hvorigennem Relikvierne, der ligger i en Sølvkapsel paa en perlesmykket, forgyldt Miniaturesarkofag, kan skydes ud og ind paa en fløjelsdækket Slæde, viser i en romansk

Bue, hvilende paa Søjler, et stort Andreaskors og ovenover dette Andreassymbolet, de to Fisk; over Buerne, der bærer de to Indskrifter: »Sanctus Andreas Apostolus« og »Andreas Christi famulus«, ses en Bispehue med Baand; det hele er indrammet i skønne romanske Ornamenters. Taget er lagt som Skæl, der omgives af et Bladornament mellem polerede Platter, der atter er indrammet af en Tovslyngning og afsluttes med en bredere Platte. Skrinet staar paa fire Fødder, der udadtil er korsmærkede. Bagsiden er uden Udsmykning, men forgyldt.

Hvem skyldes nu dette Kunstværk? Det er Hr. Cand.

pharm. *Holger Baadslund*, der har tegnet Skrinet, som vidner om hans Kunstnersjæl; her er ikke blot en dyb Forstaaelse af Aanden i den romanske Stil, men tillige en yderst smagfuld Anvendelse af denne Stils forunderlig skønne Ornamentik. Hr. Baadslund er gaaet til sit velvilligt ydede Arbejde med stor Dygtighed og Kærlighed. Sølvreliefferne er tegnede og modellerede af Malerinden Frøken *Birgitte West* og ligeledes i bedste Forstand en Genoplivelse af Middelalderens romanske Kunst. Det overordentlig skønne Billedskærerarbejde skyldes en af vore dygtigste ældre Billedskærere, Hr. *Julius Hansen*, og Reliefferne er fint og forstaaende drevet af Hr. Ciselør *Hans Olsen*. Den meget vanskelige Forgyldning er udført af Hr. Kgl. Hofforgylder *Alexander Weber*, og Ædelstenene, der pryder Skrinet, er fattede af Firmaet Guldsmed *J. Holm*, der ogsaa har forgyldt Metaldelene. Den indvendige Fløjlsbeklædning er udført af *V. Pfeiffer*. Alt er dansk Arbejde.

At dette Relikvieskrin er bleven saa smukt, skyldes fremfor alt Frøken West og Hr. Baadslund. *Birgitte West* har her ydet fremragende Kunst. Der er Poesi over hendes Relieffer. Ved Siden af Strengheden i de rene, liturgisk skønne Billeder er der en betagende Skønhed i Opfattelsen af de enkelte Skikkelser og megen Ynde over hele Kompositionen. En kunstforstaudig Mand, der har haft Lejlighed til at betragte det færdige Skrin, dristede sig til at hævde, at det nederste Relief til højre — *Andreas* deler ud af Brødene — er saa skønt, at man skal helt tilbage til Middelalderens gamle Mestre for at finde noget skønnere.

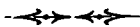
Naar jeg nu slutter denne lille Anmeldelse af *Andreas*-skrinet, sker det med en hjertelig Tak til alle dem, der har hjulpet med til dets Anskaffelse og skønne Udførelse, først og sidst til Hr. Baadslund, der ikke alene har leveret Tegningerne, men ogsaa paa den mest elskværdige og uegennyttige Maade med stor Dygtighed har overvaaget Udførelsen i alle Enkeltheder. Jeg vil haabe, at det lykkelige Udfald maa bringe Hr. Baadslund stor og varig Glæde som Løn for hans fromme Arbejde til Apostlen *Andreas* Ære.

For mig personlig er *St. Andreas* Relikvieskrin noget

nær Opfyldelsen af en fager Drøm. Jeg tilstaar, at jeg i mange Aar har tænkt mig den lille Kirke herude paa Bakken som en Valfartskirke. Begyndelsen hertil er maaske nu gjort.

Ordrup, d. 24. September 1928.

Ludvig Günther
Sognepræst.

Vulgatarevisionen.

I over tyve Aar arbejder Benediktinerne nu paa Revisionen af Vulgata, Kirkens officielle Bibeloversættelse. Et Bind er allerede fuldendt, og det andet Bind nærmer sig Fuldendelsen, de sidste Ark foreligger i Korrektur. Man kan med Sikkerhed vente, at det vil udkomme endnu i Aar. Dom Henry Quentin fra Abbediet Solesmes, som er Medlem af den Kommission, der foretager dette Arbejde, meddeler, at dette Bind, som indeholder Anden og Tredje Mosebog, bliver af samme Størrelse som første Bind, der udkom i 1926 og indeholdt en længere Indledning og Første Mosebog. Hele Værket skal omfatte 25 Bind, og man haaber fra nu af at kunne udgive et Bind om Aaret. I saa Fald vil Værket være fuldendt i Aaret 1951.

Det var den 30. April 1907, at Pave Pius X. lod Bibelkommissionens Præsident, Kardinal Rampolla, forespørge hos Benediktinerordenens første Abbed, Dom Hildebrand de Hempienne, om de ham undergivne Kongregationer vilde være i Stand til at overtage det lange og besværlige Revisionsarbejde. Abbeden paatog sig det i Ordenens Navn. Der blev nedsat en Kommission under Ledelse af Dom Aidan Gasquet, der dengang var Præsident for de engelske Benediktinere og nu er Kardinal. Kommissionen bestod af 50 Medlemmer af forskellig Nationalitet, der næsten alle tilhørte Benediktinerordenen.

Vulgata, hvis Tekst nu revideres, er som bekendt den hellige Hieronymus's Oversættelse af Bibelen til Latin fra Hebraisk og Græsk. Da den hellige Hieronymus paa Pave Damasus's Anmodning paatog sig denne Opgave, eksisterede der allerede talrige latinske Oversættelser, men

de var fulde af Fejl. Den hellige Hieronymus's Oversættelse vandt hurtigt Udbredelse i hele Verden, og allerede i det 7. Aarhundrede var den overalt i Brug. Men ved de talrige Afskrifter indsneg der sig snart ogsaa mange Fejl i den nye Oversættelse, saa at allerede Kejser Karl den Store paalagde Alkuin at fremstille en Udgave af Hieronymus's Oversættelse, der var grammatikalsk fejlfri. Opdagelsen af Bogtrykkerkunsten og Reformationen førte til ivrigere Bibelstudium, men bragte ogsaa megen Forvirring. Konciliet i Trient bestemte i 1546, at der skulde fremstilles en ny »muligst korrekt« Udgave, og denne nye Udgave blev 1589 overrakt Pave Sixtus V. Den udkom i 1590 under Navnet Sixtina, og den fulgtes i 1592 under Clemens VIII af Udgaven Clementina. En Encyklika foreskrev, at denne Udgave skulde bruges i hele Kirken, og forbød enhver Forandring i den. Fra da af er der ikke mere forandret noget i Vulgata; men forskellige Videnskabsmænd har i Tidens Løb udarbejdet talrige Manuskripter, der skulde tjene en eventuel Revision af Clementina-Udgaven.

Den Opgave, Pave Pius X betroede Benediktinerne, gik ud paa at foretage en Revision af Vulgata paa den Maade, at de bedste af disse Manuskripter sammenlignedes i den Hensigt at finde Hieronymus's oprindelige Oversættelse, altsaa ikke med de hebraiske og græske Urtekster.

Dette umaadelige Arbejde er et nyt Bevis paa Benediktinerne's Udholdenhed og Lærdom. Der findes 700 Vulgatamanuskripter alene fra Tiden før Aar 1000. Blandt dem maatte der træffes et Udvalg. Samtlige Abbediers Munke vilde ikke have været i Stand til at foretage disse Sammenligninger i alle de europæiske Bibliotheker. I Stedet lod man de vigtigste Manuskripter rundt omkring i Verden fotografere, og ved Hjælp af disse fotograferede Manuskripter kunde Kommissionen i Rom arbejde i Fællesskab med Sammenligningen. Man lod fremstille nogle hundrede Aftryk af Bibelens forskellige Bøger paa stærkt Papir paa en saadan Maade, at Teksten kun tog en Tredjedel af hver Side, medens den øvrige Del lodes fri til Korrektur. Til Revisionen af Mosebøgerne havde man

200 Manuskripter; for at undgaa enhver Unøjagtighed foretog man Sammenligningerne mange Gange. Hovedvanskeligheden bestod i at finde Hieronymus's oprindelige Tekst blandt alle de forskellige Tekster. Den eneste mulige Metode var først at sammenligne Manuskripterne tre og tre med hverandre. Teksternes Overensstemmelser førte saa efterhaanden paa Sporet af den oprindelige Tradition. Heller ikke denne Tradition er Hieronymus's Tekst, men nærmer sig den, saa meget det er muligt. Denne Metode har givet mange interessante Resultater. Alene i Første Mosebog blev der foretaget omtrent 2000 Forbedringer, deriblandt flere vigtige, som bringer Teksten meget nær til den hebraiske Original.

En Protest mod Ærkebiskop Söderblom.

Vi omtalte for nylig, at der i Milano afholdtes en katolsk social Uge, og at Forhandlingerne havde Kirkens Enhed til Genstand. Ugen aabnedes den 3. September i Kirken St. Ambrogio med en Tale af Milanos Ærkebiskop, Kardinal Tosi. Kardinalen udtalte sin Glæde over, at disse Drøftelser tog deres Begyndelse her ved den store Ambrosius's Relikvier, thi hans Liv og Skrifter er den bedste Kommentar til Forstaaelsen af Encyklikaen »Mortalium animos« om Arbejdet for den sande kirkelige Enhed.

Netop Ambrosius forsvarer i sine Skrifter de samme Tanker, som Pius XI indskærper i sin Encyklika. Det er ham, som skrev det Ord, at der ikke kan findes nogen katolsk Biskop, der ikke er i Samfund med den romerske Kirke.

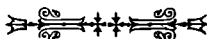
»Da Pius XI,« fortsætter Kardinalen, »offentliggjorde sin Encyklika »Mortalium animos«, rejste der sig en vældig Larm blandt de fra os skilte Brødre. Med en Iver, der havde været en bedre Sag værdig, anvendte den protestantiske Ærkebiskop af Upsala, der tidligere havde organiseret Kongressen for kirkelig Genforening i Stockholm, i

forskellige Skrifter Udtryk om Christi Statholder, som jeg ikke vil udtale nogen Vurdering af. I en Artikel, som Protestanterne netop i disse Dage udbreder i Italien, søger han at slaa til Lyd for, at vor Kultur, vor Storhed og vort ophøjede italienske Sindelag maa protestere mod den af Paven med saa stor Klarhed og Visdom fremsatte Lære, og han vover endog at stille det Spørgsmaal: Maa vi identificere den hellige Franciskus's og Dantes, Rafaels og Michelangelos Italien, og alle de andre Kunstens og Skønhedens uforlignelige Heroers Italien, Katharina af Sienas, Valdenserne og Oratorianernes, den hellige Karl Borromæus's Italien, og det moderne Italien, som har frembragt alle de ædle Tænkere og Forfattere maa vi identificere dette Italien med den pavelige Encyklikas anmassende og fordømmende Skikkelse? (Artiklen »Il movimento Pan-cristiano«.)

Mine Herrer! Jeg vil ikke kommentere en saa dristig Forfalskning af Historien, som sammenstiller den hellige Katharina med Valdenserne. Den Højagtelse, jeg nærer for Deres Kultur, forbyder mig det. Men ikke desto mindre kan jeg ikke lade være med at løfte min Røst til Protest baade som Italiener og som, omend meget uværdig, Efterfølger af den hellige Karl Borromæus. Hele Italiens Historie tilbageviser og tilintetgør den ondsindede Insinuation. Og vi konstaterer i Dag fra den ene Ende til den anden i vor Nation det ene fælles Raab, som giver Udtryk for Enhed med Paven:

Vi Italienerne ved altfor godt, at Jesus Christus ikke til hvilkensomhelst Ærkebiskop af Upsala, men til Petrus har sagt: Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke.

At ville paastaa, at der er en Modsigelse i Læren mellem den hellige Karl Borromæus og Pius XI er en Dristighed af den Art, mine Herrer, som fortjener at huskes som Eksempel paa de Metoder, der anvendes mod den romerske Catholicisme.«

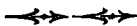

Skt. Josefs Gilde.

V. Hvorfor bør man være Medlem af Skt. Josefs Gilde?

Gildets Maal er saa ophøjet, at enhver katolsk Mand bør blive Medlem af dette Broderskab. Til alle har Gildet Bud, for alle har Gildet Brug. De Opgaver og Ideer, som saa mangen Katholik saa gerne vilde føre ud i Livet, men som den enkelte ikke kan magte, kan kun gøres til Virkelighed og frugtbringende ved Fællesoptræden og Sammenhold. Kun gennem Fællesoptræden kan vi naa vore store Maal. Mange Bække smaa gør en stor Aa! Sammenhold giver Styrke og ansporer til Arbejde for den gode Sag.

(Fortsættes.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. »Katolsk Radioklub« aabnede Onsdag den 12. ds. under Overværelse af en Forsamling paa 250 Mennesker, hvoriblandt saas Repræsentanter fra samtlige Radioklubber, der er tilsluttede Landsforeningen »Dansk Radioklub«, sin Vintersaison. Efter at Formanden Organist J. Hammermüller havde budt velkommen og bl. a. belyst andre katolske Radioklubbens Indsats i Udlandet, foreviste Ingeniør Gunnar Frederiksen (Siemens & Schuckert) en meget interessant Film, visende paa en populær og anskuelig Maade, ved Hjælp af en Tegnefilm, hvorledes først Tildannelsen af Radiobølger foregaar, derefter hvorledes de forplanter sig ud i Æteren og til sidst, hvorledes de naar et Modtagerapparat. Filmen, der var inddelt i 3 Akter, viste derefter, hvorledes et Modtagerapparat i alle sine Enkeltheder virkede. Til Slut forevistes, hvorledes Udsendelsen af Musik, Foredrag, Operaer, Skuespil o. s. v. gik for sig i Studiet, og hvorledes det altsammen blev modtaget gennem Højtaleren i det private Hjem. Efter Filmen gav Næstformanden, Hr. C. A. Rasmussen, nogle Oplysninger om Klubbens planlagte Agitations- og Mødeaftener i Sæsonens Løb, og i et Par velformede Ord henstillede han til Forsamlingen at holde sammen om Klubben og hver især at virke for stor Tilgang, saaledes at dens Arbejde hen mod det Formaal, som staar i dens Love, maa gaa fremad. Han henstillede ligeledes til Forsamlingen at støtte Klubbens Agitationsfond, som nok kunde trænge til mere Støtte, og gav derpaa igen Ordet til Ingeniør Gunnar Frederiksen, der derefter foretog Demonstrationer af nogle meget fine Modtagerapparater og

Højttalere. — — Næstformanden afsluttede derpaa den vellykkede Aften med en Tak til Foredragsholderen, som blev besvaret med et trefoldigt Hurra.

Aarhus. I vort Landdistrikt (70 km i den ene Retning og 30—40 km. til de andre Sider) har vi 220 Børn, som vi skal undervise i Katekismus og forberede baade til Skrifte og Kommunion. At vi derfor trænger til et Børnehjem under en eller anden Form og til en hurtig Befordring, en Bil altsaa, er vi alle enige om. Blot ved vi ikke, hvor vi skal faa Pengene fra. Et Middel dertil er en Basar, siger man, og derfor agter vi at afholde en saadan den 10. og 11. November i Skolens Gymnastiksal, Ryesgade 24 o. G., og haaber, at den bliver til en god Støtte for vort Arbejde blandt Børnene paa Landet. Bidrag og Gaver modtages med Tak af

Joseph Koch, Sognepræst.

Horsens. I Anledning af Pastor Schreibers 70 Aars Fødselsdag, som vi forleden omtalte, skriver »Horsens Avis« bl. a.: »Overalt, hvor Pastor Schreiber har virket, har han gjort sig i en sjælden Grad afholdt af alle, han kom i Berøring med, ikke alene indenfor, men ogsaa udenfor den katholske Menighed. Hans milde, elskværdige og ligefremme Væsen, hans Hjælpssomhed og Offervilje, hans fornøjelige og lune Gemyt ved et selskabeligt Samvær er Egenskaber, der har gjort, at alle Hjerter har aabnet sig for Pastor Schreiber. Pastor Schreibers Offervilje og Barmhertighedsgerning er ikke alene lagt for Dagen indenfor den katholske Menighed, men han gjorde i sin Tid et stort og beundringsværdigt Arbejde i den danske Wienerbørnssag, og det var da ogsaa en i høj Grad fortjent Opmærksomhed, der vistnes ham, da han efter fuldendt Gerning dekoreredes med det østrigske røde Kors Ærestegn.«

Eksercitier ved St. Annæ Kirke.

For Menighedens ugifte Damer og unge Piger: Søndag d. 30. September Fælleskommunion under Messen Kl. 8. Afsluttende Foredrag Kl. 6 Aften.

For Menighedens Husmødre: Mandag d. 1. Oktober — Søndag d. 7. Oktober.

Foredragene holdes hver Aften Kl. 8 af Hr. Pastor Resch fra Odense.

N.B. Adgang til Foredragene i hver Uge kun for nævnte Stænder særskilt.

UNGDOMSBASAREN.

Søndag den 14. Oktober og Mandag den 15. Oktober holdes der Basar til Fordel for Ungdomssagen i Sct. Knuds Skoles Lokaler i Stenogade. Der bliver Restaurant, Tombola, Boder, forskellig Underholdning, Auktion o. s. v., o. s. v.

Man opfordres indtrængende til at sende Gaver til Basaren. Selv det mindste Bidrag modtages med Taknemlighed.

Gaverne sendes til Hr. Pater Nøsen, Stenogade 4, Kbhvn. N.

St. Ansgars Kirke.

Under den højtidelige Messe Kl. 8 paa Kirkevielsesfesten den 30. Septbr. udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet hele Dagen indtil Kl. 9 Aften. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 3 og 5 reciterer de gejstlige Breviarbønnerne. Kl. 8 Aften Festandagt med Prædiken og Te Deum.

Fælles Bedetimer: Kl. 2—3 den eukaristiske Forening; Kl. 3—4 Rosenkransbroderskabet og Mariakongregationen af Apostlenes Dronning; Kl. 4—5 Fidelitas; Kl. 5—6 St. Josefs Gilde; Kl. 7—8 Mariakongregationen for Mænd.

Sakramentskirken.

Efter Højmessens paa Kirkevielsesfesten den 30. ds. udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet indtil Aftenandagten Kl. 6.

Højmessens paa denne Dag læses særligt for Sognets levende og afdøde Velgørere.

Fælles Bedetimer: Straks efter Højmessens: Vincentsforeningen. Kl. 3: Foreningen Absalon. Kl. 4: Birgittaforeningen. Kl. 5: Breviarbøn. Kl. 6: Aftenandagt med Te Deum.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 5. Okt.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Messe med skramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8. og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8 $\frac{1}{4}$ -Messen sakramental Velsignelse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter Messen udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

Katholsk Radioklub. Næste Møde finder Sted Mandag den 8. Oktbr. Kl. 8 pr. paa Nørrebrogade 27. Demonstration ved Klubbens Expert Hr. H. R. Nielsen (»Sct. Knud« Radio, Eskildsgade) Korsang under Ledelse af Hr. Organist J. Hammermüller og Cellosolo ved Cellosolist Jul. Boesen samt gratis Kaffe og Bord for Medlemmerne. Indmeld dem straks i Klubben enten ved Formanden Tlf. Vester 5685 y eller ved at indsende Kontingentet 2 Kr. paa Post Giro 4419 »Katholsk Radioklub«. Hør efter vore Lyttermeddelelser i Radioen hver Onsdag Aften Kl. 6³⁵.

A.C. Onsdag d. 3. Oktober 1928 Kl. 8. Læge Peter Perch: Kammeratægteskab. Diskussion. Liste over indbudte Gæster er opslaaet i Lokalerne. Administratores.

St. Josefs Gilde afholder ordinær Generalforsamling Mandag d. 8. Oktober Kl. 20, i Bredgade 67 o. G. Forslag, som ønskes behandlet her, bedes indsendt senest d. 30. September til Formanden, A. Wiehe, Forchhammersvej 13.

Sct. Michaels Klub.

Klubaften Mandag d. 1. Oktober.

Nøddebo. Messen bortfalder paa Søndag den 23. Sept. og den 30. Sept.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 2. Oktob. læses den hellige Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggende.

Et møbleret Værelse til Gaden kan erholdes hos Gad, Bøhmengade 45 II Sal.

Kirkelig Kalender.

30. Sept. 18. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.	7. Okt. 19. Søndag eft. Pintse. Rosenkransfesten.
1. Okt. M. Remigius, Biskop og Bekender	8. — M. Birgitta, Enke.
2. — Ti. Værneenglene.	9. — Ti. Dionysius og Lidel- sesfæller, Martyrer.
3. — O. Therese af Jesubar- net, Jomfru.	10. — O. Franciskus Borgias, Bekender.
4. — To. Frans af Assisi, Be- kender.	11. — To. Ferialdag.
5. — F. Placidus og Lidel- sesfæller, Martyrer.	12. — F. Ferialdag.
6. — L. Bruno, Bekender.	13. — L. Kong Edvard, Be- kender.

Ugens Messebønner.

30. Sept. 18. Søndag efter Pintse (N.-M. 734, G.-M. 563). Ihukommelse af Hieronymus (N.-M. 1091, G.-M. 934).
I konsekreerede Kirker: Kirkevielse (N.-M. [77], G.-M. 923).
Ihukommelse af Søndagen og Hieronymus, se ovenfor.
Slutningsevangeliet er Søndagens (N.-M. 735, G.-M. 564.)
1. Okt. Remigius. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
I kons. Kirker: Oktavdag. Messe som 30. Sept. 2. Ihukommelse af Remigius (N.-M. [34], G.-M. [34]). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [90], G.-M. [94]).
2. Okt. Værneenglene (N.-M. 1093, G.-M. 898).
I kons. Kirker: Samme Messe. 2. Kirkevielse. (N.-M. [77], G.-M. 923).
3. Okt. Therese af Jesubarnet. Messe for en Jomfru (N.-M. [66], G.-M. [67]).
I kons. Kirker: Oktav af Kirkevielse. Samme Messe som 30. Sept. Ihukommelse af Therese af Jesusbarnet.
4. Okt. Frans af Assisi (N.-M. 1096, G.-M. 937).
5. Okt. Placidus og Lidelsesfæller. Messe for flere Martyrer (N.-M. [30], Bønnerne [28]; G.-M. [31], Bønnerne [28]). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
6. Okt. Messe for en Bekender (N.-M. [46], Oratio 1098, Postcommunio [52]; G.-M. [47], Oratio 939, Postc. [53]).

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 5. Oktober Kl. 7 $\frac{1}{2}$ (Generalabsolution).

I Tiden fra Mandag, den 15. Oktober Kl. 5 til Fredag den 19. Oktober efter Messen holdes en

Lukket Retræte for Damer

i Assumptionsklostret, Ordrup.

Opholdet koster 15 Kr., alt iberegnet. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til

P. Jos. Wolfisberg S.J., Stenosgade 4. Kbhvn V.

eller Forstanderinden, Assumptionsklostret, Charlottenlund.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen Fredag d. 5. Oktober i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 41.

Søndag den 7. Oktober.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — 75 Aar. — Indledning for 75 Aar siden. — Salme. — Fra Australien. — Ungdomsbasaren. — »Katholsk Radioklub«. — Skt. Josefs Gilde. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Horsens. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 1, 1—25.

Visdommen.

1. *Visdommens Oprindelse og herlige Egenskaber.*

Al Visdom er fra Gud Herren. Den har altid været hos ham og var til før Tidernes Begyndelse. Hvem har talt Havets Sand, Regnens Draaber og Evighedens Dage? Hvem har maalt Himlens Højde, Jordens Bredde og Afgrundens (Havets) Dybde? Hvem har udgrundet Guds Visdom, der gaar forud for alle Ting? Først af alt blev Visdommen skabt og Klogskabens Indsigt fra Begyndelsen af.

Visdommens Kilde er Guds Ord i det høje, dens Veje er (Guds) evige Bud. For hvem blev Visdommens Rod aabenbar, hvem erkendte dens kloge Planer? For hvem blev Visdommens Opdragelseskunst klarlagt og kundgjort? Og hvem har forstaaet Mangfoldigheden af dens Veje? 1—8.

2. *Gud alene har og kender Visdommen til Fuldkommenhed.*

Kun een er den højeste, den almægtige Skaber, den vældige og saare frygtelige Konge, Gud, der troner i sit Herskersæde som Herre. Det var ham, der skabte den ved den Helligaand; han saa og talte og maalte. Han udgød den over alle sine Værker og over alt Kød, saa meget som han selv vilde give, og skænkede den til dem, der elsker ham. 9—10.

3. *Ved Guds frygt og Fromhed faar ogsaa Mennesket Del i Visdommens Goder.*

Herrens Frygt er Ære og Ros, Glæde og Jubelens Krone. Herrens Frygt fryder Hjertet, giver Gammen og Glæde og et langt Liv. Den, der frygter Gud, vil det gaa godt ved hans Død, og paa sin Bortgangs Dag vil han blive velsignet. Kærlighed til Gud er Visdom, der fortjener (særlig) Ros. De, for hvem den viser sig, elsker den, saa snart de har set den og dens store Gerninger. 11—15.

Herrens Frygt er Visdommens Begyndelse, og den skabtes sammen med de trofaste i Moders Liv; den ledsager de udvalgte Kvinder og viser sig hos de retfærdige og de trofaste (mod Gud). Herrens Frygt er Kundskab med Fromhed. Denne Fromhed værner om Hjertet og gør det retskaffent; den giver Lykke og Glæde. Den, som frygter Gud, har Held med sig, og paa sin Dødsdag skal han velsignes.

Herrens Frygt er Visdommens Fylde, og denne Fylde aabenbarer sig ved sine Frugter. Den gør hele Huset rigt med sine Frugter og Forraadskamrene med sine Skatte.

Herrens Frygt er Visdommens Krone; den bringer Fred i Fylde og Frelsens Frugt; den ser Visdommen og maaler den; men begge to er Guds Gaver. Visdommen spreder Kundskab og Klogskabs Lys og forøger deres Anseelse, som holder fast ved den.

Herrens Frygt er Visdommens Rod, og dens Grene har et varigt Liv. 16—25.

Anmærkning: Ordet Visdom betegner her snart Guds uendelige Visdom, d. v. s. den Egenskab i Gud, som er

fælles for de tre guddommelige Personer, eller ogsaa den personlige Visdom i den bl. Trefoldighed, som med et andet Navn kaldes Guds Ord eller Guds Søn; snart menes den skabte Visdom, som findes hos Engle og Mennesker, og undertiden ser vi den iført Personifikationens poetiske Klædebon.

F. K.

75 Aar.

Siden den 1. Januar har der paa Ugebladet staaet 76. Aargang, men de 75 Aar er først nu udløbet. Bladets første Nummer udkom den 2. Oktober 1853. Dette Oktober Kvartal blev kaldt 1. Aargang, saa at Bladet i Reglen ser lidt ældre ud, end det er. Men nu er altsaa de 75 Aar virkelig forløbet, og det er da paa sin Plads at standse og se lidt tilbage, standse midt i den stadige Skriven og Trykken og se paa, hvad der er blevet ydet.

I Reolerne foran mig staar den lange Række Bind, der tilhører Redaktionen og er gaaet gennem de skiftende Redaktørens Hænder. De indeholder det altsammen, alt det, som Redaktørerne i Tidens Løb sendte til Bogtrykkeren og sendte ud til Danmarks Katholikker, alt det, de selv fik skrevet, og hvad deres mange Medarbejdere ydede dem. De vidner, disse Bind, om et ustandseligt Arbejde, der ikke kendte til Pause, det ene Nummer fulgte det andet, den ene Mand den anden, Pennen blev aldrig lagt ned, før straks en anden stod parat. Man tør vist sige, at hver Dag i disse 75 Aar er der nogen, der har tænkt og arbejdet for dette Blad. Og saadan skal det blive ved, saadan vil det sikkert blive ved, om ikke mærkelige Begivenheder ganske skulde forandre Forholdene. Den 2. Oktober 1853 var der næppe mange, der tænkte sig, at det kunde blive ved, men Værket lykkedes, og det er der Grund til nu at sige Tak for. En Tak til Gud, der har ledsaget dette Værk med sin Naade, og som har hjulpet alle dem, der arbejdede paa dette Værk og dermed arbejdede for Guds Sag.

Det er jo nemlig det betydningsfulde ved disse mange

Bind, de 75 Aars Arbejde, at det er et Arbejde for Guds Sag. Medens selve Bladets Navn er blevet ændret nogle Gange i Tidens Løb, har Undertitlen altid været: »Et Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme«. At fremme Kristendommen, den eneste sande, den katolske Kristendom, har været Bladets Opgave, og man tør sikkert sige, at denne Opgave har Bladet været tro. Et godt Arbejde i Kirkens Tjeneste har det udført. Man kan ikke paapege den Slags Resultater, men derfor er der dog ingen Tvivl om, at de er der. Og Jubilæumsønsket kan da ikke være noget bedre, end at det i de kommende Aar maa lykkes Ugebladet stadigt og stadigt mere at bidrage til sand kristelig Oplysning og Opbyggelse.

Om Angariusforeningens Stiftelse, der er Udgangspunktet for Ugebladet, har vi for nylig fortalt her i Bladet. En af de Mænd, der var førende ved Foreningens Stiftelse, blev ogsaa Bladets første Redaktør, nemlig Vilh. Ignatius Karup. Han kom imidlertid straks i Uenighed med Bestyrelsen, saa at kun de to første Numre bærer hans Navn. Selv om han nu ikke redigerede Bladet, har han dog i mange Aar ydet en Mængde Bidrag til det; i det hele taget er Karups Arbejde og Betydning for Kirken i Danmark meget stor. — Han afløstes allerede i Bladets Nr. 3 af Lærer Konrad Sander, der var Redaktør indtil 1857. I de følgende Aar bærer Bladet ikke noget Redaktørnavn, men paa hvert Aars Titelblad staar kun, at det er udgivet af Ansgarius-Foreningens Forstanderskab. I disse Aar redigeredes Bladet af Præsterne ved St. Ansgars Kirke, Herm. Grüder, den senere Apostoliske Præfekt, som havde været med til at stifte det, og som hele sin Levetid støttede Bladet paa enhver Maade, ellers vilde det af mange Grunde allerede dengang været gaaet ind. Pastor Grüder blev hjulpet af den anden Præst ved Kirken, Ant. Kohues, og fra 1860 af Pastor Joh. von Euch, den senere Biskop. Det blev snart Pastor von Euch, der var den egentlige Redaktør, og han har selv fortalt om, hvordan han, der næppe kunde Dansk, maatte arbejde med Ordbog og Grammatik paa Bordet. Ogsaa om ham gælder det, at han bevarede Interessen for dette Blad hele sit Liv igennem, det erfarede baade Redaktører og Kasserere under alle Vanskeligheder.

Til at begynde med udgik »Skandinavisk Kirketidende for katholske Christne«, som Bladets Navn var, hver Uge med otte tospaltede Kvartsider. I 1856 forandrede man Formatet, og det blev nu til 16 Oktavsider. I 1857 indskrænkedes Udgivelsen til hver anden Søndag, men samtidig leverede man i Aarets Løb Subskribenterne 26 Oktavark til et eller flere religiøse Skrifter. Disse Følgeskrifter var i de følgende Aar: Philothea, Karup: Den katholske

Pastor Joh. von Euch, Redaktør 1860—64.

Kirke i Danmark og J. D. Stub: Ledsagelse fra Fordomme til religiøs Sandhed. Men dermed ophører Følgeskrifterne, og Prisen nedsættes fra 4 Mk. 8 Sk. til det oprindelige, 3 Mk. Nu maa Abonnenterne nøjes med de 16 Sider hver fjortende Dag og af og til et Tillæg paa 4 Sider.

I 1864 flyttes Pastor von Euch til Fredericia, og Kirketidende faar en ny Redaktør i den tidligere Præst i Folkekirken J. L. V. Hansen. Samtidig forandres Navnet til »Katholsk Kirketidende«. J. L. V. Hansen var i Efteraaret

1863 blevet Katholik, han var da 53 Aar gammel. Hans Betydning for Kirketidende blev meget stor, idet han redigerede den indtil 1883, Aaret før sin Død. I de tyve Aar, han fik Lov at leve som Katholik, udrettede J. L. V. Hansen overordentlig meget for Kirkens Sag. Det er ham, der oversatte vort Nye Testamente og Perikopebogen, og han udgav forskellige Skrifter, mest kendt er hans Bog »Luther og Grundtvig«. Det største Arbejde gjorde han ved Redaktionen af Kirketidenden. som ved hans Død i 1884 skrev om ham: »I næsten 20 Aar, fra 1864 indtil i Fjor,

J. L. V. Hansen, Redaktør 1864—83.

har den Afdøde uden Afbrydelse og med utrolig Opofrelse redigeret Kirketidenden og beriget den med mange værdifulde Artikler især om vore fædrelandske kirkelige Forhold, medens han paa samme Tid som en trofast og nidkjær Søn af vor h. Kirke stedse var beredt til i Bladet at træde i Skranken for vor h. Tro og at tilbagevise dens Modstanderes hadefulde Angreb. Endnu i Aar hjalp han, saa vidt hans Kræfter tillode det, trolig den nuværende Redaktion, saaledes ved Oversættelsen af den nylig udgivne pavelige Encyclika om de hemmelige Selskaber, som blev hans sidste Arbejde, og den s. Karl den Godes Liv, som forberedes til Trykken, saa at Redaktionen med Rette maa

beklage i ham at have mistet en opofrende, altid villig og trofast Medhjælper ved Udgivelsen af Kirketidenden.«

Under J. L. V. Hansens Redaktion skele ogsaa det betydningsfulde, at Bladet atter blev et Ugeblad. Det skyldtes en svensk Katholik, som vilde betale de forøgede Omkostninger paa Betingelse af, at der ogsaa kom svenske Artikler i Bladet. Derfor udgik det fra Juli 1873 hver Søndag og nu med Navnet »Nordisk Kirketidende for ka-

Pastor Andr. Johansen, Redaktør 1883—1905.

tholske Christne«. Den svenske Hjælp varede kun et Par Aar, men saa traadte andre til, og efterhaanden steg Abonnenternes Tal, saa at Udgivelsen hver Uge kunde vedblive.

Ekspeditionen af Bladet varetoges af en Hovedkommissionær. Det var i de første Aar en af Ansgariusforeningens Stiftere, Kunsthandler C. A. Blankensteiner, som i 1865 afløstes af Grosserer C. B. Lohrer (sen.). I 1880 overtoges dette Hverv af Grosserer Aug. Millech, der beholdt det indtil 1907. Ogsaa disse Mænd gjorde et stort uegennytt-

tigt Arbejde for Bladet. Kun ved deres Hjælp var det muligt at holde Udgifterne saa langt nede, at Bladet kunde holdes oven Vand.

Til at begynde med blev Kirketidende trykt hos Louis Klein, fra 1859—68 i S. Triers Bogtrykkeri. Derefter skiftede Trykkeriet; det kan nævnes, at det i 11 Aar blev trykt i J. Cohens Bogtrykkeri, indtil det i 1892 overgik til Wm. V. Mohns Bogtrykkeri, som udførte dette Arbejde indtil 1919, da det overtoges af vor nuværende Bogtrykker, Fremmedsprogtrykkeriet »Athene« (Alb. Hansen).

I 1883 afløstes J. L. V. Hansen i Redaktionen af Pastor Andr. Johansen. Han begyndte med at indskrænke Bladet til otte Sider om Ugen, men bragte saa hveranden Uge et Tillæg paa 16 Sider, som kunde samles for sig til selvstændige Bøger. Allerede i 1885 kunde man dog atter udvide til 16 Sider og dog bibeholde Tillæggene. I disse Tillæg er en hel Række Bøger udkommet, f. Eks. flere af Alban Stolz's Skrifter, Gibbons's Vore Fædres Tro og Lasserres store Bog om Lourdes. I 1894 ophørte Tillæggene, men fire Aar efter begyndte »Katholikken« under Redaktion af Johannes Jørgensen. Dette lille Blad var paa otte Sider, der hver Uge fulgte med Ugebladet og søgte at bringe Stof af mere intellektuel Art end selve Ugebladet. Med 1902 ophørte »Katholikken«, og i de følgende Par Aar fulgte Bellesheims Lille Helgenlegende med Ugebladet.

Ugebladet kalder vi det nu. Dette Navn fik Bladet i 1885, og denne Forandring fra »Kirketidende« til »Ugeblad« skulde stille Redaktionen mere frit, saa at Bladet ikke fik et helt religiøst Præg. Redaktionen var stadig i Hænderne paa Pastor Johansen, i 22 Aar. Han prægede ogsaa sit Blad ved sine mange livlige personlige Artikler. Hans uventede Død i 1905 bragte Sorg blandt alle Københavns Katholikker og blandt Ugebladets Læsere. Ved hans Død skrev Bladet: »I det sidste Par Aar, da Helbredet ikke var godt, trældede Arbejdet ham mere og mere, saa at det maaske til Tider kunde mærkes, men alt i alt førte han en særdeles livlig Pen; naar man blader de forskellige Aargange igennem, som den afdøde har redigeret, kan man der finde et virkelig mangfoldigt, belærende og interessant Stof, særlig ogsaa ypperlige Artikler fra hans egen Haand.

Dette anerkendes ogsaa af en Indsender af en Nytaarslykønskning til Ugebladet i Aargang 1899, hvor det bl. a. hedder: »... Du gamle Ugeblad ... jeg vil sige dig en særlig Tak, baade for sidste Aar og for mange andre Aargange, hvor du ikke sjeldent har baade gavnet og glædet mig, ogsaa mange Aar forinden jeg havde Lov til at kalde dig mit Ugeblad.« Dette kan sikkert betragtes som et Udslag af Publikums Stemning i Almindelighed. Blandt de mindre Artikler eller »Causierier« vil vistnok alle Ugebladets Læsere med Anerkendelse mindes hans Nytaars-hilsen til Læserne i det første Nr. af hver Aargang, hvor

Pastor F. Ronge.
Redaktør 1905—1909.

han giver sig selv, ganske som han var, en tiltalende Blanding af Alvor og Lune. — Ja, er der noget, som vi andre alle og særlig Ansgariusforeningen staar i stor Gæld til den afdøde for, saa er det først og fremmest det store og uegennyttige Arbejde, som han Uge efter Uge, Aar ud og Aar ind i saa lang Tid har udført som Redaktør af nærværende Blad, der jo absolut er et uundværligt Bindeled imellem danske Katholikker.«

Det blev den nuværende Sognepræst ved Sakramentskirken Pastor F. Ronge, der fulgte Pastor Johansen paa Redaktørstolen. Han fortsatte Arbejdet paa en livlig og interessant Maade, men hans Redaktionstid blev i Sam-

menligning med hans sidste Forgængeres kun kort, den varede fire Aar. Allerede 1909 tager han atter Afsked med Bladet, grundet paa vaklende Helbred.

I 1906 begyndte man med Annonceomslagene for derved at skaffe Ugebladet større Indtægter. De har dels været ledet af Ansgariusforeningens Kasserer og dels været bortforpagtet til forskellige, indtil man opnaede en fast Ordning og en god Indtægt, da den nuværende Leder, Cand. phil. A. Silcowitz overtog Forpagtningen i 1916.

Cand. mag. Niels Hansen, Redaktør 1909—1921.

I 1909 overtog Cand. mag. Niels Hansen Redaktionen, som han beholdt, indtil han i Slutningen af 1920 forlod København, og i Maj 1921 fratraadte han Redaktionen. »Ugebladet var Niels Hansen kært,« skrev vi dengang, »det ved alle Læserne, for det mærkede man snart. Det var ham ikke en Byrde, som han nu engang skulde bære, men det var hans Glæde og Lyst Uge efter Uge at sende det ud og saaledes arbejde for Guds Sag. Af og til har han nok følt sig træt af det, ikke mindst naar selv Katholikker ikke forstod ham, ja fornærmede ham. Han har selv en-

gang skrevet lidt om de Genvordigheder, der mødte ham som Redaktør, men i Almindelighed tog han sig ikke noget af det nær, men gik roligt sin lige Vej efter sin Samvittighed og sin bedste Evne. Han skjulte aldrig sin Overbevisning, frygtløs som han er, og han vilde altid det gode. Stor er derfor den Indsats, Niels Hansen har gjort i de over 11 Aar. han har redigeret Ugebladet.«

Niels Hansen fulgtes af den nuværende Redaktør. Men Ugebladets Historie i de 75 Aar er jo ikke blot knyttet til Redaktørerne, omend de har udført det vigtigste Arbejde. Ved deres Side staar en stor Skare af Medarbejdere, baade Lægfolk og Præser. Det vil føre os for vidt i Dag at skildre eller blot nævne ogsaa alle dem; maaske vi engang kommer tilbage dertil. I Dag vil vi i Taknemmelighed mindes de Medarbejdere, der ikke lever mere, og takke dem, der endnu hjælper med.

Tak til alle dem, levende og døde, som i de 75 Aar har ydet deres Hjælp til dette Blad, og Tak til alle dem, der har taget imod det med Venlighed! Vi beder om den Jubilæumsgave, at baade Medarbejdere og Læsere vil gøre Fremtiden lys for Ugebladet. B. J.

Indledning for 75 Aar siden.

Den første Artikel i Ugebladet eller »Skandinavisk Kirketidende« i Nr. 1 den 2. Oktober 1853 var følgende Indledning:

I den menneskelige Aands Dybde ytrer sig stedse en Trang til det Sande, det Gode og det Skjønne. Den muntre Yngling i Livets Foraar og den alvorlige Olding i Livets Efteraar, den i Overflod svælgende Rige og den med den bitreste Nød kjæmpende Fattige, den saavel ved Solens Opgang som ved dens Nedgang levende Jordboer, blive, Enhver paa en ham tilkommende Maade, og i mangfoldig Forskjellighed, tiltrukne af disse hemmelighedsfulde Kræfter. Og hvorfor? Fordi Mennesket, ligesom overhovedet ethvert Fornuftvæsen, kun er skabt for det Sande, Gode og Skjønne, og følgelig kun kan finde sin Tilfredsstillelse

i Besiddelsen af disse Goder. Dette Sande, Gode og Skjønne udøver sin Tiltrækningskraft indtil en vis Grad i alle skabte Tings Liv, men fortrinsvis stærk er den i Aandens overnaturlige Liv efter den christelige Tro. Og deraf kommer det ogsaa, at Trangen til Troen, den religiøse Trang, stedse har yttret sig stærkest; og en sand Glæde er det at see, at den ogsaa i vore bevægede Tider viser sig levende hos Mange, især naar vi derhos betragte, at netop i vore Dage philosophiske og theologiske Speculationer bestræbe sig for at fordunkle, ja at fornægte al christelig Sandhed, ja selve Ophavet til al christelig

Skandinaviske Kirketidende

for catholske Christne.

Et Ugestrift til christelig Oplysnings Fremme.

Prøver Alt og beholder det Gode!
1. Jærfal. V. 21

Nr. 1.

Søndagen den 2den October.

1853.

„Skandinaviske Kirketidende“ udgaar een Gang ugentlig. Subscribent paa denne Tidende indtægter i Sjæstebønnen hos Hr. Sundkøbler C. N. Blomstedtstræde, N. Niørnerstræde 66 og i alle Realoberg i de danske Stater hos de kongl. Postkontorier. Prisen er 3 Rthl. Quartalet; enkelte Nummere faaet for 4 St.

Ugebladets første Nummer.

Sandhed, som er Jesus Christus. Og netop for, paa en fornuftig Maade, at imødekomme denne stedse nødvendige religiøse Trang, er den ædle, uafhængige Frihed allerede siden nogle Aar gjengiven det med Fornuft begavede Menneske, saa at han nu fri kan prøve det Gode, og efter sin Indsigt vælge det Bedste. Vi mene ikke at tage feil, naar vi sige, at at dette fyrige, velgjørende og friere religiøse Liv netop er en Frugt af den Bevidsthed: at den menneskelige Aand ikke finder sin efterstræbte Tilfredsstillelse i det Jordiske, men i det Overjordiske, ikke i det Timelige, men i det Evige; ikke blot i Fornuftens Videnskaber, men fornemmelig i Troens Lys. Det aandelige Menneske staaer nuomstunder der i dunkel Følelse af sin høie Værdighed og om sin evige Bestemmelse; han søger efter Veien, og frygter for at fare vild; han søger

efter en trofast Fører, og finder sig skuffet; han søger en tro Ledsager paa sin Livsvandring, men kan ikke finde ham. Dette er den indre Tilstand af mange af vore Samtidige. Derfor, saa haabe vi, vil et periodiskt Tidsskrift være Mange velkomment, hvilket i den høitidelige Sabbats rolige Timer, langtfra at nedsænke Aanden endnu mere i det Jordiske, meget mere hæver den til det Overjordiske, harmonisk anslaaer deres Hjerters religieuse Strænge, blidt belærende stedse mere og mere opklarer, udvider og forskjønner deres religieuse Tankegang, — fører dem, fra Tiden over i Evigheden, ved at oplive den overnaturlige Tro, det opnuntrende Haab og den alt besjælende, forenende, forskjønnende evige Kjærlighed.

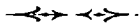
Dette er da Hensigten med nærværende religieuse Ugeskrift, hvilket, idet det søger at opvække og oplive disse tre theologiske Dyder, turde fortrinsviis egne sig til, netop at blive læst om Søndagen paa hvilken fornemmelig den Christne altid andægtigen skal nærme sig mere og mere til sin Skaber ved Tro, Haab og Kjærlighed.

Om vi ville naa dette Formaal, maa Tiden vise. Vor rene Hensigt og velvillige Næstenskjærlighed bevidst, forvent vi ikke alene med Taknemmelighed vore Læseses og alle christelige Venners godhedsfulde Skaansel, men imøde-see ogsaa uden Frygt Hines Angreb, som møde Andres Overbeviisning med mindre Kjærlighed. Idet vi nyde de skjønne Frugter af vort dyrebare Fædrelands Forfatning, skal stedse den christelige Kjærlighed herske imellem os og vore anderledes tænkende Medbrødre; aldrig skulle vi forglemme Apostelens skjønne Ord: »Kjærligheden er taalmodig, er god; Kjærligheden misunder ikke; den handler ikke ubeskeden, den er ikke opblæst, den er ikke ærgjærrig, den søger ikke sig selv, den lader sig ikke forbitte, den tænker intet Ondt, den glæder sig ikke ved Uretfærdigheden, men den glæder sig ved Sandheden, den taaler Alt, den haaber Alt; Kjærligheden ophører aldrig, om ogsaa Spaadomme ophøre, Sprogene tage en Ende og Videnskaben forgaaer.«

Midlerne til Opnaaelsen af dette Formaal ville vi søge saavel i de religiøse, philosophiske og historiske Videnskaber som overhovedet i alt Dét, som kan belære, op-

bygge og opmuntre og tillige ville vi bestræbe os for, ved en klar og tydelig Fremstilling af de Æmner, som vi behandle, saameget som muligt at tilfredsstille ogsaa vore velvillige Læseres Hjerter og Indbildningskraft. Maatte derfor dette christelige Ugeskrift kunne glæde sig ved en velvillig Optagelse hos alle vore christelige Venner.

Og saa træd da ud i det stormbevægede Liv, du vort første Arbejde! og vær et tro Budskab om vor christelige Kjærlighed til Skandinaviens ædle Folk; forkynd alle vore Brødre Herrens store Sabbat, og siig Alle, Alle som række dig Haanden og Alle som yde dig et venligt Ly, at du, sendt af Kjærlighedens og Samdrægtighedens Aand, viser dig hver Søndag i Herrens Navn og i Tillid til Ham, som er Alpha og Omega, »den Første og den Sidste, Begyndelsen og Enden, og som er værdig at modtage Priis, Ære og Kraft i al Evighed. Vor Herre Jesu Christi Naade være med os Alle! Amen.« (Joh. Aabenb.)

Salme.

Mel.: Guds igenfødte nylevende Sjæle.

*Zabaoth Jahve, som frygtelig troner,
hellig højt over den evige Sne;
ud fra Din Trone Rasunerne toner,
Englene Dine som Lyn er at se —
Gud over Guder, som var og som kommer,
Skaber, Opholder, Lovgiver og Dommer.*

*Kærlige Fader Du er dog tillige,
bøjer til Adam Dig mindelig ned,
bygger af Korset til Himlen en Stige,
støtter den Svage, som svimled og gled —
c', som vi stiger, Du vinker deroppe,
Hjemmet er aabent bag Sinai Toppe.*

*Christe, som vandrer blandt Stjærner og Stager,
taler med Ord som tvæagede Sværd,
græder for Zion, skønt hellig og fager,*

*varsler for Jorsal, som var Dig ej værd —
alt som Du opfor, igen skal Du komme,
Helgen selv bæver for Retfærd og Domme.*

*Ven, Du som æder med Tolder og Synder,
tvætter Din faldne Følgesvends Fod —
Mester, som Miskundheds Rige forkynder,
Frelser, som købte vort Liv med Dit Blod —
Broder, som lærte os »Fader vor«-Bønnen,
Guds . . . men tillige dog Menneske-Sønnen!*

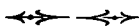
*Aand, som af Ildhav er levende Lue,
ruged paa Tomhedens gabende Dyb:
Lingiver-Aand over Jordkuglens Bue,
bankende Puls i hvert vrimplende Kryb —
Folkeopdrager i to Testamenter,
himmelske Kraft i de syv Sakramenter!*

*Vældige Vejr kan dog sagtelig suse,
Talsmandens Torden har Trøsterens Røst,
blidt bygger Duen blandt Dalfolkets Huse,
mildt varmer Luen det dødsfrosne Bryst —
smætter Døds-Isen som Forsommer-Vinden,
stryger Guds barnet fortrolig om Kinden.*

*Dybt vi tilbede de hellige Trende —
dybt vi nedknæle for Gud, som er een.
O, at til os Du Dit Aasyn vil vende,
bygge Dit Tempel af saadanne Sten!
Hjælp os at stride, støt os at stige —
se, vi er Dine — lad komme Dit Rige!*

Vorarlberg, 26. 8. 28.

Peter Schindler.

Fra Australien.

Den eukaristiske Kongres i Sidney fandt sin værdige Afslutning i Højtidelighederne Søndag den 9. September. Om Lørdagen holdtes ingen Møder, for at de troende

kunde faa Tid til ved Skriftemaal at forberede sig til den store sidste Kongresdag. Skønt Præsternes Tal var meget stort, samledes dog uoverskuelige Mængder foran Skriftestolene. Om Søndagen aabnede Kardinal Cerretti Højtidelighederne Kl. 10 med en Pontifikalmesse under aaben Himmel i Patriciusgymnasiets Park. Der var ikke Kirker nok til at rumme alle de troende, der vilde tage Del i Gudstjenesten paa denne store Dag, og derfor holdtes overalt Messer i det fri. Tallet paa Kommunikanter var større end nogensinde.

Kl. 1 begyndte den store eukaristiske Procession. Kardinal Cerretti bar det hellige Sakramente. 40 Biskopper og Hundreder af Præster omgav ham. Processionen drog til Havnen, hvor en festlig smykket Damper ventede og tog Sakramentet om Bord. Denne Damper fulgtes af en anden med tusinde Mand om Bord som en Livgarde og saa af en umaadelig Flaade af andre Skibe. Hele Flaaden med Sakramentsbaaden i Spidsen sejlede først ud til Havnens Begyndelse, hvor Stillehavet aabner sig. Her velsignede Kardinalen Havet med Sakramentet. Saa sejlede man ind til Byen, hvor den øvrige Del af Processionen ventede paa Land for at ledsage Sakramentet gennem Byens Gader. Med otte Personer i hver Række var det blevet muligt at lade 27 000 Personer deltage i Processionen. Alt foregik i største Højtidelighed og Orden uden nogen Forstyrrelse. Hele Organisationen viste sig at være fuldkommen.

Foran den nye Domkirkes Portal ventede Hundretusinder af Mennesker. Med et sidste Tantum ergo og Velsignelsen sluttede Kongressen.

Søndagen efter Kongressen har den pavelige Legat lagt Grundstenen til en ny Domkirke i Brisbane i Queensland. Det bliver en mægtig Renaissancekirke, der er beregnet at skulle koste 1 Million Pund Sterling. Ved en Indsamling paa Fesdagen indkom den uhyre Sum af 50 000 Pund, 900 000 Kroner. Den 14. Oktober skal Legaten indvie en ny Domkirke i Wagga i Ny Syd Wales.

Ungdomsbasaren.

Ungdomsbasaren skulde være — og er det sikkert for mange — en kærkommen Lejlighed til at vise, at man har Interesse for Ungdomssagen, og at denne Interesse er ægte. Formaålet med dette Aars Basar er Ungdomspressen. Et i vor Tid uundværligt Led i Ungdomsarbejdet er den gode Bog og det gode Blad. Vi behøver ikke først at starte et Ungdomsblad. Det utrolige er sket, at de forholdsvis faa unge danske Katholikker har deres eget Blad, som i enhver Henseende kan maale sig med alle andre beslægtede og overgaar de fleste baade m. H. til Udstyr og Indholdets lødige Righoldighed. »Katholsk Ungdom« maa ikke blot eksistere, men vokse og udfolde sig. Bladet maa udbredes i større Kredse og vinde flere Venner og Læsere. Dets dygtige Redaktion gaar ikke af Vejen for nogetsomhelst Arbejde og nogetsomhelst berettiget Krav, naar den blot sættes i Stand til at gøre Arbejdet og opfylde Kravene. Ved Siden af vort Blad er det den gode Bog, som »Danmarks katholske Ungdoms-Forbund« gerne vilde fremme ved Efteraarsbasaren. Der er lagt ganske fortrinlige Planer, og de venter kun paa Pengenes Støtte for at kunne realiseres.

Men Basarens Institution har sine Modstandere. De møder frem med deres Indvendinger og siger, at Basaren er et mindre egnet Middel til det paatænkte Formaal, eller at der ikke skulde holdes Basar nu, for den kan ikke lykkes i de sløje Tider. Disse og lignende Indvendinger falder fuldstændig til Jorden ligeoverfor den Kendsgerning, at Basaren er — omend ikke det bedste — saa dog et tilladeligt og godt Middel til at faa samlet de nu engang nødvendige Penge. Og ligeledes er det en Kendsgerning, at alle og enhver kan yde deres Bidrag til en Basar. Her kan alle Kræfter bruges. Kun eet er fornødent: Begejstring for Maalet. I vort Tilfælde: Begejstring for og Kærlighed til Kirken. Dette er jo den katholske Kirkes store Hemmelighed. Kun Katholikkernes Kærlighed til deres Kirke forklarer dens sejrige Fremgang ogsaa i vor Tid og i vort Land. Og de Katholikker, som elsker deres Kirke, vil altid være med, naar Kirken kalder. Saa kommer de alle med deres Skærv, om den er stor eller lille. I disse Dage, hvor Gaverne til Basaren strømmer ind, er det rørende at se, hvorledes ikke blot Maria Magdalenas straalende Kærlighedsgerning overfor den elskede Mester, men ogsaa den fattige Enkes ydmyge Offerhandling gentages. Begge Slags

Gerninger roses af Vor Herre, fordi begge fremgaar af det samme Sindelag.

Saa skulde da ikke en eneste af os uvirksomt staa i Krogen og med farisæiske Øjne se paa Ungdomsbasaren.

»Den katholske Aktion« er vor Tids Løsen, udgivet af ham, der staar paa Tidens højeste Varde. »Aktion« betyder Virksomhed. Den katholske Aktion er ikke andet end Lægfolks Deltagelse i Kirkens Apostolat. Hvorfor gaa og vente paa en Lejlighed til at gøre noget til Bedste for Kirken, naar den bydes af sig selv? Grib kun til. Den, der ikke har Raad til at forære eller købe, har maaske Tid og Evne til at sælge. Og her tænker jeg paa de unge, der gerne vil gøre en Indsats og absolut maa være med til deres egen Basar. Hvor er de unge Mænd og Kvinder, der, naar de blot vil, ikke kan afsætte 10 Lodsedler à 25 Øre? Det skulde der gerne være Rift om. Endnu er der en Del Lodsedler tilbage, som alle skal sælges før Basarens Aabning. De kan faas hos undertegnede. Kom alle og sælg saa mange, I kan sælge, og gør Slægtninge og Venner bekendt med vor Ungdomsbasar den 14. og 15. Oktober. Naar vi alle paa gammel katholsk Vis eendrægtigt og efter Evne deltager i Arbejdet for vor Basar, saa vil vi ufejlbarligt naa dens skønne Maal.

P. Nösen.

„Katholsk Radioklub“.

Klubbens Medlemmers og Interesseredes Opmærksomhed henledes paa Medlemsmødet Mandag den 8. Oktober Kl. 8 Em. pr. i Lokalerne paa Nørrebrogade 27, hvor dens Ekspert i Radiosager Hr. H. R. Nielsen »Skt. Knuds Radio«, Skt. Knudsvej 6 vil demonstrere baade Modtagerapparater (en Radio-Underholdning), Afprøvningsapparater og en ny kombineret Kegle- og Tragthøjtaler. Et Apparat, »Nora«s Lysnetmodtager, som endnu ikke er i Handelen, men velvilligst stillet til Disposition i denne Anledning, vil ligeledes blive demonstreret. Derefter bliver der populær Korsang af Skt. Ansgars Kor under Ledelse af Hr. Organist J. Hammermüller samt Cellosolo ved Hr. Cellosolist Jul. Boesen. Efter Underholdningen er der gratis Kaffe-bord for Medlemmerne. Gæster kan medtages.

Klubbens Ekspert foretager for dens Medlemmer, ved Forevisning af Medlemskort for 1928, gratis Apparatefter-syn, gratis Afprøvning af Lamper, Transformatorer m. m., ligesom Medlemmerne til nedsat Pris vil faa leveret hans

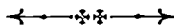
egne Artikler for Radio og alle Reparationer billigere end andre Steder. Medlemmerne kan, ved blot at ringe til »Skt. Knuds Radio«, Tlf. Vester 2091 x mellem 9 og 17, faa deres Akkumulatorer afhentet til Opladning for 75 Øre, ligegyldigt om det er 2, 4 eller 6 Volt og faar samtidig en anden til Laans, medens Opladningen staar paa, for samme Pris. Indlevering og Afprøvning af Apparater sker ogsaa hver Dag Kl. 9—17 og efter nærmere Aftale ogsaa om Aftenen.

»Katholsk Radioklub« er nu den Radiosammenslutning, der byder sine Medlemmer de største og fleste Fordele, og det for et Aarskontingent af kun 2 Kroner. — Tænk paa, hvilke Skader der kan forvoldes, hvis f. Eks. en Antenne med tunge Porcellænsringe paa falder ned, og husk paa, at Klubbens Antenneansvarsforsikring dækker al heraf flydende Skade.

Men »Katholsk Radioklub« arbejder ikke alene og i Hovedsagen for at byde sine Medlemmer alle disse materielle Goder, men arbejder specielt for gennem Radiofonispredningen at varetage kulturelle og specielt katolske Interesser. — At hele Landets Katholikker derfor slutter op om »Katholsk Radioklub« er derfor en streng Nødvendighed for Gennemførelsen af dens Program, og Klubbens stadige Vækst og Fremgang viser ogsaa, at mange Katholikker har Øjnene aabne for denne store Faktor i Live'. Hans Højærværdighed Biskop Brems har allerede ved Klubbens Start for snart 2 Aar siden vist Sagen sin Interesse og er dens Æresmedlem, og mange store katolske Institutioner, Hospitaler og Skoler har indmeldt sig i Klubben. — Indmeld Dem derfor straks enten ved at sende Aarskontingentet for 1928 paa »Post-Giro« 4419 »Katholsk Radioklub« eller ved at ringe til Formanden Hr. Organist I. Hammermüller, Tlf. Vester 5685 y, og De vil omgaaende faa tilsendt Medlemskortet og Lovene. —

Klubben har desuden et Agitationsfond, som den meget henstiller til alle Katholikker, selv om de ikke ønsker at være Medlemmer, at støtte med Bidrag stort eller lille, som ligeledes kan indsendes paa Klubbens »Post-Giro«.

Sekr.

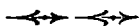

Skt. Josefs Gilde.

V. Hvorledes bliver man Medlem af Skt. Josefs Gilde?

Naar man er kommen til den Erkendelse, at man bør være Medlem af Gildet, henvender man sig til den stedlige Tillidsmand, i København til Bestyrelsen eller en Broder

af Gildet. Gennem dem gør man sig saa bekendt med Gildets Love og Arbejde. Derefter anmoder man om, at blive optaget. Paa det førstkommende Gildemøde bliver dette Andragende behandlet. Derefter faar Vedkommende Meddelelse om, hvornaar hans Optagelse i Broderskabet kan finde Sted. (Fortsættes.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C. Rusgildet d. 26. 9. 1928 blev en smuk Fest, hvor A. C. fejrede den ene af Aarets 6 katolske Russer. Ved Bordet, — der af det flinke Dameudvalg var pyntet med Efteraarets Flora, Vildvin og Rønnebær, — talte Hr. Pastor Messerschmidt for Hans Hellighed Paven og Arkivar West for Hans Majestæt Kongen. Hr. A. Mika, der enstemmigt valgtes til magister bibendi, gav straks ved Panchesoldets Begyndelse Ordet til Aarets Rustaler, Monsignore B. D. Assarsson, efter at man — Traditionen tro — havde sunget Gaudeamus igitur. Monsignore holdt en beaandet Tale, hvori han stærkt fremlævede Intelligensens Betydning i den katolske Aktion: Det er fra Universiteternes Lærestole, at Aandslivet gennem Aarhundrederne er blevet behersket. Den katolske Akademiker har sin særlige Mission; i Livet, som rører sig omkring Universitetet, maa han tage Kampen op; redeligt sætte sig ind i Modstandernes Tankesæt, og være klart oplyst om Kirkens Svar. Vi Academici er »magtlægne«, vi har faaet ganske særlige Evner og Fordele, som vi engang skal gøre Regnskab for. Vi har Evner og Magt — og dermed et stort Ansvar. Formanden takkede for de mægende Ord ved at hæve sit Glas for Monsignore. Aarets (kvindelige) Rus holdt en smuk lille Tale og takkede for de Ord, som særligt var rettet til hende, der stod ved Indgangen til Studierne, og udbragte et Leve for A. C. Panchesoldet var nu i fuld Gang. Taler og muntre Sange vekslede. Hr. Pastor Schindler talte for Monsignore, Hr. stud. theol. Kjeld Gertz Hansen for Kvinden, og Hr. Pianist Carl Worm underholdt Selskabet med Musik. Hr. stud. polit. Kjeld Olsen bad Pastor Schindler bringe en Hilsen med til de finske Studenter fra de danske, katolske Akademikere. Ved Midnat sluttede Festen. N.

Horsens. Pastor Schreiber fejrede, som tidligere meddelt i Ugebladet, den 17. September sin 70 Aars Fødselsdag, og det blev baade for Menighden og især

for Pastor Schreiber en uforglemmelig Festdag. Fra Morgenstunden mærkede man straks, at der var Fest, idet det strømmede ind med Blomster, Telegrammer og Gaver af forskellig Art, ligesom ogsaa en Del Gratulanter mødte for personlig at lykønske Pastoren. Dagen igennem var en Del af Menigheden, især Birgittaforeningens Damer, travlt beskæftiget med at pynte Salen og dekorere Bordene til Festen, og om Aftenen var Salen stuvende fuld af Menighedens Medlemmer, der ønskede at gøre det saa festligt som mulig for vor afholdte Sognepræst og fejre Højtidsaftenen sammen med ham. Foruden enkelte indbudte var de katholske Præster fra Vejle, Aarhus og Aalborg tilstede. — Aftenen indledes med Afsyngelsen af den smukke Sang af V. Birkedal: »Jeg saa ham som Barn«... Derefter holdtes Festtalen af Købmand Christian Walther, og denne formede sig som en hel historisk Oversigt over Pastor Schreibers Liv og Levned, lige fra Vuggen, der ved Skæbnens Lune skulde komme til at staa i Schlesien, til Pastor Schreiber for godt 4 Aar siden kom til Horsens. Talen sluttedes med en Tak til Pastor Schreiber for hans nidkære Arbejde i Horsens. En katholsk Præsts Gerning er en Tjenergerning for hele Livet, og denne Opfattelse af sin Præstegerning har vi mangfoldige Beviser paa, at Pastor Schreiber har. Efter Festtalen, der sluttede med Leveraab for Fødselsdagsbarnet, blev der overrakt Pastor Schreiber en Hædersgave, i Form af et Guldur med Kæde, og en Adresse med Givernes Navne, ligesom Pastor Schreibers Lænestol var blevet betrukket i Dagens Anledning. Disse Gaver skulde være synlige Beviser for Menighedens Hengivenhed, og var det ogsaa i videste Forstand, eftersom Pengene var indsamlet blandt hele Menigheden i Beløb fra 25 Øre og opefter. — I Aftenens Løb blev der afsunget nogle Sange, der var forfattet i Dagens Anledning, og hvoraf særlig en med Karrikaturer af Pastoren gjorde vældig Lykke. Direktør Th. Hansen takkede Pastor Schreiber paa Birgittaforeningens Vegne for hans store Arbejde i Foreningen, og sluttede sin stærkt personlighedsprægede Tale med, at mane Menigheden til at vise Deres Kærlighed til Pastoren ved at slutte sig sammen om ham i Kirken. Redaktør Bundgaard, »Horsens Avis«, talte ogsaa og takkede især Pastor Schreiber for hans Arbejde i Wienerbørnssagen. — Saaledes forløb hele Aftenen paa den smukkeste Maade, og efter at der var talt og raabt Hurra for Arrangørerne, der havde gjort et virkeligt stort Arbejde, sluttede den vellykkede Fest med Afsyngelsen af: »Fast skal min Daabspagt evig staa« —

W.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 9. Oktober Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenogade 4 B.

Pater A. Menzinger: Katholsk Moral I. Moralens Fundamenter. Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

UNGDOMSBASAREN.

Søndag den 14. Oktober og Mandag den 15. Oktober holdes der Basar til Fordel for Ungdomssagen i Sct. Knuds Skoles Lokaler i Stenogade. Der bliver Restaurant, Tombola, Boder, forskellig Underholdning, Auktion o. s. v., o. s. v.

Man opfordres indtrængende til at sende Gaver til Basaren. Selv det mindste Bidrag modtages med Taknemlighed.

Gaverne sendes til Hr. Pater Nøsen, Stenogade 4, Kbhvn. N.

Lodsedler til Ungdomsbasarens store Bortlodning à 25 Øre faas hos Portneren Stenogade 4, i Katholsk Boghandel, Stenogade 3 og i St. Ansgar Boghandel, Ørstedesvej 10.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Mandag d. 8. Oktober Kl. 8 Aften i Kapellet i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag d. 14. Oktober Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 7. Oktober Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken.

Søndag den 7. Oktober fejres *Rosenkransfesten*. Det allerheligste Sakramente udstilles ved Messen Kl. 8 og forbliver udstillet hele Dagen. Kl. 10 holdes Levitmesse med Prædiken. Kl. 7 Aften Rosenkransbøn. Kl. 7^{1/2} Completorium.

Den kath. Israels Mission.

Søndag d. 7/10 Kl. 8 i »Vesterhus«. Lysbilledforedrag: Et Besøg i det katholske London. Adgang gratis. Kaffe til sædv. Priser. Gæster velkomne.

St. Josefs Gilde afholder ordinær Generalforsamling Mandag d. 8. Oktober Kl. 20, i Bredgade 67 o. G. Forslag som ønskes behandlet her, bedes indsendt senest d. 30. September til Formanden, A. Wiehe, Forchhammersvej 13.

St. Josefs Gilde

afholder sin 43aarige Fødselsdagsfest Søndag d. 14. Oktober Kl. 8 i Bredgade 67° o. g.

Der serveres Smørrebrød, Øl og Kaffe à 3,50 Kr. pr. Kuvert. I Aftenens Løb Underholdning af Hr. ***.

Billetter faas hos Hr. Dekorator R. W. Kragh, Fiolstræde 34 St. Tlf. Byen 4044, hver Dag mellem 10—4, sidste Frist Fredag d. 12te. Udvalget.

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de katholske Boghandlere og paa Katholsk Menighedskontor.

Katholsk Højskole.

Møde hver Tirsdag Aften i St. Knuds Sal i Stenosgade. Adgang 25 Øre. Højskoleforeningens Medlemskort, som koster 3 Kr. een Gang for alle, giver gratis Adgang til alle Vintermøder (fra Oktober til Marts incl.). Indmeldelser modtages hos Hr. Johs. Hansen, Bredgade 64 St., samt ved Indgangen til Foredragssalen, hvor Betaling for Kortene ogsaa afgives.

Datum	Foredragsholder	Emne
9. Oktbr.	Pater A. Menzinger	Katholsk Moral I. Moralens Fundamenter.
16. —	Pastor Peter Schindler	Den nyeste Orden.
23. —	Pastor St. Wewers	Léon Bloy og hans danske Hustru.
30. —	Pater Fr. Kùpferle	Kath. Moral II. Lov og Pligt.
6. Novbr.	» » »	» » III. Lov og Pligt
13. —	Lærer H. D. T. Kiærulff	Savonarola
20. —		
27. —	Pater Peter Nøsen	Katholsk Moral IV. Samvittigheden
4. Decbr.	Pastor Peter Schindler	
11. —	Pater J. Wolfisberg.	Katholsk Moral V. Gud og jeg.
18. —	Pater L. Günther	Oplæsning.

Katholsk Radioklub. Næste Møde finder Sted Mandag den 8. Oktbr. Kl. 8 pr. paa Nørrebrogade 27. Demonstration ved Klubbens Expert Hr. H. R. Nielsen (»Sct. Knud« Radio, Eskildsgade) Korsang under Ledelse af Hr. Organist J. Hammermüller og Cellosolo ved Cellosolist Jul. Boesen samt gratis Kaffe bord for Medlemmerne. Indmeld dem straks i Klubben enten ved Formanden Tlf. Vester 5685 y eller ved at indsende Kontingentet 2 Kr. paa Post Giro 4419 »Katholsk Radioklub«. Hør efter vore Lyttermeddelelser i Radioen hver Onsdag Aften Kl. 6³⁵.

Et møbleret Værelse til Gaden kan erholdes hos Gad, Bøhmengade 45 II Sal.

Kirkelig Kalender.

7. Okt. 19. Søndag eft. Pintse. Rosenkransfesten.	14. Okt. 20. Søndag eft. Pintsé.
8. — M. Birgitta, Enke.	15. — M. Teresa, Jomfru.
9. — Ti. Dionysius og Lidelsesfæller, Martyrer.	16. — Ti. Ferialdag.
10. — O. Franciskus Borgias, Bekender.	17. — O. Hedvig, Enke.
11. — To. Ferialdag.	18. — To. Lukas, Evangelist.
12. — F. Ferialdag.	19. — F. Petrus af Alcantara, Bekender.
13. — L. Kong Edvard, Bekender.	20. — L. Johannes af Kenty, Bekender.

Ugens Messebønner.

7. Okt. Rosenkransfesten (N.-M. 1099, G.-M. 935). Ihukommelse af 19. Søndag efter Pintse (N.-M. 737, G.-M. 566). 2. Markus, Pave og Bekender (N.-M. 1099, G.-M. 940). 4. Sergius og Lidelsesfæller (N.-M. 1099, G.-M. 940). 3. og 4. bedes kun i stille Messer. Slutningsevangeliet er Søndagens (N.-M. 739, G.-M. 567).
8. Okt. Birgitta. Messe for en h. Kvinde (N.-M. [73], Oratio 1102, Epistel [76]; G.-M. [73], Oratio 941, Epistel [76]).
9. Okt. Dionysius og Lidelsesfæller (N.-M. 1103, G.-M. 941). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
10. Okt. Franciskus Borgias. Messe for en Bekender (N.-M. [53], Oratio 1106; G.-M. [53], Oratio 943). 2. og 3. som 9. Okt.
11. Okt. Ferialdag. Messen for 19. Søndag efter Pintse (N.-M. 737, G.-M. 566). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. for de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. 113). 4. efter frit Valg.
12. Okt. Ferialdag. Alt som den foregaaende Dag med Udadelelse af 3.
13. Okt. Edvard. Messe for en Bekender (N.-M. [46], Oratio 1106; G.-M. [47], Oratio 943). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.

I Tiden fra Mandag, den 15. Oktober Kl. 5 til Fredag den 19. Oktober efter Messen holdes en

Lukket Retræte for Damer

i Assumptionsklostret, Ordrup.

Opholdet koster 15 Kr., alt iberegnet. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til

P. Jos. Wolfisberg S. J., Stenosgade 4. Kbhvn V.

eller Forstænderinden, Assumptionsklostret, Charlottenlund.

Danske Kvinders katolske Forbund afholder Landsmøde Søndag d. 11. November og Mandag d. 12. November. Generalforsamlingen finder Sted d. 11. November Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Sct. Knuds Sal, Stenosgade.

Ved det offentlige Møde Mandag Aften d. 12. November Kl. 8 i Borgernes Hus, Rosenborggade 1, er alle, baade Kvinder og Mænd, velkomne.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Bbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 42.

Søndag den 14. Oktober.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Ad limina. — Grundstensnedlæggelse i Helsingør. — Til Ungdoms-basar. — Skt. Josefs Gilde. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Brevkasse. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 1, 26—2, 6.

Vejen til Visdommen.

For at komme i Besiddelse af den guddommelige Visdom skal du vide:

1. *Hvad du bør undgaa, og hvad du skal gøre.*

I Visdommens Skatkamre findes Indsigt og Kundskab med Fromhed. Men for Synderne er Visdommen en Modbydelighed. Herrens Frygt uddriver Synden. Den, der er uden Frygt, kan ikke blive retfærdig. Hans ubændige Vrede volder hans Fald. Den taalmodige kommer (ganske vist) til at lide i nogen Tid, men saa gengældes der ham med Glæde. Den rette Kløgt holder sine Ord tilbage, til det rette Øjeblik er inde, saa forkynder mange Læber hans Klogskab. I Visdommens Skatkamre findes Anvisning til Selvtugt, men for Synderen er Gudsdyrkelse en Afsky. Min Søn, attraar du Visdom, saa øv vedhol-

dende Retfærdighed, og Gud vil skænke dig den. Thi Herrens Frygt er Visdom og Tugt, og han (Gud) finder Behag i Troskab og Sagtmodighed og fylder den Mands Skatkamre, som ejer dem. 26—35.

Vær ikke ulydig mod Herrens Frygt og kom ikke til ham med et tvedelt Hjerte. Vær ikke nogen Hykler for Menneskene, og sørg for, at du ikke snubler med dine Læbers Ord. Vær varsom med dem, for at du ikke skal falde og paaføre dig selv Skændsel, ej heller Gud maa afsløre det, du skjuler, og fornedre dig i Folkets Forsamling, fordi du nærmede dig til Herren med et lumsk Sind, og dit Hjerte er fuldt af Svig og Troløshed. 36—40.

2. *Hvordan du skal tage Fristelser og Prøvelser.*

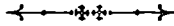
Min Søn, naar du vil give dig til at tjene Gud, saa staa fast i Retfærdighed og Frygt og gør dig beredt til Anfægtelser! Vær ydmyg af Hjertet og vent taalmodigt. Bøj dit Øre, hør Visdommens Ord og forhast dig ikke i Trængslernes Tid! Bær, hvad Gud giver at bære! Bliv forenet med Gud og vent taalmodigt, for at dit Liv dog tilsidst maa have Fremgang! Tag imod alt, hvad der bliver lagt paa dig! Hold ud trods Smerter og øv Taalmodighed, skønt du er nedbøjet! Thi i Ild bliver Guld og Sølv prøvet, gudvelbehagelige Mennesker derimod er i Fornedrelsens Ildovn. Stol paa Gud, og han vil tage sig af dig! Gaa den rette Vej og sæt din Lid til ham! Slip ikke Ærefrygten for ham og bliv gammel sammen med den. 2, 1—6.

Anmærkning: Anden Del i dette Stykke er et klassisk Sted i Skriften om, hvorledes Livet med Nødvendighed maa forme sig for dem, der vil høre Gud til. At være Guds Tjener og Barn er ensbetydende med at opfylde hans Vilje og holde hans Bud. Men derimod rejser de onde Tilbøjeligheder i vor faldne Natur sig tit med voldsom Kraft. Saa har vi straks den ene Klasse af Trængsler. — Ikke sjældent lægger andre Mennesker, Venner eller Fjender, os Hindringer i Vejen, naar vi vil adlyde Gud. Det er en anden, en ny Slags Anfægtelser. — Engang imellem sker det, at vi mener, nu opfyldes Herrens Ord paa os:

»Simon, Simon! Satan har begæret at sigte eder som Hvede.« Saa ligner vi den taalmodige Job i al hans Nød og Sorg. — Dersom du vil opnaa det evige Livs Sejrspris, følg nøje de Regler og Love for Kampen, som den Helligaand har ladet optegne her i Jesu Sirachs Visdom!

F. K.

Pave Pius XI's

Rundskrivelse

til de højærværdige Fædre og Herrer Patriarker, Primater, Ærkebiskopper, Biskopper og andre Overhyrder, som har Fred og Forbindelse med den apostoliske Stol, om den

fælles Afbigt,

som skyldes Jesu helligste Hjerte.

Ærværdige Brødre,

Hilsen og apostolisk Velsignelse!

I. Jesu Hjerte Andagten i Fortiden.

1. Christi Afskedsløfte og dets Indfrielse.

I sin store Miskundhed havde vor Frelser paa Korsets Træ erhvervet Frelse for Menneskeslægten. Da vilde han, før han forlod denne Verden og steg op til sin Fader, berolige sine Apostle og Disciple i deres Bekymring og sagde derfor til dem: »Se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende« (Mt. 28, 30). Det er et umaadelig trøsterigt Ord, der er i Stand til at vække ethvert Haab og give enhver Tryghed. Det er ogsaa det, ærværdige Brødre, der gerne rinder Os i Hu, hver Gang Vi fra Vort høje Stade ser Os omkring og iagttager de store Lidelser og Trængsler, som hele det menneskelige Samfund knuges af, og de voldelige Angreb og listige Anslag, som selve Kirken uden Ophør er Genstand for. Dette Løfte fra Gud har jo baade i Begyndelsen sat Mod i de nedbøjede Apostle og opildnet og begejstret dem til i hele Verden at udstrø Evangeliets Sædekorn og paa samme Maade ogsaa senere styrket Kirken til Sejr i Kampen med Helvedes Porte. Denne Bistand har Jesus Christus ganske

vist ydet sin Kirke til alle Tider; men haandgribeligere blev hans Hjælp og Beskyttelse i de Øjeblikke, da Kirken blev hjemsøgt af alvorligere Farer og Ulykker. Saa sørgede han nemlig for modvirkende Kræfter, der udmærket svarede til Tidernes og Omstændighedernes Behov, og gjorde det med den kendte guddommelige Visdom, som »med Vælde naar fra den ene Ende til den anden og ordner alt med Mildhed« (Visd. 8,1). Heller ikke i den nyeste Tid blev »Herrens Arm forkortet« (Is. 59, 1). Det viste sig navnlig, dengang en Vranglære sneg sig ind og fandt ikke saa ringe Udbredelse, hvorfor man allerede maatte frygte, at Menneskene blev skræmt bort fra Kærligheden til Gud og fra den fortrolige Omgang med ham, og at saaledes Kilderne til det kristelige Liv saa at sige blev tørlagte. Derover var det, at Jesus i sin store Kærlighed klagede, da han viste sig for Maria Margareta Alacoque. Desuden gav han ved denne Lejlighed til Kende, hvad han ventede og ønskede sig fra Menneskenes Side til deres egen personlige Lykke. Men fordi dette er Ting, som nogle i det kristne Folk maaske endnu er uvidende om, medens andre er forsømmelige med Udførelsen, saa har Vi, ærværdige Brødre, i Sinde at tale korteligt til Eder om den Pligt, vi har overfor Jesu allerhelligste Hjerte, og som kaldes Æresoprejsning. Vi gør det i den Forudsætning, at I selv med Iver belærer hver sin Hjord om og opmuntrer den til at udføre, hvad vi skriver Eder til.

2. *Frelsens nye Symbol.*

Vor Frelser har givet mange Beviser paa uendelig Godhed mod os. Deriblandt indtager dette en ganske fremragende Plads, at paa en Tid, da de troendes Kærlighed til Gud kølnedes, blev selve Guds Kærlighed til os gjort til Genstand for en særlig Andagt og Dyrkelse, og at Kendskabet til hans Godheds Rigdomme blev udbredt videnom ved den Fromhedsøvelse, hvorved Jesu helligste Hjerte æres og dyrkes, det Hjerte »i hvilket alle Visdommens og Kundskabens Skatte er skjulte« (Kol. 2,3). For paa samme Maade, som Gud fordem vilde, at »en Regnbue i Skyerne« (Gen. 2, 14) skulde staa og lyse

for den Familie, der forlod Noas Ark, som Tegn paa et Venskabsforbund, saaledes lod ogsaa Jesus i sin Godhed sit eget helligste Hjerte blive synligt fra Himlens Højder som et Fredens og Kærlighedens Symbol for alle Mennesker, hvorved han indvarslede en utvivlsom Sejr i Kampen. Tiderne var nemlig blevet meget stormfulde i den nyere Periode, da den snedigste af alle Hæresier, Jansenismen, bredte sig, denne Fjende af Kærlighed og Hengivenhed for Gud, denne Lære, der paastod, at Gud ikke maatte elskes som en Fader, men meget mere burde frygtes som uforsonlig Dommer. Derfor har Vor Forgænger Leo XIII, højsalig Ihukommelse, i sin Rundskrivelse »Annum Sacrum« med Rette udtalt sin Beundring for, hvor belejligt Jesu Hjerte Andagten kom, og har ikke betænkt sig paa at skrive de betydningsfulde Ord: »Da Kirken i Tiden lige efter sin Grundlæggelse tyngetes af Kejsernes Aag, saa den unge Hersker (Konstantin) oppe paa Himlen Korsets Tegn som Pant paa og Aarsag til en glimrende Sejr, som ogsaa snart blev vundet. Nu, i vore Dage, møder vort Øje et andet lykkevarslenende Tegn fra Gud, nemlig Jesu helligste Hjerte, med Korset over sig, omgivet af Ildsluer og selv straalende i den herligste Glans. Til dette skal vi sætte alt vort Haab; herfra skal vi søge Menneskenes Frelse, herfra skal vi vente den.«

3. *Symbolets indre Værd og dragende Kraft.*

Ærværdige Brødre, disse Ord er talt med fuld Føje. Thi som bekendt rummer dette heldbringende Symbol og den deraf følgende Form for Fromhedslivet Hovedindholdet af hele vor Religion, ja Regel og Norm for en fuldkommen Livsvandel. Med usædvanlig stor Hurtighed leder den vor Forstand til grundig Erkendelse af den Herre Christus, og med usædvanlig stor Kraft opflammer den Hjertet til inderligere Kærlighed mod og fuldkomnere Efterlignelse af ham. Derfor kan ingen undre sig over, at Vore Forgængere uafsladelig beskyttede denne fortræffelige Andagtsøvelse mod Rænkesmedes Beskyldninger, at de brugte de højeste Lovord om den og, alt eftersom Tid og Omstændigheder krævede

det, fremmede den med glødende Iver. Guds mægtige Styrelse bevirkede da ogsaa, at de troende Kristnes fromme Kærlighed til Jesu helligste Hjerte i Tidens Løb stadig tog til. Alle Vegne opstod der saaledes de kendte Broderskaber, der har sat sig for at fremme Andagten til det guddommelige Hjerte. Ligesaadan blev det Skik efter Jesu Christi Ønske at modtage den hellige Kommunion hver første Fredag i Maaneden. Og i vore Dage har denne Skik overalt vundet Hævd.

4. *Symbolets Sejrstog ved Hjælp af »Indvielsen«.*

Nu er det jo ganske sikkert, at blandt de forskellige Øvelser, som væsentlig hører med til Jesu Hjerte Andagten, indtager den fromme Indvielse en fremragende Plads og fortjener en særlig Omtale. Ved Hjælp af den anerkender vi taknemmeligt, at vi og alt, hvad vi har, er en Gave fra Guds evige Godhed, og saa overgiver vi alt dette til Jesu guddommelige Hjerte. Hvor inderligt vor Frelser ønskede sig denne Hyldest — ikke saa meget for at kræve sin Ret, men fordi Kærlighed til os drev ham dertil — derom belærte han selv Margareta Maria, denne saa tro Discipel af hans helligste Hjerte. Som den første af alle foretog hun derfor sammen med sin Sjælefører Claudius de la Colombière denne Indvielse. I Tidens Løb fulgte andre efter, først enkelte Personer, saa private Familier og Foreninger, og endelig endogsaa offentlige Myndigheder, Byer og Riger. Men der er noget ejendommeligt ved denne Udvikling. Baade før og navnlig nu i vore Dage er det ved ugudelige Menneskers Rænkespil kommet saa vidt, at man har nægtet Vor Herres Christi Herredømme. Man har erklæret Kirken Krig i det politiske Liv ved at vedtage Love og fremkalde Folkebeslutninger, som er i Strid med guddommelig og naturlig Ret. Ja, der er holdt Folkeforsamlinger, hvor der blev raabt: »Vi vil ikke, at han skal herske over os.« (Lc. 19, 14.) Det har naturligvis ført til, at den lige omtalte Indvielse paa den modsatte Side saa at sige brugtes som alle Jesu Hjerte Dyrkeres fælles Røst og skarpe Protest for at forsvare Herrens Ære og hævde hans Rettigheder: »Christus bør det at herske« (1. Kor. 15, 25). »Til os komme dit Rige.« Alt

dette endte med den glædelige Begivenhed, at hele Menneskeslægten, som Christus haren ham medfødt Ejendomsret til, han, i hvem alene »alt skal blive fornyet« (Eph. 1, 10), blev indviet til det helligste Hjerte af vor Forgænger Leo XIII, højssalig Ihukommelse. Det skete i Begyndelsen af dette Aarhundrede med hele den kristne Verdens Tilslutning.

5. *Den største Triumf.*

Denne velsignelsesrige og glædelige Begyndelse kunde Vi personlig med Guds Bistand afslutte og fuldende, idet Vi gav Biskoppernes og de troendes længe nærrede og ofte ytrede Ønsker Vor Tilslutning, saaledes som Vi har forklaret det i Vor Rundskrivelse »Quas primas«. Det skete, da Vi i Slutningen af Jubilæumsaaret indstiftede Christi Kongefest, som skulde højtidelig holdes i hele Kirken. Ved at gøre dette, satte Vi ikke blot Christi højeste Magt og Myndighed over hele Verden, Samfundet, Familien og det enkelte Menneske i det rette Lys, nej, Vi havde allerede dengang en Forsmag paa hin lykkelige Dags Jubel, da hele Jordkredsen engang i Fremtiden af egen Drift og med Glæde underkaster sig Christkongens milde Herredømme. Derfor bestemte Vi ogsaa samtidig, at den lige nævnte Indvielse skulde fornyes hvert Aar paa samme Højtidsdag, for at dens Frugt maatte opnaas med større Sikkerhed og i større Omfang, og for at alle Nationer maatte knyttes sammen i Kongernes Konge og Herskernes Herres Hjerte ved den kristelige Kærligheds og Fredens Baand. (Fortsættes.)

Ad limina.

Som en Bekendtgørelse i dette Nummer meddeler, skal alle Præster i Messen tilføje en Bøn for Biskoppen, der er paa Rejse »ad limina«. Dette mærkelige Udtryk betyder, at Biskoppen aflægger det officielle af Kirkeloven foreskrevne Besøg i Rom. Meningen er, at Biskoppen er rejst

»ad Sacra Limina Beatorum Apostolorum Petri et Pauli«, til de salige Apostle Petrus og Paulus hellige Grave.

Egentlig betyder Ordet *limina* Dørtærskler, men er fra ældgammel Tid blevet brugt i Betydningen af Tærsklerne til Apostelgravene, og senere betyder det simpelthen Gravene. I denne Betydning findes Ordet allerede i Aaret 743, da den 4. romerske Synode bestemmer, at de italienske Biskopper med visse Aars Mellemlum skal rejse »ad *limina* Apostolorum«. Denne Bestemmelse, der oprindeligt kun gjaldt de italienske Biskopper, er i Tidens Løb blevet udvidet til at gælde alle katholske Biskopper. Fra ca. 1100 maatte alle Ærkebiskopper ved deres Tiltrædelse aflægge en Ed om at foretage denne Rejse til Rom, og fra det 15. Aarhundrede stilledes det som en Betingelse for alle Biskopper, før de kunde faa pavelig Stadfæstelse. I Aaret 1585 bestemtes det, at Biskoppernes Besøg i Rom skulde foregaa med 3 til 10 Aars Mellemlum, alt efter Afstanden fra Rom. Tillige blev det foreskrevet, at Biskopperne samtidig med Besøget i Rom skulde aflevere en skriftlig Redegørelse for Forholdene i deres Stift, den saakaldte »*Relatio*«.

Den nugældende Lov findes i den kirkelige Lovbogs Canon 340, der bestemmer følgende: Alle Biskopper skal hvert femte Aar aflægge Beretning for Paven om deres Stifts Tilstand. Tidsrummene paa fem Aar regnes fra 1. Januar 1911. I Femaarets første Aar skal der aflægges Beretning i Italien og omliggende Øer, i andet Aar af Biskopperne i Spanien, Portugal, Frankrig, Belgien, Holland, England, Skotland og Irland; i det tredje Aar af alle Europas øvrige Biskopper, i det fjerde Aar af Amerikas Biskopper og endelig i det femte Aar af Biskopperne i Afrika, Asien og Australien. Den følgende Canon siger: Alle Biskopper skal i det Aar, hvor de er forpligtet til at aflægge Beretning, selv komme til Rom for at ære de hellige Apostle Petrus og Paulus Grave og forestille sig for Paven. Dog tillades det Biskopperne udenfor Europa kun at komme til Rom hvert tiende Aar.

Som disse Bestemmelser viser, har en Biskop, der rejser »ad *limina*« tre Ting at gøre i Rom. Han skal besøge og holde Bøn ved Apostlenes Grave, hans anden Pligt er

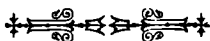
personligt at forestille sig for Paven, og endelig skal han aflægge den skriftlige Beretning i Kongregationen. Denne Beretning er et meget udførligt Arbejde, der skal skildre alle Forhold i Biskoppens Stift.

Det er saaledes en betydningsfuld Opgave, en Biskop har, naar han rejser »ad limina«. Fra gammel Tid er det da ogsaa Skik at ledsage ham med Bøn, Bøn om Guds Beskyttelse paa Rejsen, som i tidligere Tider kunde være farefuld nok, og Bøn om, at hans Besøg i den evige Stad maa blive til Velsignelse for ham og hans Hjord. Ogsaa nu bør vi da ledsage Biskoppen med Bøn. I alle Messer indlægger Præsterne følgende Bønner.

Oratio: Herre, hør vore Bønner; før din Tjener ad din Frelsens lykkelige Vej, saa at han under alle Rejsens og dette Livs Omskiftelser maa skærmes af din hjælpende Haand. Ved vor Herre.

Secreta. Herre, hør i Miskundhed vore Bønner, og tag naadigt imod de Offergaver, som vi frembærer for dig for din Tjener. Lys for ham paa Vejen med din Naade og værdiges at lade den ledsage ham overalt, saa at vi maa kunne glæde os over hans Velfærd ved din miskundelige Hjælp. Ved vor Herre.

Postcommunio. Herre lad dine Sakramenter, som vi har modtaget, beskytte din Tjener, som haaber paa dig, og være ham et Værn imod alle fjentlige Anslag. Ved vor Herre.

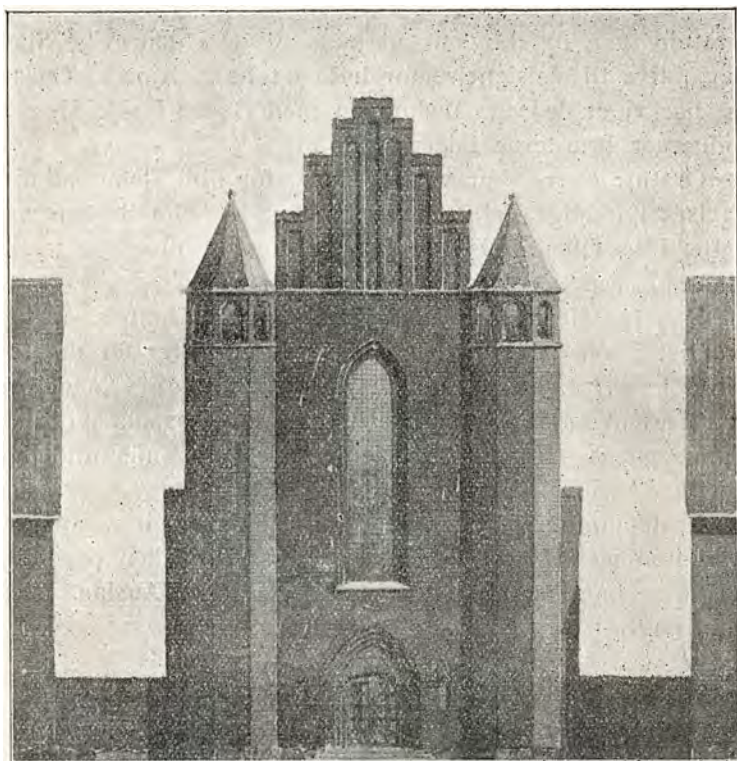

Grundstensnedlæggelse i Helsingør.

Alle, der har klatret op ad den lille skrøbelige Trappe til det lille Kapel i Helsingør, har sikkert spurgt sig selv, hvor længe det endnu skulde være, og det samme Spørgsmaal har til Stadighed beskæftiget Præster, Søstre og Menighed paa Stedet. Nu er det snart forbi, og alle, der om Sommeren gæster den smukke Sundby, vil glæde sig med Katholikkerne deroppe ved Tanken om, at Kirken nu kommer.

Torsdag d. 4. Oktober lagdes Grundstenen til den nye

St. Vincents Kirke. Kl. 3 om Eftermiddagen samledes Menigheden og en Del indbudte i Skolens Gymnastiksal, hvor en Model af den nye Kirke var opstillet. Der var samlet godt hundrede Mennesker, iblandt dem en Del kendte københavnske Katholikker og Præsterne v. Kettenburg, Günther, Desnos, Klar og Jensen samt Mgr. Assarsson fra Helsingborg.

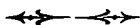

Højtideligheden indledes med Salmen »Paa Sandheds Fjeld«, hvorefter Pastor Flynn, talte. Han gav Udtryk for de Følelser, der besjælede Katholikkerne i Helsingør paa denne Dag, de mange Aars Ventid, hvor man havde levet i trange Kaar, men dog kunde glæde sig over at have et Gudshus, hvor tarveligt det end var. I tyve Aar var der blevet samlet ind til den nye Kirke, og nu var endelig Stunden kommet, da dette inderlige Ønske skulde gaa i Opfyldelse. Derfor var alle opfyldt af Tak til Gud

og til de Mennesker, der ved deres Gavmildhed havde gjort det muligt nu at bygge Kirken. Efter Pastor Flynn's Tale blev det Dokument, der skulde nedlægges i Grundstenen oplæst og underskrevet af de tilstedeværende Præster, Søstrenes Forstanderinde, Repræsentanter for Menigheden og en Del af de indbudte. Dokumentet blev sammen med Eksemplarer af Berlingske Tidende, de lokale Blade og Nordisk Ugeblad nedlagt i en Blykapsel der blev tilloddet.

I højtidelig Procession begav man sig derefter ud til Kirkens Fundamenter, hvor Koret var rejst paa det Sted, hvor Alteret kommer til at staa. De liturgiske Bønner, Allehelgenslitaniets og Misserere blev bedt, og de tre Sten blev indmuret. Præsterne gik rundt om Fundamenterne og bestænkede dem med Vievand. Og dermed var Højtideligheden forbi, Grundstenen var lagt.

Den nye Kirke kommer til at ligge mellem det hidtidige Kapel og Præstegaarden. Kirken er tegnet af Arkitekt J. Tidemand-Dahl, og som Billedet viser, er der søgt Tilknytning til Helsingørs store Traditioner. Det vil blive en stor og smuk Kirke. Men skønt man nu har vovet sig i Gang med Bygningen, mangler der endnu mange Penge, og Pastor Flynn vil med Glæde modtage Bidrag. Forhaabentlig lykkes det at faa det nødvendige, saa det for Fremtiden kan blive en Glæde at besøge Kirken i Helsingør.

Til Ungdomsbasar.

Da vi ikke kan sende en Indbydelse ud til hver og en, nøjes vi med herved at lade alle vide, at De er saare velkommen til *Ungdomsbasaren i Stenosgade Søndag den 14. og Mandag den 15. Oktober*. Andet Steds vil man finde fyldigere Oplysning om Basarens Program. Her skal vi nøjes med at minde om, at Basarens Formaal er af den største Betydning. Det gælder Ungdommen, og Ungdommen er Fremtiden. Sig ikke, at der bliver gjort for meget for Ungdommen. Kan der gøres for meget? Vil man ikke bebrejde sig det, hvis man indser, at man ikke har gjort nok?

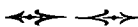
Man skal ikke hjælpe Ungdommen paa en saadan

Maade, at den bliver uselvstændig og forvænt, det er rigtigt. Men her gælder det jo noget ganske andet. Bestræbelserne gaar ud paa *at skaffe en fyldestgørende katholsk Ungdomslitteratur til Veje*. Hvem vil vel benægte den gode Læsnings store opdragende og udviklende Betydning?

Støt derfor den gode Sag ved at aflægge et Besøg paa Ungdomsbasaren og tag Venner og Bekendte med!

Paa Gensyn paa Søndag d. 14. og Mandag d. 15. Oktober!

C. B.

Skt. Josefs Gilde.

VI. Hvad yder Skt. Josefs Gilde sine Brødre?

Som allerede nævnt i Begyndelsen af mine Artikler, »Al« mulig Hjælp i aandelig og legemlig Nød.

1. Aandelig: træde til hos den vaklende, give Trøst til den Modfaldende, sørge for gejstlig Bistand til den Syge og Døende o. s. v.

2. Legemlig: Gildet yder en Begravelseshjælp efter en bestemt Skala til sine aktive Brødre, Hustruer eller Enker, samt evt. Støtte, naar en Broder befinder sig i Nød.

3. Ved sit Hovedformaal Oprettelsen af »Skt. Josefs Gildes Stiftelse« giver det trængende ædle Brødre, evt. deres Enker, Lejlighed til at tilbringe en sorgfri Livsaften og at kunne forberede sig i katholske Omgivelser til den sidste store Rejse ind i Evigheden. (Fortsættes.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Katholsk Radioklub afholdt i Mandags den 8. Oktober sit Oktober-Medlemsmøde i Salen Nørrebrogade 27. Mødet var besøgt af ca. 100 Medlemmer, og Programmet blev gennemført til stor Tilfredshed for de tilstedeværende. St. Ansgars Kirkes Kor sang under Ledelse af Organist I. Hammermüller, og derefter spillede Violoncellist Jul. Boesen. Man gik saa ind til fælles Kaffe bord med Underholdning af Radiomusik. Næstformanden, Hr. C. Rasinussen, sagde paa sin sædvanlige gemytlige Maade nogle gode agitatoriske Ord, der ogsaa omgaaende resulterede i mange Nyindmeldelser. Klubben har nu faaet en saa dygtig Radioekspert, saa intet Medlem mere behøver

at være i Tvivl om sit Apparats Fejl og dets Betjening, idet de altid hos ham vil kunne faa deres Apparater og enkelte Dele ganske nøjagtig afprøvet helt gratis enten paa hans Værksted, St. Knudsvej 6 o. G. 1 Sal, eller paa de maanedlige Medlemsmøder, hvor han vil være til Stede. Tilsidst sang Koret Schumanns »Ziegeunerliv«; Hr. Boesen oplæste et Par muntre Fortællinger, og Ibsens »Terje Vigen« blev smukt foredraget paa Norsk af Svend Barfred. Medlemmerne gik derefter hjem, en smuk og festlig Aften rigere. Det næste Medlemsmøde afholdes Mandag den 12. November i Festsalen i Hans Bogbinders Allé, Sundby. Programmet vil senere blive bekendtgjort.

— Stiftelsesfesten i S. M. D. M. Onsdag den 26. September havde samlet 70 af Skolens forhenværende Elever foruden en Del Gæster samt Rosenkranskirkens Sognepræst, Hr. Pastor Bernh. Jensen. Festtalen holdtes af Georg Jacobsen. Efter Fællesspisningen fortalte Louis Halberstadt Historier, baade alvorlige og morsomme, hvorefter han improviserede over all, hvad Forsamlingen kunde finde paa af Emner at opgive ham. Senere blev der serveret Kaffe, og herunder vekslede det ustandseligt med Taler og Sang, indtil man ved 12 Tiden sluttede af med Leveraab for S. M. D. M. *Sekr.*

— De aandelige Øvelser for St. Annæ Menighed er forbi. Hver Aften tre Uger i Træk stod Hr. Pastor Resch paa Prædikestolen og fængslede alle Tilhørerne med sine hjertelige, indtrængende Ord. Tilslutningen var stor, stigende fra Uge til Uge. Først var det Mændene, der mødte op Aften for Aften, indtil 70 i Tal. I anden Uge lyttede 70—80 unge Piger til de faderlige Ord, der blev talt til dem. I den sidste Uge var Kirken næsten fyldt af Husmødrene, der strømmede til for at forny deres aandelige Kræfter. Ogsaa Fælleskommunionerne havde stor Tilslutning. Disse tre Uger var i Sandhed en Naadens Tid for St. Annæ Menighed, hvorved dens religiøse Liv sikkert i høj Grad blev befæstet og forøget. Menigheden bringer herved Hr. Pastor Resch en inderlig Tak for den Selvopofrelse, han i denne Tid har lagt for Dagen, og for alle de hjertelige Ord, hvoraf jo alle kunde se, at han endnu omfatter St. Annæ Menighed med samme Kærlighed som dengang, da han var dens Sognepræst.

Brevkasse.

M. M. Maa en Katholik gifte sig med en fraskilt, naar den fraskiltes Ægtefælle har indgaaet nyt Ægteskab? Denne fraskilte (Protestant), som her er Tale om, blev for 30 Aar siden lovfor-

melig skilt fra sin Hustru, som ogsaa er Protestant, efter faa Aars barnløst Ægteskab, og Hustruen giftede sig kort efter igen.

Svar: Nej, en Katholik maa aldrig gifte sig med en fraskilt. Der gives absolut ingen Undtagelse. Naar et Ægteskab er indgaaet paa gyldig Maade, bliver det bestaaende, saa længe begge Ægtefæller lever. Dette gælder forøvrigt alle Mennesker, baade Katholikker og Protestanter. Naar nogen derfor, hvad enten han er Katholik eller Protestant, indgaar et nyt Ægteskab, medens den første Ægtefælle lever, er dette andet saakaldte Ægteskab ikke noget Ægteskab, men et utiladeligt Samliv. Naturligvis kan en saadan anden Vielse aldrig finde Sted i en katholsk Kirke.

UNGDOMSBASAR

Søndag d. 14. og Mandag d. 15. Oktober

i Stenosgade 4 B.

AF PROGRAMMET FREMHÆVES:

<i>Søndag d. 14. Oktober:</i>	<i>Mandag d. 15. Oktober:</i>
Kl. 11½ Basaren aabnes. Spej- derorkesteret spiller.	Kl. 3 Basaren aabnes.
Kl. 3—6 Klaver- og Violinspil.	Kl. 7½ Lejrbaal paa Scenen.
Kl. 7 Jesu Hjertes Kirkekor.	Kl. 8¼ Musikalsk Underhold- ning.
Kl. 7¼ Spejderopvisning og Underholdning.	Kl. 9 Lodtrækning og Auktion.
Kl. 9 Solosang.	Kl. 11 Afslutning.

Begge Dage stor Restauration og Tombola.

Lodsedler à 25 Øre til den store Bortlodning kan faas hos Portneren, Stenosgade 4, og i de to katholske Bogsalg. De, som ønsker at sælge Lodsedler, bedes henvende sig til Pastor Nøsen, Stenosgade 4.

Katholsk Akademiker, 33 Aar, der er i en meget vanskelig Stilling, søger Arbejde som Sekretær el. lign.; er vil- lig til at lære alt, hvad der maatte kræves. Evt. Arbejde som Lærer ved katholsk Skole. Snarest. Billet mrk. »Akademiker« modtager Redaktionen.

Til 1. Nov. søges som **Husbestyrerinde** en ældre Pige eller Enke.

Niels Rasmussen, Kampstrupsti 6¹, Roskilde.

Sct. Michaels Klub.

Mandag d. 15. Oktober ingen Klubaften paa Grund af Retrai- ten i Assumptionsklostret og Bazaren.

Mandag d. 22. Oktober Kl. 8 Oplæsning af »Glentholm« af Baronesse Rosenørn-I.ehn.

A.C. Onsdag d. 17. Oktober 1928 Kl. 8. Pastor *Peter Schind- ler*: Dante. Kunstmalerinden Frøken *Ebba Holm* frem- viser sine Dantetræsni (NB. Programændring).

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Tirsdag d. 23. Oktober 1928 afholdes den aarlige Generalfor- samling i Charl. Palmehave Kl. 8. Stor Tilslutning forventes.

Bestyrelsen.

Katholsk Højskole.

Møde hver Tirsdag Aften i St. Knuds Sal i Stenosgade. Adgang 25 Øre. Højskoleforeningens Medlemskort, som koster 3 Kr. een Gang for alle, giver gratis Adgang til alle Vintermøder (fra Oktober til Marts incl.). Indmeldelser modtages hos Hr. Johs. Hansen, Bredgade 64 St., samt ved Indgangen til Foredragssalen, hvor Betaling for Kortene ogsaa afgives.

Datum	Foredragsholder	Emne
16. —	Pastor Peter Schindler	Den nyeste Orden.
23. —	Pastor St. Wewers	Léon Bloy og hans danske Hustru.
30. —	Pater Fr. Küpferle	Kath.Moral II. Godtog Ondt.
6. Novbr.	» » »	» » III. Lov og Pligt.
13. —	Lærer H. D. T. Kiærulff	Savonarola.
20. —		
27. —	Pater Peter Nøsen	Katholsk Moral IV. Samvittigheden.
4. Decbr.	Pastor Peter Schindler	
11. —	Pater J. Wolfisberg.	Katholsk Moral V. Gud og jeg.
18. —	Pater L. Günther	Oplæsning.

Imperata.

Omnes sacerdotes in Vicariatu commorantes addant in Missa, pro Episcopo nostro ad limina iter faciente, orationem imperatam »Adesto Domine« ex Missa pro peregrinantibus a 15.—31. Oct.; juxta rubricas, sed in numero singulari.

4. Oct. 1928.

A. Helmke.
vicarius delegatus.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 14. Oktober i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 14. Oktober Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke. Mødet paa Mandag d. 15. Oktober bortfalder.

Kirkelig Kalender.

14. Okt. 20. Søndag eft. Pintse.	21. Okt. 21. Søndag eft. Pintse.
15. — M. Teresa, Jomfru.	22. — M. Ferialdag.
16. — Ti. Ferialdag.	23. — Ti. Ferialdag.
17. — O. Hedvig, Enke.	24. — O. Rafael, Ærkeengel.
18. — To. Lukas, Evangelist.	25. — To. Chrysanthus og Daria, Martyrer.
19. — F. Petrus af Alcantara, Bekender.	26. — F. Evaristus, Pave og Martyr.
20. — L. Johannes af Kenty, Bekender.	27. — L. Vigilie.

Ugens Messebønner.

14. Okt. 20. Søndag efter Pintse (N.-M. 741, G.-M. 570). Ihukommelse af Callistus I (N.-M. 1107, G.-M. 944).
15. Okt. Teresa. Messe for en Jomfru (N.-M. [66], Oratio 1108; G.-M. [67], Oratio 945).
16. Okt. Ferialdag. Messe som 14. Okt. 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
17. Okt. Hedvig. Messe for en h. Kvinde (N.-M. [73], Oratio 1108; G.-M. [73], Oratio 945). 2. og 3. som den foregaaende Dag.
18. Okt. Lukas (N.-M. 1112, G.-M. 945).
19. Okt. Petrus af Alcantara. Messe for en Bekender (N.-M. [50], Oratio 1114, Lectio 785; G.-M. [50] Oratio 948, Lectio 618).
20. Okt. Johannes af Kenty (N.-M. 1115, G.-M. 948).

Aandelige Øvelser.

Fra Søndag den 21. Oktober til Søndag den 28. Oktober afholdes der i Jesu Hjertes Kirke aandelige Øvelser (Eksercitier) for *katholske Mænd og unge Mænd*. Det første Foredrag Søndag den 21. Oktober Aften Kl. 6 (Adgang for alle). De paafølgende Ugedage holdes der Foredrag hver Aften Kl. 8. Lørdag Aften bortfalder Foredraget. Søndag Morgen Kl. 8 Prædiken og Fælleskommunion. Søndag den 28. Oktober Aften Kl. 6 Slutningshøjtidelighed (Adgang for alle). *Alle katholske Mænd og unge Mænd* indbydes venligst til at tage Del i disse aandelige Øvelser.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 16. Oktober Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenogade 4 B.

Pastor Peter Schindler: Den nyeste Orden.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

I Tiden fra Mandag, den 15. Oktober Kl. 5 til Fredag den 19. Oktober efter Messen holdes en

Lukket Retræte for Damer

i Assumptionsklostret, Ordrup.

Opholdet koster 12 Kr., alt iberegnet. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til

P. Jos. Wolfisberg S.J., Stenogade 4. Kbhvn V. eller Forstanderinden, Assumptionsklostret, Charlottenlund.

FREMMEPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Ebb. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 43.

Søndag den 21. Oktober.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pave Pius XI's Rundskrivelse (fortsat). — Santa Finna's Blomster. — Det romerske Spørgsmaal. — Nye Bøger. — Brev fra Jylland. — Skt. Josefs Gilde. — Efterretninger fra Ind og Udland: København. Belgien. Finland. Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 2, 7—23.

Om Tillid til Gud.

1. Opfordring til absolut Tillid til Gud.

I, som frygter Herren, vent paa hans Miskundhed, vig ikke fra ham for ikke at falde. I, som frygter Herren, tro paa ham, og I vil ikke gaa glip af eders Løn. I, som frygter Herren, haab paa ham, og hans Barmhertighed vil blive eders Husvalse. I, som frygter Herren, elsk ham, og der bliver lyst i eders Hjerter. 2, 7—10.

2. Historiens Lære om Tillid til Gud.

Mine Børn, se paa Menneskenes Slægter og læg Mærke til, at ingen satte sin Lid til Herren og blev skuffet. Eller hvem overholdt hans Bud og blev forladt af ham? Hvem paakaldte ham og blev forsømt af ham? Gud er jo god

og barmhjertig; paa Trængselens Dag tilgiver han Synderne, og han er en Beskytter af alle, der søger ham i Sandhed. 11—13.

3. *Trusel mod Mistillid.*

Ve Manden med det tvodelte Hjerte; de bedrageriske Læber; Hænderne, der øver Uret, og Synderen, der vandrer ad tvende Veje over Jorden!

Ve dem med det modløse Hjerte, der ikke tror paa Gud og derfor ikke beskyttes af ham!

Ve dem, der har mistet Taalmodigheden og forladt de rette Veje og opsøgt de slette Veje! Hvad vil de gøre, naar Herren begynder at ransage (alting)? 14—17.

4. *Det rette Sindelag: Guds frygt og Kærlighed.*

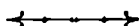
De, som frygter Herren, er ikke genstridige mod hans Ord; og de, som elsker ham, holder fast ved hans Vej. De, som frygter Herren, udforsker, hvad der er ham velbehageligt, og de, som elsker ham, mættes ved hans Lov. De, som elsker Herren, bereder deres Hjerter og helliger deres Sjæl foran hans Aasyn. De, som frygter Herren, adlyder hans Bud og holder ud i Taalmodighed, indtil han kommer for at trøste, idet de siger: »Hvis vi ikke gør Bod, falder vi i Herrens Hænder og ikke i Menneskers. Thi som hans Storhed, saaledes er ogsaa hans Miskundhed.« 18—23.

Anmærkning: Tillid til Gud er en af de vigtigste Pligter, vi Mennesker har ligeoverfor Gud, der i sin uendelige Godhed har lovet at ville gøre os lykkelige for evig Tid. Vi har altsaa ikke blot Lov til at haabe, at Herren hjælper os ud af Synden, naar denne ligesom Døden har faaet Magt over os; eller at hans Forsyn leder os uskadt gennem de mangfoldige Prøvelser, naar vi hjemsøges af Jordelivets Trængsler; eller at han skænker os sin egen evige Fred, naar vort Lys slukkes ud igen; nej, det er en hellig Lydighedspligt. — Fra tre Sider kan der komme Fare for, at vi nægter denne Lydighed: naar vort Hjerte er delt og hyklerisk, mener at kunne tjene

baade Gud og Mammon; naar det er fejgt i Farens Stund, fordi det er svagt i Troen paa Guds Løfte om at ville hjælpe; naar det bliver træt af de Anstrengelser, som det koster at tjene Gud, og ikke holder ud til det sidste. — Her gælder det om at staa paa sin Post, at kende sig selv og sikre sig ved Selvovervindelse mod sin egen Natur,

F. K.

Pave Pius XI's Rundskrivelse om den fælles Afbigt, som skyldes Jesu helligste Hjerte.

(Fortsættelse.)

II. Jesu Hjerte Andagten i Fremtiden.

1. Sønens og Afbigtens Natur og Begrundelse.

Men til alle disse førnævnte Æresbevisninger, navnlig til den velsignelsesrige Indvielse, som ved Christi hellige Kongefest ligesom har faaet en Stadfæstelse, maa der komme noget andet endnu. Denne anden Side vil Vi gerne, ærværdige Brødre, drøfte lidt udførligere med Eder i Dag. Vi mener Æresoprejsningen eller den saakaldte Afbigt, der skal gøres Jesu helligste Hjerte. For naar Indvielsen først og fremmest gaar ud paa at gengælde Skaberens Kærlighed med Skabningens Kærlighed, saa følger deraf af sig selv den anden Pligt, at give den guddommelige Kærlighed Oprejsning for alle paa en eller anden Maade tilføjede Krænkelser, dersom den er blevet forsømt ved Forglemmelse eller saaret ved Fornærmelser. Denne Pligt kalder vi med et almindelig brugt Navn: Afbigt.

Ganske vist er det de samme Overvejelser, der fører til begge Andagtsøvelser. Men til at gøre Afbigt og yde Op-
rejsning nødes vi af Retfærdighed og Kærlighed. Af Retfærdighed, fordi den Krænkelser, vi har tilføjet Gud ved vore Misgerninger, skal sones, og den forstyrrede Relsorden skal genoprettes ved Bod. Af Kærlighed, fordi vi

vil lide med den lidende Christus, som er »mættet med Forhaanelser«, og efter fattig Evne berede ham en Smule Trøst. Vi er jo alle Syndere og tyngede af megen Skyld. Derfor maa vor Gud ikke alene æres med den Dyrkelse, hvorved vi enten tilbeder hans højeste Majestæt med den tilbørlige Hyldest eller anerkender hans Overherredømme ved Begæringsbøn, eller hvorved vi lovpriser hans uendelige Godhed ved Taksigelser; nej, desuden bør det sig, at vi giver Gud, den retfærdige Dommer, Oprejsning for vore »utallige Synder, Overtrædelser og Forsømmelser«. Med Indvielsen helliger vi altsaa os selv til Gud og faar Navn af gudindviede i Kraft af den uigenkaldelige Selvopofrelse, som efter den englelige Lærers (Thomas af Aquinos) Ord er væsentlig for en Indvielse (II, II. 9. 81. a. 8. c.). Men dertil skal der føjes en Sone, for at vore Synder helt maa blive udslettet ved dens Hjælp. Ellers vilde jo den uendelig retfærdige og hellige Gud maaske støde os tilbage for vor Uværdigheds og Dristigheds Skyld og snarere afvise vor Indvielse som en Vederstyggelighed end modtage den som kærkommen Gave.

2. *Hvem kan og skal yde Oprejsning?*

a. Sonepligtig er hele Menneskeslægten.

Denne Sonepligt paahviler i og for sig hele Menneskeslægten. Ifølge den kristne Tros Lære har denne jo efter Adams sørgelige Fald fortjent at straffes med evig Fortabelse, fordi den var smittet af Arvesynden, blevet et Bytte for Lidenskaberne og vanartet paa den ynkeligste Maade. Dette benægtes ganske vist i vor Tid af stolte Lærde, som heri slutter sig til Pelagius's gamle Vranglære. De taler brovtende om en medfødt Kraft i den menneskelige Natur, der uden fremmed Hjælp stadig kan arbejde sig højere op. Men Apostelen afviser disse falske, af menneskeligt Hovmod fremsatte Paastande, idet han minder os om, at vi »af Natur var Vredens Børn« (Eph. 2, 3). I Virkeligheden ligesom anerkendte Menneskene ogsaa fra Begyndelsen af denne fælles Sonepligt, og ledet af en vis naturlig Trang gav de sig til at formilde Gud ved Ofre endogsaa paa Statens Vegne.

b. Slægten har en Stedfortræder.

Men ingen skabt Kraft havde været i Stand til at yde fuldgyldig Oprejsning for Menneskenes Brøde, hvis ikke Guds Søn havde paataget sig den menneskelige Natur, som skulde genrejses. Dette kundgjorde Menneskenes Forløser selv ved Salmistens Mund: »Offer og Gave vilde du ikke, men du har beredt mig et Legeme. Du havde ikke Behag i Brændofre for Synden. Da sagde jeg: Se, jeg kommer.« (Hebr. 10, 5—7.) Og »i Sandhed, det var vore Smerter, han bar paa, og det var vore Lidelser, han slæbte paa. Han blev stunget for vore Misgerninger« (Is. 53, 4-5), og »selv bar han vore Synder i sit Legeme paa Træet« (1. Petr. 2, 24), »idet han udslettede det Fordømmelsens Haandskrift, som var os imod, og han tog det bort, idet han hæftede det til Korset« (Col. 2, 14), »for at vi, afdøde fra Synden, skulde leve for Retfærdigheden« (1. Petr. 2, 24).

c. Herren ønsker vor Medhjælp ved Soneboden.

Men skønt Christi Forløsning var overstrømmende stor og »tilgav os alle Synder« (smlg. Col. 2, 13), bestemte den guddommelige Visdom alligevel i sin vidunderlige Styrelse, at der »i vort Kød skal udfyldes det, som fattes i Christi Lidelser for hans Legeme, hvilket er Kirken« (slg. Col. 1, 24). Derfor er det, at vi baade kan og skal lægge vor egen Lovprisning og Fyldestgørelse til den Lovprisning og Fyldestgørelse, som Christus ydede Gud paa Syndernes Vegne. Men selvfølgelig maa vi aldrig glemme, at hele den sonende Kraft beror paa Christi ene blodige Offer, som uafbrudt paa ublodig Vis bliver fornyet paa vore Altre. Som bekendt »er det jo en og samme Offergave, og den, der nu ofrer ved Præsternes Tjeneste, er den samme, som i sin Tid frembar sig selv paa Korset. Kun Offermaaden er forskellig« (Conc. Trid. s. 22. c. 2.). Af denne Grund bør baade Præsternes og de troendes Offer forenes med dette ophøjede eukaristiske Offer, saaledes at ogsaa disse hengiver sig selv »som en levende, hellig, Gud velbehagelig Offergave« (Rom. 12, 1). Ja, den h. Cyprian betænker sig ikke paa at paastaa, at »Herrens Offer (i den h. Messe) fejres ikke med det rette hellige Sindelag, hvis ikke vor

egen Hengivelse og vort eget Offer svarer til Christi Lidelſe« (Breve 63, n. 9). Derfor opfordrer Apostelen os til »stedse at bære den Herres Jesu Død omkring i vort Legeme« (2. Kor. 4, 10), og han siger, at vi, begravne med ham og forenede med ham til Lighed med hans Død (slg. Rom. 6, 4-5), skal korsfæste vort Kød med dets Laster og Lyster (slg. Gal. 5, 24) og »undfly denne Verdens fordævelige Lyst« (2. Petr. 1, 4), ja endog »Jesu Liv skal aabenbares paa vore Legemer« (2. Kor. 4, 10), og delagtiggjorte i hans evige Præstedømme skal vi frembære »Gaver og Ofre for Synderne« (Hebr. 5, 1). Thi i dette hemmelighedsfulde Præstedømme, i denne Sone- og Offertjeneste har ikke blot de faaet Del, som vor Ypperstepræst Christus Jesus benytter som Medhjælpere, naar han frembærer den rene Offergave til Guds Ære paa alle Steder fra Solens Opgang til dens Nedgang (Mal. 1, 11), men hele det kristne Folk, som af Apostelfyrsten med Rette kaldes »en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme« (1. Petr. 2, 9), skal baade for sig selv og for alle Mennesker »frembære Ofre for Synderne« (slg. Hebr. 5, 2) næsten paa samme Maade som enhver Præst og Ypperstepræst, »der tages af Mennesker og beskikkes for Mennesker i det, som angaar Gud« (Hebr. 5, 1).

d. Del vigtigste ved denne fælles Sone.

Men jo fuldkomnere vor Gave og vort Offer svarer til Herrens Offer, d. v. s. jo mere vi giver Afkald paa vor Egenkærlighed og vore egne Ønsker og Begæringer, jo mere vi korsfæster vort Kød ved den mystiske Korsfæstelse, som Apostelen taler om, desto rigeligere vil Forsoningens og Fyldestgørelsens Frugt blive for os. Der bestaar nemlig et underfuldt Samhørighedsbaand mellem de troende og Kristus. Det ligner det naturlige Baand, som findes mellem Hovedet og Legemets øvrige Lemmer. Ligeledes er vi knyttet sammen ved de Helliges usynlige Samfund, det, som vi bekender i vor katholske Tro. Det beror paa, at de enkelte Mennesker saavel som Folkene ikke alene er forbundne med hverandre indbyrdes, men ogsaa med ham, »som er Hovedet, Christus, af hvem det hele Legeme,

sammenføjet og forbundet ved ethvert Hjælpens Baand efter den ethvert Lem tilmaalte Virksomhed, vinder sin Vækst til sin Opbyggelse i Kærlighed« (Eph. 4, 15-16). Det er netop det, som selve Midleren mellem Gud og Menneskene, Christus Jesus, lige før sin Død havde bedt sin Fader om: »Jeg i dem, og du i mig, at de maa være fuldkommede til eet.« (Joh. 17, 23.)

3. Afbigtens Maal og Virkning.

Paa samme Maade som altsaa Indvielsen udtrykker og bekræfter vor Forbindelse med Christus, saaledes virker ogsaa Sone og Afbigt for denne Forbindelse. Afbigten begynder den ved at aftvætte vore Synder, den fører den videre ved at tage Del i Christi Lidelser, og den fuldender den ved at frembære Ofre for Medmenneskene. Dette var, som vi ved, Jesu vor miskundelige Frelseres Hensigt, dengang hans Hjerte bar Lidelsens Redskaber til Skue, gjorde sin Kærligheds Luer synlige og derved lod os forstaa, at vi havde Adgang til det. Vi skulde paa den ene Side faa en Anelse om den uendelig store Ondskab, der ligger i Synden, og paa den anden Side beundre vor Frelseres uendelig store Kærlighed og derved komme til at føle dybere Afsky for Synden og med mere Glød i Hjertet gengælde hans Kærlighed.

III. Sone og Afbigts Plads i Jesu Hjerte Andagten.

1. Historiske Kendsgerninger.

Naar vi nu skal betragte de virkelige Forhold, saa maa vi sige, at Sone og Afbigt altid indtog den første og vigtigste Plads i den Dyrkelse, som skulde ydes Jesu helligste Hjerte. Der er heller ikke noget, der svarer saa godt til Oprindelse, Karakter, Virkekraft og de Øvelser, som er ejendommelige for denne Andagt, som denne Aand. Historie og Praksis, den kirkelige Liturgi ligesaa vel som Pavernes Kundgørelser godtgør dette. Thi dengang Christus viste sig synlig for Margareta Maria, talte han ganske vist om sin uendelig store Kærlighed. Men samtidig klagede han som en, der er i dyb Sorg, over de mange og store Krænkelser, som utak-

nemmelige Mennesker tilføjer ham. Herved brugte han Ord, som Vi ønsker, at de troende dybt vilde indprente sig og aldrig glemme. Han sagde: »Se her det Hjerte, som har elsket Menneskene saa højt og overøst dem med alle Velgerninger. Men for sin uendelige Kærlighed høster det ikke blot ingen Tak, men tværtimod Forglemmelse, Ringagt og Krænkelser. Undertiden handler ogsaa de saaledes mod mig, som skylder mig særlig Kærlighed og er knyttet til mig ved et særligt Baand.« Til Sone for denne Brøde anbefalede han flere Ting, men navnlig det, som er ham karest, nemlig at man netop i den Hensigt at ville yde Vederlag skulde modtage den saakaldte Sonekommunion; endvidere at man en Time igennem skulde holde Sone- og Begæringsbøn — noget, der med Rette kaldes den hellige Time. Disse Fromhedsøvelser har Kirken siden godkendt og ovenikøbet beriget med mangfoldig Aflad.

2. Sonens Virkemaade og Betydning.

Men — spørger man maaske, — hvorledes kan den Slags Soneøvelser være en Trøst for Christus, som lever et saligt Liv som Konge i Himlen? Saa hør, Vi svarer derpaa med den h. Augustinus's Ord, som passer udmærket i denne Sammenhæng: »Kom med nogen, der elsker, saa vil han forstaa, hvad jeg mener.« (In Joan. tr. 26,4.)

Alle gudelskende Mennesker, som i deres Betragtning søger tilbage til Fortiden, opdager nemlig og ser, hvorledes Christus arbejder møjsommeligt, føler Sorg og gennemgaar de tungeste Lidelser. »For os Mennesker og for vor Frelses Skyld« er han Døden nær af Bedrøvelse, Angest og Skam. Ja han »bliver knust for vore Synders Skyld« (Is. 53,5), og han helbreder os ved sit Blod. Med saa meget vægtigere Grunde dvæler et fromt Sind ved alt dette, fordi Menneskenes Synder og Misgerninger til alle Tider var Aarsag til, at Guds Søn skulde dø, og fordi de i og for sig ogsaa nu vilde paaføre Christus Døden med alle Smerter og Ængstelser, siden der jo om hver enkelt Synd siges, at den paa en Maade fornyer Herrens Lidelse: »Paa ny korsfæster de sig Guds Søn og stiller ham til Spot.« (Hebr. 6,6.) Hvis altsaa Christi Sjæl blev bedrøvet indtil Døden ogsaa for vore Synders Skyld, der jo

dengang laa i Fremtiden, men var forudset, saa er der ingen Tvivl om, at han ogsaa allerede dengang følte nogen Trøst ved vor Sone, fordi den ligeledes blev forudset. Det skete i det Øjeblik, da »en Engel fra Himlen aabenbaredes for ham« (Lc. 22,43) for at trøste hans Hjerte, der blev pint af Lede og Angst. Og saaledes kan og skal vi ogsaa i vore Dage paa en hemmelighedsfuld, men virkelig Maade trøste det helligste Hjerte, som uafsladelig saares af utaknemmelige Menneskers Synder. Vi lærer jo ogsaa i den hellige Liturgi, at Christus selv med Salmistens Ord beklager sig over at være forladt af sine Venner: »Spot venter mit Hjerte og Elendighed; jeg bier paa nogen, der føler Medynk, men der er ingen; jeg bier paa en Trøster, men jeg finder ingen.« (Ps. 68,21.)

Dertil kommer, at Christi sonende Lidelse gentager sig og paa en Maade fortsættes og fuldstændiggøres i hans mystiske Legeme, som er Kirken. Thi, for igen at anføre den h. Augustinus's Ord: »Christus har lidt alt, hvad han burde lide; følgelig mangler der ikke noget i Lidelsernes fulde Maal. Og Lidelserne er altsaa ført til Ende, men kun i (Kirkens) Hoved. Saa stod endnu tilbage Christi Lidelser i hans (mystiske) Legeme.« Det er det samme, som ogsaa vor Herre Jesus selv vilde udtrykke, da han sagde til Saulus, »som endnu fnyste med Trusler og Mord mod Herrens Disciple« (Apostl. G. 9,1), de Ord: »Det er mig, Jesus, som du forfølger« (Apostl. Gern. 9,5). Dermed tilkendegav han tydeligt, at naar Kirken bliver forfulgt, bliver Kirkens guddommelige Hoved selv angrebet og mishandlet. Med fuld Ret ønsker derfor Christus, som endnu stadig lider i sit mystiske Legeme, at have Lidelsesfæller ved sin Sone. Ogsaa vort Samfund med ham kræver dette. Vi er jo »Christi Legeme og hver især Lemmer« (1. Kor. 12,27). Af den Grund bør det sig, at, hvad Hovedet lider, skal Lemmerne lide med uden Undtagelse.

(Sluttes.)

Santa Fina's Blomster.

---

*Højt over Dalen dine Mure knejser,
San Gimignano, strenge, stærke By,
hvor Taarn ved Taarn sig stejlt og trodsigt rejser
som for at hævde stolt dit Heltery.
Om Taarnelinder kredser sorte Rævne
om dine Minder, blodbestænkte Navne.*

*Fra dine Taarne vidt du kunde spejde,
og dine Mure trodsed Fjendevold.
Dit Liv var Krig og Blod, var Kamp og Fejde
med Sten og Sværd og Spyd og Hjælm og Skjold.
Om Taarnetinder kvidrer viltre Svæler
om gamle Minder, medens Solen daler.*

*Fra Taarnes Glughul Klokkeklemtet kaldte,
fra Taarn til Taarn lød hule, hæse Glam.
Om Broderkrig og Brand og Mord fortalte
de dumpe Klokkeklemt til Byens Skam. . . .
Ved Taarnets Fod nu kurrer Duer blide,
mens Solfaldsskæret rødner Taarnets Side.*

---

*Engang man hørte alle Klokker klemte
en Aftenstund i Vaar, mens Sol gik ned.
Og da blev alle Hadets Toner glemte,
thi alle Klokker sang om salig Fred,
og alle blev saa ømt om Hjertet grebet,
thi ingen Mandshaand rørte Klokkerebet.*

*Det var, da Santa Fina's Helgenhjerne
i Døden brast — paa San Gregorio's Dag:
den fine Pigelil, der i sin Smerte
fem lange Aar bar sine Bysbørns Sag,
bar dem i Bønner frem for Herrens Trone,
at han med Fred dem vilde mildt forsone.*

*San Gimignano's unge Helgeninde
med dette ædle fine rene Navn,
Du er den stærke Borgby's bedste Minde,*

*stærk i at kæmpe, stolt i alle Savn.
Som San Francesco — til Vor Herres Ære
Du valgte frit dit tunge Kors at bære.*

*Du valgte frit henstrakt paa Egebrættet
at holde alle Legmets Smerter ud.
Din Sjæl var rig og glad, af Herren mættet,
fordi dit Liv var skjult med Ham i Gud.
Derfor som Blomster bryder frem i Vaaren
af frosthaard Jord — din Død blev blomsterbaaren.*

Ghirlandajo: S. Gregorio aabenbarer sig for Santa Fina.

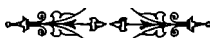
*Og derfor: Santa Fina's smaa Violer
er endnu Vaarens første fine Bud.
Saasnart San Gregor-Dagens Vaarstrejf soler
de haarde Taarnes Sten, de springer ud.
De nikker frem imellem Taarnets Stene
saa fine, glade, milde, fromme, rene.*

*Og om du har for Aandens Røster Øre,
da lyt til Aftenbrisens milde Sang,
og du vil liflig faa endnu at høre
— som dengang — alle Taarnes Klokkeklang:
San Gimignano, med din Helgeninde
skal Ereden sone hvert et blodigt Minde.*

San Gimignano di Valdelsa er Navnet paa en lille Toscana-By, der ligger paa en Højde over Elsaflodens Leje — c. 400 m. over Havet. En fuldkommen middelalderlig Rede med Mure og Porte og Taarne bevarede fra d. 12—13. Aarhundrede, da Kampene rasede mellem Guelfer og Ghibelliner, baade udendørs og indendørs. Disse firkantede Taarne uden Spir ser saa haarde og barske ud med deres brungraa Mure, men af og til ser man lidt grønt og nogle Blomsterduske gro mellem Stenenes Revner, og Aftenbelysningen kan give Murfladerne et fantastisk Skær.

Her fødtes Fina dei Ciardi af en fornem Slægt i Aaret 1238. Kun 10 Aar gammel blev hun angrebet af en Sygdom, som i 5 Aar fængslede hende til Lejet, det hun selv havde valgt sig, det haardeste hun kunde finde: en Bordplade af Egetræ. Hun lå i Husets Kælder som den fattigste af de fattige, kun med den nødvendigste Pleje, og hun flyttede sig ikke ud af sin Stilling i alle de fem Aar. Legenden fortæller, at hun uden Klage saa Orme og Rotter fortære Stumper Kød af hendes Krop, der gik i Opløsning. Hun levede sit Liv i Bøn og Betragtning, uden Klager, men med Taksigelser, fordi hun fik Lov at være meddelagtig i Kristi Lidelser. Før sin Død saa hun i et Syn den hellige Pave Gregorius, der forudsagde hendes Død hans Dag, d. 12 Marts. Og da hun saa døde den Dag, kun 15 Aar gammel, (1253), ringede Taarnenes Klokker af sig selv, og fra hendes haarde Leje sprang Blomster ud. Og endnu blomstrer paa Taarnenes Sider de smaa bleggule Violer, — der udspringer den 12. Marts, hvorledes Vejret saa end er!

Paolo Danese.

Det romerske Spørgsmaal.

For nogle Uger siden bragte udenlandske Blade den sensationelle Efterretning, at Paven skulde have udtalt, at han haabede endnu i Aar at kunne forlade Vatikanet. Omtrent samtidig offentliggjordes i Italien igen nogle Brochurer om det romerske Spørgsmaal. Vatikanets Organ »Osservatore Romano« tog i den Anledning atter Stilling til Spørgsmaalet. Bladet skriver:

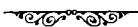
»Der er kort sagt: Intet nyt; hverken i selve Problemet eller i Arbejdet paa dets Løsning. Og det kan virkelig ikke forbyse.

Man maatte langt snarere undre sig, hvis det modsatte

var Tilfældet. Problemet er jo ganske enkelt, bestemt og uforandret.

Men stadige Undersøgelser, Offentliggørelser og Diskussioner viser, hvorledes man ikke kan blive fri for dette vigtige Spørgsmaal. Efter at de gamle fjendtlige Fordomme er forsvundne, og en roligere aandelig Atmosfære er indtraadt, ser man, at Ønsket om en god Løsning ikke blot fremgaar af en religiøs Stræben, men ogsaa af en national og borgerlig. Men vi tror, at ikke alle, der ud fra forskellige Synspunkter beskæftiger sig med dette vigtige Spørgsmaal, lægger Mærke til det ene Spørgsmaal, der er en Forudsætning for al den anden Undersøgelse i denne Sag. Det er følgende Spørgsmaal: Er alle eller dog de fleste overbeviste om, at naar den hellige Stol, naar Kirken kræver nødvendig Sikkerhed for sin guddommelige Missions fulde Frihed og Uafhængighed, saa kræver den noget uafviseligt, fordi den stadige Mangel paa en saadan Sikkerhed vil skade dens Gerning i Verden?«

Indrømmer man dette, saa er Spørgsmaalet egentlig løst, og man behøver kun at søge de bedste Midler til den praktiske Gennemførelse. Men nægter man denne Nødvendighed, saa er enhver Løsning umulig. Artiklen vender sig ogsaa mod dem, der anser den nuværende Situation for den bedste trods dens Mængler. En stadig Konflikt mellem Kirken og en Stat kan under ingen Omstændigheder være af det gode. Ingen Konflikt kan være lige saa god som Freden, og man kan aldrig betragte en Mod-sætning som Regel for normale Livsbetingelser. »Og,« slutter Bladet, »behøver netop vi Italienerne at betragte det som vort karakteristiske Kendetegn at være Modstandere af det romerske Pontifikat?«

Nye Bøger.

Johannes Jørgensen: Fordi stander Landet i Vaade. Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag. København 1928. 88 S. in 8°.

Gyldendal udsender nu, tidlig paa Efteraaret, en Samling Essays af Johannes Jørgensen under ovenstaaende Titel, hentet fra Visen om Kongemordet i Finderup. Disse fjorten Essays kunde godt — ligesom de berømte Essays af Sir Francis Bacon — bære Undertitelen: borgerlige og moralske Raad. De er nemlig Frugten af de lagttagelser og Betragtninger, som Johannes Jørgensen i sin Udlændighed har anstillet over de hjemlige Tilstande og Begivenheder, saaledes som de afspejler sig i Skønlitteraturen.

Der er to Sager, som han særlig vil lægge sine Landsmænd paa Sinde, og for hvis Skyld han tager Del i den standende Strid. Johannes Jørgensen tager Kampen op imod den Anskuelse, at Danmarks Kultur alene er tilstrækkeligt Værn, at det, som virkelig har Værdi i Danmark, er uforgængeligt og ukrænkeligt og derfor ikke har noget Forsvar behov. Hvis denne Anskuelse bliver raadende, vil Følgen være, at det danske Folk lules dybere og dybere ind i Sorgløshedens Dødssøvn. For at opmuntre de forsagte stiller Johannes Jørgensen dem Belgiens og Kong Alberts lysende Eksempel for Øje.

Med dyb Beklagelse ser Johannes Jørgensen den Retning, Udviklingen tager: Legemets Dyrkelse paa Sjælens Bekostning, Aandsarbejdernes trange Kaar og Aandslivets Nedgang under Rationalismens Herredømme. Nogle Lyspunkter finder han dog: Af Chr. Reventlows Bog »Breve fra Skærsilden« gør Johannes Jørgensen opmærksom paa det Kapitel, hvor Forfatteren gør op med det Surrogat for Religion, som betegnes ved Nationalisme: Der maatte gives et Æquivalent for Troen paa Gud og Haabet om en fortsat Eksistens, en Bekræftelse paa den Værdiernes Evighed, som instinktmæssigt kræves anerkendt, — og dette sker i Nationalismen gennem Overbevisningen om Nationens fortsatte Bestaaen. Helge Rode har i »Det store Ja« endnu klarere forstaaet, hvor uhyggeligt og naturstridigt et Verdensbillede uden Religion er; men han synes at vige tilbage for KONSEKVENSERNE.

Johannes Jørgensen slutter med et Digt: »Udlændighed«, hvori han skildrer den Tid, hans Ensomhed er størst, en Juli-Søndags hede Siesta-Time.

Læser man nu disse Essays samlede og i Sammenhæng, træder Forfatterens Hensigt tydeligere frem, end da de fremkom enkeltvis i Dagspressen. I knappe og vægtige Ord taler Johannes Jørgensen her til Læserne om den nationale Selvhævdelses Berettigelse og Religionens Uundværlighed for den enkeltes som for hele Folkets aandelige Liv og Velfærd.

Midt under Drøftelse af de store, alvorlige Sager finder Johannes Jørgensen, som den Kunstner han er, Lejlighed til at anbringe hist et lille Landskabsbillede fra Danmark, her et Interiør fra Assisi eller et Hjertesuk over de mange Breve, han maa besvare, saa at Læseren stadig holdes i Aande.

F. J. West.

H. Martensen-Larsen: Paa Evighedens Kyst (III Del af: Om Døden og de Døde). Frimodt. 1927. 279 S.

Udstyret er saa pænt, som Forfatteren og Æmnet fortjener det af et fornemt Forlag.

De tre Bind fremtræder nu som et samlet Værk, og Forf. forjætter et lille Supplement om Bøn for de Afdøde.

Danmark har i Øjeblikket kun faa Theologer af Fag.

Siden Peder Madsen lægger man egentlig kun Mærke til den liberale Krarup i Sorø og til Martensen-Larsen, der prøver at forbinde Ortodoxi i Udtryk med Liberalisme i Tankegang. Han er med andre Ord Typen paa en Modernist. Og som saadan tilfredsstillter han hverken »den monerne Videnskab« eller »de Gammeldagstroende« — eller sig selv.

M.-L. er mere end Modernist, thi han har et opbyggeligt Element, som ofte er saa stærkt vejende, at han i det finder den Løsning, Tanken nægter ham.

I dette Element vil de ortodoxe Lutheranere kunde finde ham — trods alt. Og det skiller ham absolut fra hine, for hvem Tanken alene er Prøvestenen.

Det Element gør, at ogsaa vi kan forstaa ham (eller dog: noget af ham), selv naar vi pure maa forkaste hans Theologi. —

Dette Bind synes mig afgjort ringere end de forrige. Hidtil har han samlet Materiale — ofte et overraskende, altid et gribende Stof, som kunde tjene ogsaa os til Overvejelse.

I dette gør han Resultater op — og i dem kan vi ikke følge ham. Baade er de stridende mod, hvad vi véd, er rigtigt; og ogsaa er hans Metoder saa vaklende, saa inkonsekvente, at vi ikke kan anerkende dem som gyldige.

I dette Bind er det ikke længere Tilstanden før Døden og selve Døden, han behandler — men det, der følger efter. Selvsagt kan han ikke belægge noget hær med »Oplevelser« — alt bliver Theologi. Men hvilken Theologi?

Først bemærker jeg, at Forf., som i meget andet er en Mester i at gøre sig fri fra Traditioner, traditionelle Autoriteter og traditionelle Tanker, hvert Øjeblik viger tilbage for Luthers Spøgelse. Med al Respekt for Luther som Tænkter og Skriftheolog, kan jeg ikke se det Geniale paa alle de Steder, Forf. vil se det og daane hen i Beundring for det. Altfor ofte er det et tysk *bonmot*, der nok kan blænde, men ikke blinde et latinsk Sind.

Og hvor Luther nævnes, er det med »Ordet« — man faar den Følelse, at L. har faaet »das Wort« paa Hjærnen; Ordet er for Wittenbergeren den fixe Idé, som hvis den var alle Tings Guldnøgle og det magiske »Sesam« vilde aabne ind til Klarhed. Forfs. nære Alliance med Luther og »Ordet« viser dog, at det, som eneste Kilde benyttet, aabner for Vilkaarlighed og Uklarhed. —

Det er pinligt at se, hvordan Forf. som Videnskabs-

mand bryder sit eget Princip — f. Ex. i Behandlingen af Lourdes. Efter sin Methode maa han anerkende, at hær i hvert Fald foreligger en »veridisk Hallucination« — og dog vil han nødig, tør han ikke, thi Visionen gælder Maria, og Forf. kan ikke lide det. I hvert Fald burde han have fremhævet, at Bernadette, ud fra sine psykologiske, nationale og religiøse Forudsætninger, maatte faa netop en saadan Vision, naar Strængen blev rørt. Og det Veridiske burde være bedre fremhævet, idet Undersøgelsen og Bevidnelsen hær er ti Tusinde Gange større end ved de brave Skolelæreres og Damers »Oplevelser«, Forf. ellers anerkender. —

En lignende Animositet, som bryder Principperne, finder jeg, hvor Forf. nok kunde tænke sig at sige *ora pro nobis* (eller: *me*) til en afdød Moder eller Søster, men ikke til en Helgen. Staar vi da nærmere ved hine, som er bundne til os med Blodets Baand — end til dem, der var bundne til Herren ved Hellighedens? —

Skriftbehandlingen er Bogens Akilleshæl. »Das Wort« skal være sidste Kilde (det kaldes endog Kirkens ældste Kilde!), men Ordet laves idelig om — i allegorisk eller symbolsk Forstand — og uden Princip. Og kan Forf. ikke acceptere »Ordet«, overbevises han af et Dødsleje om, at han tør suspendere det.

Anekdoter er gode i Opbyggelse, men de kan ikke accepteres i Theologi. —

Forf.s Eskatologi er ganske usikker. Den almene Læser vil gaa fra Bogen uden at have faaet anden Besked end: Maaske . . . og dog . . . og lad os lade det ligge. —

Helvedlæren optager Forf. i høj Grad. Med Mynighed bekæmper han Pietismens Helvedtro og — Prædiken (ofte med klar Adresse til »Missionen«).

Han vil ikke tro paa et Helvede, hvor Plato og Arkimedes pines . . . og mod dette slynges bitre Skaaler. Men man føler, som katholsk Theolog, at Forf. her kæmper mod Vejr møller, thi hans Billede af Ortodoxiens Helvede findes kun i Pietismen. Vor Lære om, at ingen fortæbes uden ved egen Skyld, synes han slet ikke at kende eller betragte. Og dog maa han (for »Ordets« og Virkningens Skyld) have »Fortabelsens Mulighed« med — og det fører til pinlige Udveje.

Muligheden for Fortabelse eksisterer — det maa vi hævde, mener han. Men saa oprøres Tanken og det kære »moderne Menneske«, og der maa findes en Udvej.

Forf. anviser to, men hævder ingen af dem som absolut sand.

Apokatastasis, hvor alle dog frelses til sidst — og Annihilationen, hvor det fortabte udslettes for evigt.

Den første er skøn at skue, men »Ordet« skal rigtignok vrides, før det kan passe blot nogenlunde. Og saa har det en fæl Hage: vi maa nok tro paa Apokatastasis, men vi maa ikke lære eller prædike den!

Men er dette ikke »Dobbeltmoral« og at »holde Folket nede i Uvidenhed«?

Konsekvenserne fælder Princippet — selv for Forf.

Og den sidste — implicerer den ikke, at Gud bliver en uheldig Arbejder, der maa smide de mislykkede Arbejder i Brokkassen? Ligesom den implicerer Nægtelsen af Sjælens Udødelighed (til Forsvar for hvilken Nægtelse Forf. endog citerer »Ordet«).

Jeg savner ganske (blandt græske, tyske, engelske, svenske og danske Forfattere) Citater af moderne katholske Theologer angaaende Helvedslæren — end ikke Johannes Jørgensens i sin Tid aktuelle Skrift nævnes. —

Forf. anviser ingen Løsning, ingen Udveje — og Folket staar, i dette Problem, stadig som »Faar uden Hyrde«, medens Præsterne har forladt baade Biblen, de gamle Trosbekendelser og de lutherske Confessioner ... trods Præsteløfte paa dem alle! —

I Stykket om Saligheden er Forf. paa sin egen Grund — grebet og gribende citerer han til Slut Alma's Sonnet:

Med vor Forløser's Blod i vore Aarer,
kun i Beskuelsen af Gud fortabte,
fyldt af den Helligaand, vi sidder stille!

Man maa bøje sig for denne Grubler og Gransker med det varme Hjærte, det dybe Sind og de mange Saar — bøje os og takke for, at vi ikke skal finde lidt Lys i Mørkets Land fra vort Studerekammers Lampe, men at vi har hans Lys, som i sin Kirke lovede at vejlede os »til hele Sandheden«.

Peter Schindler,
Præst.

A. M. de Jong: *Merinus Gejsens Barndom*. Oversat af Clara Hammerich. Jespersens Forlag 1928. 212 S.

I Serien »Moderne Verdenslitteratur« har Jespersens Forlag udsendt en Bog af den hollandske Forfatter A. M. de Jong. Det er en Fortælling om en lille Dreng paa otte Aar. Selve dette Emne plejer jo ikke at være særlig spændende, og det var ogsaa med en vis Ængstelse, jeg tog fat paa denne Bog, da Forfatteren hidtil var mig ganske ukendt. Jeg frygtede en sentimental Bog, men fandt noget ganske andet. Det er lykkedes at tegne et fortrinligt Billede af en lille opvakt Dreng, og med hans Øjne faar vi at se eller ane store Begivenheder, til Dels frygtelige Begivenheder i de voksnes Liv. De uhyre Modsætninger

er stillet op, saa de griber en om Hjertet. Der er Drengen, for hvem Livet er saa ligetil, de største Ulykker er, at Djævelen forfører ham til at tage sig en forbudt Køretur eller til at stjæle Mispler i Præstens Have, og den største Lykke er, at han faar Lov til at ministrere. Og det er virkelig skildret saaledes, at man forstaar og tager Del i baade Ulykkerne og Lykken. Og paa den anden Side staar nogle Mennesker, han tilfældig slutter Venskab med, en Krybskytte, der ender som Morder, et Ægtepar, han beundrer, som gaar fra hinanden. Modsætningen ligger ogsaa i Troen. Drengens Tro er saa ganske ligefrem, from er han, han vil være Præst, og han møder disse vantro Mennesker med en vidunderlig Overlegenhed.

Morsomt er Landsbymilieuet tegnet med al Snakken om andres Fejl. Saare tiltalende er Præsten. »Hans rødmossede gamle Ansigt med de fine Rynker om Øjne og Næse, indrammet af langt, hvidt, krøllet Haar, smilede ironisk. Hans Liv var henrundet mellem Landbefolkningen her, og han kendte dem ud og ind. Den vilde Krybskytte havde han for længst opgivet og var altfor godmodig til at bære Nag til det forvildede Faar, der selv maatte staa til Ansvar for sin Livsførelse. I sin lange Præstegering havde han set for meget til Menneskene og deres Handlinger, tænkt for meget over Karakterens og Omstændighedernes Magt, og over Guds virkelige Mening med os Mennesker, til at han skulde sætte sig til Doms over sine Sognebørns gode eller slette Handlinger, alene paa Grundlag af deres ydre Livsførelse. Overfor sin Menighed var han streng i Præken som til Skrifte, ansaa det ifølge aarelang Erfaring for den bedste og sikreste Maade at tage dem paa i Flok, men i daglig Omgang — Mand og Mand imellem — var han en venlig, fornøjet Mand, der forstod Spøg, kunde tilgive en hel Del og undte Folk en Fornøjelse. Og hele Landsbyen pralede til alle, der gad høre det, af deres gode kloge Præst, der vidste Raad for alt og tænkte saa vidunderlig menneskeligt.« Man faar ham da ogsaa at se, som han haler Præstekjolen op om sig og suser af Sted paa Skøjter for at ende i Kroen ved en Portion gule Ærter og et godt Glas Øl.

Men det er ikke nogen Solstraalefortælling. Der er megen Voldsomhed i Bogen, og den ender tragisk. »Saaledes endte Merinus' første Bekendtskab med de voksnes flammende Liv, som han havde flagret om som en uskyldig Sommerfugl, til han fik svedet sine spæde Vinger saa ubarmhjertigt. . . .«

Oversættelsen er i det hele og store udmærket, kun

er Forsøgene paa at gengive daglig simpel Tale ikke alle vellykkede. Men iøvrigt har man kun Glæde af den Bog.
B. J.

fr. Dominicus: Kirken og Jøderne. Vor Frue af Sion. Kbh. 1928. 32 S.

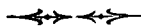
Det Foredrag, Lærer Kiærulff forrige Aar holdt paa Højskolen, og som derefter blev trykt her i Bladet, er blevet udgivet i Særtryk. Det er jo en fortrinlig Afhandling, som nok er i Stand til at vække Interessen for Jøderne og modarbejde antisemitiske Tendenser. Meningen er at agitere for Bønforeningen for Israels Omvendelse, der samtidig er blevet indført herhjemme. Som Tillæg gives en lille Afhandling af Dominikaneren Pater Bede Jarrett om De engelske Katholikker og Jøderne.

Et Billede, som særlig vil interessere ældre Katholikker, er kommet i Handelen i St. Ansgars Boghandel. Det forestiller Deltagerne i det katholske Præstemøde i Aarhus 8.—10. November 1881. Der er 21 Præster med Præfekt Grüder i Midten. Kun fire af dem lever endnu: Præsterne Helmke, Pohl, Ortved og Storp.

Rose Bruhn: En lille Skarnstøs. 135 Sider. Hasselbalch.

Ifjor fik vi for første gang en virkelig katholsk ungdomsbog — jeg tænker naturligvis på »Glentholm«, hvis sejersgang baronesse Rosenørn-Lehn stadig kan glæde sig over — men en rigtig børnebog af en katholsk forfatter har vi stedse savnet. I disse dage er savnet afhjulpet, idet forfatterinden Rose Bruhn på Hasselbalchs forlag har udsendt en rigtig gedigen børnebog skrevet på det herligste muntre pæredansk — duftende af ager og skov, fuld af djærvt humør og samtidig ægte menneskelig og sidst men ikke mindst fri for al sentimentalitet, sødladenhed og forloren raskhed. Man tror på tøsene, og med alle sine gale streger vinder hun dog vore hjerter. Sådan vil det gå børnene, og forresten de voksne med.

De, der læser den herligt illustrerede bog, vil sende mange venlige og taknemmelige tanker til dens »moder«, som lige er hjemvendt efter et hospitalsophold i Rudkøbing.
H. K.-H.

Brev fra Jylland.

Aarhus, den 11. Oktober 1928.

Kære Læser!

Det er alle Haande Nyt, man lærer, naar man forflyttes fra København til Jylland. Hvad kender man f. Eks. i København til Børnesagen paa Landet? Man har

læst lidt om den og vel ogsaa givet sin Skærv, naar Nød-signalerne hejstes. Men at det er en Opgave, som angaar *alle* Katholikker, og en Opgave, som skal løses *nu*, det tror man ikke rigtigt paa — indtil man faar det at vide af Selvsyn.

Kom blot engang i Ferietiden til vor Præstegaard. De vil sikkert forbavses ved at se de mange Børnesenge i Præstegaarden, hvor to af Stuerne er »fuldt belagt« med indtil 23 Drengene. Det var et matematisk Problem at faa alle de Drengene anbragt, og et nyt Problem, om Drengene fyldte mest, naar de blev lagt paa langs eller paa tværs i Sengene. (Et lignende Antal Senge findes for Pigerne i Søstrenes Lejlighed paa den anden Side Kirken.)

Men hvad er det for Børn? De tror maaske, det er Feriebørn fra København? Nej, det er »vore Børn fra Landet«, som under Pastor Wünsch's Ledelse i saa store og i saa hyppigt skiftende Hold som muligt i Løbet af 8—10 Dage skal faa deres aarlige Religionsundervisning, for mange den eneste, de faar i Aarets Løb. Naar man har 220 Børn boende paa Landet, nogle indtil 70 km borte, kan man ikke naa, hvad man vil og burde — medmindre, ja hvad? — Oven i Købet tvinges de fleste af disse Børn til at overvære den protestantiske Religionsundervisning. (Kun faa slipper fri; enkelte Lærere er dog saa fornuftige at lade deres katholske Elever læse den katholske Katekismus og høre dem i den.)

Saa længe vi ikke har andel end dette provisoriske Børnehjem, maa vi være glade over at kunne forberede alle disse Børn til Skrifte og den første h. Kommunion. Og det er altid en stor Trøst at se, med hvilken Iver de tilegner sig de religiøse Kundskaber, og hvor de er glade over at kunne tilbringe nogle Dage i katholsk Luft. Men det bør være mere end nogle Dage, det bør være Maaneder, helst et helt Aar ad Gangen.

Det er derfor, vi vil samle Midler til et rigtigt Hjem for vore Katekismusbørn eller Katekumener, havde jeg nær sagt. Et Led i disse Bestræbelser er den Basar, som vi holder i vor Gymnastiksal i Ryesgade 24.

Der findes endnu en anden Maade at komme disse Børn til Hjælp paa, og det er: at opsøge dem i deres Hjem og samle dem i smaa Grupper, saa de kan faa regelmæssig Undervisning. Men paa Grund af de store Afstande er det kun paa tre Steder, det er lykkedes os. Afdøde Pastor Geller plejede at cykle rundt til dem; lidt tog han ogsaa det store Rejsealder med, som han selv maatte bære. Folk taler endnu om, hvordan han i øsende Regnvejr kom slæbende med den tunge Kuffert ind i Stuen, vaad indtil Skin-

det og mere død end levende. Og der er dem, der mener, at han paa en saadan Tur har hentet sig den Sygdom, der lagde ham i en altfor tidlig Grav. Hvad er der saa at gøre? En Udvej var det jo at anskaffe en Bil! Mon man vil forstaa det hos Dem i København? Eller tror De ikke snarere, at det er Luksus? Læger og Dyrlæger har vist Biler allesammen her ude paa Landet, og deres Distrikter er smaa imod vort. Vi haaber i alt Fald, at Basaren vil give os en Mulighed for ogsaa at stille dette Nutidens Befordringsmiddel i Guds Tjeneste.

Basaren holdes den 11. og 12. November. De gejstlige og verdslige Myndigheders Tilladelse er indhentet for længe siden. Nu mangler vi blot alsidig Interesse fra vore Trosfællers Side. Gaver modtages med Tak og Lodsedler sendes af Deres ærbødige

Joseph Koch,

katholsk Præst for Aarhus og Omegn.

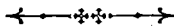
P. S. For at spare Forsendelsesomkostningerne kan Gaver fra København godt afleveres hos Portneren i Stenosgade 4.

Skt. Josefs Gilde.

VII. Hvad skylder Medlemmerne Skt. Josefs Gilde?

For at Gildet kan opnaa sine Idealer i rigeste Forstand og Omfang, skal Medlemmerne vise Offervillighed efter bedste Evne, men først og fremmest yde deres faste Kontingent. Man skal være villig til at ofre sine Kræfter paa det Omraade, man føler sig i Stand til at arbejde paa. Har man i sit private Liv Brug for en Arbejder eller Haandværker, skal man begunstige Gildebrødrene. Sine eventuelle Indkøb skal man i videste Omfang gøre hos Brødrene eller Trosfæller. Gennem frivillige Bidrag, Gaver og Legater skal man søge at fremskynde Virkeliggørelsen af Hovedformaalet, »Skt. Josefs Gildes Stiftelse«. (Fortsættes.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C. Ved Mødet d. 3. Oktober holdt Dr. Perch Foredrag om Kammeratægteskab. Dr. Perch fremstillede kort og klart, hvad der maa forstås ved Kammeratægteskab. I sin Kritik, der ifølge Sagens Natur i det væsentligste blev en Kritik af Dommer Lindseys Bog, understregede Dr. Perch til at begynde med, at Dommer

Lindsey ikke paa nogen Maade har villet tale Umoralitetens Sag. Han har tværtimod villet gøre sine Landsmænd opmærksom paa de forfærdelige Forhold i Amerika for at vise dem, hvad Aarsagerne er hertil, og hvorledes de bedst afhjælpes. — Men Dr. Perch forkastede hans Forslag at indføre legitimt Kammeratægteskab af følgende tre Grunde: Systemet hviler udelukkende paa en mekanisk Opfindelse, men Kønslivet mellem Mennesker hører mest til Aandens Verden; — Systemet er unaturligt; — Systemet regner med, at den fysiske og den aandelige Troskab kan opløses i to Bestanddele. Efter Pausen gik man over til Diskussionen, der indledtes af Landtingsmand K. K. Steincke. Hr. Steincke skildrede i sit Indlæg Baggrunden, hvorpaa Kammeratægteskabet efter hans Opfattelse skal ses: Han hævdede, at de sociale og økonomiske Forhold til enhver Tid er afgørende for den moralske Opfattelse. Hvis Kirken derfor ikke vilde gælde som reaktionær, maatte den opgive sin ubetingede Hævdelse af Ægteskabets Uopløselighed og danne sig en Opfattelse, der svarer til Nutidens sociale Krav. — Herimod talte Pastor Messerschmidt, idet han fastholdt, at Kirkens Lære paa dette Omraade var i nøje Overensstemmelse med den Kendsgerning, at Menneskets Lykke beror paa dets etiske Værd, — og at dets etiske Værd er afhængig af den Troskab, Mennesket udviser i sit Kærlighedsliv. Der udviklede sig en livlig Diskussion for og imod disse to Anskuelser, og mange Røster lod sig høre. Det var henad Midnat, da Professor Jørgen Jørgensen fik Ordet, og Klokken blev tolv, før Dr. Perch kunde afslutte med nogle Bemærkninger til forskellige Deltagere i Diskussionen. N.

— Forrige Tirsdag begyndte den katholske Højskole sin 19. Foredragsrække. Som i de senere Aar, saaledet er det ogsaa i Aar søgt at samle en Række Foredrag omkring et bestemt Emne, i dette Tilfælde: Katholsk Moral. Pater A. Menzinger indledede med at tale om Moralens Fundamenter, et solidt og indholdsrigt Foredrag, der viste den moralske Verdens Poler, som er godt og ondt, og fremhævede, at Menneskets Værdi som Personlighed er grundet paa de moralske Handlinger.

Belgien. Den 29. September blev Frater Olaf, O. Præm. viet til Præst af den danske Biskop i Averbode. Dagen efter blev han installeret i Koret, og om Mandagen d. 1. Oktober sang han sin første, hellige Messe. — Den 11. Oktober, 5 Aar efter sin Indtrædelse i Præmonstratenserordenen, aflagde den unge Pater de evige Løfter, og om en Maanedstid har vi den Glæde at se ham i Danmark igen, hvor han vil synge sin første, højtidelige Messe i sin gamle Sognekirke, Sct. Andreas Kirke i Ordrup. — For-

uden Pater Olafs nærmeste Familie og Monseigneur Brems, deltog ogsaa Pater Knud Mariboe, Oirschot, Frater Hugo Meyer, Louvain, og Stud. theol. Jacob Hjorth, Rom, i de danske Festligheder i Belgien.

Finland. For de finske Katholikker har Pastor Peter Schindlers Besøg og Foredrag været en Begivenhed. I Helsingfors holdt Pastor Schindler tre Foredrag: En Katholik i vor Tid; Kirkens Enhed og den apostoliske Sukcession; Jesuiterne og Jesuitisme. Alle Foredragene holdtes i det »Nyländska nationshuset«, og der samledes hver Gang et Par hundrede Tilhørere. I Åbo holdt Pastor Schindler ogsaa sit Foredrag om Kirkens Enhed. Bladene har bragt ret udførlige objektive Referater af Foredragene, og særlig fremhæves Pastor Schindlers store Veltalenhed. Saaledes skriver bl. a. »Hufvudstadsbladet« om det sidste Foredrag: »Den danske talarens medryckande framställningssätt var redan välbekant för auditoriet, vars förväntningar heller icke nu svekos.«

Kina. For kort Tid siden omtalte vi det betydningsfulde Budskab, Den hellige Fader havde sendt til de kinesiske Katholikker. Som man vil huske, indeholdt Budskabet meget bestemte Udtalelser om Kinas Ret til fuld Selvstændighed. De kinesiske Biskopper har nu i en Svarskrivelse takket Paven for hans Ord. Men ogsaa den kinesiske Regering har følt sig foranlediget til at takke Paven. Den apostoliske Delegat i Peking, Mgr. Costantini, har modtaget følgende Skrivelse fra den kinesiske Udenrigsminister: »Deres Excellence. Med den oprigtigste Taknemmelighed har vi modtaget Pave Pius XI's Budskab til Kinas katholske Biskopper og troende. Den romerske Biskop har heri vist sin Velvilje mod Kina og sit Ønske om ved religiøse Institutioner at bidrage til den kinesiske Republiks Fornyelse og Fredens Sikring. Den paa Regering og Folk støttede kinesiske Republik forsøger i den sande Fredskærligheds Aand at leve i Enighed og Fred med hele Verden og saaledes opfylde Pavens Ønsker. Vi beder Deres Excellence om at tolke vore taknemmelige Følelser overfor Hs. Hellighed. I dybeste Ærbødighed Wang Chen Ping, Udenrigsminister.«

Aandelige Øvelser.

Fra Søndag den 21. Oktober til Søndag den 28. Oktober afholdes der i Jesu Hjertes Kirke aandelige Øvelser (Eksercitier) for katholske Mænd og unge Mænd. Det første Foredrag Søndag den 21. Oktober Aften Kl. 6 (Adgang for alle). De paafølgende Ugedage holdes der Foredrag hver Aften Kl. 8. Lørdag Aften bortfalder Foredraget. Søndag Morgen Kl. 8 Prædiken og Fælleskommunion. Søndag den 28. Oktober Aften Kl. 6 Slutningshøjtidelighed (Adgang for alle). *Alle katholske Mænd og unge Mænd* indbydes venligst til at tage Del i disse aandelige Øvelser.

Kirkelig Kalender.

21. Okt. 21. Søndag eft. Pintse.	28. Okt. 22. Søndag eft. Pintse. Christi Kongsfest.
22. — M. Ferialdag.	29. — M. Simon og Judas, Apostle.
23. — Ti. Ferialdag.	30. — Ti. Ferialdag.
24. — O. Rafael, Ærkeengel.	31. — O. Vigiliefastedag.
25. — To. Chrysanthus og Daria, Martyrer.	1. Nov. To. Alle Helgens Fest.
26. — F. Evaristus, Pave og Martyr.	2. — F. Alle Sjæles Dag.
27. — L. Vigilie.	3. — L. Oktavdag.

Ugens Messebønner.

21. Okt. 21. Søndag efter Pintse (N.-M. 744, G.-M. 573). Ihukommelse af Hilarion (N.-M. [53], G.-M. [53]). 3. Ursula og Lidelsesfæller (N.-M [65], G.-M. [66]).
22. Okt. Ferialdag. Samme Messe som 21. Okt. 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. for de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. [113]). 4. efter frit Valg.
23. Okt. Ferialdag. Alt som 22. Okt. med Udeladelse af 3.
24. Okt. Rafael (N.-M. 1118, G.-M. 955).
25. Okt. Chrysanthus og Daria (N.-M. 1121, G.-M. 958). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [107]). 3. efter frit Valg.
26. Okt. Evaristus. Messe for en Martyr (N.-M. [4], G.-M. [5]). 2. og 3. som den foregaaende Dag.
27. Okt. Vigilie til Simon og Judas (N.-M. 1122, G.-M. 958). 2. om Guds Moders Forbøn N.-M. [90], G.-M. [94]). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 23. Oktober Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pastor St. Wevers: Léon Bloy og hans danske Hustru.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Sct. Michaels Klub.

Mandag d. 22. Oktober Kl. 8 Oplæsning af »Glentholm« af
Baronesse Rosenørn-Lehn.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d.

21. Oktober Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

Efter kun 2 Dages Sygeleje har det behaget Gud at kalde til sig i Evigheden vor kære Hustru, Moder og Svigermoder

Karen Wenske,

styrket ved alle Kirkens Naademidler.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Randers, den 12. Oktober 1928.

De Efterladte.

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 44.

Søndag den 28. Oktober.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Pave Pius XI's Rundskrivelse (sluttet). — Lovforslaget om Adgang til Sterilisation: — Ny Situation i Frankrig. — Biskop Smit forlader Norge. — Den yngste. — Nye Bøger. — En norsk Lykønskning til Ugebladet. — Efterretninger fra Ind og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 3, 1—18.

Hvad skylder Børn deres Forældre?

1. Børn skal ære og adlyde deres Fader og Moder.

Visdommens Børn danner de retfærdiges Menighed, og denne Slægt er (ikke andet end) Lydighed og Kærlighed. 1.

Mine Børn, hør paa eders Faders Formaning og handl saaledes, at I kan blive lykkelige! Gud har givet Faderen (Krav paa) Ære hos Børnene og omhyggeligt bestemt Moderens Myndighed over Børnene. Den, der (paa denne Maade) elsker Gud, opnaar Tilgivelse for sine Synder; afholder sig fra dem og bliver bønært i sine daglige Bønner. Den, som ærer sin Fader, skal have Glæde af sine egne Børn, og paa den Dag, han beder, bliver han bønært. Den, som ærer sin Fader, lever et langt Liv; og den, som adlyder sin Fader, bliver til Trøst for sin Moder. Den, som frygter Herren, ærer sine Forældre og adlyder

dem, der har skænket ham Livet, som om de var hans Herrer. Ær din Fader i Gerning, i Ord og i al Taalmodighed, for at hans Velsignelse maa komme over dig, og at denne Velsignelse maa vare indtil Døden. En Faders Velsignelse gør Børnenes Hus fast; en Moders Forbandelse lægger det øde fra Grunden af. 2—11.

2. *Børn skal vogte sig for at ringeagte deres Forældre.*

Føl ikke Skadefryd over din Faders Beskæmmelse! For hans Skam tjener ikke dig til Hæder. Et Menneskes Ære beror paa hans Faders Ære, og en æreløs Fader er en Skam for sin Søn. 12—13.

3. *Børn skal tage sig kærligt og overbærende af deres gamle Forældre.*

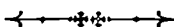
Min Søn, tag dig af din Fader, naar han bliver gammel, og bedrøv ham ikke, saa længe han lever! Naar hans Aandskraft aftager, bær over med ham, og foragt ham ikke, fordi du føler dig stærk! En Velgerning mod en Fader vil ikke blive glemt (af Gud). Lider du under din Moders Fejl, skal det gengældes dig med godt; Retfærdighed skal blive Grundvolden i dit Hus, paa Trængselens Dag skal der tænkes paa dig, og som Is i Solskin skal dine Synder svinde hen. Men hvilket daarligt Rygte faar ikke den paa sig, der svigter sin Fader, og hvor forbandet af Gud bliver ikke den, som gør sin Moder bitter i Sindet! 14—18.

Anmærkning: Dette Afsnit taler om, hvad Børn skal gøre, og hvilken Løn de kan vente sig. Men hvor de smaa skal opfylde en Pligt, viser det sig straks, at de trænger til de voksnes Hjælp. Desværre glemmer Forældre, navnlig Mødre, alt for ofte, at de skal lære deres Børn denne af Gud foreskrevne Lydighed, og at de skal forlange deres Forældremyndighed respekteret af dem. De taler for lidt om denne Pligt og dens Løn; de viser ikke nok ved deres Eksempel, hvordan den skal øves (her tænker jeg paa Forældrenes Lydighed mod Gud og deres menneskelige Foresatte), og istedenfor at vise en kærlig Fast-

hed forkæler og ødelægger de deres smaa Børn allerede i de første Aar. — De maa senere ikke undre sig, naar de opdager, at de ved deres Svaghed har beredt sig selv en utaalelig Svøbe.

F. K.

Pave Pius XI's Rundskrivelse om den fælles Afbigt, som skyldes Jesu helligste Hjerte.

(Sluttet.)

IV. *Sone og Afbigts Nødvendighed, Former
og Velsignelse i vor Tid.*

1. *Nødvendigheden.*

a. Angreb paa Christus og Kirken udefra.

En saadan Sone eller Oprejsning er netop i vore Dage i højeste Grad paakrævet og nødvendig. Dette er aldeles indlysende for enhver, der, som Vi sagde i Begyndelsen, med Opmærksomhed har kastet et Blik paa denne Verden, »som ligger i det onde« (1. Jh. 5, 19). Fra alle Sider lyder jo Nationers Klageraab til Os, fordi deres Fyrster eller ledende Mænd i Sandhed har forsamlet og sammenrottet sig mod Herren og hans Kirke (slg. Ps. 2, 2). I de nævnte Lande ser Vi, at der vendes op og ned paa alt, hvad der hedder guddommelige og menneskelige Rettigheder. Gudshuse rives ned og jævnes med Jorden. Ordensmænd og Ordenssøstre forjages fra deres Klostre og pines med Haansord og grusom Behandling, med Sult og Fængsel. Skarer af Drengene og smaa Piger rives ud af Kirkens Moderarme og forledes til at afsværge og bespotte Christus og til at hengive sig til Ukyskhedens værste Synder. Hele den kristne Befolkning, helt opskræmt og adspiltet som den er, befinder sig uafbrudt i Fare for at falde fra Troen eller at skulle dø en grusom Død. Det er altsammen Ting, som er saa sørgelige, at man er fristet til at sige, at den Slags Begivenheder indvarsler alt nu, ja ligefrem er Vejen til »Veernes Begyn-

delse«, som »Syndens Menneske skal hidføre, han, som ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller Guds Dyrkelse« (2. Thess. 2, 4).

b. Fornærmelser indefra.

Men endnu mere sørgeligt, ærværdige Brødre, er det, som sker blandt de troende selv. Blandt dem, der i Daaben er blevet aftvættet med det lydeløse Lams Blod og beriget med Guds Naade, findes saa mange Mennesker af alle Samfundslag, som lider af en utrolig stor Uvidenhed i religiøse Spørgsmaal, er paa-virket af vrang Anskuelse og derfor fører et lastefuldt Liv langt borte fra deres Faders Hus, uden en Straale fra den sande Tros Lys, uden den Glæde, som Haabet paa den tilkommende Salighed giver, uden den Kraft og Varme, som Kærlighedens Glød ejer. De ligner i Sandhed dem, der sidder i Mørke og i Dødens Skygge. Desuden bliver det mere og mere Skik blandt de troende ikke at bryde sig om kirkelig Disciplin og de hævdvundne Indretninger, som danner Grundvolden for al kristelig Livsførelse, er Ledestjernen for Familien i Hjemmet og et Værn for Ægteskabets Hellighed. Børnenes Opdragelse er enten fuldstændig forsømt eller har lidt Skade ved alt for stor Blødagtighed. Ja, man har endogsaa berøvet Kirken Muligheden for at opdrage den kristne Ungdom. Den kristelige Blufærdigheds Dyd er navnlig i Kvindernes Liv og Paaklædning i den Grad glemt, at man kunde græde derover. Der raader et tøjlesløst Begær efter forgængelige Ting, ubeherskede politiske Lidenskaber, lovstridigt Jag efter den store Mængdes Gunst, Opsætsighed mod de retmæssige Myndigheder og endelig en saadan Ringeagt for Guds Ord, at selve Troen begynder at vakle eller ligefrem staa for Fald.

c. Skammelig Troløshed.

Som Højdepunktet af de lige nævnte Onder staa saa paa den ene Side Fejgheden og Tankeløsheden hos den Klasse af Kristne, som ligner de sovende og flygtende Disciple, er upaalidelige i deres Tro og skammelig svigter Christus, skønt han er dybt bedrøvet eller omrin-

get af Satans Hjælper; paa den anden Side Troløsheden hos dem, der følger Forræderen Judas's Eksempel og enten fornasteligt og sakrilegisk gaar til Herrens Bord eller løber over til Fjendernes Lejr. Paa denne Maade kommer man ganske uvilkaarligt til at tænke paa, at de Tider allerede er ret nær, om hvilke vor Herre har forudsagt: »Alt som Uretfærdigheden tager Overhaand, skal Kærligheden blive kold hos mange.« (Mt. 24, 12.)

2. Sonens Former.

a. De enkelte troendes Anstrengelser.

Under Forhold af denne Art vil alle troende, der med fromt Sindelag overvejer disse Tilstande, ikke kunne andet end lade sig opflamme af Kærlighed til den lidende Christus, med større Iver gøre Bod for deres egne og de andres Synder, yde Christus Æresoprejsning og fremme Sjælenes evige Frelse. Thi de Ord, som Apostelen har sagt: »Da Synden fyldte sit Maal, blev Naaden langt rigere« (R. 5, 20), har vi Lov til paa en eller anden Maade ogsaa at anvende ved Skiltringen af vor egen Tid. Ligesom nemlig den menneskelige Ondskab tager stærkt til, saaledes forøges under den Helligaands Indflydelse ogsaa Antallet af de trofaste Sjæle af begge Køn, som med større Frejdighed forsøger at yde det guddommelige Hjerte Oprejsning for de mange Fornærmelser, ja ikke betænker sig paa at tilbyde sig selv som Offergave til Christus. Man forstaar jo ogsaa let: naar nogen med Kærlighed i Hjertet overtænker, hvad Vi hidtil har sagt, og har ligesom præget det dybt i sit Sind, saa er det umuligt, at vedkommende — bortset fra, at han afskyer enhver Synd som det største Onde og holder sig ren for den, — ikke overlader sig helt til Guds Vilje og bestræber sig for at genoprette den guddommelige Majestæts krænkede Ære baade ved uafsladelig Bøn, frivillige Bodsøvelser, Taalmodighed i Livets Trængsler, naar de hænder, og endelig ved at leve hele sit Liv i Sonens Aand.

b. Fælles Bestræbelser.

Af den Grund er der ogsaa opstaaet flere mandlige og kvindelige Ordenssamfund, som har sat sig

for Dag og Nat at overtage den Engels Rolle, der trøstede Jesus i Oljehaven, og som ligesom kappes om at tjene ham. Endvidere dannedes fromme Menneskers Sammenslutninger, som paatog sig den Opgave at yde Sone ved passende Fromheds- og Dydsøvelser. De blev stadfæstet af den apostoliske Stol og har faaet tilsagt Aflad. Endelig blev der, for at forbigaa andre Ting, alle Vegne indført Soneandagter og de saakaldte højtidelige Erklæringer, ikke blot af enkelte troende, men ogsaa af hele Sogne, Stifter og Byer.

c. Hele Kirkens Afbigt.

Under disse Omstændigheder, ærværdige Brødre, har Vi en stor Plan. Ligesom Indvielsen, en Skik, der begyndte ganske smaat og derefter bredte sig videnom, til Slut ved Vor Godkendelse opnaaede den attraaede Hædersplads, saaledes agter Vi ogsaa at godkende og stadfæste ved Vor apostoliske Myndighed den anden fromme Øvelse, som forlængst er blevet indført og udbredt med hellig Iver, nemlig den at yde Æresoprejsning og gøre Afbigt, og Vi ønsker, at det skal ske i hele den katholske Kirke under Udfoldelse af stor Højtidelighed. Derfor bestemmer og befaler Vi, at der hvert Aar paa Jesu Hjertes Fest, — som Vi ved denne Lejlighed ophøjer til Fest af første Klasse med Oktav (duplex primæ classis cum octava) — i alle Kirker paa hele Jorden skal bedes en og samme Afbigtsbøn eller højtidelige Erklæring, hvis Ordlyd vedføjes denne Rundskrivelse. Ved dens Hjælp vil vi bede om Tilgivelse for alle vore Synder og igen anerkende Christi, vor højeste Konges og kærligste Herres krænkede Rettigheder.

3. Sonens Velsignelse.

Ærværdige Brødre, der kan ikke være nogen Tvivl om, at den saaledes paa ny indskærpede og hele Kirken paabudte Andagtsøvelse vil blive Aarsag til megen og stor Velsignelse ikke blot for de enkelte, men ogsaa for hele Kirken, Staten og Familjen, Vor Frelser lovede jo selv Margareta Maria, at alle, som viste hans Hjerte denne Ære, vilde blive overøst med en Rigdom af him-

melske Naadegaver. Synderne skal se, »i hvem de har stunget« (Is. 19, 37), og rørte ved hele Kirkens Sorg og Graad vil de føle Anger over den Uret, de har gjort mod deres højeste Konge, og »lægge sig det paa Sinde« (Is. 46, 8), for at de ikke, forhærdede i deres Brøde, for sent og forgæves skal veklage over ham (slg. Aab. 1, 7), som de har gennemstunget, naar de ser ham »komme paa Himmels Skyer« (Mt. 26, 64). De retfærdige derimod skal fremdeles øve Retfærdighed og fremdeles helliggøres (slg. Aab. 22, 11) og med ny Begejstring helt og holdent vie sig til Tjenesten hos deres Konge, som de ser ringeagtet, angrebet og overøst med mange og store Fornærmelser. Men frem for alt skal de være opfyldt af en glødende Iver for at fremme Sjælenes Frelse, siden de jo er vante til at trænge dybere ind i det guddommelige Offerlams Klage: »Hvad gavner mit Blod« (Ps. 29, 10), og samtidig til dybere at føle den Glæde, som Jesu helligste Hjerte føler »over een Synder, der gør Bod« (Lc. 15, 6). Vort største og inderligste Ønske og samtidig Vort Haab bliver altsaa delte, at den guddommelige Retfærdighed, som var rede til miskundeligt at skaane Sodoma for ti retfærdiges Skyld, saa meget snarere vil skaane hele Menneskeslægten, naar Guds Majestæt ydmygt bliver paa kaldt og paa virkningsfuld Maade forsonet af de troendes Samfund i Forening med Christus, deres Midler og Hoved, fordi de opsender deres Bønner paa alle Menneskers Vegne og i alles Navn.

Gid den milde Jomfru og Guds Moder velvilligt maa støtte Vore Ønsker og Anordninger! Hun er jo Jesu, vor Frelasers, Moder; hun har givet ham Føde; hun har under Korset frembaaret ham som Offergave, og i Kraft af det hemmelighedsfulde Baand, der knytter hende til Christus, og i Kraft af en ganske enestaaende Naade fra ham, blev hun og kaldes hun af de fromme »Forsonerske«. I Tillid altsaa til hendes Forbøn hos Christus, som, skønt han er »eneste Midler mellem Gud og Mennesker« (1. Tim. 2, 5), alligevel vilde have sin Moder ved sin Side som Syndernes Forbederinde, Naadens Uddelerske og Midlerske, lyser Vi, ærværdige Brødre, som Pant paa de himmelske Gaver og som Bevis paa Vor faderlige Kærlighed, over Eder og hele

den Hjord, der er betroet Eders Omsorg, af Hjerter den apostoliske Velsignelse.

Givet i Rom ved Sankt Peter den 8. Maj 1928 i Vort Pontifikats syvende Aar.

PIUS XI Pave.

Afbigtsbøn til Jesu helligste Hjerter.

Elskeligste Jesus, Du har vist os Mennesker saa overvættets stor Kærlighed. Men den gengældes Dig med den største Ligegyldighed, Forsømmelse, Ringeagt og Utak. Se, derfor kaster vi os ned for Dit Alter. Ved en særlig Hyldest vil vi yde Dig Æresoprejsning for Menneskenes strafværdige Kulde og for de Krænkelser, som overalt tilføjes Dit kærlighedsfulde Hjerter.

Men vi ved, at vi selv engang var blandt disse uværdige, og vi føler dyb og inderlig Anger derover. Frem for alt bønfalder vi Dig derfor om Din Barmhjertighed for os selv. Vi er rede til ikke blot at sone vore egne Synder ved frivillig Bod, men ogsaa deres, som farer vild og er langt borte fra Frelsens Vej, hvad enten de er forhærdede i deres Vantro og nægter at følge Dig, deres Hyrde og Fører, eller troløst har brudt deres Daabspagt og kastet Din Lovs milde Aag fra sig.

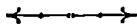
Vi foresætter os bestemt at ville sone disse sørgelige Forseelser, baade alle tilsammen og hver især. Vi vil yde Oprensning for al Ublufærdighed og Usædelighed i Livsvandel og Klædedragt; for alle de Snarer, hvorved uskylde Sjæle lokkes ind i Syndens Fordærvelse; for Søn- og Festdagens Vanhelligelse; for de afskyelige Eder og Forbandelser mod Dig og Dine Helgener; for alle de Skældsord, som bruges om Din Stedfortræder og hele Præstestanden; for Vanhelligelsen af selve Din guddommelige Kærligheds Sakramente ved kold Ligegyldighed eller grufulde Sakrilegier; endelig for de offentlige Uretfærdigheder i de Samfund, som modsætter sig Din Kirkes Rettigheder og Læremyndighed.

Aa gid vi kunde aftvætte disse Synder ved vort Blod! For imidlertid alligevel at yde Oprensning for Krænkelserne af Din guddommelige Ære opofrer vi den Fyldest-

gørelse, som Du selv engang har tilbudt Din Fader paa Korset, og som Du daglig bliver ved at forny paa vore Altre. Vi forener vor Gave med Din jomfruelige Moders, alle Helgeners og fromme Kristnes Fyldestgørelser. Med oprigtigt Hjerter lover vi at ville sone, hvad vi og andre hidtil har syndet, samt al Ringeagt for Din store Kærlighed. Vi vil yde Vederlag ved Fasthed i Tro, Renhed i Livsførelse, fuldkommen Overholdelse af Evangeliets Lov, navnlig af Kærlighedens Bud. Vi agter at gøre det, saa godt vi kan med Din Naades Bistand. Efter bedste Evne vil vi ogsaa bestræbe os for at hindre alle Fornærmelser mod Dig og at vinde saa mange Mennesker som muligt for Din Efterfølgelse.

Vi beder Dig, kærligste Jesus, ved den saligste Jomfru Maria, vor Forsonerskes, Forbøn, tag imod denne vor Hyldest og Fyldestgørelse, som vi tilbyder af egen Drift. Skænk os Udholdenhedens store Naadegave, og lad os ved den være tro mod vor Pligt og Din Tjeneste indtil Døden, for at vi engang kan naa ind til vort egentlige Fædreland, hvor Du med Faderen og den Helligaand lever og regerer Gud fra Evighed til Evighed. Amen.

Anmærkning: Følgende Aflad er knyttet til denne Afbigtsbøn. 1) Paa Jesu Hjertes Fest, naar Afbigten samt Jesu Hjertes Litani bedes foran det udstillede Allerhelligste: a) uden Skriftemaal og hl. Kommunion: 7 Aar og 7 Kvadrageners Aflad; b) med værdigt Skriftemaal og hl. Kommunion: fuldkommen Aflad. 2) Ellers i Kirkeaaaret og hvorsomhelst. a) naar Afbigtsbønnen bedes: 300 Dages Aflad; b) naar den bedes daglig en Maaned igennem, og naar der desuden gøres et Kirkebesøg og Bodens og Alterets Sakramenter modtages værdigt: fuldkommen Aflad. F. K.

Lovforslaget om Adgang til Sterilisation.

Der er to Ting, som denne Artikel *ikke* tilsigter. Den vil ikke tilfredsstille en skadelig Nysgerrighed, der let vaagner, naar der skrives om Foranstaltninger af den Art, som ovennævnte Lovforslag berører. Derfor henvender

den sig egentlig kun til modne Mennesker, der baade er berettigede og forpligtede til at følge med i, hvad der sker i Landets Lovgivning, navnlig naar det drejer sig om Love af saa stor principiel Betydning og med saa vidtrækkende praktiske Følger paa Moralens Omraade, som Tilfældet er her. Andre, der plejer at læse Ugebladet, skulde helst ikke bryde sig om, hvad der kommer paa Tale i nedenstaaende. — Endvidere gaar Artiklen *ikke* ud paa at vække Sensation eller Folks Forfængelighed, tværtimod den vil snarere advare imod dem. Denne Side af Sagen er antydet af Landsdommer Haak i et Interview, som fandtes i Berlingske Tidende den 10. Okt. »Gennemføres Forslaget,« staar der, »betyder det, at Danmark paa dette Omraade bliver banebrydende i europæisk Lovgivning.« Andre Lande i vor Verdensdel har nemlig nok Udvalg, der overvejer Spørgsmaalet, men Love derom har de ikke. Disse findes kun i nogle nordamerikanske Stater.

Hvad der ønskes gjort her, er med faa Ord dette: Der skal fremsættes det katholske Syn paa et Spørgsmaal af forholdsvis yngre Dato, og der skal siges, hvorledes den kristne Moral maa dømme om det førnævnte Lovforslags Tendens, Midler og Virkninger.

I. *Hvad drejer det sig om?*

Formaalet er at give Læggestanden Lovhjemmel til en Operation, der skal benyttes som forebyggende Middel og sikre baade Enkeltmand og hele Samfundet mod degeneret Afkom.

Midlet dertil er efter Forslaget Sterilisation ved Kastration eller andet Indgreb i Kønsorganerne. Kastration er her vistnok ikke taget i Ordets ældre Betydning, men staar for, hvad man andre Steder kalder Vasektomi.

Loven tænkes *anvendt* paa to Maader: Efter egen Begæring kan en (Mands)person af Justitsministeren faa Tiladelse til at underkaste sig denne Operation; eller degenerativt bestemte Personer kan indstilles af visse Anstalters Ledelse, dog saaledes at Ministeriet kun giver sit Samtykke, hvis vedkommende eller hans Værge har det tilbørlige Kendskab til Indgrebet, der ophæver Forplantningsevnen.

Loven vil altsaa ikke straffe, som det er Meningen med de tilsvarende amerikanske Love i nogle Stater, men udelukkende være Præventivforanstaltning.

II. Hvad siger den medicinske Videnskab dertil?

Før den kirkelige Videnskab — Moralen — skal faa Ordet, vil vi søge Oplysning hos Lægevidenskaben, der ogsaa er interesseret i Spørgsmaalet. I omtrent en Snes Aar har det nemlig været ivrigt drøftet af Medicinerne i mange Lande. Men der er endnu ikke opnaaet Enighed i deres Rækker. Tværtimod der staar Lægeautoritet imod Lægeautoritet. En amerikansk Forfatter, Dr. Sharp, har kun Lovord om Virkningerne af sine Operationer. Spanske Læger paa den anden Side hævder, at der indtræder Atrofi i de Organer, som har været Genstand for Indgrebet. I nogle faa Tilfælde gaar det meget hurtigt og ender med Døden. I de fleste indtræder Atrofi langsomt.

Hvor Forholdene ligger saaledes, bliver man unægtelig ikke saa lidt betænkelig, og forsøger man at udlede et positivt Resultat af Diskussionen, saa faar man følgende:

1. I Overensstemmelse med, hvad vi veed om Muskler og Kirtler, maa man vente, at ogsaa det her omtalte Organ svinder ind ved Atrofi, fordi Vasektomi har afskaaret det fra den naturlige Funktion.
2. Indtræder der ikke Atrofi, bliver Driftens Voldsomhed efter al Sandsynlighed endnu større, end den var før, og det er det modsatte af, hvad man vilde opnaa for den enkelte.
3. Naar Aarsagen til de abnorme Fænomener, som man vil til Livs, er psykiske, ikke legemlige, nytter Operationen ingenting.
4. De for en Hustru sundhedsfarlige Følger, der indtræder ved naturstridig Brug af Ægteskabets Rettigheder, bliver uformindsket bestaaende, naar hendes Mand har underkastet sig denne Operation.
5. Al Sterilisation til Trods bliver Samfundet ikke frit for degenererede Individuer. Arveligheden følger ikke af os forud bestemmelige Love, naar man skal træffe Bestemmelse i de enkelte Tilfælde.

Det er nu det, Læger har udtalt i denne Sag. Holder man sig udelukkende til dem, skulde man mene, at Lovforslaget kommer mildest talt forhastet og betyder et Spring ud i det uvisse. Faktisk kan man fastslaa

endnu mere med dette Grundlag for Øje. Det er meget sandsynligt, at Loven ikke opnaar sin Hensigt, og der er Tegn paa, at den gør ondt værre. Til visse er dette ingen Anbefaling. Man kommer snarere i Tanker om noget, der skete for 19 Aar siden. Lovens Idé stammer jo fra Amerika. I Efteraaret 1909 kom ogsaa en Amerikaner til København. Han fortalte, at han havde været ved Nordpolen. De fleste af os troede ham straks, og vort Universitet skyndte sig med at udnævne Cook til Æresdoktor. Der gik kun faa Dage, saa begyndte vi i høj Grad at fortryde, at vi vilde være »banebrydende« paa denne Maade.

III. Hvad siger den kirkelige Videnskab dertil?

Lægerne har talt. Men i Grunden hører dette Spørgsmaal meget mere for et andet Forum. Etik og Moral maa have det afgørende Ord her, fordi Sterilisationens Tilladelighed er et Samvittighedsspørgsmaal. Lad os da undersøge Sagen nu fra denne Side.

Lovens Hensigt er uden al Tvivl god, ja fortræffelig. Det maa være et Lands Regering meget magtpaaliggende, at det næste Slægtled er sundt og stærkt, og at den danske Nation har saa faa degenererede og evneløse Individuer som muligt. Det er endvidere hævet over al Tvivl, at man maa bruge Midler, hvis man vil opnaa et saa værdifuldt Maal. Af dem er der tre Klasser: moralsk gode, moralsk indifferente (d. v. s. saadanne, som i sig selv hverken er gode eller slette) og moralsk slette. Har vi Lov til at bruge dem i Flæng for at opnaa den tilstræbte Samfundsforbedring? Med Lethed kan vi alle blive enige om, at de to første Klasser af Midler kan anvendes uden videre. Om den tredje Klasse, dem, der i sig selv er slette, hævder den kristne Moral, at de under alle Forhold og Omstændigheder er utilladelige. Skriften benægter (R. 3, 8), at man maa gøre det onde, for at det gode kan komme deraf.

Nu er vi kommet til Problemets egentlige Kærne, som ogsaa fra theologisk Side er blevet drøftet i ca. 20 Aar. Igen skal jeg ganske kort meddele Resultaterne. Med overvældende Majoritet er det blevet slaaet fast, at her

foreligger et Tilfælde, hvor man med et i sig selv slet Middel vil opnaa en god Virkning. Derfor er den paatænkte Anvendelse af Sterilisation utiladelig.

Idet jeg lader alt det ligge, som ikke direkte hører med til Belysning af Lovforslagets Karakter, skal jeg i korte Ord sammenfatte Moralteologernes Bevisførelse. De benytter to Veje. Den ene er en rent filosofisk Tanke-række. At f. E. Selvmord, siger de, hører hjemme i den tredje Klasse og derfor er utilladeligt for at befri Samfundet for degenererede Individuer, trænger ikke til nogen videre Forklaring. Men hvordan er det med en svær Selvlemlæstelse, vilde den kunne gaa an i dette Øjemed? De svarer: ethvert logisk tænkende Menneske vil indse, at svære Selvlemlæstelser (f. E. at skille sig af med en Arm eller et Ben, at blinde sig, at skære en Nerve over i Armen, saa Haanden bliver ubrugelig) kan kun være tilladt, hvis de er nødvendige for at redde Livet eller Sundheden. Den enkelte Legemsdel ofres i dette Tilfælde for at bevare det hele, i hvis Tjeneste den jo staar. Men ud over dette maa et saa alvorligt Indgreb være en Uret mod Legemet og dets Herre. Der gives nemlig ingen anden Situation, hvor en saadan Lemlæstelse ogsaa bliver paakrævet for at skaffe sig et nødvendigt (f. E. aandeligt) Gode. Alle andre Goder kan opnaas ad andre Veje. Men hvem er Legemets Herre? spørger de igen. Baade Filosofi og Theologi svarer: det er Gud, ikke det enkelte Menneske. Tydeligst taler her den kristne Tro. Lad os for en Afvekslings Skyld høre den. Den lærer: den enkelte er ikke Herre over sin Person. Han har faaet sit Liv og sit Legeme i Kraft af Love, som Gud har givet, og Liv og Legeme tages fra ham igen, uden at han kan hindre det. Gud er Ejer, Mennesket Forvalter. Den sidstes Bestemmelse er det at sørge for sin udødelige Sjæl og bevare Legemet med dets Lemmer, Kræfter og Funktioner, saa vidt det staar i hans Magt. Til Slut kommer saa Regnskabsaflæggelse. Dette vidste man allerede i det gamle Testamente. I den ny Pagt kommer der et ejendommeligt, hemmelighedsfuldt Moment til, vor Persons Forhold til Christus. Apostlen

Paulus gør flere Gange opmærksom paa det. »Vi er hans (Christi) Legemes Lemmer, af hans Kød og hans Ben.« (Eph. 5, 20.) »Veed I ikke, at I er Guds Tempel, og at Guds Aand bor i eder?« (1. Cor. 3, 16.) »Veed I ikke, at eders Lemmer er den Helligaands Tempel, som er i eder, og som I har af Gud, og at I ikke er eders egne?« (1. Cor. 6, 19.) Hvis derfor et Menneske forgriber sig paa sit Legemes Lemmer og ødelægger dem — de Tilfælde undtagen, som lige er nævnt — saa bliver den Handling et Overgreb i Guds og Jesu Christi Rettigheder, og han bliver strafskyldig. Gud Herren skal nok finde ham. Ingen kan løbe fra ham. Hvad der saa sker, siger det Ord: »Det er skrækkeligt at falde i den levende Guds Hænder.« (Hebr. 10, 31.)

Til de sidst anførte svære Lemlæstelser af det menneskelige Legeme maa nu den omtalte Sterilisation absolut regnes. Ganske vist kan Indgrebet i sig selv være meget enkelt, foretages i ganske kort Tid, være ufarligt for Øjeblikket, og Smerterne er heller ikke videre store. Men betragter man Organernes Stilling og Betydning i Naturens Husholdning, saa hører de med til de vigtigste, som vi overhovedet har: Slægtens Opholdelse og Vækst er baseret paa dem. Om dette kan der ikke være delte Meninger, og denne Betydning er det afgørende Moment i Sagen.

Det er altsaa derfor, at Theologerne afviser Tanken om Tilladeligheden af Sterilisation i de Tilfælde, hvor det ikke gælder om at bevare sit eget Liv eller Helbred. Og hvis den enkelte altsaa ikke kan »begære« denne Operation foretaget uden derved at krænke Guds Lov, saa kan Statsmyndighederne heller ikke godkende, tillade og lovbeskytte den Slags Overgreb, og endnu mindre kan de opfordre til Indstilling. Den lovgivende Forsamling bestaar jo ogsaa af Mennesker, der er undergivet Guds Lov og Guds Dom, og ogsaa for den gælder den Sætning: »Hensigten helliger ikke Midlet«.

Ja, nu kan det blive meget interessant. Hele Problemet tilspidser sig jo til dette: om den gode Hensigt helliger det daarlige Middel. Herpaa beror det hele. Hensigten med Loven er Nationens Livskraft og Sundhed, og den er god; men Midlet, der skal bruges, er et Indgreb i Guds Ret, og

det er en svær Synd. Om nogen Tid kommer altsaa i Rigsdagens Historie et unægtelig spændende Øjeblik. Saa ofte er det blevet paastaet her i Landet baade i Skrift og Tale, at det var de fæle Jesuiter, der handler efter og lærer den Sætning: den gode Hensigt helliger det slette Middel, skønt de i Virkeligheden altid har hævdet det modsatte. Men Fordomme er jo sejglivede, og den om »Hensigten« findes endnu hos Tusinder, som kan være meget ivrige med at give deres Afsky tilkende. Disse skulde nu passe godt paa, om den lovgivende Myndighed holder sig ren for Vederstyggeligheden.

Der er endnu nogle andre Ting, som Theologerne gør gældende mod den paatænkte Sterilisation. Jeg skal kun antyde to af dem. Hvad der for Tiden er en aaben Hemmelighed, nemlig det store sædelige Forfald paa Kønslivets Omraade baade indenfor og udenfor Ægteskabet, fremskyndes ved denne Operation ydermere, fordi Folk lærer en ny Maade at kende, livorpaa de kan praktisere de naturstridige, af Gud saa strengt forbudte onanistiske Metoder. — Lærerne i Kirkeret erklærer, at en Mand, som har underkastet sig den dobbelte Vasektomi bliver uskikket til Ægtestanden. Han kan ikke blive gift, og denne naturlige Ægteskabshindring gælder ikke blot indenfor den katholske Kirke, men ogsaa udenfor. Vilde man alligevel forsøge at indgaa Ægteskab, vilde det i Guds Øjne ikke være andet end forbudt Samliv, uden Guds Velsignelse, men med hans Vrede over det hele Tiden. —

Af hele denne Artikel fremgaar, tænker jeg, klart, at Kirken og dens Videnskab er en Beskytter af det menneskelige Legemes Værdighed og de Evner, Gud har nedlagt i det. Den forsvarer ogsaa Guds Rettigheder og Krav til os. Men den gør endnu mere. Den øver ikke blot Kritik af uheldige Strømninger, der er oppe i Tiden, men har ogsaa positive Forslag til Opnaaelse af den størst mulige Livskraft og aandelige Sundhed i et Samfund. Den peger hen paa, at den saa meget forsømte Viljesopdragelse maa faa sin rette Plads igen. (Paa dette Omraade har heller ikke den psykologiske og pædagogiske Videnskab gjort nær saa meget som for Erkendelsesevnerne.) De

menneskelige Drifter maa komme under systematisk Behandling og Regulering fra Ungdommen af. Hele det offentlige Liv maa igen bestemmes af den kristne Morals Grundsætninger. Kristendommen viser, hvad der kan og skal opnaas af sædelig Renhed og Kraft. Den belærer om Midlerne og foreholder de store Eksempler. Den fører hen til de Kraftkilder, som vi har i Bønnen og Sakramenterne. Den garanterer for sund Vækst af Sjælelivet i Samfundet og danner derved den nødvendige aandelige Side til de talrige og gode Foranstaltninger paa Hygiejnens og det sociale Livs Omraade, som Stat og Kommune har truffet, — hvis bare Menneskene vil modtage Indbydelsen og gribe deres Chance. Saa vilde Antallet af degenererede Mennesker meget hurtigt gaa ned, og vi vilde blive forbavsede over den store Forandring. Helt kan de ganske vist aldrig forsvinde.

Fr. Kùpferle. S. J.

Ny Situation i Frankrig.

Endelig, efter mange Aars Tøven, snart fulde af Haab og snart af Frygt, har Regeringen nu besluttet sig til at mildne Loven af 1901 om Kongregationerne. Det er Briand, der nu har taget Initiativet, og Poincaré har samtykket i det, det gælder jo om at fortsætte den nationale Gerning, at bevare Enigheden i Folket og at vaage over Frankrigs Ære.

Ændringer i gældende Love plejer man at sætte ind i Finansloven, og i det nye Finanslovsforslag er der to Paragraffer, 70 og 71, som her spiller en Rolle. I Henhold til den sidste Overenskomst mellem Rom og Paris er der jo blevet stiftet Diöcesanforeninger indenfor de udvidede Rammer af Loven af 1905, der tillige er blevet forbedret ved Tillægslove og ved Regeringens Fortolkning. Paragraf 70 i det nye Forslag vedrører nu Tilbagegivelsen af Kirkegodset til disse Diöcesanforeninger, for saa vidt det ikke i Mellemtiden er kommet i andre Personers Hænder. Tilbagegives skal Seminarier, Gager og Pension til Gejstlig-

heden, Sygehuse, Exercitiehuse, alle Ejendomme, der tjener Undervisning eller karitative Formaal. Da Pius X i 1905 forbød Oprettelsen af Kultusforeninger, bemægtigede Regeringen sig alt Kirkens Gods, med den nye Lov er dette Spørgsmaal ude af Verden. Til Gengæld kræver Regeringen, at de franske Biskopper og de franske Katholiker skal lade dem i Ro, der har beriget sig ved Kirkegodset i Mellemtiden. Derom har der været ført Forhandlinger mellem Nuntius i Paris, Mgr. Maglione, og Udenrigsminister Briand, og det synes, at Rom er gaaet ind derpaa. Alt dette vil blive slettet ud, som i sin Tid efter Revolutionen, da Konkordatet mellem Pius VII og Napoleon blev afsluttet.

Medens Paragraf 70 afslutter et Kapitel i Adskilleelseslovens Historie, er Paragraf 71 af endnu større Rækkevidde, idet den aabner Døren for en ny Kongregationslov og for Afskaffelsen af Loven af 1901, som Waldeck Rousseau var Ophavsmand til, og som Combes fanatisk gennemførte. Paragraf 71 gælder foreløbig kun Missionskongregationerne, hvis Institutioner i Udlandet i saa høj Grad har tjent Frankrigs Sag og fransk Kultur. Den genoptager paa en Maade de Forslag, der blev fremsat for Parlamentet i 1922 og 1923, og som Maurice Barrès med glødende Veltalenhed anbefalede Kammeret. Poincaré var dengang Ministerpræsident, og Forslagene blev begravede, thi Poincaré vilde benytte sig af dem ved de Forhandlinger, han førte med Rom for at faa Diöcesanforeningerne anerkendt. Saa kom Venstrekartellet til Magten og dermed atter Trængselstider under Herriot.

Men Spørgsmaalet om vore udenlandske Missioners Liv blev stadig mere akut. De gamle Missionærer døde, og der var ingen unge Franskmand til at fylde deres Pladser. Arbejde, der i lange Tider var udført af vore Ordensfolk, blev overtaget af andre Nationer, thi Apostolatet gaar frem for Personerne. Ingen Franskmand, der rejser i Udlandet, ligegyldigt hvad Tro han har, kan undgaa at se, hvilken stor Fejl Fanatikerne i 1904 begik, og hvilken Skade Frankrig har tilføjet sig selv. Man mindes de 40 Videnskabsmænd og Universitetsprofessorer, der i et Manifest henvendte sig til Poincaré med Bøn om, at han skulde

afhjælpe den Krise, der truede den franske Rekrutering i Missionskongregationerne, og skaffe dem Tilladelse til at leve i Frankrig og have Noviciater og Ejendomme og alt, hvad der er nødvendigt til en god Udvikling af disse Institutioner, der tilhører Fædrelandets gode og loyale Tjenere. Udenrigsminister Briand havde Øre for dette Raab. Man maa yde ham den Retfærdighed at indrømme, at det er ham, der har paavirket Ministerpræsidenten for at skaffe Misionskongregationerne en retfærdig Behandling.

Finansudvalgets Flertal har allerede givet Udenrigsministeren og Finansministeren sin Tilslutning. Venstre-Republikanerne og de radikal-nationale, der er valgt med katholske Stemmer, har loyalt holdt de Løfter, de gav ved Valgene, og det giver os Haab om, at Forslagene vil blive vedtaget.

Man skal aldrig fortvivle, aldrig holde op med at kæmpe klogt og tappert; Retfærdighedens Time slaar altid tilsidst.

Paris, Oktober 1928.

Victor Bucaille.

Siden dette tillidsfulde Brev blev skrevet, har Dagspressen bragt Efterretning om den store Modstand, der er blevet rejst mod de to Paragraffer. I en officiel Beretning fra et Ministermøde, der blev holdt den 16. ds., meddeles det, at Regeringen godt kan tænke sig en Ændring af de to Paragraffer. Hvori Ændringen skal bestaa, siges der intet om. Det synes altsaa endnu umuligt at sige, hvad Resultatet vil blive. Det er vel sikkert, at noget vil blive opnaaet, men om det bliver saa meget, som Forslagene gay Haab om, er tvivlsomt.

Red.

Biskop Smit forlader Norge.

Det sidste Nummer af »St. Olav« (19. Okt.) bringer paa sin første Side følgende Meddelelse, dateret Oslo den 12. Oktober 1928 og underskrevet af Olav Offerdahl, Administrator:

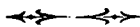
»Til Gejstligheden og folket i Det apostoliske Vikariat for Norge. Kjære katolikker. Hs. Eminense Kardinal

van Rossum, prefekt for Kongregasjonen til Troens utbredelse, har sendt mig en skrivelse, hvori han meddeler at Hs. Hellighet paven har verdiget å kalle Mgr. J. O. Smit til Rom, og som følge derav har han mottat hans avskjed som Apostolisk Vikar for Norge. Det overdras mig å føre Vikariatets forretninger som apostolisk administrator, inntil ny ordning.

Denne meddelelse vil bli mottat med beklagelse av alle dem, som har interesse for vår hellige kirkes fremgang i vårt fedreland. Men da saken er avgjort av den høieste kirkelige myndighet, har vi kun å bøie oss i ydmyk lydighet og sende vår avgåtte overhyrde den beste takk for hvad han i sin forholdsvis korte embedstid har utført for utbredelsen av vår hellige tro i Norge, samt be Vår Herre skjenke ham sin rikeste velsignelse i den nye stilling han får i kristenhedens hovedstad.«

Derefter følger en Anordning om Bønner til den Hel-
ligaand, indtil Valg af en ny Biskop har fundet Sted.

Mgr. Smit, som altsaa nu forlader Norge, er født i Deventer i Holland i 1883. I 1906 modtog han den hellige Præstevielse og studerede derefter Bibelvidenskab i Rom, hvor han tog Doktorgraden. Senere virkede han som Præst i Holland, indtil han i 1913 blev Professor ved Præsteseminariet i Rysenburg. Siden 1922 har han været Apostolisk Vikar for Norge, I denne Tid har han bl. a. aabnet nye Stationer i Haugesund, Molde, Hamar og Stabekk.

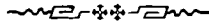

Den yngste,

som derfor trænger mest til Kærlighed og Pleje, vil se Dagens Lys den 1. November i Aar. Naar jeg derfor anmelder Fødselsdagen i Tide, haaber jeg, at Fødselsdagsgaverne ikke helt udebliver. Ellers kunde det hænde, at jeg fik Skylden derfor. Den »yngste« er selvfølgelig et Barn, men ikke et Barn alene, men en hel Børnekoloni et Børnehjem (Kommunikantanstalt), det nyeste af alle Børnehjem, som St. Elisabeths Søstre vil aabne den 1. November paa Præstøvej i Næstved. Forstanderinde for det nye Hjem bliver Mater Elisea, medens Søster Bertranda valgtes til Forstanderinde for Hospitalet.

At et Børnehjem (Kommunikantanstalt) var en absolut Nødvendighed for vor Menighed, kan enhver, der har Sans for Regning let overbevise sig om. I vort Sogn var der hidtil hvert Aar mindst 50 Daab; først i Aar dalede vi ned til 41 Fødsler. Det giver altsaa for 14 Aar $14 \times 50 = 700$ Børn; hvis vi beregner Dødsfaldene med 10 pro anno — saa mange døde der aldrig — bliver der alligevel 560 Børn tilbage, der alle mere eller mindre bor paa Landet. At undervise dem alle i Religion er en Umulighed, tiltrods for at to af Præsterne besøger Undervisningen pr. Motorcykle. Derfor fortjener St. Elisabeths Søstre Tak for deres nyeste Institution, hvis Pladser (10 Dreng + 10 Piger) allerede alle er optaget i Forvejen. De første Børn er 5 moderløse. Fødselsdagsgaverne til denne nyeste Institution (Klæder, Penge og Inventar til Børnehjemmets Kapel) modtages baade af Forstanderinden og Undertegnede.

P. D. Steidl.

Nye Bøger.

Robert Hugh Benson: En Poseur. 294 Sider. Frimodts forlag. 1928.

Det er naturligt, at Bensons psykologiske bøger finder den største læsekreds i Danmark, derfor har Frimodts forlag forfulgt »Kujonen«s succes og udsendt »En poseur«. Som Bensons engelsklæsende publikum vil vide, er det »sentimentalists«, der her er oversat, men da ordet ikke dækkes af »de sentimentale« eller lignende, har man valgt det franske ord, der også har hævd på dansk og dækker det engelske.

Hvad en »poseur« er, får man med lysende klarhed at vide i denne roman. Det er den teatralske, den forlorne, den sentimentale — manden, der indhyller sig i en sky af motivforskydninger for at skjule den gelémasse, som er hans sjæl, for sig selv.

Som Kongstads udmærkede omslagstegning antyder, er vi som sædvanlig på en herregård, og de »faste« personer optræder: Præsten, som er et fæ på denne verdens områder, lægmanden, der har ti præsters forstand, og »helten«, der ikke er nogen helt. Men Benson anvender ikke derfor cliché. Hver eneste person er fint og dog stærkt aftegnet — lige fra den rødmossede »fader Dick«, hvis ærlige, rene sind ikke kan hamle op med Chris' stemningsroderi, men som, selv om han efter en »scene« »går ud, idet han arrigt korsner sig med vievand«, dog holder fast med urokkeligt venskab trods alle prøvelser — til den

»verdenskloge« lady Hamilton, hvis verdslige, jordbundne sjæl heldigvis kun for et øjeblik rokkes af højere følelser.

Naturligt hænger denne bog sammen med »conventionalists«, som vi oprigtig ønsker også må få adgang til den danske læseverden.

Bogen er i spænding fuldtud på højde med sine forgængere, hvad der i forbindelse med den rent religiøse værdi nok skal sikre den en varm velkomst også blandt ugebladets læsere.

H. K.-Hafström.

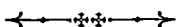
En norsk Lykønskning til Ugebladet.

I sit Nummer for 19. Oktober skriver »St. Olav«:

Nordisk Ugeblad for katolske kristne bringer i nr. 41. en interessant oversigt over de forskjellige redaktører som i 75 år fra og med 2. oktober 1853 har redigert det fortjenstfulle blad som i en lang årække har vært Skandinaviens eneste katolske tidsskrift og blev meget lest og skattet også her i Norge. Vi skylder bladet stor takk for alt det gode det i sitt lange liv har utrettet til »kristelig oplysnings og opbyggelses fremme« og ønsker det fortsatt velsignelsesrikt virke i den samme ånd i all fremtid og under stadig lysere vilkår og med stadig flere trøstefulle frukter — 30 — 60 — ja 100 fold. Det give Gud og den hellige Anskarius!»

Bladet gengiver derefter Ugebladets første Artikel fra 2. Oktober 1853.

Med Glæde vil alle vort Blads Medarbejdere og Læsere modtage denne Hilsen fra »St. Olav«, der selv kalder sig »det danske ukeblads yngre norske bror, som jo også kjemper for den samme sak og i den samme ånd«.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Danske Kvinders katholske Forbund har udsendt et Nummer af sit Medlemsblad. Det indledes denne Gang med en Skrivelse fra Paven til den internationale Ligas Præsident, hvori Den hellige Fader varmt anbefaler dette Forbund og udtaler sin Forventning om, at dets Virksonhed altid vil finde Episkopatets og Gejstlighedens »fulde Anerkendelse og virksomme og velvillige Støtte«. Af Medlemsbladets rige Indhold kan desuden nævnes en Artikel om Passiv eller Aktiv Kristen-

dom af Pastor E. Fiedler og en længere Afhandling om Den katolske Kvinde og Børnebegrænsning. Desuden er der naturligvis udførlige Referater fra Forbundets Virksomhed og fra den internationale Ligas Arbejde.

— »Den nyeste Orden« som var Emnet for Pastor P. Schindlers Foredrag paa Højskolen er den af Kardinal Ferrari stiftede Paulinerorden. Ordenen er ny, ikke blot af Aar, idet dens Stadfæstelse fandt Sted i 1926, men ogsaa ganske ny i sin Art, saa ny, at mange vel nok vil føle sig fremmede overfor et og andet i den. Dens Medlemmer omfatter ikke blot Gejstlige, men ogsaa Lægfolk, Damer og Herrer, der forpligter sig til at følge Ordenens Regler og virker i Fællesskab. Ordenens Opgave er at virke udadtil, som et Apostolat, og dens Arbejde spænder over saa vide Omraader som at bygge Kirker, [der skal være store og skønne, og at oprette billige Spisehuse. Hensigten er paa alle Omraader og i alle Befolkningslag at arbejde for det religiøse Liv i samme Aand, som taler gennem Apostlen Paulus's Breve.

Ved **Ungdomsbasarens** store Bortlodning vandt følgende Numre:

1 — 164 — 201 — 245 — 265 — 274 — 276 — 317 — 381 — 397 —
 547 — 604 — 741 — 793 — 896 — 1017 — 1054 — 1076 — 1084 —
 1230 — 1243 — 1290 — 1298 — 1299 — 1325 — 1343 — 1344 —
 1351 — 1383 — 1474 — 1481 — 1593 — 1599 — 1917 — 1944 —
 1949 — 2074 — 2128 — 2137 — 2139 — 2140 — 2141 — 2417 —
 2488 — 2510 — 2672 — 2686 — 2804 — 2827 — 2853 — 2964 —
 3080 — 3103 — 3189 — 3537 — 3542 — 3559 — 3604 — 3702 —
 3718 — 3751 — 3775 — 3982 — 4095 — 4291 — 4303 — 4304 —
 4317 — 4345 — 4375 — 4385 — 4397 — 4530 — 4567 — 4597 —
 4764 — 4786 — 4802 — 4803 — 4807 — 4922 — 4952 — 4961 —
 4997 — 5128 — 5242 — 5247 — 5616 — 5617 — 5619 — 5694.

Bortlodning af enkelte Genstande: Mawgli 33¹; Krystalvasen 42; Dukke m. Seng 37; Julekrybbe (I) 11; Julekrybbe (II) 58; Hunden »Bobby« 2; Bimbo og Kone 65; Vin 58; Baby-Dukke 57; Højtaler 2; Møbleret Dukkestue 77; Strygejern 100; Dukkestue 14; Dukkedreng 41.

Gevinsterne afhentes i Sekretariatet Stenosgade 4, København V. inden 30. November 1928. Efter den Tid forbeholder Basarkomitéen sig Ret til at disponere over ikke afhentede Gevinster. København den 16. Oktober 1928

P. Nøsen.

A.C. Onsdag d. 31. Oktober 1928 Kl. 8. Pastor Hubert Messerschmidt: Undere og historisk Forskning. Liste over indbudte Gæster findes opslaaet i Lokalerne. Gæstekort ved Henvendelse til Formanden.

Administratores.

Systemen Sakramentsogn genoptager sin Virksomhed Torsdag d. 8. November Kl. 1¹/₂ Nørrebrogade 27 Opg. A 1ste S. Samme Dag afholdes Vincentsmøde for katolske Damer i Sakramentsogn Kl. 1.

St. Ansgars Kirke. *Alle Helgens Fest:* Stille Messe Kl. 7 og 8; Levitmesse Kl. 10. Aftenandagt Kl. 8.

Alle Sjæles Dag: Stille Messe fra Kl. 6 $\frac{1}{2}$. Levitmesse Kl. 9. Aften Kl. 8: Bøn for de afdøde.

Jesu Hjerter Kirke. *Alle Helgens Fest:* Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 8 Levitmesse uden Prædiken. Kl. 10 stille Messe med Menighedssang og kort Prædiken. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Festandagt uden Prædiken.

Alle Sjæles Dag: Fra Kl. 6 stille Messer. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig Sjælemesse.

Rosenkranskirken. *Alle Helgens Fest:* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$, 7 og 7 $\frac{1}{2}$. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig Sjælemesse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt for de afdøde.

Sakramentskirken. *Alle Helgens Fest:* Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt.

Alle Sjæles Dag: Fra Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messer; Kl. 8 højtidelig Rekviemesse og derefter endnu to stille Messer. Kl. 8 Aften Andagt for de afdøde.

St. Knuds Kapel. *Alle Helgens Fest:* Stille Messe Kl. 7 $\frac{1}{2}$. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messer Kl. 6 $\frac{1}{2}$, 7 og 7 $\frac{1}{2}$.

St. Annæ Kirke. *Alle Helgens Fest:* Stille Messe Kl. 6 og 7. Højmesse med Prædiken Kl. 10. Aften Kl. 8 Andagt. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messer Kl. 6, 6 $\frac{1}{2}$ og 7; højtidelig Sjælemesse Kl. 8. Aften Kl. 8 Korsvejsandagt.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard. Torsdag den 1. November Kl. 4 Efterm. Andagt med Præd. og Bønneprocession paa Kirkegaarden. *Alle Sjæles Dag:* Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Sjælemesse. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere, maa underrette Præsten derom før den hellige Messe. Der afholdes Kollekt til Dækning af Omkostningerne.

St. Ansgars Kirke. Torsdag d. 1. Nov. (*Alle Helgens Fest*) er der ved Aftenandagten Kl. 8 Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Foreninger deltager.

St. Josefs Kirke. Alle Sjælesdag holdes Sjælemesser fra Kl. 6 $\frac{1}{2}$, og paa Grund af den første Fredag i Maanedens udstilles det Allerhelligste Kl. 1 og forbliver udstillet indtil efter Andagten 7 $\frac{1}{2}$.

St. Josefs Gilde afholder ordinær Generalforsamling Mandag d. 12. November Kl. 20 i Bredgade 67. Eventuelle Forslag bedes indsendt til Formanden, Forchammersvej 13, senest den 3de November. Bestyrelsen.

Den eukaristiske Forening holder ikke Tilbedelse Fredag d. 2. November, Alle Sjæles Dag.

St. Ansgars Boghandel er lukket Torsdag den 1. November (Alle Helgensfest).

Ung Kontormand,

Hollænder, 26 Aar søger Kost og Logi i et kath. Hjem i København. Gerne hvor han kan slutte sig til Familien. — Tilbud med Pris under Billet mrk. »Hjem« modtager Redaktionen.

Kirkelig Kalender.

28. Okt. 22. Søndag eft. Pintse. Christi Kongsfest.	4. Nov. 23. Søndag eft. Pintse.
29. — M. Simon og Judas, Apostle.	5. — M. Relikviefest.
30. — Ti. Ferialdag.	6. — Ti. Oktavdag.
31. — O. Vigiliefastedag.	7. — O. Oktavdag.
1. Nov. To. Alle Helgens Fest.	8. — To. Oktav af Allehel- gen.
2. — F. Alle Sjæles Dag.	9. — F. Laterankirkens Indvielse.
3. — L. Oktavdag.	10. — L. Andreas Avellinus, Bekender.

Ugens Messebønner.

28. Okt. Christi Kongsfest (N.-M. 1130). Ihukommelse af 22. Søndag efter Pintse (N.-M. 748, G.-M. 578). Slutningsevangeliet er Søndagens (N.-M. 750, G.-M. 579).
29. Okt. Simon og Judas (N.-M. 1124, G.-M. 959).
30. Okt. Ferialdag. Den foregaaende Søndags Messe (N.-M. 748, G.-M. 577). 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. efter frit Valg.
31. Okt. Vigilie til Allehelgen (N.-M. 1127, G.-M. 964). 2. om den Hellegaand (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for Kirken eller for Paven N.-M. [122], G.-M. [107]).
1. Nov. Allehelgen (N.-M. 1135, G.-M. 965).
2. Nov. Alle Sjæle (N.-M. 1140, G.-M. [113]).
3. Nov. Oktavdag. Messe som 1. Nov, 2. og 3. som 31. Okt.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 30. Oktober Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pater Fr. Kùpferle: Katholsk Moral II. Godt og Ondt.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Danske Kvinders katolske Forbund afholder
Landsmøde Søndag d. 11. November og Mandag d. 12. November.
Generalforsamlingen finder Sted d. 11. November Kl. 7¹/₂ i
Sct. Knuds Sal, Stenosgade.

Offentligt Møde Mandag d. 12. November Kl. 8 Aften i Bor-
gernes Hus, Rosenborggade 1.
Foredrag af Hofdame *Ulke Ramsing*: »Katholsk Kvindesag og
Katholsk Aktion« og Pastor *Fiedler*: »Kvinderne til Fronten«.
Alle, baade Kvinder og Mænd, er velkomne.

R. I. P.

Vor kære Fader, Svigerfader og Bedstefader

Johann Bucheltner

er pludselig afgaaet ved Døden d. 19. Oktober 1928.

Børn og Svigerbørn.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 45.

Søndag den 4. November.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Et sjældent Jubilæum. — Et Pavebrev til den internationale Kvindeorganisation. — Ludvig von Pastor †. — En Aften i Ghettoen. — Mariaviterne i Polen. — Skt. Josefs Gilde. — Efterretninger fra Ind og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 3, 19—32.

Sagtmodighed og Ydmyghed.

1. *Sagtmodighed og Ydmyghed vinder Guds Naade.*

Min Søn, gør dit Arbejde i Sagtmodighedens Aand, saa vil du være anset og endnu mere afholdt af Menneskene! Jo større du er, desto mere hold dig for ringe i et og alt, og du vil finde Naade for Gud. Thi Guds Magt alene er stor, og han forherliges af de ydmyge. 19—21.

2. *Vær derfor beskeden i din Færd!*

Stræb ikke efter det, der er dig for højt, og søg ikke at udforske, hvad der overgaar dine Evner! Men læg dig altid paa Sinde, hvad Gud har befalet dig, og træng ikke ind i hans mangfoldige Værker! Det er jo ikke nødvendigt, at du ser med dine Øjne, hvad der er skjult. Søg ikke for ivrigt at granske unyttige Ting, og træng ikke

nysgerrigt ind i hans mangfoldige Værker! Der blev jo kundgjort dig mange Ting, som overstiger menneskelig Indsigt. 22—25.

3. *Et hovmodigt Sind og et haardt Hjerte straffes.*

Denne indbildske Nysgerrighed har ogsaa ført mange paa Vildspor og holdt deres Tanker lænkebundne i Taabelighed. Det stolte Sind faar en daarlig Udgang, og hvem der elsker Faren, omkommer i den. Et Hjerte, der gaar tvende Veje, har ikke Held i noget, og det fordærvede Sind vil gaa til Grunde derved. Det onde Hjerte skal knuges af Smerter, og Synderen hober Synd paa Synd. For de hovmodiges Flok er der ingen Helbredelse, thi Syndens Urt er rodfæstet i dem, uden at de mærker det. 26—30.

4. *Hvorpaa man kender den beskedne vise.*

Den vises Hjerte kender man paa Visdom, den godes Øre hører paa Visdommen med Glæde. Det vise og forstandige Hjerte holder sig borte fra Synd og har Fremgang i Retfærdighedsgerninger. 31—32.

Anmærkning: Formaningen til Sagtmodighed og Ydmyghed har faaet en særlig stor Betydning i det nye Testamente ved, at vor Gud og Frelser Jesus Christus i en højtidelig Stund sagde til sine: »Lær af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet.« (Mt. 11, 29.) Hans trofaste Apostel, den h. Paulus, skriver: »Gør min Glæde fuldkommen: gør intet for at vinde forfængelig Ære, men agter i Ydmyghed hverandre højere end eder selv. Hav det samme Sindelag, som ogsaa var i Christus«. (Fil. 2, 2 ff.) I Romerbrevet staar følgende Ord: »I Kraft af den (apostoliske Embeds-)Naade, der er mig given, siger jeg til alle, som er iblandt eder, at de ikke skal tænke højere om sig, end det sømmer sig at tænke, men tænke med sundt Sind og efter det Maal af Tro, som Gud har tildelt enhver.« (Rom. 12, 3.) — Uden denne Aand kan man ikke være en virkelig Kristen.

F. K.

Et sjældent Jubilæum.

Naar Averbodes Kirkeklokker den 5. November sender deres Klange ud over Præmonstratenserabbediet og dets Omgivelser, og en mægtig Procession af over 30 Biskopper og Abbeder i fuldt Ornat skrider fra Prælatbygningen med Belgiens Primas, Kardinal van Roey, i Spidsen, saa vilde sikkert ogsaa mange af Averbodes danske Venner gerne være til Stede, ikke saa meget for at se det imponerende Skue som meget mere for at deltage i den Gudstjeneste, der paa den Morgen i Klosterkirken fejres for at takke Gud for alle de Naadegaver, der i de sidste 50 Aar er strømmet ned over dette Kloster, hvor Monseigneur Crets, den nu i over fyrretyve Aar regerende Abbed, for et halvt Aarhundrede siden aflagde sine Løfter om et Liv levet i Fatigdommens, Lydighedens og Kyskhedens Aand.

Monseigneur Crets er kendt og skattet af mange danske Katholikker. Og naar hele Belgien fejrer dette Jubilæum, saa vil vi danske Katholikker ikke unnlade at sende Generalabbeden for Præmonstratenserordenen vore bedste Ønsker.

Den 11. Oktober 1876 indtraadte Jubilaren — 18 Aar gammel — i den hellige Norberts Orden for to Aar senere at aflægge de evige Løfter. Den 3. Juni 1882 blev han viet til Præst og sendtes derpaa af sin Abbed til Louvain for der at forberede sig til den theologiske Doktorgrad. Allerede 1886 forsvarede han en Afhandling om Inspirationen i den hellige Skrift; dette Arbejde vakte en ikke ringe Opmærksomhed. Kort efter Afslutningen af Studieopholdet i Louvain mistede Abbediet sin Abbed. Skønt kun 29 Aar gammel valgte hans Medbrødre Pater Crets til deres Overhoved. Den 3. Maj blev han af biskoppelige Hænder viet til Abbed. Mange Aar senere, den 23. April 1922, valgte Generalkapitlet for hele Præmonstratenserordenen ham til deres Generalabbed. Saaledes er i korte Træk Monseigneur Crets Livsbane.

At disse 50 Aar har haft stor Betydning indenfor som udenfor Klosterets Mure, det har enhver erfaret, som har

besøgt Averbode eller har hørt Tale om dette Abbedi midt ude paa Flanderns flade Land.

Naar man opholder sig nogen Tid i Abbediet Averbode, føler man sig ofte hensat til et af Middelalderens Klostre: Klosteret var et Centrum for Datidens Kultur, et Centrum for Godgørenheden og fremfor alt et Centrum for Bønnen.

Kommer man fra Nord kørende til Abbediet, saa undrer man sig over den mægtige Skorsten, der hæver sig op over en lang Række lave Huse. Det ser ud som en stor Fabrik og er det jo i Virkeligheden ogsaa, men dog kun en lille Del af det store Præmonstratenserabbedi. Fabriksvirksomheden er et stort Trykkeri. Antallet af Eksemplarer af de Ugeblade, der udgaar derfra — 259,690 — giver straks et Billede af en af dette Klosters Virksomheder, som har gjort dets Navn bekendt i hele Belgien og langt ud over Belgiens Grænser.

Kommer man derimod fra den anden Side og følger Kirkeklokkernes Kalden til Korbønnen, saa ser man her henved hundrede unge og gamle Munke samlede i Koret for ledsaget af Orgelets Toner at recitere Davids Salmer og Breviaret's Bønner til Guds større Ære og til Frelse for Sjælene derude.

Men hvorfor nu tale om disse Virksomheder, naar det er Monseigneur Crets, der skal fejres og tales om? Hvis noget Steds en Fører er nødvendig, saa er det fremfor alt i et Kloster. Den gode Abbeds Aand er Klosterets Aand. Enhver, som derfor har haft Lejlighed til at iagttage Averbodes Virksomhed, det være sig i den liturgiske Bevægelse, i Trykkeriets Apostolat eller i Missionsvirksomheden, er overbevist om, at dette Kloster maa være ledet af en Mand, der mere end nogen anden er gennemtrængt af de bedste Idealer, den rette Ordensmand kan være gennemtrængt af: Alt for Sjælens Frelse.

Saaledes var ogsaa Monseigneur Cretses Liv. Den Dag i Dag begynder han, skønt nu over 70 Aar gammel, sin Gerning klokken 3,30 for klokken 4 at staa i Koret til Matutinen. Her viser Abbeden, hvor højt han skatter denne Præmonstratensernes store Opgave: Udøvelsen af Kirkens Liturgi og Bønslivet, som er den livgivende Kraft i alt andet Apostolat. Monseigneur Crets har i sit Liv

gjort meget for Udviklingen af Liturgien i den Orden, han leder. Mange Fornyelser og Forbedringer har hans Erfaringer og hans Arbejde til Ophavsmand,

Vi har omtalt Monseigneur Cretses Virksomhed indenfor Klosteret, som nu tæller fem Gange saa mange Medlemmer, som da han overtog Ledelsen. Vi har omtalt det store Trykkeris Indflydelse paa Belgiens Katholikker, især

i Flandern. Vi kunde længe fortsætte med at omtale denne og hin Opgave, som Monseigneur Crets har udført. Men kun een skal endnu nævnes, og det er ganske naturligt den, der mere end nogen anden har vor Interesse, da vort Land derved har faaet en saa stor Velsignelse. Det er nemlig Monseigneur Cretses Indsats i Arbejdet for Troens Udbredelse, I mange Aar har Averbode sendt Missionærer til Brasilien, hvor de nu har store Gymnasier og Skoler, som allerede har givet Landet intet mindre end 92

indfødte Præster. Men ogsaa her i Danmark har vi nydt godt af denne Virksomhed. Det var Monseigneur Crets, som for 25 Aar siden fulgte Pater Brems til Vejle til Begyndelse af den Virksomhed, der saa 20 Aar senere skulde føre ham til at blive Biskop i Danmark. Men efter denne første Præmonstratenserpaters Ankomst til Danmark fulgte ikke saa faa efter, og taknemmelige kan vi nu se ud over vort Land, hvor Præmonstratenserne fra Abbediet Averbode har bygget tre Kirker, i Esbjerg, Vejle og Nyborg. Stor er Abbedens Interesse for Arbejdet i Danmark. Mange Aar igennem tog han aarligt til Danmark for at opmuntre sine Patres og selv se, hvor man kunde bringe Hjælp og Støtte. For nylig udtalte han, at han ønskede atter at komme til Danmark, men de svære Opgaver, som Ledelsen af en saa stor Orden fordrer af denne Mand, tillader ham ikke mere at forlade sit Kloster. Men om det nu ogsaa er sjældnere, vi ser Monseigneur Crets i Danmark, saa ved vi, at vort Land har en stor Plads i hans Hjerte og fremfor alt i hans og hans Klosters Bønner.

Ved Monseigneur Crets Jubilæum vil der dog ogsaa være enkelte Repræsentanter fra Danmark til Stede. I Spidsen for dem er vor Biskop. Sikkert vil det være vor Biskop en Glæde paa denne Dag at bringe alle danske Katholikkers Tak til Jubilaren for, hvad han har gjort for Troens Udbredelse i Danmark, og udtrykke Ønsket om, at Gud maa lade ham leve endnu en Del Aar, saa mange af de Planer, han i disse Aar beskæftiger sig med, maa komme til Udførelse og være til Velsignelse for en endnu større Skare af troende.

Ad multos annos!

Knud Ballin,
Klerk.

· Et Pavebrev til den internationale Kvindeorganisation.

Den hellige Fader har sendt Præsidenten for den internationale katholske Kvindeliga, som ogsaa Danske Kvinders Katolske Forbund er tilsluttet, følgende Skrivelse.

Til vor kære Datter F. Steenberghe-Engeringh,

Præsident for den internationale katholske Kvindeliga.

Den Beretning, som hans Eminence Kardinal Protektoren for Deres store internationale Liga har overbragt os om alt, hvad der er bleven behandlet og besluttet paa Ligaens 7. Kongres i Haag, har fyldt Os med Trøst. De vigtige religiøse og sociale Spørgsmaal, som her blev drøftet i fuld Overensstemmelse med den katholske Læres og Morals Principer, i ubetinget og hjertelig Tilslutning til den Hellige Stols Direktiver, den virkelig overnaturlige Aand, hvoraf alt var gennemtrængt; et saadant Arbejde kunde ikke undlade at glæde Os, alle troendes Fader. Det har ogsaa været Os en ganske særlig Glæde at se, hvorledes Deres Liga samtidig med, at den forbliver tro mod sine egne Statutter, fuldstændig har forstaaet og realiseret det sande katholske Lægmandsapostolat, saaledes som Vi ønsker det, og som Vi flere Gange har defineret det: katholske Lægfolks Deltagelse i det gejstlige Apostolat til Forsvar for de religiøse og moralske Principper og til Udvikling af en sund og frugtbringende social Aktion under Ledelse af det præstelige Hierarki, udenfor og over alle politiske Partier, for at genindføre katholsk Liv i Familie og Samfund.

Kun ved en Aktion ledet og ført paa denne Maade kan og bør den katholske Kvinde i de nuværende sørgelige Familie- og Samfundsforhold yde sin Medvirkning til efter Forsynets Plan at hæve Samfundet op til de kristne Idealer, hvorfra det er sunket.

Paa dette Omraade har Deres Liga allerede udført, og vi haaber vil vedblive at udføre, store Ting, thi derved, at Ligaen gennem sin internationale Organisation forener alle Landes forskellige katholske Kvindeforbund, er den i Stand til at samle alle kvindelige Kræfter fra alle Samfundslag indenfor den katholske Verden til Enhed i Synspunkter og Virkemaade i Kampen for at forbedre Samfundet.

Paa den anden Side er det nødvendigt for at bevare de rene katholske Linier indenfor Deres Liga, at de forskellige Forbund, taget hver for sig, ikke slutter sig til neutrale Kvindeforbund eller Ligaer,

I Overensstemmelse med Kirkens Lære og med Tilslutning af de tilknyttede Forbunds Delegerede vedtog Ligaen paa dens 6. internationale Kongres i Rom følgende Resolution:

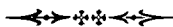
»I Overensstemmelse med Kirkens Lære og med de forskellige katholske Ligaer fastslaar den internationale katholske Kvindekongres i Princippet at være imod al Form for Interkonfessionalisme og enhver Tilknytning til neutrale, ukonfessionelle eller protestantiske Organisationer. I det Tilfælde, hvor et individuelt Samarbejde skulde forekomme ønskeligt eller nødvendigt, alt efter hvert Lands Forhold, maa man forelægge Sagen for den stedlige Biskop.«

Det er altsaa meget opportunt. at De endnu engang har understreget det Princip, at den internationale katholske Kvindeliga ikke kan optage Forbund, der er tilsluttet neutrale Ligaer. Idet Vi sluttelig betragter alt, hvad De har foresat Dem for yderligere at udvikle og udbrede Ligagens Virkefelt, føler Vi os overbeviste om, at Deres allerede prøvede og altid under Kirkens Ledelse underkastede Virksomhed vil finde Episkopatets fulde Anerkendelse og virksomme og velvillige Støtte, samt at Gejstligheden vil gøre sig det til en Pligt at yde Dem sin vedvarende Støtte og Hjælp, eftersom det katholske Lægmandsapostolat ifølge Vor første Encyclika for Fremtiden skal være en uadskillelig Del af Præstevirksomheden.

Som Vidne om Vor særlige Bevaagenhed og som Pant paa den guddommelige Naade, giver Vi Dem, Fru Præsident, alle Raadets Medlemmer og alle de tilknyttede Forbund den apostoliske Velsignelse.

Vatikanet i Rom, 30. Juli 1928.

PIUS p. p. XI.

Ludwig von Pastor †.

Fra Dagbladene vil vore Læsere have erfaret den store katholske Historiker Ludwigs von Pastors Død. Fra Rom skrives derom til os:

Sjældent har en Efterretning fremkaldt en saadan Sorg

i Vatikanet, som det korte Telegram, der meddelte Ludwig von Pastors Død. Medens den store Lærde laa syg i Innsbruck, modtog Den hellige Fader daglig Efterretninger om Sygdommens Forløb, og efter Dødsbudskabet trak han sig tilbage til Bøn i sit Privatkapel, hvor han opholdt sig længe.

Baron Pastor var ikke blot den østerrigske Republiks Gesandt ved Den hellige Stol, men ogsaa en af vor Tids lærdeste og ædleste Mænd, en skarpsindig og upartisk Historiker, hvis Dom aldrig fejlede hverken i Ros eller i Dadel. Hans »Pavernes Historie« er et monumentalt Værk, som der næppe findes Magen til. Sit Stof øste han af sikre Kilder, og aldrig søgte han at skjule eller tilsløre Sandheden. Netop i denne absolute Upartiskhed ligger Hovedværdien i hans Arbejde. Da han engang blev spurgt om sine Principper i denne Retning, gav han et Svar, der karakteriserer hans Værk: »Jeg har altid fulgt Augustinus's to store Grundsætninger: Jeg elsker Plato, men jeg elsker Sandheden højere; Gud trænger ikke til vore Løgne.« Den øverste kirkelige Autoritet tog ham det ikke ilde op, men handlede efter Leo XIII's Ord, da han paa Pastors Bøn aabnede Vatikanets Arkiver: »Kirken har intet at frygte af Dokumenternes Offentliggørelse.« Selv Skyggerne tjener til at lade den uforlignelige Skønhed straae endnu mere.

Det er bekendt, at de tre sidste Paver paa enhver Maade hjalp Pastor i hans Arbejde. Da Konklavet valgte Kardinal Ratti til Pave, befandt Pastor sig sammen med andre Diplomater paa Terrassen ved Majordomus's Værelser. Da den nyvalgte traadte ud paa Benediktionsaulaens ydre Loggia, tog den Lærde begejstret Del i Hyldesten, og da en spurgte ham, hvad han mente om den nye Pave, svarede han: »Historien skriver man bagefter og ikke forud; dog kan jeg sige, at man af denne Morgen kan forudsige en skøn Middag.« Ogsaa Pius XI viste ham altid stor Agtelse.

Alle italienske Blade, ogsaa de, der ikke altid er kirkevenlige, har skrevet lange Nekrologer, hvori de anerkender den afdødes store Dannelse, hans Genialitet, hans ædle Liv og hans Livsværks umaadelige Betydning. Regeringsbladet »Tribuna« slutter sin Artikel med følgende Ord: »Vi ærer i Ludwig Pastor en Søn af en anden Race, der

viede hele sit Liv til den ideelle Opgave ved et Troens og Videnskabens Kæmpeværk at vise Roms religiøse Mission i Verden.«

Nu er han død, men hans Værk lever udødeligt videre. Pastors »Pavernes Historie« er en Apologi, da den lærer os og beviser, at Civilisationens Frelse, Evangeliets Hellighed, Befrielsen fra Hedenskabets Aand, er Kirkens Værk.

En Aften i Ghettoen.

Oversat fra Engelsk.

En snæver Blindgyde med toppede Brosten ligger i Nærheden af Whitechapel Road lige overfor London Hospitalet. Sommetider ser man tre-fire Børn, der spiller Cricket op mod den enlige Lygtepæl, til andre Tider er Gyden ganske øde og forladt. I Aften staar der en Gruppe Mennesker midt paa Kørebanen, og inderst i Gruppen staar der en ung Mand og taler. Hans Talerstol er en Appelsinkasse paa Højkant, hans Stemme er ikke særlig bemærkelsesværdig og hans Tale ikke oratorisk. I alt ydre minder han faktisk mest om en almindelig Politicus paa Gadehjørnerne. I Øjeblikket diskuterer han ivrigt Hestevæddeløb — men det er blot for at samle sig en Kreds af Tilhørere. I Whitechapel Road larmer Biler og Sporvogne forbi med straalende Lys, Butikspiger og Gadeungdom slentrer forbi paa Vej til Biografen eller bare op og ned ad Gaden, smaa Forretningsfolk og Kontorister skynder sig afsted hjemad eller til Selskab, og nogle faa, som iagttager Livet, kommer langsomt vandrende. Det er dem, der udgør Gruppen i Gyden.

Se nøje paa dem. Det er et typisk jødisk Ansigt det der, med den krogede Næse og de store Næsebor, de høje Kindben og de mærkeligt anbragte mørke Øjne — hans Fader blev forjaget fra Polen i den gamle Forfølgelsestid. Der har vi et rigtig asiatisk Ansigt — fyldigt, rundt og skinnende, glatte og runde Linier, store Læber og mørke Øjne, som sidder for langt fra hinanden. Hvordan er han kommet her? Saa er der en mørk, gammel Mand, som Aarene krummer sammen, og som Bekymringer har furet. Rembrandt vilde have nydt hver eneste Rynke paa det gule Hoved, hvor nogle faa graa Haar blæser frem under den fedtede gamle Hat. Vi fortsætter Betragtningen — hvert af disse Ansigter vilde faa et Kunstnerhjerte til at banke

af Fryd, hvert af dem er særpræget, og dog har de alle karakteristisk ensartede Træk. Og hist og her, ligesom for at understrege dette karakteristiske, finder vi nogle faa skarpe engelske Ansigter, som ser mærkelige ud i denne Gruppe af en anden Race.

Nu er vor Taler for længst færdig med Hestevæddeløb. Det lyder mere, som det nu er St. Thomas af Aqvin, han taler med dem om. Det drejer sig om Sjælen — et mærkeligt Emne for en Gadehjørne-Taler — og dog er Tilhørerne interesseret, ellers vilde de gaa deres Vej.

Hør engang det Spørgsmaal. Det var godt stillet, min Herre, De har læst Deres Filosofer godt! Hvad kan nu vor Taler paa Appelsinkassen svare til det? Ved at lytte til Svaret, kan vi i Aanden se St. Thomas skrive det som Svar til en af sine Samtidige. Ja, det er jo virkelig den gamle Indvending — og vor Taler finder det gamle Svar godt nok endnu, selv om St. Thomas har ligget begravet i snart syv Hundrede Aar.

Er der andre, som ønsker at spørge om noget? Ingen? Nuvel, saa vil han ikke længere optage Pladsen for en gammel Ven af dem — Tak allesammen og God Nat . . . Og han gaar ned fra sit Kateder.

En høj, tynd Præst tager nu Appelsinkassen i Besiddelse og hilser »God Aften« af de fleste i Skaren. Dette her er Aftenens Toppunkt, Skaren trænger mere paa, flere slutter sig til, og alle venter med Interesse paa, hvad der vil komme. I Aften kunde han ønske at minde dem om en af deres største Skribenter, Moses Ben Maimon, og han fortsætter med at tegne Tiden og Stedet for dennes Virksomhed. Han viser Kristendommens Indflydelse paa vor Ven Moses og hans og hans Gernings Virkning paa Kristenheden. Ben Maimon er et velkendt Navn, han var en stor Skribent og en stor Tænkter: husker de hvad han sagde om Kristendommen? Se engang, hvad godt han fandt i den. Og den katholske Kirke den Dag i Dag lærer den samme Kristendom, som behagede Ben Maimon paa St. Thomas's Tid. Den er Umagen værd at betragte — og han fortsætter med at vise Jødedommens og Kirkens Lighedspunkter og forklarer, hvad de forskellige Læresætninger virkelig betyder — »og, De ved, den Idé er ikke ukendt for Deres kabbalistiske Forfattere . . . der er et Sted hos . . . det beviser ikke noget, men det viser dog, at Idealet ikke er helt u-jødisk, som De ellers kunde have troet . . .« Alt for snart slaar et Ur ti Slag, og Mødet slutter med »God Nat« og »Kommer De herud næste Uge, Father?« . . .

Dette er en kort Skitse af et almindeligt Møde — der holdes hver Uge to af »det katholske Israels-Gilde«. Vi

vender os til de tabte Faar af Israels Hus og overlader til de andre Gilder de tabte Faar fra de mange kristne Sekter i dette Land. Vor Stab af Talere er mindre end ti Mand stærk, skønt vi har arbejdet i tre Aar. I Øjeblikket er der som sagt kun to Møder paa et Par Timer hver.

Hvis vi havde flere Talere —

Man vil spørge om vore Resultater. Hvis man mener Konvertitter, kaldet ved vore Taler, saa kender jeg ingen. Men hvis man ved Resultater mener, hvor meget mere vore Jøder nu kender til Kristendommen, hvor mange Fordomme der er udjaget, hvor megen gensidig Venlighed og Sympati der er vakt — og alt gennem disse Møder, saa vil jeg sige: For tre Aar siden var det svært at blive hørt, kun faa Jøder kom, og saa kom de for at haane. Der var ofte svære Spektakler, og deres Idé om Kristendom var alt for grotesk til, at Talerne kunde imødegaa den. Nu har vi, Gud være lovet, sømmelige og ordentlige Møder. Spørgsmaalene er saglige og rettes saa høfligt, som nogen Ikke-Katholik kan gøre det. Men der er stadig Masse af Arbejde at gøre, saa længe der er Jøder, som tror, at Treenigheden bestaar af Gud, Christus og Maria.

Vi ønsker Hjælp — flere Talere og frem for alt flere Bønner. Det er noget, alle ved, at Jøderne ikke er lette at have med at gøre — Racefordomme paa begge Sider og religiøse Fordomme lige saa vel er begge Dele Hindringer. Først maa de faa Naade til at høre paa os, saa maa vi faa Naade til at overbevise dem forstandsmæssigt, og endelig maa de faa Naade til at tro.

Og nu er Naaden, som Theologerne siger os det, en fri Guds Gave, men den skænkes til den, der beder.

Burke.

Mariaviterne i Polen.

Danske Blade har bragt Meddelelse om, at en polsk Ærkebiskop og andre høje Prælater er blevet dømt for Umoralitet. Desværre fremgik det ikke altid af disse Efterretninger, at det ikke drejer sig om katholske Prælater; et Billede viser endda de dømte i katholsk Bispedragt. Men denne Dragt er ogsaa det eneste katholske og det eneste biskoppelige ved disse Herrer. Det drejer sig nemlig om Lederne af den mariavitiske Sekt.

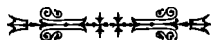
Allerede i 1908 talte den polske Presse højt om denne

»Ærkebiskop« Kowalskis Umoralitet, men han fandt Beskyttelse hos de russiske Autoriteter, der haabede at kunne skade den katholske Kirke ved at favorisere denne Sekt. I 1909 blev det polske Blad »Kurjer Swiateczny« konfiskeret paa Grund af Artikler mod Mariaviterne, og Statsadvokaten meddelte, at hvert Nummer, der indeholdt noget mod denne Sekt, vilde blive beslaglagt. Redaktøren Jan Czempinski blev dømt for Blasfemi og maatte seks Uger i Fængsel.

Paa samme Maade gik det den katholske Prælat Dr. Godlewski, der havde offentliggjort en Artikel mod den mariavitiske Vranglære med Tillen »Hvem er som Gud?«. Han blev idømt en Maanedes Fængsel for Blasfemi og blev desuden afsat fra sit Embede, ligesom det blev ham forbudt at prædike og at høre Skrifte.

Da den russiske Duma i 1909 vilde legalisere Maria-viterne, paaviste den polske Klub i Dumaen, at denne Sekt er umoralsk, idet den udbreder Gudsbespottelse og Usædelighed. De katholskfjendtlige russiske Kredse fandt da paa at forelægge Forslaget om Anerkendelse af Maria-viterne sammen med 20 andre Forslag under Fællestitlen »Mindre Sager«, som efter Dumaens Forretningsorden ikke gøres til Geasiand for Diskussion. Paa den Maade opnaaede den mariavitiske Sekt russisk Statsanerkendelse.

I den nye polske Stat blev Forholdet et noget andet. I 1925 konfiskerede den polske Øvrighed Kowalskis »Kommentar til Det gamle Testamente« som krænkende for den offentlige Moral. Nu er man altsaa ogsaa gaaet frem mod Manden. Den polske Forfatning har den samme Bestemmelse som de fleste andre Landes Forfatninger, at kun saadanne Religioner er tilladte, som ikke er imod den offentlige Orden og den offentlige Moral.

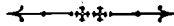

Skt. Josefs Gilde.

VIII. Hvad yder Skt. Josefs Gilde sine Trosfæller?

Skt. Josefs Gilde søger at knytte Baandene fastere imellem alle Katholikker i Danmark ved at støtte katholske Foretagender, ved gennem Skrift og Tale samt Møder at indprente alle Kirkens Betydning for hele Samfundet. Skt. Josefs Gilde vil ved Agitation og Eksempel gøre sit til, at Katholikker, den katholske Kirke, katholsk Tankegang, katholske Initiativer kan og skal kunne gøre sig gældende

i en Tid, hvor en Bevægelse gør det mest mulige for at stille Religionen paa den nederste Plads ved at søge den fortrængt fra vore Opdragelsesanstalter; hvor moderne Folkeoplysning vil stille Religionen i Skygge og kun har Tanke for timeligt Velfærd. (Sluttet.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. En af den københavnske Menigheds kendte Skikkelser, Direktør for »Institut français« i Stenosgade, Hr. *Albert Husson*, fylder den 3. November 70 Aar i fuld Vigueur. — Mange vil sikkert mindes Dagen og sende Fødselsdagsbarnet en venlig Hilsen, baade de, som Hr. Husson paa en saa dygtig Maade har bibragt Finesserne i det smukke franske Sprog, og de, som har nydt godt af hans musikalske Begavelse. Familien Husson er nemlig fra Naturens Haand velsignet med den Gave at være meget musikalsk, og »Papa Husson« selv har ved mange Lejligheder demonstreret dette, og det altid paa en meget tjenstvillig og uegennyttig Maade. For at støtte den gode Sag har Hr. Husson snart selv stiftet snart været med til at stifte adskillige Kirkekor og Sangforeninger. Mest Tid og Arbejde har Hr. Husson ofret paa Sakramentskirkens Kor, som under hans Ledelse bragte det saa vidt, at det gentagne Gange kunde holde fine, vel sammensatte Kirkekoncerter, som der ligefrem var Rift om at faa Billetter til, og som havde en »god Presse«. — I Sakramentskirkens Krønike har Hr. Husson sikret sig et taknemmeligt Minde. Da han efter 10 Aars trofast og uegennyttigt Arbejde trak sig tilbage fra Koret og overlod det til sin Søn, blev hans Virksomhed ogsaa paaskønnet, idet vor Apostoliske Vikar skaffede den dygtige og opofrende Kordirigent en pavelig Udmærkelse. N.

— St. Michaels Klubs Møde i forrige Uge blev en interessant Oplevelse for Medlemmerne, idet Klubbens Ærespræsident, *Baronesse Rosenørn-Lehn*, kom herind fra Roskilde og — efter et lille orienterende Foredrag — oplæste første Del af sin udmærkede Bog »Glentholm«. Den for Kirke og Land svære Tid blev levendegjort for de opmærksomme Tilhørere, ej heller gik det Folks Bevidsthed forbi, at det ender med en Forjættelse. Aftenen sluttede med pynteligt og muntert Kaffe- og Thebord, Banquet i de pavelige Farver, samt berettiget Hyldest og Tak til Baronessen, hvilken gentages her i alles Navn.

I. W.

— Med sit Foredrag om Léon Bloy og hans danske Hustru gav Pastor Wevers Højskolens Tilhørere en interessant og smuk Aften. Denne franske Forfatter, som Johannes Jørgensen har gjort os bekendt med, er en mærkelig Skikkelse indenfor Kirken og Litteraturen. I et Sprog, hvis Voldsomhed søger sin Lige, udøste han sin Vredes, ikke altid velduftende, Skaaler over alt og alle. Men af et Hjertes glødende Kærlighed til Tro og Kirke gjorde han det i den Højstes Tjeneste, hadende alle Mellemstandpunkter og krævende det absolute. Bloys danske Hustru var Digteren og Danteoversætteren Chr. F. Molbechs Datter, der trofast delte Forfatterens Ensomhed og Fattigdom. P. Wevers kønne Skildring af de unge Menneskers første Møde og deres Ægteskab blev Aftenens bedste Udbytte.

Danske Kvinders katolske Forbund afholder **Landsmøde** Søndag d. 11. November og Mandag d. 12. November. Generalforsamlingen finder Sted d. 11. November Kl. 7½ i Sct. Knuds Sal, Stenogade.

Offentligt Møde Mandag d. 12. November Kl. 8 Aften i Borgernes Hus, Rosenborggade 1.

Foredrag af Hofdame *Utke Ramsing*: »Katholsk Kvindesag og Katholsk Aktion« og Pastor *Fiedler*: »Kvinderne til Fronten«.

Alle, baade Kvinder og Mænd, er velkomne.

Efter Foredragene selskabeligt Samvær med Souper, hvortil Billetter à 3 Kr. 50 Øre faas i Katholsk Boghandel, Stenogade, indtil Lørdag d. 10. Nov.

Mødeforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag d. 6. Nov. Kl. 8¼ læses den hellige Messe for Foreningens Anliggender.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Mandag d. 5. November Kl. 8 Aften i Kapellet i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag d. 11. November Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Ellsabeth-Vincentsforeningen paa Frederiksberg genoptager sine Møder paa Systuen Boyesgade 8¹ torsdag d. 8. November Kl. 1½—4.

Katholsk Radioklub

afholder Medlemsmøde Mandag den 12. November Kl. 8 præcis i Festsalen Hans Bogbinders Allé 2, Sundby.

Demonstrationer og Radiomusik ved Hr. H. R. Nielsen, »St. Knuds Radio«, St. Knudsvej 6. **Korsang** af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Hr. B. Husson.

Optræden af Hr. Sceneinstruktør Svend Barfred. **Klaverkoncert** af Organist Carl Vorm og Frk. Else Barfred.

Efter Underholdningen er der fælles Kaffebord.

Menighedens Medlemmer er velkomne, og Klubbens Medlemmer kan medtage Gæster.

Kolportører til Salg af Julehæfter og Julekort over hele Landet søges. Skriftlig Henv. Boghdl. »Marné«. — Amagerbrog. 156 Kbhvn. S.

Enepige kan faa Plads straks. Overretssagfører Sjøstrøm, Vester Voldgade 83.

Kirkelig Kalender.

4. Nov. 23. Søndag eft. Pintse.	11. Nov. 24. Søndag eft. Pintse.
5. — M. Relikviefest.	12. — M. Martin I, Pave og Martyr.
6. — Ti. Oktavdag.	13. — Ti. Didacus, Bekender.
7. — O. Oktavdag.	14. — O. Josaphat, Biskop og Martyr.
8. — To. Oktav af Allehelgen.	15. — To. Gertrud, Jomfru.
9. — F. Laterankirkens Indvielse.	16. — F. Ferialdag.
10. — L. Andreas Avellinus, Bekender.	17. — L. Gregor Undergøren, Biskop og Bekender.

Ugens Messebønner.

4. Nov. 23. Søndag efter Pintse (N.-M. 751, G.-M. 581). Ihukommelse af Karl Borromæus (N.-M. 1150 og [37], G.-M. 971 og [38]). 3. Alle Helgens Oktav (N.-M. 1135, G.-M. 966). 4. Vitalis og Agricola (N.-M. 911 og [33], G.-M. 742 og [34]).
5. Nov. Relikviefest (N.-M. 1150, G.-M. 952). Ihukommelse af Alle Helgens Oktav (N.-M. 1135, G.-M. 966).
6. Nov. Oktavdag. Messe som paa Allehelgensfest (N.-M. 1135, G.-M. 965). 2. om den Helligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
7. Nov. Oktavdag. Alt som 6. Nov.
8. Nov. Oktav af Allehelgen. Samme Messe som 6. Nov. Ihukommelse af Fire Kronede Martyrer (N.-M. 849, 1152 og 1086, G.-M. 687, 971 og 929).
9. Nov. Laterankirkens Indvielse. Messe som paa Kirkevielsesfesten (N.-M. [77], G.-M. 923). Ihukommelse af Theodor (N.-M. 1153, G.-M. 972).
10. Nov. Andreas Avellinus. Messe for en Bekender (N.-M. [46], Oratio 1154; G.-M. [47], Oratio 973). Ihukommelse af Tryhon og Lidelsesfæller (N.-M. 934 og [30], G.-M. 766 og [30]).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 6. November Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pater Fr. Küpferle: Katholsk Moral III. Lov og Pligt.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Katholsk Klub afholder Møde Tirsdag d. 6. November Kl. 20 pr. i Domus Medica, Amaliegade 5. Hr. Pater Schertz vil holde Foredrag om »Katholske Ordener«. Indbudte er Hr. Pastor Klar og Hr. Pastor C. von Benzons. Gæster kan medtages.
Bestyrelsen.

A.C. Extraordinær Generalforsamling Onsdag d. 14—11—1928 Kl. 8. *Dagsorden*: Tillidsvotum til Administratores. Eventuelt. — Extraordinær Generalforsamling Onsdag den 14—11 1928 Kl. ca. 10. *Dagsorden*: Forslag fra Administratores til Lovændring. Eventuelt. Foredraget samme Aften aflyses.

Administratores.

FREMMEPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 B, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 46.

Søndag den 11. November.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Nu falmer Skoven ... — Galaterbrevet. — Nye Bøger. — Savonarola. — Skt. Josefs Gilde. — Efterretninger fra Ind og Udland: København. Ordrup. Maribo. Frankrig. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 3, 3—4, 11.

Pligter mod andre, navnlig mod de fattige.

1. Giv Almisse til de fattige!

Som Vandet slukker den flammende Ild, saaledes ud-sletter Almisse Synden. Gud er Beskytter for den, der øver Barmhjertighed, han glemmer ham ikke i Fremtiden; paa Ulykkens Dag finder han en fast Støtte.

Min Søn, nægt ikke den fattige en Almisse, og tag ikke dine Øjne bort fra den trængende! Ringeagt ikke den sultende og ophids ikke den fattige i hans Nød! Bedrøv ikke den nødstedtes Hjerte, og forhold ikke den lidende din Gave! Afvis ikke den hjemsøgte Bøn, og vend ikke dit Ansigt bort fra en Stakkel! Tag ikke dine Øjne bort fra den fattige for ikke at vække hans Vrede, og giv ikke den bedende Anledning til at sende nogle Forbandelser efter dig! For hvis nogen i sit Hjertes Bitterhed forban-

der dig, skal hans Ønske høres. Han, som har skabt ham, vil bønføre ham. 3, 33—4, 6.

2. *Vær venlig og sagtmodig mod alle!*

Vær venlig mod de fattiges Flok, gør dig ringe for Odingen og bøj ydmygt dit Hoved for en Stormand! Laan uden Ulyst den trængende dit Øre; giv, hvad du skylder, og svar fredeligt og sagtmodigt! 7—8.

3. *Vær retfærdig!*

Frels den, der lider Uret, fra den hovmodiges Haand, og vær ikke sur i dit Sind (derved)! Er du Dommer, skal du være barmhjertig mod faderløse som en Fader og mod deres Moder som en Husbond! Paa denne Maade vil du være den Allershøjstes lydige Søn, og han vil forbarme sig over dig mere end en Moder. 9—11.

Anmærkning: Det rette Forhold til vore Medmennesker maa være af stor Betydning i Guds Øjne. Dette fremgaar af den herlige Løn, som tilsiges de godgørende, kærlige og retfærdige Mennesker af den Helligaand her i dette Skrift-afsnit. Endnu klarere bliver det i det nye Testamente, hvor Næstekærlighed paa Troens Grund regnes for noget af det største, der overhovedet kan opnaas. »Salige er de barmhjertige,« staar der i Bjergprædikenen, »thi dem skal vederfares Barmhjertighed.« »Salige er de sagtmodige, thi de skal arve Jorden.« »Salige er de, som arbejder for Fred, thi de skal kaldes Guds Børn.« Tager man dertil Lignelsen om den barmhjertige Samaritan og Christi eget Eksempel, »han, som drog omkring og gjorde vel og helbredte alle, som var overvældede af Djævelen« (Ap. Gern. 10, 38), saa forstaar man Rækkevidden af den hl. Paulus's Ord: »Brødre, tjen hverandre i Aandens Kærlighed. Thi hele Loven opfyldes i det ene Ord: Du skal elske din Næste som dig selv.« Gal. 5, 13—14.

F. K.

Nu falmer Skoven...

Ude i Haven regner det stadig med vissent Løv. De sitrende messinggule og rustfarvede Blade ringer Vinteren ind. Og mit Sind løber fuldt til Randen af en underlig trist Stemning.

Og dog er der lyse Minder knyttet til det brogede Efteraarsløv. Barndomsminder, der som Stjerner tindrer i den graa Stemning. Minder om den Gang, man var lille og ikke vidste om en anden Verden end den, der dannede en Ramme af Marker, Enge og Skove om ens Barndomshjem. Dengang blev man ikke tung i Sind, naar Træerne rystede deres Løv af sig.

Ens hele Liv var vendt mod Fremtiden. Ens Forældre var friske og raske; ens Søskende og Kammerater var Børn. Hvor man end saa hen, øjnedes der kun til alle Sider blomstrende, syngende, sprudlende Liv. Man smilede til alt, og alt smilede igen. Da blev selve Løvfaldet en Indbydelse til Fest.

Naar vi kom løbende fra Skole, blev det aftalt med Naboens Børn, at vi skulde ud i Skoven og samle Løv. Med smaa Vogne drog vi af Sted og med store Træriver, i hvilke der gerne manglede en Tand, og flere andre var knækkede midt over. Det var en Fryd at løbe gennem de brune Driver og faa det tørre Løv til at suse. Og hvor de bløde Hobe var vel egnede til at slaa Kolbøtter i, naar man ellers var en forsigtig lille Purk. Sikke mange Favne af det syrligt duftende Løv der kunde begraves i en Sæk! Og naar en Vogn var fyldt, blev hele Læsset trampet ned, saa man kunde blive ved at fylde paa, om og om igen. Paa Hjemturen røg baade Kuske og Heste paa en Agernhat, og man havde i det mindste een Lomine fyldt med Agern til at blæse Sæbebobler i en hel Uge.

Der er knyttet lyse Minder til de mørke Blade, der hvirvler ned fra Træerne og som syge Fugle slagrer forbi mit Vindue. Minder om ens Lømmelalder, da man om Aftenen skulde ind og skrive Fristil om Løvfaldet. Den første Sætning gik endda: »Nu falmer Skoven...« Men dermed, syntes man, var alt sagt og Emnet udtømt. Og

man suttede paa sit Penneskraft og ægrede sig over den Lærer, der kunde give en saadanne umulige Emner for. »Nu falmer Skoven.« Det var det hele. Det var ikke værd at spille mange Ord paa den Ting. For man var en Dreng, og som Dreng tager man alle Kendsgerninger som noget saare nøgternt og selvfølgeligt. Og det selvfølgelige byder ikke paa nogen Spænding og er ikke morsomt.

Naar nu Løvet falmer, bliver jeg forunderlig trist til Mode. Jeg har en beklemmende Følelse, ligesom et mørkeræd Barn har ved Aftenstid. Og uvilkaarligt giver jeg mig til at lede efter Trøst og Opmuntring baade til mig selv og til dem, der har det paa samme Maade som jeg.

Hvoraf mon det kommer, at Efteraarsløvet pludseligt hvisker saa vemodigt til en? Hvorfor mon fristes man til ene og stille at gaa omkring under de dryssende Bøge og spekulere over det Stænk af Sorgmodighed, som der er paa Allehelgens Fest, og navnlig over den mageløse Salme Nr. 250, som er skrevet i Dur og lyder, som om den var i Mol.

Ja, hvoraf mon det kommer? Jeg kan ikke sige det med Bestemthed, men jeg tror, at det er, fordi man nu er bleven voksen. Man er bleven saa stor, at man ikke kan blive større. Man er naaet til Tops og har paa Fornemelsen, at det nu begynder at gaa ned ad Bakke for en. Og saa har man efterhaanden faaet saa meget at se tilbage paa. Forældre, Bekendte og Venner, der ikke længere gaar omkring, og paa hvis Grave der er blevet tændt Lys Aftenen før Allesjælesdag.

Mon det ikke er Grunden til, at de dryssende Efteraarstræer stænker Vemod paa en? Fordi saa meget af ens Liv ligger bag ved en, og det, der ligger frem i Tiden, er saa usikkert. . . . Hvem ved, hvornaar der bliver tændt Lys paa vor Grav, og hvornaar vore Søkende og gode Venner staar stille foran et Kors med vort Navn paa og knæler paa en Haandsfuld Løv for ikke at snavse deres Søndagstøj til, mens de beder et »*De profundis*«?

Er det ikke det, som det faldende Løv hvisker: »*Sic transit gloria mundi*«. Saaledes forgaar Verdens Herlighed?

Men vi skulde ældes og modnes, førend det aarligt tilbagevendende Omkvæd fandt Ørenlyd hos os. — —

Men hvad bliver der af den lovede Trøst; den Trøst, der er saa haardt tiltrængt oven paa disse Novemberbetragtninger i Sørgerande? Ja, den har jeg i Baghaanden. Den skulde være det bedste, og derfor blev den gemt til sidst.

Naar vi ligger om Natten og drømmer i Søvn, forekommer alt det, vi dér oplever, os saare rigtigt. Vi harmes og glædes. Vi er snart højt oppe, snart langt nede. Vi kommer sammen med andre Mennesker, taler og skændes eller glædes sammen. Selv spiller vi som oftest en ikke ubetydelig Rolle. Iøvrigt sker der ikke saa lidt. Vi er snart hist, snart her. Og vi gaar fulstændigt op i det hele — indtil en Klokke kimer eller en Stemme kalder ligesom fra en anden Verden. Naar vi saa er kommet i Tøjlet og træder ud i Dagens Lys, da træder vor Drøm straks tilbage og blegner. Vi kan daarligt huske den, og vi har vanskeligt ved at give andre et Bøgreb om alt det, vi i Drømme har oplevet. Vi maa smile over det tossede Drømmespil med dets springende Overgange, der ikke kender til Logik. Og det er en Gaade, at man saadan har kunnet gaa op i Taagebilleder. Sommelider kan man forvise sig om, at hele den lange Drøm i Virkeligheden kun har staaet paa i nogle faa Sekunder.

»Naar engang paa Herrens Bud vort Timeglas udrinder«, og »en evig Sommer hos vor Gud i Paradis vi finder«, da tror jeg, at vi vil have en lignende Fornemmelse, som naar vi vaagner op af en Drøm. Bortset fra de Gerninger, som vi er Herre over, og som vi derfor skal staa til Ansvar for, vil alt det andet, som nu sætter vore Følelser i saa stærke Svingninger, forekomme os som noget underligt Gøgl.

Vi vil have vanskeligt ved at forstaa, at saadanne Smaating som Klæder og Æresbevisninger, sanselige Nydelser eller ogsaa skiftende Aarstider formaaede at afficere os i den Grad.

Hele denne jordiske Tilværelse med de utallige Gaader og usammenhængende Tildragelser vil tage sig ret komisk ud i Evighedens uforlignelige Dagslys. Alt det, der hedder

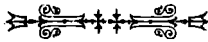
Barndom og Ungdom og gamle Dage, vil tage sig ud som Øjebliksoplevelser, naar vi først er kommet til den evige Hvile, hvor tusinde Aar regnes for een Dag. . . .

Lad os derfor ikke tage det saa tungt, alt det, som ikke er af stor Vægt. Vi skulde hellere tage det som Børn, der efter det endte Skolearbejde leger med det visne Løv og lader deres Papirsdrage stige til Vejrs over de gule Stubmarker.

Naar det saa engang bliver saa koldt og saa mørkt, at det ikke længere er til at holde ud, vil Far staa i Hjemmets Dør og kalde os ind til Varmen og Lyset.

Roskilde, November, 1928.

Steph. Wevers.

Galaterbrevet.

Af Dom Gotthard Kloker, O. S. B. (Beuron).

Autoriseret Oversættelse ved Sv. Aa. R.

Nutidsmennesker søger paa forskellige videnskabelige Omraader selv til Kilderne. Denne prisværdige Bestræbelse gør sig ogsaa gældende paa det religiøse Livs Omraade: Man søger Tilslutning til Kirkens officielle Bøn-Liturgi; sin religiøse Opbyggelse og Belæring øser man direkte af Skriften, Kirkens Opfordring til de Troende, at læse flittigt i den hl. Skrift, er ikke forbleven upaaagtet. Og dog er det ikke altid let at øse af disse gamle Kilder, at forstaa Skrifter, der er blevne til under helt andre historiske og kulturelle Forudsætninger. Dette gælder særligt det gamle Testamente. Af den ny Pagts Skrifter er det hovedsagelig nogle af Apostlen Pauli Breve, der bereder alvorlige Vanskeligheder.

I efterfølgende Afhandling prøver jeg kort at forklare Brevet til de Galater. Stoffet er ordnet efter saglige Synspunkter, og jeg slutter med en Vurdering af Brevets Værdi for vor Tid.

I.

Da Apostlen Paulus skrev sit Brev til Galaterne, havde han allerede været hos dem to Gange (4, 13). Med Virk-

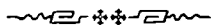
ning havde han forkyndt Evangeliet for de galatiske Kirker i Lilleasien, der i alt Fald for Størstedelen bestod af Hedninger (4, 8). Kristenlivet stod i Blomst. De »var paa den rette Vej« (5, 7). Da trængte imidlertid andre Trosvidner sig ind paa Menigheden og forkyndte et andet Evangelium (1, 6). De bejlede med Nidkærhed til Galaterne (4, 17). Deres Evangelium lød: Vil I naa til Retfærdiggørelse, maa I blive Abrahams Børn (3, 7) og lade Eder omskære (6, 12 f.). Det er ikke nok med Troen paa Jesus Kristus. Han er kun Begyndelsen, den første Indførelse. Troen maa nødvendigvis ende med og krones af Omskærelsen (3, 3). Saa først er I sande Kristne. Det lader til, at disse Trosvidner — som vi for Korthedens Skyld kalder Judaister — indtil videre fortav, at Galaterne ved at lade sig omskære ogsaa forpligtede sig til at overholde hele Moselov (5, 3). Paa den Maade mente de vel lettest at kunne fange Galaterne, eller ogsaa lagde de ikke selv stor Vægt paa Lovens Overholdelse (6, 13). For at fremme deres Forehavende gik de ikke af Vejen for personlige Angreb paa Paulus og for at mistænkeliggøre ham paa alle Maader: Paulus var aldeles ikke Apostel. Han havde ikke modtaget Evangeliet af Jesus selv men kun af Apostlene i Jerusalem (1, 11-24). Han anglede efter Menneskegunst (1, 10). Snart krævede han Omskærelse (5, 11) — her henviste de vel til saadanne Tilfælde som det i Apostlenes Gerninger (16, 3) omtalte, hvor Paulus lod Timotheus omskære af Hensyn til Jødemissionen — snart forkastede han den, som nu overfor Galaterne. Kun for at vinde dem for sig gjorde han Sagen saa let og ligetil for dem. Men derved forvanskede han det sande Evangelium. Yderligere traadte han ved sin Kamp inod Moselov i Skranken for uindskrænket Ryggesløshed og undergravede derved al Moral (5, 13). — Judaisternes Bestræbelser kronedes med Held. De kristne Galater fandt sig i at blive standsede paa Vejen og stoppede i Løbet, der var begyndt saa smukt (5, 7). Til Apostlens store Forbavselse skete det over al Forventning hurtigt (1, 6). De forekom ham forgjort og fortryllede (3, 1). De er allerede begyndt at holde de jødiske Helligdage og Fester, Sabaten, Nymaanefesten, de store aarlige Festtider: Paaske, Pinse, Løvsalsfest, Sabat- og Jubelaar (4,

10). Skønt Paulus ikke lægger Skjul paa Frafaldet (1, 6) og nærer alvorlig Ængstelse for Udfaldet af sit Arbejde (4, 11), har han dog ogsaa fuld Tillid til sine Kristne (5, 10). Det maa altsaa foreløbig kun have været nogle faa, der er faldet fra. Men disse faa kunde sidenhen smitte alle de andre (5, 9).

Paulus føler sig absolut sikker i sin Sag. Ikke den naar til Retfærdiggørelse, som lader sig omskære og holder Moselov, men ene og alene den, som tror paa Kristus (2, 16; 3, 22). De, der tror paa Kristus, er Abrahams sande Børn (3, 7. 29), Guds Israel (6, 16). I denne faste Overbevisning havde han selv og andre, trods deres jødiske Afstamning, fundet Troen paa Kristus (2, 15 f.). Om en Kristen var omskaaret eller uomskaaret, om han var født Jøde eller Hedning, er i og for sig ganske uden Forskel, noget rent udvortes. Det fremmer ikke Retfærdiggørelsen i mindste Maade (5, 6; 6, 15). Det, som det kommer an paa, er udelukkende Troen paa Kristus. Den Kendsgærning, ud fra hvilken Paulus saa sikkert løser dette Spørgsmaal, er Kristi blodige Offerdød til vore Synders Forladelse. »Kristi Kors« (6, 12. 14), den »korsfæstede Jesus Kristus« (3, 1) er Midtpunktet i hans Tænkning, Midtpunktet i hans Theologi. Kun i den inderligste Grebened og i Tak til Gud kan hans Tanker dvæle ved Kristi sonende Kærlighed (1, 4 f.; 2, 20). Kristi, den Korsfæstedes Billede kunde og burde have været Galaterne Skjold og Værn mod Judaisternes onde, forgørende Øjne og falske Lære (3, 1). Var det Omskærelse og Moselovs Overholdelse, der retfærdiggjorde, da var Kristi Død upaakrævet og uden Mening. Denne Slutning drager Paulus. Retfærdiggørelsen vilde da ikke have været ufortjent, helt Guds Naadegave (2, 21), men derimod en skyldig, veltjent Løn (Rom. 4, 4). Derfor, naar Galaterne lader sig omskære og holder Moselov i Haab om derved at blive retfærdiggjorte, da anser de Kristi Korsdød for unødvendig. Men derved skilles de fra Kristus, afviser Guds Naade (2, 21) og »falder ud af Naaden« (5, 4). Da har de intet mere at vente af Kristus (5, 2). Alle Guds store Naadesbevisninger var da spildt paa dem (3, 4). Der er kun eet af to: Enten Kristus og Naaden — eller Loven. Dette er Pauli Evangelium,

Og dette er Sandheden (2, 5. 14; 4, 16; 5, 7). Der eksisterer intet andet Evangelium. Alt andet er Forvanskning. End ikke en Engel kunde bringe noget andet (1, 8). I denne Følelse af absolut Sikkerhed udslynger Paulus Fordømmelse over sine Modstandere (1, 8 f.), et Tegn paa, at det ikke er ham om at gøre at være Mennesker til Vilje (1, 10). Han truer dem med Guds Straffedom (5, 10) og giver dem, med en ramsalt Sarkasme, det Raad hellere at gøre Skridtet fuldtud og ikke nøjes med at lade sig omskære, men yderligere lemlæste sig selv (5, 12). Saadan gør jo Tilhængerne af den lilleasiatiske Gudemoder, Fryger-Gudinden Kybele, i deres fanatiske Eksaltation. Da Judaisterne er saa ivrige efter at skille Galaterne fra Paulus, stræber han paa sin Side alvorligt og kærligt at holde dem fast (4, 17 ff.). Ingen Møje vil han sky, til han atter har født dem for Kristus, til Kristus atter har vundet Skikkelse i dem (4, 19). Allerhelst ønskede han nu at kunne være i deres Midte. Men han er henvist til, hvad han har hørt fortælle om dem, og derfor svæver han i Uvished og Ængstelse, om han nu ogsaa kan træffe den rette Tone. Han vil nødvendig fare for haardt frem mod nogen, gøre Uret mod nogen.

(Fortsættes.)

Nye Bøger.

Jon Svensson: Auf Skipalton. (Herder 1928. In Leinwand. Mit Bildern. 203 S. 4 Mk.)

Jon Svensson: Abenteuer auf den Inseln. Nonnis Erlebnisse auf Seeland und Fünen. (Herder 1927. In Leinwand. Mit zwölf Bildern. 223 S. 4,60 Mk.)

Det er løjerligt, som det kan gå til i livet. Pater Svensson er født på Island, opdragen i Frankrig, tilbragte 26 manddomsår i Danmark, har boet de sidste ca. 15 år i Paris og er en meget frugtbar og læst forfatter på Tysk. Det gamle verdenskendte boghandlerfirma Herder i Freiburg i Baden udsender den ene efter den anden af hans ungdomsbøger, som åbenbart må være bleven yndlingslitteratur i den tyske børneverden. — Som overskriften over disse linjer meddeler, er der atter, både i fjor og i år, udsendt en ny af disse fortrinlige ungdomsbøger. I den første fortæller Pater Svensson en ny række begivenheder fra sin barndom på Island, spændende, friske, naturligt og jævnt fortalte, med selvoplevelsens præg over sig, selvom

de måske — ligesom Goethes livserindringer — er *Dichtung und Wahrheit* i en uopløselig og skøn enhed. I en af fortællingerne berettes om en mægtig kamp med isbjørne, der på isbjergene er bleven ført til den hjemlige strand nedenfor fædrenegården *Módruvellir*, i andre om en eventyrlig fisketur efter foreller og en mægtig ridetur over land og vand, altsammen med det glimrende fortælle-talent, som er Pater Svenssons vuggegave. — I den anden bog fortælles om de sidste dage af det venteår, den lille islandske dreng fik i Danmark, inden han kunde komme videre herfra til Syd-Frankrig, hvor han skulde undervises og have sin klassiske dannelse. Disse dage benyttede han til sammen med en ven at foretage en fodrejse over Sjælland og Fyen, på hvilken de oplevede de mærkværdigste ting. Bl. a. opholdt de sig flere dage hos zigeunere og deltog i de teaterforestillinger, som disse gav i forskellige byer, indtil det lykkedes dem at slippe bort fra de fremmede mennesker, hvis sprog de ikke forstod, men som for øvrigt havde behandlet dem godt. Til sidst tager en elskværdig læge i Nyborg sig af dem og får dem pr. skib og bane velbeholdne tilbage til København. — Der er vel næppe mange her i Danmark, der køber disse tyske bøger, skønt de vilde egne sig godt f. ex. til højt læsning i et hjem med en stor børnesflok.

Niels Hansen.

Roma sacra.

Dette smukke Værk, der tidligere var ret kostbart, det kostede omkring 50 Kr., kan nu faas til den billige Pris af 18 Kr. 50 Øre. Bogen indeholder 152 helsides Farve-fotografier af Roms smukkeste og mest interessante Bygninger og Kunstskatte, hvoraf et skønsomt Udvalg af den evige Stads talrige Kirker er langt i Overl. En fortræffelig Indledning til Billederne giver en kortfattet, men klar Oversigt over Byens Historie og dens zandelige og kunstneriske Udvikling. Bogen er fremstillet i Ud-gaver med saavel tysk som fransk og engelsk Tekst. Ikke blot alle Romafarere, men enhver, der har Interesse for denne vidunderlige By, vil have Glæde af at eje »Roma sacra«, som Pave Pius XI, hvis Billede pryder dets første Blad, har givet sin bedste Anbefaling i et Forord.

Augustin Kock: Arildskvæden. Eget Forlag. 1928. 144 Sider.

Det er med en vis ærefrygt, man tager et sådant bibliofil-værk i hånden. Stort format, herligt papir, stilfuld »clear-type«, lækre initialer, middelalderduftende tegninger af Gisela Trapp, kunstnerisk prentet node- og tekstskrift af Alma Kock — kort sagt en prydelig paa enhver læsers bord.

Mgr. Assarsson udtaler i sin smukke, virkelig poetiske fortale ønsket om, at Arildskvadene må vække genklang i alle Arilds-venners bryst og skænke Arilds befolkning ny forståelse af hjembygdens herlighed. Dette ønske tror jeg sikkert vil blive opfyldt. Der er en understrøm af kærlighed til den skånske hjemstavn i disse digte, og middelalderlig fromhed toner sammen med en digters åbne blik for Skånes stolte vejrbitte, fjeldtunge natur — se f. eks. digtet »Kullaberg« —.

Foruden de digte, som specielt drejer sig om Arilds-legenden og Arildskapellet, er der også en række rent religiøse digte, og om disse må der da siges, at selvom de ikke når poesiens højder, giver de udtryk for mandig fromhed og lutret katholsk tankegang. Rent poetisk set tror jeg, digtet »korsliljan« står højest. Første vers kunde måske gengives således på dansk:

Der stander en lilie i Arilds gård,
 hvor lyset sig aldrig fjæler.
 I sekler den spired af klippen hård,
 hvor bølgen om tanggrunden dvæler.

I et »musikalisk, Supplement« findes en række særdeles sangbare melodier harmoniserede af Gustaf Nordqvist til forfatterens tekster.

Savonarola.

Det Foredrag, som holdes paa »Højskolen« Tirsdag d. 13. November, vil sikkert paa Grund af sit Emne samle en baade stor og interesseret Skare Tilhørere. Medens de fleste af vore store katholske Skikkelser er næsten ukendte i det protestantiske Danmark, er Savonarola endog særlig kendt. Men inletsteds finder man Mennesker, som er enige i Bedømmelsen af denne Mand. Man finder Fritænkere, der hader ham som den, der vilde Renæssancens Laster tillivs. Men andre Fritænkere, Geniernes Dyrkere, stiller ham i Rang med Verdenshistoriens allerstørste Karakterer. Man finder Protestanter, som i ham ser »Munkeandens« afmægtige Rasen ved de nye Tiders Frembrud. Men andre Protestanter tæller ham blandt de store Forløbere for Reformationen. Selv blandt Katholikker er Savonarola en omtvistet Mand. Man finder ham karakteriseret som Oprører mod Kirken. Men man finder ogsaa dem, der mener, at han var værdig til Helgenglorien.

Ikke blot dette. Ogsaa den dramatiske Spænding, som er over hans Liv, gør Savonarola til noget særligt. I de Kræfter, der kæmpede med og imod ham, er repræsenteret

de stærkeste og dybeste, Mennesket raader over, og derfor er hans Liv og Død baade et verdenshistorisk Drama og en dyb menneskelig Tragedie — ja, ogsaa en verdenshistorisk Tragedie, for derom er alle enige, at Savonarola er Middelalderens sidste Stormand. Paa Baalet i Florens brændtes sammen med Savonarola ogsaa en hel historisk Periode.

fr. *Dominicus.*

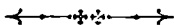

Skt. Josefs Gilde.

IX. Hvilken Løn venter den trofaste Gildebroder?

Allerede under selve Arbejdet for Gildets Sag vil den virkelige Gildebroder føle Glæde i den Bevidsthed, at han arbejder for den gode Sag. Det første Resultat vil anspore til den næste Opgave. Med Tiden, naar Frugterne viser sig, vil han kunne være stolt, naar han kan sige til den yngre Generation: »Sel dette blev opnaaet gennem Sammenhold og Offervillighed, som ogsaa jeg har ydet mit til!« Og det er godt engang at kunne lukke sine Øjne med den Bevidsthed at have arbejdet for den gode Sag og at have været en trofast Arbejder i Herrens Vingaard.

Meld Dem derfor ind i Skt. Josefs Gilde enten som aktivt eller passivt Medlem.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Fra den 21.—28. Oktober blev der i Jesu Hjertes Kirke afholdt aandelige Øvelser for katolske Mænd og unge Mænd. P. L. Günther holdt omhyggeligt udarbejdede, udmærkede Foredrag om de første Kristnes Liv, som de kristne Mænd skal se op til og efterligne. Fælleskommunionen og Slutningshøjtideligheden var talende Beviser for de gode Frugter, disse Øvelser har bragt. Hjerterlig Tak bringes herved til P. Günther for hans gode Ord og store Arbejde.

N. N.

— Som Fortsættelse af Højskolens Foredragsrække om katolsk Moral talte Pater Kùpferle om Godt og Ondt. Foredraget bevægede sig i Tankernes og Problemernes højere Regioner, men fremsattes i en saa anskuelig Form, at enhver kunde følge med. Paa Forhaand skulde Spørgsmaalet godt—ondt synes at være ganske simpelt, men Emnets Behandling viste, at det kan blive nok saa

indviklet og drage et Væld af Tanker med sig, som iøvrigt alle Spørgsmaal for den, der ikke gaar ganske tanke- og ansvarsløs gennem Tilværelsen.

— Vi gør opmærksom paa, at det er paa Søndag og Mandag, den 11. og 12., at Danske Kvinders katolske Forbund holder sit Landsmøde. Om Søndagen holdes Generalforsamlingen i St. Knuds Sal i Stenosgade. Mandag Aften holdes et offentligt Møde i Borgernes Hus, hvor Formanden Hofdame Utke Ramsing og Pastor Fiedler fra Sønderborg vil tale. Alle, baade Kvinder og Mænd, er velkomne, og man maa vel antage, at Salen bliver fyldt.

— Som sædvanlig havde store Skarer indfundet sig paa Vestre Kirkegaard Alle Sjæles Aften til den smukke Gudstjeneste. Det var i Aar Pastor Shindler, der prædikede. Efter Processionen foretoges »Libera« ved det store Kors, som Ritualet foreskriver det.

— Paa Alle Sjæles Dag blev der paa Vestre Kirkegaard afsløret og indviet et Monument for de Italienerne, der hviler der. Afsløringen foretoges af den italienske Minister, og Pastor Bernh. Jensen indviede Monumentet og bad en Bøn for de Afdøde. Det er den italienske Forening Umberto I, der har rejst Mindesmærket over sine afdøde Medlemmer.

Ordrup. St. Andreas Gilde afholdt sin aarlige Generalforsamling d. 23. Oktbr. i Charl. Palmehave. Hr. Gross. Werner dirigerede. Gross. Grugni genvalgtes til Formand, ligeledes genvalgtes Fru Tardini. Bestyrelsens Forslag om Ændring af Lovens § 5, saa at Bestyrelsen fremtidig skal bestaa af 5 Medlemmer, vedtoges, og Herterne Holler og Max Werner jun. nyvalgtes. Det vedtoges at genoptage de maanedlige Møder. Program tilsendes Medlemmerne.

Maribo. Birgittakredsen for Lolland-Falster har i Sommer og i Efteraar fortsat sin Virksomhed med en Række gode Møder. Blandt dem, der i denne Tid har glædet Kredsen med deres Foredrag, er Pastor Messerschmidt, Pastor Wevers og Pastor Steidl, der alle har talt om aktuelle katholske Emner. Kredsen overværede tillige et af Historisk Samfund arrangeret Møde i Klosterhaven i Maribo, hvor Pastor Ortved talte om Klosterlivet og Museumsinspektør Smidt om Birgittinernes gamle Klosterkirke i Maribo. Ikke mindst for de Unge, der i stigende Antal overværer disse interessante Møder, har Kredsens Virksomhed sin store Betydning.

Frankrig. Danske Blade har bragt Meddelelse om Ødelæggelsen af Combes's Statue i Pons, og det skrives, at Gerningsmændene var Katholikker, der tilhørte »Action française«. Det er da paa sin Plads at gøre op-

mærksom paa, at Action française er en af Kirken forbudt Organisation, hvis Medlemmer allerede er udelukkede af Kirken. Katholikerne har saaledes intet med disse Optøjer at gøre. Katholikerne har ganske vist protesteret mod, at man vilde hædre en af Kirkens Fjender, og Stedets Biskop havde forordnet, at der paa Afsløringsdagen efter Højmessens i alle Kirker skulde synges Miserere og Parce Domine. Men videre er den katholske Aktion ikke gaaet.

— Ved Adskillelsen af Stat og Kirke tog Staten sammen med Kirkens egen Ejendom ogsaa alle de Kapitaler, der var skænket Kirkerne, for at der skulde læses Messer, alt, hvad vi plejer at kalde Messesfundationer, hvis Renter gaar til Kirken eller Gejstligheden, naar Messerne læses efter Stifterens Bestemmelse. De mange stiftede Messer kunde da ikke mere læses. Man plejede da hvert Aar i alle Frankrigs Sognekirker at holde en højtidelig Sjælemesse i November Maaned for alle dem, der ellers skulde have været holdt Messer for. Paa Allehelgens Dag blev der i Aar i alle Parises Kirker oplæst en Skrivelse fra Ærkebiskoppen, Kardinal Dubois, der meddeler, at denne Messe ikke mere vil blive holdt. Staten har nemlig nu givet alle disse Penge tilbage til den kirkelige Øvrighed; et indenrigsministerielt Cirkulære bestemmer, at Kommunerne skal tilbagegive alt, hvad der er i deres Besiddelse af disse Kapitaler. For Fremtiden vil da Messerne atter blive læst, saaledes som Giverne har bestemt det.

Danske Kvinders katholske Forbund afholder **Landsmøde** Søndag d. 11. November og Mandag d. 12. November. Generalforsamlingen finder Sted d. 11. November Kl. 7½ i Sct. Knuds Sal, Stenosgade.

Offentligt Møde Mandag d. 12. November Kl. 8 Aften i Borgernes Hus, Rosenborggade 1.

Foredrag af Hofdame *Utke Ramsing*: »Katholsk Kvindesag og Katholsk Aktion« og Pastor *Fiedler*: »Kvinderne til Fronten«.

Alle, baade Kvinder og Mænd, er velkomne.

Efter Foredragene selskabeligt Samvær med Souper, hvortil Billetter à 3 Kr. 50 Øre faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade, indtil Lørdag d. 10. Nov.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Fredag den 16. November Kl. 8 i Vesterhus, V. Voldgade 115^a. Lærer Kiærulff oplæser jødiske Fortællinger. Adgang gratis. Alle er velkomne.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 11. November Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirke.

Ung katholsk Hollænder

søger Værelse med Pension i København hos en katholsk Familie fra December Maaned. Tilbud med Pris bedes straks sendt til Redaktionen under Mrk. »Amsterdam«.

Musikforeningen „Stringendo“

Dirigent: Violinisten Lauritz Hansen.

PRIVAT-KONCERT

Fredag den 23. November 1928 Kl. 8 præcis

»BORGERNES HUS«

Rosenborggade 1 (Hjørnet af Frederiksborggade).

Solist:

Kgl. Hofpianistinde Frk.

Johanne Stockmarr

Billetter à Kr. 1.75 og reserv. Plads à Kr. 2.50 faas hos samtlige Medlemmer og hos: Lauritz Hansen, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega). Augustin Husson, Stenosgade 5 (Telf. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—7¹/₂. L. Jensen, Brydes Allé 5. S. O. Barfred, Bustrupgade 1. V. St. Ansgars Boghandel, H. C. Ørstedsvvej 10 (Telf. Vester 9773).

Festen for de 14-aarige.

Katholsk Ungdoms Værn afholder Onsdag d. 14. November Kl. 7¹/₂ en Fest for de 14aarige og deres Forældre i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115 3. Sal. Efter Kaffeboardet (m. Taler og Sange) forskellig Underholdning.

14aarige Katholikker, hvis Adresser ikke er Bestyrelsen bekendt, og som derfor ikke har faaet tilsendt Indbydelse, bedes henvende sig til undertegnede Formand, hvorefter Adgangskort vil blive tilstillet dem.

De Herrer Sognepræster, de gejstlige Ungdomsledere, tidligere Medlemmer af det ophævede Ungdomsraad samt Ungdomsforeningernes Formænd indbydes herved venligst.

Paa K. U. V.s Vegne

Chr. Henriksen, Kirsteinsgade 9

Telf.: Øbro 3053 x.

Katholsk Radioklub

afholder Medlemsmøde Mandag den 12. November Kl. 8 præcis i Festsalen Hans Bogbinders Allé 2, Sundby.

Demonstrationer og Radiomusik ved Hr. H. R. Nielsen, »St. Knuds Radio«, St. Knudsvej 6. **Korsang** af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Hr. B. Husson.

Optræden af Hr. Sceneinstruktør Svend Barfred. **Klaverkoncert** af Organist Carl Vorm og Frk. Else Barfred.

Efter Underholdningen er der fælles Kaffeboard.

Menighedens Medlemmer er velkomne, og Klubbens Medlemmer kan medtage Gæster.

A.C. Administratores' Forslag til Lovændring paa Generalforsamlingen d. 14. ds. vil faa følgende Ordlyd:

§ 3 ændres til: Foreningen styres af tre Administratores, som vælges paa et Aar af den ordinære Generalforsamling. — Administratores kan dog paa en ekstraordinær Generalforsamling nedlægge deres Mandater inden Valgperiodens Udløb; det er da denne ekstraordinære Generalforsamling, som vælger nye Administratores for Resten af Valgperioden. Administratores for-deler selv Arbejdet indbyrdes mellem sig.

Administratores.

Kirkelig Kalender.

11. Nov. 24. Søndag eft. Pintse.	18. Nov. 25. Søndag eft. Pintse. Peterskirken Indvielse.
12. — M. Martin I, Pave og Martyr.	19. — M. Elisabeth af Thū- ringen, Enke.
13. — Ti. Didacus, Bekender.	20. — Ti. Felix af Valois, Be- kender.
14. — O. Josaphat, Biskop og Martyr.	21. — O. Marias Ofring.
15. — To. Gertrud, Jomfru.	22. — To. Cæcilie, Jomfru og Martyr.
16. — F. Ferialdag.	23. — F. Clemens, Pave og Martyr.
17. — L. Gregor Undergøre- ren, Biskop og Bekender.	24. — L. Johannes af Kor- set, Bekender.

Ugens Messebønner.

11. Nov. 24. Søndag efter Pintse. Indgangsvers, Graduale, Offer-
torium og Kommunionvers som paa 23. Søndag (N.-M. 751, G.-M. 581). De tre Bønner, Epistel og Evangelium
som paa 5. Søndag efter H. 3 Konger (N.-M. 95, G.-M. 131).
Ihukommelse af Martin (N.-M. 1154, G.-M. 974). 3. Menna
(N.-M. [12], G.-M. [12]).
12. Nov. Martin I (N.-M. 1156, G.-M. 976). 2. om de heliges For-
bøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. efter frit Valg.
13. Nov. Didacus. Messe for en Bekender (N.-M. [50], Oration 1157;
G.-M. [50], Oration 979). 2. og 3. som den foregaaende
Dag.
14. Nov. Josaphat (N.-M. 1158, G.-M. 980).
15. Nov. Gertrud. Messe for en Jomfru (N.-M. [66], Oration 1159;
G.-M. [67], Oration 980).
16. Nov. Ferialdag. Messe som 11. Nov. 2. og 3. som 12. Nov.
17. Nov. Gregor Undergøreren. Messe for en Bekender-Biskop
(N.-M. [34], Evangelium 1160; G.-M. [34], Ev. 982). 2. og
3. som 12. Nov.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 13. November Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Lærer H. D. F. Kiærulff: Savonarola.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælles-
kommunion Søndag d. 11. November i Messen Kl. 8.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Onsdag den 14. November
Andespil i Charl. Palmehave Kl. 8. Besøgende er velkomne.

St. Josefs Gilde afholder ordinært Generalmøde
Mandag den 12. November Kl. 20 i Bredgade 67², hvortil alle
Brødre af samtlige Grader indbydes. Bestyrelsen.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Amsgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 47.

Søndag den 18. November.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Galaterbrevet (fortsat). — Et betydningsfuldt Brev. — Roms Politik overfor det nye Kina. — St. Elisabeth. — Den katholske Kirke i Polen. — Efterretninger fra Ind og Udland: København. Frankrig. Rom. Nordamerika. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 4, 12—22.

Om de mangfoldige Gaver, Visdommen skænker.

1. Elsk Visdom og tilegn dig den!

Visdommen indaander sine Børn Livet, tager sig af dem, der søger den, og er deres Fører paa Retfærds Vej. Den, der elsker den, elsker Livet, og den, der er ivrig for at finde den, skal smage dens Sødme. Den, der ejer den, arver Livet, og hvor han end gaar, lyser Gud sin Velsigelse over ham. De, som tjener den, er lydige mod den hellige (Gud), og de, som elsker den, elskes af Gud. Den, der hører paa den, skal (engang) være Dommer over Folket, og den, der agter paa den, skal leve i Tryghed. Hvis nogen stoler paa den, skal han faa den i Arv, og den skal forblive i hans Efterkommeres Eje. Thi i Fristelsens Stund vandrer den ved hans Side, og i Førstningen sætter den ham paa Prøve. 12—17.

2. *Forstaa de Veje, ad hvilke Visdommen bringer sine Gaver!*

(I Begyndelsen) paafører den ham Frygt og Skræk og Hjemløgelser. Den behandler ham haardt i sin strenge Tugt, til den har prøvet ham og hans Sindelag og kan stole paa hans Hjerter(s Troskab).

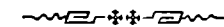
Derefter gør den ham tryk og kommer til ham ad den lige Vej og fylder hans Sind med Glæde. Sine Hemmeligheder aabenbarer den for ham og gør ham rig paa Kundskab og Indsigt i Retfærdighed.

Men forlader han den rette Vej, saa svigter den ham og giver ham til Pris for hans Fjende. 18—22.

Anmærkning: Stor Løn tilsiges der her dem, som tror paa Guds Visdom og elsker den over alt. Den er saa stor, at den h. Paulus kan sige: »Hvad intet Øje har set, intet Øre har hørt og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerter, har Gud beredt dem, der elsker ham« (1. Kor. 2, 9). Alligevel træder Løfterne i Jesu Sirachs Visdom os imøde i Ydmyghedens Klædebon, i et ganske fordringsløst Sprog, der minder stærkt om den ringe Tjenerskikkelse, hvori Guds evige Søn blev synlig for os. Til Gengæld kaldes de troende ved dem til en Opgave, som kræver og forudsætter et højmodigt Sind, et uforfærdet Hjerter og en støt Karakters Udholdenhed. Ordene om Prøvelser viser jo tydeligt, at den Godhed og Hellighed, som den guddommelige Visdom vil opdrage os til, ikke maa være Fennis, men en indre Virkelighed og Kraft, der ogsaa kan bestaa for Guds Dom.

F. K.

Galaterbrevet.

Af Dom Gotthard Kloker, O. S. B. (Beuron).

Autoriseret Oversættelse ved Sv. Aa. R.

(Fortsat.)

II.

Modstandernes personlige Angreb og Mistænkeliggørelse tilbageviser Paulus i et straalende Selvforsvar. Han kan paapege, at han er saa god Apostel som nogen. Ogsaa han har jo modtaget Evangelium og Sendelse af Kristus

personlig (1, 11-24). Thi før hans Omvendelse var det psykologisk udelukket, at han kunde være paavirket til Gunst for Kristendommen eller oplært i den. Det var alle bekendt. I de unge Aar gjorde han sig jo bemærket som en begejstret Tilhænger af det strængeste jødiske Parti, som en lovtro Farisæer. Med Raseri forfulgte han Guds Kirke og søgte at udrydde den (1, 13 f.). Men efter sin Omvendelse, der menneskelig set skete i det mest ugunstige Øjeblik og derfor havde vist sig at være den reneste Naadeakt, har han ikke følt ringeste Trang til at beraade sig med skrøbelige Mennesker, end ikke med Apostlene i Jerusalem. Saa sikker var han i sin Sag fra første Færd. Gud havde jo i sin Søn ladet sig til Syne for ham i Himmels Herlighed. I samme Nu var Paulus klar over Jesu Person og Værk og ogsaa klar over det Forfejlede ved sit eget Forehavende. Men Kristus tildelte ham, den fanatiske Forfølger, det Hverv at prædike Evangeliet for Hedningerne. Da gik Paulus først ud i de arabiske Nabatæeres Egne, som syd fra strækker sig op mod Damaskus, til Tider endog omsluttede selve Byen. Der begyndte han vel straks at røgte sit Missions-Hverv nærmest blandt Jøderne. Derpaa vendte han atter tilbage til Damaskus (1, 15-17). Først tre Aar efter sin Omvendelse drog Paulus herfra op til Jerusalem for at lære Petrus personlig at kende. Af de andre Apostle saa han kun Jakobus den Yngre, Alfæi Søn. Desuden blev han kun hos Petrus i femten Dage. Paa dette Udsagn lægger Paulus selv afgørende Vægt, idet han højtideligt bevidner det for Guds Aasyn. Om end disse femten Dage i og for sig kunde have været nok til at indføre Paulus i Evangeliet, var dette dog i Virkeligheden ikke Tilfældet. Judaisterne var nok kendt med Enkelthederne ved dette Besøg, eller de kunde med Lethed have skaffet sig Underretning herom (1, 18-20). Derefter begyndte Paulus sin Missionsvirksomhed i Syrien og Kilikien. Den udløste det hjærteligste Bifald selv blandt de jødekristne Menigheder i Judæa, skønt Apostlen var dem ganske ukendt. De saa Guds direkte Værk i den hidtidige Forfølgers Omvendelse og Virksomhed, som allerede da tog Sigte paa Hedningerne. Men havde Paulus haft Apostlenes

Belæring fornøden, da maatte den jo have fundet Sted under dette Ophold i Jerusalem (1, 21-24).

De ledende Personligheder i Jerusalem, Kirkens bærende Piller, den lovtro Jakobus, Petrus og Johannes, havde godkendt, ja udtrykkeligt og højtideligt godkendt hans apostoliske Sendelse og det af Moselov frigjorte Evangelium, som han forkyndte for Hedningerne. Denne Godkendelse skete fjorten Aar efter hans Omvendelse eller efter første Besøg i Jerusalem. Det gik saaledes til. Judaisterne var stadig paa Nakken af Paulus. De lurede overalt i de af ham grundlagte Menigheder paa, hvad Friheder man nu tog sig her. Paa Grund af deres yderliggaaende jødiske Standpunkt og smudsige Adfærd kalder Paulus dem »falske Brødre«. Allid stak de Apostlene i Jerusalem ud mod Paulus, henviste til, at disse holdt Moselov, og paastod vel ogsaa, at de krævede Omskærelse som Betingelse for Frelse. Paulus derimod havde forvansket Evangeliet. Paulus gik da, tilsidst træt af disse Anstalter og direkte tilskyndet af en Aabenbaring, til Jerusalem sammen med Barnabas. Han vilde, af Hensyn til sine Modstandere ligesom ogsaa af Hensyn til de opskræmte Hedningekristne, formaa Apostlene til klart og utvetydigt at tage Stilling til Spørgsmaalet, om hans Arbejde virkelig var forfejlet. For sit personlige Vedkommende var han nu som før fuldkommen sikker i sin Sag. Ved Forhandlingerne prøvede nu Judaisterne nok at tvinge deres Opfattelse igennem. De forlangte stormende, at Titus, der var Hedningekristen, skulde omskæres. Paulus havde fordristet sig til at tage ham med sig til Jerusalem som Vidne for sit for Moselov frigjorte Evangelium. Men Paulus traadte ikke mindre energisk i Skranken for sine Hedningekristne. I denne Strid gjaldt det jo intet ringere end Evangeliets Sandhed, Værdien af selve Kristi Offerdød. Og Resultatet? End ikke Titus blev tvunget til at lade sig omskære, langt mindre blev Omskæring og Moselovs Overholdelse rent i Almindelighed paalagt de Hedningekristne endsige krævet som Betingelse for Frelse. Kan hænde, at der for at berolige de ophidsede judaistiske Gemytter blev fremsat Anmodning om at give efter i al Fald paa dette ene Punkt og lade Titus omskære. Men i alle Tilfælde viste Paulus ikke mindste Imødekommenhed. Rigtignok tog han ved en

senere Lejlighed ganske vist Hensyn til de Jødekristnes Følelser, som da han i Lystra lod Timotheus omskære. Men i Jerusalem kunde han ikke give efter. Her drejede det sig jo om en principiel Løsning af Spørgsmaalet. En bestemt Afgørelse burde ikke gøres uklar og svævende ved Indrømmelser paa noget Punkt. Bagefter vilde hans Modstandere dog med Urette kunne have taget ham til Indtægt, selv om Omskærelsen var sket paa et helt andet Grundlag og ikke som en Betingelse for Frelse. Overfor dette Krav havde Apostlene stillet sig absolut afvisende (se ogsaa Ap. Gern. 15, 11). Det var altsaa principielt afgjort i Jerusalem, at de Hedningekristne ikke var underkastet Moselov. »Overfor mig havde de Ansete intet yderligere at bemærke« (2, 6). Dette kunde Paulus nu med Rette foreholde sine Modstandere. For ham kom alt an paa dette. Ved at høre Beretningen om hans Missionsvirksomhed blev det klart for »de Ansete«, at han i sin Hedningemission kunde glæde sig ved samme Guds Naade som Petrus i Jødemissionen. Deraf sluttede de, at Paulus var kaldet lige saa vel som Petrus af Gud selv til Apostel, den ene for Jøderne, den anden for Hedningerne. Derfor anerkendte de ham som jævnbyrdig, ligeberettiget Apostel, gav ham og Barnabas Haandslag og gjorde fælles Sag med dem; de skulde som hidindtil prædike Evangeliet for Hedningerne, men selv vilde de vedblive at forkynde det for Jøderne. Denne Del af Brevet — 2, 1-10 — dikterede Paulus dybt bevæget i Aanden. To Gange (Vers 4 og 6) lader han sig rive saa stærkt med, at han gør Brud paa den oprindelige Sætningsbygning.

Engang i Antiokia traadte Paulus endog overfor Petrus energisk i Skranken for den Fritagelse for Moselov, der var tilstaaet de Hedningekristne i Jerusalem, da den syntes truet ved Petri misvisende Færd. Under sit Besøg i Antiokia spiste Petrus nemlig uden at agte paa de jødiske Spise- og Renselseslove sammen med de Hedningekristne ved disses sædvanlige Maaltider og ved Herrens Nadver. Dette virkede ikke paafaldende i Antiokia. Saaledes bar de derboende Jødekristne sig ad. Hvorledes skulde der ellers ogsaa kunne komme et Kristenliv i Stand, hvis de Jødekristne undgik de Hedningekristne og ikke

anerkendte dem som jævnbyrdige, ligeberettigede Medlemmer! Paulus holdt under alle Omstændigheder paa Enheden i den blandede Menighed. Een Part maatte give efter. Enten maatte de Jødekristne aflade fra Moselov, eller ogsaa maatte de Hedningekristne antage Loven. Men Paulus satte netop hele sin Personlighed ind paa at holde de Hedningekristne fri af alt, der bandt til Jødedommen. Kristus har brudt Lovens Skillevæg ned! I ham er alle lige, Jøde- som Hedningekristne! Dette kunde Paulus sikkert ikke betone stærkt nok allerede dengang, han grundlagde Kirken i Antiokia. De Jødekristne gav efter. Dermed har Paulus i alt Fald for Antiokia løst Spørgsmaalet praktisk, om de Jødekristne endnu fremdeles var bundne ved Loven eller ej. Dette Spørgsmaal var ikke berørt ved Forhandlingerne i Jerusalem. Der havde man kun beskæftiget sig med de Hedningekristne. Ganske vist var Princippet til Løsning af Spørgsmaalet angivet, da man erklærede, at Lovens Overholdelse var uden Værdi for Frelse. Kun havde man ikke bestemt draget Konsekvenserne heraf for de Jødekristne. Saa sker det, at Petrus pludselig ændrer sin Adfærd i Antiokia. Fra Jerusalem ankommer der tilrejsende Jødekristne. Da holder han sig paa een Gang borte fra de Hedningekristne. En Mand som Petri Eksempel forfejler ikke sin Virkning. Samtlige Menighedens Jødekristne fulgte ham, ja det gjorde — hvad Paulus vilde have anset for aldeles udelukket — endogsaa Barnabas, der dog havde været hans Medarbejder ved Grundlæggelsen af Menigheden, og som i Jerusalem sammen med ham var traadt saa energisk i Skranken for de Hedningekristnes Frihed. Paulus stod nu helt ensom og skyet med sine Hedningekristne. Ene kunde han nu frembære Nadveren sammen med dem. Spaltningen var en Kendsgerning. Skulde Apostlene med deres jødekristne Menigheder i Palæstina føle sig forpligtet til ogsaa fremtidig at følge Loven, saa havde Paulus ikke noget imod det. Deri havde han i Jerusalem erklæret sig endogsaa ganske enig med dem. Men her i Antiokia kunde og turde han ikke tie. Man kunde befrygte det værste for hans Hedningekristne. Derfor maatte det Tryk, som Petri Eksempel udøvede, fjærnes i Tide. Ellers var der Fare for, at Spaltningen i Menigheden kunde

blive permanent, ja at den hedningekristne Part tilsidst kunde prisgive den dem tilkendte Frihed i den Formening, at Lovens Efterlevelse, naar alt kom til alt, alligevel var nødvendig. Hvad gjorde Paulus da? I hele Menighedens Paaheer krævede han Petrus til Regnskab og foreholdt ham det misvisende i hans Optræden. »Uagtet Du selv er en Jødekristen, anser Du Dig ikke bunden ved Loven, men lever uden Betænkning paa hedensk Viis. Men samtidig nøder Du de Hedningekristne til at antage Loven og føre sig op som Jøder.« Denne Opførsel maatte Paulus stemple som Forstillelse og Hykleri. I Virkeligheden stemmede den slet ikke med Petri indre Sindelag. Han havde ikke skiftet Sind. Da han spiste med de Hedningekristne i Antiokia, havde han foreløbig for sin egen Person draget Konsekvensen af, at heller ikke de Jødekristne var bundne ved Loven. Denne Løsning var forøvrigt for længst indgivet ham af Gud selv ved den hedenske Hovedsmand Kornelii Omvendelse (Ap. Gern. 10, 14 f. 28 f.). Altsaa Petrus vilde paa ingen Maade føre de Hedningekristne i Antiokia bag Lyset og vildlede dem, lige saa lidt som Paulus, da han lod Timotheus omskære og i Jerusalem bestred Omkostningerne ved Ofringen for fire fattige Nasiræere (Ap. Gern. 21, 23 f.), eller naar han ellers tog billigt Hensyn til de Jødekristnes Følelser (1. Kor. 9, 19-23). Paulus oplyser os selv om den Bevæggrund, hvoraf Petrus lod sig lede. Det var Frygten for de Jødekristne, der var ankomne fra Jerusalem. Vi vilde mere træffende kalde det Inkonsekvens. Ogsaa Pauli egen inkonsekvente Handlemaade havde givet Judæisterne Anledning til at foreholde ham (5,11), at han selv stadig holdt paa Omskærelsen (2,11-24).

Pauli frigjorte Evangelium er altsaa ingen Forvanskning af det apostoliske Evangelium. Det er overhovedet ikke Menneskeværk. Paulus er Apostel i Ordets sande og egentlige Forstand. Han søger ikke Menneskegunst. Det gør hans Modstandere langt snarere. De vilde undgaa Forfølgelse for Kristi Skyld. Thi det udsatte de sig for ved at lære, at Troen paa Kristus var alt og Omskærelse ingen Nytte til. Saa betragtede Jøderne dem som Fjender af deres Religion. Derfor krævede de Omskærelse. Hvis de havde kunnet henvise til Galaterne og gøre sig til af,

at »de har ladet sig omskære som Følge af vore Bestræbelser«, vilde de høste Jødernes Bifald (6, 12 f.). I Mod-sætning til dem søger Paulus ikke Verdens Anerkendelse og Ros. Han er færdig med Verden, den er død for ham. Og selv er han død for Verden. Hvis det virkelig var Tilfældet, at han vedblivende holdt paa Omskærelse, var der jo ingen Grund for dem til stadigvæk at forfølge ham. Saa var jo den store Anstødssten, den korsfæstede Messias, Korsets Forargelse gjort til intet. Men han var netop stolt af sin korsfæstede Herre. I ham roser han sig. Med ham er han selv naglet til Korset. For ham har han lidt Forfølgelser og Mishandlinger af enhver Art. Herom vidner Ar og Strimer paa hans Krop. Som Slaven bærer sin Herres Bomærke indbrændt i Huden og Soldaten Felt-herrens Tegn, saaledes er Strimer og Ar Pauli Mærketegn, Kristi Indsegl. Ved dem kan han kendetegne sig som Kristi Tjener og Stridsmand, hvad Modstanderne ikke kan. Derfor bør ingen mistænkeliggøre ham mere! (6, 17.) I disse Slutningslinier (6, 11-17) fremhæver Paulus Modstandernes sande Hensigter; med velberaadt Hu skriver han dem med større Bogstaver for derved rigtig at understrege dem.

III.

Hermed har Paulus gendrevet Modstandernes personlige Angreb. Men han er ogsaa i Stand til udtrykkelig at fremlægge Bevis for Sandheden af sin Lære, nemlig den, at det ikke er Omskærelse og Moselovs Overholdelse, der retfærdiggør, men udelukkende Troen paa Jesus Kristus (3, 1—22). Denne Lære uddrager han, som ovenfor vist, som en nødvendig Konsekvens af Kristi Korsdød. Men desforuden kan ogsaa andre Bevisgrunde anføres, først og fornemmeligst Galaternes egne Erfaringer. De har modtaget Helligaanden, ikke nu først, hvor de er begyndt at holde Loven, men allerede dengang, de tog ved Troen paa Jesus Kristus. Det er noget, som de ud-mærket godt véd. Thi den Gang virkede Helligaanden ganske aabenbart i dem, saaledes som Paulus beretter os i det første Brev til de Korinter i tolvte og fjortende Kapitel. Men kun den, som er retfærdiggjort, som er Guds

Barn, annammer Helligaanden (4, 6; Rom 8, 16). Men dette blev de allerede den Gang, de tog ved Troen (3, 1—5).

Dernæst beraaber Paulus sig paa selve det gamle Testamente, paa en Begivenhed i Abrahams Liv. Jøderne roste sig af at være af Abrahams Æt. Hvis de byggede paa Skriften, var de nødt til at indrømme, at den Velsignelse, som Herren havde forjættet Abraham, ogsaa er beredt Hedningerne. Thi det hedder: »I Dig skal alle Jordens Slægter velsignes« (1. Mos. 12, 3), »Alle Folk paa Jord skal velsignes i ham« (1. Mos. 18, 18). Alligevel krævede de som uundgaaelig Betingelse for Velsignelsen, at Hedningerne skulde omskæres og saaledes indgaa Forbund med Abraham. Men overfor denne Betingelse henviser Paulus til, at allerede Abraham, Jødefolkets Stamfader, var retfærdiggjort ikke ved Omskærelse og Lov men udelukkende ved sin Tro. »Han troede paa Herren, og han regnede ham det til Retfærdighed« (1. Mos. 15, 6). Abraham troede mod alt Haab Guds Forjættelse, at han, den tæt ved hundredaarige, barnløse Mand, hvis Hustru, Saras Moderliv var udlevet, skulde blive Fader til et Afkom, talløst som Himlens Stjernevrimmel (1. Mos. 15, 5; Rom. 4, 18—22). Som Løn herfor fik han Løfte paa Kanaans Land (1. Mos. 12, 7; 15, 18; 17, 8). Men paa dette Tidspunkt havde Gud endnu ikke oprettet den Pagt med Abraham, der besegledes ved Omskærelsen (1. Mos. 17). Og Moselov blev først givet 430 Aar senere. De, som tror, er altsaa — saaledes slutter Paulus — sande og ægtefødle Børn af Abraham. Derfor har de Hedningekristne ikke Omskærelse behov, saaledes som Judæisterne foreskriver dem. Kun i Troen arver de den Velsignelse, som Gud tilsagde Abraham. Ved Velsignelsen forstod Jøderne dengang Messiasriget med alle dets Goder. Paulus selv tænker særlig paa evigt Liv (5, 5; 6, 8), paa Guds tilkomne Rige (5, 5; 3, 6—9). Men Loven er til Forbandelse i Stedet for til Velsignelse. Thi femte Mosebog (27, 6) udtaler Forbandelse over enhver, som ikke holder Loven efter dens Ordlyd, med alle dens mange Forordninger, og som gør derefter. Hvis Galaterne derfor venter Frelse ved Loven, maa de opfylde hele Loven, naar de lader sig omskære (5, 3). Men dette magter ingen (3, 10; Ap. Gern.

15, 10). Loven er ikke i Stand til at retfærdiggøre nogen. Paulus ser, at dette har allerede Habakuk (2, 4) udtalt. Profeten omtaler Forskellen paa deres Skæbne, der tvivler, og deres, som tror og fortrøster sig. Paa de første ser Gud med Mishag. Men Gud skærmer de sidstnævntes Liv og timelige Vel: »Men den Retfærdige skal leve ved sin Tro.« Paulus anvender Profetens Ord paa sin Retfærdiggørelseslære: »Den Retfærdige lever af Troen.« Men Loven kræver ikke Tro. Den kræver Gerning, Overholdelse af Forordningerne: »Den, som gør disse Ting, skal leve ved dem« (3. Mos. 18, 5; Gal. 3, 11 f.). Men Kristus købte Jøderne løs fra Lovens Forbandelse, gjorde dem fri for Loven ved paa Korset at drage den Forbandelse ned over sig selv, som Loven hæfter ved den hængte Ugærningsmand: »Forbandet er hver den, som hænger paa Træet« (5. Mos. 21, 23). Dermed har han brudt den Mur ned, som skiller Jøde fra Hedning. Velsignelsen, der var tilsagt Abraham, kan nu uhindret ogsaa naa hen til Hedningerne. Den eneste Betingelse for at faa Del i den, er for alle — Hedninger som Jøder — at de i Troen slutter sig til Kristi Samfund. Thi Kristus er — som det udtrykkelig siges i det sekstende Vers — »Abrahams Sæd«. Helligaanden har Galaterne allerede modtaget.

Mod denne Begivenhed, som Paulus anfører af Abrahams Liv, kunde man indvende: Ganske vist blev Abraham retfærdiggjort ved Troen og befundet værdig til Guds Forjættelse. Men Forjættelsen blev senere hen onistødt ved Moselov. Nejl svarer Paulus. I Følge Arveloven kan intet retsgyldigt Testamente omstødes eller forsynes med Codiciler af andre. Langt mindre kunde Velsignelsen, som Gud — i Form af et fra først af retskraftigt Testamente — havde tilsagt Abraham og hans Sæd, Kristus, annulleres ved en Lov, given 430 Aar senere. Men det vilde jo have været Tilfældet, hvis vi kunde forhverve os Velsignelsen ved at holde Moselov. I Virkeligheden tilfalder den os ufortjent som en naadelig Gave fra Gud. Paulus sammenligner altsaa Guds Forjættelse med en testamentarisk Bestemmelse, som der ikke kan laves om paa. Han lægger i ganske særlig Grad Vægt paa, at Talen er om »Sæd« i

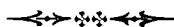
Enkelttal og ikke i Flertal (1. Mos. 13, 15; 17, 8)*). I Følge Paulus er der altsaa ikke Tale om Abrahams hele Efter-slægt. D. v. s. Paulus ser i Forjættelsen en Spaadom om Messias (3, 15-18). Efter Løsningen af førnævnte Indven-ding melder Spørgsmaalet om Hensigten med Loven sig umiddelbart. Hvert af Pauli Svar falder som Hug paa hans Modstandere. Efter Jødernes Anskuelse var Loven Livets Krone og Lys, Garanti for evigt Liv. Efter Paulus var dens Opgave at øge Synden (3, 19 a). Hvad han mente dermed, har han heldigvis udlagt for os andetsteds, i Ro-merbrevet (3, 20; 4, 15; 5, 20; 7, 5-25). Loven hidsede ved alle dens mange Bud og Forbud de menneskelige Lidens-kaber til Overtrædelse og bevidst Lovbrud. Ganske vist blev Loven saaledes Anledning til Overtrædelser, men for-anledigede dem ikke selv. Thi Loven er hellig og retfær-dig. Men dette skyldtes snarere Ondskabens Magt, »Syn-den«, der underlagde sig Menneskets Lidenskaber og Drif-ter. Mennesket maatte lære sin egen Afmagt at kende og at længes mod Udløsning og Forløsning. Saaledes skulde Loven bidrage til at lægge Syndens hele Magt og dybeste Væsen blot. Da Lovens Hensigt er at øge Synden, staar Loven tilbage for Forjættelsen. Sluttelig skulde Loven efter Jødernes Mening have endelig Gyldighed. Men efter Paulus var der kun beskaaret den en tidsbegrænset, fore-løbig Frist, den gjaldt kun til Kristi Komme. Man for-talte ogsaa mangt og meget om den Art og Maade, hvor-paa Loven var givet. Af Engle skulde Moses have mod-taget den fra Gud. Denne jødiske Opfattelse gaar igen i Apostlenes Gerninger (7, 38 og 53) og i Hebræerbrevet (2, 2). Men det var Moses, der sluttede Pagten mellem Gud og Israels Folk (2. Mos. 19 og 24). Gud lovede at lønne dem, hvis de holdt Loven trofast. Folket lovede ham Ly-

---

*) Vulgatas (3,16) Enkelttalsform: »*semen*« i Modsætning til Flertals-formen »*semina*« er uoversættelig, ligesom den græske Teksts σπέρμα og σπέρματα. Den danske Oversættelses Enkelttalsform: »Sæd« eller »Sæden« (Rørdam) er i Virkelighed Flertalsbetegnelse, medens den i Oversættelsen alm. benyttede Flertalsform »Sæde« eller som hos Rørdam »Sædene« slet ikke er dansk. Ordspillet Mening vilde komme bedre frem, hvis man oversatte »Efterkommer« og »Efterkommere«.

dighed. Men ved Forjættelsen til Abraham betjente Gud sig ikke af nogen Mellemand. Han gav den i Form af en testamentarisk Bestemmelse, d. v. s. den ahang ene og alene af hans Vilje. »Men en Mellemand er ikke udelukkende Stedfortræder for den ene Part. Gud derimod er kun een« (3, 19 f.). Altsaa paa alle Punkter staar Loven tilbage for Forjættelsen, baade med Henblik paa Maal, Gyldighedsfrist og Tilblivelsesmaade. Desuagtet staar Loven ikke i fjendtligt Forhold til Forjættelsen. Dens Opgave er jo sat af den samme Gud, der ogsaa gav Forjættelsen. Et Modsætningsforhold vilde kun da være muligt, hvis Loven var i Stand til at levendegøre og retfærdiggøre. Men i Virkeligheden var alt underlagt Synd. Forjættelsen skulde — ganske uforskyldt — først opfyldes paa dem, der tror paa Kristus (3, 21 f.).

(Fortsættes.)

Et betydningsfuldt Brev.

Kære Hr. Redaktør.

Vi talte forleden om Vikariatets Tilstand, og jeg vil gerne med disse Linier gøre lidt nærmere Rede for Sagen. Da det drejer sig om Ting, der har Interesse for alle Katholikker, maa De gerne offentliggøre dette Brev i Ugebladet.

Vor Samtale drejede sig jo hovedsageligt om Vikariatets finansielle Situation. Vi var fuldkommen enige om, at det for nogle Præster maa være umuligt at komme ud det med deres Gage. Mange Præster særlig de, der udelukkende eller saa godt som udelukkende er henvist til Vikariatskassen, som de fleste af Provinsens Præster, er meget daarligt stillede. Men det er en Umulighed for Vikariatskassen at yde mere for Øjeblikket, da Udlandets Hjælp ikke er ret stor og under de nuværende Forhold heller ikke kan være det. Ingen kender Situationen bedre end Hs. Højærværdighed Biskoppen, der saa gerne vilde hjælpe, blot han kunde.

Der er saa mange smukke Foretagender i Vikariatet, som vistnok i og for sig fortjener vor Tilslutning, naar

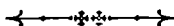
blot ikke den ene Forening ødelægger den anden. Katholikkernes Tal er langt fra saa stort, at vi kan tillade os at sprede Kræfterne. Der er utvivlsomt gjort store Fremskridt, naar jeg sammenligner Tilstanden nu med de Tilstande, jeg forefandt, da jeg for næsten 52 Aar siden kom til Vikariatet. Men dog udgør vi endnu ikke een Procent af Landets Befolkning, og dette paalægger os en naturlig Tilbageholdenhed.

Først og fremmest kommer det naturligtvis an paa, at enhver Katholik uden Menneskefrygt trofast opfylder sine kirkelige Pligter; den, der ikke gør det, er ingen god Katholik. Dernæst maa vi frem for alt andet stræbe hen til, at Vikariatets Kasse kan bestride den absolut nødvendige Ydelse til de Formaal, som maa betegnes som vore vitale Interesser. Hs. Højærværdighed Biskoppen ved, hvad det er. Lad os derfor virke hen til, at vor fælles Kasse kan komme bedre i Orden. Lad os sige: Dette skal være til Vikariatskassen, thi naar en Giver udtrykkeligt bemærker, at Gaven skal være til et bestemt Formaal, kan man jo kun bruge den dertil.

Jeg ved meget vel, at en katholsk Præst skal føre et andet Liv end andre Mennesker. Jeg ved meget vel, at han i Selvfornægtelse, Bøn og Betragtning skal tjene Gud, og at hans Selvfornægtelse er mere værd i Guds Øjne end alt, hvad han ellers kan udrette. Det er imidlertid ikke nogen Hindring for, at han ogsaa skal være saaledes stillet, at han ikke synker ned paa det laveste Niveau i Samfundet. Lad os derfor frem for alt sørge for, at det ikke sker. Ogsaa Ansgarius-Bonifatiusforeningen, som kommer vore Institutioner til Hjælp, tjener dette Formaal.

Ærbødigt

A. Helmke.
Delegatvikar.

Roms Politik overfor det nye Kina.

Den, der har lagt Mærke til den paabegyndte store Forandring i Missionspolitikken under Pave Benedikt XV, og som har fulgt Linjen i Pius XI's store Missionskundgørelser, finder intet overraskende i, at den katholske

Missionstanke og Viljen til at erobre nye Lande for Christus først og fremmest retter al Kraft mod Østasien og særlig mod Kina. Forskellige Forhold tyder for Øjeblikket paa, at dette Foretagende vil bringe gunstige Resultater. Af særlig Betydning er den med Kinas Opvaagen forbundne politiske Omvæltning, der er forestaaende, da det gamle Hedenskab ikke mere er i Stand til at holde Stand imod de nye Idéer. Det er ingen Hemmelighed, at Propagandakongregationens Plan, der er bygget paa de ugunstigste Forhold, regner med, at den kinesiske Kirke i de kommende tyve Aar vil naa et Tal paa seks Millioner Katholikker med 3000 indfødte Præster. Efter de samme Beregninger, der aldeles ikke er optimistiske, regner man med, at der omkring Aar 1970, altsaa om 40 Aar, vil findes (mindst) 15 Millioner kinesiske Katholikker og 10000 kinesiske Præster. Med denne Udvikling skal naturligvis selve Kirkens Organisation følge med Oprettelsen af nye Stifter under indfødte Biskopper. Det er den store Opgave, som Rom og Kirkens Overhoved har stillet sig, saa vidt Mennesker kan beregne noget af den Art, thi naturligvis hviler det hele paa den Forudsætning, at det svarer til Guds Vilje, og at hans Velsignelse vil ledsage disse Planer.

Den ledende Tanke er altsaa at vinde disse Sjæle for Christus og hans Kirke. Naturligvis er Kirken besjælet af denne Stræben i alle de Lande, den endnu ikke har erobret for Troen. Men den mener, at den i Kina for Øjeblikket staar overfor saa lovende Forhold, som de maaske ikke vil komme igen i Hundreder af Aar, dersom Lejligheden nu forsømmes, og den føler sig derfor forpligtet til at samle Kræfterne der mere end i noget andet Land.

Den romerske Kurie, Statssekretariatet, der er Pavedømmets politiske Arm, har nu den Opgave at faa Statsmagten til at give og garantere den absolut nødvendige Frihed til Udøvelsen af den katholske Religion i Kina, til Grundlæggelsen af Menigheder og Stifter, Opførelsen af Kirker, Dannelsen af Ordenssamfund og hele den kirkelige Virksomhed. Det er saa heldigt, at man ikke kan forekaste Rom, at det blot af øjeblikkelige Opportunitets-

grunde fører en imødekommende Politik overfor den verdslige Magt. Det behøver kun at handle saaledes, som det svarer til Kirkens Grundsætninger. Vi ser det i officielle Skrivelser fra Den hellige Stol, som allerede foreligger.

I de sidste Dage har Verdenspressen meddelt, at den nationalistiske Regering i Nanking har optaget Forhandlinger med den Apostoliske Delegat, Mgr. Costantini, for at faa Forbindelsen med Den hellige Stol genoprettet. Dette er for saa vidt urigtigt, som der hidtil aldrig har eksisteret nogen diplomatisk Forbindelse. I 1858 afsluttede Frankrig i Tientsin en Overenskomst med Kina, som gav Frankrig Ret til i hele det kinesiske Rige at beskytte ikke blot de katholske Personer og Institutioner, men overhovedet alle kristne Interesser, lige meget af hvilken Konfession eller Nation de var. Ved denne franske Beskyttelsesret blev Kirken i det kinesiske Folks Øjne stadig mistænkt for at tjene en fremmed Magts politiske Interesser, og det var naturligvis til Skade for Religionens Udbredelse. Allerede den engelske Missionær Pater Wolfertan S. J. paaviste i sit Værk om Kirken i Kina, hvilket daarligt Indtryk det gjorde paa Kineserne, naar Forbrydelser mod Missionærer af Beskyttelsesmagterne blev brugt som Paaskud til at sætte sig fast i Landet og ligefrem erobre Dele af det kinesiske Rige.

I Aaret 1918 søgte Den hellige Stol at blive fri for disse Lænker, hvilket et Skridt af den kinesiske Regering, der nærrede samme Ønske, gav en velkommen Anledning til. Allerede i 1886 havde Frankrig hindret Udsendelsen af en Nuntius til Hoffet i Peking ved at true med at kalde sin Ambassadør ved Vatikanet tilbage. I Begyndelsen af 1918 var Bestræbelserne naaet saa vidt, at de to Parters diplomatiske Repræsentanter allerede var udnævnt. Den kinesiske Gesandt i Madrid skulde tillige være Gesandt ved Den hellige Stol, og denne havde udnævnt Mgr. Sincero, der nu er Kardinal, til Nuntius. Men Paris lod den katholske Minister Denys Cochin protestere i Rom, og i Peking lod man erklære, at man deri vilde se »et Bevis paa ringe Venskab for de allierede«, det var jo endnu under Krigen. Den svage kinesiske Regering gik

saa af, og Sagen var paany strandet. Skønt Frankrig gjorde Indvendinger, sendte Benedikt XV derefter den daværende Apostoliske Delegat til Peking, og for alle Eventualiteters Skyld fik han diplomatiske Fuldmagter. Til Trods for at han havde en rent kirkelig Stilling, aflagde han dog paa Nytaarsdag officielt Besøg hos Republikkens Præsident i Corps diplomatiques Nærværelse.

Saa kom Revolutionsaarene og Borgerkrigen med kaotiske Tilstande. »Hvad vor Holdning overfor Kina angaar, saa er vor Stilling ganske klar: vi blander os ikke i nogen Politik, hverken den indre eller den ydre, vi anerkender Autoriteten og bidrager derved til Fred og Orden, og samtidig beder vi for dette store Folks baade aandelige og materielle Vel«. Saaledes skrev Roms Repræsentant til Kinas Biskopper og Gejstlighed i 1923. Paa det nøjagtigste blev denne Forskrift overholdt. Samtidigt blev de katolske Missionærer paa deres Post, skønt de mistede alt, hvad de ejede, og deres Liv var i Fare. Midt under Borgerkrigen forsamlede Mgr. Costantini i Shanghai den første kinesiske Nationalsynode, og Rom gjorde det første store Skridt i Virkeliggørelsen af sit Fremtidsprogram: Paven udnævnte seks Kinesere til Biskopper og stillede særlige Missionsdistrikter med kinesisk Gejstlighed under deres Forvaltning. Selv meddelte han dem Bispevielsen i Rom ved Apostelgraven. Uden at gaa ind paa alle Enkeltheder (f. Eks. Pavens Skrivelse til de kinesiske Biskopper i 1926) nævner vi først og fremmest det nyeste, vigtigste, til Dels politiske »Budskab til Kinas Biskopper, Præster og Troende og gennem dem til hele det ædle kinesiske Folk«. Deri udtrykker Paven Ønsket om, »at en varig og frugtbar Fred maa blive genoprettet baade indtil og udadtil. Til Opnaelse af denne Fred ønsker Hans Hellighed, at Folkets ædle Bestræbelser og Rettigheder maa blive fuldstændig anerkendt. Det er jo Jordens talrigeste Folk, et Folk af ældgammel Kultur, som har oplevet store straalende Perioder, og som, hvis det holder sig paa Retfærdighedens og Ordenens Vej, sikkert ogsaa vil gaa en stor Fremtid i Møde.« Indtryk gjorde allerede den indledende Sætning, der siger, at Den hellige Fader har været »den første til ikke blot at behandle Kina

paa fuldstændig lige Fod, men ogsaa at vise det et sandt oprigtigt Venskab«.

Dette Budskab, som Mgr. Costantini officielt meddelte Regeringen i Nanking, har endnu i de sidste Uger faaet et højest velvilligt Svar, især fordi Budskabet ogsaa indeholdt den Sætning, at »den katholske Kirke bekender Agtelse og Lydighed overfor den retmæssige Autoritet, og at den for sine Missionærer og Troende kræver den almindelige Rets Frihed og Sikkerhed«. Deri ligger nemlig allerede et Afkald paa at staa under fremmed Ret og fremmede Domstole, et Forhold, Kina altid har opfattet som meget ydmygende.

Det er bekendt, at den nationalistiske Regerings første Krav er Ophævelsen af alle hidtil med Kina sluttede internationale Overenskomster; den anerkender dem ikke, og saaledes heller ikke Tientsin-Overenskomsten. Dette giver Den hellige Stol Handlefrihed, og den har, som man ser, allerede gjort Brug deraf og paabegyndt en direkte Forbindelse. Den vil sikkert ikke fravige denne Linie, og alt tyder paa, at Kinas Kirke vil følge Pavens Bud og »yde sit skyldige Bidrag til Fædrelandets Fred, sociale Vel og Fremskridt ved at udbrede Evangeliets hellige og frelsebringende Grundsætninger og ved at hjælpe Biskopperne i Udbredelsen af den kristne Tanke og den kristne Retfærdigheds individuelle og sociale Velgerninger«. Saa vil ogsaa Regeringen i sin vanskelige Opgave at genopbygge Orden og Autoritet vide at skatte Kirkens Hjælp og vel ogsaa støtte den ved at sikre den nødvendige Frihed. Det vil da blive til Gavn for baade Kirke og Stat.

R. W.

St. Elisabeth.

19. November.

Fyrster og Fyrstinder mindes i Historien for deres store Gerninger. Jo større deres Magt blev, des mere kendt og udødeligt er deres Navn. Men heldigvis gælder det ikke i alle Tilfælde. Det kristne Folk har sine egne Idealer, og det glemmer aldrig dem, der har søgt at leve deres

Liv i Herrens Tjeneste, om saa end deres jordiske Magt og Ære er nok saa ringe. Det viser sig saa tydeligt med den hellige Elisabeth, hvis Minde er bevaret i 700 Aar, skønt hun intet stort fik udrettet. Hun døde fattig og ene udenfor sit Slot, men saa glad i Gud, at hun kunde sige: »Jeg elsker intet uden Gud; at bagtales og foragtes er min Fryd«. Og ikke blot er hendes Minde bevaret, men maaske

St. Elisabeth.

Tegning af Birgitte West til Billedet i St. Franciskus Kirke i Nakskov.

er ingen Fyrste eller Fyrstinde saa kendt over den hele Jord, som Landgrevinde Elisabeth af Thüringen.

Naar denne Fyrstinde den Dag i Dag kendes, æres og elskes, har det ikke sin Grund i, at hun var Fyrstinde, født til at indtage en stor Stilling, men Grunden er den, at hun i sit Liv paa den skønneste Maade virkeliggjorde Bjergprædikens Ord: »Salige er de fattige i Aanden, thi

Himmerriges Rige er deres. Salige er de barmhjertige, thi dem skal vederfares Barmhjertighed.«

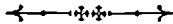
Elisabeth var tidlig grebet af Franciskaneraanden, den Aand, der agter alt jordisk for ringe og søger at rive Mennesket løs fra det. Hun blev Medlem af St. Francisku's tredje Orden, og hun anstrengte sig for at virkeliggøre det franciskanske Ideal. Hun kunde ikke gaa i Kloster og saaledes give Afkald paa alt. Hun maatte leve i Verden, endda i Rigdom og Ære, men hun var dog i Stand til helt at følge den hellige Frans.

Da Elisabeth engang paa Langfredag betragtede den korsfæstedes Billede, følte hun sig pludselig tilskyndet til at sammenligne den nøgne, blodige Frelser paa Korset med sig selv, som var iført præglige fyrstelige Klæder. Dybt ydmyget ved denne Sammenligning fattede hun det Forsæt, at hun for Fremtiden vilde give Afkald paa alle Kostbarheder og Prydelser, naar det ikke ligefrem var nødvendigt at optræde som Fyrstinde. For Christi Skyld klædte hun sig tarveligt og undgik alle de Behageligheder, Rigdom kunde give hende. Hun havde Brug for sin Rigdom paa en anden Maade.

At give Afkald, løsrive sig fra det jordiske, leve som en fattig trods den høje Stilling var Elisabeths første Skridt ad Hellighedens Vej. Men sin store Berømmelse og Folkets Kærlighed vandt hun ved sin utrættelige og opofrende Næstekærlighed. Medens hun selv ikke vilde have mere end det nødvendigste, ofrede hun sig helt for, at ingen skulde lide Nød. Hun gav med Glæde, for hun vidste ingen bedre Maade at bruge sin Rigdom paa. Men hun nøjedes ikke med at give, hun havde den Kærlighed til den lidende Næste, der søger ham og trøster og hjælper ham. Dag ud og Dag ind spandt og syede hun sammen med sine Hofdamer Klæder til de fattige. Belæst med Levningsmidler vandrede hun ad stejle, afsidesliggende Veje og Stier for at opsøge de fattige i deres Hytter. Særlig Kærlighed viste hun fattige Barselkvinder og deres nyfødte Børn. Hun byggede Hospital og Børnehjem. Hver Dag kom hun i disse Huse, og personlig plejede hun mange syge. Selv blev denne opofrende og barmhjertige Sjæl ikke forskaanet for Menneskers Ubarmhjertighed.

Hun kom selv til at lide Nød, da hendes Mand var død, og ingen vilde forsvare hende. Forladt og fattig døde hun 25 Aar gammel. Det var alt, hvad Mennesker gav hende for hendes Godhed. Men dog er ogsaa paa hende Herrens Ord gaaet i Opfyldelse, at den barmhjertige skal Barmhjertighed vederfares.

Den hellige Elisabeth er blevet et af de store Forbilleder paa kristelig Næstekærlighed. Overalt har velgørende Foreninger stillet sig under hendes Beskyttelse. Det mindes vi ogsaa om Søndagen efter St. Elisabeths Fest. Saa afholdes der Kollekt i Kirkerne for Elisabethforeningen, det bliver i Aar Søndag den 25. November. Elisabethforeningen søger at følge den store Helgenindes Eksempel ved at sørge for Børnene, for de Børn, som ingen Hjem har til at sørge for sig. Maatte det da vise sig, naar denne Kollekt holdes, at der ogsaa i vor Menighed er noget af St. Franses og St. Elisabeths Aand, den Aand, der gerne giver Afkald, og den Aand, der længes efter at øve Barmhjertighed. Paa St. Elisabeths Fest beder Kirken om, at vi maa kunne agte Verdens Goder ringe og altid glædes ved himmelsk Trøst. Maatte Herren høre den Bøn!

Den katholske Kirke i Polen.

Kardinal Hlond udtalte sig forleden til »Reichspost« i Wien om vigtige religiøse Forhold i Polen. Iblandt andet sagde Kardinalen: Vi ser med Fortrøstning Fremtiden imøde. Vore Akademikere er troende Mennesker. Paa Universitetet i Posen bekender 93 % af Studenterne sig som troende Katholikker. I Warschau protesterede Studenterne mod en Professor, som vilde fjerne Krucifikset fra Auditorierne. Efter Eksercitier for Akademikere gik forleden 3000 Warschauer Studenter i Fællesskab til den hl. Kommunion. Biskopperne af de 3 forskellige Riter (latinsk, græsk og armenisk) arbejder i Fællesskab paa at opbygge den katholske Aktion. Forud for deres Konferencer gaar altid sluttede Eksercitier for dem; saaledes prædikede forleden den 82-aarige Redemptoristpater Lubienski Eksercitierne for 37 Ærkebiskopper og Biskopper. For nogle Uger siden var Østgaliciens Biskopper (latinske, græ-

ske og armenske) samlet for at forny deres Overenskomster med hinanden og for at udsende et Fælleshyrdebrev til alle Katholikker i Østgalicien af de forskellige Riter. — Men ikke blot i Østgalicien beskæftiger man sig med Problemet *Ritus orientalis*; ogsaa i de nordøstlige Dele af Riget, hvor Hviderusserne af den hl. Josaphat var bleven uneret med Rom, men derefter igen af Russerne tvungen tilbage til Skismaet, gaar en Strøm af Begejstring og Arbejde. Her er man Vidne til Masseovergang til den katholske Kirke, endogsaa hele store Sogne med deres Præster vender tilbage til Kirken. For at lette og kunne magte denne Bevægelse har Biskopperne dér indrettet Seminariekursus for den *østslaviske Ritus*. De, som gaar over, slutter sig nemlig ikke til den græske (ukrainske) Ritus, som det har været Skik indtil nu. For deres Vedkommende blev der i Aaret 1924 indrettet den *østslaviske Ritus*, som bestaar deri, at den russiske Messe bibeholdes, og at der kun tilføjes Bønner for Paven og Biskoppen.

I de blandede Egne i Øvreschlesien er det Pligt for alle Præster at fungere paa begge Sprog, at høre Skrifte og at foretage de forskellige Embedshandlinger, som den enkelte ønsker det; hver Søndag skal der prædikes baade paa Polsk og paa Tysk; hvert tysk Barn skal have tysk Undervisning, ev. Religionsundervisning paa sit Modersmaal.

Det er glædelige Efterretninger. Hvad Kardinalen siger om Gudstjenesten og især om Børnenes Undervisning paa Modersmaalet, kunde være til Eksempel for andre Nationer — uden at nævne nogen —, hvor der hersker et rædselsfuldt Voldsregimente mod de smaa.

J. Resch.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hans Højærværdighed Biskoppen vendte den 7. ds. hjem fra sin Rejse til Rom og Belgien.

— Forskellige af vore katholske Foreninger har planlagt en Absalonsfest, der agtes afholdt i Borgernes Hus Søndag den 9. December. Før Aaret udløber, vil Hovedstadens Katholikker saaledes endnu fejre dene store Biskops Minde. Det tegner til at blive en smuk Fest; den Kantate, Organist Hammermüller komponerede til Festen i 1901, vil blive opført med Kor, Solo og Orkester, og et Par af vore bedste Talere vil tage Ordet.

— Anden Del af Pater K pferles Foredrag paa Højskolen havde til Emne Lov og Pligt, der forholdt sig til det foregaaende om godt og ondt som: du skal, du skal ikke. Hvad der særlig prægede disse to smukke og tankerige Foredrag, var den Glæde og Skønhed, Taleren fandt i den Tilværelsens Mening, der bliver, naar den bygges paa den katholske Moral. En Moral, der ganske vist er fast og ubøjelig i sine Konsekvenser og rene Linjer, men saa langt fra at være sur og livsfjendsk, at den tværtimod danner det lyseste og gl deste Livssyn.

— A. C. Ved Mødet d. 30. Oktbr. 1928 talte Pastor Hubert Messerschmidt om Emnet: Undere og historisk Forskning. Det blev et paa en Gang indgaaende og livligt Foredrag, — hvor Foredragsholderen ved detaillerede Eksempler førte Bevis for den Kendsgerning, at den historiske Forskning først i senere Aartier grundigt har taget fat paa Behandlingen af Underberetningerne gennem Aarhundrederne. Med de Erfaringer, man er naaet til nu, maa det indrømmes, at ikke alle Begivenheder, man hidtil har antaget som Mirakler, har været det, — ligesom de i tidligste Tid hellerikke altid har været antaget herfor. — Efter Pavsens udspandt sig en Diskussion, hvori blandt andre Domprovst Martensen Larsen deltog.

N.

Frankrig. I et af sine nyeste Hefter bringer Dictionnaire de Th ologie Catholique interessante Enkeltheder om Kirkens Martyrer. Forbavsende virker Meddelelserne om Martyrerne i de sidste 100 Aar. I Tusindvis er de katholske Armeniere blevet myrdet i Aarene 1895—96 og under Verdenskrigen. Her spillede naturligvis ogsaa politiske Motiver en stor Rolle, og det var ikke blot deres Religion, de maatte lide for. Men selv om man ikke vilde regne dem med, er Martyrernes Tal dog uhyre stort. I Korea døde i Aaret 1827 1000 og i Aarene 1866—70 henved 8000 katholske Kristene for deres Tro. I Siam, Annam og Tonkin var der store Forfølgelser 1855—62 og 1883—85, og i disse Aar blev henved 40000 Kristne dræbt, fordi de vægrede sig ved at træde paa Korset. I Kina dræbte Boxerne i 1900 8000 Kristne. Om Forfølgelserne i Rusland er det ikke muligt at give nøjagtig Besked. Men der var næsten stadig Forfølgelse under Nikolaj I, Alexander II, Alexander III og Nikolaj II. Nikolaj I lod f. Eks. 406 katholske Præster henrette. Alene disse Tal giver tilsammen 57000 Martyrer. Heri er den nyeste Tids Ofre i Rusland og Meksiko slet ikke medregnet.

Rom. Den over hele Verden udbredte Kvindekongregation Sacr -Coeur har i disse Dage mistet sin Generalf rstanderinde, Moder von Lo . Hun

døde i Rom d. 3. November. Kongregationen Sacré-Cœur blev stiftet i Frankrig den 21. November 1800 af en ung Kvinde af borgerlig Herkomst, Magdalene Sophie Barat, men hun var ikke nogen almindelig Kvinde, hun var meget from, meget klog og meget ydmyg, særlig det sidste, og Gud velsignede hendes Arbejde i de 65 Aar, hun selv ledede Kongregationen, og efter hendes Død i 1865 er Sacré-Cœur bleven ved med at vokse stille og jævnt, og Stifterinden paakalder vi i den katholske Kirke som helleg Magdalene Sophie Barat. Sacré-Cœur har som Opgave at opdrage og undervise katholsk kvindelig Ungdom, og det Hverv udfylder det i 147 Klostre, hvoraf de 80 findes i Europa, de øvrige 67 i Nordamerika, Canada, Mexico, Mellëmamerika, Sydamerika, Australien, Asien og Afrika. Man vil derfor forstaa, at det var ikke nogen lille eller nem Opgave, der blev lagt paa Moder von Loës Skuldre i 1914, da hun efter Moder Stuarts Død blev valgt til Overledelsen af den store Kongregation. Moder von Loës var født i det katholske Westfalen og tilhørte en gammel grevelig Slægt, hun var et elskeligt Menneske, men karakteristisk er det alligevel for den Kærlighedens Aand, der hersker i Sacré-Cœur, en fransk Kongregation, at Valget i de Dage, hvor den tyske Nation var almindelig forhadet, kunde falde paa en Tysker. *Angelica Axelsen.*

Nordamerika. I De forenede Stater findes 10,000 katholske Skoler med 2¹/₂ Mill. Elever, alene i Staten New York har de katholske Skoler ¹/₂ Million Elever. Den første katholske Skole aabnedes af Jesuiterne i Newtown i 1677. Skolebygninger og Inventar er for Øjeblikket vurderet til 400 Mill. Dollars.

Musikforeningen „Stringendo“

Dirigent: Violinisten Lauritz Hansen.

PRIVAT-KONCERT

Fredag den 23. November 1928 Kl. 8 præcis

»BORGERNES HUS«

Rosenborggade 1 (Hjørnet af Frederiksborggade).

Solist:

Kgl. Hofpianistinde Frk.

Johanne Stockmarr

Billetter à Kr. 1.75 og reserv. Plads à Kr. 2.50 faas hos samtlige Medlemmer og hos: *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 9 (Telf. Nora 1597 vega). *Augustin Husson*, Stenosgade 5 (Telf. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—7¹/₂. *L. Jensen*, Brydes Allé 5. S. *O. Barfred*, Bustrupgade 1. V. *St. Ansgars Boghandel*, H. C. Ørstedsvej 10 (Telf. Vester 9773).

Kirkelig Kalender.

18. Nov. 25. Søndag eft. Pintse. Peterskirken Indvielse.	25. Nov. 26. og sidste Søndag efter Pintse.
19. — M. Elisabeth af Thū- ringen, Enke.	26. — M. Silvester, Abbed.
20. — Ti. Felix af Valois, Be- kender.	27. — Ti. Ferialdag.
21. — O. Marias Ofring.	28. — O. Ferialdag.
22. — To. Cæcilie, Jomfru og Martyr.	29. — To. Vigilie.
23. — F. Clemens, Pave og Martyr.	30. — F. Andreas. Apostel.
24. — L. Johannes af Kor- set, Bekender.	1. Dec. L. Marias Officium.

Ugens Messebønner.

18. Nov. Peters- og Paulskirkernes Indvielse. Messe for Kirkevielsesfest (N.-M. [77], G.-M. 923). Ihukommelse af 25. Søndag efter Pintse (6. Søndag efter H. 3 Konger N.-M. 97, G.-M. 133).
19. Nov. Elisabeth. Messe for en h. Kvinde (N.-M. [73], Oration 1160; G.-M. [73], Oration 982). Ikommelse af Pontian (N.-M. [5], G.-M. [5]).
20. Nov. Felix af Valois. Messe for en Bekender (N.-M. [50], Oration 1161; G.-M. [50], Oration 983).
21. Nov. Marias Ofring. Guds Moders Messe (N.-M. [90], Oration 1161; G.-M. [94], Oration 983).
22. Nov. Cæcilie (N.-M. 1162, G.-M. 984).
23. Nov. Clemens (N.-M. 1163, G.-M. 985). Ihukommelse af Felicitas (N.-M. 1164, G.-M. 986).
24. Nov. Johannes af Korset. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], Oration 1165; G.-M. [42], Oration 987). Ihukommelse af Chrysogonus (N.-M. 797, [33] og 158, G.-M. 630, [34] og 184).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 20. November Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pastor L. D. Vos: Erindringer fra Krigen (m. Lysb.).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Sot. Michaels Klub.

Mandag d. 19. November, Musikaften med Luthsanger Gildsig
Samles Kl. 7½.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 23. Novem-
ber Kl. 7½ i St. Knuds Kapel (Generalabsolution).

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de
katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 48.

Søndag den 25. November.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Den franske Skole paa Frederiksberg. — Galaterbrevet (fortsat). — Nye Bøger. — Katholsk Børnehjælpsdag. — Efterretninger fra Ind og Udland: København. Ordrup. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 4, 23—36.

Om Sanddruhed, Undseelse og Retfærdighed.

Min Søn, agt paa Tid (og Lejlighed), og gaa af Vejen for det onde! For din Sjæls Skyld skam dig ikke ved at sige Sandheden! Der gives nemlig en Skam, som hidfører Synden, og der gives en Skam, der bringer Hæder og Naade. 23—25.

Tag ikke Hensyn til nogen til Skade for dig selv, og brug ikke Løgn paa din egen Samvittigheds Bekostning. Undse dig ikke (ved at irettesætte) din Næste, naar han falder (i Synd)! Hold ikke dit Ord tilbage, naar det kan være til Frelse for nogen, og skjul ikke din Visdom, naar det gælder dens Ære! Thi Visdom kendes paa Tale, og Indsigt, Kundskab og Tugt paa den kloges Ord og Fasthed paa retfærdige Gerninger. 26—29.

Modsig paa ingen Maade Sandhedens Ord, men skam dig, naar du har løjet paa Grund af din Uvidenhed! Skam dig ikke ved at bekende dine Synder, og giv ikke efter for noget Menneske, naar der er Tale om Synd! 30—31.

Modsæt dig ikke den mægtige, og prøv ikke at gaa mod Strømmen (= forsøg ikke det umulige)! For din Sjæls Skyld tag Retfærdigheden i Forsvar, og indtil Døden strid for dens Sag, saa vil Gud underlægge dig dine Fjender! 32—33.

Vær ikke overilet med din Tunge, men slap og mat i din Handlen! I dit Hjem vær ikke som en Løve, pin ikke dine Husfæller, og undertryk ikke dine undergivne! Lad ikke din Haand være udstrakt for at tage og lukket, naar du skal give! 34—36.

Anmærkning: Det er ikke just let at gennemføre ovennævnte Regler i det daglige Liv. De forudsætter nemlig Mands Mod og Mands Udholdenhed. Først forlanges der, at vi vaager for at gaa Ram forbi, naar Synden nærmer sig. Saa hører vi om to Slags Skam: den berettigede, der bestaar i, at man indrømmer, bekender og angrer de Fejl, som man har gjort; og den anden Slags, den falske Undseelse eller Menneskefrygten, som bør bekæmpes af al Kraft. Blandt den sidstes forskellige Former forløjner det Tilfælde særlig Omtale, naar nogen skammer sig ved at vise sin Tro i Ord og Gerninger. Ogsaa vor Herre har jo sagt: »Lad eders Lys skinne for Menneskene, for at de maa se eders gode Gerninger og prise eders Fader, som er i Himlen« (Mt. 5, 16). — Løven, det drastiske Billede paa Hustyrannen (det kan baade være Mænd og Kvinder), taler for sig selv. Ordet om den aabne eller lukkede Haand minder om den hellige Paulus's Ord: »Herren selv har sagt: det er saligere at give end at tage.« Ap. Gern. 20, 35.

F. K.

Den franske Skole paa Frederiksberg i 50 Aar.

I den kommende Uge vil St. Josefs Søstres store franske Skole i Frederiksberg Allé fejre sit 50 Aars Jubilæum ved forskellige Festligheder og særlig ved en højtidelig Takkemesse Torsdag den 29. ds. Allerede i August Maa- ned var Jubilæumsdagen, men lige i Skolens Ferie kunde man jo ikke holde Fest, og derfor sker det nu, inden Aaret slutter. Søstrene og Skolen har jo virkelig Grund til at fejre dette Jubilæum. Det er blevet den største af alle deres Skoler, og den har nu til Huse i den store, smukke Bygning, lever kort sagt under de allerbedste Forhold.

Det var en af de fire første Søstre, som den 11. Maj 1856 var kommet til København, nemlig Mère M. Stephanie, der grundlagde Skolen paa Frederiksberg. Søstrene havde jo allerede i 1858 begyndt paa en fransk Skole, som dengang havde til Huse paa Toldbodvej 14. Fra den overgik 33 Elever i August 1878 til den nye Skole paa Frederiksberg, hvor Søstrene havde købt en Villa paa Bü- lowsvej 28, lige overfor Landbohøjskolens Have. I Villaen blev der ogsaa indrettet et Kapel, hvor Præfekt Grüder den 15. December læste den første Messe. Pastor Pohl, der var blevet præsteviet i Rom i April samme Aar, blev Sø- strenes første Præst. Den nye Skole omtales første Gang her i Ugebladet i Begyndelsen af 1879, da der gives en Oversigt over Begivenhederne i det foregaaende Aar. Bla- det skriver: »Til sidst maae vi med Tak til Gud erindre det Gode, som Forsynet har givet Joseph-Søstrene her og i Provindserne Leilighed og Kraft til at virke til de Træn- gendes Hjælp og Ungdommens Underviisning. Her have de paa Bülovsveien aabnet en særlig Afdeling af deres franske Skole for Pigebørn; og Forældrenes Tillid til deres Kundskab, Dygtighed og Kjærlighed har betroet dem der over 30 Elever. Adgangen til et Huuscapel sammesteds, hvori der dagligen læses en h. Messe, staaer aaben ogsaa for Fremmede.«

Allerede to Aar efter Skolens Aabning, i 1880, kunde

man udvide den ved Køb af Naboejendommen, Bülowsvej 30. Kapellet blev nu flyttet til denne Bygning, og der fik ogsaa Søstrenes Noviciat, der hidtil havde haft til Huse paa Toldbodvej, sit Hjem. I Løbet af ganske faa Aar var ogsaa Skolens Elevtal fordoblet.

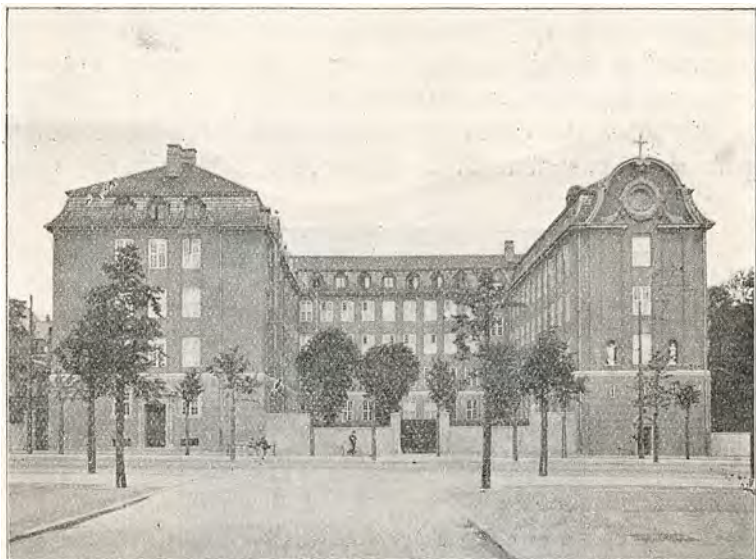
I 1884 købte Mgr. v. Euch, der imidlertid havde fulgt Præfekt Grüder som Leder af Kirken i Danmark, i Forbindelse med Søstrene det store Areal ved Boyesgade-Frederiksberg Allé, og i April 1885 flyttede Søstrene til det nye Hjem, der skulde huse dem i omtrent 40 Aar. Allerede Aaret i Forvejen havde Søstrene begyndt Undervisningen i den nye St. Marie Skole; det var Begyndelsen

Frederiksberg Allé 15—17, set fra Boyesgade.

til Rosenkranssognet. Om Søstrenes Flytning skriver Ugebladet den 17. Maj 1885: »Siden April Flyttedag have Sct. Josefs Søstrene taget deres nye Ejendom i Besiddelse i Frederiksberg Allé, og den franske Skole, som forhen holdtes paa Bylowsvej, er paa samme Tid efter endt Examen bleven flyttet til de nye Lokaler. Ejendommen er som bekjendt beliggende inde i Frederiksberg Allé, faa Skridt fra Vesterbrogade. Det er en stor graa treetages Bygning tilhøjre i Alléen, hvor denne udvider sig til en Slags lille Runddel, og hvor der i den senere Tid er ført en Gade igennem henimod Vesterbrogade. I Ejendommens Stueetage findes de forskellige Skolestuer, medens der paa første Sal indrettes et ret anseeligt Kapel til den offentlige

Gudstjeneste, som for Tiden holdes i et provisorisk Kapel paa anden Sal, hvor den h. Messe læses hver Morgen, om

Institut Jeanne d'Arc.

Kapellet i Institut Jeanne d'Arc.

Søndagen tilligemed en kort Homelie. I denne Maaned holdes der hver Aften Kl. 8 Majandagt i Kapellet. Hr. Kapellan Slump, som besørger Gudstjenesten, bor paa første

Sal i Forhuset til venstre, medens Opgangen til Søstrene er tilhøjre i Porten. Søstrene have endnu ikke faaet alle Værelserne indrettede; men efter hvad vi overbeviste os om paa Stedet, vil Bygningen afgive en særdeles rummelig og praktisk Bolig for dem og deres Skole, som er begyndt under de heldigste Auspicier.«

Det blev da ogsaa en meget stor Udvikling, Skolen, gennemgik paa dette Sted. Allerede i 1892 byggede man

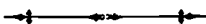
Mère Brigitte, Forstanderinde siden 1897.

en stor Skolebygning paa Grunden ud til Boyesgade. Der blev indrettet baade Børnehjem og Pensionat og et Hjem for gamle. Under denne Udvikling havde Klosteret haft forskellige Priorinder, men i Oktober 1897 overtog Mère Anne Brigitte denne Stilling, og hun har beholdt den siden. I over tredive Aar har M. Brigitte ledet Søstrenes Kloster paa Frederiksberg med alle de Virksomheder, der har været forbundet dermed. En overordentlig stor Gerning har hun udført, og naar Skolen nu holder Jubilæum under saa gode Forhold, maa Lykønskningerne i ganske særlig Grad rettes til hende.

Skolens Elevtal steg stadig, det ene Hundrede efter det andet. I 1912 var man nær ved de 400, i 1920 var der over 500. Undervisningen var efterhaanden lagt efter den almindelige Plan for højere Pigeskoler; Eleverne førtes til Præliminæreksamen, som de i Reglen tog paa den franske Skole paa Toldbodvej, der havde faaet Eksamensret. I 1921 fik Skolen selv Ret til at afholde Mellemskole- og Realeksamen. Men naturligvis maatte der stadig arbejdes paa at skaffe større og bedre Lokaler til en Skole, der voksede i saa stærk en Grad. I 1921 købte da Provincialforstanderinden M. Geneviève den store Grund i Frederiksberg Allé 74, og to Aar senere begyndtes Arbejdet paa den nye Bygning. I Juli og August 1924 flyttede Søstrene til det nye Hjem, og den 8. August indviede Mgr. Brems det nye Jesu Hjerter Kapel. Den 1. September aabnede Institut Jeanne d'Arc sine Porte for sine 500 Elever.

Der er da god Grund til nu at holde Takkegudstjeneste. Herrens Velsignelse har ledsaget denne Skole i 50 Aar. Og i 50 Aar har Søstrene virket her til Gavn for mange Mennesker. Med Tak vil mange mindes den gamle Skole i disse Dage.

Galaterbrevet.

Af Dom Gotthard Kloker, O. S. B. (Beuron).

Autoriseret Oversættelse ved Sv. Aa. R.

(Fortsat.)

IV.

I umiddelbar Fortsættelse af Bevisførelsen for sin Læres Sandhed uddrager Paulus følgende Slutning heraf for Galaterne: de skal ikke gaa ind under Loven. Han opfordrer dem, under Henvisning til en firdobbelt Række Beviser, indtrængende til at blive Guds Børn og Arvinger til Forjættelsen. Først sammenligner Apostlen Loven med en Slutter og en Tilsynsmand. Som en Slutter maatte Loven hindre Israeliternes Flugt til Vantro og Afgudsdyrkelse og bevare dem til Troen paa Kristus. Tilsynsmanden, »Pædagogos«, »den, der følger Drengene«, var selv Slave. Grækerne betroede ham ikke Drengenes Opdragelse, men kun Tilsyn med dem. Saaledes skulde

ogsaa Loven, saalænge Israeliterne ikke var myndige, føre strængt Tilsyn med dem og følge dem hen til deres Lærer og Frelser, Kristus. Men nu, fortsætter Paulus, er Troen kommen, nu er Kristus kommen. Bevogtningen og Tilsynets Tid er forbi. Alle, baade Jøde- og Hedningekristne er frie, fuldmyndige Børn af Gud og Arvinger til Velsigelsen, der blev forjættet Abraham. Dette blev de ved at træde i inderligt Samfund med Kristus, der er Abrahams Sæd og Guds sande Søn. Og dette Samfund indgik de, da de tog ved Troen og lod sig døbe. Siden har Kristus boet i dem (2, 20). Ved Livsfællesskabet med ham danner de Troende ogsaa indbyrdes en Enhed. Alle Skranker mellem Nationer, Samfundsklasser og Køn er faldne. At Paulus saa stærkt understreger den nye Religions altomfattende Karakter, bliver os udenvidere indlysende, naar vi betænker det snæverhjærtede Standpunkt, som Jøderne og i det Hele taget Antikken indtog. Som Jøderne endnu den Dag i Dag beder i Synagogen, saaledes bad de allerede i det andet Aarhundrede efter Kristus: »Jeg takker Dig Gud, at Du ikke har skabt mig som Hedning . . . som Slave . . . som Kvinde.« Det er muligt, at allerede Paulus har kendt Ordlyden af denne Bøn. Men han var i alt Fald sikkert fortrolig med denne aandelige Indstilling (3, 23-29).

Yderligere sammenligner Paulus Slægten i Tiden før Kristus, baade Hedninger og Jøder, med umyndige Arvinger, der var undergivet Formynderskab under »Verdens Børnelærdom«. I Følge Romerretten stod den mindre-aarige Arving under Formynder og Værge til den Dag, som hans Fader havde fastsat for hans Myndigheds Indtræden. Som oftest var dette mellem hans fjortende og sekstende Aar. Paa samme Viis havde Slægten ogsaa en umyndig Tid, hvor den stod under »Verdens Børnelærdoms« Formynderskab eller rettere sagt under dens Trældom. Men da den af Gudfader fastsatte Tid var udløbet, fremstod Guds ægtefødte Søn, sandt Menneske, født i Jødefolket som »Abrahams Sæd«. Han udløste Slægten af dens Formynderskab og Trældom. Jøderne friede han fra Loven (3, 18) og alle, som troede, Jøder og Hedninger, gav han Sønneudkaarelse og Forjættelsens Arv. Dette vidner — som de har erfaret — Helligaanden i

dem. Helligaanden giver dem indre Vished for, at de er Guds Sønner. Besjælet af denne Overbevisning paakalder og anraaber de paa hans Tilskyndelse Gudfader, ja Helligaanden selv paakalder og anraaber i deres Hjærter (se ogsaa Rom. 8, 15 f.; Gal. 4, 1-7). Med Udtrykket »Verdens Børnelærdom« valgte Paulus en Betegnelse, der kunde finde Anvendelse saavel paa Hedninger som paa Jøder. Hvad han har tænkt sig med denne Trældom under »Verdens Børnelærdom«, kan ikke afgøres med Sikkerhed mere. Rimeligvis har han tænkt paa Hedningernes Naturdyrkelse og den ydre Kultusform, som i Loven var anordnet for Jøderne. Disse førkristne Religionsformer forholdt sig til den kristne som Børnelærdoms Tærperi til fuldmyndig Mands Vidskab og Frihed.

For det tredje sammenligner Paulus Galaterne og i det Hele taget de Troende, med Saras, den fri Kvindes, Afkom. Tjenestekvinden Hagar havde ved Abraham udfanget Ismael efter Kødet (1. Mos. 16, 4). For Paulus staar hun som Forbillede paa Pagten, indgaaet paa Sinai. Ogsaa denne føder ligesom den ufri Hagar kun Trælle, der er Loven undergivet. Derfor er Hagar et Forbillede paa det jordiske, jødiske Jerusalem, hvis Børn vansmægter i Trældom under Loven. Det berettigede i denne Sammenligning af Hagar med Sinaipagten begrunder Paulus ved en indskudt forklarende Bemærkning. Denne er bevaret i en dobbelt Læsemaade. Hvilken af disse, der er den oprindelige, er vanskeligt at afgøre. Thi Tekstvidner af lige Ælde siger god for begge. Under alle Omstændigheder vil Paulus vise, at der ved Siden af Biblens Beretning yderligere foreligger endnu en Grund, som berettiger ham til en allegorisk Tydning. I Følge den ene Læsemaade, der ogsaa findes i Vulgata: »Sinai er nemlig et Bjerg i Arabien,« er Grunden en geografisk. Endogsaa Sinai Beliggenhed i de ufrie, fra Abrahams Arv udelukkede Araberes Land berettigede ham til denne Sammenstilling. Thi Hagar blev ved sin Søn Ismael Stammoder til Araberne, ogsaa kaldet Hagarerne. I Følge den anden Læsemaade: »Ordet »Hagar« betyder i Arabien Sinai Bjerg,« er Grunden en sproglig-etymologisk. Allerede Navnet Hagar berettiger Paulus til denne Sammenstilling. Thi

paa arabisk betyder Hagar: Bjerg [Sinai]. Det arabiske Ord, som minder om Hagar, chatjar (udtal: sjatsjar) betyder endnu i vore Dage: Sten, Klippe.

Sara derimod, Abrahams Hustru, den fri Kvinde, undfangede Isak i Følge Herrens Besøgelse og ved Forjættelsen (1. Mos. 21, 1 f.; Rom. 4, 19). Hun er et Forbillede paa Forjættelsespagten, den ny Pagt, eller som Paulus siger, det himmelske Jerusalem. Dette Jerusalem stammer ovenfra. Guds Søn har fra Himlen bragt det ned til Jord. Her træller ingen under Loven, her er alle fribaarne Mænd. Denne Moder med sit rige Afkom er vor Moder, de Kristnes Moder; og saaledes er ogsaa vi, som Isak, Forjættelsens Børn, født ved Guds Naades Vilje og fribaarne. Paa dette Jerusalem, den kristne Kirke, anvender Paulus et Ord af Esajas (54, 1). Jerusalem, som Babylonerne havde underkuet og berøvet dets Indbyggere, er bleven som en gold Moder, der har mistet alt Haab om at faa Børn. Men Herren lover i sin Kærlighed atter at ville antage sig det forkastede Jerusalem. Og det skal blive folkerigere end tilforn. Paulus ser, at denne Forudsigelse allerede er ved at opfyldes paa den fra første Færd af saa uanseelige kristne Menighed (4, 21-28). Hermed slutter Udlægningen af Biblens Fortælling om Sara og Hagar. Men ogsaa i de to Sønners Færd overfor hinanden ser Paulus et Forbillede paa den nuværende Tid. Som Ismael engang forfulgte Israel, saaledes forfølger Jøderne, Hagars Søner, i Dag de Kristne, den fri Kvindes, Saras, Søner.

Men der er ikke Grund til at ængstes! Den fri Kvindes Børn er og bliver Arvinger. Hagar og hendes Søn blev uddrevet og gjort arveløse (1. Mos. 21, 10). Og det gaar Jøderne ligesaa. Naar Paulus taler om, at Ismael forfulgte Israel, tænker han dermed sikkert paa Fortællingen i første Mosebog (21, 9). Her er ganske vist kun Tale om en »Leg«. Men det kan i Saras Øjne ikke have været nogen harmløs Leg. Thi hun forlangte, at Hagar og Ismael skulde uddrives. Hun var altsaa ængstelig for, at noget ondt skulde times hendes Søn i Fremtiden. I Følge en jødisk Fortælling var denne »Leg« i Virkeligheden ligefrem et Anslag mod Isaks Liv: »Ismaet sagde til Isak: Kom, lad os gaa ud paa Markerne og se, hvad der engang tilfalder

enhver af os. Han tog Bue og Pil og skød om Ørene paa Isak, men lod, som om det var Spøg.« Hvem véd, om Paulus har kendt denne Fortælling? (4, 29—31).

Paulus kan ogsaa anslaa hjerteligere Toner. Han minder Galaterne om den Kærlighed og Begejstring, de engang nærrede for ham. Da han kom til dem første Gang, foragtede de ham ikke trods hans legemlige Svagheder, ej heller forsmåede de ham. Hvis man i Stedet for det sidste Udtryk anvender den græske Teksts Ordlyd: »spyede af ham«, maa man formode, at Apostlen havde en frastødende Lidelse eller led af en Sygdom, som man tilskrev dæmonisk Indflydelse, f. Eks. Afsindighed, faldende Syge o. a. Mødte man den Slags Syge, spyttede man for derved at vare sig for vedkommende Sygdoms Dæmon, d. v. s. for Smitte. Der er opstillet mange Formodninger om, hvad det var for en Sygdom, Paulus led af. Den maa have været pinefuld. Han kalder den selv »en Torn i Kødets, Satans Sendebud, som slaar mig i Ansigtet« (2. Kor. 12, 7). Fristelsen laa nær for Galaterne til at forsmå ham. Men de havde taget imod ham som mod en Guds Engel, ja som mod Jesus Kristus selv. De havde gerne givet ham det bedste og kæreste, de ejede. Og nu tænkte de paa ham som paa en Fjende, udelukkende fordi han forkyndte Sandheden, Evangeliet frigjort for Loven, for dem. »Vorder ligesom jeg; thi ogsaa jeg er vorden som I,« d. e. frigjort for Loven (4, 12-16).
(Slattes.)

—•—•—•—•—•—•—

Nye Bøger.

Georg Wiinguard: Polske Dage. (Aschehoug, 1928.)

Der er opstaaet en Digter.

Denne Debutant synes født Rejseskribent — og han kan sin Bestilling, som var han gammel i Faget. En sikker, næsten raffineret Ævne til at skære Sujet'et til — alt Væsentligt er taget med, intet Sekundært er sluppet ind — Billederne staar klare, vel afgrænsede og farverige.

Sproget er prægtigt — stærkt, rigt og sødmefyldt, minde om Johannes Jørgensen, men uden Skygge af Plagiat eller Paavirkning.

Paa kun 90 Sider faar man et Indtryk, saa rigt, broget og omfattende, at man tror at have læst et tykt Bind.

Wiingaard har en udpræget Ævne til at modtage Indtryk, baade af Farver og Lyde, af Milieu og Stemning — og en ikke mindre Ævne til at gengive det, saa Læseren faar netop samme Sansning.

Utallige Steder i Bogen fryder man sig over Sammenligninger, Billeder og Tillægsord, som kun den fødte Digter kan finde.

Han tegner for os baade de store Byer: Krakov og Przemysl, det primitive Land og dets om italienske og irske Bønder mindende Befolkning og det næsten utilgængelige Valfartskloster.

Men ikke blot det, Øjet ser, forstaar han at male — ogsaa det, der opfanges af Digterens indre Syn: Sjælene. Han tegner klart og karakteriserer rammende en Række Franciskanere, Bønder, Skolelærere og Præster — med faa Træk, der faar Personen til at staa levende og plastisk. Bedst er dette lykkedes i det rentud mesterlige Stykke om Hvervningen af de polske Piger til Danmark — et Stykke, der kan gøre disse ofte saa oversete Væsner uendelig kære for os.

Forfatteren røber sit Format i den Forstaaelse, hvormed han (ofte gennem et lyst Smil) ser paa Polakkernes højtravende Nationalisme, deres stærkt nationalt farvede Kirkeliv, hvor Folklore og Religion er filtret sammen . . . og hvor han, skønt ikke selv Katholik, med Varme skildrer de Unerede eller vor Messe, samt i Omtalen af Israels Børn.

Bogen lyser af Humør og veksler mellem Grebthed og Smil.

For os Katholikker har den sin store Interesse deri, at den (som ingen anden Bog, jeg kender) kan lære os at forstaa og elske et Folk, der i saa stort Antal knæler ved vor Side i alle danske Provinskirker.

Bogen, der er udmærket illustreret og smukt udstyret, er en god Julegavebog.

Peter Schindler.

Niels Beskow: Den kostbare Perles Glans. (Oversat af E. Wahl).

Undertegnede har tidligere haft den glæde at anmelde — og varmt anbefale — Niels Beskows to bøger, hvorfra ovenstående bog giver et uddrag. — Pater Menzingers forord, som vi gengiver nedenfor, kan stå som en fuldgyldig anmeldelse af bogen — den fortjener at læses ogsaa af dem, der ikke tør binde an med det — iøvrigt let forståelige — svenske, pragtfulde sprog, hvori de to bøger er skrevet.

Holger K. Hafstrøm.

Pater Menzinger skriver:

Ved sine bøger »Guds Vägar« og »Inför Guds Ansikte« har pastor Beskow vundet ikke få venner blandt danske

katolikker. En række af disse to bøgers betragtninger foreligger her i dansk oversættelse. Hist og her er der med forfatterens tilladelse foretaget nogle forkortelser og enkelte uvæsentlige forandringer. Bogen kan trygt anbefales katolikker til læsning og eftertanke. Det er indtryk af katolsk liv og tanker om katolske verdner, som en udenforstående har fået paa rejser i udlandet og ved beskæftigelse med katolsk litteratur. De ligner solens og den blå himmels spejlbilleder i en stille søs overflade; og forfatteren gengiver dem med en varme og inderlighed, der kan virke betagende.

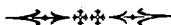
Oversætteren fortjener tak, fordi hun har skænket os denne bog fuld af mildhed, fromhed og skønhed.

Katholsk Børnehjælpsdag.

Kollekten i alle Kirkerne tilfalder Søndag ²⁵/₁₁ Elisabethforeningen for forældreløse og vanskeligt stillede Børn. Uden Menighedernes utrættelige Velvilje var Foreningen ikke, derfor gælder vort Opraab baade Gamle og Unge. Unge, ja forleden fik vi vort yngste Medlem. I et lykkeligt, katholsk Ægteskab fødtes en lille Pige, som Forældrene indmeldte i Elisabethforeningen to Dage efter Fødslen. Dette vort yngste Medlem staar som Eksempel for Ungdommen. Støt vor Forening, de Smaa er hjælpeløse. hvis ikke Hjælpen rækkes dem.

C. T.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa Søndag, den 25. ds., synger den nyviede Præst, Pastor Jan Ballin Højmessen i Sakramentskirken ved det Alter, der bærer Indskriften: »Til Ære for Alterens Sakramente lovede Mogens og Grit Ballin at rejse dette Alter, da deres første Søn blev født 19. Marts 1900.«

— Savonarola, som var Emnet for Lærer H. Kiærulffs Foredrag paa Højskolen, har alle Dage været en omstridt Skikkelse, der har sine glødende Beundrere, men ogsaa lige saa absolutte Modstandere. Overfor en saadan historisk Personlighed er det ikke saa ligetil at finde en fuldt nøjagtig Bedømmelse og yde Retfærdighed

til alle Sider. Lærer Kiærulff, hvis Foredrag var meget interessant, viste sig at være en begejstret Tilhænger af Savonarola, og for at stille denne i stærkest Relief fremstillede han ham paa en Baggrund saa sort som mulig. Den Tid var saa vist ikke god, meget var saare ondt. Men det maa dog ikke glemmes, at Forfølgelsen og Retsagen mod Savonarola havde ikke blot kirkelig, men ogsaa en politisk Side. Foredragsholderen betragtede Savonarola som en Helgen, hvis Kanonisation han inderligt haabede.

Ordrup. Der var i Søndags Fest i St. Andreas Menighed. — Det var Mogens Ballins ældste Søn, der stod for Alteret i sin gamle Sognekirke for at læse den første Messe i sit Fædreland i sit gamle Sogn, hvor Minderne fra gamle Dage, fra Barndomsaarene, fra Drengaaarene kom ham i Møde og stemte Hjærtet til Glæde og Vemod. — Mogens Ballin og hans 5 smaa Børn sad hver Søndag i den kære St. Andreas Kirke i en af Bænkene tilhøjre. — Den ældste af de smaa stod nu ved Alteret som Præst. — Kirken var overfyldt, Biskoppen var kommen til Stede. Pater Ballin var assisteret af sine gamle Studiekammerater fra Paris Præsterne Benzon og C. Jaworski. — Pater Günther holdt Talen for den unge Præst, og skønnere Tale kunde ikke holdes. Pater Günther talte om den kath. Præts store og ophøjede Kald, og om den Ydmyghed og Beskedenhed, Præsten altid skulde udvise. Han skulde i alle sine Handlinger have det rette Tjenersind. Den unge Præst var dybt rørt over Pastor Günthers Tale. — Levitmessens endte med sakramental Velsignelse. — Vi ønsker alle, at Aanden fra Pater Ballins Barndomshjem maa følge ham gennem Livet, at hans Præstegerning maa blive til Glæde og Velsignelse for den danske katolske Kirke.

Alfr. Silc.

A.C. Onsdag d. 28. 11. 1928 Kl. 8: Extraordinær Generalforsamling. Dagsorden: Meddelelse fra Formanden om, at Administratores stiller Mandaterne til Disposition. Valg af Administratores. Eventuelt. Administratores.

---

2. Tjener.

Pladsen som 2. Tjener paa Ledreborg er ledig den 1. December. — Henvendelse til Lensgreve Holstein Ledreborg, Ledreborg pr. Lejre.

Kalenderen for 1929 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Absalonsfest

under

Protektion af Biskop Joseph Brems

**til Minde om 800 Aarsdagen for
Biskop Absalons Fødsel**

Søndag d. 9. December Kl. 8

Borgernes Hus, Rosenborggade Nr. 1.

Absalon-Kantate for Solo, Kor og Orkester
af *J. Hammermüller*, Tekst af *Johannes Jørgensen*.

Solopartiet synges af Hr. Operasanger *THORKILD NOVAL*.

Taler af Pater *LUDVIG GÜNTHER* og af

Hr. Lensgreve *JOSEPH HOLSTEIN LEDREBORG*.

*Efter Festen frit Samvær i Selskabslokalerne med Solo-
og Orkesterkoncert.*

Programbilletter à 1 Kr. 50 Øre og 2 Kr. (inclusive Garderobe og Skat) faas i de katholske Bogsalg, Stenosgade Nr. 3 og Ørstedesvej Nr. 10, og hos Portneren i Stenosgade Nr. 4.

Basaren, Rymsgade 26, Aarhus. Udtrukne Numre.

Den store Bortlodning (ordnet efter Listen paa Lodsedlerne): 656, 1403, 1397, 183, 1047, 46, 1894, 1827, 465, 1131, 896, 1021, 143, 244, 1696, 1494, 642, 1669, 1504, 556, 559, 951, 1109, 82, 1725, 767, 746, 349, 862, 311. Desuden Kaffeduge: M. J. 9, Fransk 27. Blaa S. 2, 4: Dukkerne: Per A 31, Lise 70 AAAA. Baby Ser. 1, 14. Anna Ser. 4, 77. Søren Ser. 7, 69. Karrussel Ser. 5, 16. Elefantten Ser. 6, 87. Gaasen D 50. Haren 36, Dukkevogn 66. Dukkestue Ser. A 19.

Gevinsterne afhentes inden 1. Dec. i Præstegaarden, Rymsg. 26. Derefter disponerer Komitéen frit over de ikke afhentede Gevinster.

Menighedsmøde for St. Ansgars Sogn afholdes Onsdag d. 28. ds. Kl. 8 i Salen i Bredgade 67. Pastor De Vos holder Foredrag om Lourdes (m. Lysbilleder). Derefter Kaffebord og hyggeligt Samvær. Paa Grund af den begrænsede Plads kan Adgangskort gratis afhentes hos Præsterne ved St. Ansgars Kirke.

Den katholske Syge- og Begravelseskasse af 1867. Sjælemesse for Sygekassens afdøde Medlemmer læses i St. Ansgars Kirke Torsdag d. 29. Novbr. Kl. 7. Bestyrelsen.

Sct. Michaels Klub.

Onsdag d. 28. November Kl. 7¹/₂ læses Sjælemesse i Jesu Hjærte Kirke for afdøde Medlemmer af Sct. Michaels Klub.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 25. November Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

Husk Kollekten til Fordel for **Elisabethforeningen** Søndag den 25. ds.

Kirkelig Kalender.

25. Nov. 26. og sidste Søndag efter Pintse.	2. Dec. 1. Søndag i Advent.
26. — M. Silvester, Abbed.	3. — M. Franciskus Xaverius, Bekender.
27. — Ti. Ferialdag.	4. — Ti. Petrus Chrysologus, Biskop og Kirkelærer.
28. — O. Ferialdag.	5. — O. Ferialdag.
29. — To. Vigilie.	6. — To. Nicolaus, Biskop og Bekender.
30. — F. Andrea. Apotel.	7. — F. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.
1. Dec. L. Marias Officium.	8. — L. Marias ubesmittede Undfangelse.

Ugens Messebønner.

25. Nov. Sidste Søndag efter Pintse (N.-M. 755, G.-M. 585). Ihukommelse af Katharina (N.-M. 1166 og [60], G.-M. 988 og [60]).
26. Nov. Silvester.; Messe for en Abbed (N.-M. [53], Bønnerne 1166; G.-M. [53], Bønnerne 988). Ihukommelse af Petrus af Alexandria (N.-M. [5], G.-M. [5]).
27. Nov. Ferialdag. Samme Messe som 25. Nov. 2. om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. efter frit Valg.
28. Nov. Ferialdag. Alt som den foregaaende Dag.
29. Nov. Vigilie (N.-M. 762, G.-M. 593). Ihukommelse af Saturninus (N.-M. 763ff., G.-M. 593ff.). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [90], G.-M. [94]).
30. Nov. Andreas (N.-M. 766, G.-M. 595).
1. Dec. Guds Moders Messe (N.-M. [90], G.-M. [94]). 2. om den Helligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for Kirken eller Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 27. November Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B

Pater Peter Nösen: Samvittigheden.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Andreas Kirke, Ordrup.

Sønd. 2. Dec. (1. Sønd. i Advent) fejres St. Andreasfesten. Under Hovedgudstjenesten Kl. 10 føres den hellige Apostels Relikvier i Procession til deres endelige Plads paa Kirkens Andreasalter. Pastor *Olaf Jan Ballin* holder Festprædikenen. Sognets Venner og Velyndere indbydes hjerteligt.

Ludv. Günther, Sognepræst.

Bønforeningen for Israels Omvendelse. Den maanedlige Messe læses Søndag d. 25. Novbr. Kl. 8 i Sakramentskirken.

St. Josefs Gilde. Sjælemesse for Gildets afdøde Brødre og Hustruer læses i St. Ansgars Kirke Onsdag d. 28. Novbr. Kl. 7.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaend (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 9, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 49.

Søndag den 2. December.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Galaterbrevet (sluttet). — Vadstena kloster og de danske. — Pater Honorius Hendrix †. — Kvindernes Landsmøde. — Skolespørgsmaalet i England. — Læserens Underregninger. — En Opgave for katholske Billedhuggere. — Ny Bøger. — Efterretninger fra Ind og Udland: København. Aabenraa. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 5, 1—18.

Nogle Raad til en Synder.

1. *Vogt dig for Selvsikkerhed i din Tilstand, den er kun Selvbedrag.*

Forlad dig ikke paa uretfærdigt Gods og sig ikke: »Jeg har nok at leve af!« Thi paa Hævnens og Trængslernes Tid vil det ikke nytte nogetsomhelst. Følg ikke dit Hjertes onde Begær, selv om du kan, og sig ikke: »Hvor er jeg dog stærk! Hvem formaar noget mod mig, fordi jeg har gjort et eller andet?« Thi Gud skal ganske bestemt kræve dig til Regnskab. Sig ikke: »Jeg har syndet, men hvad ondt er der sket mig?« Thi den Allerhøjeste venter kun (en Stund) med Gengældelsen. Vær ikke uden Frygt efter tilgIVEN Synd, og hob ikke Synd paa Synd! Sig heller ikke: »Herrens Miskundhed er stor, han skal nok være naadig mod mine Synders Mængde.« Thi (ikke blot) hans Miskundhed, men ogsaa hans Vrede er der hurtigt, og hans Harme holder Øje med Synderne. 1—7.

2. *Vend hjem til Herren og vær nu tro mod ham.*

Tøv ikke med at omvende dig til Herren, og opsæt ikke (din Bod) fra Dag til Dag! Thi pludseligt bryder hans Vrede frem, og paa Hævnens Dag vil han sønderknuse dig. Hold ikke ængstelig fast ved dit uretfærdige Gods! Thi paa Hjem søgelsens og Hævnens Dag vil det ikke nytte dig noget. Lad dig ikke omdrives af enhver Vind, og gaa ikke paa hver en Vej! Thi saaledes (handler) enhver Synder (og) viser sig derved som tvetunget Mand. Slaa fast paa Herrens Vej, bevar dit Hjertes Ærlighed og Overbevisning, og lad Fredens og Retfærdighedens Ord ledsage dig! 8—12.

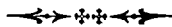
3. *Vær beskeden og elsk Sandheden!*

Vær beskeden nok til at høre paa (andres) Tale, for at du kan forstaa, (hvad der bliver sagt,) og giv med Kløgt et sandfærdigt Svar! Er du klog, saa giv din Næste Besked; hvis ikke, saa læg Haanden for Munden, for at du ikke skal gribes i taabelig Tale og beskæmmes derfor! Ære og Berømmelse følger med den vises Ord, men en Taabes Tunge er til hans eget Fordærv. Sørg for, at du ikke maa kaldes Øretuder, og at din Tunge ikke bliver din Snare og Skam! Thi over en Tyv kommer der Skændsel og Anger og over det tvetungede Menneske den værste Fordømmelse; men Øretuderen høster Had, Fjendskab og Skam. Øv Retfærdighed baade mod store og smaa! 13—18.

Anmærkning: Sætningen om tilgivet Synd kan forstaaes paa to Maader. 1. Selv om jeg har faaet Absolution, kan jeg falde i Synd igen. Derfor er der altid Grund til Frygt for mig. 2. Jeg havde bildt mig ind, at Syndstilgivelse var en meget let Sag. Saa tog jeg det ikke saa nøje, hverken med Anger, Forsæt eller Sonebod. Selvfølgelig er der i dette Tilfælde ingen Sikkerhed for, at Gud har tilgivet mig, og jeg maa frygte. —

F. K.

Galaterbrevet.

Af Dom Gotthard Kloker, O. S. B. (Beuron).

Autoriseret Oversættelse ved Sv. Aa. R.

(Sluttet.)

V.

Galaterne er altsaa fri for Moselov. Men Pauli Frihedsprædiken maa ikke misforstaas. Det maa ikke opfattes, som gjorde Paulus sig til Talsmand for løssluppen Tøjlesløshed (5, 13; 1. Kor. 6, 12), saa han ikke var et Haar bedre end de synde- og lastefulde Hedninger (2, 17). Nej, Frihedsprædikens Indhold er denne: I Daaben dør Mennesket og nagles med Kristus til Korset. I Daabsbadet symboliseres og realiseres Døden ved Neddykningen. Døbes en Jøde, saa dør han fra Loven. Han kan ikke vende tilbage til den mere. Loven selv ejer ingen Magt, der forpligter ham. Den, der døbes, er endvidere død fra Kødet med dets Laster og Lyster (5, 24), død fra Synd, død fra Brøde. Alt er ham forladt. Det gamle, syndefulde Menneske er død og begravet. Men som Kristus stod op til nyt Liv, saaledes staar i Daaben ogsaa den Kristne op til nyt Liv. Nu er han en ny Skabning (6, 15). Dette symboliseres og realiseres ved Opdukningen af Daabsvandet. Ikke raader Kødet mere med dets Laster og Lyster. En ny, overnaturlig Livskraft fra Gud rører sig nu i ham og raader for hans Tanke og Vilje — nemlig Gud Helligaand (2, 19 f.; Rom. 6, 3-14). Paulus benævner ham ogsaa »Sønnens Aand« (4, 6), fordi Kristus leder og virker ved Helligaanden i sine Troende. Ganske vist, efter Retfærdiggørelsen ved Daaben er den Kristne ingenlunde oprejst i Legemet. Kødet rører, som daglig Erfaring viser, stadig paa sig og søger at sætte sin Vilje igennem. Derfor er der i den Kristne en standende Strid mellem hans Kød og Guds Aand. Begge søger at gøre sig gældende paa hinandens Bekostning. Der er Splid og aldrig Samling. Kødet begærer det Onde, vil give sig hen f. Eks. til Skørlevnet og Vellyst, til Afgudsdyrkelse og Trolddom, til Fjendskab, Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Tvedragt, Splittelse, Avind og

Mord, til Drukkenskab og Fraadseri*). Om nogen gør saadant, da skal han ikke arve, da sætter han Barneretten til (ogsaa Rom. 8, 13 f.). Helligaanden derimod vil det Gode, Dyden; vil folde sig ud i Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed og Afholdenhed**). Hvor Aanden raader, er der ingen Brug for Lovens Skranker. Der misbruges Frihed ikke til Rygesløshed. Der gør man Guds Vilje ikke kun af ydre Tvang, men af sig selv, af indre Trang. Dér ydes langt mere, end nogen Lov kræver. Frigjort for Loven lever Menneskene først rigtig for Gud (2, 19). Deres Lov er Kærlighedsbudet: »Elsk Din Næste som Dig selv.« Dette er »Kristi Lov« (6, 2), »Helligaands Lov« (Rom. 8, 2). Denne efterlever de overfor alle uden Forskel. I denne ene Lov opfylder de hele Moselov, for saa vidt denne lovfæster det religiøs-sædelige Liv og bundet i Guds ti Bud. Dette vil Paulus ikke ophæve, men derimod nok Ceremoniloven, der ordner den ydre, specielt den offentlige Gudstjeneste og afsondrer Jøder skarpt fra Hedninger. Alle Budene er indesluttet i Hovedbudet, Kærlighedsbudet (sml. Rom. 13, 8-10). Kærlighed, Helligaandens fundamentale Værk, staar al Selvished imod. Paulus gaar her ikke ind paa Kærlighed til Gud. Den er et nødvendigt Udslag af Troen, som Paulus hele Brevet igennem kræver. Yderligere er Kærlighed en Frugt af Helligaanden selv, rent bortset fra, at sand Næstekærlighed kun er mulig paa Grundlag af ægte Kærlighed til Gud.

Brevet munder ud i en Opfordring til praktisk Næstekærlighed. Det var bleven til paa Foranledning af ganske særlige Forhold, som vi ikke mere kender nøjagtigt i Enkeltheder. Delvis hang de sammen med det religiøse Urede,

---

*) Den græske Tekst opregner seksten Laster, Vulgata sytten; men allerede Hieronymus har strøget *impudicitia*, der sammen med *immunditia* kun er en dobbelt Oversættelse af ἀκαθαρσία. F. A.

***) Den græske Tekst opregner ni Dyder, Hieronymus ligesaa, Vulgata derimod tolv. *patientia* og *longanimitas* er kun en dobbelt Oversættelse af μακροθυμία, ligesom *modestia* og *mansuetudo* af πραύτης. Læsemaaden ἀγνεία (*castitas*), der findes i flere græske Haandskrifter, har Hieronymus slettet. F. A.

hvorved Menighederne var splittet i to Lejre, der bekæmpede hinanden hensynsløst (5, 15). Om nogen forbryder sig, skal man — formaner Paulus — med Tanken paa egen Skrøbelighed antage sig denne sin Næste med Mildhed og i Sagtmodighed. I medfølende Kærlighed skal den ene bære den andens Byrde, hans Skrøbelighed, Fejl og Sorger. Hver har sit. Ransager man sin Samvittighed redeligt, da frier dette for farisæisk Selvovervurdering. Om nogen finder noget godt hos sig, da glædes han derved og rose sig (i Herren: 1. Kor. 1, 31; 2. Kor. 10, 17), men endelig ikke overfor andre og fremfor alt ikke paa andres Bekostning. Enhver skal kun se paa sine egne Fejl, ikke sammenligne sig med andre. Men man skal fæste Blikket paa sin Næste, naar det gælder om at hjælpe og om at gøre det Gode. Man skal gøre det Gode mod alle uden Undtagelse, men mest mod Troens egne og Evangelii Forkyndere. Man skal tage det alvorligt med Kristenlivet og aldrig aflade. Som man saar, saa høster man! Dog taler Paulus her ikke om, hvorvidt Sæden, som man udstrør er god eller daarlig, er rigelig eller karrig. I Tilslutning til foranstaaende Betragtning taler han snarere om Jordbundens forskelligartede Beskaffenhed — om man lader sig drive af Kødets eller Aandens. Eftersom Sædekornet falder paa Kødets selviske Stengrund eller i Aandens gode Muld, bliver ogsaa Høsten: evig Fortabelse eller evigt Liv (6, 1-10).

VI.

»Du kender fra Barn af de hellige Skrifter. De kan gøre Dig viis til Frelse ved Troen paa Kristus Jesus. Thi ethvert gudindaandet Skrift er nyttigt til at belære, til at overbevise, til at optugte, til at undervise i Retfærdighed. Saaledes bliver en Guds-Mand fuldkommen, dygtiggjort til al god Gærning.« Med disse Ord anbefaler Paulus den gamle Pagts Skrifter til andægtig Læsning (2. Tim. 3, 15-17). Vi kan godt anvende de samme Ord paa hans egne Skrifter. Det gælder ogsaa Brevet til de Galater. Det har fuldstændig Karakteren af et Kampskrift. Forlængst er hans Modstandere, der bestred hans apostoliske Sendelse forstummede. Og det Spørgsmaal, som den Gang holdt Sin-

dene i den største Spænding, om Hedningerne blev retfærdiggjort og frelst alene ved Troen paa Jesus Kristus, eller om de ogsaa skulde optages i Jødedommen, er løst for længe siden. Og Paulus havde sin væsentlige Andel i denne Løsning. I Galaterbrevet kommer vi midt ind i den Strid, det kostede, at fri den spæde Kristendom ud af Jødedommens Baand. »Det gjaldt om, hvorvidt den unge Kristendom skulde lækkes til gamle Former i en døds-mærket, i Udvortesheder kvalt Religion, eller om den, baaren paa Aandens Vinger, skulde fortsætte sin allerede paabegyndte stovte Ørneflugt hen over Jordens Riger. De galatiske Kirker blev Slagmarken for den Kamp, af hvis Udfald en hel Verden og dens Skæbne afgang. Her ud-kæmpedes det første Slag, og det blev afgørende. Hvad der skete siden hen i Korinth og Rom, var kun Efterspillet« (Boussuet).

Men har Galaterbrevet da ikke uforgængelig Værdi, yder det ikke søgende Nutidsmennesker religiøs Belæring og Opbyggelse? Jo, visselig! Dets Værdi er af fundamental Betydning for Kristenliv! Forekommer Apostlens Bevlsførelse os end stundom fremmedartet, saa bliver det dog evigt sandt, at vi ikke ved egen Kraft kan forhverve os Retfærdiggørelse. Den er fuldt ud en Gave fra Gud, som han skænker os ganske ufortjent, helt for intet, helt af Naade. Heraf ogsaa Navnet »Naade« (χάρις = gratia). Hvad Naade er, hvad Naadens Værk er, har næppe nogen oplevet personligt saa mægtigt som Paulus. Derfor blev han ogsaa Naadens Apostel og Talsmand. Den Gang han just løftede Haand til endnu et Slag mod de Kristne, traf Guds Naades straalende Lys brat hans Sjæl; i samme Nu brast Isdækket, og Sjælen aabnede sin Blomsterkalk: Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre (Ap. Gern. 9, 1-6). Retfærdiggørelsens Naade har Jesus Kristus forhvervet os ved sin blodige Offerdød paa Korset. Vil vi have Naaden, maa vi knytte os til Kristus, tro paa ham og lade os døbe. Tro paa Kristus — paa Guds Søn, der er eet i Væsen med Faderen! Det moderne Heden-skab forkaster denne Tro, forkaster en overnaturlig Vej til Frelse. Man har ikke Brug for vor Gud og Frelser. Man

klarer sig foruden. Derfor kan man heller ikke vente sig noget af ham. Hans Død er gavnløs for dem. Men knyttes vi i Tro og Haab til Guds Søn, da er vi Guds Børn, har faaet Børnekaar og Arveret til Guds Rige. Naar Paulus siger til de Kristne: »I Daaben blev I korsfæstet med Kristus, døde, blev begravet, opstod med ham til nyt Liv«, da vilde han dermed ligesom tegne et Billede af den indre Retfærdiggørelsesproces, Syndernes Forladelse og Sjælens Helliggørelse ved Naade. Med den Ritus, som man den Gang brugte — Neddykning i og Opdukning af Daabsbadet — forstod alle Kristne ham umiddelbart. Til den nu anvendte Ritus, Overhældning med Daabsvand, passer bedre Apostlens Ord: »I er aftvættet, I er helliget, I er retfærdiggjort« (1. Kor. 6, 11). Hvor var Daaben dog en herlig, lyksaliggørende Oplevelse for de Nyomvendte! Vi kan kun gøre os et vagt Begreb herom. Du er død fra Synden, tvættet ren og hellig, er et helt nyt Menneske! Søn af den ene sande Gud! For ham skal Du ikke skælve som en Slave, som for Dine gamle Guder! Træd hen til ham med sønlig Tillid som til Din Fader. Men, den første Begejstrings Dage og Uger svandt. De første Indtryk døde hen. Gamle Vaner og Lidenskaber krævede atter bydende deres Ret. Derfor advarer Paulus: »Vi som er døde fra Synden, hvorledes skal vi endnu leve i den? Saa lad da ikke Synden raade i Eders dødelige Legeme, saa I lyder dens Lyster« (Rom. 6, 2, 12). Denne Advarsel gælder ogsaa os, der allerede blev døbt i vor spæde Barnealder, naar Lidenskaberne trods Arvesyndens Udslettelse med Aarene vaagner op i os. Men hvorledes skal vi da mestre dem? Vi staar ikke afmægtige og hjælpeløse i Kamp mod Kødets, den onde Altraa. »Vandrer i Aanden! og I skal ikke fuldbyrde Kødets Lyster.« En ny, overnaturlig Livskraft har i Daaben sænket sig i vor Sjæl, Helligaanden. Teologerne kalder denne Kraft: Naaden. Har vi blot selv en alvorlig og ren Vilje, da er Naadens Hjælp saa kraftig, at vi gaar ud af Striden med Sejr og fornyes i det indvortes Menneske.

Vadstena kloster og de danske.

Af

EDW. ORTVED.

I.

Den ældste ordensregel, der i vesterleden har holdt sig, er forfattet af den til katolicismen omvendte Augustin, der i 392 var bleven biskop af Hippo i Tunis. Det var ikke hans agt af stifte nogen klosterorden; han vilde blot bringe verdensgejstligheden (clerus) ved de forskellige kirker til at føre et ordnet samliv. Hans forskrifter var imidlertid så forstandige og så mådelig holdne, at der på det grundlag dannede sig adskillige ordener: augustinerne, Malteserridderne i 1048, præmonstratenserne i 1121, Maria-ridderne i Østpreussen og Lifland ved året 1200, dominikanerne i 1215, siden birgittinerne — og mange flere.

Det var den uplandske ridderenke Birgitta Birgersdotter, som undfangede den tanke, på augustinerregelens grundlag at stifte en helt ny slags orden, hvis klostre skulde indeholde et søsterkonvent på 60 nonner og et mandskonvent bestående af en præsteklasse på 13, en diakonklasse på 4 og en lægbrødreklasse på 8 medlemmer, alt underlagt en abbedisses regimente. Også mandskonventets forstander generalkonfessoren — den almene skriftefader — var i ikke sjælelige sager hende underordnet. Søstrene var hovedsagen; brødrene eksisterede egentlig kun for disses sjæleplejes skyld; derfor nævnes også altid søstre før brødre. De to konventer levede absolut adskilte. Ordenen fik navnet Ordo s. Salvatoris, Frelserens orden, og dens regler godkendtes første gang af pave Urban V i 1370.

Birgitta selv synes ikke at have havt til agt at indtræde i ordenen, hun døde i Rom i 1373, og først som lig førtes hun til Vadstena i Östergötland ved Vetterns nordøstlige bred, ordenens første kloster. Hendes datter st. Katharina førte styret i det endnu ikke klostermæssig ordnede samfund til sin død i 1381 og Margareta Bosdotter efter hende, begge uden abbedisstitel. Den tidligste generalkonfessor var Birgittas ene skriftefader

og uadskillelige rejseledsager mag. Peder Olafson fra Helligåndshuset i Skeninge og siden hans død i 1378 Magnus Petri, som klostrets dagbog ved hans dødsår 1396 meddeler.

At opføre det nødvendigste af klosterkomplekset tog tid, så først i 1386 kunde det tages i brug; da indførte biskop Nils Hermanson af Linköping, i hvis stift Vadstena lå, 46 søstre, 11 præster og 7 lægbrødre. Dermed begyndte det fuldt ordensmæssige liv. Blandt de indtrådte kvinder var en enke Katharina fra den dengang danske provins Halland († 1400), og i 1386 indtrådte den første danskfødte mand, præsten Tydekin, som kom fra Upland. Forinden var samfundet allerede forøget med 2 søstre, 1 præst og en lægbroder. Dog blev samfundets første abbedisse ikke valgt og viet førend i 1388; det var ridder Knut Algotsons datter Ingegerd, datterdatter af s. Birgitta, men som blev afsat i 1403 for slet embedsførelse.

Birgittas djærve og fromme karakter fandt samklang i dronning Margretes, så klosterstiftelsen straks da Margrete i 1389 var bleven herre over Sverige, fandt en velnyder og beskytter i hende; tilmed var abbedisse Ingegerd hendes fostersøster. Allerede i marts udfærdigede hun sit første værnebrev til klostret, og i november overværede hun med fire bisper og en stor del af landets adel oplagelse af to søstre, en præst, en diakon og en lægbroder. I al fald på Allehelgens dag 1396 var hun igen i klostret; thi da lovede hun at tilføre konventet en mø, »om hvem hun tidligere havde talet«.

Foruden konventsmedlemmerne antoges brødre og søstre *ab extra* — personer, der interesserede sig for klostret og arbejdede for dets vel. Af disse brødre bar fire udvalgte grå kappe med et rødt kors. Den mest egnede af dem blev klostrets ombuds- eller sysselmand. På Kristi legemsfest 1398 gav Linköpingbispen de første fire dragten; det var tre lægmænd og en tidligere sognepræst Hemming. Lige fra begyndelsen af havde Birgittas ældste søn Birger († 1391) påtaget sig sysselmandsarbejdet, men i maj 1389 allerede udstedte Margrete anbefalings-skrivelse for Hemming som ombudsmand (*procurator ge-*

neralis). Efter at have nedlagt sit embede som provst og sognepræst, gav han alt sit til Vadstena, blev frater ab extra og i over 20 år, siger dagbogen, var han klostrets dygtige og trofaste sysselmand, til han blev kastet på sygelejet († 1411). Han havde sit hyre med at forsvare klostrets eje mod de pågående kgl. fogeder (præfecti), der var altfor ivrige efter at bringe gods tilbage til kronen eller ialfald få skattefri (frälse) jord lagt under skat. Om dem skriver dagbogen i 1403, da præstebroderen Stefan, der også havde fungeret som ombudsmand, døde: »Til forsvar for klostrets ejendomme modsatte han sig mandigt fogederne og andre Belialssønner, som dengang tyranniserede blandt folket.« Der blev da også uretfærdigt beslagnet ejendomme, som i 1413 og 14 tilbagedømtes til klostret. Ja i august 1399 kom endog dronningen selv med biskopper og rigsråder for at holde »råfstething«, hvorved Vadstena by skulde frakendes klostret, skønt hun selv ti år forud havde i værnebrev udtrykkelig godkendt, at den var klostrets. Dettes bevisligheder fra Magnus Smeks tid var da også solide nok til, at anslaget mislykkedes, og året efter gav Margrete byen købstadsrettigheder, med indtægterne af den delt mellem kloster og krone.

På Mortensdag 1400 overværede dronningen, med bisper og rigsråder og søsterdattersønnen Erik af Pommern i følge, optagelsen, af seks søstre, og holdt ved den tid herredag dér, på hvilken Erik erklæredes for myndig og medregent. Hun forblev lige til 8de december, men var atter til stede d. 30te i anledning af en bitter strid i konventerne på grund af den uheldige abbedisse Ingegerd, der stadig klyngede sig fast til abbedissestolen.

De to regenter i fælleskab skænkede i Juni 1403 klostret 1000 mærk lød. sølv, men som hyppig skik var ved gaver, fik klostret ikke summen kontant; som pant fik det ret til at hæve de kroner tilkommende bøder i Aska herred, i hvilket klostret lå, og i november 1404 afstodes til klostret de indtægter af Vadstena by, som kronen i 1400 havde forbeholdt sig.

Juleaften 1403 kom dronning Margrete med sin husstand og blev til efter Hl. tre kongers oktav, for sin andagts

skyld. Til slut bad hun ydmygt om broderskabsbrev og fik det; hun fik så søstrene sammenkaldt i talestuen og kysede enhver på hånden, dernæst ligeledes brødrene i disses talestue. Da en lægbroder rakte hånden frem dækket af hans kappe, sagde dronningen: »Det tager jeg ingeniunde imod; ræk mig din bare hånd, da jeg nu er blevet din søster.«

Vedblivende viste hun lige til det sidste Vadstena sin gunst, så hun endnu i sit i december 1411 affattede testamente bestemte, at af de valfarter, hun som sjælerøgt for sig forordnede og vilde bekoste, skulde den ene gælde st. Birgittas grav. Men det var ikke blot det ene kloster; det var selve Frelserens orden, der havde hendes sympati, og denne gav sig udslag i den påtænkte oprettelse af et kloster på Låland ved Søndersøs nordvestlige hjørne. Dertil bestemte hun i 1408 det fra Ahlefelterne erhvervede Grimstrup i Lysemose og landsbyen Skemminge. Men videre kom hun ikke og døde 28. oktober 1412. Påfaldende kort og koldt er eftermælet, Vadstena dagbog giver hende: »Hvad det verdslige angår, havde hun i sin levetid stor lykke.« Først Erik af Pommern fik Mariebo virkeliggjort. (Fortsættes.)

Pater Honorius Hendrix †.

Det er kun godt et Aar siden vi her i Bladet omtalte, at Franciskanceren Pater Honorius Hendrix havde fejret 25 Aars Præstetjubilæum. Nu kommer ganske uventet Meddelelsen om hans Død. Han havde i Søndags holdt Messe i Stubbekøbing og vendte hjem til Nykøbing om Eftermiddagen. Henad Kl. 3 følte han sig utilpas, og allerede Kl. 6 udaandede han. Pater Hendrix døde saaledes midt i sit Arbejde, som han altid havde røgtet med stor Iver og Opofrelse.

Den afdøde kom til Danmark i 1909 og tilbragte en Række Aar i Maribo indtil 1917. Fra 1917 til 1927 var han i Nakskov, og kun et Aar kom han til at virke i Nykøbing. Pater Hendrix var en stille Mand, men i sit

utrættelige Arbejde vandt han sig en stor Skare Venner. Hans Arbejde i Danmark faldt paa Lolland-Falster, og Sjælesorgen gjaldt baade de danske Katholikker og de

mange Polakker, der bor paa de sydlige Øer. Han gjorde ingen Forskel, men arbejdede for dem alle, og alle beundrede hans store Fromhed og Uselviskhed. Han søgte kun Guds Ære og Sjæles Frelse. Maatte han da ogsaa nu selv faa Del i den Glæde, han vilde hjælpe andre til at naa!

Kvindernes Landsmøde.

Som bebudet holdt Danske Kvinders Katolske Forbund sit Landsmøde den 11. og 12. November.

Søndag Formiddag holdtes Delegeretmøde i Stenosgade. Der var mødt Delegerede for otte københavnske Foreninger samt fra Aarhus, Horsens, Holbæk, Kolding, Nykøbing, Maribo og Nakskov. Fra hver Forening aflagdes der Beretning om Aarets Arbejde.

Til Generalforsamlingen samme Dags Aften Kl. 7¹/₂

var der mødt ca. 100 Medlemmer samt en Del Præster med Hans Højærværdighed Biskoppen i Spidsen. Formanden, Hofdame A. Utke Ramsing bød Velkommen, og efter at Fr. Jonna Stampe Feddersen var valgt til Dirigent, aflagde Formanden Beretning. Af denne Beretning skal vi her gengive en Del Ting, der turde have Interesse for Almenheden:

Forbundet tæller nu 830 Medlemmer og 22 tilsluttede Foreninger. Der er foretaget fire Foredragsrejser i Provinsen, og der er blevet holdt Foredrag i Aalborg, Aarhus, Horsens, Vejle, Kolding, Holbæk, Stubbekøbing, Maribo og Nakskov. I København er der kun holdt fire Foredrag. To af Styrelsesmedlemmerne har holdt Foredrag i Radio. Ca. 20 unge Piger har været samlet til Studiekreds sidste Vinter. Der er opnaaet Afholdelse af tre Kursus indenfor Kommunen, to paa Amager, et Husholdningskursus og et i Gymnastik og Dansk, og et paa Østerbro i Husholdning. Det er lykkedes at skaffe fem ubemidlede Husmødre gratis Rekreationsophold paa statsunderstøttet Rekreationshjem. Forbundet har faaet en Bod paa Børnehjælpsdagen paa Kongens Nytorv og derved opnaaet et aarligt Tilskud til Feriehjemmet. 2—300 Smaapiger har holdt Ferie i Hjemmet i den Tid, det har eksisteret, og der har været afholdt fem Retræter i Hjemmet. Paa den internationale Kongres i Haag i April Maaned deltog fire Delegerede fra Danmark.

Efter at Beretningen var aflagt, bragte Fru Backer en Hilsen fra Norge, og derefter besteg Biskoppen Talerstolen. Biskoppen var lige vendt hjem fra Rom og kunde bringe en Hilsen fra Den hellige Fader. Paven havde talt længe til Biskoppen om Lægfolkets Apostolat, den katholske Aktion. Han opmuntrer og velsigner dette Arbejde, men Hierarkiet skal overholdes, skrupuløst overholdes, ellers skabes Forvirring. Biskoppen udtrykte sin Glæde over Forbundets Arbejde og sluttede med at meddele de tilstedeværende og hele Forbundet den pavelige Velsignelse.

Mandag den 12. November holdtes om Aftenen Kl. 8 et offentligt Møde i Borgernes Hus. Henved 400 Deltagere, hvoriblandt en Del Præster, var mødt, saa det blev et

meget vellykket Møde. Første Taler var Formanden Hofdame A. U t k e R a m s i n g, der talte om »Katholsk Kvindesag og Katholsk Aktion«. Taleren udviklede, hvorledes der er Forskel paa Kvindesag i Almindelighed og Katholsk Kvindesag, hvor Maalet er *instaurare omnia in Christo*. For at naa dette Maal arbejder man for Højnelse af Familielivet, Dygtiggørelse af Kvinden, Værn for Kvinder og Børn, det er Hensigten med alt det sociale Arbejde, som er en gammel velkendt Ting for den katholske Kvinde. Det eneste nye er den moderne Form for Organisation. Ethiske og religiøse Maal har det katholske Kvindesamfund. Det er den nye Tid, som har forandret saa meget, der ogsaa har drevet den katholske Kvinde frem til Arbejde og Kamp for de højeste Værdier. Hun kan ikke blive staaende ved sit Arbejde i Hjemmet, men maa ogsaa i Offentligheden hævde de Principper, hun holder højt i sit Hjem.

Den anden Taler var Pastor E. Fiedler fra Sønderborg, hvis Tale bar Titlen »Kvinderne til Fronten«. Som Ordene angiver, var det en flammende Appel. Taleren lod sine Tilhørere ane, hvilke Farer der i Øjeblikket truer Kristendommen. Han paaviste, at Katholikkerne ikke har den Indflydelse i Verden, som de i Følge deres store Tal burde have. Vi skulde være Verdens Lys og Jordens Salt. Det er vor Pligt at gøre Christi Lov til Verdens Lov. Nu i den ellefte Time maa Kvinderne frem, der er Opgaver nok. Hvad kunde der ikke udrettes, om blot 4000 katholske Kvinder i Danmark sluttede sig sammen. — Det var en Tale, der greb Tilhørerne, og som desuden var fyldt med praktiske Forslag for Fremtidens Arbejde.

Mødet sluttede med, at Næstformanden Fru Tardini takkede Talerne, og derefter samledes godt hundrede Damer til en festlig Souper, der dannede Afslutningen paa de to begivenhedsrige Dage.

Skolespørgsmaalet i England.

Den konfessionelle Skole og Religionsundervisningen er igen blevet et Problem i London som i mangan anden engelsk Storby. Forstædernes uhyre Vækst fører med sig,

at der mangler de nødvendige Penge til at bygge Skoler for eller at udvide de gamle. Forstæderne har jo udviklet sig af Landsbyer, hvis Skoler oprindeligt højst havde Plads til et Par Hundrede Børn, og som derfor nu er ganske utilstrækkelige, da der findes Tusinder af Børn. Kun med den største Vanskelighed er den kirkelige Øvrighed i Stand til at følge med Udviklingen, selv hvad det egentlige Kirkespørgsmaal angaar. Skolespørgsmaalet maa den næsten helt overlade til Skoleautoriteterne.

I disse store Distrikter, hvis Indbyggerantal i meget kort Tid er steget til 300 000, findes der ofte ikke en eneste Sogneskole. Situationen er ens for Anglikanere og Katholikker, men Behandlingen af Problemet er forskellig. Anglikanerne forsøger ikke nogen Løsning, medens Katholikkerne er fast besluttede paa at løse Spørgsmaalet for de katholske Børn paa katholsk Maade. Biskoppen af Brentwood har f. Eks. udsendt et Opraab til sit Stift og opfordret alle Katholikker til at hjælpe med til Oprettelsen af Skoler for de katholske Børn i de nye Distrikter. I dette Stift er der i de sidste seks Aar bygget 15 000 nye Huse, og det drejer sig om 3000 Børn, der er i Fare for at miste deres Tro. 400 af disse Børn samles hver Søndag i en Bygning, der egentlig kun har Plads til 200, og det er næsten et Under, naar de under disse Forhold virkelig faar lært nogle Brokker af deres Religion at kende. Finansiell Hjælp kan næppe ventes af Indbyggerne selv, thi Kommuneskatterne, ogsaa Skoleafgifterne, er uhyre høje i disse Forstæder. Paa et Møde i Sommer har Brentwoods Kolumbusriddere besluttet at hjælpe med til at skaffe det nødvendige Fond.

Denne Fremgangsmaade betegner den anglikanske Biskop af Southwark som absolut forkastelig og ganske haabløs. Han holder paa, at det er Statens Opgave at sørge for Religionsundervisningen. Her er den store Spaltning mellem Anglikanere og Katholikker i Skolespørgsmaalet. Anglikanerne viser slet ingen Vilje til at bygge nye Skoler, men er tilbøjelige til at overlade alle disse Problemer til Regeringen, naar de blot faar Sikkerhed for Religionsundervisningen. De vil sandsynligvis ogsaa komme til et Resultat ved deres Forhandlinger med Staten. Men Katholikkerne synes at holde fast ved deres Planer om selv at tage Sagen i Haand og kræve Statens Hjælp til de Skoler, de selv bygger. I et Hyrdebrev har Kardinal Bourne paakaldt alle Katholikkers Interesse for Sagen: »Offentlighedens Samvittighed maa vækkes, dersom Forhandlingerne skal føre til et tilfredsstillende Resultat.«

Medens Skolespørgsmaalet i London er saa vanskeligt, er det i andre engelske Stifter løst paa bedste Maade. Der

er Steder, hvor Bygningen af nye Skoler aldrig er standset. I Stiftet Hexham og Newcastle bygges gennemsnitlig hver Maaned en ny katholsk Skole. Med den sidst aabnede Skole til 450 Børn, er man naaet op paa 24 nye Skoler i de tre sidste Aar. Seks andre er under Bygning og vil være fuldentde inden et halvt Aar. Alt dette kan kun naas ved et inderligt Samarbejde mellem Forældre og Gejstlighed. Paa begge Sider arbejdes med den samme Ansvarsfølelse, og man holder ufravigeligt fast ved, at katholske Børn skal have katholske Skoler med katholske Lærere under Kirkens Ledelse. Man er overbevist om, at holder man fast ved dette, vil man ogsaa opnaa den nødvendige Hjælp til at gennemføre det.

Læserens Understregninger.

Ved *fr. D.*

I en lejlighedsvis Rubrik med denne Overskrift søges her ved passende Smaauddrag fra Bøger og Tidsskrifter at give danske Læsere værdifulde Tanker i Hænde — laante fra de store Kulturlandes moderne katholske Forfattere.

En Filosof om Fremtiden. — Den moderne Verdens store Kriser er Følger af den tabte Enhed. Det er metafysisk umuligt, at den genvinder Freden uden Retfærdigheden, det vil frem for alt sige: uden den Underkastelse, som skyldes Gud, og at den genvinder Enheden uden Princippet for den jordiske Enhed, d. v. s. uden at den aandelige Magts Overherredømme erkendes og følges. Hvad enten Mennesker hører efter Sandheden eller ej, saa maa den dog siges. Det er, hvad Pavemagten har gjort i Aarevis med en Energi, som ikke har svigtet.

Det var for Nationernes og Staternes Vel og ikke for sit eget, at Kirken hjalp dem i deres timelige Arbejde paa en Maade, der svarede til det overnaturlige Maals Krav. Nationernes Frafald befrier mere og mere Kirken for dette Hverv. Lad os vel forstaa, hvad saadant Frafald betyder for Verden. Hvad Slags Velgerning modtog den tidligere ved sin Underkastelse under Kirken og dens aandelige Love? Kirken gjorde den hverken hellig eller retfærdig; Verden blev ved at være Verden. Kirken gjorde den hverken mild eller fredelig eller tryk; Verden blev ved at være Taarernes Dal. Men Kirken gjorde Verden beboelig. Menneskers

Flertal kunde leve deres Liv under Menneskelivets fælles Kaar og uden at være tvunget til Heroisme. Hvis Helgenerne lod sig korsfæste med Christus, var det af Kærlighed og ikke af Nødvendighed. Men i vore Dage har Djævelen saaledes forenet alle Kræfter om sit Herredømme over det jordiske Liv, at Verden snart kun vil være beboelig for Helgener. De andre vil gaa under i Fortvivlelse eller synke til noget lavere end et Menneske. Menneskelivets absolute Modsætninger er blevet altfor skarpe, Stoffets Tyngde alt for byrdefuld. For blot at eksistere kræves der for megen Styrke. Den kristne Heroisme vil en Dag blive den eneste Løsning paa Livets Problemer. Men da Gud lader sin Naade staa Maal med vor Trang og ikke frister nogen over hans Kræfter vil vi uden Tvivl sammen med Menneskehistoriens værste Fase opleve at se en Hellighedens Blomstring . . .

Jacques Maritain.

Tolstoy og Solovjef. — (I et indtil i Aar utrykt Privatbrev fra den katholske Filosof Vladimir Solovjef til Leo Tolstoy, dateret 28. Juli—2. August 1894, læser man følgende:) Fra det Øjeblik jeg blev overbevist om, at Verdens og Menneskehedens Historie har en Mening, har jeg personligt ikke haft den ringeste Tvivl om Opstandelsens Sandhed, og alle Argumenter imod den styrker blot min Tro paa Grund af deres Svaghed.

Den eneste alvorlige og originale Indvending, jeg kender, kommer fra Dem. For nogen Tid siden fortalte De mig, at hvis vi skulde anerkende Opstandelsen og følgelig ogsaa Christi specielle overnaturlige Betydning, saa vilde de Kristne, hvad deres Frelse angaar, stole mere paa dette overnaturlige Væsens mystiske Kraft, end paa deres egen moralske Stræben. Men et saadant Misbrug af Sandheden vilde sluttelig ende med dets Fordømmelse af dem, der bar Ansvar for det. Da Christus, skønt opstanden, ikke kan gøre noget endeligt for os uden vor egen Medvirken, burde der for ærlige og samvittighedsfulde Kristne ikke være Fare for Kvietisme. Denne Fare kunde maaske findes, hvis den opstandne Christus besad en synlig Virkelighed for dem, men under de faktiske Forhold, hvor den virkelige personlige Forening med ham kun kan være aandelig (hvilket forudsætter Menneskets egen moralske Anstrengelse) kan kun Hyklere eller Slyngler henvises til Naaden til Skade for de moralske Forpligtelser. Gud-Mennesket er heller ikke det alt oplslugende »Absolutte« hos Østens Mystikere, og Foreningen med ham kan ikke være eensidigt passiv. Han er »den førstefødte af de døde«,

den, som viser Vejen, Føreren og Banneret i et aktivt Liv for Kamp og Selvforbedring og ikke for Opgaaen i Nirvana.

Vladimir Solovjev.

(NB! Solovjev miskender ikke, at det at gøre det gode ogsaa kun er muligt ved Guds Naade. Heller ikke maa der lægges ind i hans Ord, at den mystiske Beskuelse er noget ringere end det aktive Liv, hans Ord gælder en ukristen Mystik, som nægter al Aktivitet fra Menneskets Side. — fr. D.)

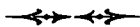

En Opgave for katholske Billedhuggere.

Utallige Katholikker har ført Klage over, at de Jesu Hjerter Statuer, man almindeligvis ser i Kirkerne, baade fra et kunstnerisk og fra et kristeligt Synspunkt er temmelig intetsigende. Nogle af disse Billedværker tilstræber anatomisk Realisme, medens andre er svageligt sentimentale. For at raade Bod paa denne Tilstand er der udskrevet en Billedhugger-Konkurrence i Forbindelse med næste Aars store Udstilling i Barcelona. Præmien er paa 50 000 Guld Pesetas (2000 engelske Pund Sterling), og Vilkaarene er allerede bekendtgjort. Skønt Jesu Hjerter Andagten begyndte Aarhundreder før den Hellige Marg. Maria Alacoques Tid (Slutn. af d. 17. Aarh.), ønsker Barcelona-Komitéen dog, at Billedhuggerne lader sig inspirere af Paray-le-Monial. Hjertet skal fremtræde tydeligt (paa dets rigtige Plads, ikke baaret paa Haanden), og Marmorstatuens Budskab, hvis man tør kalde Statuens Udtryk saaledes, skal være de berømte Ord: »Se dette Hjerter, som har elsket Menneskene saa højt og til Gengæld kun faar Had og Krænkelser.« Statuen skal vise den sande Gud og det sande Menneske, ikke i et bestemt Øjeblik i hans jordiske Liv, (f. Eks. i Oliehaven eller paa Golgatha) men i en Fremstilling, der skal sammenfatte alt fra Krybben til Korset. Christus skal endvidere være opfattet uden Hensyn til hans Forbindelse med enkelte Personer; f. Eks. skal han ikke afbildes, mens han viser Medlidenhed med Enken i Naim, eller mens han nedlader sig til at vise sig naadig overfor den hellige Marg. Maria, men han skal staa der i sin verdensomspændende Kærlighed og Medfølelse. Statuen skal vise os Billedet af »Smerternes Mand«, der er saaret af vor Utaknemmelighed og vore Synder; og dog skal den ikke være sygelig eller overspændt at se paa.

Katholikkernes Klage over de tarvelige Jesu Hjerter Billeder skal ikke opfattes som Bebrejdelse mod de katholske Kunstnere. Til deres Undskyldning kan disse fremføre

mængt og meget, frem for alt dog selve Opgavens Vanskelighed. Det gælder intet mindre end at legenliggøre en Mystikers, den hellige Margaretha Marias, Syn af Jesu Hjerte. En almindelig, flygtig Grebethed slaar her ikke til. Kunstneren maa selv være en ivrig og praktisk Udøver af Jesu Hjerte Andagten, og desuden maa han til en vis Grad selv være visionær, »synsk«; ellers vil han aldrig kunne leve sig ind i og gengive mystiske Syner. — Lad os haabe, at der findes nogle gudbenaadede Kunstnere i den katholske Verden, og at Aarets Høst af Jesu Hjerte Statuer maa berige den katholske Kirkekunst. J. W.

Nye Bøger.

Pax. The Quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Summer and Autumn 1928, Nr. 97 & 98. 1 sh. 6 d. each.)

For Benediktinerne på den lille ø Caldey ved Wales, hvis fjerdingårsskrift så ofte har været omtalt her i ugebladet, har dette efterår været af afgørende betydning. Oprindeligt var de jo et anglikansk samfund, men de gik alle på nogle enkelte nær, som så rejste bort, for en snes år siden over til den katholske kirke. For et lille år siden fik de et spørgsmål afgjort, der længe havde stået hen i det usikre, nemlig til hvilken af de store benediktinske kongregationer de kunde finde tilknytning, idet Monte Cassino-kongregationen antog sig dem. Men et stort spørgsmål stod endnu hen, og det var, hvorledes de skulde klare de store finansielle forpligtelser, der hvilede på dem. Cistercienserne havde forstrakt dem med en stor sum penge, som de skulde tilbagebetale inden den kommende jul, ellers vilde disse overtage øen og klosterbygningerne. Længe håbede Benediktinerne, at det skulde lykkes at rejse de nødvendige penge i Amerika, hvor prioren havde været på en indsamlingsrejse, men håbet gik ikke i opfyldelse, og Benediktinerne har forladt deres lille stormombrusede ø, og Cistercienserne har overtaget den. Heldigvis havde en rigmand nogen tid i forvejen overdraget munkene fra Caldey en stor landejendom, Prinknash Park i nærheden af Gloucester, som egnede sig godt til et kloster, og derhen er Benediktinerne fra Caldey flyttet og har givet deres nye hjem navnet *New Caldey Abbey*. — De sidste to hæfter indeholder som sædvanlig gode og læseværdige afhandlinger. Som så ofte før indpræntes betydningen af, at hele menigheden aktivt deltager i den liturgiske gudstjeneste, en bevægelse, der for øvrigt mærkes alle vegne verden over i den katholske kirke. Det er ikke alene kor og ministranter, der skal svare præ-

sten, som frembærer messeofferet, men i grunden alle de tilstedeværende; det fremgår også af selve messebogen, thi på det betydningsfulde sted, hvor præsten siger: »Bed, brødre, at mit og eders offer maa blive velbehageligt for Gud, den almægtige Fader,« hedder det udtrykkelig at det er messetjeneren eller de omkringstående, der skal udtale håbet om, at Herren nådig vil modtage Offeret af sin tjeners hænder.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som et Bidrag til 10 Aars Minderne for Verdenskrigens Afslutning fortalte Pastor De Vos paa Højskolen Erindringer fra Krigen. Pastoren har selv gjort hele Krigen med, i den belgiske Hær, og det gør jo en ganske anderledes gribende Virkning at høre en Deltager selv fortælle end at læse en nok saa glimrende skrevet Beretning. Tilmed naar man som her fik ikke blot en saare livfuld Fortælling af de mangfoldige personlige Oplevelser, men tilmed en klog Iagttagers Redegørelse for Soldaternes Følelsesliv og Sindstilstand i Krigens Helvede. Navnlig dette sidste hævdede disse Erindringer højt op over almindelig Krigsfortælling. Foredraget, der gav et gribende Indtryk af det fygende Uvejr, der i hine Aar rasede over det ulykkelige Belgien, ledsagedes af Lysbilleder.

— **Katholsk Radioklubs Medlemsmøde**, som afholdtes 5. November i Festsalen i Hans Bogbinders Allé, havde samlet ca. 100 Medlemmer med Gæster. Foruden Demonstration af forskellige Nyheder paa Radioens Omraade, foretaget af Klubbens Radioekspert Hr. H. Nielsen, fandt der forskellig Underholdning Sted. Saaledes var der firhændigt Klaverspil af Frk. Else Barfred og Hr. Organist Carl Vorm, endvidere Korsang af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Kordirigent B. Husson. Endelig deklamerede Hr. Svend Barfred »Terje Vigen« til Hr. Vorms Akkompagnement. Der blev ikke sparet paa Bifald, og Aftenen forløb i den bedste Stemning. *Sekretær.*

— Salget af Billeterne til den store Absalonsfest den 9. December er nu begyndt. Som meddelt i Annoncen faas de i de katholske Bogsalg og hos Præsterne ved alle de københavnske Kirker. Vi haaber, at Hovedstadens Katholikker vil møde op i stort Tal til denne Fest.

— Man har bedt os meddele, at et udførligt Referat af de katholske Kvinders Landsmøde med Beretning og Foredrag in extenso vil udkomme i et særligt Hefte af Forbundets Medlemsblad, der kan faas i Katholsk Boghandel for 50 Ørc.

Aabenraa. I vor yngste Menighed, Aabenraa, var der Fest Søndag den 25. November, da Hs. Højærværdighed Biskoppen indviiede St. Hedvigsstrenes nye Klinik. Allerede Aftenen før ankom Biskoppen, der var ledsaget af Pastor Bernh. Jensen. Ved Søndagsgudtjenesten i det lille Kapel, der var tæt fyldt, prædikede Biskoppen. Han udtrykte sin Glæde over at samles med Menigheden for første Gang og opfordrede den til ivrigt at søge det lille Kapel, hvor Herren er til Stede som i de største Kirker. Han mindede de mange Udlændinge om deres Hjemlands Kirker og deres Fædres Tro, som de ogsaa her skulde bevare. Straks efter Messen foretog Biskoppen Indvielsen af St. Ansgars Klinik, og derefter samledes en stor Skare Indbudte i Klinikens største Værelse. Til Stede var bl. a. Amtmand Thomsen, Borgmester Fink, Medlemmer af Amts- og Byraad, en Del Læger og Repræsentanter for Sygekasserne. Biskoppen rettede en Tak til alle, der var kommet til Stede, og udtrykte Ønsket om, at Søstrenes Gerning maatte blive til Velsignelse for Aabenraa By og Amt, at mange her maatte finde Lindring og Helbredelse. Derefter gav Klinikens Læge Dr. A bild en Redegørelse for Klinikens Tilblivelse og Indretning. Der er nu Plads til 50 Patienter med Øre-, Næse-, Hals-, eller Øjensygdomme. Sygekasserne betaler 2 Kr. 50 Øre pr. Dag. og Amt eller By det samme. Der er i Klinikken indrettet Røntgenværelse og Apparater til elektrisk Behandling. Borgmester Fink gav Udtryk for Byens Glæde over at have faaet denne gavnlige Institution, og han mindede om, hvorledes hele den sønderjyske Befolkning i den tyske Tid var kommet i nært Forhold til St. Franciskus Hospital i Flensborg, han haabede, at Forholdet til de katolske Søstre her maatte blive det samme. Amtslæge Mikkel sen udtalte Ønsket om, at St. Ansgars og St. Hedvigs Aand altid maatte være Forbilledet i det Arbejde, der her skulde gøres. Endelig rettede Sygekassernes Formand en Tak til dem, der havde hjulpet med til Klinikens Opretelse. Det store Selskab vandrede derefter gennem Stuer og Sale, hvis praktiske og fuldt moderne Indretning vandt almindelig Anerkendelse. Af de 50 Senge var allerede nu kun meget faa tomme, saa alt tyder paa, at Søstrene her vil faa et stort Arbejde, som vi ønsker dem Lykke og Velsignelse til.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Guds-tjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligst anmode om Meddelelse derom i god Tid.

Redaktøren.

Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 9. December Kl. 11¹/₂ i Skolen i Boyesgade 8^l.
Baade aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 7. Dec.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med skramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse.
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8. og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse.
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter den sidste Messe udstilles Sakramentet,
som er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag d. 7. Dec. Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kape! (Generalabsolution).

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag den 3. December Kl. 8 Aften i Kapellet i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag den 9. December Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mødeforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 4. Dec. Kl. 8¹/₄ læses den hellige Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggende.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Sammenkomst (Auktion) Onsdag den 5. December i Charl. Palmehave Kl. 8. — Besøgende er velkomne.

Katholsk Klub afholder Møde Tirsdag d. 4. December 1928 Kl. 20 pr. i Domus Medica, Amaliegade 5. Hr. Pater Rektor J. Wolfsberg, S. J. vil holde Foredrag om »Buddhismen«. Indbudte er Herr Pater Fr. Kùpferle og Herr Pater Scherz. Gæster kan medtages.
Bestyrelsen.

Katholsk Radioklub. Næste Medlemsmøde finder Sted Tirsdag, d. 11. December i Salen, Bredgade 67, med fælles Kaffe-bord og forskellig Underholdning. Bl. a. vil Jesu Hjerter Kirkes Kor synge under Pater A. Menzingers Ledelse.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirken Sogn: Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. Fritzsche, Frk. M. Hoffmann, Fru F. Osterhammel
H. C. Ørstedsv. 16¹. H. C. Ørstedsv. 48 A². Bùlowsvej 30 A¹

Frk. A. May, Frkn. Ronge, Fru Em. Siegler,
H. C. Ørstedsv. 20 A². Lykkesholmsallé 14 C St. Kingosgade 17 Mezz.

Et til Dels møbleret Værelse til Leje i pæn Ejendom for rolig Herre. Billet mrk.: »Værelse« modtager Redaktionen.

Kalenderen for 1929 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. **Ansgariusforeningen.**

Absalonsfest

under

Protektion af Biskop Joseph Brems
til Minde om 800 Aarsdagen for
Biskop Absalons Fødsel

Søndag d. 9. December Kl. 8

Borghernes Hus, Rosenborggade Nr. 1.

Absalon-Kantate for Solo, Kor og Orkester

af *J. Hammermüller*, Tekst af *Johannes Jørgensen*.

Solopartiet synges af Hr. Operasanger *THORKILD NOVAL*.

Taler af Pater *LUDVIG GÜNTHER* og af

Hr. Lensgreve *JOSEPH HOLSTEIN LEDREBORG*.

Efter Festen frit Samvær i Selskabslokalerne med Solo- og Orkesterkoncert.

Programbilletter à 1 Kr. 50 Øre og 2 Kr. (inclusive Garderobe og Skat) faas i de katholske Bogsalg, Stenosgade Nr. 3 og Ørstedesvej Nr. 10, og hos Portneren i Stenosgade Nr. 4. samt hos Præsterne i København.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakraments og St. Andreaskirkens Sogne.

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil.

Præsterne saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru *A. Osterhammel*.

Frk. *F. Stratbøcker*.

Frederiksborggade 54³.

Jægersborgallé 19 Charl.

Fru *H. Günther*.

Frk. *C. Tetzlaff*.

Bangertsgade 11

Paludan Müllersvej 5.

St. Andreas Kirke, Ordrup.

Sønd. 2. Dec. (1. Sønd. i Advent) fejres St. Andreasfesten Under Hovedgudstjenesten Kl. 10 søres den hellige Apostels Relikvier i Procession til deres endelige Plads paa Kirkens Andreasalter. Pastor *Olaf Jan Ballin* holder Festprædikenen. Sognets Venner og Velyndere indbydes hjerteligt.

Ludv. Günther, Sognepræst.

Atelier for kunstneriske Paramenter.

Alle Slags Silke- og Lærredspamerter fremstilles efter egne Udkast og efter Tegninger af kendte Kunstnere.

Solid Udførelse, beskedne Priser. — Broderede Messehagler fra 80 Kr. og opefter. — Modellerne forevises.

Den evige Tilbedelses Kloster, Sct. Kjeldsgade 3.

2. Tjener.

Pladsen som 2. Tjener paa Ledreborg er ledig den 1. December. — Henvendelse til Lensgreve Holstein Ledreborg, Ledreborg pr. Lejre.

Kirkelig Kalender.

2. Dec. 1. Søndag i Advent.	9. Dec. 2. Søndag i Advent. Marias ubesmittede Undfangelse.
3. — M. Franciskus Xaveri- us, Bekender.	10. — M. Oktavdag.
4. — Ti. Petrus Chrysolo- gus, Biskop og Kirkelærer.	11. — Ti. Damasus I, Pave og Bekender.
5. — O. Ferialdag.	12. — O. Oktavdag.
6. — To. Nicolaus, Biskop og Bekender.	13. — To. Lucia, Jomfru og Martyr.
7. — F. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.	14. — F. Oktavdag.
8. — L. Marias ube- smittede Undfangelse.	15. — L. Oktav af Marias ubesmittede Undfangelse.

Ugens Messebønner.

2. Dec. 1. Søndag i Advent (N.-M. 2, G.-M. 44). Ihukommelse af Bibiana (N.-M. 770 og [63], G.-M. 598 og [63]). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [83], G.-M. [87]).
2. Dec. Franciscus Xaverius (N.-M. 770, G.-M. 599). Ihukommelse af Advent med den foregaaende Søndags Bønner.
4. Dec. Petrus Chrysologus (N.-M. 771, G.-M. 601). Ihukommelse af Advent. 3. Barbara (N.-M. [56], G.-M. [56]).
5. Dec. Ferialdag. Samme Messe som 2. Dec. Ihukommelse af Sabbas (N.-M. [53], G.-M. [53]). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [83], G.-M. [87]).
6. Dec. Nicolaus (N.-M. 772, G.-M. 602). Ihukommelse af Advent.
7. Dec. Ambrosius (N.-M. 775, G.-M. 604). Ihukommelse af Advent. 3. Vigilie til Marias ubesmittede Undfangelse (N.-M. 775, G.-M. 604). Slutningsevangeliet er Vigiliens (N.-M. 1070, G.-M. 904).
8. Dec. Marias ubesmittede Undfangelse (N.-M. 777, G.-M. 607). Ihukommelse af Advent.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 4. December Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pastor A. Meyer: Katolska kulturens renaissance i de svenska kyrkorna. (m. Lysbilleder).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Andreas Kollegianer-Samfundet holder sin aarlige Generalforsamling i Wivels Selskabslokaler d. 30. November Kl. 8.

Med Sorg meddeler Franciskanerne paa Lolland-Falster, at Pater

Honorius Hendrix,

Præst ved den katholske Kirke i Nykøbing F., afgik ved Døden d. 25. ds. vel styrket med vor hl. Kirkes Naademidler.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Paa Franciskanerordenens Vegne.

Pater Salvador Janssen. Custos.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 0, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 50.

Søndag den 9. December.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Vadstena kloster og de danske (fortsat). — Unio. — Ny Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nykøbing. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 6, 1—17.

Om Venskab.

1. *Tungesynder og Hovmod gør Venskab umuligt.*

Har du været din Næstes Ven, skal du ikke blive hans Uven (ved Øretuderi); for ond Mand vinder kun Vanry og Skam som enhver, der synder ved Misundelse og tve-tunget Tale. Hovmod dig ikke i dine Tanker som en Tyr, for at ikke din Kraft skal gaa til Spilde ved din Taabelighed, og for at denne ikke skal fortære dit Løv, ødelægge din Frugt og du til sidst blive tilbage som et ud-tørret Træ i Ørkenen. Ond Sjæl ødelægger sin egen Mand, gør ham til Glæde for hans Fjender og giver ham Lod med de ugudelige. 1—4.

2. *Hvordan man skal vinde, prøve og bevare Venner.*

Blide Ord skaffer mange Venner og formilder Fjender; venlig Tale i god Mands Mund høster rigeligt. 5.

Af dem, du holder Fred med, kan der være mange,

men din fortrolige Raadgiver skal kun være een af Tusind. Vil du have en (virkelig) Ven, saa prøv ham, før du tager ham, og skænk ham ikke for hurtigt din Tillid. Mangen en er jo kun Ven efter Lejlighed (og Fordel); paa Nødens Dag holder han op. Der gives ogsaa Venner, som bliver Uvenner, og der findes mangen en Ven, der taler (til andre) om Had og Strid og Skældsord (mellem dig og ham). Og der er mangen en Ven, der (kun) er Bordfælle, men paa Nødens Dag svigter han. 6—10.

Hvis derimod din Ven er trofast (ogsaa i Ulykke), saa lad ham være som dit andet Jeg, og lad ham trygt raade over dine Husfæller. Gør han sig ringe overfor dig, og trækker han sig (engang imellem) tilbage (af Hensyn til dig), saa er der eet Hjerte, og et fortræffeligt Venskab kommer i Stand. Hold dig borte fra dine Fjender, men vær ogsaa paa din Post for dine (usikre) Venner! 11—13.

3. *En god Ven er en kostelig Skat.*

En trofast Ven er et stærkt Værn, og den, der fandt ham, har fundet en Skat. Intet kan sammenlignes med en trofast Ven, og hans Godhed og Trofasthed vejer tungere end alt Guld og Sølv. En trofast Ven er som Lægedom for Liv og Udødelighed; de, som frygter Herren, vil finde ham. Ja, den, der frygter Gud, vil ogsaa holde sit Venskab ret; for, som han selv er, vil ogsaa hans Ven være. 14—17.

Anmærkning: Gensidig Beskyttelse i Nød, Opmuntring og Trøst i tunge Timer, fælles Fremgang i Guds frygt og i hver en Dyd er efter dette Skriftsted den herlige Frugt, som vokser paa det sande Venskabs Træ. Hvor kan det være, at vort Øje forholdsvis sjældent opdager den, skønt der findes saa mange Venskaber? Ja, der maa jo være en Fejl i den Aand, der besjæler dem. Bygger de paa uegennyttigt og offervilligt Brodersind, der heller ikke svigter i Modgang og Lidelser? Findes den Taktfølelse, der ogsaa kan tie stille, naar menneskelig Svaghed og Skrøbelighed gør sig gældende hos Vennen? Beror Forholdet paa gensidig Respekt og Hensynsfuldhed, der aldrig svæk-

kes? Det er de afgørende Spørgsmaal. Hvor disse Kræfter raader og virker, kommer Frugten af sig selv. Hvor de mangler, ender det hele en Dag med en Skuffelse: man ser et udtørret Træ i en Ørken! F. K.

Vadstena kloster og de danske.

Af

EDW. ORTVED.

(Fortsat).

Vi skal nu fremdrage navnene på de danske, om hvem det vides, at de klostergav sig i Vadstena. Den første er den oven nævnte hallandske enke Katharina, som hørte til de tidligst indtrådte; da hun i året 1400 døde, skrives der, var hun 60 år enke, så hun har været halvt hundrede år, dengang hun klostergav sig. Den næste er sjællænderen Tydekin. Han indgik i januar 1386, og skønt han var præst, kom han i diakonklassen, fordi præsternes klasse dengang var fuldtallig. Efter 27 års berømt meligt klosterliv døde han brat, da han en oktoberdag i 1413 stod årle op for at gå tilottesangen. »Han havde været en flittig afskriver af liturgiske bøger, skriftede hver dag, og da liget blev gjort istand for, som dengang sædvanen var, at vaskes, fandt man ham iført en grov og hvas bodskjorte, som han stedse havde båret på den bare krop.« Således hans eftermæle. 1¹/₂ år efter blev hans diakonplads besat med en Linköping kanik. I 1399 indtrådte atter en dansker, Ketil (Kjeld), men som lægbroder. Sandsynligvis var de højere pladser alle besatte; for han opflyttedes senere til diakon- og endelig til præsteklassen, uden at det siges, at han blev ordineret; han har da vel altsaa været præst ved sin indtræden, men måtte på expectanceliste. I det 43de år efter sit klosterløfte hensov han, forsynet med sakramenterne, i Vorfrue optagelsesoktav 1442.

De påfølgende er kvinder: Ridder Peter Heklas datter fru Kristina viedes til konventssøster i november 1407, og dagbogen skriver om hende: »Hun var en adelig og

højtstående dame fra Danmark, som havde medbragt til klostret mange ejendele (til indgift altså) og levede meget nøjagtig efter regelen, indtil hun hensov i Herren i maj 1416.« Hendes plejedatter Bodil fra Sjælland var indtrådt i august 1411; hvornaar hun døde, ses ikke. Det er nok hende, efter fostermoderen kaldet Petersdotter, der i 1416 sendtes til Mariebo, derfra kom til Munkeliv ved Bergen og endelig 1443 kom tilbage til Vadstena. Med forflytningen fra Låland til Bergen forholder det sig således: Munkeliv var et gammelt benediktinerkloster, der ved skæbnens ugunst var kommet sådan i forfald, at der sluttelig kun var abbeden og én munk. Nu var der fra flere sider ønske om at få et birgittinerkloster i Norge, et ønske både kong Erik og Bergensbispens Aslak Bolt nærrede. Kongen sendte da engang før Juni 1420 to munke fra Mariebo til Norge for at finde et passende sted til anlæggelsen, og Munkeliv tykkedes dem det mest egnede; det skulde da overgives til Frelserens orden, og abbed Stein og hans munk erklærede sig villige til at overgå til birgittinerne. Forhandlingerne med pavestolen begyndte med en beretning af september 1420 til Martin V fra Aslak om Munkeliv klostres forfald, og at to brødre fra Mariebo havde været oppe at se på sagerne; biskoppen bad nu om pavens samtykke til, at klostret forandredes til et birgittinerkloster og overgaves konventet i Mariebo. Der medfulgte en skrivelse fra abbeden og »konventet« i Munkeliv, som udtalte tilslutning til ændringen og meddelelse om, at Mariebo konvent havde givet sit tilsagn. Under ²⁶/₁₁ 1421 følger pavens svar: biskoppen skal undersøge forholdene og hvis det var tjenligt, saa overdrage Munkeliv til Mariebo konvent. Der påfølger nu en bekendtgørelse fra bispens og domkapitlet om, at »såvidt det er foreneligt med kirkeretten overdrager vi Munkeliv med alle dets tilligheder og rettigheder til Mariebo konvents brødre«. Og sluttelig fuldbyrdes sagen ved en bulle af 15. juni 1426, ved hvilken Martin V gav pavestolens minde til ændringen og befalede at sætte brødrene og søstre af Mariebo i definitiv besiddelse af Munkeliv. Snart er det dog ganske stille gledet over fra Mariebo til Vadstena; herfra rekrutteres det jævnlige, og ignorerende det hidtidige for-

hold melder Vadstena dagbogen under 1434, at ordenslivet i Munkeliv nu er begyndt.

I august 1408 viedes en ridderenke fra Danmark, Tala ved navn, til konventssøster; indvielse af både søstre og brødre foretoges altid af en biskop, og regulært af stiftsbiskoppen. Efter 30 års klosterliv døde hun palmesøndag 1438. Samme dag som fru Tala indviedes til søster i dronning Margretes overvær en lille pige, den 11 årige Ingeborg, datter af den i 1404 afdøde Gerhard VI, hertug af Slesvig og greve af Holsten, Kristjern I.s morfader. På dronningens andragende havde pave Gregor XII dispenseret med hensyn til den for unge alder.*) Med tiden blev Ingeborg abbedisse. Først på 1452 krævede imidlertid kong Karl Knutson, at både hun og general-konfessoren magister Magnus Unnoson, tidligere kanik ved Linköping domkirke, skulde afsættes. Da foretagne Undersøgelser ikke var i stand til at påvise noget ordensmæssigt grundlag for et sådant skridt, men man befrygtede den ikke klostervenlige konges vrede, nedlagde de to i maj embederne, og efterfølgere blev valgt. Dog må de være kommet i embede igen, måske da Ingeborgs søstersøn Kristjern I var bleven konge; thi bl. a. under 1465 meddeler Dagbogen: I oktober »døde vor fromme moder fru abbedissen, nemlig søster Ingeborg Gertsdotter i sit 57de profesår,« og priorissen valgtes i hendes sted; og Magnus nedlagde i advent sit generalkonfessorembede på grund af konventernes misstemning imod ham.

I november 1412 indgik blandt lægbrødrene kongelig slotsfoged på Borgholm på Øland, Gerhard Andreasen Rynning, som var af dansk adelsæt. Ved nytår 1416 sendtes han til Mariebo med de første to birgittinerpræster og kom i januar 1420 tilbage til Vadstena, men i oktober 1434 døde han i ordenens kloster Marienbrunn

---

*) Også for Erik af Pommerns lille søster skaffedes dispens, men med hende blev det ikke til noget. Derimod konsekredes kong Karl Knutsons lille pige Birgitta i 1455 efter undtagelsesvis at have fået lov at tilbringe sit noviciatsår i klostret, og hun var ovenud glad; hun døde allerede 1469. Rigsforstander Sten Sture d. ældres datter Birgitta blev optagen, i 1485. I det hele var der mange søstre af fremragende æt i Vadstena.

ved Danzig, hvor han søgte helbredelse for en sygdom i skinnebenet. En søsterdatter af ham, Anna Klausdatter, blev i februar 1423 viet til søster i Vadstena. Hun varetog sakristanembedet flere år, var from i overholdelse af regelen og hensov i maj 1454. Klosterdagbogen tilføjer, at »hun var meget rutineret til kunstfærdige dunarbejder.«

Endnu nogle optagelser af landsmænd forekommer, og det siden Mariebo, ja endog Mariager var kommet i gang. Ved konventsmedlemmer anføres tid, hvor mange år efter deres »profes« de er døde, og det er ensbetydende med, hvor mange år de har tilbragt i klostret, fordi hos birgittinerne skulde prøveåret tilbringes udenfor dette, og når det var omme, og personen antoges, blev de højtidelige og livsvarige løfter straks aflagt; foreløbige eksisterede ikke. Indvielsen kaldtes konsekration.

I marts 1418 viede Linköpingbispen jomfru Elsef Olufsdatter fra Jylland; hun afled i påskeugen 1427 efter tre års sygelighed. En anden jysk kvinde, Margrete Gunnesdatter indviedes i maj 1435, og ved hendes dødsdag, 27. august 1452 beretter dagbogen: »Hun levede meget uskyldigt, uden at forulempe nogen af sine søstre.« Under 1444 berettes, at i april rejste to nonner til ordenens kloster Nådendal i Finland, at den ene hed Katrine Eriksdatter og var fra Danmark, og at det nu var tredje gang, hun sendtes derop. Ifald det er den samme person, der tales om, så var hun indtrådt i Vor frue optagelses oktav 1428 og døde i maj 1481. Endelig indviedes endnu i januar 1445 en jysk jomfru Elseby Hermansdatter, som døde syv år efter, i juni 1452.

De sidste danske mænd, vi ser optaget, er ligesom den første præster. I oktober 1446 viedes Thure til diakonklassen, i hvilken han blev stående til sin død i december 1469 — »en menløs og from mand,« står der. Endnu i august 1486 viede biskop Henrik II Tidemanson til præstebroder Johan Svendsen fra Danmark, der havde været sognepræst »i Ystad i Odense stift,« og som døde i klostret i februar 1511. I stedsbetegnelsen er en fejl, da Ystad er i Lunde stift.

At rækken hermed faktisk er udtømt, kan ikke hæv-

des; navnene paa de først indførte 64 personer og på de ca. 93, biskop Henrik (1465—1500) siges at have indviet i sin embedstid, er f. ex. ikke alle anført; men flere end de her fremdragne betegner diariet ikke som danske.

I forbigående kan endnu to mindre vedkommende tildragelser nævnes: I Ribe døde i oktober 1407 den klostret tilhørende St. Petri sognekirkes præst frater Hemming, der var på vej fra England i anledning af et nyt kloster — »Sion« — dér. Den af Erik af Pommern i 1410 halshuggede hallandske ridder Abraham Broderson, hvem diariet giver det skudsmål: »I sin levetid optraadte han desværre meget tyrannisk«, havde en gift datter Birgitta. På en rejse i Sverige i februar 1415 indebrændte hun en nat i en lade sammen med sine to møer, hvoraf den ene, iøvrigt unavngivne, var fra Jylland; fruens lig blev ført til Vadstena og begravet dér — om vor landsmandindes også, er ukendt. (Fortsættes.)

Unio.

Katholsk, selskabelig Forening stiftedes i Marts Maa-ned 1885 af 11 unge Mænd, hvoraf 4 er afgaaet ved Døden nemlig Kontorchef i Magistraten Alex. Hansen, cand. polyt. Jens Brix Hansen, Handelsfuldmægtig P. Stagno Balestrini og Blomsterhandler Klemp; endnu levende er Hr. C. Behnke, Sognepræst L. Günther, Grosserer C. B. Lohrer, Overassistent Jul. May, V. Funck, Organist Jos. Hammermüller og Hr. Joh. Brix Hansen.

Med stor Alvor og Energi arbejdedes paa Foreningens Formaal, som var Sammenhold mellem Katholikerne i København, dels ved Selskabelighed og Foredrag, dels ved ugentlige Møder, hvorved der opnaaedes at knytte Hovedstadens Katholikker, Gamle som Unge, mere sammen.

Stenosfesten, Absalonsfesten og flere Pavefester gav Foreningen Lejlighed til store vellykkede Arrangementer, og talrige Bestyrelser, sammensatte af ældre og yngre dygtige og energiske Menighedsmedlemmer, har i mange Aar paa bedste Maade søgt at virke for Foreningens gode Formaal.

Aarene gik, og Foreningslivet florerede ikke mere som tidligere, Dilettantkomediernes Tid er forbi, og det blev vanskeligere Aar for Aar at holde Foreningen i Live. Og saa kom Krigen med alle dens Konsekvenser baade i Retning af Mangel paa Lokaler, daarlig Belysning og Bespisningen, som næsten ikke var til at betale.

Møderne vare daarligt besøgte, og efter en kortere Opblussen i Aarene 1922—23 og 24, hvor alt muligt blev forsøgt i store elegante Lokaler, er Foreningen nu fuldstændig sygnet hen, og en Administration har de sidste Aar kun afholdt et enkelt aarligt Møde nærmest for at holde Vejen aaben for dem, der atter vilde tage Opgaven op, naar Tiden var moden dertil.

Denne Tid synes jeg nu er kommen; alle de daarlige kostbare Fornøjelser, som Krigen og dens Følger medførte, er næsten borte, og Folk længes atter efter jævne Adspredelser, som kan opnaas for rimelige Penge, og jeg tror derfor ogsaa, at en Forening, ledet i den rette katholske Aand og af unge energiske Mænd, nu vil have en Mulighed for at kunne bestaa.

Unge Mænd! Jeg opfordrer Dem herved til ikke at sidde denne vigtige Sag overhørig. Slut Dem sammen og vis, at De ikke er ringere og ikke vil staa tilbage for de 11 kække unge Mænd, som i 1885 i Fremsynethed om Tidens Behov og i Kærlighed til deres Kirkes Trivsel gav en Del af deres Fritid for at fremme den gode Sag.

Vore Menigheder er i de senere Aar blevet betydelig større, og jeg tror ikke at have Uret, naar jeg paastaar, at mange af de ny Menighedsmedlemmer gerne vilde have et Sted, hvor de paa en let og behagelig Maade kunde gøre Bekendtskab med deres Trosfæller.

At hele Gejstligheden i sin Tid med stor Velvillie saa paa Foreningen Unios Virksomhed, ses af nedenstaaende Erklæringer fra alle de nu afdøde gejstlige Herrer, og at vor nuværende Gejstlighed med vor højærværdige Biskop i Spidsen ikke ser med mindre Velvilje paa en saadan Forening, borger de ligeledes nedenfor anførte Udtalelser for.

Med Oplysninger om Unio staar Undertegnede gerne til Disposition, og det vilde sikkert glæde mange, om dette Raab i den sidste Time maatte vække Ungdommen til Daad og Sammenslutning, »vor Tids Løsen«.

A. V. Günther.

Unios Formaal og Bestræbelser anbefales paa det Varmeste; det vil glæde os, om den fandt alles Tilslutning.

København, Juli 1891.

J. von Euch,
Apostolisk Præfekt.

J. Braun,
Sognepræst.

Andr. Johansen,
Redaktør, Præst.

H. Slump,
Præst.

Ant. Neuvel,
Præst.

Gust. Frins,
Skolebestyrer, Præst.

A. v. Geyr,
Præst.

P. Brinkmann,
Præses for Maria Kongregationen.

Med Glæde anbefaler jeg Unios Bestræbelser for at samle vore Katholikker og haaber, at Foreningen maa faa stor Tilslutning.

København, Novbr. 1928.

† *Jos. Brems,*
Apostolisk Vikar.

«Unio», som er vor ældste selskabelige Foening og har gjort megen Gavn i Menigheden siden dens Stiftelse i 1885, maa ikke gerne dø; der bør gøres noget for, at den kan fortsættes, helst under yngre Kræfters Førerskab; det var var jo ogsaa netop unge Mænd, der stiftede den.

Københavns Sognepræster:

Ph. v. Kettenburg,
St. Ansgar.

Bernh. Jensen,
Rosenkranskirken.

Ludv. Günther,
St. Andreas.

Fr. K'ar,
St. Annæ.

Fr. Ronge,
Sakramentskirken.

Nye Bøger.

Endelig faar vi igen et katholsk Julehefte herhjemme. Det er *Julekærten*, der genopstaar. Fra 1903 til 1911 udsendte Oskar Andersen et Hefte af dette Navn. I 1901 og 1902 havde Niels Hansen allerede udsendt »Julehilsen«, og i 1920 kom »Julekrybben«, redigeret af Emil F. Rønnow. Med Glæde hilser vi da Julekærten velkommen igen. Det er et lødigt Hefte, smukt illustreret og meget billigt (75 Øre). Det har den store Fordel, at det virkelig er præget af Jul i egentlig Forstand. Som Annoncen i dette Nummer viser, har Redaktøren, Pastor C. Benzon, samlet en Række udmærkede Bidragydere til Heftet. Vi ønsker da, at det maa komme paa mange Juleborde, og at det nu i Fremtiden hvert Aar maa bringe os sin Hilsen og bidrage til at holde Jul paa rette Maade.

Juleroser er udkommet og hævder i festligt Udstyr og med lødige Bidrag sin Stilling som vort fornemste Julehæfte. Af Indholdet kan nævnes en smuk Fortælling af Henrik Pontoppidan, en interessant Artikel om Orlogsværftets Modelsamling og en baade fornøjelig og rørende

Skildring af en Drengs Sjæleliv, oversat fra Engelsk. Men at det er et Julehæfte, mærker man rigtignok ikke noget til, udover et Indledningsdigt »To gamle Julerim« gengivet af Kai Friis Møller. Uden just at forlænge Nisser og Risengrød synes man nok, at det stilfulde Hæfte kunde bringe lidt mere af den Stemning, der berettiger det til Navnet »Juleroser«. Nogle enkelte Ting, bl. a. de tre farvetrykte Bilagsbilleder ligger noget under Hæftets øvrige Niveau.

Børnenes Juleroser og Juletid bringer en Mængde underholdende Stof af den Art, der altid er sikker paa at glæde og fængsle Børn.

Marie-Elisabeth Larsen: Sjælens Hjemve. Olaf Norli — Oslo 1928. 307 Sider.

Bogen er en konvertithistorie. Den fortæller om, hvorledes en ung norsk pige — fyldt med de sædvanlige fordomme — kommer til et katholsk land og der ved Guds direkte indgriben (bl. a. ved at han en nat viser sig for hende) søger og finder sandheden om den hellige kirke. For en konvertit er der ikke just noget overraskende — det skulde da være de tusinder af tankestreger — i bogen, men der er gjort meget klart og kønt rede for den naturlige udvikling. Man kunde ønske, at der var gjort noget mere ud af karaktertegningerne — dér er udmærkede tilfælde — og at de norske pigers indholdsløse pjattede tone var mindre hyppigt gengivet — men en velmenende og from bog er det!

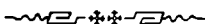
Corrente del Mare.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (23. Hæfte. 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal. København. 1928.)

Det er firsernes folk, Professor Vilhelm Andersen behandler i dette hæfte, men alligevel lever ikke så få af dem endnu iblandt os og er frugtbare forfattere. De 20 første sider er viet så fremragende en digter som Henrik Pontoppidan og ikke mindre end de 17 følgende Herman Bang. Rammende og tit skarpe domme fældes over forfattere som Peter Nansen, Mariager, Gustav Esmann og Carl Ewald; den sidstnævntes søn har nylig i dagbladene protesteret skarpt mod den nedsættende dom over faderens materialistiske eventyr og over faderen selv, hvem Andersen kalder »Parnassets Sisyfos«, hvis »sten er en skrivekugle«. Den skarpeste behandling får dog forfatteren Viggo Holm, der under pseudonymet Woldemar har skrevet nogle historier »Fra Hexernes Tid«. Sprogligt giver disse historier »ikke det 17. århundredes karakter, men dets karikatur«, og de groveste bommerter findes overalt; personer bruger vendinger som »ædede, bydede, lyvede«, udtryk,

som selv »pattebørn i det syttende århundrede ikke vilde tage i munden.« Også Woldemars Latin har ligesom Per Degns »forandret sig til det sjællandske«; han tiltaler således en pige *mi (!) Bodil* og siger endog *Testamentum veterum (!) et novum*. Og Woldemar var endda både student og theologisk kandidat! De sidste syv sider handler om Thor Lange, hvis sjældne og fine gave til at leve sig ind i fremmed digtning og gengive den skønt på modersmålet særlig fremhæves.

N. H.

Ungdomshjemmene i Nakskov.

Saa ugunstige har Tiderne været, at jeg ikke en Gang tør nævne Børnehjemmet i Forbindelse med Juleindsamlingen. — For længst har jeg maattet opgive mine Bestræbelser, som gik ud paa, at samle alle vore aandeligt haabløst stillede og forældreløse Børn. Den første Begejstring, som fik vore Trosfæller til at bringe et lille Offer for denne ædle Sag, synes at være slukket, og det er vanskeligt at tænde den paany.

Hvor ondt det end gjorde, har jeg i det forløbne Aar maattet nægte mig den Glæde at tage mig af hjælpeløse Stakler. Jeg har maattet lade dem forsvinde for mine Øjne uden at kunne række dem en hjælpende Haand, da jeg ikke turde paatage mig nye Byrder.

Jeg saa mig endda nødsaget til at opsigte Hjælpen til de Børn, som allerede var anbragt paa Børnehjemmet, og kun ved Søstrenes Offervillighed lykkedes det at beholde nogle af dem.

I det mindste vilde jeg gjerne have Lov til at oprettholde Ungdomshjemmene et Stykke Tid endnu — men jeg forudser, at Tiden ikke mere er fjern, da baade det ene og det andet Hjem bliver lukket, og ogsaa denne Gerning maa indstilles paa Grund af Mangel paa Hjælp.

Hvor der før altid fandtes nogle Kroner i Kassen, er der for Øjeblikket et Underskud paa henved 500 Kroner.

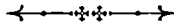
Alligevel nærer jeg det faste Haab om, at denne Juleindsamling vil sætte mig i Stand til at opretholde Ungdomshjemmene, indtil det sidste Barn, jeg har paataget mig at sørge for, er modent til at tage Kampen op for Troens Bevarelse og Livets Ophold.

Man kan regne med, at alle Vegne, hvor der nu oprettes Børnehjem, vil det vise sig nødvendigt ogsaa at oprette Ungdomshjem. Et Børnehjem uden tilsvarende Ungdomshjem for Piger og Drengene er ganske meningsløst, idet man ikke kan vente, at Børn i 14 Aars Alderen kan staa paa egne Ben.

Idet jeg bringer vore Velgørere en hjertelig Tak, beder jeg dem inderligt om fortsat Støtte og haaber, at mine Trosfæller, for hvem Børnesagen er en Hjertesag, vil tænke paa os i Julen.

Nakskov, 2.-12.-28.

Pater A. Smitz.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Pater Nøsens Bidrag til Højskolen's Foredragsrække om »Katholsk Moral« havde Samvittigheden til Emne. Ofte nok maa vi jo høre, at Samvittigheden hos os lader sig benytte efter Behag, og frem for alt intet har at gøre med Begrebet Frihed. Men i sit udmærkede Foredrag viste Pater Nøsen, og understregede meget stærkt, at Samvittighedens Værdighed er Menneskets Værdighed. Kun den, der lever i nøje Overensstemmelse med Samvittighedens Lov, kan forme sin Tilværelse lykkeligt. Thi en god Samvittighed giver dyb Glæde, medens omvendt en ond bringer Uro og dybe Kvaler.

— Paa Søndag Aften samles Københavns Katholikker for at mindes Biskop Absalon. Lad os sørge for, at denne Fest bliver smuk og værdig. Om nogen maa vi mindes Biskoppen, mindes ham som Fædrelandets Fader, men tillige som Kirkens store Leder i vort Land. Dette skulde gerne faa Udtryk ved, at vi alle møder paa Søndag.

Nykøbing. Pater Honorius Hendrix's Begravelse Torsden 29. November blev en smuk Højtidelighed. Hans Højærværdighed Biskoppen og 24 Præster viste sammen med Menigheden den afdøde den sidste Ære. Efter at Præsterne havde sunget Laudes, holdt Franciskanernes Custos i Danmark Pater Janssens Sjælemessen. Pastor Günther holdt derefter Talen, hvori han skildrede den afdøde som en mild og god Mand, en elskelig og nidkær Præst, og talte om, hvorledes Livet fortsættes efter Døden. »Lad os bede en Bøn for Paterens Sjælefred i det evige Land. En Tak for den Kamp, han stred, for de Bønner, han har bedt, for de Ord, han har talt til denne Menighed, og for det Arbejde, han har gjort. Han elskede Musik, lad os ønske, han er med i Evighedens Lovsang«. Efter en Salme foretog Biskoppen Absolutionen ved Baaren. I Ligtoget deltog henved 400 Mennesker. Ved Graven talte Biskoppen og fremhævede den afdøde som en Kirkens tro Tjener, der gennem sin Gerning gjorde Vejen aaben for mange i sin Menighed.

Atelier for kunstneriske Paramenter.

Alle Slags Silke- og Lærredsparamenter fremstilles efter egne Udkast og efter Tegninger af kendte Kunstnere.

Solid Udførelse, beskedne Priser. — Broderede Messehagler fra 80 Kr. og opefter. — Modellerne forevises.

Den evige Tilbedelses Kloster, Sct. Kjeldsgade 3.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirkens Sogn: Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. Fritzsche, Frk. M. Hoffmann, Fru F. Osterhammel
H. C. Ørstedsv. 16^a. H. C. Ørstedsv. 48 A². Bülowsvej 30 A¹

Frk. A. May, Frkn. Ronge, Fru Em. Stegler,
H. C. Ørstedsv. 20 A³. Lykesholmsallé 14 C St. Kingosgade 17 Mezz.

Juleferien.

Allerslev Kloster modtager ogsaa for Juleferien Drengene i fuld Pension. Nærmere efter skriftlig eller personlig Aftale med Klosteret. Post Adresse:

Allerslev Kloster
Allerslev, pr. Lejre St.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 9. December Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke. — Mandag den 10. Kl. 8 Aften Optagelse af nye Medlemmer. Alle har Adgang til Højtideligheden.

Vincentkonferensernes 4 Generalforsamling

afholdes Søndag d. 9. December Kl. 11^{1/2} i Skolen i Boyesgade 8^a. Baade aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

Katholsk Radioklub. Næste Medlemsmøde finder Sted Tirsdag, d. 11. December i Salen, Bredgade 67, med fælles Kaffe-bord og forskellig Underholdning. Bl. a. vil Jesu Hjerte Kirkes Kor synge under Pater A. Menzingers Ledelse.

Katholischer Frauenverein.

Ved Festen d. 27. November blev det lille Bord trukket ud paa de lyserøde Lodsedler, Nr. 22. Henvendelse til Frk. J. Wrzodek, Vester Voldgade 115^a.

»Rosmunda, die Gralkönigin«.

Delte religiøse Skuespil opføres for anden Gang Tirsdag d. 18. December Kl. 8 i Festsalen, Hans Bogbinders Allé 2.

For Voksne 75 Øre, for Børn 40 Øre.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Guds-tjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligt anmode om Meddelelse derom i god Tid.

Redaktøren.

Kalenderen for 1929 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat
til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder vil i Løbet af Januar Maaned 1928 blive uddelt.

Legatet uddeles af Biskoppen, og Ansøgning med Angivelse af Alder samt Attestation fra to Personer, hvoraf i hvert Fald den ene maa være katolsk gejstlig, for Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed vil være at indsende inden Udgangen af December Maaned til Det Apostoliske Vikariat, »Valbyhus«, Bjerregaards Sidevej 1. København — Valby.

St. Andreas Gilde (Ordrup)

Julefest

afholdes Torsdag d. 27. Decbr. i Charl. Palmehave Kl. 6 for Menighedens Voksne og Børn.

Børnene traktes med Chokolade og Godter. — Tombola, Underholdning etc. Børnenes Fest slutter Kl. 9, derefter Fest for de Voksne.

Billetter, Menighedens Voksne og Børn Kr. 1.00. Besøgende Voksne og Børn Kr. 1.50 faas hos Bestyrelsen, Præstegaarden, den franske Skole samt Undertegnede, hvor Gaver modtages med Tak.

Fru Grugni, Fru & Frk. E. Holler, Fru Werner, Fru Nielsen,
Tlf. O. 1197. Tlf. O. 986. Tlf. Gent. 1166. Tlf. O. 2844.

Julekærten.

Det katolske Julehæfte

er udkommet og koster kun 75 Øre. Det er paa 48 Sider, med kulørt Forsidebillede og iøvrigt rigt illustreret.

Julekærten indeholder Bidrag af *Johannes Jørgensen, Ingeborg Maria Sick, Erikke Rosenørn-Lehn, Stephan Wevers, cand. mag. Niels Hansen, Holger K. Hafstrøm, Johan Johnsen o. m. a.* Man finder deri seks Fortællinger foruden meget andet baade lødigt og fornøjeligt Stof.

De faas i de katolske Bogsalg og ved Henvendelse til »*Katolsk Ungdoms Ekspedition.*», Vestervoldgade 115, Kbhvn. V., samt ved Kirkerne.

De, der maatte ønske at sælge Julekærten, faar en Provision af 25 Øre pr. Hæfte; man henvender sig herom til Ekspeditionen. (Adresse ovenfor.)

»Vejledning i Katolsk Trosliv«.

Denne udmærkede Bog af Hubert Dewald anbefales til Julegave. Den er en fuldstændig Haandbog i hele det katolske Trosliv. Faas i alle Boglader og er til enhver Tid at faa i Katolsk Boghandel, Stenogsgade 3, og i St. Ansgars Boghandel, H. C. Ørstedesvej 10.

Vi takker hjerteligt for den Deltagelse, der er udvist ved Søster Maria Gracias Begravelse.

København 4. Dec. 1928.

*Forstanderinden og Søstrene
af den evige Tilbedelse.*

Bortlodningen af Kalledugen og Tasken til Fordel for Rosenkranskirkens Kor, fandt Sted d. $\frac{2}{12}$ efter Højmessens. Dugen vandes paa 31 P og Tasken paa Nr. 100 Z. Der er solgt ialt 752 Billetter à 50 Øre = Kr. 376,00, Udgifterne til Dugen og Tasken andrager ialt 34 Kr. 05 Øre. Overskudet bliver saaledes Kr. 341,95. Alle, som har bidraget til det smukke Resultat, bringes herved en hjertelig Tak.

Absalonsfest

under

Protektion af Biskop Joseph Brems
til Minde om 800 Aarsdagen for
Biskop Absalons Fødsel

Søndag d. 9. December Kl. 8

Borgernes Hus, Rosenborggade Nr. 1.

Absalon-Kantate for Solo, Kor og Orkester

af *J. Hammermüller*, Tekst af *Johannes Jørgensen*.

Solopartiet synges af Hr. Operasanger *THORKILD NOVAL*.

Taler af Pater *LUDVIG GÜNTHER* og af

Hr. Lensgreve *JOSEPH HOLSTEIN LEDREBORG*.

*Efter Festen frit Samvær i Selskabslokalerne med Solo-
 og Orkesterkoncert.*

Programbilletter à 1 Kr. 50 Øre og 2 Kr. (inclusive Garde-
 robe og Skat) faas i de katholske Bogsalg, Stenosgade Nr. 3 og
 Ørstedesvej Nr. 10, og hos Portneren i Stenosgade Nr. 4. samt hos
 Præsterne i København.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de
 foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Ind-
 samling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakraments og
 St. Andreaskirkens Sogne.

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil.
 Præsterne saa vel som undertegnede er villige til at modtage
 Gaver.

De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved
 Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne
 eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru *A. Osterhammel*.

Frederiksborggade 54².

Fru *H. Günther*.

Bangertsgade 11

Frk. *F. Stratbøcker*.

Jægersborgallé 19 Charl.

Frk. *C. Tetzlaff*.

Paludan Müllersvej 5.

Sct. Josephs Gilde.

st. 1885.

Maanedsmøde afholdes Mandag den 10. December Aften Kl. 8
 i Bredgade 67.

En hjertelig Tak til de mange Venner, der har mindedes
 Skolens Jubilæum.

Sct. Joseph Søstre

Institut Jeanne d'Arc

Frederiksberg.

Plads søges

En ung Pige, vant til Husgerning og Forretning, søger Plads,
 helst i et katholsk Hjem, hvor hun kan slutte sig lidt til Familien,
 Henvendelse til *C. Hansen*, *H. C. Andersensgade 12, Køge*.

2. Tjener.

Pladsen som 2. Tjener paa Ledreborg er ledig den 1. Decem-
 ber. — Henvendelse til Lensgreve Holstein Ledreborg, Ledre-
 borg pr. Lejre.

Kirkelig Kalender.

9. Dec. 2. Søndag i Advent. Marias ubesmittede Undfangelse.	16. Dec. 3. Søndag i Advent.
10. — M. Oktavdag.	17. — M. Ferialdag.
11. — Ti. Damasus I, Pave og Bekender.	18. — Ti. Ferialdag.
12. — O. Oktavdag.	19. — O. Tamperdag.
13. — To. Lucia, Jomfru og Martyr.	20. — To. Ferialdag.
14. — F. Oktavdag.	21. — F. Thomas, Apostel. Tamperdag.
15. — L. Oktav af Marias ubesmittede Undfangelse.	22. — L. Tamperdag.

Ugens Messebønner.

9. Dec. Marias ubesmittede Undfangelse (N.-M. 777, G.-M. 607). Ihukommelse af 2. Søndag i Advent (N.-M. 6, G.-M. 48). Slutningsevangeliet er Søndagens (N.-M. 7, G.-M. 50).
10. Dec. Oktavdag. Samme Messe som den foregaaende Dag. Ihukommelse af Advent (N.-M. 6, G.-M. 48). 3. Melchiades (N.-M. [4], G.-M. [5]).
11. Dec. Damasus (N.-M. 781, G.-M. 613). Ihukommelse af Oktaven og af Advent som den foregaaende Dag.
12. Dec. Oktavdag. Som den 9. Dec. 3. om den Helligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]).
13. Dec. Lucia (N.-M. 781, G.-M. 614). Ihukommelse af Oktaven og Advent som 9. Dec.
14. Dec. Alt som 12. Dec.
15. Dec. Oktavdag. Alt som 9. Dec. (undt. Slutningsevangeliet).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 11. December Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pater J. Wolfisberg: Katholsk Moral V. Gud og jeg.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 9. December i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 9. December Kl. 8½ i Jesu Hjertes Kirke. Om Aftenen Kl. 6 Festprædiken og Festandagt. Adgang for alle.

A.C. Onsdag d. 12—12—1928 Kl. 8: stud. mag. Svend Hedning: Arvelighedslæren i Øjeblikket.
Administratores.

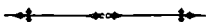
SNDM »De gamle Drenges« Julefest afholdes Fredag d. 28. December Kl. 8 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Hr. Skuespiller Axel Nylén fortæller Historier. — Alle Medlemmer bedes give Møde, ligesom enhver forhenværende Elev af St. Mariæ Drengeskole vil være hjertelig velkommen. — I Forbindelse med Julefesten afholdes som sædvanlig en Tombola, hvis Overskud tilfalder Ferie-Koloni-Fonden, hvortil Gaver med Tak modtages paa Skolen. Styrelsen.

FREMMEPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udland 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 51.

Søndag den 16. December.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Vadstena kloster og de danske (fortsat). — Absalonsfesten. — Friedel Magnussen. — Fra Præsidentvalget i De forenede Stater. — Sankt Andreasfesten i Aarhus. — Ny Bøger. — For Radiolyttere. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Vejle. Hørsens. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 6, 18—37.

Søg Visdommen med Iver og Udholdenhed fra Ungdommen af.

1. *Lad dig ikke paavirke af andres Ladhed, men arbejd med Tillid og Energi.*

Min Søn, tag mod Tugt fra Ungdommen af, saa finder du Visdommen, til Haaret bliver graat! Nærm dig den som Plovmand og Sædemand og vent paa dens rige Frugt! 18—19.

Thi kun liden Møje skal du have med dens Dyrkning, og snart kan du spise af dens Afgrøde. Hvor over alle Grænser besværlig synes Visdommen ikke at være for Menesker uden Tugt, og Daaren vil ikke holde ud hos den! Som en tung Prøvesten ligger den paa dem, og det varer ikke længe, før de kaster den fra sig. Thi (den hemmelighedsfulde Visdom), der lærer Tugt, svarer til sit Navn og aabenbarer sig ikke for den store Mængde. Men hos dem, som kender den, forbliver den, til de skuer Gud. 20—23.

2. *Vis Iver og Udholdenhed, du faar en stor Løn.*

Hør, min Søn, modtag et klogt Raad og afvis ikke min Vejledning! Læg din Fod i dens Løkke og din Hals i dens Baand. Bøj din Skulder under (dens Aag), bær den og bliv ikke ked af dens Lænker. Nærm dig til den med hele din Sjæl og følg dens Vej med al din Kraft. 24—27.

Gransk den, saa aabenbarer den sig for dig, og har du grebet den, saa slip den ikke! Thi tilsidst vil du finde Husværelse i den, og den forvandles for dig til Glæde. Dens Løkke vil blive et stærkt Værn og en fast Støtte for dig og dens Baand til herligt Smykke. Ærefuldt Levned findes hos den, og dens Lænker er Frelsens Baand. Som en Højtidsdragt vil du tage den paa, som en Glædeskrans vil du sætte den paa dit Hoved. 28—32.

3. *Søg ad de rette Veje.*

Min Søn, hvis du hører paa mig med Opmærksomhed, bliver du oplært; og hvis du lægger dig det paa Sinde, bliver du viis. Hvis du bøjer dit Øre, vil du vinde Lærdom; og hvis du er villig til at høre, bliver du klog. Gaa og ophold dig i kloge Oldinges Forsamling, og slut dig fuldtud til deres Visdom. Saa kan du høre alt, hvad der bliver sagt om Gud, og du gaar ikke Glip af deres fortræffelige Tankesprog. Ser du en klog Mand, saa opsøg ham ivrig, og din Fod skal slide hans Dørtærskel. Overvej til Stadighed Herrens Bud og fordyb dig med stor Iver i hans Forskrifter. Han selv giver dig saa Lærenemhed, og din Attraa efter Visdom stilles. 33—37.

Anmærkning: Skriften giver her nogle faa pædagogiske Vink for dem, der endnu mangler de fornødne Kundskaber i Religion. Anvender man disse Anvisninger ogsaa paa andre Undervisningsfag, opdager man hurtigt stærke Modsætninger mellem den Helligaands Grundsætninger og visse Strømninger i den nyeste Tids Pædagogik. Nogle Steder kan de unge nu for Tiden ikke faa det let nok, naar det gælder om at komme i Besiddelse af den nødvendige aandelige Kultur. I Skriften er Slidet Hovedsagen, d. v. s. den personlige Anstrengelse, der svarer til

Alder og Kræfter. — Endvidere hører man i vore Dage ofte, at Skolebørnene skulde opdage og finde alting paa egen Haand, som om der ikke var rigelig Lejlighed til selvstændigt Arbejde tilbage, hvis de lader sig vejlede af en Lærer. Den Helligaand siger: hør først de kyndige og erfarne, saa overvej godt og træng til Bunds i, hvad du har hørt! — Det er meget nyttigt at huske disse Ord og, hvem der har sagt dem, naar man skal træffe en Afgørelse enten for sig selv eller for Børn, som Gud har betroet en.

F. K.

Vadstena kloster og de danske.

Af

EDW. ORTVED.

(Fortsat).

Kort efter dronning Margretes død tog kong Erik fat på iværksættelsen af hendes klostertanke og kom i den anledning i maj 1413 til Vadstena, hvor han lovede at bekoste dets kirke færdiggjort og at bygge et nyt kloster på Låland. For at vide, hvordan det burde indrettes, udbad han sig tilladelse til at besé brødrenes klausur — om søstrenes kunde der jo slet ikke være tale. Ugerne gaves tilladelsen. I modsætning til nonnerne, der havde fælles arbejds- og fælles sovesal, havde brødrene hver sit kammer. Kongen blev meget indtagen i det hele. To år efter kom han på midfastesøndag igen, men beså kun lige brødrenes korsgang og frugthave. Hans dronning, den engelske kongedatter Filippa, havde i Hl. tre kongers oktav 1415 været i klostret, og efter dér at have bedet søstre og brødrene om at blive søster af extra ligesom dronning Margrete blev hun med ærbødighed antaget. Om Filippa allerede ved denne lejlighed stiftede det st. Anna kapel i klosterkirken, i hvilket hun efter sin Hl. tre kongers aften 1430 indtrådte død blev begravet, eller om det først skete, dengang hun i marts 1421 aftalte en evig daglig messe for sig, kongen og sine forældre, ses ikke. Hun prises af dagbogen som »dette klostres og hele vor ordens

moder og trofasteste beskytterinde,« og rige klenodier gav hun testamentarisk til Vadstena.

Senest efter kongens besøg deroppe i 1413 var man gået i gang med byggeriet i Skemminge, og snart kom der ordensfolk fra Vadstena for at bringe sagen i gænge. Herom beretter dagbogen under 1416: »På ottendedagen efter st. Stefans fest udgik på vor konges begæring to præstebrødre, nemlig generalkonfessor Erik og Peter Johanson, og med dem konversen Gerhard Rynning, for at rejse til Låland og dér grunde et kloster i Skemminge«.

Generalkonfessoren var den i 1389 indtrådte Ølænder Erik Johansen, siden jul 1401 i embede. Allerede sidst i maj 1416 er han hjemme igen »efter at have grundlagt klostret«, hedder det videre. Der var altså dengang allerede nogle personer, antagelig i foreløbige træbygninger, levende efter Birgittaregelen, og som holdt mest muligt ordensmæssig gudstjeneste enten i et trækapel eller ovre i sognekirken, der jo lå i nuværende »Olsens hotels« gård. Derfor kan også et gavebrev af september 1416 fra kong Erik tale om klostret, som skal bygges. Et privilegiebrev af 27. juni 1417, ved hvilket kongen giver klostret gårdsret over dets undergivne og toldfrihed for ting til eget brug, stiler han til abbedissen og konventet. Så har altså generalkonfessoren udnævnt abbedisse og konfessor og reguleret konventet, så fra hans ophold her først på 1416 er klostrets tilværelse at regne; men navnet Mariebo (Habitaculum Mariæ) blev først fastslået af pave Martin V i 1418. Om de to foresattes fornødne indvielse ved en biskop forlyder intet, men den må være foretaget enten af stiftsbiskoppen, den fortrinlige Odensebisp Johannes III, eller hans viebiskop Severin.

Den første abbedisses navn ses ikke, men hun må jo have været dansk. Den første konfessor derimod blev Erik Johansens ene ledsager, præsten Peter Johanson. Før sin indtræden i ordenen havde han haft et præbende ved domkirken i Strengnäs og været scholasticus i Ørebro. Han roses for sin interesserede virksomhed for Vadstenas klostres bygning. Han fik i 1418 hjemrejseordre fra Vadstena, men da kong Erik, der var borte i anledning af sin langvarige krig mod de slesvigske hertuger, havde for-

budt, at nogen forlod Mariebo, førend han kom tilbage, stadfæstede myndighederne i Vadstena ham som general-konfessor for Mariebo, og i dette embede forblev han til sin død 23. januar 1427. I 1422 bad han Erik Johanson komme på visitats, men denne kunde ikke. Han var som sagt rejst hjem i foråret 1416; fra hans kloster var sendt ham en skrivelse, der traf ham i Sorø hos kongen. I skrivelserne beder man ham enixe et peramanter — indtrængende og kærligst — om dog endelig en gang at vende hjem. Han kom aldrig til Danmark igen. Ved sin død i 1447 fik han det eftermæle, at han var »en ukunstlet, blid og klog mand«. Han blev 85 år gammel, men embedet som generalkonfessor havde han nedlagt i 1423.

Hans anden ledsager til Låland var den før omtalte danske broder R y n n i n g, om hvem den nævnte skrivelse siger, at han vandt kongens fortrolighed og yndest. Han var også en dygtig mand; det var ham, der på sit nye hjems vegne førte sagen mod de Næstved bymænd, der med vold og uret havde afbrændt en klostrets bondegård, fanget, halshugget og i uindviet jord nedgravet en af dets præster, Nils Hermensøn, og to af dets vornede. Men Rynning fik nytårsaften 1417 kongsdom og straf over ildgerningsmændene.

På st. Birgittas fødselsdag — d. v. s. fødselsdag for himlen, altså dødsdag — 23. juli 1416 sendtes tre udvalgte søstre hened, nemlig Birgitta Gudlogs- eller Gudlefsdotter, Kristina Stensdotter og så vor Botilde. De to første høres der intet videre om; søster Botilde forflyttedes, usagt hvornår, til Munkeliv ved Bergen, hvorfra hun i 1443 vendte tilbage til Vadstena. Søster Birgittas dåbsnavn var Gyrid, men ved hendes indtræden i kloster i 1390 bemærker dagbogen, at hun blev senere kaldt Birgitta. Sammen med de tre udsendtes præsten Andreas Jakobson, der før sin indtræden i 1414 var sakristan ved Linköping domkirke, og lægbroderen Olaf, som var smed. Hensigten med disse udsendelser var at bringe det unge konvent den rette birgittinerånd og navnlig for kortjenestens skyld at udfylde pladserne, indtil konventet havde fået tilstrækkelig tilvækst.

Sin rejserute lagde de sikkert ad hovedlandevejen langs

Vetterns østkyst, over Jönköping til Helsingborg, dér over sundet og ned til Roskilde. Biskoppen her, Peder Johansen, efter sit skjoldmærke kaldet Lodehat, »modtog de nedrejsende søstre og brødre med hæder«, som det hedder, og skænkede dem en sølvskål, st. Birgitta havde ejet, og hvori der var lagt relikvier. Han havde været dronning Margretes ven og tilforladelige rådgiver, som hun begejstret for Birgittabevægelsen. »Han vilde have udrettet meget godt for Mariebo«, siger Vadstena dagbogen, men døde sidst i oktober 1416.

24de juni 1417 afrejste yderligere to præster fra Vadstena til et treårigt ophold, efter 12 dages rejse nåede de bestemmelsesstedet og blev godt modtagne. Den ene præst hed Asmund. Han havde havt præbende ved Skara domkirke og var endnu kun et år i kloster. Sine tre år blev han vel i Mariebo og sendtes derfra til Munkeliv, vendte hjem til Vadstena i 1430 og døde dér »med stor tålmodighed« fire år efter. For ordenens udbredelse havde han arbejdet flittig, står der.

Den anden var Johannes Johanson fra Kalmar, Søn af en guldsmed. I 1404 optoges han i diakonklassen og fik det vigtige hverv at instruere nye konventer ved Reval og i England, inden han blev sendt hened. Også han blev vel tiden ud, kom så tilbage til sit kloster, hvor han døde i 1446, 84 år gammel. Han var en flittig afskriver af bøger.

Andreas Jakobson blev allerede i august 1417, efter kun et års ophold, kaldt hjem, men da frater Rynning erklærede, at så vilde han heller ikke være henede længer, forblev pater Andreas endnu et år. I oktober kom Vadstenas sendebud ved koncilet i Konstanz, Johannes Hildebrandt til Mariebo for at få Andreas med sig derned, men det lod sig ikke gøre. Over Jönköping nåede Andreas til Vadstena 11. september 1418. Dér var han i en årrække sakristan og døde så i 1438. Dagbogens skudsmål er dette: »Flittig og omhyggelig rettede han korbøgerne. Han opfandt et ur med timeslag, der anbragtes i dormitoriet, og et andet in transitu per registrum (hvilke ord en mere dreven latiner end mig får oversætte). Altid var han sin regel hengiven og altid tålmodig«.

Ved Peter Johansons død valgtes til generalkonfessor i Mariebo en af konventet ved navn Johannes — hans fadernavn er ikke angivet. Han mødte til generalkapitel i Vadstena 1429 med munken Nils Jakobsen i følge, ligesom der var mødt repræsentanter fra adskillige andre udenlandske klostre, og Johannes gjorde saa godt et indtryk, at næsten alle de mødte benyttede ham som sin skriftefader. Men inden kapitlet var til ende, døde han 19. august 1429. Han var uden tvivl dansk; der kom overhovedet ingen tilgang mere fra moderklostret; datteren kunde nu stå på egne ben.

Dog vedligeholdtes forbindelsen, fordi Vadstena var hele ordenens overhoved. Allerede under det 50årige skisma, som udbrød i 1378, og under hvilket ordenen holdt sig til den romerske obedients, og længe efter måtte ordenen idelig kæmpe så for godkendelse af st. Birgittas åbenbaringer, så for at skaffe sig og bevare privilegier og aflad, så for at frelse selve regelen, hvis grundlæggende bestemmelse om dobbelkonvent vakte stor modstand, og kampene førtes snart ved kurien, snart ved kirkemøderne i Pisa og Konstanz. I disse anledninger og andre gik der ofte sendebud fra Vadstena sydpå, og vejen gik vanligvis over Danmark.

I juli 1430 drog Vadstenas generalkonfessor Gervin Persson til Rom, og Kong Erik medgav ham anbefalings-skrivelse til pave Martin V; til medarbejder beordredes Mariebomunken Nils Jakobsen. I sommeren 1426 havde Gervin deltaget i ordenens generalkapitel, som det år holdtes i Marienwold kloster ved Lybæk, og på den rejse har han måske lært Nils Jakobsen at kende eller på kapitlet i 1429, og at værdsætte ham, så han udbad sig ham til ledsagelse. I 1444 havde Mariebo ialfald besøg: Den just afgåede generalkonfessor Johan Borquardson og den meget studerte Vadstenenser Olaf Peterson sendtes først i september til Rom i forretningssager men blev udplyndrede i Brandenburg, hvorefter frater Olaf fortsatte rejsen alene, fik sit ærinde nogenlunde tilfredsstillende udrettet og lagde så hjemrejsen over Marienwold og Mariebo, hvor han på konventets ønske forblev næsten et år, indtil den nye generalkonfessor Magnus Unnson afhentede

ham og i september 1445 tog ham med til Rom igen, fra hvilken rejse de kom tilbage til Vadstena året efter. Også Nils Jakobsen, der nu var bleven generalkonfessor i Mariebo, medfulgte til Rom.

Vort kongehus' interesse overfor Vadstena holdt sig. I marts 1422 didbragte dronning Filippa en arm af kong Knud d. h.l. i et forgyldt sølvgemme — en gave fra Erik af Pommern.

Efter at en rigsdag i september 1440 havde valgt hans søstersøn Kristoffer af Bayern til konge, medens Erik havde slået sig ned på Gotland og som en afsindig (tamquam vir stultus) hjemsøgte søstæder, blev Kristoffer kronet i Upsala i september 41 og kom på sin hyldingsrejse, den såkaldte Eriksgata, 30te januar 1442 til Vadstena, hvor han blev festlig modtaget med Te Deum sunget af begge konventer. Næste dag beså han brødrenes klausur, særlig dormitoriet, og søstrenes spisesal, hvor han stadfæstede alle klostrets kongelige privilegier og tilføjede nye; sluttelig bad han ydmygt om broderskabsbrev og fik det. Dengang var Gervin Persson konfessor og Benedikta Gunnarsdotter abbedisse; hun havde abbedissestolen inde i 26 år og var i forvejen priorisse*). Allesjælesdag 1444 kom kongen igen, var inde i refektoriet, og lovede, altid at være ordenen til tjeneste.

Der ligger blandt svenske riksarkivets pappersbrev en skrivelse af 6. august 1445 fra kong Kristoffer, dateret Københavns slot »til de fromme og Gud viede personer, abbedissen, generalkonfessoren og øvrige konventssøstre og -brødre.« Han meddeler, at hans fæstemø, Dorteia af Brandenburg, skal krones anden eller tredie dagen efter brylluppet, og beder kærligen om, at man sender med brevbringeren, Upsalakaniken magister Claus Ryding, den allerbedste og kosteligste krone, som klostret har. Kongen vil sende den straks tilbage vel forvaret og holde klostret skadesløst. De pågældende kroner var to, som var testamen-

---

*) Formen »priorinde« er tysk import og eksisterede ikke i nordisk sprogbrug på katolicismens tid. For at gøre det rigtig godt, skulde man have importeret også det tyske abbedinde eller abbedissinde (Äbtin, Äbtissin).

terede til klostret, nemlig Erik af Pommerns, vurderet til 698 mark svensk og dronning Filippas, vurderet til 1073 mark. Der var den klausul i testamentet, at de skulde kunne udlånes til en vordende konges kroning, dog skulde klostret også kunne sælge dem, når det var i nød. De var egentlig bestemte til at anbringes i St. Anna kapel på to figurer, der forestillede jomfru Marias kroning i himmelen. 12te september 1445 blev Kristoffer og Dorthea gift, og d. 16de blev den nye dronning kronet. At kongen har rigtig givet kronen tilbage, ses af, at efterfølger Karl VIII Knutson i 1454 ved et besøg i Vadstena lod kronerne sammen med andre af dets kostbare klenodier føre til Stockholm under påskud af, at det var imod ordensregelen og til fare for klosterfolkenes sjæle, at man havde så dyrebare sager; men værdien tilstillede han klostret. 19de januar 1446 kom kongeparret til Vadstena med stort følge, beså relikvierne og hilsendes i kirken med begge konventers Te Deum.*)

Da kong Kristoffer døde 4. januar 1448, havde han gjort et stort testamente, men ingen i Sverige fik nyde sin andel, fordi danskerne beholdt altsammen for sig selv og den vordende konge. Denne, Kristjern I, ægtede ved Mikkelsdag 1449 kong Kristoffers enke, som først døde i 1495.

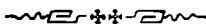
Efter at Karl Knutson var fordrevet og Kristjern I st. Olafs dag, 29. juli 1457, var salvet og kronet i Upsala, kom han søndag d. 8. januar 58 til Vadstena og mødtes med samme storslåede kirkelige festlighed som sin modstander kong Karl tre år tilforn. I brødrenes refektorium fornyede han klostrets privilegier og udtrykte det sin velvilje. Sin velvilje mod landet viste han ved irriterende pålæg af skatter, og hele beløbet lod han bringe til Danmark tilligemed hvad Karl Knutson ved sin flugt hemmelig havde overgivet dominikanerne i Stockholm til forvaring; i Vadstena lod han sig først i september 1461 overgive 99 nobler (= 364 mark svensk) og 9 svære en-

---

*) I 1447 var det, at birgittinerne til Avemariets hidtidige kun korte form, nemlig Gabriels og Elisabeths hilsen, føjede ordene: »Jesus Kristus i evighed« — JC in æternum.

gelske nobler af klostrets beholdning. Hans moster Ingeborg Gertsdatter, der nu igen var abbedisse, var den første til at give sit samtykke.

Allerede i 1464 havde man i Sverige fået nok af Kristjern I, og sønnen kong Hans måtte bie lige til 26. november 1497 på at blive kronet til Sveriges konge. 17de januar 98 indfandt han sig i Vadstena med et meget stort bevæbnet følge og indfandt sig gentagende i brødrenes rektorium for at forhandle om klostrets sager, ledsaget af Viborgbispens Nils Glob og to danske riddere foruden af nogle fremragende svenske. Dronningen, kurfyrsten af Sachsens datter Kristina, kom første gang 9. juli 1499 og »modtoges med stor ærbødighed, som skik var.« På st. Josefs dag i 1503 overværede hun optagelsen af en søster. (Fortsættes)

Absalonsfesten.

Det blev en smuk og værdig Fest, Københavns Katholiker i Søndags holdt til Minde om Biskop Absalon.

De katholske Spejdere havde besluttet at fejre Dagen paa en særlig Maade. Kl. 2¹/₃ marcherede de med Musikkorps op foran Absalons Statue paa Højbro Plads. Her holdt Pastor C. Benz on en kort Tale om, hvorledes Absalon maatte staa danske katholske Spejdere særlig nær. Nedlæggelsen af en Krans ved hans Statue skulde være et Løfte om at ville være Absalons værdige Sønner og tage ham til Forbillede. To Spejdere nedlagde derefter en Krans, og med »Kongernes Konge« sluttede den lille Højtidelighed.

Med Glæde saa man om Aftenen den store Sal i Borgernes Hus fyldes til Trængsel, mellem 5 og 600 Mennesker havde givet Møde. Paa første Række saas Hs. Højærværdighed Biskoppen og de fleste af Hovedstadens Præster. Paa Tribunen stod det store Kor paa 55 Medlemmer, sammensat af de forskellige Kirkekor under Organist Hammermüllers Ledelse. Absalonkantaten, der blev digtet af Johannes Jørgensen og komponeret af Hammer-

müller til Festen i 1901, bragte ogsaa denne Gang Feststemning i den store Forsamling, og det vil den sikkert gøre mange Gange endnu. Skønne Vers er det:

Underlige, fjærne Dage
dengang Danmark laa
som et Skovland uden Mage
midt i Bølgen blaa.

Gribende er Skildringen af Eskild og Absalon:

»Ærkebisp Eskild af Lunde Stol,
han er saa blid og saa stille;
helst han sidder i Klosterets Fred
og priser Maria milde.
Men Fjenderne rives om Danmark.

Ærkebisp Eskild er som den Mø,
der lytted til Herrens Tale.
Bisp Absalon er som den travle Viv,
der færdes i Stuer og Sale.
Men Fjenderne rives om Danmark.«

Der var en smuk Klang over Korene, som holdt sig gennem hele Kantaten. Solopartierne blev sunget af Operasanger Thor kild No val, hvis store, smukke Stemme som altid vakte Beundring. Forskellige Forhold havde desværre medført, at der ikke var noget Orkester, som Kantaten egentlig kræver. Men det erstattedes saa godt som overhovedet muligt ved Organist Worms orkestrale Flygelspil.

Efter Kantatens første Del talte Pastor G ü n t h e r, hvis Tale vi i næste Nummer skal gengive efter Manuskript.

Efter at Bifaldet havde lagt sig, blev Kantatens anden Del sunget, og saa talte Lensgreve Holstein Ledreborg.

Taleren gengav først Saxos Skildring af Toget til Rügen. Det første umiddelbare Indtryk af Absalons Personlighed var Landsknægtetypen, men det var kun det første. Læste man nøjere af Saxo fandt man noget andet: En Mand, der gjorde en Gerning for sit Land, der maatte gøres. Absalon var selv ikke Kriger, aldrig hører vi om, at han

personlig har dræbt nogen. Da han kom hjem til Danmark, var Landet i Vaade. Borgerkrig hærgede det, og langt værre endnu var Vendernes Plyndringer, der lagde Landet øde. Derfor maatte Kampen føres. Efter 1185 gaar Absalon ikke mere paa Krigstog, det var unødvendigt. Nu blomstrede Landet, og det var Bevis for, at baade Maal og Midler havde været rigtige. Senere Tider havde anket over den Maade, man dengang kristnede Hedningerne paa. Man siger, at man slog de sorte Faar ihjel, saa havde man kun de hvide tilbage. Men noget lignende er det nu til Dags, naar man slaar de hvide ihjel og lader de røde leve. Absalon er ikke Landsknægten, men Korsfareren.

Ser vi paa Tilstanden i Danmark, da Absalon begyndte, og da han sluttede, har vi Resultatet. Krigen var kun Forberedelse, det virkelige Maal var økonomisk og social Genrejsning, og dette Maal naaedes. Absalon var helt igennem stor, ikke blot enkelte Sider af hans Personlighed, Storheden ligger i Harmonien mellem Enkelthederne. »Hensigten helliger Midlet«, den Sætning faar Jesuiterne stadig Skyld for at lære, skønt ingen kan bevise det. Man har forsøgt at bevise det, men det er ikke lykkedes. Der er Penge at tjene for den, der kan. Men det kan ikke bevises, og maa vi derfor nu være fri for denne dumme eller ond-sindede Snak (Stærkt Bifald). Men rigtigt er det jo, at vi bedømmes og engang skal dømmes efter vor Hensigt, vor Vilje. Det gælder om, at der er Harmoni mellem Vilje, Midler og Maal, som er Gud. Den fuldkomne Harmoni i dette kendetegner den store Mand. Derfor var Absalon en stor Mand, stor som Cæsar og Themistokles. Vi drager hans Billede frem for at mindes ham og til Efterfølgelse for vor Tid. Vivant sequentes!

Efter Lensgrevens Tale fulgte de følgende Dele af Kantaten, der sluttede med den kendte Sang: Dog knejser Roskildbispens Billed, som blev sunget af hele Forsamlingen: Hans Navn skal som en Lampe brænde i Danmarks Hus til Tidens Ende.

Saa steg Biskoppen op paa Talerstolen og hilstes med stor Begejstring. Med faa Ord slog han det fast, der havde været Aftenens Hovedindhold, at Absalon er vor

ligesom Ansgar er vor. Han indsmugles ofte andre Steder, hvor han ikke hører hjemme. Vi har Grund til at at være stolte af ham.

Staaende sang den store Forsamling tilsidst Salmen »Fast skal min Daabspagt evigt staa«. Endnu rettede Biskoppen en Tak til Kirkekorene for deres Arbejde i Kirkens Tjeneste.

Efter Festen tilbragte mange af Deltagerne endnu et Par Timer i Restauranten, hvor Hr. Noval sang, ligesom Sakramentskirkens Kor underholdt den store Forsamling.

Alt i alt en god og smuk Fest, som man er Arrangørerne taknemmelig for. Glædeligt var det, at saa mange mødte op til denne Fest. Den blev baade til Glæde og Gavn for alle.

Friedel Magnussen.*)

En ung protestantisk Helgen.

Om en fransk Forfatter — jeg tror, det var Lafontaine — fortælles der, at da han havde læst Profeten Baruch, styrtede han ud af sit Studereværelse og ud paa Gaden, hvor han standsede alle tilfældigt forbigående og spurgte dem: »Har De læst Baruch?«

Hvem kender ikke denne Trang til at give andre Del i ens Glæde og rive dem med i sin Henrykkelse? Det er, som om vor Nydelse ikke er fuldkommen, saa længe vi ikke har faaet vor Begejstring til at give Genlyd i andre Sind.

Derfor vil De ogsaa kunne forstaa, at jeg ikke kan dy mig, men iler Dem imøde med en lille Bog, som De straks skal læse.

Jeg ved godt, at der er mange Bøger, baade nye og gode. Navnlig nu til Jul plejer det jo at regne med Litteratur, som det nylig regnede med Efteraarsløv. Maaske har De allerede begyndt at skære et frisk Bind op, som

*) Ingeborg Magnussen: Friedel. Herder og Co., Freiburg. 1928. Hvor er den Oversætter, der gør »Friedel« tilgængelig for den danske Ungdom? —

endnu lugter af Tryksværten, og er allerede dragen ind i Fortællingens Tryllekreds. Men jeg vil dog bede Dem lægge et Mærke i Deres Bog for straks at tage fat paa »Friedel«.

»Friedel« er en beskeden lille Bog paa knapt 89 smaa Sider, og den er inddelt i en Snes smaa Stykker. Den er en Lækkerbiscen, som man altid kan nyde, om man er sulten eller ej.

Et pænt lille Bind er det i himmelblaat. Med gyldne Bogstaver lyser den enkle Titel »Friedel«.

Og hele Bindet er paa en Maade fyldt til Randen af Stjerneguld og himmelblaat. Har De læst den lille Bog til Ende, sidder De ganske stille, som en, der har været Vidne til en smuk Solnedgang.

Straks vil De dog studse, naar De faar at vide, at denne Friedel baade er Protestant og Prøjsjer. En rigtig lille Protestant, for hvem Vor hellige Fader Paven er Christi Modstander, og en vaskeægte Prøjsjer, hvis Fader regnede sig det for en Ære, at han i 48 var med i Op-røret mod Danmark.

Det var for at hjælpe Dem ud over disse Hindringer, at jeg tillod mig at overskride Boganmeldelsens traditionelle fem-seks Linier.

Jeg er nemlig af den Mening, at en Katholik af det rigtige store Kaliber ikke bør lade sig skræmme af saa lidt. Da jeg var bleven færdig med nærværende Bog, kom jeg til at tænke paa de Ord, som den første Pave, selve Sankt Peter, ved en given Lejlighed udtalte: »I Sandhed, jeg har erfaret, at Gud ikke anser Personer; men i ethvert Folk er den, som frygter ham og øver Retfærdighed, ham velbehagelig.«

Gud kan opvække Abraham Børn af Stene. Hvorfor skulde vi da gaa i Rette med Aanden, som blæser, hvor den vil, naar det behager den at bære Hellighedens Frø ud over Kirkens Mure ind i de vrangtros smaa Kolonihaver?

Friedel var en af de yngste i en stor Børneskole. Han var født og voksede op i Byen Slesvig. Han døde i 1900, kun en og tyve unge Aar gammel. »Hans Liv havde væ-

ret et Brev fra Gud, som var bleven læst af alle og kun forstaaet at faa. Men da satte Døden ligesom et Stempel og et Segl paa det, og da aabnede det Øjnene paa mange.« Saaledes skriver Ingeborg Magnussen, Friedels tyve Aar ældre Søster. Hende skylder vi i øvrigt hele denne mesterlige Skitse af hendes lille Bror. Nogle Aar efter hans Død skulde hun finde Vejen til den katholske Kirke. (Derom har hun fortalt i den kendte Pjece »Min Hjemkomst«.)

Aanden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen.

Denne hellige Aands Pust foer kraftigt gennem Friedel Magnussens kortvarige Liv. Derfor har det Bud til alle dem, der er af Aanden.

Friedel er en yngre Bror til Sct. Frans af Assisi. Hans Levned er en Solstraalefortælling, der kunde gaa lige ind i Fioretti-Bogen. Ligesom den umbriske Helgen formaar ogsaa den lille Prøjsjer at hæve det Fjendskab, der ifølge en gammel Forbandelse skiller Dyr og Mennesker ad. Som et Paradisbarn er han omflagret af alskens Fugle. Paa sin daglige Morgentur har han Stævnemøder med Skovens Dyr. Han passer og plejer Dyrene, som om det var hans smaa umælende Søkende. Sin Fødselsdagskage deler han med et Par fede Skrubbudser. Blandt hans Protegéer er der Rotter, Snoge og Flagermus.

Men tro ikke, at denne Kærlighed til Dyrene har noget til fælles med saa meget Modesværmeri, som kun er et Udslag af blegrød Sentimentalitet. Friedels Kærlighed til Dyrene har en langt dybere Rod. Den bunder i Kærlighed til Gud.

»Guds Ære for enhver Pris, og enhver Pris for Guds Ære,« var Drengens Valgsprog. Derfor besluttede Friedel i en meget ung Alder, at han vilde være Missionær. Lige fra Gymnasiets første Klasse aagrede han med de ham knapt tilmaalte Talenter. Da han trods alt forudsaa, at han aldrig vilde faa Ordet i sin Magt, vilde han rejse til Kina som Missionslæge. Allerede som Gymnasiast benyttede han sin Fritid til at lære Kinesisk paa egen Haand

og i det hele taget sætte sig ind i alle kinesiske Forhold. Det var, som om Kinas Skæbne var bleven lagt i hans Hænder.

Lige inden han skulde op til Studentereksamen, plukkede Høstens Engel ham som fuldmoden Frugt. Han døde, uden at Lægerne kunde paavise nogen som helst Dødsarsag.

Dog havde Friedel naaet at blive Missionær. Ved sin bestemte Optræden over for Tvetydigheder og den Slags daarlige Viltigheder, der som Rovfugle kredser om de unges Renhed, havde han været en Missionær i Gymnasiets øverste Klasser.

Ubesmittet af denne Verden blev den en og tyve-aarige lagt i sin Kiste. Hans ædle Sjæl har sikkert med Glans bestaaet den Ildprøve, som vi alle skal igennem for at indgaa i Lysets Rige.

Derfor tillod jeg mig at kalde ham Helgen. Men det var vist forkert af mig, at skrive en »protestantisk« Helgen. Jeg skulde snarere have kaldt ham en kristen Helgen. For det protestantiske er i og for sig noget negativt, og det formaar for saa vidt kun at fremkalde skadelige Mavesyrer. De helliges Marv er et Produkt af positive kristelige Værdier. Naar jeg alligevel lader Ordet »protestantisk« staa oven over denne Artikel, da er det for at fremhæve, at disse positive kristelige Værdier godt kan findes hos vore i Dogmerne adskilte Brødre.

Det vilde være til Forargelse for »Hedningerne«, dersom vi Kristne gav vor sørgelige dogmatiske Splittelse Præget af partipolitisk Valgkampagne, hvor det er god gammel Taktik, ensidigt at fremhæve sine Fortrin paa Baggrund af Modstanderens mindre heldige Sider.

Nej, vi skal glæde os over det ægte kristelige, hvor det end findes, ogsaa naar vi møder det uden for Kirken.

Til samme Himmel gaar vor Gang,
Adskilles end vort Spor. —

I sit Forord til »Friedel« taler Ingeborg Magnussen om sine Forældre, Lærere og alle dem, der har haft Om-sorg for hendes Sjæl. Uden at de vidste det, siger hun,

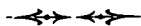
har de baade ved deres faste Tro, deres Troskab og deres rene Offerliv, forberedt hendes Overgang til den katholske Kirke. Og hun tilføjer, at Pave Pius X i en fortrolig Samtale har fortalt hende, hvor ømt hans Hjerte bankede for saadanne Protestanter, og at de stod ham nærmere end lunkne Katholikker af Navn, der ringagtede Kirkens Naadefylde.

Saadanne Protestanter, havde Paven sagt, kommer ganske sikkert i Himlen. Saadanne Protestanter maa derfor ogsaa være til Opbyggelse for os . . . eller til Beskæmmelse, idet de har faaet mindre og maaske yder mere. —

Friedel er en af dem.

Derfor har han Bud til alle, baade til gamle og unge.

Steph. Wevers.

Fra Præsidentvalget i De forenede Stater.

Den danske Presse har i sine Meddelelser om den store Kampagne, der gik forud for Præsidentvalget i De forenede Stater, kun i mindre Grad beskæftiget sig med de mange Angreb, der blev rettet mod den demokratiske Kandidat Smith, fordi han var Katholik. I Virkeligheden har dette Forhold spillet en uhyre Rolle. Det fremgaar af en Korrespondence, vi har modtaget fra Amerika.

Desværre stod det konfessionelle Problem i Forgrunden, ganske imod Forfatningens Aand og den amerikanske Tradition. Smith blev overvundet, fordi han var Katholik, til Trods for, at han som Guvernør for Staten New York, der har valgt ham fire Gange, har leveret Bevis for, at hans religiøse Overbevisning aldrig har været til Skade for den borgerlige Ligeberettigelse.

Da inlet af de to amerikanske Partier i deres Program indeholder noget, der kunde være imod den katholske Samvittighed, er den amerikanske Katholik fuldstændig fri i sit Valg. Et socialdemokratisk Parti eksisterer ikke. Blandt de 435 Deputerede og 96 Senatorer findes ikke en eneste Socialist.

Den katholske Kirke i U. S. A. tager ikke Del i Partipolitik, den støtter ikke noget politisk Parti og bevarer derved sin fulde politiske Uafhængighed og Selvstændighed. Methodisterne derimod, særlig deres Gejstlighed, tager Del i Politik. Ofte er Prædikenerne i de methodistiske Kirker politiske Foredrag.

Smith havde Mod til at sige: Ingen skal vælge mig alene af den Grund, at jeg er Katholik. Hoover havde ikke Mod til at sige: Ingen skal vælge mig af den Grund, at jeg ikke er Katholik. Alligevel udsendtes den Parole: i første Række ikke for eller imod Forbud, men mod Smith. Ogsaa i Kirkerne, i Prædikener, særlig i Sydstatene, som ellers var det demokratiske Partis faste Borg, Parolen var: Against Rhum, Rome and Ruine. Frimurerne, der ellers i Amerika er ret tamme, sendte den samme Parole ud: Mod Rom; den fanatiske Ku Klux Klan var i Spidsen.

Det blev til en sand »Kulturkamp«. I og for sig er Amerikaneren fredselkende og tolerant. Forfatningen hindrer at føre Kulturkamp ad Lovgivningens Vej. Efter § 6 maa man, naar et offentligt Embede skal besættes, ikke spørge om, hvilken Religion Ansøgerne har. Og denne Bestemmelse blev hidtil i Reglen overholdt. Ganske uamerikanske og forfatningsstridigt har derfor de Organisationer og Blade handlet, der har agiteret mod Smith, fordi han var Katholik.

Ku Klux Klan er det samme som Organisationen Know Nothings paa Lincolns Tid. Det er den samme Aand, kun under et andet Navn og en anden Forklædning. Lincoln skrev engang til Joshua Speed: »Da vi blev en Nation, erklærede vi: alle Mennesker er skabt lige. Dersom Know Nothings faar Magten, vil det hedde: alle Mennesker er lige med Undtagelse af Negere, Fremmede og Katholikker. Skulde det komme dertil, vil jeg hellere udvandre til et hvilket som helst andet Land, hvor man ikke hævder, at man elsker Friheden.«

Roosevelt sagde engang: »Det er urigtigt at hjælpe nogen frem eller at være imod nogen paa Grund af den Tro, han bekender.«

Jennings Bryan sagde af egen Erfaring: »De, der har stiftet nærmere Bekendtskab med katholske Folkerepræsentanter, ved, at disse ikke giver de kirkelige Autoriteter Ret til at lede deres politiske Virksomhed. Mange Protestanter er blevet vildledt, fordi de manglede denne Erfaring, som man faar ved personlig Omgang med Katholikker.«

Det er egentlig beskæmmende for Hoover, at hans Valg blev fremmet ikke blot af hæderlige Mennesker, men ogsaa af de mest fanatiske Giftblandere i Amerika. Gamle og velkendte Bagvaskelser og Løgne blev bragt til Torvs. Det var desværre muligt i dette Land, hvor det tekniske Fremskridt ganske vist fejrer store Triumfer, men hvor den religiøse Uvidenhed er meget stor, særlig blandt de 60 Millioner, der ikke tilhører noget Trossamfund. De ellers meget forskellige 300 Sekter sluttede sig sammen i Kampen mod Rom.

At ikke alle Ikke-Katholikker var med i dette, er klart. Smith fik alligevel flere ikke-katholske Stemmer end katholske. De store Blade opførte sig i Almindelighed anstændigt, ja mange ganske fornemt. Men Provinsbladene og Lokalbladene, særlig i de »mørke« Sydstater, og Sekternes Tidsskrifter aabnede Sluserne for det snavsede Vand. Der kom Artikler og Brochurer med de mærkeligste Titler: Vi skal nævne nogle af dem: »De romerske Katholikker sværger paa at ville myrde Protestanterne og ødelægge den amerikanske Regering.« — »Lys op i Nonneklostrene. Red Pigerne.« — »Paven har forvanlet Vatikanet til et berygtet Hus.« — »Tre Nøgler til Helvede: Rom, Romanisme, Ruin.« — »Papist mod Puritaner, saaledes opfatter Paven Kampen.« — »Romersk Catholicisme erklærer Krig mod Hjemmets Hellighed i det protestantiske Amerika.« — »Det pavelige Dyr afsløret.« — Andre Titler er af den Art, at de slet ikke kan gengives. Det maa siges til Ære for de førende protestantiske Kredse, at fra denne Side blev der energisk protesteret mod dette anti-katholske Raseri, »der bragte U. S. A.s Enhed, Fred og Lykke i Fare.« Men man tør haabe, at Faren snart vil være ovre, og at denne frygtelige Fanatisme vil skade Ophavsmanden, idet stadig større Kredse væmmes ved en saadan Kampagne.

Sankt Andreasfesten i Aarhus.

Søndag d. 2. December saa Menigheden og Kirkens Venner allerede ved Foden af Bakken Paveflaget vaje fra St. Andreaskirkens Taarn. Kirken fejrede Festen for sin Værnehelgen — og denne Gang paa særlig højtidelig Maade.

Pater Günther celebrerede Levitmessen med Pater Breitung og Pater Ballin som Diakon og Subdiakon. Efter at Evangeliet var sunget, stod Koret et Øjeblik tomt. En dyb og andagtsfuld Tavshed sænkede sig over den lille landlige, tætfyldte Kirke. Korets lille Klokke klemte, og Processionen med den hellige Apostels Relikvier skred forbi Højalteret, ned ad Midtergangen; medens Orglet bruste og Menigheden sang:

Hellig Andreas, som først iblandt alle
andagtsfuldt lytted til Frelserens Ord . . .

Ved Slutningen af Verset:

Fattige Fisker, som uden at tøve
turde forlade din Baad og dit Net . . .

naaede Processionen Andreasalteret, hvor Sognepræsten modtog det hellige Skrin af Pater Ballin — der bar det under Processionen — og indsatte det i Alteret, der fra den Stund blev Apostelens Grav.

Orglet tav, og Pater Günther læste de skønne, gamle Bønner til St. Andreas's Ære, takkede ham og bad ham værne sin Kirke.

Medens Processionen atter ordnede sig og vendte tilbage til Koret, brusede Sangen paany:

Korsets Apostel, som under al Trængsel
satte til Korset dit tryggeste Haab . . .

og inden Salmen var sunget til Ende, stod Pater Ballin for første Gang paa St. Andreaskirkens Prædikestol. Pater Ballin udtalte i sin Prædiken Ønsket om, at Menigheden ret maatte forstaa, hvad det vil sige, at dens Kirke nu rummer en Apostels Grav.

Messen gik til Ende, og den store Dag blev en af de mange skønne Festdage, der vil huskes i Ordrup.

H. B.

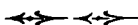
Nye Bøger.

Almanakken Danmark indeholder som sædvanlig et rigt afvekslende Stof. Der er Billeder, Digte, Fortællinger og interessante Skildringer. Paa den fornøjeligste Maade kan man tilbringe et Par Timer med den gamle og stadig nye Almanak.

Der er fra J. H. Schultz Forlag udsendt Subskriptionsindbydelse paa *Peter Schindler: Liturgi*, hvis første Hefte vil udkomme i disse Dage. Det bliver et stort interessant Værk i syv Hefter. En smuk Julegave vil det være at tegne Subskription for en god Ven.

I et smukt Omslag og rigt illustreret foreligger det norske katholske Julehefte »*Kimer I Klokker*«. Det indledes med et dejligt Digt »Julefred« af Msgr. K. Kjelstrup og indeholder iøvrigt en Mængde Bidrag, blandt andet en historisk Fortælling af Nobelpristageren Sigrid Undset. Til Held for danske Læsere er Heftet, naar to af Bidragene undtages, skrevet paa forstaaeligt Norsk. Af Danskere har atter Pastor Schindler bidraget med en lille smukt illustre-

ret Novelle. »Kimer I Klokker« adskiller sig fra de fleste andre Julehefter derved, at dets Indhold er præget af Jul, og ikke er en Samling tilfældige Artikler, der lige saa godt kunde udkomme paa ethvert som helst andet Tidspunkt.

For Radiolyttere.

Vi har modtaget følgende Meddelelse, som vi med Glæde lader gaa videre til katolske Radiolyttere:

Onsdag den 19. December Kl. 21 opfører det store og lille Kor ved den vesttyske Radiofoni i Köln under Ledelse af Kapelmester Bernhard Zimmerman Messen »Puer natus est nobis«, 3. Julemesse, et kirkemusikalsk Kunstværk for Soli, Kor, Orkester, Orgel og Harpe af Anton Alexander Knüppel, Organist i Essen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. En god gammel Bekendt stod i Tirsdags paa Højskolens Talerstol, Pastor A. Meyer, som for otte Aar siden ombyttede sit Opholdssted i Ordrup med Stokholm. Pastoren talte om den katolske Kulturs Renaissance i de svenske Kirker og forstod derved den Interesse, der i de senere Aar er vaagnet i Sverrig for at værne om Minderne fra Middelalderens Kirkeliv. Forfaldne Kirkebygninger restaureres, Kalkmalerierne fremdrages, bortgemt Kirkeinventar findes frem og anbringes paa den oprindelige Plads. Foredraget ledsagedes af mange smukke Lysbilleder.

— Vincentskonferensernes 4. Generalmøde fandt Sted Søndag d. 9. December i Skolelokalet Boyesgade 8 efter Højmessens. Biskoppen var forhindret i at komme til Stede. Mødet lededes af Formanden, A. V. Günther. Efter at Mødet var aabnet med Bøn blev Protokollen for sidste Generalmøde oplæst, hvorefter der blev aflagt Regnskab og Beretning fra Konferenserne og Lokalraadet. Mødet havde kun samlet faa Deltagere, da flere af Vincentsbrødrene paa den Dag var optaget paa anden Maade. Det var at ønske, at disse Generalmøder som med Undtagelse af Sommermødet afholdes i umiddelbar Tilslutning til Højmessens, skiftevis i de forskellige Sogne, vandt større Tilslutning. Alle Mænd, som interesserer sig for St. Vincents Kærlighedsgerning, kan og burde

deltage i disse Møder og om muligt slutte sig til Foreningen, om ikke som aktivt saa dog som passivt-bidragsgyldende-Medlem. At Vincentsforeningen ialt kun tæller ca. 100 Medlemmer i de 5 katolske Sogne burde mane adskillige til Eftertanke, om de ikke i deres Tilbageholdenhed er for beskedne eller i deres Passivitet for ligegyldige over for Kærlighedsbudet:

Vejle. Den 5. Dec. skriver Vejle Amts Avis: Pastor Brems fratræder nu som Sognepræst ved Katholsk Kirke i Vejle og forflyttes til Sct. Josefs Hospital i Randers. Alle-rede i Eftermiddag rejser Pastoren, der forøvrigt lige er kommet hjem fra et Ferieophold i Belgien, til Randers. Hvem der skal være hans Efterfølger, er endnu ikke afgjort. — Biskoppen over Danmark venter hver en Dag en Afgørelse fra Prælaten i Averbode. Den unge, katolske Præst, Pastor Jan Ballin, Søn af den kendte afdøde Kunstner Mogens Ballin, kommer paa Søndag her til Vejle for at begynde et Arbejde indenfor Kirken.

Horsens. Søndag den 9. Dec. havde vor herværende Birgittaforening indbudt Menighedens Medlemmer til en lille Lotteriaften. Der bortloddedes en Del mindre Broderier, som Foreningens flittige Hænder havde tilvirket. Foruden Broderier havde nogle af Menighedens Medlemmer skænket en Del Ting, som hjalp til at ægge Spillelysten, nemlig fede Høns, flere Kurve med frisklagte Æg, Kurve med dejlig Frugt, en Del Pakker med Kolonialvarer og adskillige grønne Bladplanter. Spillet gik med Liv og Lyst. Efter et Par Timers Forløb holdtes der Pause, og der serveredes Kaffe. Efter Kaffe-pausen forsattes Spillet endnu en Times Tid ved Hjælp af en Roulette. Trods Julens Nærhed var Udbyttet dog meget tilfredsstillende, hvilket ikke mindst skyldtes Hr. Købmand Walther, der ogsaa her som overalt, hvor det gælder Menighedens Tarv, med største Beredvillighed stillede sine Evner og Kræfter til Disposition og baade arrangerede og ledede Aftenen.

x.

Kalenderen for 1929 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Hr. Sognepræster, i de katolske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

I ST. KNUDS SAL Stenosgade 4.

opføres af Skolens Elever

Søndag d. 23. December Kl. 6³/₄ (præcis.)**„Elsker hverandre“.**

Julespil i tre Billeder.

Billetter à 75 Øre faas paa St. Knuds Skole og hos Portneren.

*Elevernes Forældre og Skolens Venner indbydes.***Julefesten**

for den kvindelige katolske Ungdom afholdes Fredag d. 28. December Kl. 8 i Vesterhus. Billetter à 1 Kr. faas hos Fru Gorritzen, Vesterhus Tlf. Byen 874 v., og Frk. Martha Holler, Enighedsvej 2, Chl. Tlf. Ordrup 986.

NB. Der sælges ingen Billetter ved Indgangen.

Komitéen.

Julekærten.

Det katolske Julehæfte

er udkommet og koster kun 75 Øre. Det er paa 48 Sider, med kulørt Forsidebillede og iøvrigt rigt illustreret.

Julekærten indeholder Bidrag af *Johannes Jørgensen, Ingeborg Maria Sick, Erikke Rosenørn-Lehn, Stephan Wevers, cand. mag. Niels Hansen, Holger K. Hafstrøm, Johan Johnsen o. m. a.* Man finder deri seks Fortællinger foruden meget andet baade lødigt og fornøjeligt Stof.

De faas i de katolske Bogsalg og ved Henvendelse til »*Katolsk Ungdoms Ekspedition.*», Vestervoldgade 115, Kbhvn. V., samt ved Kirkerne.

De, der maatte ønske at sælge Julekærten, faar en Provision af 25 Øre pr. Hæfte; man henvender sig herom til Ekspeditionen. (Adresse ovenfor.)

»Vejledning i Katolsk Trosliv«.

Denne udmærkede Bog af Hubert Dewald anbefales til Julegave. Den er en fuldstændig Haandbog i hele det katolske Trosliv. Faas i alle Boglader og er til enhver Tid at faa i Katolsk Boghandel, Stenosgade 3, og i St. Ansgars Boghandel H. C. Ørstedsvvej 10.

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder vil i Løbet af Januar Maaned 1928 blive uddelt.

Legatet uddeles af Biskoppen, og Ansøgning med Angivelse af Alder samt Attestation fra to Personer, hvoraf i hvert Fald den ene maa være katolsk gejstlig, for Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed vil være at indsende inden Udgangen af December Maaned til Det Apostoliske Vikariat, »Valbyhus«, Bjerregaards Sidevej 1 København — Valby.

St. Ansgars Kirke, Eftermiddagsandægten paa Søn- og Heligdage holdes for Fremtiden i Vinterhalvaaret Kl. 5.

Kirkelig Kalender.

16. Dec. 3. Søndag i Advent.	23. Dec. 4. Søndag i Advent.
17. — M. Ferialdag.	24. — M. Vigilie.
18. — Ti. Ferialdag.	25. — Ti. Juledag.
19. — O. Tamperdag.	26. — O. Stephan, Martyr.
20. — To. Ferialdag.	27. — To. Johannes, Apostel og Evangelist.
21. — F. Thomas, Apostel. Tamperdag.	28. — F. Uskyldige Børn, Martyrer.
22. — L. Tamperdag.	29. — L. Thomas af Canter- bury, Biskop og Martyr.

Ugens Messebønner.

16. Dec. 3. Søndag i Advent (N.-M. 9, G.-M. 52). Ihukommelse af Eusebius (N.-M. [8], G.-M. [9]). 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [83], G.-M. [87]).
17. Dec. Ferialdag. Samme Messe som den foregaaende Dag. 2. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [83], G.-M. 87). 3. for de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. [113]). 4. for Kirken eller Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
18. Dec. Ferialdag. Alt som den foregaaende Dag med Udeladelse af 3.
19. Dec. Tamperdag (N.-M. 13, G.-M. 55). 2. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [83], G.-M. [87]). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
20. Dec. Vigilie (N.-M. [1], G.-M. [1]). Ihukommelse af Advent med Søndagens Bønner. 3. om Guds Moders Forbøn (N.-M. [83], G.-M. [87]).
21. Dec. Thomas (N.-M. 782, G.-M. 615). Ihukommelse af Tamperdagen (N.-M. 16, G.-M. 57). Slutningsevangeliet er Tamperdagens (N.-M. 981, G.-M. 800).
22. Dec. Tamperdag (N.-M. 17, G.-M. 58). 2. og 3. som 19. Dec.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 18. December Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pater L. Günther: Oplæsning.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 16. December Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjertes Kirke.

SMØM »De gamle Drenges« Julefest afholdes Fredag d. 28. December Kl. 8 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Hr. Skuespiller *Åxel Nylén* fortæller Historier. — Alle Medlemmer bedes give Møde, ligesom enhver forhenværende Elev af St. Mariæ Drengeskole vil være hjertelig velkommen. — I Forbindelse med Julefesten afholdes som sædvanlig en Tom-bola, hvis Overskud tilfalder Ferie-Koloni-Fonden, hvortil Gaver med Tak modtages paa Skolen. Styrelsen.

Julekærten.

Da Ekspeditionen kun har et ringe Antal tilbage, bedes de, der har faaet Heftet til Forhandling, returnere de Eksemplarer, som de forudser, at de ikke faar afsat.

Katholsk Ungdoms Ekspedition,
Vester Voldgade 115.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 52.

Søndag den 23. Decem.ber.

1928

INDHOLD: Hyldest til Barnet i Krybben. — Inde under Jul. — Til Julekrybbe. — Det kimer nu til Julefest... — Den hl. Frans af Assisi og Julen. — Vadstena kloster og de danske (fortsat). — Nye Bøger. — Til de katholske Radiolyttere. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Maribo. — Avertissementer.

Hyldest til Barnet i Krybben, til Guds enbaarue Søn, Faderens Visdom, det evige Ord.

Ekklesiastikus 24, 1—31.

*Visdommen vil komme og selv synge sin
Løvsang.*

Visdommen vil prise sig selv, vinde Ære i Gud og forherlige sig midt i sit Folk. Den vil aabne sin Mund i den Allerhøjestes Menighed og rose sig foran hans Hærskare. Den vil ophøjes midt i sit Folk og beundres i den hellige Forsamling. Den vil modtage Lovord i de udvalgte Flok og blive velsignet af dem, som (Gud) har velsignet, fordi den siger: (1—4)

Lovsangen.

1. *Visdømmens Ophav i Gud, dens Virksomhed ved Verdens Skabelse.*

»Jeg udgik af den Højestes Mund og er født forud for al Skabning. Jeg bevirkede, at det uforgængelige Lys fremstod paa Himlen, og som en Sky bedækkede jeg hele Jorden. Jeg fæstede mit Bo i det høje og mit Hersker-

sæde i en Skysøjle. Jeg alene drog rundt om Himlens Kreds, steg ned i Havets Dyb, og vandrede hen over Oceanets Bølger og satte min Fod paa hele Jorden. Over alle Folk og alle Nationer herskede jeg. Alle store og smaas Hjerter undertvang jeg mig ved min Kraft. Hos alle disse Folk søgte jeg et Opholdssted; i Herrens Arvelod vil jeg dvæle.« 5—12.

2. *Visdommens Bosættelse i Israel.*

»Da gav Alverdens Skaber mig sine Bud og talte til mig, og han, som har skabt mig, hvilede i mit Telt og sagde til mig: Du skal bo hos Jakob og have din Arv hos Israel og slaa Rod blandt mine udvalgte. I Begyndelsen før al Tid blev jeg skabt, og i al Evighed skal jeg ikke ophøre, og i det hellige Bo tjente jeg for hans (Herrens) Aasyn. Og saaledes blev jeg grundfæstet paa Sion, og i den hellige Stad fandt jeg et Hvilested, og mit Herredømme var i Jerusalem. Og jeg slog Rod i et hædret Folk, i min Guds Del, som er hans Arvelod, og mit Opholdssted er i hele de helliges Menighed. 13—16.

3. *Visdommens uforlignelige Skønhed.*

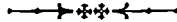
»Som en Ceder paa Libanon voksede jeg højt op og som en Cypres paa Sion. Jeg voksede højt op som en Palme i Cades og som en Rosenbusk i Jericho. Som et herligt Olietræ paa Sletterne og som en Platan ved Vejene nær Vandet voksede jeg højt op. Jeg duftede som Kanel og krydret Balsam, jeg udsendte en liflig Vellugt som udsøgt Myrrha; som Storaks og Galbanum, som Onyks og Stakte, som Virak, der vælder frem uden Indsnit (i Træerne), spredte jeg Duft gennem min Bolig, og som ublandet Balsam var min Vellugt. Som Terebinten bredte jeg mine Grene, og mine Kviste var prægtige og yndige. Som en Vinranke har jeg sat Frugt med liflig Vellugt, og mine Blomster er herlige og ærefulde Vækster.« 17—23.

»Jeg er Moder til den skønne Kærlighed og Gudsfrygt og Kundskab og det hellige Haab. Hos mig er al Livsvejens og Sandhedens Naade, hos mig er al Livets og Dydens Haab. Kom til mig, og mæt eder af mine Frugter; thi min Aand er sødere end Honning og Honningkage.

Mit Minde skal naa til alle Tidens Slægter. De, som nyder af mig, skal hunge efter mere, og de, som drikker af mig, tørste efter mere. Den, der hører mig, skal ikke blive til Skamme, og de, der gør deres Gerninger i mig, skal ikke synde. De, der kaster Lys over mig, skal opnaa det evige Liv.« (24—31).

Anmærkning: Den Visdom, ved hvilken hele Verden er skabt, fra hvilken alle Folks aandelige Kløgt og Indsigt stammer, og som frem for alt er Ophav til det gamle Testaments hellige Lov, dybsindige Gudstjeneste og den israelitiske Religions ophøjede Karakter, denne Visdom er ingen anden end den himmelske Faders evige Ord, hans Visdom, hans enbaarne Søn; det er ham, som vi tilbeder i Krybben. Denne Visdom siger jo om sig selv: »Jeg udgik af den Allerhøjstes Mund; i Begyndelsen og før al Tid blev jeg skabt (= født), og i al Evighed skal jeg ikke ophøre.« Derfor er det, at Kirkens hellige Fædre og lærde Theologer i dette Skriftsted ser en Lovsang til Ære for ham, der Julenat blev født i Bethlehems Stald.

F. K.

Inde under Jul.

Langs det døde Hegn flygter en Solsort med smaabitte Trip. Det ligner ikke de lange, fjedrende Sæt, hvormed den om Sommeren hopper paa Kryds og Tværs over Græsplænen og mellem de blomstrende Roser. Af og til stikker den sit gule Næb ind mellem vissent Løv eller pikker til en Kaalstok eller et raaddent Æble. En arbejdsløs og brødløs Kunstner, der drømmer om Solskinsdage, da den kunde vælge sig de saftigste røde Bær, og mindes tidlige Dæmringer og lyse Aftener, da den gyngede oppe i en blomstrende Tjørn og sang, saa at Finker og Graaspurve standsede deres kvidrende Akkompagnement for at lytte til dens Arier. Den ser mig, og tavs lister den ind i Naboens øde Have. Jeg hører ikke den morsomme Klukken

eller den skræmte »Vrinsken«, der ellers plejer at ledsage dens Flugt.

Det er den stille Resignation, der ogsaa har lagt sig over de ribbede Træer, som staar uanfægtet af den hvinnende Vind, mens Regnen siver ned ad deres Stamme.

Samme Resignation trænger ind i mig, som jeg ene vandrer bort fra Byen ud i Eftermiddagens graanende Skumring. Snart standser jeg ved en Grøft, der sidste Sommer var dækket af Skræppeblade, snart staar jeg ved en Skraaning og prøver paa at genkalde i min Erindring alle de smaa Blomster, som lyste her i alle Prismens Farver.

Hvor en Scene hurtigt kan forandres, og hvor ens Liv snart kan forvandles fra Lystspil til Sørgespil!

Bagfra kommer et ungt Par og kører mig forbi. En Cyklekæde knirker under energiske Trin, og den unge Piges Latter skingrer gennem Taagen. Det er, som om hun aabnede for et Bur og slap en Sværm glade Fugle ud. . . Og med eet forstaar jeg, hvor lidt menneskeligt det er at lade sit Sinde overmande af den Natur, der skal være en underlagt, og hvor hedensk det er at være en Bold for de skiftende Vinde. Da husker jeg, at vi er inde under Jul, og uden at jeg selv ved deraf, gaar jeg og nynner Lange Müllers Melodi til: »Herre, er det dig, der kommer i det fjerne lyse Skær? Er det dig, der bringer Sommer til min dybe Vinter her?«

Jeg vender om, og i det jeg nærmer mig den oplyste By, hvor de danske Konger sover under Kirkens Kobbertag, og Folk gaar omkring og ser paa Juleudstillinger, mindes jeg Jesaias's Spaadom: »Rejs dig, Jerusalem, bliv lys; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene, men over dig skal hans Herlighed blive set.«

Den Spaadom om Herrens Herlighed gælder dig og mig. Den gælder alle dem, der lever i Forventning om Herrens Genkomst. Og det gør alle de, der er døbt i hans Navn. Vi har en Aftale med vor Herre. Vi er paa Vej til et Stævne, han har sat os. Det er vort Livs store Spænding. Alle andre Ting, der fængsler vort Sind, er

kun til for at faa Tiden til at gaa, mens han lader vente paa sig.

Hele vor Tilværelse er fuld af Spænding som et elastisk Baand. Alle de Goder, der ligger i Fremtiden eller uden for vor Rækkevidde, drager os, og vi tragter efter dem. Men næppe har vi naaet, hvad vi attraaede, før det mister sin spændende Evne, og vor Længsel slapper sine Nerver og ligner et udslidt Strømpebaand. Dort, wo du nicht bist, ist das Glück. Det forjættede Land er det, som vi er paa Vej til. Bag ved os ligger Ørkenen. Det kalder man at være romantisk, men det er dog saa almenmenneskeligt og derfor normalt. Vi higer efter det uendelige, og derved bliver alt det, som vi opnaar, en Skuffelse, idet det viser sig at være begrænset.

Vil du forvise dig om Rigtigheden af denne Paastand, da gør følgende Forsøg. Se dig om efter dine Fortidsminder og undersøg, hvad der har beredt dig mest Glæde. Du vil se, at det var selve Forventningen om noget glædeligt.

Jeg husker, hvordan jeg som Barn har staaet og ventet paa en Onkel, som nu lever i Kloster ovre i Amerika. Jeg glemmer aldrig hans gode og kloge Ansigt og hans klare Latter. Jeg ved endnu, hvilken Slags Bolsjer han havde med til os Børn. Men det bedste var dog de Timer, da vi stod og ventede paa ham, da vi stod og spejdede, om han kom til Syne om Hjørnet, for saa at løbe ham i Møde.

Var ikke hele ens Barndom fuld af Spænding, netop fordi Livets elastiske Baand var saa ny, og der var saa meget ukendt, der fristede ens vaagnende Begær. Man var ked af at kaldes den lille, og hver Fødselsdag var en af de Mellemstationer, man passerer i Hurtigtog paa Vej til den festlige By.

Det, der giver Barndom og Ungdom deres særegne Charme, er, at de er fulde af glade Forventninger. Man er som en Jæger, der drager af Sted. Alle ens Længsler og Ønsker er et Kobbelt Jagthunde, der vejrer Vildt.

Det er lige meget, hvilken Vej vi er slaaet ind paa, det har aldrig manglet paa Spænding.

Den, der helliger sig Læsningen, kender den Glæde,

som det giver, at svinge sig fra det ene Problem til det andet, at søge efter de Vises Sten, som skal være Hovednøglen til alle Gaader, og at bevæge sig mod den indbildte Synskreds's Rand, hvor Himlen naar ned til Jorden.

Hører du til dem, der blev kaldet til at lægge din Haand i en Kvindes eller en Mands Haand for sammen med hende eller ham at bære de Børn i Guldstol, som Gud vilde skabe i sit og dit Billede, da burde du faa Ordet for at fortælle mig om Forventningens Glæde. Da kender du den første Forelskelses søde Spænding, og da ved du, hvordan Mand og Kvinde skal holde den Spænding vedlige ved at gaa paa Opdagelsesrejse i hinandens Sjæl. For en Sjæl er en Skov, skal en russisk Tænkere have sagt. En Sjæl er saa stor, at den har noget af Guds Uendelighed, derfor bør du aldrig blive træt af at gaa omkring i det jordiske Paradis, hvis Nøgle er bleven dig betroet. Da ved du ogsaa, at jo varsommere man gaar frem i en Sjæls Løngange, desto bedre holder Spændingen sig.

Er du Fader eller Moder, da kan du bedre end jeg berette om den Glæde, som det er, at pusle om en lille Seng og at spinde et Væv af gyldne Drømme om et klynkende Liv, der ligger skjult mellem Vuggens Puder, som et Klenodie i en Æske med Vat.

Livet har mange virkelige Glæder.

Men dog er Forventningens Glæder de største, fordi Uendeligheden spiller ind i vore Drømme, mens Virkeligheden altid har sine bestemte Dimensioner.

Derfor er det saa naturligt, at vi bliver ved at længes og aldrig tror, at vi har løbet Lykkens Line ud.

Endogsaa de gamle, der tilsyneladende har slaaet sig til Ro for i Stilhed at nyde deres Livs Aften, synger endnu: »Urolige Hjerter, hvad fejler dig dog?«

Maaske har de faaet den Karrière, de har drømt om, og løst den Opgave, de havde sat sig. De har opnaaet den Haand, de havde bejlet til, og som skulde føre dem ud af Ensomhedens Ørken. De har set deres Børn vokse op og gaa ind i betryggende Stilling. Og dog længes de endnu. Dog staar der en Brænding i deres Bryst. Det er, som om Barndommens Ønsker og Ungdommens Længsler

gik igen i de gamle. Kun at deres Længsler er kommet i et dybere Leje.

Det er ikke længere grønne Skove eller Maaneskinsture, der frister dem. Skoven har de nu set falme saa mange Gange, og den Lykke, som jordisk Kærlighed giver, har de lært at kende som noget relativt. Alle de Goder, som hernede kommer til en, har de set blive til Aske. Deres Tønder fænger ikke længere saa let.

Men derfor er de dog ikke uden Haabets Spænding.

Ogsaa de gaar i Forventning om noget, der skal komme. Og de ved, at det, der nu skal komme, ikke er ligt det, de hidtil har set. Det, der nu kommer, overgaar al Forventning. Det er det, som intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og som Mennesket ikke formaar at forestille sig i sine mest fantastiske Drømme.

Derfor gaar de gerne smilende omkring, de affældige gamle, ligesom Børn, der ved, at man er ved at pynte Juletræet til dem inde i Dagligstuen.

Det kan være, at jeg tager fejl, men jeg mistænker de gamle for at gaa omkring og nynne Lange Müllers eller en lignende Salme: »Herre, er det dig, der kommer i det fjerne lyse Skær?«

De ved selv bedst, at deres dejligste Jul stunder til, den store Jul, som er Menneskelivets store Forventning, og om hvilken der synges:

»Guds kære Børn vi blev paa ny,
Skal holde Jul i Himmelby.
Halleluja, Halleluja.«

Steph. Wevers.

Til Julekrybbe

af *Aksel J. Theilmann.*

(Den første danske Julekrybbe efter Reformationen.)

*Med Hyrder og med Konger
paa Knæ i Stjærneskin
tilbeder vi Barn Jesus
med blidt og barnligt Sind. —*

*Guds Fred med vore Venner —
 med vore Fjender: Fred!
 Krist signe dem vi kender
 og knæler sammen med.*

Julekrybbe af Aksel J. Theilmann.

*Skin, Stjærnelil for Sjæle
 i Purpur og i Pjalt —
 naar blot til Jul de knæle,
 om ellers dybt de faldt,
 kan Du, Vor Frelser milde,
 i Julenattens Helg
 faa bjærget hver, som stille
 steg op af Syndens Svælg.*

*Maria, før til Korstegn
 vor Barnekonges Haand,
 saa signes dybt og dobbelt
 hver fredsæl Sjæl og Aand.
 Skin, Stjerneblik, for Synder
 og skin i Dødens Dal,
 da Nytaars-Ny forkynder
 hin Julestjerne sval.*

*Emmanuel, Dig være
 stor Tak og Lov og Pris,
 Du Adams Dragt vil bære
 og bøde vort Forlis.
 Løft højt de spæde Hænder,
 vi iler Dig imod,
 mens Stjernen stille brænder
 og lyser for vor Fod.*

Peter Schindler.

Det kimer nu til Julefest. . .

Jødefolkets lange og møjsommelige Ørkenvandring var ved at være til Ende. Efter de mangfoldige Aars Savn og Længsel var Israel naaet til det forjættede Lands Grænser og nærmede sig Jordanfloden udfor Jericho. Men Moabiternes Konge, der frygtede det fremdragende Folk, sendte sin Spaamand Bileam ud mod disse fremmede for at forbande dem. Bileam var Hedning, men han havde gransket Israels Historie og kendte den sande Gud, Jehova, som nu aabenbarede ham, at han ikke skulde forbande Folket, fordi det var velsignet. Bileam gik derefter ud paa et Bjerg og saa ud over Jødefolkets Tellejr nede i Dalen. Men det skete, som han stod deroppe paa Bjergets Top og saa ud over Landet, at hans Blik blev fjernt, og Tiderne aabnede sig for hans Øjne. Og grebet af de Tanker, Herren indgav ham, forbandede han ikke Israel, men velsignede det og profeterede: »Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer ham, men ikke nær. Der opgaar en Stjerne af Jakob og hæver sig et Scepter af Israel.«

Med Jubel drog Israel over Jordan ind i Kanaan. Nu

var de hjemme, hjemme i det hellige Land, der havde været al deres Savn og Drøm gennem hele Udlændigheden. Men Hjemmets Fred og Lykke fandt de ikke, der kom vel store og stolte Tider, dog var det oftest Ulykken, der sad til Højbords. Ikke mere det forjættede Land, men Landets og Folkets Frelser blev hele deres Haab og Længsel, og Stjernen og Scepteret var de Tegn, de med forventningsfulde Øjne søgte gennem Mørket.

— — —

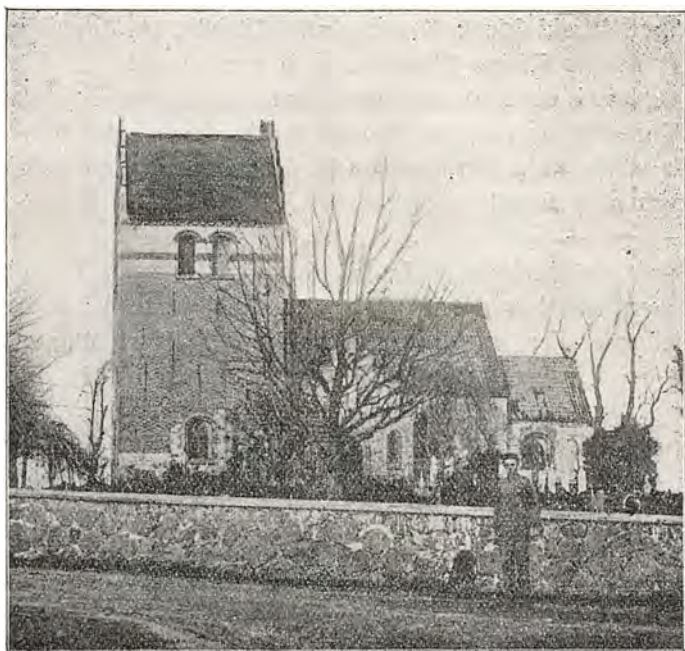
Der gik en Hyrdedreng paa Bethlehems Marker og vogtede Faar, og David var hans Navn. Som alle Naturens Børn har han vel elsket Blomster og Stjerner og frydet sig ved at lytte til Fuglenes Sang og Kildens Rislen gennem de grønne Græsgange. Hvad han saa og følte i sin Glæde over Naturens Skønhed og fromme Ærefrygt for den almægtige Gud og Skaber, gav han Ord og Toner. Ud af sit følsomme Sinds lønlige Sjæledyb digtede han Lov- og Frydesange og spillede dertil paa sin Harpe eller Hyrdesløjte. Men den Dag kom, da David førtes fra Markens Græstue til en Kongetrone, og da han fra Ensomheden mellem Faarene blev alt Folkets salvede Fører. Og den Dag kom, da Hyrdedrengens stille, stemningsbaarne Poesier udfoldedes til en storladen tankedyb Digtning, hvis Harpeklang ikke døde hen med Aftenvinden, men vil tone gennem alle Tider.

Snart efter Davids straalende Stortid sænkede Mørket sig dybere og tættere end nogensinde over Guds udvalgte Folk. Nu kom den store Adventstid, der blev som en eneste længselsfyldt Kalden efter den lovede Messias, Frelseren og Forløseren. »O Ærens Konge kom med Fred.«

Og i hine Dage, medens Augustus var Kejser over Rom og Herodes Fyrste i Judæa, i den Nat, da Jomfru Maria og Tømmermanden Josef af Nazareth, der var af Davids Slægt, naaede ned til Stalden hos Hyrderne paa Bethlehems Mark, i den stille hellige Nat, da der var Fred over alle Jordens Riger, da hævede sig Scepteret af Israel, og Jakobs Stjerne tændtes. Thi da fødtes Guds Søn, Verdens Frelser til Jord, medens Englenes himmelske Hærskarer

sang Lovsangen »Ære være Gud i det høje og Fred paa Jord for Mennesker med en god Vilje!«

Der ringer en Kirkeklokke et Sted ude i det danske Vinterlandskab. Den korte Decemberdag er snart til Ende, en Dag, der blot var en graa Lysning mellem en silde Morgen og en tidlig Aften. Men det er ved Solhvervstide, snart kommer den Dag, da Mørket er længst og dybest, og det atter bærer fremad mod Lyset. Og det er i Ad-

ventstiden, tæt op under den store Lysets og Glædens Højtid, Julen er nær. Menneskers Sind og Tanke er stemt i Forventning og Længsel, og det er, som om den underlige højlidsbaarne Stemning af, at Jul er nær, ogsaa synger ud gennem Klokkens dybe Slag, der langsomt og tungt ringer ud over de sorte vaade Marker og Skove.

Gennem fem Hundrede Aar har denne Klokkes Malmrøst runget ud fra det trappegavlede Kirketaarns Glamhuller, hilsende Morgen og Aften, Dag efter Dag. Slægt fulgte Slægters Gang lige fra Dronning Margrethes fjerne

Tider og indtil nu, da Christian den tiende styrer Land og Rige. Hvert Slægtled havde sin Klokke, der lyste sig op ad den mørke snævre Taarntrappe og drog Rebet. Den gamle, katholske Kirke vistes bort fra det Sted, den selv havde signet, og en ny drog ind under Hvælvingerne, Krig og Fred drog over Landet, Klokken sang til det altsammen med sin dybe rene Klang, der saa underligt føjer sig ind i Menneskesjælens Stemning. Men hver Gang Klokken ringer, beder den en Bøn, en kaldende Længsels Bøn med de skønne Ord, der staar støbt i saa mange af hine Tidens Kirkeklokker: O rex glorie Christe, veni cum pace. — O Ærens Konge Christus, kom med Fred!

Og nu i disse mørke Adventsaftener kalder den med en Tone af samme Længsel og Haab, som da det udvalgte Folk ventede sin Messias, kalder i Forventning mod Julen, o kom med Fred!

— — —

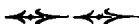
Som det forjættede Land levede i Jødernes Drømme, og som Israel ventede at se Jakobs Stjerne stige frem, saaledes er der en dragende Længsel i hvert Menneskes Sjæl, en Længsel efter Glæde og Lykke, som vel dybest inde er af samme Følelse som den Hjemve, der betog Adam og Eva efter Uddrivelsen af Paradiset. Men Lykken er ikke Guld og Ære, lykkeligst er den, der har Fred med sin Gud, sig selv og sin Næste. Og i den hellige Julenat, da Barnet fødtes, blev Paradis opladt, og gennem de aabnede Porte til Fredens Hjem faldt et Lysskær over Jord.

Nu bliver det Jul igen, den glade velsignede Højtid, som mere end nogen anden kalder paa de bedste og dybeste Følelser. Nu kommer det igen altsammen, det samme Aar efter Aar og dog evigt nyt og skønt. Atter er Maria og Josef med Barnet mellem sig i Bethlehems Stald, atter straalers Lyset fra det aabne Paradis, medens Englene sjunger, Hyrderne knæler i Tilbedelse, og de vise fra Østerland begiver sig paa Vej mod Stjernen. Og i Helligaftenen, naar alt bliver saa fredsælt og stille som paa ingen anden af Aarets Aftener, da gaar den gamle Kirkeklokkes vemodige Kalden gennem Skumringen over i en højtidsfuld Kimen.

Det kimer nu til Julefest,
 det kimer for den høje Gæst,
 som steg til lave Hytter ned
 med Nytaarsgaver, Fryd og Fred.

Fryd og Fred i den Hjertets Følelse og Sindets Stemning, der overgaar al kløgtig Forstand, Fryd og Fred i alt det, hvormed vi ønsker hverandre en glædelig og velsignet Jul!

Johs. H.

Den hl. Frans af Assisi og Julen.

Johannes Jørgensen hævder i forskellige af sine Bøger, at man intetsteds i den kristne Verden fejrer Julefesten med saadan inderlig Glæde som i det blide Danmark. Ingen, som netop i Juletiden har opholdt sig i Udlandet, vil sige, at Johannes Jørgensen overdrev. Tværtimod, hverken den kolde Hollænder eller den iltre Belgier, ja endda ikke den sentimentale Tysker forstaar at give Julen det Præg af Inderlighed, som Danskeren formaar. Kun han er i Stand til at benævne Christi Fødselsdag med Navnet »Dejlige Jul«.

Men jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at selv indenfor de danske julefestfejrende Kredse findes der en Klimax af Inderlighed, som naar sit Højdepunkt der, hvor franciskanske Julebegreber har faaet Indpas, og det er Tilfældet ikke alene i danske katholske — men ogsaa i mange danske ikke-katholske Hjem.

At der i disse Kredse findes en egen Julestemning er let forstaaeligt.

Med Undtagelse af Christi hl. Moder, er der næppe nogen, der har forstaaet at fejre Jul, som den serafiske Fader Franciscus. For ham var det Kirkeaarets allerstørste Festdag, og Thomas af Celano siger, at »Christi Ydmyghed i hans Menneskevordelse . . . i den Grad beskæftigede Franses Tanker, at han havde vanskeligt ved at tænke paa noget andet«.

Broder Pascalis Robinson er af den Mening, at den hl. Frans af Assisi har faaet sin store Kærlighed til Julefesten under sit Missionærophold i det hellige Land i 1219.

Men selv om Frans aldrig havde besøgt de Steder, hvor Jesusbarnet og Jesus som Lærer og som Frelser har levet, vilde det alligevel have været noget af en Selvfølge for et Menneske med Franses Psykologi, at han bestræbte sig for at gøre Julefesten til det kristne Folks største Festdag.

* * *

Thomas af Celano, som indtraadte i Franciskanerordenen 1214 eller 1215 og siden da altid var en af den serafiske Faders trofaste Ledsagere paa hans apostoliske Togter, skriver i sin Levnedsskildring af den hl. Frans: »Fransiscus formaaede simpelthen ikke at bortvende sine Øjne fra Billedet af Christusbarnet, og hans Mødfølelse med det ganske lille Julebarn rørte hans Hjerte i den Grad, at han kom til kun at stamme de allerkæreste Benævnelser«.

Da Julefesten et Aar faldt paa en Fredag, fremsatte Broder Morico den Anskuelse, at man den Dag ikke maatte spise Kød; hertil svarede St. Frans: »Broder, det er Synd at kalde den Dag, da Jesusbarnet er født, for »dies Veneris« — om Væggene kunde spise Kød, vilde jeg give dem det idag, men da de ikke kan det, vil jeg i det mindste stryge dem over dermed.«

I en anden lille Bog skrevet af Broder Leo, den Broder, der skriftligt fik den hl. Franses Velsignelse, finder jeg følgende: »Oftede hørte den salige Faders Ledsagere ham sige: Naar jeg engang kan komme til at tale med Kejseren, da vil jeg bede ham om, for Guds og min Skyld, at udstede Befaling om, at ingen maa hverken indfange eller dræbe vore Søstre Lærkerne. Borgmestre og Borg herrer og Landbesiddere skulde hvert Aar paa Juledagen, paa dertil egnede Steder udenfor Byerne, kaste Korn ud for vore Søstre Lærkerne og de andre kære Fugle, for at de paa saadan en Højtidsdag ikke skal være sultne — og den, der har en Okse eller et Æsel paa Stald . . . skulde

af Kærlighed til det i Krybben fødte Jesusbarn give dem særlig godt Foder; og de Rige skulde den Dag bespise de Fattige.«

Saadan talte og gjorde den hl. Frans i Juletiden, og den serafiske Fader af Assisi har derved maaske været det første Ophav til alle de smukke Juleindsamlinger til syge, fattige og trængende Mennesker.

* * *

Men lad mig nu pointere, at den hl. Franses Opfordring til Juleglæde og Julevelgørenhed ikke hviler paa et sentimentalt Grundlag, men ene og alene paa hans serafiske Ønske om at binde sine Medmenneskers Tanke og Hjerter til den menneskevordne Guds Søn.

At gøre Troens dybeste Mysterier levende for det almindelige Folk, at anskueliggøre dem for det, saa at man ikke mere kan komme uden om dem, har altid været den hl. Franses og hans Ordens Ønske, og at gøre det med Christi Menneskevordelses Hemmelighed har været netop Franses Hensigt med Krybbefesten i Greccio.

Uden Tvivl har man længe før St. Franses Tid kendt Fremstillinger af Julens hellige Begivenheder. I Richfields Statuter er nemlig allerede i 1190 Tale om en »Repræsentatio Pastorum,« og i Frankrig og England udgjorde disse Fremstillinger en Del af Gudstjenesten, der holdtes paa Juledagen i derværende Kathedraaler.

Men i Italien maa disse Fremstillinger have været aldeles ukendt, eftersom den hl. Frans, førend han bragte Tanken om Krybbefesten til Udførelse i Greccio, har indhentet Pavens Tilladelse dertil ne hoc novitati posset ascribi, siger St. Bonaventura. Men efter at have faaet Pavens Tilladelse til at afholde den paatænkte Festlighed, lægger Frans ogsaa hele sit serafisk elskende Hjerter deri. Det er igen Thomas af Celano, der har beskrevet den første franciskanske Krybbefest, som nu efterlignes i alle katolske Kirker i Juletiden.

* * *

Det var i Aaret 1223. I Nærheden af Greccio boede en Mand ved Navn Johannes, som Frans elskede med

særlig Kærlighed. Fjorten Dage før Julen kaldte Frans ham til sig og sagde: Hvis du vil, at vi fejrer Herrens Festdag i Greccio, da gaa og træf de Forberedelser, som jeg nu siger; jeg ønsker nemlig med egne Øjne at se, hvorledes Jesusbarnet laa i Krybben og hvilede paa Straa imellem Okse og Æsel.

Og den gode, trofaste Ven gik og besørgede alt efter Franses Ønske.

Da nu Glædesdagen kom, og Brødrene var mødt fra alle Sider, strømmede hele Egnens Folk til med tændte Fakler og Kærter, saa det blev klart som om Dagen i denne Nat saa herlig for Mennesker og Dyr. Over Krybben som Alter læstes den hl. Messe, medens Frans stod ved Krybben, sukkende dybt, og sønderknust af sin Fromhed og gennemstrømmet af uudsigelig Glæde. Iført Diakondragt synger Frans Evangeliet, og saa træder han frem og prædiker for den samlede Skare om den fattige Konges Fødsel og den lille Stad Bethlehem. Franses Ord var søde som Honning, og hver Gang han vilde nævne Jesu Navn, overvældede hans Kærligheds Ild ham og kaldte ham i Steden »Barnet af Bethlehem«; og Ordet Bethlehem sagde han med en Lyd som et Lam der bræger, og naar han talte om Jesusbarnet, saa lod han sin Tunge glide over sine Læber, som for at smage Sødmen af det Ord, og da endelig den højtidelige Vaagenat var omme, gik alle hjem med Glæde i Hjertet.

— — —
* * *

Men senere blev det Sted, hvor Krybben stod, viet til Herren til et Tempel, og over Krybben rejstes et Alter til vor salige Fader Francisci Ære, saa at hvor Umælende for dum aad Hø af Krybben, der modtager nu Mennesker til Frelse paa Sjæl og Legeme det lydeløse Lam vor Herre Jesus Christus, som i uudsigelig Kærlighed gav sit Blod for Verdens Liv, og som med Faderen og den Hellig Aand i evig Guddoms Herlighed lever og hersker i Evigheds Evighed Amen. Alleluja Alleluja.

Nykøbing F. 12/XII 1928.

fr. Mattheus Luppes.
Franciskaner

Vadstena kloster og de danske.

Af

EDW. ORTVED.

(Fortsat).

Der er bevaret et brev, dateret Mariebo kloster 1. maj 1487 til generalkonfessoren og brødrene i Vadstena, dengang Martin Olafson, fra abbedisse, konfessor og konventerne, indledet efter birgittinerbrug med ordene Ave Maria, gratia plena. Brevet indeholder meddelelse om, at pave Innocens VIII og stiftsbiskoppen af Eichstädt har befalet afholdelse af det årlige kapitel 28. august i Gnadenthal kloster, og at der fra hvert kloster skal komme to i ordensforskrifterne velbevandrede brødre. De to betroede mænd blev Clemens Petri og den universitetsuddannede Johannes Matthæi; sidst i juni afrejste de, fortsatte efter generalkapitlet videre til Rom i sit klosters ærinde og var hjemme igen sidste oktober næste år. Begge blev efter hinanden generalkonfessorer i Vadstena. Brevets underskrift har ingen navne, kun sigiller.

Der er også bevaret en svarskrivelse af 5. april 1496 fra Mariebos konfessor Oluf Olavesøn til generalkonfessoren Clemen Person i Vadstena. Denne havde tilskrevet ham om en frater Thomas, der levede sin sjæl til fortabelse og ordenen til skam, og bedet hr. Oluf modtage ham hos sig. Nu svarer konfessoren, at han vil ikke have ham, og at det eneste middel, han kan tænke sig til Thomas' frelse er, om ærkebispem af Upsala vilde få ham anbragt i det nyoprettede strenge kartusianerkloster (Mariafred på Gripsholm) for at gøre bod dér.

Endnu en i riksarkivet i Stockholm beroende skrivelse bør nævnes; den er udstedt i Mariebo 20. august 1498 og lyder således: »Søster Dorthea Eriksdatter abbedisse og broder Jens Jensen almen konfessor, alle søstre og brødre i Mariebo kloster gør vitterligt, at nogle af Vadstenas visse sendebud var her og berettede, at værdig fader i Gud, biskop Henrik Tideman i Linköping, som er deres visitator og dommer, er dem meget svar med gæsteri, både i klostret og hos dets bønder, og han vil ikke indvie nogen søster eller broder uden at få 10 mark

svensk, hvilket er simoni og imod den hellige kirkes lov og imod brevudfærdigernes privilegier, hvilke de hellige fædre, paver i Rom Johannes XXIII og Martin V dem og alle deres klostre nådelig givet haver. Vi takke vor nådige hr. biskop Karl (Rønnow), som vor dommer og søgere (: visitator) er. Thi hs. nåde har aldrig æsket nogen gave. Ligeledes hans forgængere biskop Nafne, Henrik (Ulfeld) og Mogens (Krafse) var aldrig begærende nogen gave af os. Og værdige biskop Jens (Johannes Iversen) i Års (: Århus) og biskop Eyler og Nils Klausen, som nu er, tog aldrig nogen gave af nogen person i Marieager. Thi bede brevudfærdigerne højbårne fyrste, deres kæreste nådige herre konning Hans og værdigste fader hr. ærkebiskop Jakob (Ulfson) i Upsala og alle værdige biskopper og prælater og alle gode mænd, som er i Sverige i rigets råd, at de hjælper de ærlige og gudelige personer abbedisse, konfessor og alle søstre og brødre i Vadstena, at de kan nyde og bruge sine privilegier i alle måder, alle de ombedte til stor nåde og gengæld fra Gud, jomfru Maria og brevudstedernes kære moder st. Birgitta.«

I pintsen 1506 var den fra Vadstena udsendte præstemunk Peter Ingemarson, der i 1521 blev generalkonfessor, i Mariebo på tilbagerejsen fra Rom. Dronning Kristina tilbragte just pintsen i Mariebo og skrev her et anbefalingsbrev d. 3die juni til »Højbårne fyrste hr. søn Kristjern, udvalgt konge til Danmark og Sverige, ret arving til Norge etc.,« for munken, der straks agtede sig til Vadstena via Skåne.

I oktober 1507 udsendtes atter to præster — den før nævnte Johannes Matthæi, der i mellemtiden havde været valgt til generalkonfessor men hurtigt havde resigneret, og Petrus Magni. De afsejlede direkte fra Sverige, men i Østersøen blev skibet stoppet af de danske og præsterne ført til Gotland, hvor de fik en ublid medfart. Derefter sendtes de som fanger til København, og her måtte de hensidde fem uger i Helligaandshuset i Vimmelskafet, idet kongen forment dem at rejse videre, velsagtens i den tanke, at de rejste i en politisk dansk-fjendtlig mission. Med uforret sag kom de så ved udgangen af april 1508 tilbage til Vadstena. Så sendtes i august to patres igen

afsted, nemlig Peter Ingemarson og den samme Petrus Magni, det gjaldt om at ordne det romerske St. Birgitta herberges forhold. Sidstnævnte beretter: »Vi var i Mariebo kloster tre nætter; dér står det vel til med observants« — overholdelse af ordensreglerne.

To andre af Vadstenas præstebrødre afrejste ved 1ste oktober 1514, men denne gang gjaldt det kun Marienkronen kloster ved Stralsund. Konventet dér havde en heftig tvist med stiftsbiskoppen Peter Valcho af Schwerin. De rejsende udbad sig og medførte både fra Kristjern II og dronning Elisabeth, kejser Karl V's søster, støttebreve til bispen, til hertugerne Bugislaw af Pommern og Henrik af Meklenburg. Men bispen gav sig ikke; han vilde have penge, mange penge — over 3000 dukater i såkaldt erstatning. Så appellerede de to til Rom, og overfor Leo X's bulle måtte bispen give op.

Med de jævnlige mellemværender, Vadstena havde med de udenlandske klostre og med de kirkelige centrer, fejler det ikke, at de fremdragne besøg af Vadstenafolk kun er nogle af mange. Det sidste besøg, klosteret havde af danske kongelige personer, fandt sted i 1520. Efter at have begået det stockholmske blodbad 8. november, hvilket Vadstenabogen end ikke har vovet at nævne, indfandt Kristjern II sig lille nytårsaften med en stor væbnet skare og togede ind i kirken ved totiden, mens konventerne i anledningen sang Te Deum — næppe med hjerterne af glæde over den kongelige bøddels nærværelse. Nytårsdag om eftermiddagen tog han plads i generalkonfessorens korstol ledsaget af to bisper, to riddere o. a. Nærmere redegørelse savnes desværre. (Sluttes.)

Nye Bøger.

Vilhelm Madsen: Biskop Absalon. Fædrelandets Fader. Nyt Nordisk Forlag 1928. 205 S.

Vi har hidtil ikke haft nogen ny Bog om Absalon, der kunde blot i nogen Grad blive alment Eje. Det er mærkeligt nok, da denne Personlighed jo kendes og elskes af

hele det danske Folk, som det atter i Aar har vist sig. Men man forstaar nok, at dette netop kan have holdt mange tilbage fra at give en Skildring, thi Kravet til den bliver derfor saa meget større. Nu har Vilhelm Madsen vovet Forsøget, og med Glæde konstaterer man, at det er blevet en Bog, man kan ønske den største Udbredelse, og der er ogsaa Grund til at haabe, at den virkelig vil faa det. Hans Olriks store Bog om Absalon er et fortrinligt historisk Værk, men det har aldrig kunnet blive Folkets Eje. Det tror vi, at denne nye Bog kan.

Med Undertitlen »Fædrelandets Fader« har Forfatteren kendetegnet stt Værk. Som den, der frelste sit Land og byggede det op igen efter den store Nedgangstid, træder Absalon her frem for os. Og medens Forfatteren skildrer den store Mands Liv og alle hans Gerninger, er det samtidig lykkedes ham at give et saadant Billede af denne Personlighed, at han staar levende for Læseren, der mere og mere kommer til at forstaa ham, beundre ham og elske ham. Forfatteren har kunnet sætte sig ind i Middelalderens Tanker og Liv, det viser sig navnlig i de indledende Kapitler, og derfor har han været i Stand til at bedømme Tidens største Person rigtigt.

At det er Kirken, der fra Barndom og Ungdom af har været med til at præge Absalon, træder tydeligt frem. Fra sin Fader havde han allerede arvet Sansen for det indre Liv i Gud, og i Paris var det Kirkens rigeste Liv, han mødte og øste af. Kærligheden til Fædrelandet var forbundet med Forstaaelsen af, at et rigt kirkeligt Liv vilde være det til Gavn, ogsaa i selve Statens Liv. Ogsaa i dette Punkt har Bogen sin Betydning.

Derimod forstaar jeg ikke, med hvad Ret Forfatteren flere Gange hævder, at Absalon var Kongens Mand mere end Kirkens. Der er intet Holdepunkt for en saadan Paa-stand. Absalon er en klog Mand, og han er Politikeren, der ikke søger at gennemføre Krav, som er uigennemførlige. Men aldrig opgiver han Kirkens Sag for Kongens. Han kan fare med Lempe, som i Skismaet, indtil det Øjeblik kommer, da det rette kirkelige Standpunkt kan gennemføres. Naar han mod Paven holder Biskop Valdemar af Slesvig fangen, handler han, som det maatte tjene baade Kirke og Land bedst, men sætter derved ikke Konge og Land over Kirken.

Men Forfatteren ser med Rette, at Hovedlinjen i Absalons Arbejde er Samarbejde mellem Kongemagt og Kirke, og dette Samarbejde var han i Stand til at gennemføre, derfor blev hans Gerning til saa stor Velsignelse for Landet.

B. J.

Peter Schindler: Den apostoliske Succession. Kirkelige Smaaskrifter No. 5.

Peter Schindler: Østerlands Kirker. Kirkelige Smaaskrifter No. 6. (Ansgariusforeningens Forlag.)

De to Afhandlinger, Pastor Schindler har offentliggjort her i Bladet, er udkommet i Særtryk. Man er gaaet ud fra, at de Emner, de behandler, har en saadan almen Betydning, at det var godt at faa dem ud i videre Kredse og samtidig sikre dem mod Forglemmelse.

Spørgsmaalet om Kirkens Enhed er jo i de sidste Aar det brændende Spørgsmaal, som mere end noget andet debatteres. Dertil yder begge disse Smaaskrifter værdifulde Bidrag. De viser, hvorledes Katholikker ser paa det, og vil sikkert kunne faa Betydning for mange andre, der beskæftiger sig med det.

E. og C. Engholm: Heksens Søn. Woels Forlag 1928. 125 S.

De snart kendte Forfatterinder har denne Gang udsendt en Eventyrroman, der vil være til Fornøjelse for mange smaa Læsere. Der er i den alt, hvad man venter af Eventyret, og tillige som altid rigtig godt Humør.

G. Garth-Grüner: Lisbeth. Fortælling for Børn. Ill. af Frk. Gustava Grüner. Ahrent Flensborgs Boghandel, Ringsted 1928.

Denne Bog af den kendte Hofjægermester kan vi kun lige gøre opmærksom paa nu før Julen. Den er lige kommet ind ad Døren, saa læst den har vi endnu ikke,

Til de katholske Radiolyttere.

Paa Foranledning af Katholsk Radioklub er der Nytaarsdag en Udsendelse af katholsk Kirkemusik, udført af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Kantor B. Husson. Tidspunktet for Udsendelsen vil blive bekendtgjort i næste Nummer af Ugebladet. S.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Tirsdag den 19. December holdt Katholsk Radioklub sit sidste Medlemsmøde i 1928. I Anledning af de mange Forhandlinger, der har været ført mellem de førende Radioorganisationer, og hvor Katholsk Radioklub har været repræsenteret, gav Næstformanden en orienterende Oversigt over de vigtigste Begivenheder. Han under-

stregede, at Klubben havde gode Chancer for at hævde sig, blot der var tilstrækkelig Tilgang og Interesse for Sagen, og han opfordrede Medlemmerne til at agitere blandt Venner og Bekendte. — Ved det traditionelle Kaffe bord var der Underholdning af Jesu Hjerter Kirkes Kor, som foretog forskellige Sange og fik kraftigt Bifald. Endvidere havde Klubben fremskaffet et lille Orkester, som spillede til almindelig Glæde for Medlemmerne. S.

Maribo. *Birgittakredsen for Lolland-Falster* holdt forrige Søndag Møde i Maribo. Ved denne Lejlighed holdt Pastor Luppés, Nykøbing et interessant Foredrag om Franciskanernes Missionsvirksomhed og deres Metoder gennem Tiderne. Taleren viste, at Franciskanerordenen er stiftet som Missionsorden i Modsætning til de gamle Ordener, der ikke som Samfund tog Missionen op, om end der udgik mange Missionærer fra dem. Det er sagt, at de gamle Franciskanere kun søgte Martyrdøden, men ikke brød sig videre om Troens Udbredelse. Taleren viste herimod, at den hellige Franses egen Missionsgerning og Ordenens stærkt paagaende Missionsvirksomhed i Marokko kunde staa Maal med de moderne Missionsmetoder. Taleren skildrede derefter Ordenens Missionsvirksomhed i de 700 Aar, idet han begyndte med Ordenens første Missionsarbejde i Kina. Da Mongolvældet brød frem mod Europa, søgte Franciskanerne at neutralisere Faren ved at prædike Kristendommen for Mongolerne. Johannes af Montecorvino blev den første Ærkebiskop i Peking. Vel gik den Mission til Grunde, men den voksede frem igen, saa 300 Franciskanere af forskellig Farve nu virker i Kina, men ogsaa i de indiske Lande og i Amerika tog Franciskanerne Missionsgerningen op, saa der til Tider var 5000 Franciskanere i Virksomhed paa Missionsmarkerne. Ogsaa i det hellige Land har de virket, og en af Grundene til Sympatien for Franciskanerne er sikkert den, at de har taget Arbejdet op paa Missionsmarkerne som Orden. Det interessante Foredrag paahørtes med stor Interesse af den ret talrige Forsamling.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Vincentsforeningens Kransekort bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

I ST. KNUDS SAL Stenosgade 4.

opføres af Skolens Elever

Søndag d. 23. December Kl. 6³/₄ (præcis.)**„Elsker hverandre“.**

Julespil i tre Billeder.

Billetter à 75 Øre faas paa St. Knuds Skole og hos Portneren.

*Elevernes Forældre og Skolens Venner indbydes.***St. Andreas Gilde (Ordrup)****Julefest**

afholdes Torsdag d. 27. Decbr. i Charl. Palmehave Kl. 6 for Menighedens Voksne og Børn.

Børnene traktes med Chokolade og Godter. — Tombola, Underholdning etc. Børnenes Fest slutter Kl. 9, derefter Fest for de Voksne.

Billetter, Menighedens Voksne og Børn Kr. 1.00. Besøgende Voksne og Børn Kr. 1.50 faas hos Bestyrelsen, Præstegaarden, den franske Skole samt Undertegnede, hvor Gaver modtages med Tak.

Fru *Grugni*, Fru & Frk. *E. Holler*, Fru *Werner*, Fru *Nielsen*
Tlf. O. 1197. Tlf. O. 986. Tlf. Gent. 1166. Tlf. O. 2844**St. Ansgars Menigheds Juletræ.** Fredag d. 28. Dec. Kl. 8 i Forsamlingsalen, Bredgade 67. Oplæsning ved Pastor De Vos. **NB.:** Da der ved sidste Menighedsmøde ikke var Plads til alle, bedes man ikke komme uden Adgangskort, som faas gratis hos Præsterne.**»Vejledning i Katholsk Trosliv«.**

Denne udmærkede Bog af Hubert Dewald anbefales til Julegave. Den er en fuldstændig Haandbog i hele det katholske Trosliv. Faas i alle Boglader og er til enhver Tid at faa i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, og i St. Ansgars Boghandel H. C. Ørstedsvej 10.

SNDM »De gamle Drenge«s Julefest afholdes Fredag d. 28. December Kl. 8 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Hr. Skuespiller *Axel Nylen* fortæller Historier. — Alle Medlemmer bedes give Møde, ligesom enhver forhenværende Elev af St. Mariæ Drengeskole vil være hjertelig velkommen. — I Forbindelse med Julefesten afholdes som sædvanlig en Tombola, hvis Overskud tilfalder Ferie-Koloni-Fonden, hvortil Gaver med Tak modtages paa Skolen. Styrelsen.**Rettelse.**

Desværre har Referatet af Andreasfesten i sidste Nummer faaet en forkert Overskrift. Der skulde naturligvis staa: Andreasfesten i Ordrup.

Kalenderen for 1929 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Kirkelig Kalender.

23. Dec. 4. Søndag i Advent.	30. Dec. Søndag i Juleugen.
24. — M. Vigilie.	31. — M. Silvester I, Pave og Bekender.
25. — Ti. Juledag.	1. Jan. Ti. Jesu Omskærelse.
26. — O. Stephan, Martyr.	2. — O. Jesu Navnefest.
27. — To. Johannes, Apostel og Evangelist.	3. — To. Oktav af Johannes.
28. — F. Uskyldige Børn, Martyrer.	4. — F. Oktav af Uskyldige Børn.
29. — L. Thomas af Canterbury, Biskop og Martyr.	5. — L. Vigilie.

Gudstjenesten Juledag

St. Ansgars Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 Morgen stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Ingen Messe Kl. 11¹/₂. Kl. 6 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. (Der er kun Adgang for dem, som kan forevise et Adgangskort. Disse Adgangskort kan faas gratis hos Portneren, Stenosgade 4, og i de to kat. Bogsalg: Stenosg. 3. og H. C. Ørstedesvej 10 inden Mandag den 24. Dec.). Kl. 7, 7¹/₂, 8 og 8¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken med Festandagt.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 12 Midnat Højmesse med tysk Prædiken. Kl. 8¹/₂ Sangmesse med Prædiken.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 12 Midnat Højmesse og derefter to stille Messer. Kl. 9 og 9¹/₂ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2¹/₂ Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Juleaften Kl. 3 Andagt. Kl. 12. Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 6 Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 8, 8¹/₂, 9 og 9¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken Kl. 6 Festandagt.

St. Josefs Kirke. Kl. 5 Morgen Højmesse med Udstilling af det allerhelligste. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Rosenkranskirken. Kl. 12 Midnat Sangmesse med Prædiken, derefter 2 stille Messer. Kl. 8 og 8¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrup). Kl. 12 Midnat Højmesse (Kun Adgang for de med Kort forsynede.) Kl. 9 stille Messe. Kl. 4¹/₂ Efterm. Velsignelse.

St. Annæ Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11 Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken (paa Grund af de altfor snævre Pladsforhold kun Adgang for de med Kort forsynede. Kortene maa være afhentede i Præstegården inden d. 21.). Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Prædiken og Festandagt.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 12 Midnat Messe med Prædiken; stille Messe Kl. 8. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

St. Antoni Kapel (Brønshøj). Julenat Kl. 12 Højmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. — 2. Juledag Kl. 10 Højmesse.

FREMMEDESPROGTRYKKERIE T "ATHENE" (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

76. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalei (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 53.

Søndag den 30. December.

1928

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Ved Ab-salonsfesten. — Vadstena kloster og de danske (sluttet). — Det rette. — Læserens Understregninger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ungarn. Nordamerika. — Avertissementer.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

(Efter Vulgata.)

Kap. 7, 1—30.

Advarsler og Paamindelser.

Advarsler mod forskellige Slags Synder.

1. *Fly Synden i det hele taget.*

Gør intet ondt, saa sker dig intet ondt! Hold dig borte fra Uret, saa holder Ulykker sig borte fra dig! Min Søn, besaa ikke Urettens Furer med Synd, saa høster du heller ikke syvfold. 1—3.

2. *Fly særlig Ærgerrighed og Formastelighed!*

Begær ikke Herredom af Gud, ej heller Hædersplads af Kongen! Puk ikke paa din Retfærdighed overfor Gud, for han ransager Hjertet; for Kongen søg ikke at være den kloge! Strøb ikke efter at blive Dommer, hvis du ikke har Kraft til at faa Bugt med Uret; at du ikke skal frygte en Stormand og bringe din Retfærdighed i Fare! Forse dig ikke mod Byens Befolkning, og indlad dig ikke med den store Mængde! Lad dig ikke indvikle i gen-

tagen Synd, thi alt for den første bliver du straffet! Vær ikke fejt i dit Hjerte! Forsøm ikke at holde Bøn, ej heller at give Almisse! Sig ikke: »Gud ser til mine Gavers Mængde; naar jeg ofrer til Gud den højeste, modtager han dem!« Spot ikke det Menneske, hvis Sjæl er nedbøjet! Thi Gud, som ophøjer og fornedrer, ser alt. 4—12.

3. *Fly Løgn og andre Tungesynder.*

Udstrø ikke Løgn mod din Broder, ligesaa lidt som mod din Ven! Sig aldrig nogen Løgn, for bliver det en Vane, er denne ikke god! Vær ikke snakkesalig i Oldinges Forsamling, og gentag ikke dine Ord i Bønnen! Bliv ikke led ved besværligt Arbejde eller Jorddyrkning, thi den er fastsat af Gud! Regn dig ikke sammen med de tøjlesløses Skare; husk, at Guds Vrede ikke tøver! Bøj din Aand dybt; thi Ild og Orme er Straffen for den ugudeliges Legeme. 13—19.

Paamindelser om nogle Pligter.

1. *Venskabspligten.*

Gør dig ikke skyldig i nogen Synd mod en Ven, fordi han opsætter Betalingen (af en Gæld), og ringeagt ikke en kær Broder for Guldets Skvld! 20.

2. *Huslige Pligter.*

Skil dig ikke fra en klog og god Hustru, som du valgte i Herrens Frygt! Hendes beskedne Væsen er mere værd end Guld. 21.

Vær ikke ond mod en Karl, som arbejder paalideligt, ej heller mod en Daglejer, der ofrer sin Livskraft! En dygtig Karl skal være dig saa kær som din egen Sjæl; forhold ham ikke Frigivelse og lad ham ikke gaa med tomme Hænder! Har du Kvæg? Saa sørg for det! Gør det Gavn; saa behold det! 22—24.

Har du Sønner? Saa opdrag dem, og bøj deres Nakke fra Ungdommen al! Har du Døtre? Saa vogt deres Legeme! Vis dem ikke et (for) venligt Ansigt! Bortgift din Datter, og du har gjort en stor Gerning; men giv hende til en forstandig Mand! Har du en Hustru efter dit Hjerte, saa

forstød hende ikke! Men er hun modbydelig, saa betrod dig ikke til hende! Ær din Fader med hele dit Hjerte, glem ikke din Moders Veer! Kom i Hu, at uden dem var du ikke født; gengæld dem (det gode), som de har gjort for dig! 25—30.

Anmærkning: »Gentag ikke dine Ord i Bønnen!« Den samme Advarsel læses ogsaa i Bjergprædiken: »Naar I beder, skal I ikke bruge mange Ord som Hedningerne.« (Mt. 6, 7). Der forbydes her en Gentagelse, der beror paa hedensk Overtro. Et Eksempel paa den findes i Ap. Gern. 19, 34. »I henved to Timer raabte alle (Hedninger) med een Røst: »Stor er Ephesernes Diana.« Derimod banlyses ikke en Gentagelse, som er et Udslag af vor fornuftige menneskelige Natur. Tværtimod, den godkendes af Skriften. I Ps. 135 gentages 27 Gange: »Thi hans Miskundhed varer evigt.« (slg. Ps. 148—150). Vor Frelser selv gentog sin Bøn i Oliehaven tre Gange. Det samme gjorde den h. Paulus (2. Cor. 12,8) i sin indre Nød.

»Skil dig ikke fra en klog og god Hustru!« Som bekendt kunde Manden (ikke Hustruen) i det gamle Testamente under visse Omstændigheder kræve Skilsmisse. Her fraaader den h. Skrift at gøre Brug af denne Skilsmissetilladelse. Den ny Pags Lovgiver, Jesus Christus, har ophævet denne Tilladelse og genindført Ægteskabets oprindelige Uopløselighed. (Mt. 19, 6-8. Mc. 10, 9. 1. Cor. 7, 10-11.)

F. K.

Ved Absalonsfesten

den 9. December 1928 i „Borgernes Hus“.

Højærværdige Biskop! Højtærede Forsamling!

»Underlige fjerne Dage! Underlige tavse Tider!«

Ved de fjerne Dage menes ikke Tiden for 27 Aar siden, skønt ogsaa den stiger frem i Mindet i Dag.

Det var 2. Paaskedag 1901, da der skete ganske det samme som nu, blot ude i Koncertpalæet.

Johannes Jørgensens Kantate var sunget — dens 1. Del — og saa blev Ordet givet til en Taler, der hed ligesom jeg. Historien gentager sig.

Det var 700 Aars Mindet om Bisp Absalons Død, der da fejredes, ligesom det i Aften er 800 Aars Mindet om hans Fødsel.

De »underlige fjerne« Dage er da Bisp Absalons Tidsalder, den, Ingemann saa storladent betegner, idet han begynder sit Epos om »Valdemar den Store og hans Mænd« med de digterisk skønne og kristelige Ord:

»Aarhundredstjernen for tolvte Gang
sig over Golgathas Kors opsvang.«

800 Aar er en lang Tid, for os i hvert Fald, og derfor kalder Digteren Tiden dengang for »underlig Ijærn«, men ogsaa for »underlig tavs« — den overdøves af al den Larm, der har lydt paa Jorden siden dengang.

Jo mere ubestemt og lydløst imidlertid det 12. Aarhundrede ligger hen for os, desto stærkere træder Biskop Absalons Skikkelse frem af Taagen og Stilheden.

Ham er det, vi i Aften er komne for at hylde.

Han staar os jo saa nær, fordi vi er Danske, og fordi vi er romersk-katholske Kristne.

Alt om Absalon kan end ikke tilnærmelsesvis siges i en kort Tale.

Kun Hovedtræk kan drages frem.

Lad mig begynde med at fremstille og betragte ham som Kirkens Mand.

Træder end denne Side af hans Liv og Virksomhed mindre frem i Historieskrivningen, saa er den dog forsaavidt Hovedsagen, som den er Udtryk for hans helligste Kald og højeste Værdighed.

Da Assers og Inges unge Søn havde naaet den modne Alder og faaet prøvet sig selv, valgte han den gejstlige Stand, som den, Livets Herre kaldte ham til at virke i.

Den Tid var jo forbi, da det kun var Udlændinge og Borgerfolks Sønner, der stod i Kirkens Tjeneste her i Landet.

Landets egne Børn helt op i de fornemste Slægter følte sig nu dragne til at tjene Gud i Præstegæringen.

Uddannelsen til denne høje Virksomhed er vel ogsaa bleven givet herhjemme, saaledes at kun de, der ønskede og evnede den dybest gaaende Undervisning, tyede til Udlandets berømte Præsteskoler.

Det gjorde ogsaa Absalon, og man har Lov til at tænke sig, at de to Brødre, Absalon og Esbern omtrent samtidig har forladt Hjemmet i Fjenneslev — Esbern for at indtræde i Kongens Hird, hans ældre Broder — Tvillinger var de jo sikkert ikke — for som vordende Præst at gaa i Lære udenfor Danmarks Rige.

Det har sin Interesse at forsøge paa at betragte vor unge Landsmand, den vordende Kirkefyrste, ved den femmede Højskole.

Han lever nu sit Liv i Paris, Datidens lærdeste By.

Den højbaarne unge Dansker færdes dernede i Skolerens Høresale, klædt i den sorte Klærkedragt.

Hans Bolig er det danske Kollegium ude paa Santa Genovefas Bjerg.

Hans Omgang er begavede, videlystne og fromme unge Mænd af alle Folkestammer.

Hans Beskæftigelse er Studiet af Filosofi, Theologi og Kirkeret under Ledelse af kundskabsrige og dybsindige Lærere, der alle staar paa Kirkens Grund, men iøvrigt behandler deres Fag hver paa sin Vis og ud fra de særlige Aandens Gaver, de er udrustet med.

I sit Studerekammer sidder Absalon bøjet over lærde Skrifter; i Høresalene lytter han opmærksomt til Forelæsningerne eller disputerer med Iver om de forefaldne Emner under Lærerens Vejledning.

I Ferierne er den unge Theologistuderende vel som oftest paa Rejse; vistnok ikke sjældent hos den bedagede hl. Bernhard i Clairvaux.

Men hvor han end færdes, og hvad han end tager sig for, overalt har han et vaagent Øje med Forholdene rundt omkring.

Han sammenligner ude og hjemme, og da han efter en halv Snes Aars Forløb vender tilbage til Danmark,

er han ikke blot en ved Salvelse, Haandspaalæggelse og Bøn indviet Præst, men

ogsaa rig paa Erfaringer fra det vidunderlige Aandens Liv, han har set udfolde sig ude i den store Verden.

Det er vistnok utvivlsomt, at Absalon har været en vel skolet Theolog og — hvad der er mere værd — en alvorlig og nidkær Præst.

De spredte Træk, Saxo beretter om ham, samler sig til et Billede af en Mand, der stiller store Krav til sig selv Retning af sædelig Vandel og Pligtopfyldelse.

Trods al den Uro, Vendentogene bragte ind i hans Liv, forsømte han ikke den Bønnens Inderlighed, han havde lært af Cistercienserne.

Frugten af de vundne Kundskaber og af den Erfaring, han bragte med hjem, delte han i Raad og Advarsel ud til dem, han kom i Berøring med.

I det andet Korstogs Aand har Absalon sikkert været grebet af Længsel efter Kristendommens Udbredelse, hvad han ogsaa viser, da Arkona var indtaget.

Naar man dertil føjer de gode Egenskaber, der var ham givne af Naturen, en sund Sjæl i et sundt Legeme, Sindighed og Ro, Veltalenhed og Uforfærdethed, saa kan man ikke andet end føle sig overbevist om, at Absalon har været en udmærket Præst.

Den Egenskab, der fulgte ham gennem Livet, at gøre de bedste Mænd varigt til sine Venner, maa ogsaa have ladet ham vinde Sjæle for Gud og det Gode.

Det Tidsrum, indenfor hvilket Absalon kun var Præst, blev ikke af lang Varighed.

Han var i for høj Grad en af Naturens og Naadens Udkaarne, til at han længe kunde blive staaende i en lille Virkekreds! Mennesker som Absalon rykker af sig selv ind i en større Gerning, blot der bliver en Plads tom.

Han havde da heller ikke været ret længe i Hjemlandet efter sin Tilbagekomst fra det fremmede, før Guds naadige Forsyn ophøjede ham og rakte ham Bispestaven, som han skulde komme til at føre i samfulde 43 Aar . . .

først i Roskilde, derefter baade dér og i Lund.

Nu vil De maaske kræve af mig, at jeg skildrer Dem Absalon som Biskop:

ved de højtidelige Gudstjenester i hans Domkirker, paa Prædikestolen, hvorfra han i mægtige Ord belærer, opmuntrer og revser Kristenfolket,!

i Kredsen af sine Gejstlige,

paa Rejser fra Sogn til Sogn, Aar ud og Aar ind, i Lighed med Biskoppers Virksomhed, som vi kender den i vor egen Tid.

Men det vilde blive for meget af det Gode og desuden mest Fantasi.

Af de 43 Aar, i hvilke Absalon fører Krumstaven, forløber desuden de første 20 Aar, uden at han helt og holdent kan vie sine Kræfter til Kirkens og Religionens Tjeneste.

Vi kender alle Grunden.

Som Følge af Angreb udefra var Landet Undergangen nær.

Angrebet eller rettere Angrebene kom fra et »hedensk« Folk mod Syd og var derfor lige farlige for Kirke og Stat.

Absalon, der i sin Ungdom havde lært at ride en Hest og svinge et Sværd, var den eneste, i hvert Fald den mest egnede til at knuse denne Fjende, og netop i sin Egenskab af Biskop, Hjordens Forsvarer, indsaa han, at den Gerning, hans Stilling først krævede af ham, var Vendernes Underkuelse.

Hvor smerteligt det derfor end er at se en Kirkens Mand, der efter sit Kald skal bringe Fred og ikke Krig, bære Vaaben, Biskop Absalons Tanke og Valg var rigtigt.

Endnu den Dag i Dag takker vi ham for, at han blev sit Fædrelands Forsvarer og Redningsmand i Farens Stund.

Vi bringer ham denne Tak saa meget mere, som den Kamp, han førte, var et Korstog baade i hans egen og i vor Opfattelse.

Den Absalon, der nu gik klædt i Brynje, glemte dog sikkert ikke et Øjeblik, hvem han var,

at, var han bleven Krigsmand af Folkets Nød og Kongens Ønske,

saa var han Kirkefyrste i Kraft af hellig Indvielse og sin Overhyrdes Bud.

Hjorden skal ikke blot forsvares mod Ulve, men næres med Føde.

Det vidste den danske Biskop, og han har utvivlsomt gjort, hvad han kunde, for Sjælene i hans Bispedømme, uagtet han jo i Krigsaarene har maattet lade adskilligt udføre ved andre.

Det vides, at han oprettede Sogne, byggede Kirker (Kirken ude i Brønshøj siges at være en af dem), opførte Klostre, indkaldte fremragende Mænd fra Udlandet, afholdt Kirkemøder, sørgede for de Gejstliges Uddannelse, gav gode Love o. s. fr.

Overalt, hvor han tager sig saadant for, er Virkningen ligesaa omfattende og indgribende, som naar han leder et Vendetog.

Vil man se, hvorledes Biskoppen af sig selv aabenbarer sig, naar der ikke længer er Brug for Krigeren, behøver man blot at iagttage Absalon efter Arkonas Fald:

Han lader Afgudsbilledet rive ned og brænde; der gaas straks i Lag med Opførelsen af Trækirker; og Vendernes Kristianisering sættes i Gang paa en Maade, der til alle Tider vil ære den store Biskops Minde.

Det er ikke muligt her at gaa i Detailler med Hensyn til Absalons Styrelse af Roskildestift og det store Ærkesæde i Lund.

Der er dog een Ting, der særligt bør fremhæves, fordi den paa saa smuk en Maade vidner om Biskoppens hele kirkelige Holdning.

Der tænkes her ikke paa hans Kamp for Tienden og for Præste-Coelibatets Indførelse, nej . . .

Jeg sigter til Absalons Virksomhed for Kirkens Enhed, for Danmarks Bevarelse i dets Forbindelse med Kristenhedens Midtpunkt — Rom.

Vor katholske Opfattelse af Kristi Ord og Villie er den, at hans Kirke skal være et evigt Samfund af Mennesker, forenede i Troen paa Guds hele Aabenbaring og i Brugen af alle Helliggørelsesmidler under ét fælles Overhoved.

Denne Kirkeopfattelse var ogsaa Biskop Absalons, og ud fra den var det, at han nægtede at anerkende Modpaven Viktor.

Derfor var det ogsaa at Absalon først vægrede sig ved at følge Kong Valdemar til et Møde med Viktor og Kejser Frederik Rødskeg.

Han gav til Grund, at det var en Samvittighedssag for ham, og at han ikke vilde sætte sin Sjæls Frelse i Vove.

Han fulgte ganske vist med alligevel, men han gjorde det med megen Frygt og kun for at bevare Kongen for Vildfarelse.

Takket være Absalons klare Blik, hans ubøjelige Villie og Afsky for Løgn og Falskhed lykkedes det ham selv at staa fast og aabne Kongens Øjne.

Det var et stort Øjeblik, da Absalon og Valdemar midt under Kirkemødet stod op og gik deres Vej.

Pave Alexander III gav ham til Løn Navn af »Kirkens Støtte«, ligesom vi Danske har kaaret ham som »Fædrelandets Fader«.

Da Absalon i 1201 lukkede sine Øjne, mistede Danmark sin Redningsmand og Genopretter, men Kirken herhjemme mistede en Biskop, der lyser i vor Historie.

Hvor Absalon hører hjemme i Nutidens Danmark, kan der ikke være nogen Tvivl om.

Gav Gud ham i Dag Lov og Lejlighed til at gense sine gamle Bispekirker, vilde han ogsaa der i Sorg rejse sig og gaa bort.

Det, der dér nu forkyndes og sker, eller rettere: at der dér er strøget saa væsentlige Ting i den gamle Kristendom, det kan han aldrig kendes ved.

Det vil glæde ham, at Folket hylder ham som den, der frelste Landet i Nødens Time, men: at det har forladt den Kirke, han elskede, og hvis »Støtte« han kaldtes af Kristenhedens Fader, det vil han aldrig kunne tilgive sine Landsmænd.

Og han vil mene, de snarest bør vende om.

L. Günther.

Vadstena kloster og de danske.

Af

EDW. ORTVED.

(Sluttet).

Hurtig, med året 1524, oprandt klostrets trængselstid, fuld af afpresninger og konfiskationer og svare forulempelser ogsaa på åndeligt område; det var Gustaf Vasas og hans religionsforandrings værk. Fra og med 1529 og

til dagbogen i 1544 sluttedes, formindskedes konventet med 35 personer, idet ingen kvinder og kun to mænd optoges. Hvad skulde der under de bestående forhold også drage? I pintsen 1540 kom den af kongen til superattendent eller overbiskop bestaltede lutherske pommeraner Georg Norman med sin ivrige medhjælper, den frafaldne dominikanerprior nordmanden Henrik Johannesøn, til Vadstena, forbød katolsk gudstjeneste og ceremonier og indførte svensk »messe«, og i oktober 1544 kom Linköpings første lutherske biskop, forbød messeoffer, skriftemål, ordensdragten og tilintgjorde gudstjenesten (annihilando servitium Dei). Imidlertid havde Gustaf bragt konventerne så vidt, at de ydmygelig tiggede ham om at få lov til at tigge til livets ophold, hvilket han allernådigst bevilgede midlertidigt under 29. februar 1541. Og da abbedissen »ydmygeligst« bad ham om det for klostret fornødne, var deriblandt »kgl. brev om, at det er jomfruer, som frivillig er indtrådte, under svær straf forment at forlade det«, lød hans skrivelse af 6. oktober 1544, at det stod enhver frit at gå sin vej.

Påny fik klostret dansk besøg, men ikke til både for det. Det var under den i 1563 udbrudte syvårskrig, at Daniel Rantzau i november 1567 på sit togt mod nord var nået til det nedlagte cistercienserkloster Alvastra ved Vetterns østkyst. To samtidige feltdagbøger er kilde til beretningen. Her slog han lejr, men da han erfarede, at svensk rytteri lå ved den et par mil borte liggende Vadstena by, kom han tidlig på morgenen lørdag d. 15. derhen. Både krigsfolket og borgerne havde da indesluttet sig i det stærke slot, og Rantzau overgav staden til plyndring. Det var en velbygget stad, fuld af proviant og rige folk, og særlig i sognekirken, St. Peter, fandtes en mængde smør, salt og andre fornødenheder. Det var oplag til forplejning af de svenske tropper. Byens kældere var vel-forsynede med øl, vin, mjød og andre drikkevarer. Det blev altsammen røvet, plyndret og ødelagt af Rantzaus folk; også klostret plyndrede de. Meget gods var bragt did i forvaring, og »vore folk tog dér mange herlige dragter og kostbart metalarbejde«. Da de rovbegærlige og drukne soldater ikke var til at få samlede igen, lod feltherren sætte ild på adskillige steder i byen samtidig. Der-

ved gik i hastværket det meste af gods og fødevarer tabt i flammerne. Også »det skønne og herlig byggede St. Birgitte kloster« gik op i luer; klosterkirken blev denne gang stående. Rantzau havde forbudt at dræbe børn og kvinder, og der skete hverken søstrene eller de kvinder, der var i klostret eller andetsteds i byen, overlast, hvorimod enhver mandsperson, man traf på, blev slået ihjel. Om aftenen vendte tropperne tilbage til Alvastralejren.

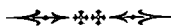
I december opslog Rantzau sin lejr i Skenninge, som ligger en mils vej fra Vadstena, og fik her at vide, at der endnu fandtes al slags proviant i klostret. I natten til søndag d. 28. sendte han så en resolut afdeling under fortroppsføreren borggrev von Dohna og de skotske lejetroppers fører kaplejn Clark derhen. I en til slottet hørende bygning fik man fat på smør, salt, mel o. a., som før havde været bortgæmt, men derpå var bragt til stede igen, og i en hvælvet kælder under klosterkirken forefandt man endel gods skjult. Det blev altsammen taget, og over 36 mandspersoner, man traf på i byen og i kirken, blev dræbt. De bygninger i byen, som den første brand havde skånet, blev der alle sat ild på. Samme aften var afdelingen tilbage ved Skenninge.

Om hemmeligt gemme i klostret hedder det i Vadstena dagbogen under år 1442: »Mærk dig det vel, broder, og behold det for dig selv og fortæl det ikke til flere, at under stenbroen i rummet mellem de fire mure, nemlig pladsen mellem sovebygningen og spisesalens forhal, og som er aflåset om natten, med andre ord mellem de fire døre: sovebygningens, nævnte forhals, det nye sygehus' og kirkens dør, er der et gemmested, en bygning med hvælv, indrettet til, ifald der er uroligheder i riget og kirkefreden krænkes, eller når man befrygter indfald af fremmede eller krig, da at gemme sikkert og i tide vort klostres bøger, klenodier og andre ting såsom relikviagemmer, kalke o. s. v. Indgangen til dette gemmested kommer til syne ved at fjerne de overliggende tegl, for nedgangsåbningen er dér, hvor kirkedørens hjørne er, når den står åben.«

Tredie gang, Vadstena hjemstøgt af Rantzaus soldater, var i første halvdel af januar 1568. De svenske slotsbefalingsmænd indmelder, at torsdag d. 9de indfandt de sig

om morgenen, men fandt kun lidt mel og brød i hospitalet »og hvad de fattige nonner havde«. De satte derefter ild på samlingsstuen og sovesalen. Den lutherske feltpræst Knox beretter, at hjem søgelsen fandt sted mandag d. 13de: »I hemmelige kældere under kirkerne (d. e. St. Birgittæ og sognekirken St. Petri) fandt man et anseeligt oplag af mel, salt, øl og vin og bragte det altsammen til lejren. Medens alt krigsfolket løb rundt og opsøgte kældere, gik den skotske kaptajn med nogle af sine skytter ind i klosterkirken, som ilden havde skånet; det var hans agt at sørge for, at intet ondt fra krigsfolkenes side tilføjedes jomfruerne, som havde forsamlet sig i kirken. Men da han derinde så en af de ældste og fornemste jomfruer holde et lille klæde i hænderne med øjensynlig ærbødighed, spurgte han hende, hvad der var i klædet. Da hun svarede, at det var noget helligt, hvormed man kunde afvende ildsvåde og anden mén fra kirken og sig selv, vilde kaptajnen straks prøve den kunst og gav ordre til at sætte ild på kirken. Den hellige genstand og kunsten kunde imidlertid ingen modstand yde ilden, og således nedbrændte den skønne kirke, som den selv ved sit afguderi havde forvoldt. Men klædet tog kaptajnen til sig og viste feltherren og mange andre det. Der var ikke andet deri end nogle små ben og sten og andet narreværk.«

I deres slakkels klosterrester holdt birgittinerinderne dog ud og var trods alt pres ikke at formå til at svigte deres hjem og deres religion. Endnu i december 1595 sad abbedissen Karin Olsdotter tilbage med 10 nonner.

Det rette.

Med glæde og påskønnelse hilser vi ethvert udtryk af sympati overfor den katolske kirke, som møder os fra troende ikke-katolsk side. I »Højskolebladet« har just nu to grundtvigianere, begge ærlige mænd med vilje til at være retfærdige mod moderkirken, vekslet ord om dens syn på ikkekatolske kristne.

Den ene, hr. A. Nørgaard, skriver bl. a. således: »Min opfattelse er den, at katolicismen principielt hævder, at

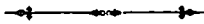
den katolske kirke er »Kirken«, Jesu Kristi menighed, og at udenfor kirken er der ingen frelse. Den katolske kirke ejer nøglemagten helt og fuldt, og ingen andre har den. Derfor er en Filip den smukke, en Luther, en Calvin eller hvem det nu er, der sætter sig op imod den katolske kirke, udenfor. Jeg har ikke hævdet den side ved Romerkirken som en bebrejdelse. Tværtimod. Havde jeg Romerkirkens syn, at den er — menigheden, måtte jeg se som den. Og jeg mener, at jeg har lagt så megen sympati for Romerkirken for dagen og har stræbt at forstå den indefra, at enhver kan se, at jeg nødig vilde fortegne dens billede. Men jeg kan ikke forstå bedre, end at Romerkirkens stejle påstand på ene og alene at være Kristi kirke og sidde inde med frelsen, mens alle andre, hvor religiøse de end maa være, er udenfor, frafaldne, kættere o. s. v., på én gang er denne kirkes styrke og svaghed.«

Modparten hr. C. P. O. Christiansen svarer hertil: »Med Betegnelsen »den ene saliggørende Kirke« forstaar Katolikken, at der ikke findes nogen anden af Gud indstiftet Kirke, der kan være Guds Formidler under hans Frelsergerning. Betyder dette, at alle Ikke-Katolikker hermed er udelukket fra Saligheden? Dette opfatter mange som en naturlig Følge af ovennævnte Betegnelse, og naar saa Ordet: »Der er ingen Frelse udenfor Kirken« citeres, synes enhver Tvivl herom at været hævet. For Katolikken — og det er kun om hans Opfattelse, der her tales — ligger Landet dog helt anderledes. Den katolske Kirke skelner nøje mellem de døbte, som *ved egen Skyld* staar udenfor, Udbryderne, Luther, Calvin o. a. og dem, der *uden egen Skyld* lever et kristent Liv i andre Samfund — et Forhold, der først efter Reformationskampene var forbi, faar Betydning for Vest- og Nordeuropa. For den første Gruppe, for Udbryderne er der vel ingen Naade, for dem gælder Bullen »Unam sanctam«, de rammes af Betegnelserne »dødbringende Gift«, »vantro Selvforherligelse« o. s. v. Men hvorledes forholder det sig med den anden Gruppe, de Millioner og atter Millioner af Lutheranere og Calvinister, der uden selv at være brudt ud eller at have forledt andre dertil, lever uden for den katolske Kirke? Hvorledes tænker Katolikkerne sig *deres* Evighedskaar?

De kraftigt formede Ord i »Unam sanctam« gælder ikke denne anden Gruppe, hvorefter »Katolsk Katekismus for Danmark« udtaler følgende Dom (§114): »Hvo som *uden egen Skyld* staar uden for Kirken, men ærligt søger Sandheden og efter bedste Evne stræber efter at erkende og leve efter Guds Vilje, han er ganske vist *udadtil* ikke Katolik, men i sit Indre hører han til Kirken og kan derfor ogsaa blive salig.«

For at man ikke skal tro, at denne milde Opfattelse er en for den katolske Propaganda i Danmark tilrettelagt Fortolkning, anfører jeg, at man i den »Forkortede Trient-Katekismus« § 179 (Paris 1900) genfinder den afgørende Skelnen mellem dem, der hører til det *synlige, ydre Samfund*, stiftet af Jesus Kristus, og dem, der staar uden for dette, men endnu tilhører *Kirkens Sjæl*: »Det kan hænde, at Vantro, Kætttere og Skismatikere vedblivende tilhører Kirkens Sjæl d. v. s. den usynlige og mystiske Del, hvori de reifærdige Sjæle er forenet med een og samme Kærligheds Baand. Hvis de er i god Tro og efter oprigtigt at have søgt Sandheden alligevel ikke kan vikle sig ud af deres Vildfarelser, fordi de mangler tilstrækkelig Oplysning og er hæmmet af ydre Forhold, fordømmer Kirken dem ikke. Det er endogsaa sandsynligt, at de vil blive frelste, hvis de iøvrigt trofast har opfyldt deres Pligter. Hvad de banlyste angaar, er Sagen mere dunkel, men sikkert er det, at de under visse Omstændigheder endnu kan høre Kirkens Sjæl til.«

Med andre Ord: Den Kirke, der kalder sig den »ene saliggørende« omfatter ikke blot dem, der har givet sig ind under dens Ledelse i ydre Forstand, men den gør alle troende kristne meddelaglige i Saligheden, selv om de — uden egen Skyld — lever fjernt fra dens faste, jordiske Rammer. Takket være denne Skelnen mellem den »ydre Kirke« og »Kirkens Sjæl« kan Katolicismen hævde det tilsyneladende selvmodsigende, at den selv er den »ene saliggørende«, og at der samtidigt takket være den kan være Salighedsmuligheder for Calvinister og Protestanter.«

Læserens Understregninger.

Ved fr. D.

Dogmer og Frihed. — Dogmernes Bekæmpere mener i Virkeligheden slet ikke, at Dogmer er daarlige, men tværtimod, at Dogmerne er alt for gode til at være sande. Det vil sige: de mener, at Dogmerne er alt for liberale til at være rimelige. Dogmerne giver Mennesket al for megen Frihed, naar de tillader det at falde. Dogmerne giver endog Gud for megen Frihed, naar de tillader ham at dø. Det er dette, som den forstandige Skeptiker burde sige, og det er aldeles ikke min Hensigt at benægte, at der er noget, som taler for det. De mener, at Universet er et universelt Fængsel, at Tilværelsen er Grænser og Kontrol, og det er ikke for ingenting, at de kalder Aarsagsfølgen for en Lænke. Med ét Ord: de mener simpelthen, at de ikke kan tro disse

Ting, men aldeles ikke, at disse Ting er uværdige at tro. Vi siger derimod — ikke skødesløst, men ganske bogstaveligt — at Sandheden har gjort os fri. De siger, at den gør os saa fri, at den ikke kan være Sandheden. For dem er det som at tro paa Æventyrets Rige, naar vi tror paa den Frihed, vi nyder. Det er som at tro paa Mennesker med Vinger, naar vi nærer Forestillinger om Mennesker med Vilje. Det er ligesom at anerkende en Fabel om en Spurv i Samtale med et Bjerg, naar vi tror paa et Menneske, der er frit stillet til at spørge, og en Gud, som er frit stillet til at svare. Dette er en mandig og tænsksom Opfattelse, som jeg altid vil vise Respekt. Men jeg nægter at vise dem Respekt, naar de først stækker Vingerne og indespærrer Spurven, lukker Lænkerne og nægter Friheden, lukker det kosmiske Fængsels Døre for os med Klang af evigt Jern, siger os, at vor Frigørelse er en Drøm og vort Fængsel en Lov — og saa roligt vender sig om og siger, at det er dem, der har en friere Tanke og en liberalere Theologi.

G. K. Chesterton.

Englands religiøse Fremtid. — Den religiøse Sans for visse fundamentale Sandheder har gjort England til en stærk Enhed, som endnu bestaar, men denne Religion, som er forankret i Moralen og i bestemte Formler, kan England ikke længere paaberaabe sig, for den er næsten totalt forsvundet. Der er iblandt os en Haandfuld Katholikker; der er ligeledes en lille Gruppe oprigtige Mænd, som ikke er Katholikker, men har katholske Sympatier, og som findes især i de højere Klasser; der er en stærkt rodfæstet traditionel Forbindelse med Statskirkens ydre Gudstjeneste hos de samme højere Klasser; der er endelig betydelige Mængder — maaske ikke saa betydelige, som man tror — af den lavkirkelige Middelstand, som Dag for Dag har en stadig mere ubestemt Tro. Alt i alt har Nationen som Helhed ophørt at tro . . . Hvad vil der ske dette religiøse Element i dets Nedgang indenfor de ti nærmeste Aar? Efter min Mening vil Nedgangen fortsættes med forstærket Hast. I Løbet af de ti kommende Aar vil efter min Mening det organiske kristne Dogmes Udsltelse forstærkes samtidig med Udsltelsen af den kristne Moral. Hvor langt denne Udsltelse vil gaa, kan jeg ikke forudse. Men dette er Tendensen, og ingen, som kender Nationen godt, kan benægte det. Denne Tomhed vil rimeligvis delvis udfyldes af Patriotismens Religion, som fremkalder den mest intense Følelse hos Englænderen, men man kan ikke tvivle om, at en stor Revolution paa moralsk Omraade vil følge denne Revolution paa Troens Omraade. Vi gaar mod Hedenskabet. (September 1928.)

Hilaire Belloc.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ungarn. Omtr. to tredjedele af dette lands indbyggere er katolikker ved siden af en indflydelsesrig protestantisk minoritet og en del jøder og skismatikere. Den katolske kirke har i den sidste halve snes år haft en betydelig fremgang her. I få lande nyder kirken større frihed. De katolske skoler får betydelig støtte både fra stat og kommuner. Den katolske litteratur blomstrer og behandler de forskelligste emner, men er des værre kun lidet kendt udenfor Ungarn, da det magyarske sprog på grund af dets vanskelighed kun beherskes af få udlændinge. I oktober holdtes den første nationale eukaristiske kongres i Buda-Pesth, efterfulgt af et stort katolsk møde, hvor mange vigtige spørgsmål var under behandling. Et af de glædeligste beviser på den vågnende religiøse interesse er den store forøgelse af de theologi-studerendes antal; i Veszprem var der således for 10 år siden 24 sådanne, nu er der over 70, i Vacsz blev præste-seminariet i fjor udvidet til det dobbelte af dets størrelse, men det må allerede nu yderligere udvides. Ordenssamfundene er bleven større og talrige, og deres exercitievirksomhed bærer store frugter. Et sogn i Buda-Pesth. som for ti år siden befandt sig i en døende tilstand, havde i fjor 100,000 kommunikanter. Det forhåbningsfuldste tegn på en god fremtid er måske dog især det nøje samarbejde, der finder sted mellem præster og lægfolk.

Nord-Amerika (U. S. A.). *St. Ansgar's Scandinavian Catholic League of New York* har udsendt sin årlige bulletin for 1928, 20 sider stor. Hovedartikelen er første afsnit af en lille afhandling, oversat fra det svenske *Credo*, om Finlands fremragende biskop Magnus Olai Tavast, død for 500 år siden. Pater Svensson skriver om præsterne Bernard og Baudouin, som i 1858 begyndte på ny at prædike den katolske tro på Island. En stor del af bladet er optaget af en slags revue over alt, hvad der er sket af interesse for katolikker i de skandinaviske lande i det sidste år. Beretning aflægges endelig om de fem møder, som ligaaen har afholdt fra December 1927 til April 1928.

• N. H.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

30. Dec. Søndag i Juleugen.	6. Jan. Søndag . Epifani. (H. 3 K.)
31. — M. Silvester I, Pave og Bekender.	7. — M. Oktavdag.
1. Jan. Ti. Jesu Omskærelse .	8. — Ti. Oktavdag.
2. — O. Jesu Navnefest.	9. — O. Oktavdag.
3. — To. Oktav af Johannes.	10. — To. Oktavdag.
4. — F. Oktav af Uskyldige Børn.	11. — F. Oktavdag.
5. — L. Vigilie.	12. — L. Oktavdag.

Nytaarsaften (Mandag den 31. December).

Takkegudstjeneste (ev. m. Prædiken). **Te Deum**.

*St. Ansgars Kirke Kl. 6. Rosenkranskirken Kl. 6. St. Annæ Kirke
Kl. 7. Jesu Hjerter Kirke Kl. 6. St. Josefs Kirke Kl. 7½. Sakra-
mentskirken Kl. 11. St. Andreas Kirke Kl. 7.*

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 4. Jan.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¼ Messe med sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse.
Kl. 7½ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¼-Messen sakramental Velsignelse.
Kl. 7½ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7½ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter den sidste Messe udstilles Sakramentet,
som er udstillet hele Dagen; Kl. 7½ Aften Andagt.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe læses Søndag den 30. December Kl. 8
i Sakramentskirken.

»Vejledning i Katholsk Trosliv«.

Denne udmærkede Bog af Hubert Dewald anbefales til Jule-
gave. Den er en fuldstændig Haandbog i hele det kathol-
ske Trosliv. Faas i alle Boglader og er til enhver Tid at faa i
Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, og i St. Ansgars Boghandel
H. C. Ørstedesvej 10.

Kalenderen for 1929 er udkommen og kan faas hos
Ekspeditionen, Bredgade 64.
(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsen-
des Kalenderen portofrit. *Ansariusforeningen.*

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de
katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag